Bảo Ngọc *dịch*

Tiểu thuyết

Thiên Thần

Đinh Mặc

I

Amun vh

Bảo Ngọc *dịch*

Tiểu thuyết

Thiên Thần

Đinh Mặc

II

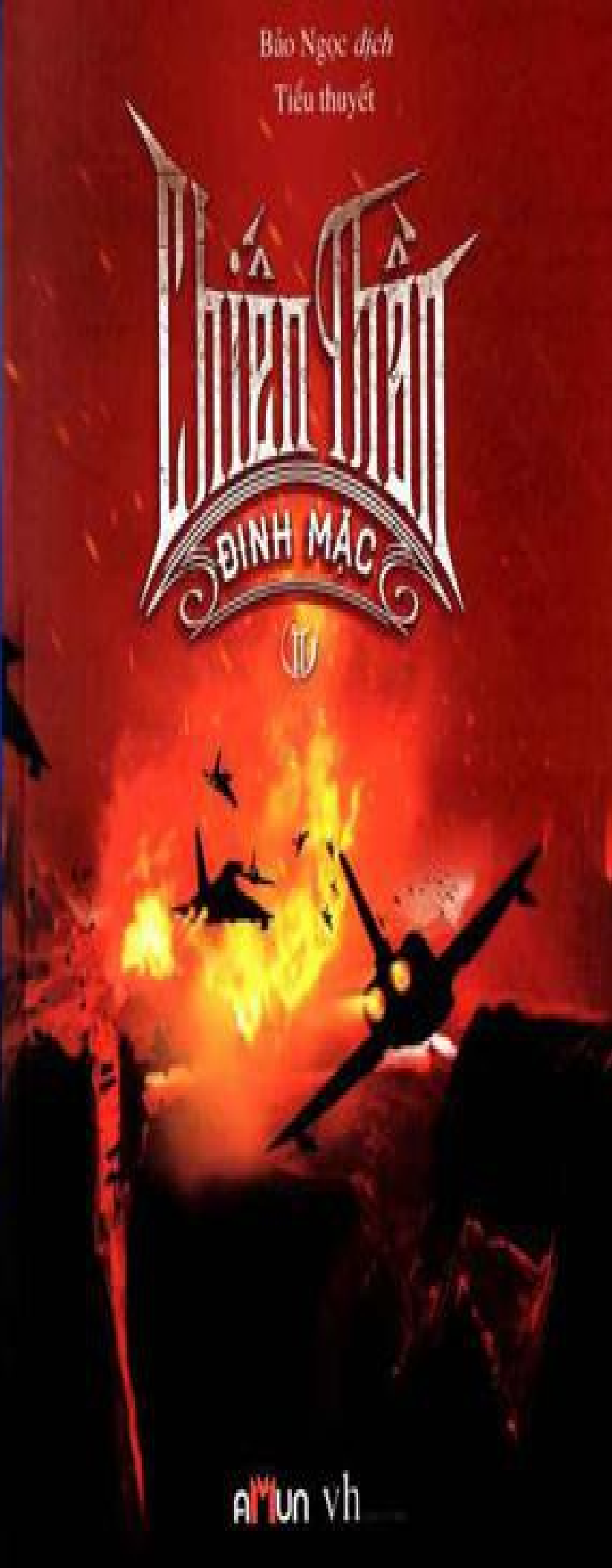

Amun vh

Chiến thần

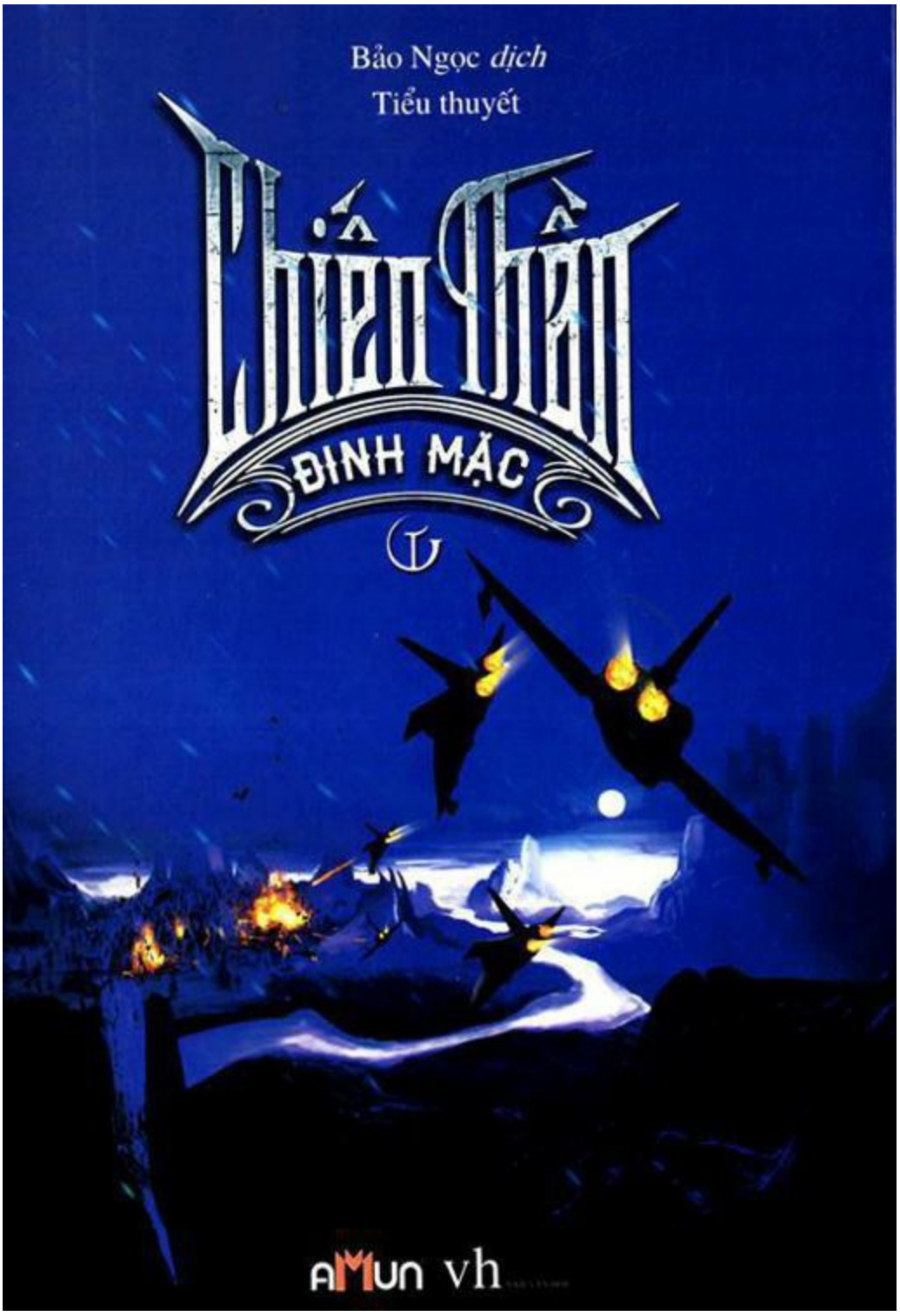

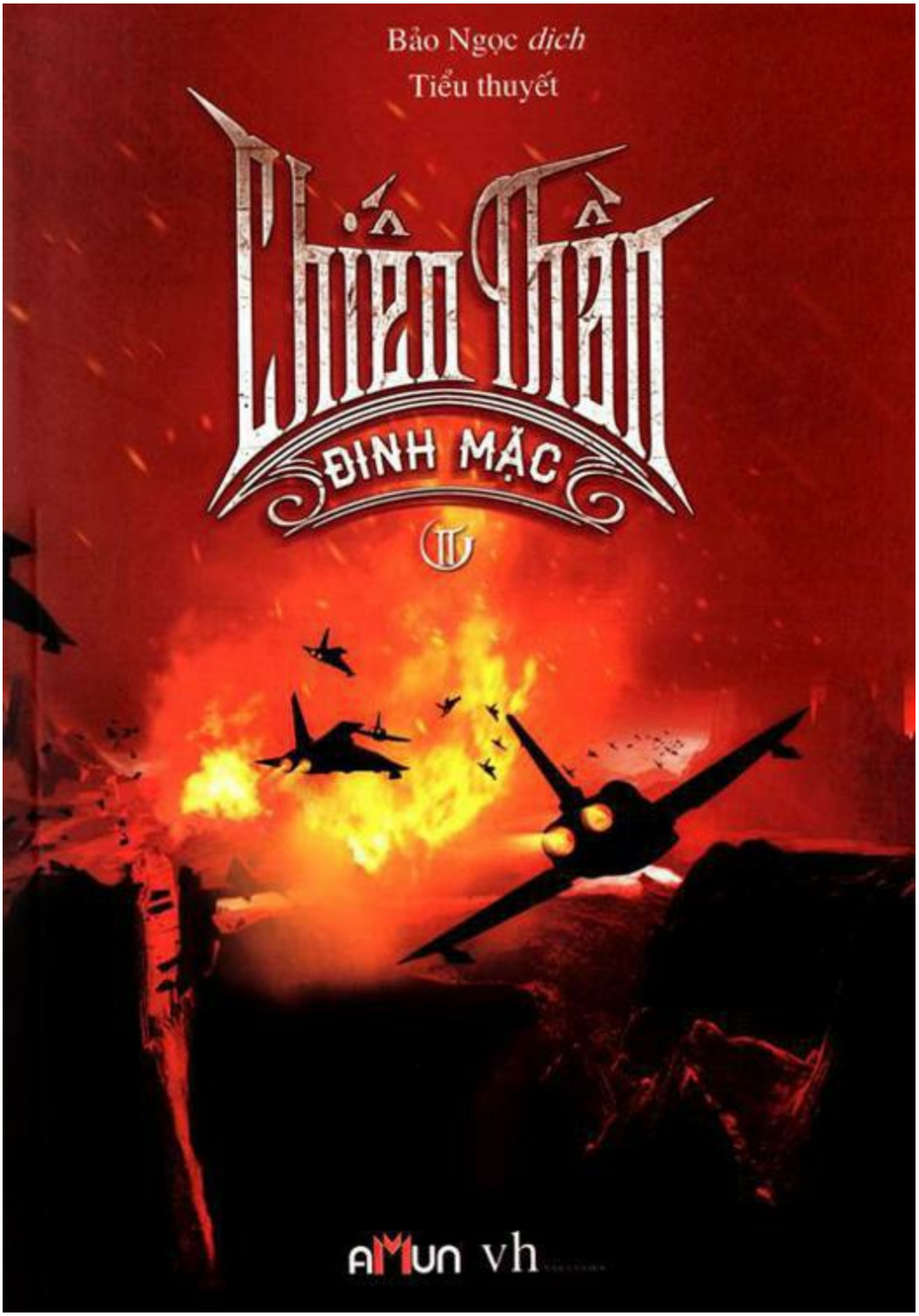
Bảo Ngọc *dịch*
Tiểu thuyết
Chiến Thần
ĐỈNH MẠC
II
AMUN vh

Chiến thần

Tác giả: Đinh Mặc

Người dịch: Bảo Ngọc

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Ngày xuất bản: 05/04/2016

Số trang: 576

Giá bìa: 252.000 ₫

Công ty phát hành: Đinh Tị

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Chụp pic: ShanNguyen

Type

Diệu.: Quyển 1
mayphieulang: Quyển 2
org.nim: Quyển 3
macasperhcm: Quyển 4
kimkhanh3597: Quyển 5

luvuonliu: Quyển 6
chichichi: Quyển 7

Beta: chichichi

Làm ebook: Dâu Lê

Nguồn ebook: http://wwwluv-ebook.com

STENT
Sách - Truyện - Ebook Ngôn Tình

Giới thiệu

Năm 2012, nạn dịch zombie bùng phát, đẩy loài người đến bờ vực diệt vong. Tuy may mắn thoát khỏi sự săn đuổi của lũ zombie khát máu nhưng cô nữ sinh Hứa Mộ Triều lại bị lừa trở thành con mồi cho một con quái thú và bị hệ gene của nó xâm nhập vào cơ thể. Sau giấc ngủ kéo dài một trăm năm, cô tỉnh lại trong hình hài bán thú với một sức mạnh phi thường.

Qua những trận chiến khốc liệt với loài người, zombie và người máy, sự kiên cường, chính trực nhưng cũng không kém phần lương thiện của cô đã khiến cho thủ lĩnh của những đội quân này phải kinh ngạc và không khỏi rung động tận đáy lòng. Giữa vòng xoáy tranh giành của ba người đàn ông ưu tú nhất đại lục, trái tim của Hứa Mộ Triều sẽ thuộc về ai?

Giây phút khắc sâu trong lòng em không phải là lúc anh bỏ qua sự kiêu ngạo, lạnh lùng mà nắm lấy tay em; không phải là lúc anh giống như một vị tử thần, bảo vệ em trước bọn người máy; mà là ngay ngày đầu tiên sau khi em tỉnh lại từ cơn hôn mê, nhìn thấy bóng dáng anh vừa trầm lặng vừa lạnh lùng, tựa hồ đã cô độc ở đó rất lâu rồi.

Thì ra là từ lúc đó, em đã yêu anh!

Tác giả

Đinh Mặc

Quê ở Vũ Hán, Hồ Bắc, hiện đang sinh sống tại Bắc Kinh

Một trong những tác giả được yêu thích nhất trên trang mạng Tấn Giang với đề tài sáng tác đa dạng: cổ trang, viễn tưởng, tội phạm, thương trường…

Các tác phẩm của Đinh Mặc do Amun phát hành:

- Hãy nhắm mắt khi anh đến

- Mèo hoang

- Chiến thần

Mục lục

Quyển 1: Cánh của bán thú

Chương 1: Duc vong của loài thú

Chương 2: Đội trưởng người thú

Chương 3: Người đàn ông bi nhốt

Chương 4: Ngài Tư lênh

Chương 5: Một đêm hoang mang

Chương 6: Bán thú Quang ảnh

Chương 7: Âm mưu của ngài Tư lênh

Chương 8: Thiếu niên tuyệt thế

Chương 9: Giữa môi và lưỡi

Chương 10: Bão nổi

Quyển 2: Nụ hôn của người máy

Chương 11: Vừa tới Tây Vu

Chương 12: Thiếu nữ Minh Huy

Chương 13: Nu hôn của Người máy

Chương 14: Thiệt xán liên hoa

Chương 15: Cuộc tập kích bất ngờ

Chương 16: Nguyên tắc cơ bản

Chương 17: Thăm dò thân thể

Chương 18: Nỗi hận của Minh Huy

Chương 19: Chạy trốn khỏi vùng biển đầy nô khí

Chương 20: Nơi đế đô không thể quay về

Chương 21: Số kiếp đã đinh

Chương 22: Tên của vua

Chương 23: Người con hiếu thảo khát máu

Chương 24: Vua zombie

Quyển 3: Vị vua vô tình

Chương 25: Lời hứa của zombie

Chương 26: Nguyên soái vô tình

Chương 27: Quan hỷ

Chương 28: Gã hoàng tử người cân tinh

Chương 29 : Mộ Triều mà tôi yêu

Chương 30: Thà làm vật hi sinh

Chương 31: Đêm tao phản

Chương 32: Không thể cứu vãn

Chương 33: Cái chết của A Lê

Chương 34: Trái tim của Minh Hoằng

Chương 35: Tháo chạy tìm đường sống

Chương 36: Bí mật thâm nhập

Chương 37: Mệnh lệnh của Nguyên soái

Chương 38: Cò kè bớt một thêm hai

Quyển 4: Đế đô của anh

Chương 39: Thiếu niên thân thiết

Chương 40: Bông hoa của đế đô

Chương 41: Nô lệ người thú

Chương 42: Thật giả khó lường

Chương 43: Lửa giận của quân cứu viện

Chương 44: Sức mạnh của Nguyên soái

Chương 45: Sự xa cách trong tim

Chương 46: Phóng túng làm càn

Chương 47: Âm mưu của người máy

Chương 48: Trao đổi lợi ích

Chương 49: Lính tiên phong – Con tốt thí

Chương 50: Cuộc chiến tại Khang Đô

Chương 51: Chiến thần bất tử

Chương 52: Vi Nguyên soái cô độc

Chương 53: Cố Tiểu Bạch

Quyển 5: Đại lục say ngủ

Chương 54: Tri kỉ chi giao

Chương 55: Xương trắng người cận tinh

Chương 56: Nỗi đau của hệ gene

Chương 57: Duc vong của zombie

Chương 58: Sau khi vượt qua giới hạn

Chương 59: Tê liệt

Chương 60: Đại lục say ngủ

Chương 61: Liên quan tới lợi ích

Chương 62: Trừng trị kẻ làm loạn

Chương 63: Bức thư của Mộ Triều

Chương 64: Nửa năm sau

Chương 65: Thứ gọi là tình yêu

Chương 66: Sức mạnh của tình yêu

Chương 67: Chạy trốn

Chương 68: Không thể xuống tay

Chương 69: Thứ mà tôi mong muốn

Quyển 6: Người tôi yêu

Chương 70: Cạm bẫy của Nguyên soái

Chương 71: Cô độc suốt quãng đời còn lại

Chương 72: Tri âm tri kỉ

Chương 73: Đến bước đường cùng

Chương 74: Tam vương nhất hậu

Chương 75: Trở về đế đô

Chương 76: Dưới ngọn đèn ấm áp

Chương 77: Trong bóng đêm dịu dàng

Chương 78: Một đêm triền miên

Chương 79: Cuộc đời của Nguyên soái

Chương 80: Nguyên soái tôn quý

Chương 81: Nói chuyện yêu đương

Chương 82: Trở lại tiền tuyến

Chương 83: Những ngày sau của Minh Hoằng

Quyển 7: Các sinh vật có nguồn gốc Các bon

Chương 84: Không gian song song

Chương 85: Cái chết của người máy

Chương 86: Trái tim của Tanai

Chương 87: Trái tim của Minh Hoằng

Chương 88: Tập kết ở Bàng Sa

Chương 89: Không gian sunfua

Chương 90: Kế hoạch đã định

Chương 91: Yêu em ngay từ cái nhìn đầu tiên

Ngoại truyện 1: Câu chuyện của A Lê

Ngoại truyện 2: Đại mĩ nhân của đế đô

Ngoại truyện 3: Kiên trung báo quốc

Ngoại truyện 4: Trái tim bị đánh mất

Ngoại truyện 5: Tôi vốn âm hiểm

Ngoại truyện 6: Yêu tinh bay lượn

Ngoại truyện 7: Tiểu Bạch, chạy mau

Ngoại truyện 8: Rực rỡ lóa mắt

Ngoại truyện 9: Yêu nữ của đế đô

Ngoại truyện 10: Cái gọi là giai nhân

Ngoại truyện 11: Tân hôn

Ngoại truyện 12: Tình yêu bị kiềm chế

Ngoại truyện 13: Vĩnh viễn

Quyển 1: Cánh của bán thú

Chương 1: Dục vọng của loài thú

Trong con hẻm nhỏ vắng vẻ, tối tăm, năm gã đàn ông lực lưỡng và đói khát đang bao vây một thiếu nữ nhỏ nhắn, trầm lặng và không hề có sức phản kháng.

Khoé miệng bọn chúng chảy đầy dãi dớt bẩn thỉu, ánh mắt bọn chúng như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Sống lưng thiếu nữ túa đầy mồ hôi lạnh.

Nhưng lúc này cô không hề hay biết, đây mới chỉ là khởi đầu của cơn ác mộng đêm nay, phía trước vẫn còn cảnh ngộ kì dị, kinh khủng hơn đang chờ đợi cô.

Ánh mắt của đám đàn ông xanh lè như mắt sói, làn da xám trắng như màu những thanh thép cứng rắn, phủ đầy những hoa văn hình bướm. Hiện giờ, loại "người" này đã xuất hiện khắp nơi trong thành phố.

Không ai biết bắt đầu từ lúc nào nhưng "căn bệnh truyền nhiễm mới, bùng phát với quy mô nhỏ" trong những bản tin sơ sài cuối cùng đã được chính phủ thừa nhận là "bệnh truyền nhiễm do virus lạ gây ra và đang lây lan trong phạm vi vô cùng rộng lớn".

Đội quân đặc chủng tinh nhuệ, niềm hi vọng cuối cùng nhằm chống lại những người nhiễm bệnh, đã đến thành phố nhưng lại ngang nhiên ồ ạt đánh thẳng vào toà thị chính, đài truyền hình và các trường học… hưởng thụ bữa tiệc đẫm máu thịnh soạn. Cục diện hoàn toàn vượt khỏi tầm kiểm soát.

Từ cuộc sống yên bình đến cảnh mất mát hỗn loạn, chỉ diễn ra vỏn vẹn trong khoảng thời gian hơn một tháng.

Lúc này, trong đầu cô thiếu nữ Hứa Mộ Triều hiện lên vô vàn suy nghĩ.

Lúc này, khẩu súng cô lấy được từ kho vũ khí của Sở Cảnh sát bỏ hoang đó mà còn đạn, cô tin chắc rằng mình sẽ thanh toán sạch sẽ lũ đàn ông khốn nạn này; nếu trong chiếc ba lô của cô

vẫn còn lạp xưởng, cô nhất định sẽ khiến cho bọn chúng chém giết lẫn nhau vì giành giật đồ ăn; nếu như cô có bạn đồng hành, hợp sức lại thì có thể sẽ thoát được…

Có lẽ do từ nhỏ đã sống trong phố núi nên thân thủ của cô vô cùng nhanh nhẹn, cũng có thể nhờ sự huấn luyện của cha cô, một nhân viên phòng cháy chữa cháy mẫn cán, mà cô đã trở thành một người hết sức kiên cường và mạnh mẽ. Ở trường đại học, cô là người hết sức khiêm tốn và không mấy nổi bật, gần như chẳng ai chú ý đến sự tồn tại của cô. Thế mà bây giờ, cô lại là một trong số ít những người sống sót. Trải qua nhiều ngày dài trốn chạy, lương thực và đạn dược đã cạn kiệt, trong người cô lúc này chỉ còn lại duy nhất một con dao cùn, căn bản không giết nổi ai.

Ngoại trừ chính bản thân cô.

Hứa Mộ Triều không muốn trở thành thức ăn cho lũ zombie[1] này, càng không thể để mình trở thành đồ chơi cho bọn chúng giày vò. Cô ngẩng đầu, nhìn bức tường cao ngất cạnh con hẻm nhỏ, trong lòng dấy lên một nỗi tuyệt vọng, không cam tâm. Chỉ còn vài bước chân nữa thôi!

[1] Zombie được hiểm nôm na là những xác chết sống dậy. Chúng không còn nhân tính, không có suy nghĩ, tình cảm và chỉ tồn tại theo bản năng – Người dịch (ND).

Cô bước qua đống đổ nát cùng vô số thi thể hôi tanh mùi máu, chỉ còn vài bước chân nữa thôi là có thể tới được bức tường đằng sau Viện nghiên cứu sinh vật quốc gia. Nghe nói quân đội đang cử người tới đón các nhà khoa học đang bị kẹt trong đó. Lúc này, lối thoát gần ngay trước mắt mà lại như xa tận chân trời.

Cô giơ con dao cùn lên, nhắm thẳng cổ họng của mình. Mặc dù lũ zombie không biết nói, không có tư duy nhưng dường như chúng cũng nhận ra được sự khác thường của cô, tiếng hít thở bỗng trở nên nặng nề, tựa hồ sẵn sàng lao lên ngay lập tức…

“Pằng, pằng, pằng…”

Một loạt tiếng súng chát chúa vang lên, xé tan bầu trời đêm. Hứa Mộ Triều kinh hoàng, bàn tay cầm dao lập tức khựng lại, lũ zombie cũng hoảng loạn đến nỗi tru tréo ầm ĩ. Hứa Mộ Triều ngẩng đầu, liền nhìn thấy từng đường đạn xuyên thẳng vào chỗ hiểm của lũ zombie.

Lũ zombie bị thương sợ hãi bỏ chạy tán loạn, trong nháy mắt đã không còn một mống. Chỉ còn lại một mình, Hứa Mộ Triều kinh ngạc đứng im tại chỗ.

“Mình được cứu rồi ư?” Cô vui mừng đến nỗi không thể tin nổi, quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy trên bức tường cao sừng sững, một họng súng đen ngòm đang từ từ thu về.

Tầng hầm phòng thí nghiệm trọng điểm của Viện nghiên cứu Sinh vật lúc này vẫn sáng trưng ánh đèn, mát lạnh hơi điều hoà, chẳng khác nào ở trong siêu thị. Hứa Mộ Triều thoải mái dựa vào chiếc xô pha sạch sẽ, vừa uống trà nóng vừa ăn bánh quy, nhìn ân nhân cứu mạng của mình đang bận rộn không ngừng. Quả thực cô không biết phải báo đáp ông ta thế nào mới đủ để biểu đạt lòng biết ơn của mình.

“Giáo sư Tiết, lúc nào quân đội mới đến ạ?” Cô nói với giọng rất mực ôn tồn và tôn kính.

Ông già lưng còng, mặc áo khoác đen, rời mắt khỏi đám dụng cụ thí nghiệm trước mặt, xoay người lại nhìn cô. Trên gương mặt gầy gò và tái nhợt của ông ta là một chiếc kính đen, trông hết sức nghiêm túc mà trầm mặc. Đó chính là người đàn ông đã nổ súng cứu Hứa Mộ Triều ban nãy, tự xưng là Giáo sư Tiết, nghiên cứu viên cao cấp của Viện nghiên cứu Sinh vật quốc gia.

“Quân đội đã từng đến đây rồi.” Ông ta thờ ơ đáp.

Ngay lập tức, Hứa Mộ Triều có cảm giác như bị giội một gáo nước lạnh. “Vậy tại sao ngài không cùng đi với bọn họ?”

“Cô gái, công việc nghiên cứu quan trọng nhất đời tôi còn đang dang dở, sao tôi có thể bỏ đi được?”

Hứa Mộ Triều nhìn khuôn mặt chất phác của Giáo sư, thầm nhủ: “Không phải chứ? Người này cuồng khoa học đến độ mất trí rồi sao? Là người bình thường thì sao có thể vì công việc nghiên cứu mà bỏ qua cơ hội thoát thân chứ?”

“Cô gái, cứ yên tâm, tôi có cách thoát thân rồi. Trước tiên cô cứ đi theo tôi đã.” Giáo sư Tiết đột nhiên mỉm cười, nói.

Hứa Mộ Triều tưởng ông ta muốn dẫn cô đến chỗ “thoát thân” nên hết sức ngoan ngoãn đi theo ông ta xuống tầng hầm thứ hai. Nhưng khi nhìn thấy những thứ được cất ở đó, cô liền giật mình kinh hãi, không hiểu chuyện quái quỷ gì đang diễn ra.

Hai người họ dừng bước trước một chiếc rương kim loại khổng lồ màu trắng bạc. Dưới sự chỉ dẫn của Giáo sư Tiết, qua một ô cửa sổ nhỏ trên thành chiếc rương, Hứa Mộ Triều liếc thấy một sinh vật hết sức kì quái.

"Đẹp không?" Giọng nói của Giáo sư Tiết trở nên cứng nhắc, lộ vẻ si mê, ngây ngất khác thường.

Hứa Mộ Triều trầm ngâm một lát rồi mỉm cười, nói: "Rất đặc biệt!"

Đúng là rất đặc biệt, vì đây rõ ràng là một con quái vật. Con quái vật này chỉ to bằng một con mèo trưởng thành, toàn thân trắng như tuyết. Nhưng nó không phải mèo, bởi trên lưng nó có một đôi cánh khổng lồ đỏ rực như màu máu, nặng nề rũ xuống. Dường như cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của hai người, con thú nhỏ chậm rãi ngẩng lên, hướng khuôn mặt người với đôi mắt cực to màu xanh lam, sống mũi nhỏ và thẳng, đôi môi dày, về phía họ. Hình như nó còn biết nói, nhưng lại không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm vào Hứa Mộ Triều, như đang suy nghĩ điều gì đó.

Trước đây, Hứa Mộ Triều cũng thường xuyên xem chương trình khoa học tự nhiên, nhưng cô chưa bao giờ trông thấy sinh vật nào giống sinh vật trước mắt mình cả. Con thú nhỏ này có ánh mắt quá đỗi bình tĩnh và trầm tư, khiến cô cảm thấy khó chịu. Lúc cô đang định dời mắt đi thì bỗng xảy ra một việc hết sức kì lạ. Dưới ánh đèn, cơ thể con thú nhỏ từ từ trở nên trong suốt rồi phát ra một thứ ánh sáng màu đỏ mờ ảo. Định thần nhìn kĩ, rõ ràng con thú đó chỉ là một quầng sáng hư ảo.

"Giáo sư, nó có thể biến thành trong suốt sao?" Hứa Mộ Triều kinh ngạc hỏi.

Nhưng Giáo sư không trả lời, chỉ mỉm cười bí hiểm.

Cảnh tượng này kéo dài chừng nửa phút thì luồng sáng biến mất, màu sắc trên cơ thể con thú đậm dần, cuối cùng lại trở về hình ảnh chân thật ban nãy.

Giáo sư Tiết liếc nhìn Hứa Mộ Triều một cái, nói với giọng đầy ẩn ý: "Đây là một giống loài hoàn mĩ, chưa từng có trong bất cứ ghi chép nào, tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh khi là người đầu tiên phát hiện ra nó. Tôi đặt tên cho nó là Quang ảnh thú."

Quang ảnh… thú?

"Cô còn đồ ăn không? Thịt ấy? Nó không ăn bánh quy đâu." Giáo sư Tiết hỏi.

Hứa Mộ Triều lắc đầu.

"Quang ảnh thú thật đáng thương, đã nhịn đói cả ngày rồi…" Giáo sư Tiết tỏ ra hơi thất vọng.

Hứa Mộ Triều lại hỏi: "Giáo sư, chúng ta làm thế nào để thoát thân đây? Khắp nơi đều là zombie."

Giáo sư cười, vỗ nhẹ vào chiếc rương nhốt Quang ảnh thú rồi nói: "Đây là một chiếc rương đông lạnh. Nó được chế tạo từ những chất liệu cao cấp nhất dành cho tàu vũ trụ, có thể duy trì sự sống trong trạng thái hôn mê ở nhiệt độ cực thấp. Nếu có nguy hiểm, chúng ta sẽ chui vào trong đó, cùng Quang ảnh thú ngủ đông vài chục năm, chờ đến khi lũ zombie bị tiêu diệt hết rồi ra ngoài."

Người đông lạnh ư? Hứa Mộ Triều bán tín bán nghi, chỉ có thể hi vọng rằng ông Giáo sư này không bị điên mà thôi!

Đương nhiên, Giáo sư Tiết không hề điên.

Sáng sớm hôm sao, Hứa Mộ Triều còn chưa kịp nghiệm chứng tính khả thi của chiếc rương đông lạnh đó thì một đoàn zombe đã tràn vào, vây quanh phòng thí nghiệm. Có vẻ như mấy tên zombie chạy thoát hôm qua đã trở về gọi đồng bọn tới tấn công. Không biết bọn chúng tìm đâu ra một cây cột thép khổng lồ, liên tục nện mạnh vào cánh cửa kim loại của phòng thí nghiệm. Nửa giờ sau, trên cánh cửa kim loại xuất hiện một lỗ thủng lớn, chẳng mấy chốc mà bị phá tung.

Đạn dược của Giáo sư đã dùng hết từ ngày hôm qua, ông ta cắn răng, nói: "Chúng ta vào trong rương đông lạnh kia thôi."

Hứa Mộ Triều chỉ do dự trong nửa giây, sau đó quả quyết gật đầu. Cô chỉ có thể tin tưởng vào con đường sống duy nhất này mà thôi.

Đứng trước chiếc rương kim loại, Giáo sư Tiết nói: "Bây giờ tôi mở cửa, cô phải nhanh chóng chạy vào trong."

Hứa Mộ Triều nhấc một chân lên rồi lại bỏ xuống, hỏi: "Ngài không vào cùng với tôi

sao?”

Giáo sư Tiết nói: “Phải có người ở bên ngoài điều khiển hệ thống bảo vệ. Ngộ nhỡ lũ zombie xông vào đây thì chúng ta không sống nổi đâu. Nhanh lên! Giúp tôi trông nom Quang ảnh thú thật tốt nhé!”

Hứa Mộ Triều nghe ông ta nói với vẻ thành khẩn như vậy, lại liếc mắt nhìn con thú nhỏ đang nằm co ro trong góc rương, gật đầu với tâm trạng trĩu nặng. “Bảo trọng!”

Vừa bước vào trong chiếc gương đông lạnh khổng lồ đó, cánh cửa sau lưng cô lập tức đóng lại, nhanh đến mức khiến cô cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Ngay sau đó, một mùi hương hết sức kì quái, rất giống với mùi xác chết thối rữa xộc thẳng vào mũi cô. Nhưng trong rương rõ ràng chỉ có mỗi con thú nhỏ kia, vậy thì thứ mùi đó từ đâu mà có?

Hứa Mộ Triều hết nhìn con thú nhỏ dường như đang say ngủ kia lại quay đầu nhìn về phía Giáo sư Tiết bên ngoài cánh cửa, chợt thấy ông ta nở một nụ cười cổ quái. Trong lòng cô lập tức dấy lên một cảm giác vô cùng bất an. Tại sao ông ta lại cười như vậy? Ánh mắt hưng phấn và bộ dạng thoả mãn kia là có ý gì?

Lúc này, ánh mắt của lão Giáo sư lướt qua cô rồi nhìn thẳng xuống Quang ảnh thú, lão cất giọng đầy vẻ trìu mến: “Quang ảnh thú à Quang ảnh thú, bảo bối đáng thương của ta, rốt cuộc ngày hôm nay cũng có thức ăn tươi sống cho ngươi rồi… Đau lòng chết mất! Cứ từ từ mà thưởng thức nhé! Thịt con bé này hẳn là mềm như rau vậy đó!”

“Ông…” Hứa Mộ Triều dường như không tin nổi vào tai mình, hoá ra mục đích ông ta cứu cô là vị muốn biến cô thành thức ăn cho con quái vật này ư? Đây vốn là một cái bẫy!

Cô rút con dao ra, ánh mắt phút chốc trở nên lạnh như băng, trong giọng nói trấn tĩnh lộ rõ vẻ uy hiếp: “Tôi không phải loại phụ nữ yếu đuối như ông tưởng đâu! Thả tôi ra mau!”

“Hừ! Tao đã cứu mày một mạng, chẳng lẽ mày không thể lấy thân báo đáp sao?” Lão giáo sư cười nham hiểm.

“Gừ…” Phía sau Hứa Mộ Triều đột nhiên truyền đến tiếng gầm nặng nề, trầm thấp. Cô nhanh như cắt xoay người lại. Hoá ra con thú nhỏ nãy giờ vẫn yên lặng đã nhận thấy sự thay đổi xung quanh, nó chậm rãi mở đôi cánh đỏ như máu ra, từ từ đứng lên, để lộ những bắp thịt rắn chắc trên cơ thể, móng vuốt và hàm răng trắng muốt, sắc nhọn như dao. Nó ngẩng chiếc đầu người lên, nhìn chằm chằm vào Hứa Mộ Triều, đôi mắt màu xanh lam loé sáng, lạnh lẽo,

đáng sợ nhưng cũng đẹp đến ma mị.

Hứa Mộ Triều chợt hiểu ra, nó muốn ăn thịt cô, muốn ăn tươi nuốt sống cô, nó biết cô chính là món mồi ngon của nó.

Nhưng sao cô có thể chết ở nơi này được? Trải qua muôn vàn khổ cực, không chết trong tay lũ zombie mà lại chết trong tay lão Giáo sư biến thái và con quái vật này ư?

"Grào…" Con quái vật gầm lên một tiếng rồi lao về phía Hứa Mộ Triều.

"A…" Hứa Mộ Triều cũng điên tiết, trợn mắt, cầm dao liều mạng lao về phía con quái vật.

Sau khi dụ dỗ Hứa Mộ Triều chui vào chiếc rương đông lạnh khổng lồ, tâm trạng của Giáo sư vô cùng tốt. Ông ta vốn định theo dõi toàn bộ quá trình Quang ảnh thú xé xác con mồi, nhưng tiếng động do lũ zombie gây ra càng lúc càng lớn, chắc bọn chúng đã phá được cánh cửa hầm tầng một rồi.

Giáo sư Tiết nhíu mày, lấy từ trong ngăn kéo ra một chiếc bình nhỏ đựng chất lỏng màu đen, sau đó quăng ra ngoài qua lỗ thông hơi cực nhỏ trên cánh cửa, rồi lại dùng một tấm thép bịt chặt lỗ thông hơi đó lại.

Ngoài phòng, rất nhanh đã không còn tiếng động nào nữa.

Ông ta gỡ tấm thép, nhìn ra bên ngoài, thấy lũ zombie với khuôn mặt dữ tợn đổ rạp dưới đất, liền cười khẩy một tiếng. Lũ zombie thối tha này sao có thể chống chọi nổi loại khí độc do chính tay ông ta chế tạo? Chỉ có con nhãi ranh trong kia mới dám cho rằng ông ta không thể đối phó nổi lũ zombie thối tha đó, hết đạn cạn lương thật. Thực ra, ông ta chỉ muốn lừa Hứa Mộ Triều tự nguyện chui đầu vào chiếc rương đông lạnh để làm miếng mồi béo bở cho con quái vật kia mà thôi.

Ông ta quay lại chỗ chiếc rương đông lạnh, nhìn qua ổ cửa sổ nhỏ, chỉ thấy một màn sương mù màu đỏ tươi. Ông ta không dám bước vào kiểm tra, nhưng cũng không lo lắng chút nào, vì sức tấn công của Quang ảnh thú mạnh mẽ ghê người, hơn nữa nó cũng đã ăn thịt bảy, tám người rồi. Ngay đến thanh niên cường tráng còn không chống đỡ nổi, huống chi là một cô gái nhỏ bé. Ông ta chăm chú lắng nghe, trong chiếc rương rõ ràng chỉ có tiếng thở đều đều của Quang ảnh thú, nhịp thở chậm hơn của con người nửa nhịp.

Nguồn ebooks: http://www.luv-ebook.com

Ông ta hài lòng gật đầu, cô gái này da nhẵn thịt mềm, xem ra đủ để Quang ảnh thú no nê trong vài ngày. Ba ngày sau, quân đội sẽ đến đón ông ta như đã hẹn, lúc đó, ông ta và Quang ảnh thú đều có thể bình yên vô sự rời đi. Nhưng để đảm bảo thịt cô gái luôn được tươi ngon, ông ta vẫn mở hết các máy móc, thiết bị trong rương đông lạnh. Chất hoá học bên trong chiếc rương đó đủ dùng trong một trăm năm, dù sao Quang ảnh thú cũng chịu được nhiệt độ thấp, đến nơi an toàn rồi, ông ta sẽ nâng nhiệt độ lên sau.

Đến buổi tối ngày thứ tư, chậm hơn lịch hẹn một ngày, rốt cuộc Giáo sư Tiết cũng chờ được quân cứu viện đến. Đó chính là quân đội trung ương được chính phủ phái đến cứu nhà sinh vật học kiệt xuất nhất thế giới – kẻ đã lừa Hứa Mộ Triều.

Mặc dù chỉ là một tiểu đội nhỏ gồm sáu người nhưng ai cũng được trang bị vũ khí hết sức đầy đủ. Sau khi xuống khỏi chiếc xe việt dã, họ nhanh chóng dò tìm tín hiệu của những người còn sống. Giáo sư Tiết rất yên tâm, mở cửa phòng thí nghiệm dưới lòng đất cho họ vào. Sáu quân nhân vũ trang đầy đủ tiến vào, cầm súng cẩn thận dò xét xung quanh, sau khi xác định trong phòng chỉ có một mình giáo sư Tiết, bọn họ mới bỏ súng xuống.

“Đi thôi! Các cậu chậm chạp quá! Giúp tôi chuyển tất cả những thiết bị này lên xe đi!” Giáo sư Tiết nói.

Tay chỉ huy ngẩng đầu lên. Bên dưới chiếc mũ quân nhân là đôi mắt sâu thăm thẳm xanh biếc, những hoa văn kim loại hình bướm trải rộng trên làn da tái nhợt, trắng xanh. Hắn nhếch miệng cười, nhìn thẳng vào Giáo sư Tiết, nói: “Hoá ra là chỉ còn một người sống, lại còn là một lão già nữa. Thật lãng phí thời giờ của ta.”

Toàn thân Giáo sư Tiết run lẩy bẩy, trong lòng dấy lên nỗi khiếp hãi không gì so sánh được. “Các ngươi là… zombie ư?!... Các ngươi đã tiến hoá rồi sao?”

Zombie vốn chỉ là những cái xác không hồn, không biết nói và không có suy nghĩ. Ai có thể ngờ, người lính rõ ràng mang những đặc điểm của zombie, đứng trước mặt Giáo sư Tiết lúc này, lại xảo quyệt đến mức có thể ngụy trang thành con người?

“Đúng vậy, chúng tao luôn tiến hoá không ngừng.” Gã quân nhân nắm lấy cổ Giáo sư Tiết, vặn nhẹ một cái.

Năm phút sau.

Sau một loạt âm thanh tàn nhẫn, thô bạo như dã thú xé thịt con mồi, sáu gã quân nhân chậm

rãi lau khô vết máu nơi khoé miệng. Trên mặt đất chỉ còn lại một đống xướng trắng ớn. Trong lúc những tên khác thì gom những thứ hữu dụng thì gã chỉ huy lại chú ý tới chiếc rương đông lạnh khổng lồ nằm ở giữa phòng.

Hắn bước tới gần, vừa chạm tay vào liền bị cảm giác lạnh thấu xương bủa vây, vội rụt tay lại. Hắn ghé mắt nhìn vào trong qua ô cửa sổ nhỏ trên thành rương, chỉ thấy một màn sương trắng mịt mờ, lạnh ngắt, cơ hồ còn lộ ra vài dải màu đỏ như máu, ngoài ra không nhìn rõ bất cứ thứ gì khác.

"Đi!" Hắn không có hứng thí nghiên cứu bên trong rốt cuộc có thứ gì, liền dẫn thuộc hạ rời khỏi phòng thí nghiệm.

Chiếc máy phát điện duy nhất cũng bị bọn chúng mang đi, toàn bộ phòng thí nghiệm trong nháy mắt chìm trong bóng tối sâu thẳm.

Đó là mùa thu năm 2012, năm đầu tiên bùng nổ chiến tranh zombie.

Chớp mắt đã nhiều năm trôi qua, có biết bao người đã đi ngang qua đây, cùng vô số chiến dịch đã diễn ra. Dần dần, nơi đây chính thức trở thành một phế tích, rác rưởi, thi thể chất chồng như núi, chiếc rương đông lạnh bị vùi sâu dưới lòng đất, không một ai biết đến. Càng không ai biết được, có một cô gái nhỏ tên là Hứa Mộ Triều cùng một con quái vật với biệt danh "Quang ảnh thú" đang bị chôn sâu dưới lớp đất này.

Mãi đến một trăm năm sau.

Chương 2: Đội trưởng người thú[1]

[1] Người thú là những con thú thuần chủng do chịu tác động của khoa học kĩ thuật hoặc ma thuật, đột biến gene mà có tư duy, tiếng nói và đứng thẳng như con người, nhưng cơ bản vẫn có hình thú nhiều hơn. Loại này mạnh mẽ, to lớn và hung dữ hơn bán thú rất nhiều.

Sau khi gánh chịu hàng loạt tia bức xạ hạt nhân, bầu trời từ màu xanh lam chuyển sang sắc đỏ như máu. Mặt trời chói chang như một tấm gương sáng treo trên cao, dưới cái nắng hè nóng nực, Đại Võ lê từng bước nặng nề giữa thao trường rộng lớn.

Trên thao trường, một đám người thú đang nghiêm túc luyện tập dưới sự chỉ huy của đội trưởng. Ngoài ra, còn có một gã người thú cao tới hai mét đang luyện tập đối kháng tay không; một con hổ biến dị màu trắng, tuy cơ thể nhỏ bé nhưng lại nhanh nhẹn, mạnh mẽ vô cùng; còn có những gã bẩm sinh đã hoá thú, thân hình lực lưỡng, gã nào gã nấy phải cao đến hơn tám mét, ai nghe qua danh cũng phải sợ mất mật. Cả đám đứng sừng sững giữa thao trường, như những cây trụ sắt khổng lồ.

Thân là tinh anh của đội quân bán thú[2], khuôn mặt Đại Võ vừa mang nét dữ tợn, lại khôi ngô tuấn tú khác thường. Nhưng lúc này, vẻ mặt của anh ta hết sức nặng nề, cho thấy tâm trạng không được tốt, khiến những gã người thú khác không dám bén mảng đến chào hỏi.

[2] Bán thú là loại người được lai tạo giữa người và thú hoặc do phải chịu một tác động nào đó mà từ cơ thể người có thêm những bộ phận của thú.

Đại Võ đi sâu vào trong căn cứ, đến trước một toà nhà nhỏ ba tầng, liền bị đám lính bán thú ngăn lại.

Gã thú binh khó xử nói: "Đội phó! Đội trưởng đã dặn, buổi sáng là thời gian để cô ấy nghỉ ngơi, dưỡng sức và suy tính chiếc lược, bất luận là ai cũng không được làm phiền…"

"Nói láo!" Đại Võ trừng mắt nhìn gã thú binh. "Đội trưởng nói tôi là ngoại lệ, có việc khẩn cấp thì cứ đến gặp cô ấy. Cút ngay!"

Sau khi đạp một cú vào mông gã thú binh, Đại Võ phi ầm ầm lên lầu.

Ở trước mặt đám thú binh, Đại Võ luôn tỏ ra ngang tàng, cao ngạo, thế mà khi đến trước cửa phòng nghỉ của đội trưởng, anh ta lại nín thở, bước chân cũng nhẹ hẳn đi. Nhưng bước chân của người thú dù có cố gắng nhẹ nhàng đến mấy thì vẫn để lại những tiếng thình thình trên mặt sàn.

"Vào đi!" Một giọng nói trong trẻo uể oải vang lên.

Vẻ mặt Đại Võ thoáng chốc vui mừng. Cánh cửa tự động từ từ mở ra, anh ta cứ thế nghênh ngang đi vào, liếc mắt thấy đội trưởng đang từ trên giường ngồi dậy. Vì vừa mới tỉnh giấc nên đôi mắt vốn sắc bén, sáng ngoài trên chiến trường của đội trưởng lúc này có hơi mơ màng, có vẻ ngái ngủ, hệt như một con cừu nhỏ.

Nghỉ ngơi dưỡng sức, suy tính chiến lược gì chứ? Đại Võ biết thừa đội trưởng chẳng qua

là thích ngủ nướng mà thôi.

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu qua ô cửa sổ thuỷ tinh màu xanh nhạt khiến cả căn phòng ngập tràn ánh sáng nhàn nhạt. Đại Võ nheo mắt nhìn đội trưởng, cô đang mặc chiếc áo sơ mi quân nhân mày trắng, quần mày đen, càng tôn lên thân hình cân đối, thon thả với làn da trắng sáng như ngọc và tinh thần nhẹ nhàng, khoan khoái.

Nhưng mà… Đại Võ khịt khịt mũi. Gian phòng của đội trưởng vốn luôn thoang thoảng hương hoa, đương nhiên thỉnh thoảng cũng có xen lẫn chút ít mùi thuốc súng và máu, nhưng mùi hương này…

©STENT: http://www.luv-ebook.com

Ánh mắt Đại Võ nhất thời biến đổi, anh ta nhìn cô vẻ khó tin. "Đội trưởng, cái mùi này…"

Rõ ràng đây là mùi tỏa ra từ động vật giống cái khi đến mùa, thơm đến ngất ngây.

Đội trưởng ngẩn ra, sắc mặt hơi biến đổi. Thực ra, đây không phải là lần đầu tiên cô mơ thấy giấc mơ kì quái đó. Trong mơ, cô thấy mình cùng một người đàn ông không nhìn rõ mặt liều chết quấn lấy nhau… Khi tỉnh khỏi giấc mộng, thấy đáy quần lót ẩm ướt, toàn thân mỏi nhừ, cô cảm thấy xấu hổ và giận dữ không sao chịu nổi.

Cô chưa từng có dục vọng, thế mà lại mơ thấy giấc mộng này, thật sự có chút bực bội. Thậm chí cho dù cô có thức đến nửa đêm hay gần sáng mới ngủ, dù mệt gần chết đi chăng nữa thì thỉnh thoảng vẫn mơ thấy giấc mơ đó. Hôm nay không cẩn thận còn để Đại Võ ngửi thấy mùi.

Vờ như không nghe thấy câu hỏi của Đại Võ, cô hỏi ngược lại: "Đội phó! Sáng sớm không lo luyện binh còn đến chỗ tôi làm gì?"

Đại Võ sực nhớ ra, khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, nói: "À! Tôi đến để báo cáo tình hình chiến sự… Rạng sáng ngày hôm nay, một đội tuần tra nhóm gồm mười người của chúng ta đã bị đám binh lính loài người giết sạch. Thi thể đang để ở Thành Đông."

Đội trưởng đang rửa mặt bỗng dừng lại, ngẩng đầu nhìn Đại Võ, hỏi: "Loài người ư?"

Hai người lập tức xuống lầu, vừa mới tới tầng hai, Đại Võ đột nhiên kéo cánh tay đội trưởng. Cô ngạc nhiên quay đầu lại, lập tức thấy trên khuôn mặt ngăm đen của anh chàng bán thú lực lưỡng tràn ngập vẻ chân thành tha thiết.

“Mộ Triều…” Anh ta đột nhiên dịu giọng gọi tên cô. “Nếu như cô cần, tôi, và còn năm ngàn binh lính ngoài kia nữa, bất cứ ai, bất cứ lúc nào, cũng sẵn lòng cùng cô giao phối.”

Toàn thân đội trưởng Hứa Mộ Triều thoáng chốc cứng đờ, cô trầm mặc trong giây lát rồi quay hẳn người lại, nhìn Đại võ, vẫn nở một nụ cười tươi tắn. “Cảm ơn cậu, nhưng tôi không cần!” Trong tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết của Đại Võ, cô một tay nắm lấy cổ anh ta, ghé sát tai anh ta, nói gằn từng từ: “Đừng bao giờ nhắc tới chuyện này nữa… Nếu như để những người thú khác biết mà gây rắc rối cho tôi, tôi thề sẽ cấm cậu lại gần tất cả đám thú cái!”

Đại Võ khóc không ra nước mắt. “Đội trưởng… Cô độc tài quá đấy!”

Thành Đông vốn là trung tâm tài chính của thế giới, lúc này chỉ còn lại những toà nhà cao tầng hoang phế san sát nhau, trông hoang vắng và hỗn loạn vô cùng. Trên đỉnh một toà cao ốc, lịch vạn niên trên màn hình tinh thể lỏng chạy bằng năng lượng mặt trời may mắn chưa bị phá hỏng, dòng chữ “Ngày 10 tháng 9 năm 2115” hiện lên lờ mờ.

Tại một góc trong con ngõ nhỏ, thi thể đám người thú ngổn ngang chất thành một đống. Khắp mặt đất vương vãi những vết máu đã khô thành màu nâu đỏ, cho thấy nơi đây đã từng xảy ra một trận thảm chiến khốc liệt. Đám thú binh nhìn thấy cảnh này, nhất lời lửa giận ngút trời, nơi cổ họng phát ra những tiếng gầm phẫn nộ, trầm thấp.

Hứa Mộ Triều nhìn quanh một lượt, tựa người vào lưng con hổ biến dị màu trắng, nhíu mày trầm tư.

Loài người, lại là loài người.

Ba năm trước, nhiêu liệu của chiếc rương đông lạnh cạn kiệt, cô đã tỉnh lại trong cái nóng oi bức. Khó khăn lắm mới trèo ra khỏi đó, lại vất vả đào đất cát lấp bên trên ra, cuối cùng cô cũng lên được tới mặt đất. Trước mắt cô lúc này là một bầu trời nhuốm đầy khói thuốc súng và quang cảnh hoang tàn, xác chết nằm la liệt, trong đó có xác con người, và cả những cái xác nửa người nửa thú.

Vừa đói vừa mệt, lại phải đi bộ liền hai ngày trời, khi sắp hoàn toàn kiệt sức, cô gặp hai gã lính loài người cao to lực lưỡng. Nhưng cô chưa kịp vui mừng nói rõ thân phận của mình thì hai gã đó đã nhào tới.

“Lâu lắm rồi không được động tới đàn bà… Ở cái thời đại này, sống này nào là biết ngày đó. Lại đây nào, chúng ta sẽ cùng sung sướng.” Bọn họ nói.

Hứa Mộ Triều choáng váng đến cực độ, với tình trạng này, sao cô có thể là đối thủ của hai tên lính đó được chứ? Cô giận dữ, la hét hay giãy giụa cũng chẳng có ích gì! Trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên bên tai cô vang lên một tiếng tru mãnh liệt, ngay sau đó, một bóng người nhào đến, đẩy ngã tên lính trên người cô xuống.

Đại anh hùng cứu mạng cô hoá ra lại là một đứa bé nửa người nửa sư tử, thấp hơn cô một cái đầu, với đôi mắt tròn xoe hiện rõ nét ngây thơ. Đó là lần đầu tiên Hứa Mộ Triều nhìn thấy một thú binh còn sống sờ sờ. Trong lúc cô còn đang khiếp sợ, cậu bé người thú ấy đã cắn chết một tên lính, nhưng ngay lúc đó, cậu cũng bị tên lính còn lại đâm một nhát vào bụng.

Sau đó, giữa lớp cát bụi mịt mù, một đại đội thú binh xuất hiện.

Khi nhìn thấy cô ôm cậu bé người thú bị thương vào lòng mà chạy băng băng, đằng sau là đám binh lính loài người không những truy sát, thú tính của bọn họ liền bộc phát một cách triệt để. Trong phút chốc, họ đã giết sạch hai mươi tên lính loài người tới cứu viện.

Sau này, Hứa Mộ Triều mới biết, hai tên lính mà cô gặp trước đó là lính đào ngũ của binh đoàn loài người. Sau vụ đó, nhóm thú binh thuộc Đại đội 5 của thú tộc, cũng là ân nhân cứu mạng cô, đã thu nhận cô vào đội. Từ đó, cô sống cùng bọn họ. Một năm trước, cô còn trở thành đội trưởng của Đại đội 5.

Năm mươi năm trước, con người đã lợi dụng tia phóng xạ hạt nhân và kĩ thuật di truyền sinh học để chế tạo ra người thú, nhằm chống lại đại dịch zombie. Nhưng họ không thể ngờ được rằng, một ngày kia, người thú lại trở thành thế lực thứ ba trong thế chân vạc[3]. Quay trở lại hiện tại, sắp tới loài người và người thú cũng không có chiến dịch quy mô lớn nào, bọn họ đâu có lí do gì để xuất hiện trong phạm vi thế lực của người thú, trừ phi… bọn họ bắt buộc phải làm như vậy.

[3] Vạc là từ chỉ cái đỉnh, một biểu tượng quyền lực của các vương triều phong kiến. Chu Văn Vương thống nhất thiên hạ gồm chín châu, nên đã cho đúc chín cái đỉnh ba chân để trong Thái miếu. “Thế chân vạc” ngụ ý ba bên đối địch, thế lực cân bằng – ND.

“Báo thù! Báo thù!” Đám thú binh rốt cuộc không nhịn được nữa, nhìn về phía Hứa Mộ Triều, hô lớn.

Một gã thủ lĩnh phân đội người thú đứng ra nói: “Bọn chúng chỉ có hai mươi tên… Đội

trưởng, tôi tình nguyện dẫn binh đi tiêu diệt bọn chúng!"

"Giết hết! Giết hết!" Đám thú binh càng khẩn thiết hô hào.

"Giết hết ư?" Hứa Mộ Triều vác khẩu súng tiểu liên lên, cười khẩy, nói. "Các cậu theo tôi lâu như vậy rồi, làm ơn động não một chút đi!"

Đám thú binh đang sục sôi máu chiến liền lặng ngắt như tờ. Đại Võ ngẩng đầu, liếc mắt nhìn mấy gã thú binh rồi tiến đến gần Hứa Mộ Triều, nịnh nọt: " Đội trưởng, cô nói xem, nên làm thế nào đây?"

Hứa Mộ Triều khẽ cười, nói: "Hai mươi người mà có thể giết được mười người thú thì sao có thể là đám binh lính tầm thường được? Đây rõ ràng là một đội quân vô cùng tinh nhuệ của loài người, không màng nguy hiểm chạy đến địa bàn của chúng ra diễu võ dương oai, có lẽ là một con cá lớn đây." Sức chiến đấu của người thú hơn hẳn người thường, thế nên cô mới có thể kết luận như vậy.

Mắt Đại Võ sáng bừng lên, những người thú khác cũng gật đầu lia lịa, thâm chí còn để lộ nụ cười gian xảo. Cá lớn ư? Cả lục địa này đều biết, Đại độc 5 của thú tộc am hiểu nhất là mấy trò xảo trá, thừa nước đục thả câu, nhân lúc loạn lạc mà vơ vét tài sản.

Thấy đám thú binh đã bình tĩnh lại, Hứa Mộ Triều hài lòng ra lệnh: "Đại Võ, lập tức định vị chính xác vị trí của bọn chúng, đồng thời tiệu tập hai mươi thú lớn, ba mươi bán thú. Tôi sẽ đi thăm dò tình hình trước, ngay khi nhận được tín hiệu của tôi, mọi người hãy phát động tấn công."

Năm mươi thú binh, còn có cả những thú lớn, hoàn toàn có thể địch lại vài trăm binh lính loài người. Logic quân sự của Hứa Mộ Triều rất mạnh mẽ và cũng rất đơn giản. Nếu binh lực của đối phương ở số ít, cô đương nhiên sẽ lấy mạnh để uy hiếp yếu, triệu tập binh lực áp đảo để bao vây tiến đánh.

Màn đêm bao phủ vạn vật, mờ mờ ảo ảo như bóng ma. Quanh con đường ven sông đào bảo vệ thành, không hề có bóng dáng nhà cửa, tạo cảm giác vô cùng hẻo lánh, hoang vu. Lúc này, có năm chiếc xe nối đuôi nhau lặng yên không một tiếng động, tiến về phía biên giới phạm vi thế lực của thú quân.

"Ai đó?" Trên chiếc xe bọc thép dẫn đầu, hai tên lính lực lượng cảnh giác giơ cao tay súng. Đoàn xe lập tức dừng lại. Đám binh lính nhất loạt giơ súng lên, nhắm thẳng về phía màn

đêm hun hút.

Một bóng người mảnh mai đột nhiên xuất hiện. Là một cô gái. Không ngờ trong phạm vi thế lực của đám thú binh đáng sợ kia lại xuất hiện một cô gái chặn đường bọn họ.

Thiếu tá Quan Duy Lăng ngồi trên chiếc xe thứ hai phất tay ra hiệu, những chiếc đèn pha công suất lớn lập tức sáng lên. Trong ánh sáng chói mắt của đèn chân không, bọn họ thấy rõ cô gái đang thong thả bước từng bước về phía họ.

Đó rõ ràng là một thiếu nữ với mái tóc đen dài, óng mượt như tơ, trên người khoác bộ quần áo màu đen vừa vặn, gọn gàng, càng làm tôn lên nước da trắng mịn như ngọc, đôi chân dài thon nhỏ mềm mại. Khuôn mặt cô hơi tròn, đầy đặn mà không béo, ngũ quan hết sức thanh tú, vừa nhìn đã thấy động lòng, trong nét dịu dàng đáng yêu lại mang theo chút hương thầm hấp dẫn.

Điểm tương phản duy nhất chính là khẩu súng tự động khổng lồ mà cô đang vác trên vai.

Cô gái dừng bước, cách chiếc xe đầu tiên khoảng mười mét, đảo mắt lướt qua đám binh lính một lượt rồi mới cao giọng hỏi: "Này, ai trong số các ngươi là thủ lĩnh?" Ngữ điệu của cô chậm rãi mà đầy vẻ tự tin.

Một tên lính lớn tiếng hỏi: "Cô là ai?"

Cô trừng mắt lườm hắn. "Tôi là lính đánh thuê, đến gia nhập đội quân của các người. Sao, không hoan nghênh à?"

Đám binh lính đã từng gặp, cũng từng chiến đấu cùng khá nhiều lính đánh thuê, nhưng rất hiếm khi nhìn thấy lính đánh thuê là phụ nữ, còn là một thiếu nữ trẻ đẹp, đáng yêu như thế này thì chưa thấy bao giờ. Có điều, nếu như cô gái này không phải là lính đánh thuê nổi tiếng dũng mãnh thì sao có thể sống sót trong phạm vi thế lực của người thú?

Anh chàng thiếu tá đẹp trai, tài giỏi lúc này mới bước ra từ trong đám đông, nói: "Lính đánh thuê, chúng tôi đang thực hiện nhiệm vụ, không tiện tiếp nhận cô."

"Ồ! Nếu tôi nhớ không nhầm thì chẳng phải quân lệnh của Cố Nguyên soái chính là thống nhất chiến tuyến của loài người, không kì thị và chào đón tất cả những người cần nơi nương tựa, bất kể họ mang quốc tịch hay màu da nào sao? Lẽ nào các vị lại muốn tôi đầu quân cho thú binh?" Cố Nguyên soái mà cô nhắc tới chính là thủ lĩnh tối cao của liên minh loài người.

Thiếu tá Quan trời sinh tính tình nghiêm túc, không khéo ăn khéo nói, nghe thấy cô nói vậy thì nhất thời nghẹn lời. Trầm mặc một lát, anh ta mới nói: "Được rồi, nhưng tạm thời cô phải giao nộp vũ khí cho chúng tôi đã. Đợi đến lãnh thổ của loài người mới kiểm tra thân phận và cấp bậc của cô sau."

Cô gái chần chừ một hồi rồi mới gật đầu, ném khẩu súng xuống đất. Thiếu tá Quan đích thân tiến tới kiểm tra toàn thân cô gái để chắc chắn trên người cô không còn vũ khí nào khác. Anh ta để ý thấy một điều kì lạ, đó là khi bàn tay anh ta vỗ lên cơ thể cô gái, cô liền cúi đầu, khe khẽ run rẩy, như thể không tự chủ được muốn né tránh sự đụng chạm của anh ta. Điệu bộ này… giống như cô ta đang cảm thấy vô cùng hưng phấn khi được anh ta chạm vào vậy. Suy nghĩ này khiến trong lòng chàng Thiếu tá bao năm chưa được chạm vào phụ nữ khẽ rung động.

Nhưng Thiếu tá Quan không hề biết rằng, trong lòng Hứa Mộ Triều lúc này cũng như đang ngụp lặn giữa sóng to gió lớn. Anh ta là gã đàn ông loài người đầu tiên mà cô tiếp xúc gần gũi đến thế suốt hơn ba năm nay. Cô hoàn toàn không ngờ được rằng, cơ thể mình lại đột nhiên có phản ứng như vậy, tựa như có luồng nhiệt nóng giãy xẹt qua, trong nháy mắt đã xâm nhập vào hệ thần kinh của cô.

Muốn, không ngờ cô lại muốn đến thế!

Muốn đẩy ngã gã Thiếu tá trẻ đẹp trai kia xuống đất, muốn xé nát bộ quân phục phẳng phiu trên người gã.

Xem ra, sau khi thoát khỏi chiếc rương đông lạnh đó, cơ thể cô đã có nhiều biến đổi, không chỉ là những giấc mộng ngổn ngang kia, mà kể cả khi gặp đàn ông loài người, cơ thể cô cũng nhảy sinh những phản ứng mãnh liệt.

Điều này thực sự không ổn!

Cô nghiến chặt răng, không muốn để cho gã Thiếu tá nhận ra sự khác thường của mình.

Chương 3: Người đàn ông bị nhốt

“Bây giờ chỉ còn chỗ này còn trống thôi, cô chịu khó ở một đêm vậy.” Thiếu tá Quan hạ giọng nói, đồng thời liếc mắt nhìn về phía sau, nói nhỏ: “Đây là phạm nhân của chúng tôi, cô không cần để ý đến. Cũng cấm cô tiếp xúc với hắn, rõ chưa?”

Hứa Mộ Triều gật đầu. “Tôi sẽ không xen vào chuyện không phải của mình đâu.”

Đây là chiếc xe đi giữa đoàn. Thiếu tá đã trói chặt hai tay của Hứa Mộ Triều rồi nhét vào thùng xe. Điều này rất hợp với ý cô. Ban nãy, khi ẩn mình mai phục, cô đã cảm thấy chiếc xe này có gì không ổn, nhất là khi cô vừa xuất hiện, đã có ít nhất mười tên lính lập tức chạy đến vây quanh chiếc xe này mà không phải là chiếc xe chở gã Thiếu tá kia, cô lại càng khẳng định linh cảm của mình. Hắn là chiếc xe này ẩn chứa điều gì đó hết sức bí ẩn.

Bước vào trong, vừa đưa mắt nhìn, Hứa Mộ Triều đã sáng tỏ mọi thứ. Trong xe giam cầm một người đàn ông. Hoá ra “phạm nhân” mà gã Thiếu tá kia nói là một người đàn ông vô cùng đặc biệt. Chẳng lẽ anh ta chính là nguyên nhân khiến đội quân loài người phải mạo hiểm xâm nhập vào cứ địa của người thú? Trong ánh sáng màu vàng cam dịu nhẹ, trước bức vách màu xám bạc, người đàn ông này thoạt nhìn rất hấp dẫn.

Hai cánh tay và cổ chân anh ta bị khoá chạt trên vách thùng xe theo hình chữ Đại, vai rộng, eo thon, những đường cong rắn rỏi, mạnh mẽ. Vô số sợi xích sắt đen sì, to bản tựa những con rắn khổng lồ tham lam cứ thế xuyên thẳng qua lòng bàn tay, bàn chân loang lổ máu tươi của anh ta, tàn nhẫn đóng đinh anh ta trên thành thùng xe.

Anh ta mặc một chiếc quần màu xám nhạt rách rưới, khuôn ngực màu lúa mạch, bụng chi chít vết thương. Thoạt trông anh ta còn mạnh mẽ và hoang dã hơn cả đám thuộc hạ người báo của Hứa Mộ Triều. Gần nửa khuôn mặt anh ta bị che khuất bởi bộ râu xồm xoàm, trông thật lôi thôi, nhếch nhác. Chỉ có hàng lông mày đen nhánh, hơi xếch lên là khiến anh ta trông có vẻ tuấn tú khác thường, khắc hẳn với dáng vẻ hoang dã, thảm thương kia. Hứa Mộ Triều cảm thấy khuôn mặt này đáng lẽ phải thuộc về một chàng trai trẻ nho nhã, lịch sự, chứ không phải là ông chú chẳng khác gì người rừng thế này. Đúng là loài người luôn nghĩ ra những biện pháp tàn bạo nhất để hành hạ đồng loại của mình. Cô đứng cách anh ta chừng hơn một mét, ngập ngừng hỏi: “Này, tại sao anh lại bị giam ở đây vậy?”

©STENT

Những chiếc xích sắt khẽ rung lên, người đàn ông chậm rãi mở mắt. Dưới ánh đèn, đôi mắt anh ta như hai hồ nước sâu, trong trẻo đến sững sờ.

“Chẳng liên quan gì tới cô.” Anh ta nói với giọng cực trầm khàn.

Hứa Mộ Triều khua khua cổ tay đã bị còng của mình trước mặt anh ta rồi nói: "Kẻ thù của kẻ thù là bạn bè… Có lẽ chúng ta nên giúp đỡ lẫn nhau."

Người đàn ông không thèm để ý tới cô, nhắm mắt lại. Một lát sau, dường như cảm nhận được điều gì đó, anh ta lại mở mắt ra, trông thấy đôi mắt lấp lánh của Hứa Mộ Triều đang nhìn chằm chằm vào mặt mình, vẻ mặt anh ta càng trở nên lạnh lùng. "Tôi không cần sự giúp đỡ của bất cứ ai, đặc biệt là phụ nữ." Dứt lời, anh ta nhắm mắt, không muốn tiếp tục nói chuyện với cô.

Hứa Mộ Triều cảm thấy người đàn ông này rất đặc biệt. Từ trước đến nay, cô luôn nghĩ rằng hầu hết con người trên thế giới này đều sẽ vì sự sinh tồn mà cúi đầu khuất phục, ngay cả đám người thú dưới quyền của cô cũng vậy, sau khi bị bắt làm tù binh, chúng đều học cách ăn nói khép nép để mong giữ được tính mạng. Nhưng người đàn ông này rõ ràng đang ở trong tình cảnh khốn khổ, vậy mà lại không hề mở miệng cầu xin, thậm chí còn từ chối lời thăm hỏi của cô. Phải nói là anh ta quá ngông nghênh hay là quá cứng nhắc đây?

Cô đang định hỏi dò thêm vài câu thì bất chợt miệng há hốc, cứng đờ, bởi cơ thể lại truyền đến cái cảm giác kích thích, rạo rực ấy. Không thể nào, chẳng lẽ cái tên nhếch nhác, lôi thôi, máu me đầy người kia lại có thể khiến cô nổi ham muốn được sao? Bộ dạng anh ta lúc này rõ ràng khiến cô cảm thấy chán ghét vô cùng, nhưng không hiểu sao trong người lại trào dâng cảm giác kích thích mãnh liệt nhường này.

Cô ngẩng đầu quan sát anh ta một hồi, chợt hiểu ra nguyên nhân. Cho dù bộ dạng anh ta có lôi thôi, nhếch nhác thế nào thì cũng chẳng ảnh hưởng tới thân hình hoàn mĩ đầy năm tính, đã thế lại còn rất tráng kiện và đang bị trói cứng, hoàn toàn không có sức phản kháng kia.

Hứa Mộ Triều lùi lại mấy bước, cúi đầu, tựa người vào thành thùng xe, không lên tiếng nữa. Cô đưa tay nhéo mạnh vào bắp đùi mình, để cơn đau lan ra khắp cơ thể, giảm bớt cảm giác kích thích này.

Thật khôi hài làm sao! Ở giữa lòng địch mà cô lại liên tiếp có phản ứng sinh lí này. Hứa Mộ Triều nhắm chặt mắt lại, bắt đầu hồi tưởng cảnh thành phố chìm trong đại nạn zombie, nhớ đến cảnh cô đã phải giẫm đạp lên bao nhiêu máu thịt, thây người để mưu cầu sinh tồn, nhớ mấy năm gần đây, cô và tộc người thú lỗ mãng nhưng ngay thẳng, cùng nhau trải qua khoảng thời gian gian nan mà vui vẻ nhiệt huyết căng tràn.

Dần dần, nội tâm và cơ thể cô đều bình tĩnh trở lại. Bên trong thùng xe khôi phục lại vẻ yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng bánh xe đều đều lướt trên mặt đường.

Hứa Mộ triều nhắm mắt dưỡng thần trong chốc lát rồi chợt giật mình bừng tỉnh. Chiếc xe vẫn vững chãi lướt đi. Cô vô thức ngẩng lên, vừa liếc mắt nhìn, từng đường cong từ vòm ngực rắn chắc đến vòng eo thon nhỏ của người đàn ông đó đã đập ngay vào mắt. Có lẽ khi màn đêm buông xuống, dục vọng của con người cũng trở nên mãnh liệt hơn, chẳng thế mà bỗng nhiên cô lại cảm thấy làn da màu lúa mạch kia hấp dẫn đến lạ lùng.

Đột nhiên cô không muốn kìm nén nữa, ý chí kiên cường trong nháy mắt hoàn toàn sụp đổ. Cô thực sự tò mò, không biết cảm giác của một lần thử phóng đãng sẽ như thế nào… Dù gì từ trước đến nay, cô vẫn luôn là một vị đội trưởng nắm trong tay trọng binh của thú tộc, cho dù có cùng kẻ tù tội này làm chuyện không nên làm đi nữa thì quyền lực và thực lực của cô cũng đủ để đối phương phải khuất phục.

Cô lại liếc nhìn người đàn ông kia. Anh ta vẫn nhắm mắt, cúi đầu, không hề nhận ra sự chuyển biến tâm lí của Hứa Mộ Triều. Còn Hứa Mộ Triều thì lại như bị bộ dạng trầm tĩnh của anh ta làm cho mê mẩn, rốt cuộc cùng nhào tới, cắn một nhát vào bả vai anh ta… Mùi vị của đàn ông, đúng là rất tuyệt vời…

Anh ta bừng mở mắt, kinh ngạc nhìn cô. Ánh mắt sắc bén như dao lúc trước giờ lại có vẻ đờ đẫn.

Cô nói: “Tôi không muốn như vậy, nhưng không kiềm chế nổi bản thân… Tôi sẽ bồi thường cho anh…”

Anh ta vẫn không hé răng nửa lời. Tuy Hứa Mộ Triều ghét nhất là mấy tên râu ria xồm xoàm nhưng cặp mắt vừa đen láy vừa trong trẻo kia thực sự rất đẹp. Cô nhẹ nhàng đặtt một nụ hôn lên đôi mắt của anh ta rồi nhanh chóng đưa tay xé toạc chiếc quần.

Đôi chân dài rắn chắc đúng như trong tưởng tượng cùng bộ phận đặc trưng của nam giới ngay lập tức hiển hiện trước mắt cô. Đầu cô nóng bừng, không kìm nén nổi nữa, cô khẽ khàng gặm cắn dọc theo vòm ngực xuống đến eo anh ta… Mỗi tấc da thịt đều để lại dấu răng mờ mờ. Hứa Mộ Triều nhanh chóng cởi chiếc phăng chiếc quần của mình ra, có phần luống cuống khi chủ động hoà hợp với đối phương. Cảm giác tê dại khi hai cơ thể hòa làm một thật hết sức xa lạ, giống như từng đợt sóng ngầm, từ từ đưa cô lên đỉnh cao của khoái lạc.

Khoảnh khắc đó chẳng khác nào tảng băng trong đêm đông lạnh buốt cùng tuyết đọng trên núi cao bỗng chốc bị tan ra thành nước, tạo thành một dòng thác khổng lồ, ào ào xối xuống.

Cơn rùng mình mãnh liệt kéo dài rất lâu rồi mời chìm hẳn xuống. Hứa Mộ Triều buông

người đàn ông đó ra, nhắm mắt lại, thở dài vẻ thoả mãn.

Bỗng nhiên cô phát hiện có điều gì đó không đúng. Vụt mở mắt ra, một ý nghĩ chợt loé lên, soi rọi đầu óc cô. Cô giật mình cúi đầu nhìn quần áo trên người vẫn còn nguyên vẹn. Lại nghiên đầu nhìn về phía người đàn ông kia, chiếc quần dài vẫn còn nguyên trên người anh ta.

Hứa Mộ Triều ngước mắt lên. Người đàn ông đó đang nhìn cô chằm chằm với ánh mắt trợn tròn kinh ngạc, nét mặt có vẻ kì quái rất khó diễn tả bằng lời.

Hoá ra lại là giấc mơ ấy… Mặt Hứa Mộ triều nóng như lửa đốt, đây là lần đầu tiên cô quan hệ với một người đàn ông cụ thể trong giấc mơ, mà người đàn ông này lại đang ở cách cô chỉ vài mét. Mặc dù Hứa Mộ Triều không sợ trời không sợ đất nhưng lúc này lại xấu hổ đến mức không biết giấu mặt vào đâu.

Bỗng nhiên có một tiếng động khe khẽ truyền đến, hai người đồng thời nhìn về phía cửa hông của thùng xe với ánh mắt cảnh giác. Một tên sĩ quan cao lớn đẩy cửa đi vào, còn tiện tay khoá trái cửa lại.

Gã sĩ quan lạ mặt này khá trắng trẻo và đẹp trai, chỉ tiếc là cặp mắt hơi nhỏ, dài, trông có vẻ nham hiểm. Hắn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt ngỡ ngàng của Hứa Mộ Triều, nói: “Lính đánh thuê, tôi là Thiếu uý Tống Huyên. Cô có hứng thú theo tôi không?”

Hứa Mộ Triều ngẩng cao đầu, lạnh lùng đáp: “Không có hứng thú.”

Thiếu uý Tống nhìn cô chằm chằm rồi mỉm cười, bắt đầu khom lưng cởi quần.

Hứa Mộ Triều quan sát nhát cử nhất động của hắn trong lòng bừng bừng lửa giận. Hắn muốn làm trò gì đây? Đúng là tự tìm chỗ chết mà. Nhưng đoàn xe còn chưa tiến vào vòng mai phục của đội quân người thú, nếu lúc này cô làm ầm lên thì hình như không được ổn lắm.

Tên Thiếu uý thấy Hứa Mộ Triều vẫn ngồi bất động liền nhanh chóng cởi hết quần áo, cười tủm tỉm, đi tới trước mặt cô.

“Anh mà dám động vào tôi, tôi sẽ giết anh ngay lập tức.” Cô nói với vẻ thản nhiên. Lúc này, nếu như có Đại Võ ở đây, hẳn là cậu ta sẽ hiểu rõ trọng lượng của lời đe doạ này. Nhưng Thiếu uý Tống lại không hề biết điều này.

Hắn xuất thân trong một gia đình quý tộc. Lúc này, trong mắt hắn, Hứa Mộ Triều chỉ là một thiếu nữ ngây thơ, khẽ run rẩy dưới sự uy hiếp mạnh mẽ, làn da trắng nõn nà cùng đôi môi màu hồng tươi mềm mại đầy vẻ mời gọi. Với dáng vẻ này, dù miệng cô có thốt ra những lời uy hiếp thì đối với hắn, đó chẳng qua chỉ là những lời hờn dỗi, ấm ức vì không có khả năng chống trả mà thôi.

Đương nhiên những người khác khi nhìn thấy cảnh này đều có chung suy nghĩ như hắn.

"Dừng tay!" Giọng nói lạnh lùng, trầm khàn của người thứ ba bị lãng quên trong thùng xe đột ngột vang lên.

Thiếu uý Tống ngẩng đầu nhìn, có chút ngạc nhiên, nói: "Một kẻ tử tù lại dám xen vào chuyện của tao sao?" Đang yên đang lành bị phái tới áp giải tên tử tù không rõ lai lịch này vốn đã khiến hắn cảm thấy không được thoải mái.

Hứa Mộ Triều nhân cơ hội này lùi sang một bên. Trong mắt hai người đàn ông, cô chỉ là đang hoảng sợ lùi về phía sau trốn tránh, nhưng thực ra cô đang thầm nghĩ chỉ một lát nữa thôi cô sẽ ném tên Thiếu uý này cho đám thú binh cái xử lí.

"Lính đánh thuê, cô cứ việc lớn tiếng kêu cứu, để đồng nghiệp của vị Thiếu uý này đến xem hắn đã vi phạm kỉ luật quân đội loài người, cưỡng ép nữ quân nhân làm trò đồi bại như thế nào." Người đàn ông nhìn tên Thiếu uý với ánh mắt khinh miệt, nói.

"Mày…" Thiếu uý Tống giận dữ hết liếc mắt nhìn người đàn ông rồi lại nhìn Hứa Mộ Triều đang ngồi yên dưới sàn.

Hứa Mộ Triều lạnh lùng nhìn hắn, nói: "Thiếu uý, anh sẽ phải hối hận vì những gì mình vừa gây ra."

Có vẻ cũng sợ bị Thiếu tá và những binh lính khác phát hiện, Thiếu uý Tống tức tối nhìn hai người hồi lâu rồi chúi xuống nhặt quần áo, nhảy xuống xe.

Hứa Mộ Triều không ngờ người đàn ông này lại giúp mình, xem ra tuy tính tình anh ta cao ngạo, lạnh lùng thật nhưng cũng là một người tốt. Cô liền nói: "Cảm ơn anh."

Nguồn ebook https://www.luv-ebook.com

Anh ta im lặng trong chốc lát rồi đột nhiên hỏi: "Cô đã muốn như vậy, tại sao lại từ chối hắn?"

Hứa Mộ triều hơi chột dạ những vẫn hỏi lại với giọng bình thản: “Anh nói cái gì cơ?”

Anh ta nói bằng giọng đầy ẩn ý: “Cô đã kêu rất lớn.”

Hứa Mộ Triều vừa nghe đã hiểu ra, chắc hẳn ban nãy cô đã kêu thành tiếng. Tuy ở cùng đám người thú lâu ngày, cũng chẳng còn xa lạ gì với những chuyện tiếu lâm mặn[1] trong quân đội, nhưng kinh nghiệm thực tế thì cô lại chẳng có một chút nào. Lúc này, bị một người đàn ông xa lạ nói như vậy, cô không khỏi cảm thấy vô cùng xấu hổ.

[1] Từ gốc trong tiếng Trung là荤段子. Cụm từ này này chỉ một câu chuyện cười nói về một đôi nam nữ ví chuyện quan hệ tình dục như hành động cầm tiền đi ăn mì. Một ngày họ “ăn mì” đến ba, bốn bận, mãi cho đến khi anh chàng nọ không chịu nổi nữa, lớn tiếng nói: “Thật là không công bằng, tại sao tiền của tôi càng lúc càng ít mà quán mì của cô càng ngày càng rộng ra vậy?” Từ đó, dân gian lưu truyền câu chuyện cười này với cái tên là “Tiếu lâm mặn” – ND

Nhưng chỉ một lát sau, cô đã trấn tĩnh lại, nở nụ cười tươi như hoa, nhìn anh ta chằm chằm rồi dứt khoát nói: “Có dục vọng cũng không phải là điều đáng hổ thẹn, khuất phục vì dục vọng mới đáng xấu hổ. Có lẽ anh nên cảm tạ ý chí của tôi, vì nếu không hiện giờ… người kêu có khi lại là anh đấy.”

Người đàn ông hơi ngẩn ra, đôi mắt đen láy nhìn vẻ mặt tự tin của cô không chớp, một lúc sau, đột nhiên anh ta cười, nói: “Rất thú vị!”

Hứa Mộ Triều sửng sốt.

Cô sớm đã nhận ra anh ta là một quân nhân, tuy lúc này bị đóng đinh trên thành thùng xe một cách thê thảm, nhưng khi mỉm cười, từ anh ta vẫn toát ra vẻ kiên nghị khó cưỡng của một quân nhân. Dường như bộ râu quai nón xồm xoàm kia không còn khiến cô cảm thấy chướng mắt nữa, trái lại, nó càng khiến anh ta thêm phần khôi ngô, tuấn tú.

Chương 4: Ngài Tư lệnh

Ước chừng hơn nửa giờ sau, Hứa Mộ Triều ghé tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài cửa xe, nhận thấy binh lính của mình đã vào vị trí. Nét mặt cô tự nhiên vui vẻ, hào hứng hẳn lên.

“Cuộc chiến sắp bắt đầu, anh hãy tự bảo vệ mình.” Cô chậm rãi đứng lên, mỉm cười, nói với người đàn ông. “Anh cũng coi như một chiến lợi phẩm của tôi.”

Người đàn ông ngẩn ra, nhìn cô chằm chằm bằng ánh mắt tò mò. “Cô là ai? Một cô gái phản bội loài người ư?”

Hứa Mộ triều cười ha hả, không trả lời mà nói: “Chờ đó! Tôi sẽ về ngay thôi!”

Lại nhìn những sợi xích sắt giăng chằng chịt trên người anh ta, cô nhíu mày, lắc đầu cảm thán: “Đúng là biến thái…” rồi lại liền nhìn anh ta một cái, nói: “Chẳng cần biết anh đã gây ra tội ác tày trời gì, tôi sẽ giúp anh tháo chúng ra.”

Không đợi anh ta đáp lại, cô nhanh nhẹn đứng lên, dáng vẻ vô cùng hăng hái. Sau một tiếng huýt sáo dài, Hứa Mộ Triều giơ đôi chân đi bốt da ngắn màu đen lên, đá mạnh vào thùng xe.

Cánh cửa bật tung, văng ra xa vài mét, cô lập tức nhảy xuống xe.

Lúc này, Thiếu tá Quan Duy Lăng cũng nghe thấy rõ ràng tiếng thú kêu liên tiếp truyền đến trong đêm, lòng không khỏi chùng xuống. Kể từ khi nhận nhiệm vụ vào nửa tháng trước, anh ta luôn cố gắng hết sức né tránh thú quân. Chỉ còn vài ngày nữa là sẽ trở lại địa phận của loài người, không ngờ đêm qua, khi anh ta dẫn theo hai lính trinh sát đi dò đường, Thiếu uý Tống Huyên lại để xảy ra xung đột với đám thú binh.

Tống Huyên vốn thuộc diện con ông cháu cha, mặc dù khả năng chiến đấu rất mạnh mẽ nhưng kinh nghiệm còn non kém, lại không chịu tuân lệnh cấp trên. Sau khi xảy ra xung đột, Quan Duy Lăng lập tức ra lệnh cho binh lính cấp tốc hành quân, nhưng rốt cuộc vẫn bị thú binh bám sát ngay sau.

Nguồn ebooks: http://www.luv-ebook.com

Nhiệm vụ áp giải tù nhân quan trọng như vậy mà lại phạm phải một sai lầm sơ đẳng, ngay cả bản thân anh ta cũng không thể tin nổi.

Sau khi đám người thú bao vây đoàn xe, lại có một đàn thú lớn tựa như những ngọn núi nhỏ nhanh chóng khiêng hoả tiễn hạng nặng xuất hiện trong bóng đêm. Quan Duy Lăng biết, mặc dù binh lính của mình rất tinh nhuệ nhưng sự chênh lệch về binh lực của hai bên quá lớn, chắc chắn anh ta sẽ thua. Vậy là anh ta nhanh chóng đưa ra quyết định, phân công sĩ quan phụ tá bố trí trận địa, làm gì cũng được để kéo dài thời gian. Còn anh ta thì rút súng ra, đi thẳng tới chiếc xe thứ ba đang chở phạm nhân.

Rất nhanh sau đó, tiếng súng đầu tiên vang lên, rồi các loại súng ống lần lượt khai hỏa. Giữa bầu trời đêm tối đen như mực, những tỉa lửa đạn đan vào nhau tạo thành hỏa tuyến, chiếu rọi bầu trời lúc sáng lúc tối. Các binh sĩ đều vô cùng căng thẳng, nấp sau xe mà đánh trả. Còn ở bên ngoài, đám thú binh vẫn hung dữ chậm rãi tiến tới.

Tại một nơi tràn ngập ánh lửa và khói thuốc súng, Quan Duy Lăng vừa liếc mắt đã nhìn thấy cô gái tự xưng là lính đánh thuê đang đứng trước cửa thùng xe chở tử tù, vì cô đứng ngược sáng và cúi thấp đầu nên không nhìn rõ biểu cảm trên mặt cô. Anh ta lập tức chạy đến.

Cô gái lính đánh thuê tựa hồ liếc mắt một cái đã nhận ra anh ta, trong đôi mắt trong veo ánh lên những tia sáng chói lòa. Điều này khiến trái tim anh ta hơi nhói đau, nhưng đêm nay anh ta không thể đưa cô chạy trốn được rồi. Thấy còng tay của cô đã được mở, anh ta lập tức rút khẩu súng lục ở bên hông ra, đưa cho cô, nói: "Cô mau chạy đi!"

Cô gái lính đánh thuê hơi ngây người rồi lập tức hỏi: "Còn anh thì sao?"

Anh ta trả lời một cách mạch lạc: "Tôi giết tên tội phạm trước" sau đó không buồn nhìn cô, nhảy vọt lên thùng xe.

Giữa tiếng pháo nổ súng rền vang lên không dứt, thùng xe lung lay dữ dội hết đợt này đến đợt khác. Người đàn ông bị trói chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Quan Duy Lăng cầm súng chậm rãi tới gần bằng ánh mắt trầm tĩnh như nước.

"Ngài Tư lệnh, căn cứ vào mệnh lệnh mà tôi nhận được, dưới tình huống nguy cấp, tôi có quyền xử bắn ngài ngay tại chỗ." Quan Duy Lăng nâng súng, nhắm thẳng vào đầu người đàn ông.

Người đàn ông vừa được gọi là "ngài Tư lệnh" kia chỉ khẽ cười, ánh mắt thoắt trở nên sắc lạnh như loài chim ưng. "Chỉ dựa vào cậu mà muốn lấy mạng tôi sao?" Giọng nói tràn ngập sự khinh bỉ, như thể người bị súng chĩa vào đầu không phải là anh ta mà chính là Quan Duy Lăng vậy.

Trên trán Quan Duy Lăng có một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống, ngón tay anh ta giữ chặt lấy cò súng. Bỗng nhiên sau lưng anh ta có một luồng khí lạnh ập đến. Còn chưa kịp quay lại xem chuyện gì đang xảy ra thì cảm giác lạnh lẽo quen thuộc của kim loại đã kề sát gáy anh ta.

Sau lưng ư? Sao có thể chứ? Phía sau… chẳng phải là cô ta sao?

Quan Duy Lăng quay đầu lại như một cái máy, rõ ràng cô gái đó là con người, vậy mà lại vững vàng cầm súng lục chĩa thẳng vào anh ta, trong bóng đêm, còn khẽ mỉm cười ra vẻ áy náy. "Thiếu tá, anh là một người đàn ông tốt… Xin lỗi nhé, kêu người của anh buông vũ khí đầu hàng đi."

Sau đó, cô nhìn về phía người đàn ông bị trói, nhướng mày, nói: "Tư lệnh ư?"

Không lâu sau, đội quân thú binh nhất loạt xông vào, trói chặt Quan Duy Lăng đang bừng bừng lửa giận. Còn người "tư lệnh" kia từ đầu chí cuối chỉ im lặng chẳng nói một lời.

Hứa Mộ Triều như mở cở trong bụng, trong quân đội loài người, tư lệnh ít nhất cũng mang quân hàng đại tá, quản lí quân vụ của cả một quân khu. Cô không hiểu sao người có cấp bậc cao như vậy lại bị chính đồng nghiệp của mình đối xử một cách tàn nhẫn đến thế. Tuy nhiên, nguyên nhân gì thì cũng không còn quan trọng nữa. Tư lệnh ư… Cô nên đòi loài người bao nhiêu tiền chuộc mới đáng đây? Phen này phát tài rồi! Hứa Mộ Triều ôm mộng phát tài, dựa vào lưng con hổ trắng mà ngủ gà ngủ gật.

Sau khi an bài xong xuôi mọi việc, Đại Võ hứng khởi chạy đến, to mồm hét: "Đội trưởng, phát tài rồi!" Hứa Mộ Triều trợn mắt lườm, Đại Võ đưa cho cô một cây súng ngắm laser hạng nặng như dâng một vật báu. "Bọn chúng có rất nhiều thứ quý giá, cái này có thể bắn hạ được cả máy bay."

Hứa Mộ Triều đã nhìn thấy vũ khí, quân trong của đội quân loài người từ trước nên chẳng hào hứng nữa, chỉ lơ đễnh ngáp dài một cái. "Được rồi, tập hợp lại."

Năm mươi thú binh, chỉ có ba người bị thương nặng, không có ai chết trận. Trong khí đó, hai mươi binh lính loài người thì chết mất năm, những người sống sót đều bị đám người thú trói lại, bao vây xung quanh. Hứa Mộ Triều đi tới trước mặt đám tù binh, cao giọng hỏi: "Ai đã ra lệnh giết binh lính của ta?"

"Đội quân này do tôi phụ trách." Quan Duy Lăng đứng bật dậy, ánh mắt sắc bén mà phức tạp, chăm chú nhìn Hứa Mộ Triều, chắc vẫn không thể tin được cô gái này lại có thể giúp thú tộc chống lại loài người.

Hứa Mộ Triều nhìn anh ta bằng ánh mắt thương xót. "Thiếu ta, sau khi anh chết, tôi hứa sẽ đem tro cốt của anh về lãnh thổ của loài người. Thú quân chúng tôi ân oán phân minh, khoan hồng độ lượng, những binh lính khác có thể bảo toàn tính mạng."

Quan Duy Lăng không thèm hé răng nửa lời, lập tức có vài tên thú binh tiến tới kéo anh ta đi. Bên cạnh có vài tên lính xôn xao, bỗng nhiên có người hô to: "Không phải là Thiếu tá ra lệnh."

Hứa Mộ Triều liếc mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói, Đại Võ lập tức kéo một binh sĩ ra khỏi hàng, ném xuống đất. Gã lính đó tức giận ngẩng đầu, nói: "Chính Thiếu úy Tống Huyên gây sự với người thú trước. Bất đắc dĩ lắm chúng tôi mới giúp ngài ấy thoát thân. Những người thú đó đều bị ngài ấy cắt cổ… Hôm ấy, Thiếu tá không ở trong đội."

Hứa Mộ Triều nghĩ tiết mục phá đám này cũng thật khéo, cô vốn cũng không muốn giết Quan Duy Lăng. Liếc mắt nhìn quanh, rất nhanh cô đã tìm ra gã Tống Huyên đang đứng ở hàng cuối cùng, mặt xám như tro.

"Là anh ta ư?"

Lại có vài tên lính gật đầu lia lịa. "Phải, phải!" Quan Duy Lăng vẫn không lên tiếng.

Tống Huyên lập tức bị đám người bán thú lôi đi, hắn hung dữ quát lớn: "Bọn mày có biết tao là con trai của ai không? Con đàn bà đê tiện kia, mày lại dám kết bè kết phải với thú tộc ư? Tao còn chưa làm mày…"

"Ồn ào quá đấy!" Hứa Mộ Triều nhếch môi cười khinh bỉ, giơ một cánh tay lên.

Tống Huyên lập tức bị kéo đi. Sau đó thế nào không phải là việc khiến cô cần bận tâm.

"Đội trưởng, những tên còn lại… phải xử lí thế nào ạ?" Đại Võ nói nhỏ bên tai cô.

©STE.NT

Hứa Mộ Triều thực chất cũng không muốn gây ra chiến tranh nếu có thể không phải giết người, cô sẽ cố gắng giảm thương vong đến mức tối thiểu. Vì thế, cô liền trừng mắt liếc Đại Võ một cái.

"Còn hỏi nữa à?" Hứa Mộ Triều vỗ vào gáy Đại Võ. "Ngươ chết, à… thú chết không thể sống lại, để cái chết của các anh em không trở nên uổng phí, chúng ta đương nhiên phải đổi lấy lợi ích lớn hơn nữa." Đối với người thú, động tác này biểu thị sự thân mật rất mực, Đại Võ ngây ra cười.

Hứa Mộ Triều lại nhìn về phía Quan Duy Lăng. “Thiếu tá, bây giờ chúng ta nói về vấn đề tiền chuộc.”

Quan Duy Lăng mặc dù là người chính trực nhưng cũng không đến mức cứng nhắc. Trong chiến tranh, thứ quý giá nhất chính là sinh mệnh, hơn nữa, để lãnh đạo đội quân đặc chủng này, anh ta và quân đội đã phải chi trả một khoản rất lớn. Lúc này, nghe thấy có thể lấy tiền chuộc mạng người, Quan Duy Lăng liền thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù đó là một nỗi nhục nhưng cũng đáng.

Nhưng khi Hứa Mộ triều tham lam đòi đội quân loài người phải giao ra mười khẩu súng laser, ba mươi khẩu súng tự động và một trăm rương đạn dược thì Quan Duy Lăng liền nhíu mày, hồi lâu mới miễn cưỡng nói: “Cũng được, nhưng phải giao nộp toàn bộ tù binh cùng một lúc.”

Hứa Mộ triều hơi ngả người ra sau, con hổ trắng liền con đuôi đỡ lấy cô. Cô miễn cưỡng nở nụ cười, hỏi: “Thiếu tá, anh đang đùa tôi đấy à? Cái giá này là để đổi lấy mười lăm người các anh. Còn người kia, đội trưởng tôi đây rất coi trọng, chỉ bằng mấy khẩu súng quèn thì tôi không đổi đâu.”

Đám Đại Võ đứng bên cạnh nghe thấy vậy liền ngơ ngác nhìn nhau.

Khuôn mặt Quan Duy Lăng cứng đờ, hiển nhiên là không ngờ cô lại có thể vô liêm sỉ đến vậy. “Không được! Hắn là trọng phạm!”

“Anh ta phạm phải tội gì? Tại sao các người lại áp giải anh ta?”

Quan Duy Lăng im lặng một lát rồi nói: “Tôi là Thiếu tá chấp hành của Bộ Tư pháp. Hắn xúi giục quân đội ở tiền tuyến nổi loạn, gây ra tổn thất vô cùng lớn. Tôi áp giải hắn về đế đô để xử phạt.”

Thì ra là vậy, đúng là rất hợp tình hợp lí. Nghe nói, đối với những trường hợp phản bội, quân đội loài người luôn có những thủ đoạn tàn nhẫn, không chút nể tình.

“Tôi muốn giữ anh ta lại.” Hứa Mộ Triều tỏ vẻ không đành lòng, nói.

“Không được! Tôi nhất định phải đưa hắn trở về.” Quan Duy Lăng nhất định không xuống nước.

Hứa Mộ Triều ra vẻ khó xử. “Anh đã kiên quyết như vậy… Hay là thế này đi, anh phái một tên lính quay về mang tiền chuộc tới, đồng thời bảo Bộ trưởng Bộ Tư pháp của anh đưa một các giá xứng đáng cho người đàn ông này. Nếu như giá cả hợp lí, tôi có thể chịu thiệt mà từ bỏ thứ mình thích…”

Quan Duy Lăng tức giận, trừng mắt nhìn cô, nét mặt thể hiện rõ ba chữ: Vô liêm sỉ!

Hứa Mộ Triều thu lại nụ cười, sa sầm mặt, nói: “Thiếu tá, các người chịu khó tới doanh trại chúng tôi làm khách trước đã.”

Quan Duy Lăng bị thú binh giải đi. Vừa đi được vài bước, anh ta đột ngột xoay người, lớn tiếng hỏi: “Cô là con người, vì sao lại kết bè với người thú? Niềm vinh quang và nỗi ô nhục của chủng tộc, cô đã quên rồi sao?”

Hứa Mộ Triều ngẩn ra, chưa kịp đáp lời thì đám thú binh xung quanh, nhất là đám do Đại Võ đứng đầu, đã cười phá lên.

Quan Duy Lăng không hiểu ra sao, vừa nghi hoặc vừa giận dữ, nhìn chằm chằm vào Hứa Mộ Triều.

Chỉ có Hứa Mộ Triều không cười. Cô cưỡi hổ trắng đến gần, chậm rãi cúi xuống, ghé vào tai Quan Duy Lăng, nói bằng giọng nhẹ nhàng pha chút quái dị: “Anh nói rất đúng, con người, tại sao lại để sa ngã đến mức kết giao với người thú chứ?”

Phía đông dần hửng sáng, hơi lạnh ban đêm nhanh chóng tan đi, lại là một ngày nắng nóng. Thú quân lái chiếc xe chiến lợi phẩm, lên đường quay về doanh trại.

Hứa Mộ Triều phân công công việc xong xuôi, liền nhảy lên xe tù của “ngài Tư lệnh”. Trong thùng xe, anh ta vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh, trầm tư, nhìn cô với ánh mắt sáng quắc.

“Tôi sẽ thả anh ra.” Cô rút con dao laser bên hông ra. “Xoẹt, xoẹt” mấy tiếng, xiềng xích đứt thành từng đoạn. Chắc vì bị nhốt quá lâu, lại đột nhiên mất đi điểm tựa nên anh ta chao đảo chực ngã. Gã thú binh đứng bên liền tiến tới, đỡ lấy anh ta.

Anh ta hít sâu vài hơi rồi mới nói: “Thả tôi ra, không sợ tôi bỏ trốn sao?”

Hứa Mộ Triều nhìn anh ta bằng ánh mắt có chút quái dị. “Ngài Tư lệnh, anh đang nói đùa đấy à? Với binh lực của tôi, anh có thể trốn thoát thế nào đây?” Cho dù anh ta có là cao thủ đứng đầu loài người đi chăng nữa thì chỉ cần hai mươi gã người thú to lớn là đủ đê bắt sống anh ta tới mười lần rồi. Huống chi, cô còn nắm trong tay một đội quân vô cùng hùng hậu.

Người đàn ông trầm tư một lát rồi lại hỏi: “Cô định xử lí tôi thế nào?”

“Ân oán của các người, tôi mặc kệ… Tôi chỉ cần tiền chuộc.” Dứt lời, cô sờ lên đầu anh ta, cười, nói tiếp: “Anh rất đáng giá, tôi rất hài lòng.”

Người đàn ông liếc cô một cái, không nói gì thêm.

Mặt trời tỏa ánh sáng nhàn nhạt, dịu dàng. Hứa Mộ Triều đi được vài bước, quay lại thấy người đàn ông giơ tay che nắng, đôi mắt hơi nheo lại, có vẻ khó chịu. Thật đáng thương! Chẳng lẽ đã rất nhiều ngày, anh ta không được nhìn thấy ánh mặt trời? Nghe nói thủ đoạn của Cố Nguyên soái vô cùng tàn độc, lòng dạ hết sức nham hiểm, thế mới có thể khiến loài người đạt đến đỉnh cao cường thịnh trong vòng một trăm năm qua. Cho dù người đàn ông này có địa vị cao quý, lại là tư lệnh trong quân đội loài người, nhưng xúi giục binh lính dưới trướng Cố Nguyên soái làm phản thì có thể mang lại kết quả tốt đẹp gì chứ? Nhưng dù sao thì chuyện đó cũng chẳng liên quan gì tới Hứa Mộ Triều. Cô không muốn dây vào Cố Nguyên soái, nhưng chẳng ngại chọc vào Bộ Tư pháp. Nghe nói cơ quan then chốt của thế giới loài người này hết sức quan liêu, nói không chừng thủ trưởng của Quan Duy Lăng cũng không dám báo cáo chuyện Tư lệnh bị bắt cóc lên cấp trên, mà sẽ đưa ngay tiền chuộc đến cho xong chuyện cũng nên. Nghĩ đến đó, Hứa Mộ Triều không khỏi cảm thấy hứng khởi, vẫy tay với người đàn ông thay cho lời tạm biệt rồi đi về phía thú quân.

Chợt sau lưng cô vang lên giọng nói khàn khàn, trầm thấp nhưng rõ ràng từng từ: “Cô không phải là con người.”

Giọng nói không lớn nhưng lại khiến Hứa Mộ Triều phải dừng chân. Cô chậm rãi xoay người, chỉ thấy ánh mắt anh ta không còn ý dò hỏi, không có nét sợ hãi, cũng không có vẻ khinh thường, chỉ lẳng lặng nhìn cô, chờ đợi câu trả lời.

Hứa Mộ Triều khẽ mỉm cười. Ánh nắng ban mai nhàn nhạt bao phủ toàn thân khiến cả người cô thoạt nhìn có vẻ hư ảo.

“Ánh mắt… không tệ…” Thực ra, ánh mắt của cô còn trong trẻo, sáng ngời hơn cả ánh mặt trời.

“Tôi chưa từng nói tôi là con người.” Hứa Mộ Triều từ tốn nói.

Đúng vậy. Nếu chỉ là một cô gái loài người bình thường thì dù thông minh, kiên cường, giỏi giang đến đâu đi chăng nữa, cũng không thể khiến đám thú binh dũng mãnh tình nguyện cúi đầu như vậy.

Chương 5: Một đêm hoang mang

Ngoài cửa sổ, ánh trăng sáng trong mà yên tĩnh, dưới bậc tam cấp, người lính trẻ nín thở, trầm ngâm, trong lòng buồn bã thầm nghĩ, đây có lẽ là lần cuối mình được nhìn ngắm cảnh đêm ở đế đô.

Lãnh thổ của con người, phía bắc là Thái Bình Dương mênh mông; phía tây, trên chiến tuyến Khưu Lăng[1] dài dằng dặc, con người và zombie mỗi bên chiếm cứ một phương, phía nam, vượt qua dãy núi hùng vĩ, bạt ngàn là vùng đất thuộc về thú tộc.

[1] Chỉ gò đất hoặc một ngọn đồi nhỏ - ND

Đế đô nằm trong lãnh thổ của loài người, được bao bọc bởi những ngọn núi cao chất ngất, vách đá dựng đứng, cheo leo.

Phủ Nguyên soái nằm ở ranh giới phía đông của đế đô, có cả một đội quân hùng hậu ngày đêm canh phòng nghiêm ngặt, không một ai có thể xâm nhập được. Cả toàn nhà được xây bằng đá xám trắng, toát lên vẻ trang nghiêm rất mực, dưới nền trời xanh biếc và cảnh núi non hùng vĩ, trông nó lại càng uy nghiêm, thanh tịnh.

Đám binh sĩ cấp thấp cả đời cũng khó có cơ hội tận mắt nhìn thấy vị Nguyên soái uy danh hiển hách kia. Thế mà gã lính quèn chưa một lần nghĩ sẽ được trông thấy Cố Nguyên soái lại được thú quân thả về đòi tiền chuộc trong thân phận một tên tù binh hèn hạ.

Quan Duy Lăng đã nói dối Hứa Mộ Triều. Anh ta không phải người thuộc Bộ Tư pháp, mà chính là tâm phúc của Cố Nguyên soái. Anh ta sợ Hứa Mộ Triều sẽ gây ra hậu hoạ không lường nên không dám để lộ thân phận. Nhưng anh ta không biết những suy nghĩ ẩn sâu trong lòng Hứa Mộ Triều. Đối với cô, Bộ Tư pháp quan liêu, xảo trá, nhất định là một miếng mồi

béo bở, mà cũng không quá mạo hiểm nên mới không cho Quan Duy Lăng bất kì cơ hội trả giá nào. Nếu như cô biết trận cướp bóc lần này sẽ động đến Cố Nguyên soái – kẻ thống trị tối cao của loài người – thì có lẽ ngay cả tiền chuộc cũng không dám đòi, mà sẽ mượn cớ hai bên cùng nhượng bộ để thả họ về.

Sau khi báo cáo toàn bộ tình hình xảy ra trên đường áp giải tù binh bằng chất giọng run rẩy, hoảng loạn, gã lính vẫn cúi đầu đứng im như cũ. Vào khoảnh khắc Cố Nguyên soái bước vào phòng khách, gã vô thức ngẩng đầu lên, chỉ dám lướt qua khuôn mặt hò hững nổi bật giữa bộ quân phục màu xanh của Cố Nguyên soái, khuôn mặt đó trông còn trắng hơn cả bao tay của sĩ quan. Gã hoảng hốt nghĩ, thì ra Nguyên soái còn trẻ đến vậy.

"Là một phụ nữ loài người sao?" Giọng nói của Nguyên soái hết sức rõ ràng và trầm thấp, không để lộ bất cứ cảm xúc gì.

"Vâng ạ." Gã lính kể lại chuyện đêm đó giọng nói vó vẽ phẫn nộ. "Chính người phụ nữ đó đã kìm chân ngài Thiếu tá, nếu không thì Thiếu tá đã có đủ thời gian để giết chết phạm nhân, không đến nỗi để phạm nhân rơi vào tay thú quân."

"Không có chút đặc tính nào của người thú ư?" Nguyên soái ngắt lời gã.

"Không có…" Gã lính tỏ ra hơi nghi hoặc rồi cẩn trọng nói: "Cô ta mang dáng dấp của con người, chúng tôi cũng cảm thấy hết sức kì quái, người thú sao có thể để cho một phụ nữ loài người làm đội trưởng được? Nghe nói trước đây, bất kì người phụ nữ nào rơi vào tay bọn chúng đều phải chết."

Báo cáo xong, gã lính liền lui ra ngoài. Nguyên soái trầm mặc một lát rồi quay sang nói với người trợ lí bên cạnh: "Chuẩn bị số tiền chuộc theo lời cô ta. Về phần tiền chuộc phạm nhân, nói với vô ta rằng tôi cần suy nghĩ thêm."

Viên trợ lí thận trọng hỏi: "Nguyên soái, hắn ở trong tay người thú, chỉ sợ sẽ xảy ra rủi ro, có lẽ chúng ta nên nhanh chóng chuộc hắn về…"

Nguyên soái cười lạnh, nói: "Nếu hắn muốn thoát thân thì cậu cho rằng người thú có thể ngăn được hắn sao? Cậu nghĩ rằng chúng ta có thể bắt được hắn lần nữa à?"

Trợ lí vội vã gật đầu, lại hỏi: "Thế phải xử lí cô gái đó thế nào ạ?"

Nguyên soái hơi nhíu mày. "Đợi qua giai đoạn bận rộn này, phái người đi bắt cô ta về đây,

để phòng thí nghiệm giải phẫu xem rốt cuộc cô ta thuộc loài nào.”

Trong thế giới của người thú, sự tồn tại của thú cái là vô cùng quý báu.

Cả đại đội của Hứa Mộ Triều từ trên xuống dưới có cả thảy hai mươi thú cái, mỗi thú cái đều có quyền cùng lúc lựa chọn nhiều gã người thú anh tuấn, cường tráng để bầu bạn. Lúc Hứa Mộ Triều mới tới, bọn họ cũng không dành nhiều thiện cảm cho cô. Sau này, khi cô lập nhiều chiến công, họ mới miễn cưỡng chấp nhận cô.

Hiện tại, tuy uy tín và danh tiếng của Hứa Mộ Triều đã vang rất xa nhưng đối với đám thú cái, cô vẫn phải tỏ ra tôn trọng hết mực. Bởi vì mỗi người họ đều là bảo vật trong tay đám thú binh hùng mạnh. Thế nên, sẩm tối ngày hôm nay, khi nhìn thấy hai ả người rắn và một người thú ba mắt đồng thời xuất hiện trước cửa phòng mình, Hứa Mộ Triều không khỏi cảm thấy có chút bất ngờ.

Nguồn ebook: https://www.luv-ebook.com

Vừa nhìn thấy cô, bọn họ cười tươi, kẻ chạy, kẻ bò đến trước chân cô, ả người rắn thậm chí còn trườn lên người cô khiến cô chếnh choáng một hồi. Từ trước tới giờ, Hứa Mộ Triều đều không có mấy thiện cảm đối với người rắn, trong suy nghĩ của cô, bọn họ luôn là những kẻ xảo trá, không đàng hoàng, mà thường ngày, bọn họ cũng lạnh nhạt với cô chẳng kém phần. Nhưng lúc này, ả người rắn kia lại đang nhìn cô ra chiều nịnh nọt. “Đội trưởng, ngài thật xấu quá đó!”

Hứa Mộ Triều im thin thít.

Ả người thú ba mắt có phần dịu dàng hơn, chỉ ngượng ngùng mỉm cười, không lên tiếng. Ả người rắn thứ hai chớp chớp đôi mắt long lanh rồi vội vã nói: “Đội trưởng, tuy ngài có công đưa một gã đàn ông loài người siêu đẹp trai trở về, nhưng cũng đừng hưởng thụ một mình như thế chứ!”

Đàn ông loài người ư? Bọn họ đang nói tới Quan Duy Lăng đang bị nhốt ở tầng một sao? Dáng dấp anh ta cũng không tệ nhưng đâu đến mức siêu đẹp trai chứ. Tuy nhiên, ngẫm lại thì Hứa Mộ Triều thấy cũng đúng, so với đám thú đực hung tợn kìa thì đàn ông loài người đúng là có vẻ lãng tử, anh tuấn hơn rất nhiều.

Cô thu lại nụ cười, nói: “Không được, Quan Duy Lăng là thiếu tá trong quân đội loài người, tôi bắt hắn để đòi tiền chuộc, không thể động vào.”

Ả người rắn liếc cô một cái. "Đội trưởng, đừng giả bộ nữa! Đám người ở dưới tầng một chỉ là lũ tầm thường, người chúng tôi nói đến… là gã đàn ông đang ở trong phòng cô kìa."

Hứa Mộ Triều có chút giật mình. Trong phòng cô lúc này chẳng phải chỉ có gã Tư lệnh râu ria xồm xoàm, lôi thôi, bẩn thỉu kia thôi sao? Hôm qua cô chỉ buột miệng nói rất coi trọng anh ta thôi, không ngờ đám thú binh kia lại lập tức đưa anh ta lên phòng cô, nói là để cô "hưởng dụng". Nể tình anh ta đang bị thương nặng, lại có thân phận đặc biệt nên cô cũng không ngăn cản. Nhưng thực sự anh ta chưa phải là mẫu đàn ông "siêu đẹp trai" trong lòng Hứa Mộ Triều. Lúc này, nghĩ tới anh ta, điều đầu tiên hiện lên trong đầu cô chính là cơ thể chằng chịt những vết thương, bẩn thỉu và bộ râu quai nón xồm xoàm.

Có điều, đám thú cái lại rất thích cái kiểu nhếch nhác, lôi thôi này.

"Hắn ta ư?" Hứa Mộ Triều bật cười. "Được rồi, chờ vết thương của hắn khá hơn, chỉ cần hắn đồng ý, các cô có thể tự do cùng hắn…"

Đám thú cái vui mừng hớn hở rời đi. Trong đầu Hứa Mộ Triều hiện lên hình ảnh gã đàn ông đó cùng đám thú cái quấn lấy nhau triền miên không dứt, bất giác chẳng biết phải nói gì. Vừa mở cửa bước vào phòng, Hứa Mộ Triều đã thấy ông lão quân y người thú lương thiện, hiền từ đi ra từ phòng khách, báo cáo với vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

"Đội trưởng, vết thương của anh ta đã được xử lí xong, tuy khá nặng nhưng không nguy hiểm tới tính mạng, tĩnh dưỡng vài hôm là sẽ khoẻ lại thôi." Ông lão suy nghĩ một lát rồi nói tiếp: "Anh ta cũng được tắm rửa sạch sẽ rồi… Nhưng vẫn còn rất yếu, đội trưởng, cô… cô…"

"Tôi? Tôi làm sao?" Hứa Mộ Triều nhất thời không phản ứng kịp, nhìn lão quân y chằm chằm.

Ông lão quân y sớm đã nghe thấy lời đồn đại rằng đội trưởng đã phản nín nhịn rất lâu rồi, liền không kìm được mà tự trách mình nhiều chuyện. Ông ta thầm thở dài, vội vàng khúm núm rời khỏi căn phòng.

Tòa nhà màu cà phê được thiết kế vô cùng xinh xảo này đã từng là biệt thự sang trọng của một tên quý tộc loài người nào đó, nhưng bây giờ, mặt ngoài của nó đã bám đầy khói bụi, tàn dư của chiến tranh. Hứa Mộ Triều ở trong một căn phòng lớn trên tầng ba. Cửa phòng dành cho khách đang hé mở, cô vừa liếc mắt vào liền trông thấy người đàn ông đó nằm im trên chiếc giường lớn phủ đầy ánh đèn màu vàng nhạt, trên người là chiếc chăn trắng như tuyết.

Hứa Mộ Triều tự nhận mình tốt bụng hơn phường đạo tặc rất nhiều, không những cứu anh ta mà còn trị thương cho anh ta nữa. Bởi sâu thẳm trong lòng cô, cô vẫn coi con người là đồng loại của mình nên ít nhiều cũng nảy sinh lòng thương hại, cho dù anh ta chỉ là một tên tội phạm.

Cả người Hứa Mộ Triều đầy mùi mồ hôi, cô vội tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ quần áo ngủ rồi ngồi xuống xô pha, mở ti vi lên xem thời sự.

Chẳng có gì mới mẻ, cô liền chuyển sang kênh đế đô của loài người. Vì loài người và người thú đã cắt đứt mọi thông tin liên lạc để đề phòng lẫn nhau từ lâu nên viên sĩ quan kĩ thuật của cô đã phải vất vả lắm mời dò được tín hiệu của kênh này.

Trên màn hình, nữ phóng viên xinh đẹp tỏ ra hào hứng khi đưa tin về tiền tuyến phía tây, loài người không những đã đánh bại một quân đoàn zombie, còn giết chết tên Tổng chỉ huy của chúng. Loài người đang trên đàn thắng lợi, chiến tuyến đã được đẩy lui năm mươi cây số về phía tây.

Hứa Mộ Triều hết sức kinh ngạc, tự hỏi dạo này zombie đánh đấm kiểu gì vậy, nhưng thực lòng cô cũng mong chờ kết quả này. Tuy rằng sau khi toàn thắng, loài người chắc chắn sẽ huy động mọi nguồn lực để đối phó với người thú, nhưng chỉ cần nghĩ đến năm đó, đám zombie đã khiến cả thành phố chìm trong thảm cảnh chết chóc, cô chỉ mong loài người giành thắng lợi.

“Loài người lại chiến thắng ư?” Một giọng trầm thấp, khàn khàn khẽ vang lên trong đêm tối, nghe ra có mấy phần rung động lòng người.

Cô đi vào phòng dành cho khách, bật đèn, đáp: “Chỉ là một thắng lợi nhỏ thôi mà.”

Người đàn ông không vùi mặt vào chiếc gối lông vũ nữa mà chậm rãi quay sang, nhìn thẳng Hứa Mộ Triều. Anh ta cất giọng hỏi, vẻ đăm chiêu: “Cô hi vọng bên nào thắng?”

Hứa Mộ Triều liếc nhìn gương mặt sạch sẽ của anh ta, có chút giật mình. Người này với gã đàn ông nhếch nhác, bẩn thỉu trên xe tù là một sao? Đây rõ ràng là một thanh niên vô cùng anh tuấn, cùng lắm chỉ hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi. Ngọn đèn chiếu những tia sáng dịu nhẹ lên gương mặt anh ta khiến Hứa Mộ Triều có thể nhìn rõ từng đường nét hài hoà và tuấn tú, lãng tử đến sững sờ. Đôi mắt đen láy, sâu thẳm tựa như một con dao găm sắc bén giấu kín giữa màn đêm, trầm tĩnh mà lạnh lẽo.

Rõ ràng là một thanh niên anh tuấn hơn người, đâu còn dáng vẻ thô kệch, thảm thương của một kẻ tù tội. Đối mặt với một tướng mạo xuất sắc đến vậy, lại còn là mẫu đàn ông vô cùng hợp khẩu vị, Hứa Mộ Triều còn chưa kịp suy nghĩ cho rõ ràng thì dục vọng của cơ thể đã nhanh chóng kéo tới.

Sắc mặt cô nhất thời trầm hẳn xuống. Anh ta cũng chăm chú nhìn cô.

Đối với chuyện tình cảm nam nữ, thời trung học, Hứa Mộ Triều mới chỉ thầm cảm mến một người, lên đến đại học thì chưa gặp người con trai nào cho cô cảm giác rung động thực sự, cho nên kinh nghiệm rất ít ỏi. Vì thế, cô cảm thấy vô cùng buồn phiền về dục vọng bộc phát trong cơ thể mình lúc này, mà không hề để ý rằng anh chàng kia cũng đang nhìn chằm chằm vào làn da trắng mịn lộ ra sau lớp áo ngủ mong manh của cô.

"Anh nghỉ ngơi đi!" Hứa Mộ Triều cúi đầu, xoay người rời đi. Anh ta là tù nhân của cô, vậy mà cô lại đánh mất thể diện trước mặt anh ta, điều này khiến cô cảm thấy hết sức xấu hổ, thế nên nhất định không thể để cảnh đó tái diễn.

Nhưng Hứa Mộ Triều lại chợt nghe thấy tiếng anh ta lẩm bẩm sau lưng mình: "Thân là một bán thú, chắc cô đã phải nín nhịn vô cùng khổ sở nhỉ?" Có lẽ là bởi sức khoẻ vẫn còn yếu nên giọng nói của anh ta có phần uể oải, nhưng như thế lại càng thêm trầm thấp, quyến rũ. "Khuất phục hệ gene và bản năng thì có gì đáng xấu hổ? Tôi cũng có ham muốn đối với cô. Có lẽ… chúng ta nên thử một lần?"

Hứa Mộ Triều quay phắt lại nhìn anh ta. Anh ta vừa nói cái gì? Anh ta cũng có ham muốn, thử một lần ư?

Vì lời nói này, dục vọng như cơn sóng ngầm, từng đợt, từng đợt cuồn cuộn trỗi dậy trong cơ thể Hứa Mộ Triều. Đối với lời đề nghị của anh ta, phản ứng đầu tiên của cô chính là kiên quyết cực tuyệt, nhưng khi nhìn thẳng vào ánh mắt trần tĩnh của anh ta, cô lại hơi chần chừ.

Dục vọng càng lúc càng mãnh liệt. Hai ngày nay tiếp xúc với đàn ông loài người, cảm giác kích thích đã giày vò khiến cô không sao chịu nổi, thậm chí thỉnh thoảng còn đầu váng mắt hoa, nguy hiểm vô cùng. Nhưng bên cạnh cô đều là người thú, giả như có một ngày không cách nào khống chế được dục vọng, lẽ nào cô lại phải cùng đám người thú… hay sao? Người đàn ông trước mắt mặc dù không rõ lai lịch, lại chủ động mời chào cô "thử một lần", nhất định là có mưu đồ khác, nhưng ít ra anh ta cũng là con người, hơn nữa còn nằm trong sự khống chế của cô. Thêm vào đó, anh ta nói rất có lí, dục vọng của cô là do gene và bản năng thôi thúc, muốn khống chế được nó thì phải thoả mãn nó trước.

Cô… có nên thử một lần không?

Bên ngoài cửa sổ, trời đã tối. Thỉnh thoảng lại truyền đến những tiếng hú dài của thú binh, càng khiến thế giới của người thú trở nên trống trải, thê lương.

Nhưng lúc này, Hứa Mộ Triều không nghe thấy bất cứ âm thanh nào, không nhìn thấy bất cứ hình ảnh nào.

Cái chăn đã bị cuộn thành một đống, ném xuống đất từ lâu. Cơ thể đã đang tắm rửa sạch sẽ của chàng trai lồ lộ trước mắt cô. Cho dù tay, chân, ngực, bụng đều quấn băn kín mít nhưng vẫn không che lấp được những đường cong hoàn mĩ, rắn rỏi trên cơ thể anh ta.

Đôi mắt Hứa Mộ Triều trở nên tối sầm, cô khẽ nói với anh ta: "Có lẽ anh sẽ phải hối hận vì lời đề nghị của mình…" Một mệnh lệnh lặp đi lặp lại trong đầu cô: "Chạm vào, nắn bóp, ve vuốt…"

Hứa Mộ Triều ngồi lên người anh ta, đầu ngón tay lướt dọc từng tấc da thịt trên cơ thể anh ta, nóng bỏng như mang theo lửa. Cơn rạo rực bắt đầu lan toả toàn thân, đồng thời cô cũng cảm nhận được sự ham muốn của anh ta. Điều này khiến cô có chút hoảng hốt.

Anh ta không hề nhúc nhích, chỉ nằm im quan sát từng động thái của cô, nhưng chỉ được hơn mười phút, cuối cùng không nhịn được nữa, anh ta khàn giọng hỏi: "Cô… Chẳng lẽ cô không có kinh nghiệm gì ư?"

Hứa Mộ Triều đỏ bừng mặt, không nói một lời. Cho dù có sắp phát điên lên nhưng thực sự không biết phải làm thế nào cả. Bỗng nhiên anh ta cúi xuống, phì cười. Hứa Mộ Triều cô cùng bối rối, mơ hồ cảm thấy nụ cười của anh ta mang theo mấy phần tự giễu lạnh lùng. Không cho cô có thời gian suy nghĩ, anh ta liền thấp giọng nói: "Phần eo, hạ thấp xuống, mặt và ngực, áp sát vào tôi."

“Ai nói là tôi không biết?” Hứa Mộ Triều tuy mạnh miệng nhưng động tác lại lóng nga lóng ngóng. Cô run rẩy hạ thấp người, làm theo chỉ dẫn của anh ta.

Chương 6: Bán thú Quang ảnh

Áo ngủ của Hứa Mộ Triều bị kéo xuống, trên người cô lúc này chỉ còn lại mỗi chiếc quần lót mỏng manh. Cách một lớp vải mỏng, cô có thể cảm nhận được cơ thể nóng bỏng của anh ta. Đối với cô, cảm giác xa lạ này hết sức kích thích và nguy hiểm.

Khi Hứa Mộ Triều kề sát vào người anh ta, anh ta hơi nghiêng đầu, đôi môi lạnh lẽo mà khô ráp nhẹ nhàng lướt dọc chiếc cổ mềm mại, trắng nõn như ngọc của cô. Lát sau, động tác của anh ta dần trở nên mạnh mẽ khiến toàn thân cô trở nên tê dại, cứ như có từng cơn sóng ngầm đang vỗ về thân xác. Cùng lúc đó, anh ta cũng kiên nhẫn, nhẹ nhàng xâm chiếm cô, từng chút, từng chút một. Toàn thân cô cùng lúc chịu sự kích thích giống như bị giày vò. Trong tình cảnh gần gũi hoang dại thế này, Hứa Mộ Triều chưa từng có chút kinh nghiệm nào về chuyện nam nữ dần dần cảm thấy cả người rã rời, rồi cứ thế đắm chìm trong cảm giác khoái lạc.

Thế nhưng đúng lúc này, sự bi ai và phẫn nộ từ sâu thẳm trong trái tim cô lại từ từ dâng lên, không cách nào khống chế được. Dường như có một giọng nói đang hỏi cô: “cô thật sự muốn như vậy sao? Để gene thú chi phối, hoàn toàn mất đi nhân tính, giống như con thú hoang, cứ nổi dục vọng liền tìm cách thoả mãn? Người đàn ông này chính là tù binh của cô, hắn chủ động gần gũi cô, nhất định là có mục đích. Còn cô, cô thật sự muốn cùng hắn để giải quyết nhu cầu sao?”

Không, cô là con người, dù thế nào đi chăng nữa thì cô vẫn là con người. Dù cho gene của Quang ảnh thú đã xâm nhập vào cơ thể cô, dù cho tất cả mọi người thú đều coi cô là đồng loại, nhưng từ sâu thẳm trong nội tâm, cô vẫn luôn tin mình là con người chứ không phải một con thú.

Cảm giác trên cơ thể vẫn mãnh liệt như thế nhưng tâm trí của cô đã dần nguội lạnh…

Lúc này, dường nhưu cảm nhận được sự thay đổi của cô, người đàn ông thoáng dừng lại một chút, rồi đột nhiên gồng hết sức, khiến toàn thân Hứa Mộ Triều không khỏi run bắn lên. Cùng lúc đó, trên cổ cô cũng có cảm giác đau nhói. Là do anh ta không nhịn được mà cắn lên

cổ cô một cái.

"Dừng lại!"

Ngọn đèn màu vàng cam treo trên bức tường kim loại ánh lên những tia sáng dịu dàng, đối lập hoàn toàn với bầu không khí đang hết sức căng thẳng trong căn phòng.

Vào giây phút cuối cùng, Hứa Mộ Triều nhanh nhẹn như một con báo săn, xoay người nhảy xuống giường. Mặc dù lúc nãy cô đang thở hổn hển, áo ngủ cũng tuột xuống gần hết, để lộ hơn nửa bộ ngực trắng như tuyết, nhưng hai mắt cô lại như đang bị phủ kín bởi một tầng sương mỏng, hết sức tĩnh lặng mà lạnh lẽo.

Người đàn ông trên giường vẫn ngẩng cao đầu và nhìn thẳng vào cô, trông hấp dẫn và mê loạn vô cùng. Nhưng ánh mắt anh ta lại mang theo vẻ khiếp sợ không thể tưởng tượng nổi mà lần đầu tiên cô nhìn thấy. Anh ta lắp bắp hỏi: "Cô… rốt cuộc… là loại bán thú gì vậy?"

Loại… bán thú gì ư?

Hứa Mộ Triều ngẩng lên theo bản năng, ánh mắt lướt qua người anh ta rồi đáp xuống những mảnh thuỷ tinh vương vãi trên mặt đất, phản chiếu rõ ràng hình ảnh của chính mình.

Trên cơ thể mảnh mai quen thuộc bỗng nhiên mọc thêm một đôi cánh lớn màu đỏ tươi, đang dang rộng, trông vô cùng dữ tợn, Mỗi lần biến thân, da thịt trên lưng cô dường như đều bị xé rách, đau đến tê dại. Nhưng với đôi cánh này, bất cứ loài thú biết bay nào cũng không thể đuổi kịp tốc độ của cô. Cảm giác ngứa ngáy, tê dại khắp tứ chi đã biến mất, mười đầu ngón tay bén nhọn hơn bất cứ hợp chất kim loại nào. Những chiếc móng tay trong nháy mắt đã mọc dài ra, trở thành một thứ vũ khí vô cùng sắc bén.

Hai tròng mắt đen láy của cô cùng chuyển sang màu xanh thẳm như nước biển, đuôi mắt nhỏ xếch lên, trông hết sức quỷ mị. Thị lực đạt đến mức độ cực hạn, siêu việt hơn bất kì con người hay loài thú nào.

Vừa rồi, Hứa Mộ Triều đã gồng mình, gắng hết sức để áp chế dục vọng. Có lẽ vì phải khổ sở kìm hãm mà gene thú đã tự động triển khai cơ chế phòng ngự, khiến cô không kiềm chế được mà biến thân.

Cô lẳng lặng thu hồi ánh mắt, nhìn thẳng vào anh ta, nở nụ cười khổ, nói: "Chắc ngài Tư lệnh ngạc nhiên lắm phải không? Tôi cũng chưa từng thấy có người thú nào giống mình cả. Tôi

nghĩ, có thể coi tôi như… bán thú Quang ảnh."

Không đợi người đàn ông có phản ứng gì, cô đã giống như một cơn lốc xoáy, dùng một tốc độ mà mắt thường không thể nhìn thấy, bổ nhào về phía anh ta. Cô siết chặt lấy cổ anh ta, gằn giọng hỏi: "Tại sao anh lại đồng ý làm chuyện dó với tôi? Rốt cuộc anh có mục đích gì?" với tình trạng sức khỏe của anh ta hiện nay, căn bản không thể gây bất cứ thương tổn nào cho cô, mà anh ta cũng không có vẻ muốn lấy lòng cô, vậy tại sao lại đồng ý làm chuyện đó với cô?

Tiếp xúc với hình ảnh biến thân bán thú của Hứa Mộ Triều ở cự li gần như vậy mà nét mặt người đàn ông vẫn không hề thay đổi, anh ta còn thản nhiên nói: "Không phải chỉ có người thú mới bị dục vọng giày vò. Đại khái, tôi cũng muốn được lần nữa nếm thử cảm giác phóng đãng."

Hứa Mộ Triều lắc đầu: "Anh đang đùa với lửa đấy? Anh là con người, nếu như tôi không giỏi kiềm chế thì bây giờ anh thực sự đãm làm chuyện đó với một bán thú rồi…"

Người đàn ông nhìn Hứa Mộ Triều, trầm giọng nói: "Chính cô mới đang đùa với lửa!"

Hứa Mộ Triều trầm mặc trong chốc lát rồi mới chậm rãi nói: "Không có gì là không thể chiến thắng, cho dù gene thú đã xâm nhập vào tận huyết mạch, xương cốt đi chăng nữa. Chuyện ngày hôm nay sẽ không bao giờ xảy ra nữa." Dứt lời, cô buông anh ta ra rồi rời khỏi phòng, không quay đầu lại lấy một lần.

Chuyện Hứa Mộ Triều giữ một người đàn ông loài người ở lại phòng qua đêm không khiến các người thú cảm thấy khó chịu, ngược lại, còn cho đó là niềm kiêu hãnh bội phần. Bởi chinh phục chính là bản tính của người thú, nên khi thấy ngài đội trưởng chinh phục được một người đàn ông dũng mãnh như vậy, họ thực sự rất thích thú.

Vì thế, rạng sáng ngày hôm sau, sau khi ngồi tưởng tượng chán chê hình tượng quyến rũ mêm người khi ở trên giường của ngài đội trưởng đã kiên trì cấm dục nhiều năm và dưới sự xúi giục của đám người thú, rốt cuộc Đại Võ cũng không kiềm chế được mà chạy đến gõ cửa phòng Hứa Mộ Triều. "Đội trưởng, mở cửa! Báo cáo! Tôi phải báo cáo gấp!"

Đúng là anh ta có chuyện cần báo cáo, nhưng cũng không khẩn cấp đến độ cần phải quấy nhiễu đội trưởng sớm như thế này.

Một lúc sau, cửa phòng tự động mở ra. Hứa Mộ Triều mặc quân phục gọn gàng, ung dung cầm một chiếc khăn đứng giữa phòng khách lau mặt, trong phòng chỉ có hương vị thanh tân

của ánh nắng sớm mai. Cửa phòng dành cho khách vẫn đóng im ỉm, không hề có cảnh tượng kích thích mê đắm như trong tưởng tượng của Đại Võ.

"Đội trưởng, cô đã thoả mãn chưa?" Anh ta vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi.

Hứa Mộ Triều ném chiếc khăn đi, lớn tiếng mắng: "Cậu có thể nghĩ đến những chuyện khác được không? Chúng tôi chưa làm gì cả!"

Đại Võ thất vọng lắc đầu. "Đội trưởng, cô thật là biến thái, ba năm không hề giao phối, thật không giống với phong cách của bán thú chúng ta."

Hứa Mộ Triều không nói năng gì.

Đến lúc này, Đại Võ mới nghiêm túc nói: "Đúng rồi, Thống lĩnh hắn bảo cô đến chỗ ông ấy."

Hứa Mộ Triều hơi sững sờ, hai hàng lông mày lập tức nhíu chặt lại. Lại là cái tay thống lĩnh xúi quẩy kia ư? Nhưng cô chỉ dám oán thầm chứ đời nào dám nói trước mặt những người thú khác. Thống lính là kẻ thống trị tối cao của quân đoàn người thú, trực tiếp chỉ huy hơn hai vạn quân. Dù Hứa Mộ Triều có đang đứng đầu mười đại đội nhưng vì lợi ích tập thể của thú tộc, cô vẫn phải nghe theo mệnh lệnh của ngài Thống lĩnh.

Thống lĩnh đương nhiệm có tên là Đồ Lôi, là một nhân sư mình người đầu sư tử, hơn hai mươi tuổi, con trai độc nhất của vụ lãnh tụ vĩ đại Đồ Hùng – người từng dẫn dắt quân đoàn thú binh chống lại sự thống trị của loài người, giành lại độc lập cho thú tộc. Hắn tiếp nhận quyền thống trị quân đoàn từ tay người cha quá cố đã được năm năm.

Đặc điểm lớn nhất của Đồ Lôi chính là háo sắc. Dù đang nuôi hơn năm mươi bán thú "xinh đẹp" nhưng nghe nói gần đây, hắn còn si một một thiếu niên loài người nữa. Con người không may bị hắn bắt thường có chung một kết cục vô cùng thê thảm. Hứa Mộ Triều thậm chí còn hoài nghi, nếu như khổng phải toàn thể thú binh đều đồng lòng chống lại loài người thì chưa biết chừng Đồ Lôi đã sớm đầu hàng để hưởng thụ một cuộc sống vinh hoá phú quý cũng nên.

Hứa Mộ Triều có muốn tránh cũng không thể tránh được. Cô cũng đã từng gặp Đồ Lôi vài lần, mặc dù ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, hắn đã lộ rõ vè thèm muốn nhưng vì hắn vẫn chưa có hành động nào khác thường nên cô cũng coi như bình yên vô sự. Tuy nhiên, cố hết sức để không phải đi gặp hắn vẫn là giải pháp an toàn nhất.

Nhìn thấy sắc mặt của cô, Đại Võ nhất thời buồn bã cúi gằm mặt xuống. “Đội trưởng, cô lại muốn tôi đi à? Mỗi lần cô không đi, tôi đều bị Thống lĩnh mắng cho một trận.”

Hứa Mộ Triều cười mà như không cười, nhìn anh ta, không nói một lời. Đại Võ biết có nhiều lời cũng vô ích, đành ủ rũ cúi đầu, nghe lệnh rời đi.

Đại Võ vừa tiu nghỉu như mèo bị cắt tai đi khỏi, một giọng nói trầm thấp bỗng nhiên truyền tới: “Tôi đói bụng rồi!” Hứa Mộ Triều nhìn cửa phòng khách vẫn đóng chặt, thầm nghĩ anh chàng này cũng thẳng thắn thật đấy!

“Lát nữa tôi sẽ kêu người đưa cơm cho anh.” Cô cất cao giọng trả lời.

Trong phòng dành cho khách không còn tiếng động nào nữa.

Nhớ lại hồi tối qua suýt nữa đã cùng anh ta phát sinh quan hệ, Hứa Mộ Triều tự nhủ nhất định phải nghĩ cách ức chế ham muốn của mình ngay lập tức.

Gene của Quang ảnh thú thần bí chính là thứ quyết định dục vọng của cô.

Chuyện đã xảy ra cách đây một trăm năm lại giống như mới phát sinh ngày hôm qua.

Ngày đó, Hứa Mộ Triều đã phản ứng hết sức nhanh nhẹn, cầm dao tấn công thế lần này đến làn khác. Thế nhưng Quang ảnh thú thật sự quá nhanh, lại quá mạnh, ở một không gian chật hẹp như vậy, cô chỉ có thể gây ra vài vết thương nhỏ trên cánh của nó. Còn cô, sau vài lần bị nó đánh trúng, rốt cuộc cũng không chịu đựng nổi mà nằm sõng soài.

Cô vẫn còn nhớ rõ cái cảm giác đau đớn, bất lực khi chỉ biết nằm giữa vũng máu lạnh băng trong khoang đông lạnh tối tăm đó, toàn thân không chỗ nào là không có vết thương, đau đến nỗi cơ hồ muốn ngất đi.

Nhận thấy cô đã kiệt sức, Quang ảnh thú cũng không vội nuốt cô vào bụng mà xem cô như một bữa tiệc ngon miệng, chậm rãi cắn xé làn da mềm mại của cô. Có lẽ cũng vì nguyên nhân này mà Quang ảnh thú vốn thông minh là thế lại toàn tâm toàn ý thưởng thức bữa ăn mà buông lỏng cảnh giác.

Cơn đau cắt ra cắt thịt, chết đi sống lại khiến cho ý thức của Hứa Mộ Triều dần tan rã. Nhưng sở dĩ Hứa Mộ Triều có thể sống sót ở thời đại zombie hoành hành này, có thể giết chết

một tên zombie cường tráng, nhanh nhẹn hơn mình gấp mấy lần cũng chính là bởi vì tính tình cô ương ngạnh, có lúc còn cứng đầu một cách khó hiểu.

Cô khẽ giơ tay lên, chậm rãi hướng mũi dao về phía đỉnh đầu của Quang ảnh thú đang mải mê ăn thịt. Vượt qua sự đau đớn của thể xác, cô trút hết sức mạnh còn sót lại của mình, với một tốc độ kinh người, đâm mạnh lưỡi dao vào sau gáy của Quang ảnh thú. Lưỡi dao xuyên qua đầu con thú rồi đâm thẳng xuống bụng cô.

Vào thời điểm cận kề cái chết, Hứa Mộ Triều và Quang ảnh thú đã nối liền sinh mạng với nhau.

Chương 7: Âm mưu của ngài Tư lệnh

Quang ảnh thú phát ra tiếng kêu thảm thiết rồi ngã xuống, giãy giụa kịch liệt. Hứa Mộ Triều vẫn gồng sức giữ chặt con dao khiến cho nó hết đường chạy thoát, càng lúc càng yếu dần.

Hứa Mộ Triều liếc nhìn Quang ảnh thú, chậm rãi mỉm cười. Không biết có phải là ảo giác hay không mà cô thấy trong đôi mắt màu xanh lam đang trợn trừng của nó ánh lên một tia sợ hãi tột cùng.

Nó cũng biết sợ sao? Hứa Mộ Triều cảm thấy giờ có chết cũng chẳng còn điều gì hối tiếc, vì dù sao cũng đã tự tay báo thù cho mình rồi. Bất luận nó có là động vật quý hiếm đến thế nào thì Giáo sư Tiết cũng không thể dùng nó để làm hại người khác được nữa. Mọi chuyện thực sự đã kết thúc tại đây rồi.

Đúng lúc này, Hứa Mộ Triều đột nhiên lại cảm nhận được một luồng sức mạnh nóng rực từ mũi dao chậm rãi tiến thẳng vào cơ thể cô. Cùng lúc đó, cả người Quang ảnh thú cũng trở nên trong suốt. Cô hoảng hốt khi thấy ánh mắt của nó có phần cổ quái, giống hệt như mắt con người, trong sự sợ hãi tựa hồ còn có chút bất đắc dĩ.

Đột nhiên, một cảm giác nóng rực hoàn toàn xa lạ thiêu đốt cơ thể cô, đau đến mức tưởng như long trời lở đất. Rõ ràng là cô sắp chết nhưng vẫn cảm nhận được rõ ràng từng tế bào như đang bị xé rách và nổ tung.

Cuối cùng, cô không thể cầm cự nổi nữa, ngất lịm đi. Đến khi tỉnh lại thì đã là một trăm

năm sau.

Lúc vừa mới tỉnh lại, cuống quýt kiểm tra toàn thân, không thấy bất cứ dấu vết thương tích nào, Hứa Mộ Triều còn hoảng hốt hoài nghi trận chiến với Quang ảnh thú phải chăng chỉ là một giấc mộng? Sau đó, cô gặp được đội quân người thú. Những tưởng người thú cứu mình chỉ vì lòng tốt, nhưng lúc theo họ về doanh trại rồi, cô mới kinh hãi khi nhìn thấy bộ dạng nửa người nửa thú của mình phản chiếu trên vách tường kim loại lờ mờ.

Hoá ra bọn họ xem cô là đồng loại nên mới cứu cô.

Lúc đầu, bọn họ đơn thuần chỉ con cô là một con thú cái quý báu, thế nên mới có chuyện ngay đêm đó, vài chục tên thú đực đã chạy đến phòng cô, lân la đòi giao phối. Trong cảnh rượt đuổi là tránh né hỗn loạn, cô đã vung nắm đấu về phía Đại Võ đang có ý đồ áp đảo mình. Đại Võ trúng đòn, bắn ra xa cả mấy chục mét, làm bức tường anh ta đụng phải vỡ tan tành. Trong ánh mắt hoảng sợ của đám người thú, cô ngơ ngác phát hiện ra cơ thể mình có một sức mạnh lớn đến không tưởng, thậm chí còn lớn hơn bất kì tên người thú nào.

Chỉ có một lời giải thích hợp lí, chính là Quang ảnh thú. Bằng một hình thức nào đó, nó đã ăn mòn cơ thể cô, cùng tồn tại với cô trong một cá thể.

Không ngờ, đám người thú này lại vô cùng tôn trọng kẻ mạnh. Khi phát hiện ra không người thú nào có thể là đối thủ của cô, bọn họ đã lập tức đưa quân phục tới cho cô. Cỡ nhỏ nhất khi mặc lên người cô cũng rộng thùng thình như một tấm ga trải giường. Điều đó đồng thời cũng là một lời thừa nhận chính thức rằng cô không phải là thú cái phục vụ việc duy trì nòi giống, mà là một chiến binh dũng mãnh.

Điều kiện tiên quyết để Hứa Mộ Triều trở thành đội trưởng chính là đám người thú hoàn toàn công nhận năng lực chiến đấu của cô, tiếp đó chính là cơ thể nửa người nửa thú này. Cô cũng không nói rõ lai lịch của mình cho người thú biết, vì dù sao đi chăng nữa thì bây giờ cô cũng là một bán thú thực sự, không cách nào trở về thế giới loài người được nữa.

Phía nam tầng hai của toà nhà là một phòng ăn nhỏ dành riêng cho đội trưởng. Hứa Mộ Triều vừa bước vào đã thấy Đại Võ đang cầm một miếng thịt heo vẫn còn đỏ máu, ngoác miệng cắn xé. Pháo binh kiêm đầu bếp là một người sói tên Lang Tam thì đang tập trung chiên trứng gà và chân giờ hun khói trên bếp lửa.

“Mang thêm một phần ăn sáng vào phòng cho tôi.” Hứa Mộ Triều nói. Lang Tam gật đầu rồi đặt một đĩa thức ăn xuống trước mặt cô.

Đại Võ giơ miếng thịt mỡ tươi nguyên lại gần. "Đội trưởng, cô thực sự không muốn ăn thử một chút à?"

Hứa Mộ Triều xiên trứng và chân giò hun khói, không thèm liếc mắt nhìn mà chỉ lắc đầu một cái.

Thực ra dục vọng của loài thú không chỉ dừng lại ở ham muốn xác thịt. Suốt một năm đầu, nhìn thấy bất cứ động vật sống nào, Hứa Mộ Triều cũng bị kích động, muốn ăn tươi nuốt sống nó. Nhưng bất luận thế nào, cô cũng không thể chấp nhận việc đó, vì thế, cô buộc mình phải tuân thủ phương pháp huấn luyện không khác gì trong địa ngục này. Ngày nào cũng bắt Đại Võ cầm một miếng thịt sống ăn ngấu ăn nghiến ngay bên cạnh, mà cô chỉ có thể lẳng lặng nuốt nước miếng. Đến bây giờ thì cô đã không còn bị kích thích khi nhìn thấy thịt sống nữa.

Nhưng Đại Võ vẫn nhất quyết không buông tha, thở dài, nói: "Chẳng phải chiên chín rất phiền phức sao? Đội trưởng, tôi vẫn phải nói rằng, cô thật biến thái!"

Hứa Mộ Triều không thèm ngẩng đầu, chỉ nói: "Nếu như trên chiến trường bỗng nhiên xuất hiện một miếng thịt bò ngon lành, hấp dẫn ngay trước mắt cậu thì cậu sẽ làm thế nào?"

Đại Võ không buồn suy nghĩ mà đáp ngay: "Tất nhiên là nhào tới!"

Hứa Mộ Triều khinh khỉnh nhìn anh ta, lại hỏi: "Nếu đó là cái bẫy của kẻ địch thì sao?"

Đại Võ lập tức á khẩu, sau khi ăn xong thì ngượng ngùng đứng dậy, lập tức đi tới chỗ Thống lĩnh.

Hứa Mộ Triều vừa mới ăn xong thì Lang Tam đã đi đưa cơm về, báo cáo: "Tên loài người kia ăn cũng khoẻ ghê, bị thương nặng như vậy mà vẫn nuốt trôi được thịt."

Hứa Mộ Triều không khỏi bật cười, người trong quân đội vẫn luôn thô thiển và ngoan cường hơn người bình thường như vậy đấy. Nếu là mấy năm trước đây thì chẳng phải người đàn ông kia cũng là một miếng thịt tươi ngon, bổ béo đối với cô hay sao?

Nghĩ tới đây, lòng Hứa Mộ Triều bất chợt xao động, đã như vậy thì…

Sầm tối ngày hôm đó, loài người đã đưa tiền chuộc tới trước mặt Hứa Mộ Triều với một

tốc độ nhanh thần sầu.

Dưới ráng chiều êm ả, trong lành, nhìn từng thùng súng laser hạng nặng đen bóng, từng rương đạn dược mới tinh xếp đống trên thao trường, tâm trạng của Hứa Mộ Triều vui phơi phới.

Tên lính đại diện loài người áp tải tiền chuộc đứng giữa bầy thú giương nanh múa vuốt mà vẫn giữ vững vẻ mặt điềm tĩnh, ăn nói gẫy gọn, rõ ràng khiến Hứa Mộ Triều cũng phải nhìn hắn bằng ánh mắt khác. Một viên sĩ quan bán thú bước lên nhận hàng theo sự chỉ huy của Hứa Mộ Triều, còn cô chỉ đứng ở đằng xa.

Lại nghe tên lính kia nói gằn từng từ: "Cấp trên nói, cuộc xung đột lần này chỉ là việc ngoài ý muốn, sau khi giao tiền chuộc, hi vọng vùng biên giới sẽ không xảy ra bất kì xung đột nào nữa. Nhưng tên tù binh kia là trọng phạm, về tiền chuộc hắn, cấp trên còn phải thương lượng với các quan chức khác trong Bộ Tư pháp."

Viên sĩ quan bán thú đứng đằng xa quay đầu lại nhìn, Hứa Mộ Triều khẽ gật đầu. Cô có thể hiểu được sự do dự của đối phương. Trả tiền chuộc cho binh lính là một đạo lí hiển nhiên, nhưng phải chi trả một khoản tiền lớp hơn để mua chuộc một gã tù nhân phạm trọng tội thì e rằng bộ máy quan chức nội bộ sẽ rất khó đạt được ý kiến thống nhất. Chưa kể lúc này cô tạm thời cũng không muốn thả anh ta đi, vì anh ta còn có giá trị lợi dụng khác.

Quan Duy Lăng cùng mười bốn tên lính bị tước vũ khí được dẫn đến thao trường. Binh lính loài người vừa nhìn thấy anh ta, lập tức cung kính chào theo nghi thức quân đội. Anh ta bất chợt ngẩng đầu, chậm rãi đưa mắt một vòng, rồi dừng lại trên người Hứa Mộ Triều đang đứng phía ngoài bầy thú.

Hứa Mộ Triều vẫn ung dung đứng khoanh tay nhìn thẳng vào anh ta, thấy ánh mắt anh ta như thể đang bốc hoả. Chắc hẳn anh ta vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện mình bị phụ nữ lừa gạt đây mà.

"Thiếu tá, đây là một ít đặc sản đội trưởng chúng tôi tặng cho anh." Viên sĩ quan bán thú mặt dày cười cợt, cầm một chiếc túi lớn đưa cho Quan Duy Lăng, bên trong nhét đầy hoa quả đặc sản phía nam và một số dao kéo sắn bén mà những bán thú thường dùng xương thú để chế tạo ra.

Khuôn mặt vốn cứng đờ, lầm lì như tượng gỗ của Quan Duy Lăng lộ vẻ kinh ngạc. Những thứ này mặc dù không đắt giá nhưng lại hết sức hiếm có. Dao kéo của thú tộc thậm chí đã từng

trở thành xa xỉ phẩm mà các quý tộc đế đô thi nhau sưu tầm. Anh ta tự hỏi tại sao Hứa Mộ Triều lại tặng những thứ này cho mình.

"Đội trưởng nói, trên chiến trường, bất đồng quan điểm là điều khó tránh khỏi, cô ấy hết sức xin lỗi. Nhưng cô ấy rất ngưỡng mộ anh, hi vọng sau này cô ấy và anh vẫn là bằng hữu." Viên sĩ quan bán thú hạ thấp giọng giải đáp thắc mắc của anh ta.

Ánh mắt của viên Thiếu tá liêm khiết nhất thời trở nên phức tạp.

Từ đằng xa, Hứa Mộ Triều liếc nhìn vẻ mặt của Quan Duy Lăng, cảm thấy có chút hài lòng. Suy nghĩ của cô thực ra rất đơn giản. Tính tình của Quan Duy Lăng quả không tồi, tiền đồ trong tương lai có thể vô cùng rực rỡ. Tuy có thể anh ta vẫn mang lòng thù hận cô nhưng sau khi tống tiền thành công, co vẫn muốn lấy lòng anh ta. Tục ngữ có câu: "Không ra tay đánh người đang tươi cười[1]". Không biết trong tương lai, người thú và loài người có đối đầu tới mức kẻ sống người chết hay không, nhưng cứ theo tính cách và thái độ lúc trước của anh ta, nói không chừng còn có thể hạ thủ lưu tình đối với cô.

[1] Câu này tương đương với "Đánh kẻ chạy đi, không ai đánh người chạy lại" trong tục ngữ Việt Nam – ND

Màn đêm dần buông, đám thú binh lo việc đồng áng hoặc luyện tập cả ngày đều đã say giấc nồng. Hứa Mộ Triều mặc đồ ngủ, đi vào phòng cho khách. Mục đích của cô rất rõ ràng. Nếu nói mỗi người đàn ông đều như một miếng thịt tươi ngon khiến cô thèm rỏ dãi thì chắc hẳn anh chàng trẻ tuổi đẹp trai ngời ngời này phải là món thịt ngon thượng hạng rồi. Vì thế, cô định tiếp tục áp dụng biện pháp cũ, lợi dụng anh ta để luyện tập sức chịu đựng của mình, cho đến khi miễn dịch mới thôi.

"Ngài Tư lệnh, bọn họ tiếc rẻ chút tiền chuộc. Mấy ngày nay anh thuộc về tôi." Hứa Mộ Triều nói.

Người đàn ông mở mắt ra, lẳng lặng nhìn cô.

Quai áo màu xanh mảnh mai hờ hững vắt trên bờ vai trần trắng nõn, mịn màng, trên chiếc chổ mảnh khảnh còn đọng vài giọt nước long lanh, làm tôn lên làn da trắng muốt như ngọc, mịn như tơ của cô, càng khiến cô có vẻ duy dáng, dịu dàng, rung động lòng người.

Nhưng dưới đôi mi dày, đen và cong vút kia, trong đôi mắt trong veo như mặt nước hồ kia lộ ra vài tia đắc ý khiến người nhìn lập tức liên tưởng ngay tới câu thành ngữ: "Khẩu Phật tâm xà".

Thân là tư lệnh, người đàn ông này từng có không ít phụ nữ bên cạnh, nhưng anh ta chưa bao giờ nhớ rõ khuôn mặt của anh trong số họ. Trong ý nghĩ mơ hồ của anh ta, bọn họ đều là những người phụ nữ nhu nhược, chỉ biết nằm bên cạnh anh ta mà phát ra những tiếng thở dốc, rên la và van vỉ.

Nhưng người phụ nữ đột nhiên xuất hiện trong xe tù này lại đánh thức anh ta từ trong cơn mê, sau đó còn bắt anh ta đi, khiến anh ta không thể phản kháng. Sự xuất hiện của cô đã làm rối loạn kế hoạch của rất nhiều người mà cô không hề hay biết.

"Cô muốn gì?" Anh ta nhíu mày hỏi.

Quả nhiên, cánh tay mảnh khảnh, trắng nõn như ngọc của cô khẽ lật đám ga trải giường lên, rồi cô cất tiếng nói bằng giọng hết sức bình tĩnh: "Bắt đầu từ đêm nay, chúng ta sẽ ngủ cùng nhau."

Ngài Tư lệnh không hề tỏ ra lúng túng khi cơ thể đột nhiên bị phơi bày, nhưng Hứa Mộ Triều thì đã đỏ bừng mặt. Cô cố gắng tỏ ra trấn tĩnh nhất có thể, khẽ khàng nằm xuống bên cạnh anh ta. Anh ta nhìn chằm chằm vào mái tóc dài, đen nhánh buông xoã trên bờ vai trần của cô, thản nhiên nói: "Không ngờ tôi lại có ngày thảm hại đến mức bị một nữ bán thú gọi là tới, đuổi là đi thế này."

Giọng điệu có phần tự giễu của anh ta khiến Hứa Mộ Triều bật cười.

"Yên tâm, chỉ đơn giản là ngủ chung với nhau thôi." Bởi vì hôm nay đã thu được một món tiền chuộc kếch sù nên tâm trạng của Hứa Mộ Triều hết sức vui vẻ, cô cất giọng trong trẻo, nói. "Tôi đã nói không động vào anh thì sẽ giữ lời."

Không biết những lời này của cô là thật hay giả nhưng anh ta vẫn không hỏi tiếp mà chỉ yên lặng theo dõi động tĩnh của cô.

Đèn được tắt đi, trong phòng tối sầm lại. Bên ngoài cửa sổ, đám thú đực vẫn chưa thoả mãn cơn khát tình, không ngừng phát ra những tiếng kêu trầm thấp, buồn thảm giữa vùng đồng cỏ bao la. Người đàn ông vẫn yên lặng nằm im, còn Hứa Mộ Triều thì không ngừng lăn qua lăn lại, cả người đầm đìa mồ hôi. Cho dù không làm gì cả nhưng sự ham muốn vẫn hành hạ thân thể và tinh thần của cô, cô buộc phải tìm cách phân tán sự chú ý của mình.

"Tại sao anh lại muốn nổi loạn?" Cô trầm giọng hỏi, thoạt nghe hơi run rẩy.

Trong bóng tối, ngài Tư lệnh trầm mặc một hồi. Hứa Mộ Triều cho rằng anh ta sẽ không trả lời, bất chợt lại nghe thấy một giọng nói khẽ khàng mà lạnh lẽo như bóng đêm chậm rãi vang lên: "Bởi vì tôi đã từng ở trong địa ngục."

Hứa Mộ Triều cảm thấy có chút kinh hãi, ngẩng đầu nhìn anh ta theo bản năng. Ánh mắt cô chậm rãi lướt qua bả vai dày rộng, cường tráng của anh ta, dưới ánh trăng mờ ảo, khuôn mặt anh ta càng có vẻ bình lặng mà anh tuấn lạ thường, duy có đôi mắt màu mực kia là ánh lên những tia sáng lạnh lẽo, cô quạnh tựa như ánh trăng.

"Ý anh là sao?" Hứa Mộ Triều hỏi.

Anh ta lại không trả lời, chỉ khẽ nhắm mắt lại.

Trong đầu Hứa Mộ Triều không khỏi nổi lên vô vàn liên tưởng. Rốt cuộc điều gì đã khiến một người như ngài Tư lệnh đây phải cảm thấy bản thân không khác gì ở chốn địa ngục? Con đường thăng quan tiến chức không thuận lợi ư? Nhìn anh ta trời sinh tính tình khoáng đạt, không giống người hay để ý tới mấy vấn đề vặt vãnh này. Bị kẻ gian hãm hại ư? Nhưng cứ nhìn dáng vẻ dũng mãnh, ngạo mạn từ trong xương tuỷ của anh ta, nếu thực sự có người hãm hại, anh ta càng phải hăm hở lao thẳng tới mới phải chứ?

Trừ khi kẻ hại anh ta là người mà anh ta tuyệt đối không thể chiến thắng.

Chẳng lẽ lại chính là người đang ngự trị trên các đại quân… Cố Nguyên soái ư? Hứa Mộ Triều khẽ đưa mắt nhìn khuôn mặt anh tuấn như tượng ẩn trong bóng đêm của anh ta, cũng không có ý định truy hỏi tới cùng.

"Tôi tên Hứa Mộ Triều, còn anh tên gì?" Cô giới thiệu tên mình với thái độ vô cùng thẳn thắn, chân thành. Cái tên từ một trăm năm trước của cô không có bất cứ giá trị nào cả, nhưng muốn thăm dò lí lịch của một tư lệnh, việc giới thiệu tên là bước cơ bản để đơn giản hóa mọi việc.

Anh ta chậm rãi mở mắt ra, nói: "Mộ Triều, cái tên rất con người." Trầm ngâm một chút rồi nói tiếp: "Thẩm Mặc Sơ."

Hứa Mộ Triều có chút kinh ngạc, không ngờ anh ta lại có cái tên văn vẻ, nho nhã như vậy. Cô lặp lại lời đánh giá của anh ta: "Mặc Sơ, cũng là một cái tên rất con người."

Trong bóng đêm, đôi mắt của anh ta bỗng nhiên ánh lên những tia sáng êm dịu, tự hào. “Đó là cái tên mà mẹ tôi đã đặt. bà ấy là giáo viên tiểu học. Bố tôi là cảnh sát, luôn chê cái tên này quá yếu đuối.”

Hứa Mộ Triều nghe vậy thì tâm trạng bất giác có phần ảm đạm đi. Cô không khỏi nhớ tới bố mẹ mình. Năm đó, nạn zombie vừa bùng phát, cô liền gọi điện về nhà, bảo bố mẹ cùng bạn bè thân thiết hãy vào sâu trong núi lánh nạn. Sau đó cô bị đóng băng cả trăm năm, cho dù bố mẹ cô có thoát khỏi nạn zombie thì giờ cũng không còn trên dương thế nữa. Nhớ tới dáng vẻ tươi cười, cởi mở của người cha làm lính cứu hoả, nhớ tới người mẹ dịu hiền, hướng nội, lặng lẽ từ bỏ công việc với tiền lương hậu hĩnh và cơ hội phát triển, thăng tiến ở thành phố lớn, trở về quê hương, chỉ để ở bên cha cô mà trái tim đau tựa dao cắt.

“Thẩm Mặc Sơ, chúc ngủ ngon!” Cô thấp giọng nói. Còn Thẩm Mặc Sơ chỉ lẳng lặng nằm cạnh cô, không nói một lời.

Không biết bao lâu sau, nhịp thở chậm hơn loài người nửa nhịp của Hứa Mộ Triều đã trở nên bình ổn, rõ ràng. Thẩm Mặc Sơ lại mở bừng mắt ra.

Anh ta chậm rãi nghiêng người, bàn tay phải nhẹ nhàng đặt lên chiếc cổ mảnh khảnh của cô. Cảm giác ấm áp, láng mịn truyền tới tay. Anh ta biết mình chỉ cần dùng chút sức lực đã đủ để bẻ gãy cổ cô, vậy tại sao cô lại có thể yêm tâm nằm cạnh anh ta mà ngủ cả đêm chứ?

Trong khoảng khắc định thu tay về, giữa căn phòng tối đen như mực, chợt có một luồng lực như cuồng phong bão táp bất ngờ lao về phía lồng ngực Thẩm Mặc Sơ. Anh ta cố chịu đựng cơn đau dấy lên từ vết thương, nhanh chóng nghiêng người, khó khăn lắm mới thoát khỏi luồng gió xung kích từ thế tiến công đó. Nhưng luồng lực vô hình kia quá mạnh mẽ, cánh tay phải của anh ta vừa chạm nhẹ vào luống gió đó, một cơn đau nhói kịch liệt đã truyền tới. Thế nhưng anh ta chỉ yên lặng, không kêu một tiếng nào.

Ngẩng đầu nhìn lại, không biết tự bao giờ, sau lưng Hứa Mộ Triều đã xuất hiện một đôi cánh đang từ từ được mở rộng, như thể muốn tuyên bố với kẻ xâm phạm quyền được bảo vệ cô một cách chính đáng. Trong khi đó, Hứa Mộ Triều vẫn đang nhắm mắt say ngủ, khuôn mặt cùng tay chân vẫn có hình dáng của con người.

Thẩm Mặc Sơ chậm rãi nằm ngửa ra, nhẹ nhàng đè cánh tay phải của mình xuống. Thì ra là như vậy, thảo nào cô ta có thể thoải mái nằm ngủ mà không có chút lo ngại nào. Làm sao cô ta có thể để mình rơi vào vòng nguy hiểm đuọc chứ? Bởi vì cơ thể của cô ta có thể tự giác phòng thủ bất kì sự đánh lén nào.

Thế nhưng, phải ưu tú đến mức nào, phải có gene thú cao cấp tới mức nào mới có thể sở hữu năng lực và ý thức phòng vệ mạnh mẽ như một bộ máy độc lập, ngay cả khi chủ thể đã chìm vào giấc ngủ say?

Ngày hôm sau, Hứa Mộ Triều rời giường với cặp mắt sưng húp. Hai mắt Thẩm Mặc Sơ vẫn nhắm chặt, tựa hồ còn đang say ngủ. Hứa Mộ Triều cảm thấy mặc dù đêm qua cơ thể cô đã phải chịu đựng một trận giày vò nhưng năng lực khống chế dục vọng rõ ràng đã có tiến bộ. Sáng sớm vừa mới mở mắt, cô đã nghe thấy tiếng thở đều đặn của anh ta, tâm trạng cũng bình tĩnh hơn nhiều.

Vừa mới an tọa trên chiếc ghế trong phòng ăn riêng, Hứa Mộ Triều đã nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng bước chân vội vã. Cô ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là Đại Võ ngày hôm qua nhận lệnh đến chỗ Thống lĩnh giờ đã quay về, hớt hơ hớt hải chạy vọt vào.

"Nhanh thế cơ à?" Cô hỏi. Chỗ Thống lĩnh cách doanh trại khá xa, nếu đi mô tô điện thì cả đi cả về ít nhất cũng phải mất cả ngày. Đi nhanh về nhanh như thế này thật chẳng giống với phong cách thường ngày của Đại Võ.

Các cơ trên khuôn mặt sư tử của Đại Võ co rút lại, dáng vẻ căng thẳng như gặp phải kẻ địch hết sức hùng mạnh. Anh ta lắp bắp nói: "Đội… đội trưởng! Ngài Thống lĩnh… tới rồi!"

Hứa Mộ Triều suýt thì sặc cháo, chưa kịp hỏi gì thì đã nghe thấy một giọng nói trầm thấp, hết sức thân thiết vang lên phía sau lưng Đại Võ: "Mộ Triều, lâu rồi không gặp!"

Cho dù là người không sợ trời, không sợ đất như Hứa Mộ Triều, khi nghe thấy giọng nói này cũng không kìm được mà toàn thân run rẩy.

Chương 8: Thiếu niên tuyệt thế

Ánh đèn màu lam nhạt bao phủ cả căn phòng, dải lụa mỏng nhẹ nhàng bay trong gió khiến khung cảnh càng trở nên mờ ảo.

Phía sau dải lụa mỏng là một gã đực rựa tráng kiện, cao tới gần hai mét, đang ôm chặt lấy phần eo nhỏ của một người đang bị treo lơ lửng trên không. Hai tay gã ta kéo hông của người đó lên thật cao, hung hăng va chạm. Căn phòng trần ngập mùi hoan ái, chứng tỏ việc này được

duy trì trong suốt một thời gian dài.

Đứng ngoài tấm lụa, Hứa Mộ Triều vẫn giữ thần sắc bình thường, còn Đại Võ thì sớm đã hai mắt thao láo, mặt đỏ phừng phừng.

Hồi lâu sau, một giọng nói khàn khàn vang lên: "Thật ngại quá, bỗng nhiên nổi hứng, để hai người phải đợi lâu rồi."

Hứa Mộ Triều ngẩng đầu, liền nhìn thấy Đồ Lôi mình người đầu sư tử với cơ bắp rắn chắc khoác tạm chiếc áo choàng dài màu trắng bước ra. Khách quan mà nói thì Đồ Lôi là một gã bán thú khá điển trai, lãng tử, ngũ quan cân đối, cơ thể rắn chắc. Chỉ có điều cái tính háo sắc của hắn khiến Hứa Mộ Triều không sao ưa nổi.

Dải lụa phía sau hắn khẽ bay lên, thấp thoáng có thể nhìn thấy thân hình dong dỏng, mảnh dẻ, yếu ớt vì kiệt sức của con người bị treo lơ lửng trên sợi dây thừng. Đứng ở chỗ của Hứa Mộ Triều có thể nhìn thấy được xương gò má tinh tế, làn da trắng ngần và hàng mi dài đang khép chặt của thiếu niên đó. Cả người cậu ta toát lên vẻ đẹp trong trắng, thuần khiết như hoa tuyết đầu mùa, hoàn toàn không hợp với không khí phóng đãng, mê mị trong phòng lúc này.

Dải lụa mỏng rất nhanh đã hạ xuống, ngăn cảm tầm nhìn của Hứa Mộ Triều. Khung cảnh này không hề làm cô nổi lên dục vọng, ngược lại còn khiến cô không cách nào chấp nhận nổi. Nhưng từ đầu chí cuối, cô vẫn giữ nguyên nụ cười mỉm trên mặt. "Thống lĩnh, hoan nghênh ngài!"

Ánh mắt lười nhác mà thâm trầm của Đồ Lôi không chút kiêng dè lướt về phía Hứa Mộ Triều, quét một lượt từ đầu tới chân cô, trong con ngươi màu vàng nổi lên ý cười. Hắn ngồi xuống xô pha, nói: "Đội trưởng Hứa, hình như cô chưa gặp Tham mưu trưởng của tôi phải không?"

Hứa Mộ Triều vội đáp "vâng" một tiếng. Trước đây cô cũng có nghe nói, nửa năm trước không biết Đồ Lôi tìm đâu ra tên Tham mưu trưởng này, lai lịch vô cùng thần bí nhưng lại được hắn rất mực trọng dụng.

Đồ Lôi cười cười, nói: "Tiêu Khắc, ra đây đi, ra gặp ngài đội trưởng xinh đẹp nhất thú tộc chúc ta này."

Có tiếng bước chân vang lên, một người đàn ông từ gian phòng phía trong bước ra, khuôn mặt người đó gầy gò, ngũ quan mờ nhạt, nhưng lại là một con người.

Tiêu Khắc nhìn Hứa Mộ Triều vài giây rồi ngồi xuống, ánh mắt của hắn bình tĩnh mà lạnh lùng vô cùng khiến Hứa Mộ Triều cảm thấy có chút khó chịu.

Hứa Mộ Triều báo cáo vắn tắt tình hình của Đại đội 5 trong vòng nửa năm qua cho Đồ Lôi nghe. Khi nói đến vấn đề sản xuất lương thực, Tiêu Khắc bỗng nhiên ngắt lời cô, quay sang nói với Đồ Lôi: "Thống lĩnh, tôi muốn tới nơi sản xuất lương thực xem một chút."

Hứa Mộ Triều gật đầu. "Lát nữa tôi sẽ dẫn anh đi…"

"Tôi muốn đi xem ngay bây giờ!" Tiêu Khắc thản nhiên nói. "Đội trưởng Hứa vẫn chưa báo cáo xong, chi bằng để Đại Võ đưa tôi đi xem."

Đại Võ liếc mắt nhìn Hứa Mộ Triều, Hứa Mộ Triều liền cười, nói: "Thống lĩnh có muốn đi cùng không? Có thể vừa thăm quan nông trường, vừa nghe tôi báo cáo tiếp những vấn đề khác, ngoài ra còn có vài thứ thú vị khác…"

Đồ Lôi cười nhạt, nhìn thẳng vào Hứa Mộ Triều. "Tôi… lát nữa còn muốn chơi đùa thêm với thú cưng của mình. Đội trưởng Hứa, cô cứ báo cáo ở đây đi."

Đại Võ và Tiêu Khắc vừa đi, Đồ Lôi lập tức dựa thẳng người trên xô pha, hai chân dang rộng ra khiến chiếc áo choàng khó có thể che đậy được hết phần thân dưới của hắn. Hứa Mộ Triều vẫn không hề chớp mắt, tiếp tục báo cáo tình hình. Nhưng trong lòng cô thầm cảm thấy có chút kì quái, tự hỏi Đồ Lôi đã thay tính đổi nết rồi sao? Trước đây, ánh mắt hắn nhìn cô tuy có hơi nhiệt tình nhưng dù sao vẫn có chút nể mặt Thống lĩnh và e ngại thực lực của cô, chứ không hề tỏ ra kiêu căng, ngạo mạn như ngày hôm nay.

Cô tiếp tục báo cáo với thái độ bình tĩnh, bỗng nhiên Đồ Lôi cắt ngang: "Cô vẫn quyến rũ như vậy!"

Hứa Mộ Triều dừng lời.

Hắn lại chậm rãi nói: "Làm thú cái của tôi đi, toàn bộ thú tộc này, có ai thích hợp bầu bạn với tôi hơn cô? Nếu như cô nghe lời, tôi có thể để cô làm thống lĩnh phu nhân."

Trong phòng hết sức yên tĩnh.

“Ngài Thống lĩnh, ngài thật biết nói đùa.” Hứa Mộ Triều thực sự không thể nhẫn nại với lời đề nghị nhàm chán này, nhưng cô vẫn cười, nói: “Nếu không có chuyện gì khác thì tôi xin phép ra ngoài trước.”

Đồ Lôi bỗng nhiên đứng bật dậy, thân hình cao lớn của hắn trong nháy mắt đã áp sát vào cơ thể mảnh khảnh của Hứa Mộ triều. “Cô muốn cự tuyệt Thống lĩnh sao?” Dứt lời, hắn vươn cánh tay rắn chắc ra, ôm Hứa Mộ Triều vào lòng. Những ngón tay đen đúa, thô ráp của hắn bóp chặt lấy mặt cô. “Tôi đã nhịn cô ba năm rồi…”

Bị khoá chặt trong vòng tay hắn, không cách nào thoát ra được, trong đầu Hứa Mộ Triều lập tức hiện lên vô vàn ý niệm, cuối cùng đành lẳng lặng nói: “Thống lĩnh, giữa một con thú cái chỉ biết rên rỉ và một đội trưởng năng nổ, thiện chiến, ngài chỉ có thể chọn một mà thôi.”

Sắc mặt Đồ Lôi trầm hẳn xuống, hắn nhìn chòng chọc vào mặt cô vài giây rồi mới nói: “Nếu tôi muốn cô chuyên tâm hầu hạ tôi thì sao?”

Hứa Mộ Triều hít sâu một hơi, đôi mắt đen láy, hơi xếch tỏ ra hết sức kiên định, không chút sợ hãi. “Chỉ e là hơn năm nghìn binh sĩ của tôi sẽ không đời nào đồng ý.”

Trong mắt Đồ Lôi ánh lên những tia giận dữ, nhưng cuối cùng, hắn vẫn phản áp chế lửa giận, buông tay ra, nở một nụ cười tươi rói, nói: “Cô không cần phải căng thẳng như vậy, cứ từ từ suy nghĩ thêm vài ngày nữa.”

Hứa Mộ Triều mỉm cười, gật đầu. Đã nói đến như vậy rồi thì còn phải suy nghĩ gì nữa? Chẳng qua hắn chỉ đang xuống nước để dĩ hoà vi quý thôi.

Hứa Mộ Triều đang định cáo lui thì lại thấy Đồ Lôi lột phăng áo choàng, để lộ thân hình cường tráng cùng làn da màu đồng rắn rỏi, trong giọng nói mơ hồ xen lẫn vài tia tức giận. “Thế thì ra đành chơi đùa tiếp với thú cưng vậy.” Thế rồi, hắn xộc màn lụa mỏng, đi thẳng vào phòng trong. Hứa Mộ Triều lập tức rời khỏi phòng thống lĩnh.

Hai ngày sau, Đồ Lôi không cho gọi Hứa Mộ Triều đến, cũng không nhắc lại chuyện này, chỉ thường cùng Tham mưu trưởng đi thăm quan doanh trại, hỏi thăm tình hình ăn ở của các sĩ quan, binh lính các cấp, giống hư một cấp trên phóng khoáng chính trực. Tuy nhiên Hứa Mộ Triều vẫn luôn thắc mắc, không biết chuyến này Đồ Lôi tới đây là có mục đích gì. Ngoại trừ thân thể ra, cô còn có thứ gì đáng để hắn ước ao?

Buổi tối, Hứa Mộ Triều không dám lơ là, tăng cường cảnh giới xung quanh phòng, sau đó

mới yên tâm nằm xuống bên cạnh Thẩm Mặc Sơ.

"Mấy ngày này anh phải cẩn thận. Nếu có người gõ cửa thì đừng mở, có bất cứ vấn đề gì, phải lập tức kêu Lang Tam tới tìm tôi." Hứa Mộ Triều nói.

Vết thương của Thẩm Mặc Sơ đã khá lên nhiều. Anh ta đang ngồi dựa vào thành giường, nghe cô nói như vậy thì không khỏi đưa mắt nhìn cô chằm chằm.

"Thống lĩnh của chúng tôi vừa tới đây. Dạo này, hắn yêu thích nhất là những chàng trai loài người xinh đẹp đấy. Nếu anh không muốn trở thành thú cưng của hắn…" Hứa Mộ Triều nói với vẻ nghiêm túc.

Ánh mắt Thẩm Mặc Sơ thoắt trở nên sắc lạnh. "Vô liêm sỉ!"

Hứa Mộ Triều gật đầu. "Tôi biết!"

Hứa Mộ Triều biết người anh ta mắng là Đồ Lôi, niềm đam mê bệnh hoạn của vị thống lĩnh thú tộc này khiến ngay đến kẻ làm thuộc hạ như cô cũng cảm thấy hết sức khinh bỉ, huống hồ là một con người.

"Sự nghiệp ngủ chung" đã được vài ngày, bây giờ Hứa Mộ Triều chỉ cảm thấy có chút rung động, khả năng miễn dịch quả thực đã tăng lên không ít. Đêm nay tắt đèn, cô vẫn lẳng lặng nằm bên cạnh anh ta như cũ. Bỗng nhiên anh ta trở mình, xoay người, vòng tay ôm ngang eo cô.

"Anh làm trò gì vậy?" Hứa Mộ Triều cảnh giác hỏi.

Mấy ngày qua, hai người chỉ nằm thẳng đuỗn như hai khúc gỗ trên giường, tuyệt đối không đụng chạm vào nhau. Hôm nay anh ta lại chủ động ôm cô, khiến cho cơ thể cô lập tức có phản ứng.

Thẩm Mặc Sơ thản nhiên nói: "Chẳng phải cô muốn dùng tôi để luyện tập sức chịu đựng của mình hay sao?"

Hứa Mộ Triều ngẩn ra một lát rồi nói: "Đúng vậy."

Ý đồ của cô rõ ràng như vậy, anh ta đoán được cũng chẳng có gì là lạ. Thẩm Mặc Sơ lại

yên lặng khiến Hứa Mộ Triều cảm thấy khó hiểu. Ý anh ta là muốn giúp cô luyện tập sao? Thế nên mới cố tình thân mật hơn?

Nhưng cô cũng không lên tiếng hỏi. Việc anh ta chủ động ôm ấp và hơi thở kề sát bên tai của anh ta khiến cô phải gắng hết sức để không dao động. Nếu anh ta có ý định tiến thêm bước nữa thì chắc chắn đó sẽ là một sự giày vò tàn khốc dành cho cô. Nhưng cũng may, anh ta không hề làm gì khác.

Hứa Mộ Triều nằm trong lòng anh ta, cả người cứng đờ như xác ướp, không dám nhúc nhích. Mùi hương mát lạnh trên người anh ta trong nháy mắt đã bao phủ toàn thân cô. Cánh tay rắn chắc vòng qua eo cô, hơi thở nóng hổi phả lên mặt cô…

Mặt khác, Thẩm Mặc Sơ cũng không thể áp chế được nhịp tim đang dần tăng tốc của mình. Anh ta rõ ràng cảm nhận được cô gái trong lòng mình khẽ run rẩy, tim còn đập từng nhịp rộn ràng. Dưới ánh trăng mày trắng bạc, Hứa Mộ Triều không còn vẻ mạnh mẽ, tự tin như ban ngày, trái lại còn có chút mềm yếu. Chiếc cổ mảnh khảnh, trắng như tuyết kề ngay trên lồng ngực Thẩm Mặc Sơ, chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm tới. Có vẻ như đã vượt quá giới hạn chịu đựng, trán cô túa đầy mồ hôi lạnh. Ngay sau đó, đôi cánh đỏ tươi như máu cũng chậm rãi mọc lên sau lưng cô.

Đôi cánh không ngừng giơ lên, hạ xuống, giơ lên rồi lại hạ xuống, lặp đi lặp lại, như thể đang biểu diễn cho anh ta xem. Trong cơ thể cô không ngớt dâng trào từng đợt xung động càng lúc càng mạnh khiến cô không sao khống chế nổi.

“Nữ bán thú.” Thẩm Mặc Sơ nhìn chằm chằm vào mái tóc buông xoã của cô trên bờ vai mình, khẽ nói: “Có lẽ cô đã nói đúng, gene, thực sự có thể chiến thắng nó.”

Hứa Mộ Triều không buồn mở mắt, sau vài lần hít thở thật sâu, cô hạ thấp giọng, nói: “Thẩm Mặc Sơ, có một câu ngạn ngữ này tôi muốn tặng cho anh. “Tri kì bất khả nhi vi chi[1]”.”

[1]Đây là một câu nói của Khổng Tử. Ý chỉ chúng ta làm một việc mà biết rõ nó không thể đạt hiệu quả như dự liệu, thậm chí hoàn toàn không có hiệu quả, nhưng vẫn cho rằng mình phải làm một cách nhiệt tình. Nói cách khác chính là khi làm bất cứ việc gì, không nên quá chú trọng tới thành công và thất bại, cứ cố hết sức mà làm thôi – ND

Thẩm Mặc Sơ yên lặng trong chốc lát rồi nói: “Tôi biết câu nói này, chỉ là bây giờ đã quên mất.”

Nhưng, trên đời này không có bức tường nào cản được gió.

Vài ngày sau, khi Hứa Mộ Triều đang cùng mấy con hổ biến dị trong doanh trại chơi trò đấu vật, đầu bếp Lang Tam hớt hơ hớt hải chạy đến, báo: "Đội trưởng! Quân cận vệ đang tới chỗ cô đòi cướp người."

Hứa Mộ Triều đứng bật dậy. Quân cận vệ do Đồ Lôi quản lí, chuyên phụ trách việc đảm bảo an toàn cho hắn.

Lang Tam vội vàng nói: "Đại Võ đã dẫn người đi ngăn bọn họ lại rồi."

Hứa Mộ Triều vô cùng tức giận, nói: "Kẻ nào to gan chán sống dám bán đứng tôi? Không phải tôi đã ra lệnh cho toàn quân giữ bí mật rồi sao?" Binh lính của cô luôn là những người trung thành nhất, chẳng lẽ lại có kẻ không tuân thủ quân lệnh?

Sau khi điều động hai mươi bán thú tới ngăn cản quân cận vệ, Hứa Mộ Triều vội vã chạy tới khu doanh trại thú cái mà Đồ Lôi tạm trú. Vừa bước vào, cô liền nhìn thấy hai ả người rắn mặt mày hí hửng, uốn éo đi ra.

Thấy Hứa Mộ Triều, hai ả cúi đầu chào hỏi, một ả còn không quên ghé sát vào tai cô thì thầm: "Đội trưởng, chúc mừng cô, hình như Thống lĩnh rất có hứng thú với người đàn ông mà cô đang nuôi."

Nguồn ebooks: http://www.luv-ebook.com

Hứa Mộ Triều tức nghẹn họng. Thì ra tin tức bại lộ là do hai ả người rắn này bép xép. Cô biết thực ra các ả cũng chẳng có ác ý gì, chẳng qua việc được Thống lĩnh coi trọng, đối với các ả mà nói, là một vinh hạnh chẳng dễ gì có được. Nhưng cô không thể chấp nhận được việc Thẩm Mặc Sơ rơi vào tay Đồ Lôi. Thứ nhất là vì từ lúc ở chung, trực giác của cô mách bảo Thẩm Mặc Sơ đúng là một nam hán tử, nếu không cần thiết, cô thực sự không muốn giao anh ta cho Đồ Lôi. Thứ hai, lời người có thể vì anh ta mà giao nộp một số tiền chuộc khổng lồ, chứng tỏ anh ta không phải là người đơn giản, giờ vô duyên vô cớ để anh ta rơi vào tay Đồ Lôi, cô thực sự không cam lòng.

Cận vệ quân dang tay chặn Hứa Mộ Triều lại, cô không nói hai lời, giáng cho mỗi tên một cái bạt tai, từng tiếng bôm bốp vang lên chát chúa. Bị đau, cận vệ quân hoảng hốt lùi lại, Hứa Mộ Triều liền đẩy cửa tiến vào.

Đồ Lôi đang đứng giữa phòng, nhìn thấy Hứa Mộ Triều, hắn không hề tỏ ra kinh ngạc, chỉ cười, nói: "Đội trưởng Hứa, sao lại rảnh rỗi tới tìm tôi vậy?"

Hứa Mộ Triều còn chưa trả lời, hắn đã ném chiếc roi dài bằng hợp kim xuống đất, dùng một tay nắm tóc của chàng trai đang nằm phủ phục dưới đất. “Nào, lại đây, mời cô giám định và thưởng thức bảo bối của tôi, thú cưng từng khiến tôi si mê nhất!”

Hứa Mộ Triều nhận ra đó chính là thiếu niên bị hắn treo ngược sau tấm vải lụa vài ngày trước. Trên đôi chân dài trắng như tuyết chi chít vết roi quất, dấu răng còn hằn rõ trên lưng, thật giống như một viên ngọc trắng ngần, tinh xảo bị người ta nhẫn tâm dùng dao nhọn đục khoét. Không ngờ thiếu niên đó vẫn hết sức tỉnh táo, chậm rãi ngẩng đầu lên. Hứa Mộ Triều lập tức chấn động. Ngũ quan của cậu ta chẳng khác nào một bức tranh được khắc hoạ tỉ mỉ, nét trong sáng tựa như vầng trăng non, trong nháy mắt chiếu sáng toàn bộ căn phòng mờ tối. Một vẻ đẹp không tì vết.

Nhìn gương mặt đó, Hứa Mộ Triều chỉ cảm thấy lồng ngực như bị thứ gì đó đập phải, lặng lẽ rung động.

Cậu ta có chút hoảng hốt, liếc mắt nhìn Hứa Mộ Triều, sau đó cúi đầu xuống. Cái nhìn này chỉ khiến trong lòng Hứa Mộ Triều khẽ dấy lên một cơn phiền não.

Đồ Lôi đè một chân lên lưng cậu thiếu niên rồi nở một nụ cười nhạt, nhìn Hứa Mộ Triều, nói: “Tôi đã chán ngấy nó rồi. Dùng nó để đổi lấy gã đàn ông loài người kia của cô có được không?”

Chương 9: Giữa môi và lưỡi

Hứa Mộ Triều im lặng trong chốc lát rồi mỉm cười, đáp: “Thống lĩnh, cho dù là muốn đổi người, nhưng ngài trực tiếp phái người tới doanh trại của tôi như vậy, binh lính sẽ cho rằng ngài có ý cưỡng ép chiếm đoạt.”

Đồ Lôi nhìn chằm chằm vào cô. “Cưỡng ép chiếm đoạt, tôi rất thích câu này. Gã loài người đó là bạn tình của cô sao?”

Hứa Mộ Triều nói: “Dĩ nhiên không phải bạn tình.”

“Vậy thì đổi đi!” Đồ Lôi đá vào hông cậu thiếu niên kia một cái khiến cậu ta rên lên một tiếng đau đớn, lăn đến trước chân Hứa Mộ Triều, mặt úp xuống tấm thảm.

Hứa Mộ Triều liếc nhìn cậu ta một cái, mặt không biến sắc. Cậu thiếu niên này quả thực rất đáng thương, thái độ của Đồ Lôi đối với cậu ta khiến Hứa Mộ Triều không khỏi cảm thấy buồn nôn. Nếu phải đưa Thẩm Mặc Sơ tới đây, chịu đựng tất cả những chuyện mà chàng trai này từng chịu thì cô còn cảm thấy rùng mình, ghê tởm hơn. Huống chi, anh ta còn là tư lệnh, rất đáng tiền.

"Quân tử không đoạt người của kẻ khác. So với thú cưng rất mực hoàn mĩ của ngài, người của tôi vẫn thua kém vài bậc. Chỉ sợ đổi rồi ngài sẽ thấy hối hận." Hứa Mộ Triều khách sáo từ chối.

"Hoàn mĩ ư?" Ánh mắt Đồ Lôi lướt qua thân thể của cậu thiếu niên kia, lộ rõ một tia căm ghét. "Tôi bắt được tên thú cưng này trong đám tù binh chiến tranh, nhiều năm qua, nó đã cố ám sát tôi hơn chục lần. Nếu không phải còn chút hứng thú thì tôi đã ném nó cho chó ăn từ lâu rồi… Nghe nói tên loài người kia là một thanh niên anh tuấn, cường tráng, tôi cảm thấy vô cùng hứng thú."

Cậu thiếu niên trắng trẻo vẫn cúi thấp đầu, Hứa Mộ Triều cúi xuống nhìn cậu ta, nói: "Nhưng…"

Đồ Lôi thu lại nụ cười, nghiêm giọng nói: "Tôi còn chưa tính tới chuyện cô cự tuyệt ý tốt của tôi đâu. Nếu chuyện này mà đồn ra ngoài, thiên hạ biết đường đường là thống lĩnh như tôi, muốn có một tên tù binh thôi mà cũng bị cự tuyệt, người làm đội trưởng như cô cũng to gan đấy!"

Hứa Mộ Triều nghe thấy hai từ "tù binh" thì hơi chột dạ, nói: "Thống lĩnh, ngài hiểu lầm rồi, không phải là tôi cự tuyệt ngài. Chỉ có điều, hắn là một tên tù binh tương đối quan trọng, sau này còn phải đổi lấy tiền chuộc. Nếu như xảy ra chuyện không may, chỉ e quân đội loài người sẽ kiếm cớ khơi mào chiến tranh."

Đồ Lôi trước giờ luôn không muốn xảy ra xung đột với đội quân hùng mạnh của loài người, lúc này nghe thấy vậy lại cười khẩy, nói: "Loài người thì có gì đáng sợ chứ? Từ bao giờ người thú chúng ta lại e sợ loài người như vậy?"

Nghe thấy giọng điệu ngạo mạn của hắn, Hứa Mộ Triều không khỏi có chút giật mình. Lẽ nào hắn đã tìm được chỗ dựa khác? Hay hắn đã bắt tay liên minh với zombie?

Đúng lúc này, ngoài cửa phòng vang lên tiếng ồn ào. Đồ Lôi cau mày, hỏi: "Chuyện gì

vậy?”

Một tên sĩ quan cận vệ bán thú mặc quân phục màu vàng chạy vọt vào, trong tay còn túm chặt một tên bán thú khác, chính là Đại Võ.

“Ngài Thống lĩnh, bọn chúng dám ngăn cản chúng ta bắt người.” Tên sĩ quan cận vệ hô lớn.

Đại Võ liếc mắt nhìn Hứa Mộ Triều, như nhận được sức mạnh đồng tình, anh ta vùng thoát khỏi cánh tay của tên sĩ quan kia, chạy tới trốn sau lưng Hứa Mộ Triều, gào ầm lên: “Đó là khuê phòng thơm tho của Đội trưởng chúng tôi, sao có thể để một đám thối tha như các người xông vào được!”

“Mày…” Tên sĩ quan cận vệ tức đến tái mặt.

“Dừng tay!” Đồ Lôi nhìn Hứa Mộ triều, cười, nói: “Không cần đi bắt hắn nữa. Đội trưởng Hứa đang chuyển bị giao tên tù binh đó cho chúng ta xử trí. Đội phó Võ, cậu không có ý kiến gì chứ?”

Đại Võ không dám lên tiếng, vừa cúi đầu liền thấy ngay thiếu niên đang nằm rạp dưới đất, tức thì sợ hãi, biến hẳn sắc mặt.

Hứa Mộ Triều trầm mặc. Đồ Lôi cười nhạt, nhìn chằm chằm vào cô, vẻ tức giận đã hiện rõ trên khuôn mặt.

Đại Võ bỗng nhiên bị rơi vào bầu không khí căng thẳng, khẽ kéo ống tay áo của Hứa Mộ Triều, hạ giọng nói: “Đội trưởng, chỉ là một tên loài người… không đáng vì hắn mà đắc tội với ngài Thống lĩnh.”

Trong lòng Hứa Mộ Triều chấn động không nguôi, đúng rồi, ngay cả Đại Võ cũng nghĩ như vậy. Nếu như cô cứ kiên quyết không giao Thẩm Mặc Sơ ra, chỉ sợ tất cả đám người thú cũng sẽ cho rằng cô bảo vệ và thiên vị loài người quá mức. Dù sao thì trong mắt bọn họ, Thẩm Mặc Sơ cũng chỉ là một loại thú cưng của cô, giống như cậu thiếu niên này là thú cưng của Đồ Lôi mà thôi.

Nghĩ vậy, Hứa Mộ Triều ngẩng đầu, cười rất tươi, nói: “Được, Thống lĩnh, tôi sẽ giao hắn ta cho ngài!”

Đồ Lôi nở nụ cười hài lòng.

Hứa Mộ Triều lại nói: "Nhưng mà hắn đang bị thương rất nặng, hiện tại không thể cử động. Đợi mấy hôm nữa, tôi sẽ phái người đưa hắn tới."

Trái ngược với vùng đồng bằng phía nam vắng vẻ, tiêu điều, phía tây bắc có rất nhiều thung lũng trùng điệp, giữa khung cảng hoàng hôn mơ mộng, trông lại càng có vẻ hùng tráng, bao la. Mảnh đất màu đỏ thẫm nứt ra từ khe núi cùng với ánh nắng cuối ngày cơ hồ nối liền thành một dải, khiến người ta vừa nhìn là liên tưởng tới một biển máu vô biên vô tận.

Một viên sĩ quan trẻ tuổi mặc bộ quân phục nguyên soái màu xanh lam khoanh tay đứng giữa hàng xe tăng được trang bị súng laser và hoả tiễn hạng nặng, xung quanh là đội quân tinh nhuệ trong bộ quân phục màu lam, điều khiển vài trăm chiếc xe tăng bảo hộ cỡ trung, màu đen tuyền.

Phía trước, nơi thung lũng phía tây, khói thuốc súng không ngừng bốc lên, bầu trời mù mịt khói bụi, chiến tuyến chìm trong cảnh mờ mịt.

Đội xe tăng màu đen của loài người nối đuôi nhau chạy dọc theo sườn núi, nhìn từ xa lại giống như tử thần hung tợn đang nhe nanh múa vuốt. Mà quân đoàn zombie màu đen trước giờ vẫn được coi là hung hãn,tàn nhẫn nhất, lại đang liên tiếp thất bại và ồ ạt rút lui.

Viên sĩ quan trợ lí rón rén bước đến gần, chỉ thấy tất thảy mọi thứ trước mắt tràn ngập màu đen, lam, đỏ. Chỉ có gương mặt của Nguyên soái là vẫn trầm tĩnh, lạnh lùng tựa băng tuyết, chỉ cần một cái liếc mắt cũng đủ khiến đối phương không dám nhìn thẳng.

"Nguyên soái, có tin tức từ đế đô, Thiếu tá Quan đã an toàn trở về." Trợ lí kính cẩn khom người, nói.

Cố Nguyên soái nghe thấy vậy, thần sắc không hề thay đổi, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, thản nhiên nói: "Làm theo kế hoạch đã định, năm ngày nữa, zombie sẽ bị ép vào vòng vây của chúng ta. Trong vòng ba năm, binh đoàn zombie sẽ không đủ sức trực tiếp đối đầu với chúng ta."

"Sự thắng bại ở nơi này không cần phải bận tâm nữa." Cố Nguyên soái dõi đôi mắt nhìn về phía đông, tựa hồ lướt qua cả vạn dặm xa xôi. "Loài người và thú tộc đã chung sống hoà bình vài năm nay, có lẽ đã đến lúc tìm một cơ hội để thử lòng can đảm và thực lực của bọn họ rồi."

Ở vùng trời đồng bằng phía nam, hoàng hôn cũng dần buông, chỉ có điều, bầu trời xanh ngắt kia trong sáng và yên bình hơn phương bắc rất nhiều.

Lúc Hứa Mộ Triều về đến phòng, Thẩm Mặc Sơ chỉ khoác một chiếc áo mỏng, đang ngồi trước cửa sổ, khuôn mặt nhìn nghiêng tĩnh lặng tựa mặt hồ được phủ một lớp ánh nắng vàng mỏng manh, đẹp tựa một bức tượng điêu khắc. Hứa Mộ Triều không khỏi ngây ra trong chốc lát.

"Lúc nào thì cô giao tôi cho hắn?" Thẩm Mặc Sơ tựa vào bệ cửa sổ, đứng lên, sắc mặt hết sức bình thản, như thể không mảy may lo lắng cho tương lai của mình.

Hứa Mộ Triều những tưởng anh ta ít nhiều cũng sẽ tỏ ra hoảng hốt, vì dù sao việc trở thành thú cưng của thú tộc chẳng khác gì một tai hoạ và nỗi sỉ nhục vô cùng lớn. Nhưng anh ta lại rất thản nhiên, không có bất cứ phản ứng nào.

Hứa Mộ Triều gật đầu, ném ba lô quân dụng về phía xô pha, cất giọng lạnh lùng: "Anh cũng khá lí trí đấy chứ! Ba ngày sau, tôi sẽ dâng tặng anh cho ngài Thống lĩnh."

Thế mà anh ta vẫn giữ nguyên thái độ lãnh đạm như cũ.

Lúc này, Hứa Mộ triều chợt nhận ra đúng là anh ta không hề lo sợ. Có điều anh ta chỉ có một thân một mình, căn bản không có khả năng phản kháng, chẳng lẽ anh ta quyết tâm tìm đến cái chết sao?

Lúc đồng ý với Đồ Lôi, Hứa Mộ Triều không hề có ý định giao Thẩm Mặc Sơ ra. Cho dù có giao Thẩm Mặc Sơ cho Đồ Lôi đi chăng nữa thì liệu hắn có chịu buông tha cho cô? Dựa vào tính cách của hắn có thể thấy, cô đã cự tuyệt hắn, bất kể có dùng biện pháp gì để xoay chuyển tình thế thì hắn cũng ôm mối hận đó trong lòng. Hơn nữa, hắn công khai cướp người trên địa bàn của cô, nếu lần này cô thuận theo ý hắn thì chỉ e sau này, cô sẽ chẳng còn quyền lên tiếng nữa. Thêm vào đó, tình cảnh thảm thương của cậu thiếu niên trong phòng Đồ Lôi không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu cô. Cô không thể ngăn cản nhưng ít nhất cũng sẽ không dung túng.

Hứa Mộ Triều nở một nụ cười, chuyển chủ đề: "E là không được rồi, vì đêm nay, tù nhân của tôi… rất có thể thừa lúc tôi ngủ say mà bỏ trốn."

Thẩm Mặc Sơ lẳng lặng nhìn cô, cô nói tiếp: "Anh ta sẽ trộm ba lô quân dụng của tôi, bên

trong có thức ăn, nước uống và vũ khí phòng thân. Sức khoẻ của anh ta còn chưa hồi phục, có thể chạy thoát được hay không thì còn phải xem vận may của anh ta đến đâu. Hướng tây nam phòng thủ yếu nhất, nhưng có lẽ gã tù nhân đó không biết đâu.

Sau đó thì… thuộc hạ của tôi sẽ phát hiện ra một thi thể ở hướng đông nam, với khuôn mặt đã hoàn toàn dập nát, qua phán đoán thì đó chính là tên tội phạm đào tẩu kia. Người chết không thể sống lại được, thế nên thống lĩnh thú tộc và Bộ Tư pháp của loài người xem ra chỉ còn cách phân chia thi thể đó thôi."

Sau khi nói một mạch không ngừng nghỉ, Hứa Mộ Triều cầm chai nước dinh dưỡng để trên tủ ly trên tu ừng ực, xong thì xém cái chai đi, thoải mái ngồi xuống xô pha, ung dung nhìn Thẩm Mặc Sơ.

"Tại sao?" Đôi mắt đen láy của Thẩm Mặc Sơ lấp lánh ánh sáng, nhìn cô đầy đe doạ.

Cô khoanh tay, nhìn lại anh ta. "Không phải tôi mềm lòng với anh, chỉ là không muốn vấy bẩn sự tôn nghiêm của người lính. Như anh đã nói đấy, anh từng ở địa ngục, nếu giờ lại đưa anh vào địa ngục một lần nữa… Chuyện này nên quên đi thì hơn."

Những lời cô nói đều là thật lòng, bất kể thật giả thế nào, việc Thẩm Mặc Sơ nói anh ta từng ở địa ngục ít nhiều vẫn khiến cô sinh lòng cảm thông.

Thẩm Mặc Sơ đột nhiên nhíu mày nhìn cô.

Hứa Mộ Triều tiếp tục nói: "Đương nhiên, nếu như loài người các anh sớm đưa tiền chuộc tới thì tôi đã chẳng do dự mà thả anh ra. Tiếc là hiện giờ, thân tôi còn khó giữ, số tiền chuộc đó thực không đợi được nữa rồi. Đáng tiếc quá!"

Trong phòng yên tĩnh trở lại. Thẩm Mặc Sơ vẫn nhìn cô chằm chằm, ánh mắt hết sức phức tạp.

Hứa Mộ Triều xua tay, nói: "Không cần cảm động. Nếu như sau này anh có lòng muốn báo đáp thì tôi sẽ sẵn sàng đón nhận."

"Được!" Thẩm Mắc Sơ chỉ nói một từ đơn giản như vậy.

Hứa Mộ Triều cũng không mong chờ anh ta có thể báo đáp được gì, chỉ gật đầu, nói: "Bảo

trọng!”

Bóng đêm càng lúc càng dày, vùng đất của thú tộc nhuốm một màu quạnh quẽ, hoang vu. Đây là tối cuối cùng, Thẩm Mặc Sơ ở lại nơi này, cuộc rèn luyện khống chế dục vọng đến đây là kết thúc. Hứa Mộ Triều về phòng của mình, nằm xuống giường, bỗng cảm thấy bên cạnh thiếu đi hơi thở lạnh lẽo quen thuộc của anh ta, không khỏi cảm thấy gian phòng có chút trống trải. Cô thầm bật cười một tiếng, không ngờ chỉ có vài ngày mà đã hình thành nên thói quen trong cô.

Khi Hứa Mộ Triều đang say sưa giấc nồng thì cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra. Cô choàng tỉnh, căng mắt ra nhìn, ngạc nhiên khi bóng dáng anh tuấn quen thuộc đó đang đứng ngay trước cửa.

Trong bóng đêm, giọng nói của anh ta nghe rất mực trầm thấo và dịu dàng: “Nếu đêm nay tù nhân bỏ trốn… Trước khi đi, anh ta sẽ giúp cô hoàn thành buổi huấn luyện cuối cùng.”

Hứa Mộ Triều không biết quần áo trên người cả hai đã bị anh ta cởi bỏ như thế nào. Cô cũng không biết thì ra cơ thể của anh ta lại hồi phục nhanh đến vậy, giống hệt một con báo hoang dã, dễ dàng ghì chặt cô xuống giường; đương nhiên, cô cũng không thực sự phản kháng, nếu không, cho dù là cao thủ đứng đầu loài người đi chẳng nữa thì cũng không thể nào địch lại cô.

Hứa Mộ Triều cho rằng anh ta sẽ chỉ ôm cô mà thôi, vì thế cũng chẳng để tâm lắm, tỏ ra hết sức thản nhiên. Nhưng không ngờ, đến khi cô phản ứng lại được thì anh ta đã “công thành đoạt đất”.

Không kiềm chế nổi, Hứa Mộ Triều đã biến thân thành bán thú từ lúc nào, ngay cả đôi cánh tràn đầy sức mạnh, bây giờ cũng cụp lại trên giường. Cơ thể lạnh như băng của ngài Tư lệnh áp sát vào thân hình mềm mại, ấm áp của cô. Anh ta cúi xuống hôn môi cô một chút rồi hôn dần từ trán xuống, không bỏ sót tấc da thịt nào. Khi môi anh ta chạm đến ngực Hứa Mộ Triều, cô muốn đẩy anh ta ra nhưng bị anh ta giữ chặt tay lại.

“Thả lỏng ra, tôi sẽ không làm gì cô đâu. Chỉ là huấn luyện thôi mà.” Anh ta nói.

©STENT

Khuôn mặt, thậm chí là toàn thân Hứa Mộ Triều đều đã ửng hồng, vậy mà anh ta nhất quyết không buông tha, cứ hôn dọc người cô, ngay cả những nơi thầm kín nhất cũng không hề tránh né, động tác lúc mạnh mẽ, lúc dịu dàng. Cả người Hứa Mộ Triều run lẩy bẩy, chưa kịp đẩy

anh ta ra thì cơ thể lại chịu một cơn kích thích mãnh liệt, cảm giác rung động, ham muốn sục sôi dâng trào.

Cô chưa từng trải qua cảm giác này bao giờ, toàn thân co giật liên hồi, vừa muốn ôm chặt lấy anh ta vừa muốn đá văng anh ta đi. Đầu óc trống rỗng, nhận ra hơi thở của anh ta cũng chưa bao giờ gấp gáp đến vậy. Cơn chấn động kéo dài hồi lâu mới tan biến, Hứa Mộ Triều nhấc chân đá Thẩm Mặc Sơ ra thì lại bị anh ta giữ chặt lấy cổ chân.

Anh ta khẽ nói: "Đừng lộn xộn. Cô đã thoả mãn rồi, nhưng tôi thì chưa."

Hứa Mộ Triều lập tức bất động. Đầu óc của cô bỗng chốc trở nên hồ đồ, lần đầu tiên trong đời, cô để bản thân chìm trong cơn khoái lạc giữa môi và lưỡi của một người đàn ông, một cách bất ngờ, hoang dại, và… thoải mái như vậy. Cảm giác này khiến cô cảm thấy nhục nhã, rồi lại sửng sốt.

Mà Thẩm Mặc Sơ cũng rất khác lạ. So với sự trầm tĩnh, lạnh lùng thường ngày, đêm nay, anh ta tựa hồ có thêm vài phần bá đạo và tự tin. Là vì anh ta sắp đi sao?

Một lúc sau, khi hơi thở của hai người đã ổn định trở lại, anh ta mới lẳng lặng ngẩng đầu lên. Dưới ánh trăng dịu nhẹ, đôi môi ẩm ướt của anh ta phát sáng lấp lánh, đôi mắt đen láy như rực lửa. "Sau này, nếu có gã đàn ông nào chủ động thân mật với cô như hôm nay, tôi tin cô sẽ có đủ sức đề kháng."

Chương 10: Bão nổi

Bên ngoài căn cứ Đại đội 5 là đường phố và khu dân cư. Lúc này đã là ba rưỡi sáng, không còn một con thú nào lởn vởn trên đường. Dưới ánh trăng ảm đạm, hình ảnh của một binh sĩ thú tộc lẩn khuất bên vệ đường như một bóng ma, lướt qua với tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy. Sau lưng anh ta đeo một chiếc ba lô, vành mũ được hạ xuống rất thấp, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy những đường nét trên khuôn mặt của loài người.

Phía trước là một trạm kiểm soát, trên mấy chiếc xe bọc thép hạng nặng không ngừng chiếu đèn pha sáng rực, lờ mờ xuất hiện vài tên thú binh.

Đây là cửa ải sau cùng để rời khỏi phạm vi thế lực của thú tộc. Ra được bên ngoài thì chỉ

còn một vài đội tuần tra thú binh rải rác, tương đối dễ tránh. Thẩm Mặc Sơ kéo vành mũ xuống thấp hơn, chậm rãi bước tới trạm kiểm soát, đang định ra tay, lại nghe loáng thoáng có tiếng người nói chuyện.

"Ngài Đội trưởng bị bệnh rồi sao? Nửa đêm nửa hôm lại điều chị em chúng ta đi canh gác." Một giọng nói cất lên.

Một giọng nói khác phụ hoạ: "Đúng thế. Tôi có cảm giác cô ta không thích chúng ta từ lâu rồi. Sao người ta có thể canh gác cái trạm này được chứ?"

"Nhất định là vì xà tộc chúng ta được ngài Thống lĩnh yêu quý nên cô ta mới ghen tị…"

"Haizz… Qua bên kia chơi với đám thú binh canh gác thôi, dù sao bên ngoài cũng có đội tuần tra, nửa đêm rồi cũng chẳng có ai lảng vảng ở đây đâu…"

Tiếng nói chuyện càng lúc càng ra xa, Thẩm Mặc Sơ lặng lẽ ngẩng đầu nhìn, thấy hai ả người rắn đang hí ha hí hửng uốn éo bên một gã người thú cao lớn trong con hẻm nhỏ. Trạm kiểm soát không một bóng người, hết sức vắng vẻ, thoải mái qua lại.

Khoé miệng Thẩm Mặc Sơ chậm rãi nhếch lên, lẳng lặng phi người qua xe thiết giáp, rời khỏi trạm kiểm soát. Anh ta đi về hướng tây nam độ hơn một giờ đồng hồ, tránh các đội tuần tra, nấp vào một con hẻm nhỏ. Căn cứ của thú quân đã lùi lại rất xa, còn bị nhà cao tầng che khuất, gần như không còn nhìn thấy nữa. Chỉ cần đi thêm hai kilômét nữa là có thể rời khỏi phạm vi thế lực của thú tộc.

Lấy chai nước dinh dưỡng trong ba lô ra, nhớ tới dáng vẻ uống nước đầy phóng khoáng của Hứa Mộ Triều, anh ta không khỏi mỉm cười. Đúng lúc này, xung quanh lại đột nhiên vang lên một loạt tiếng bước chân dồn dập.

Có mai phục!

Thẩm Mặc Sơ không vội vã chạy trốn mà nhét chai nước vào ba lô, khoanh tay đứng yên tại chỗ. Lát sau, xung quang con hẻm nhỏ đã xuất hiện rất nhiều bóng hình cao lớn, trong nháy mắt đã vây kín đường ra vào.

Đó là mười gã bán thú và mười con thú lớn. Đội bán thú mặc quân phục màu vàng, khiêng vũ khí hạng nặng, hung hăng, phách lối bước tới. Tên sĩ quan cận vệ quân muốn cướp người hồi tối qua chậm rãi bước ra khỏi bầy thú.

“Nhờ có Tham mưu trưởng biết rõ gian kế của đội trưởng Hứa mà chúng ta mới biết đường chờ ở hướng ngược lại.” Hắn nở một nụ cười lạnh lùng, nói tiếp: “Tên loài người kia, ngoan ngoãn đi theo chúng ta nào.”

Thẩm Mặc Sơ không nói một lời, chỉ cởi mũ, ném xuống đất, làm lộ ra mái tóc đen và gương mặt rám nắng. Anh ta vén tay áo lên, để lộ cánh tay rắn chắc. Chỉ có điều so với người thú, anh ta vẫn nhỏ bé hơn.

Sĩ quan cận vệ quân nhìn thấy động tác sẵn sàng ứng chiến của anh ta thì quả thực có chút khó tin, chẳng lẽ anh ta định chống cự thật?

Thế nhưng Thẩm Mặc Sơ vẫn thản nhiên tiếp tục. Anh ta bỏ ba lô xuống, tìm một chỗ sạch sẽ rồi đặt nó lên đó. Tên sĩ quan cận vệ nghe thấy tiếng anh ta lẩm bẩm: “Tuy chẳng có gì dùng được nhưng dù sao cũng là đồ cô ấy tặng, giữ sạch sẽ vẫn tốt hơn.” Sau đó, anh ta mới ngẩng đầu lên, nhìn đám người thú bằng ánh mắt khinh khỉnh.

Tên sĩ quan cận vệ hết kiên nhẫn, phất tay một cái, đám người thú hung hăng lao về phía Thẩm Mặc Sơ.

Tên sĩ quan cận vệ vô cùng tự tin, vì chưa có con người nào có thể dựa vào sức mình mà chiến thắng hai mươi người thú. Cho dù đó là cao thủ đệ nhất thú tộc – Hứa Mộ Triều – thì cũng phải tốn chút sức lực mới có thể đánh ngã được bọn họ. Có lẽ trên toàn đại lục, chỉ có con người siêu việt nhất trong truyền thuyết – Cố Nguyên soái – mới có thể dễ dàng giành chiến thắng.

Còn người đàn ông này, muốn bắt sống hắn, thật dễ như ăn cháo vậy!

Nhưng trong vòng vây của đáng người thú, tên sĩ quan cận vệ lại nhìn thấy một cảnh tượng hết sức bất ngờ: Trên gương mặt anh tuấn của chàng trai loài người bỗng xuất hiện một nụ cười tươi rói.

Nụ cười của anh ta lạnh lẽo mà ngạo mạn, trong bóng đêm mơ hồ, hơi thở của anh ta như một luồng băng giá, dường như không coi kẻ thù hùng mạnh ở trước mặt ra gì.

Tên sĩ quan cận vệ bỗng nhiên cảm thấy lo lắng một cách khó hiểu.

Khi trời đã sáng hẳn.

Đồ Lôi ngồi cứng đờ trên xô pha, sắc mặt vừa sợ hãi vừa tức giận.

Tên sĩ quan cận vệ đến báo tin thấy tình hình không ổn thì vội vã cáo lui. Tham mưu trưởng Tiêu Khắc trầm tư giây lát rồi thành khẩn nói: "Thống lĩnh, không thể không trừ khử Hứa Mộ Triều."

"Cậu cho rằng chính cô ta đã giết hai mươi tên cận vệ kia ư? Không thể nào…" Đồ Lôi nói bằng giọng run run, người phụ nữ này tuy ngoan cố nhưng có thể coi là trung thành, lẽ nào chỉ vì một người đàn ông loài người mà cô ta dám giết cả đồng loại?

Tiêu Khắc thở dài rồi nói: "Thống lĩnh, tôi biết ngài rất nhân từ. Nhưng chuyện đã rõ như ban ngày, hai mươi cận vệ quân còn đang phơi thây ngoài biên giới. Bọn họ có nhiệm vụ chặn đường tên loài người đó, ngoại trừ Hứa Mộ Triều ra thì ai có khả năng giết chết bọn họ mà không gây kinh động đến đội tuần tra biên phòng chứ?"

Đồ Lôi nghe thấy vậy, càng trở nên tức giận, hắn cũng cảm thấy suy đoán của Tiêu Khắc là đáng tin cậy, nhưng vẫn còn chút do dự. "Trừ khử cô ta? Cô ta rất có uy tín…"

"Thống lĩnh!" Tiêu Khắc lớn tiếng nói: Loài người có câu: "Nuôi ong tay áo", huống chi, mục đích chúng ta tới đây không phải là để thu lại binh quyền của cô ta hay sao?"

Sắc mặt Đồ Lôi thay đổi liên tục, rốt cuộc hắn cũng hạ quyết tâm, gật đầu, nói: "Giết!" rồi nhìn về phía Tiêu Khắc, hỏi: "Nhưng cô ta có sức chiến đấu vô cùng quật cường, binh lính lại phục tùng cô ta, phải giết cô ta như thế nào đây?"

Tiêu Khắc nghe vậy thì cũng trầm tư trong chốc lát. Hắn thong thả đi qua đi lại vài vòng quanh phòng, rồi đột nhiên nở nụ cười. "Thống lĩnh, tôi có một cách này. Chẳng phải gần đây ngài đang có một nhiệm vụ khó khăn, cần người hoàn thành hay sao? Chi bằng phái Hứa Mộ Triều đi."

"Ý cậu là…" Đồ Lôi ngẩn ra giây lát, hai mắt bỗng nhiên loé sáng.

Tiêu khắc bước lên, ghé sát vào tai Đồ Lô, chỉ thấy Đồ Lôi liên tục gật đầu, để lộ một nụ cười hài lòng.

Sau cùng, Đồ Lôi chợt nhớ tới một chuyện, quay sang nhìn người thiếu nhiên đang nằm bất động trên sàn phòng trong, hung dữ nói: "Đưa cả nó đi! Dám cả gan ám sát chủ nhân, ta muốn nó phải sống không bằng chết!"

Tiêu Khắc cười, nói: "Thống lĩnh bỏ được nó ư?"

Ánh mắt Đồ Lôi liếc qua gương mặt và cơ thể tuyệt mĩ của thiếu niên, hắn cười lớn, nói: "Có gì mà không bỏ được? Cứ nghĩ tới số phận mà nó và Hứa Mộ Triều sắp phải gánh chịu, ta lại không kìm được mà cảm thấy vô cùng hưng phấn."

Khi mặt trời chiếu những tia sáng tực rỡ của ngày mới, Hứa Mộ Triều cảm thấy hoàn toàn yên tâm. Không nhận được bất cứ tin tức nào về việc quân biên phòng bắt được con người, doanh trại của thống lĩnh cũng không có ai bị bắt trở lại. Điều này cho thấy Thẩm Mặc Sơ đã an toàn trốn thoát. Cô không buồn chải tóc lẫn rửa mặt, cứ thế chạy thẳng tới doanh trại của Đồ Lôi với bộ dáng lôi thôi lếch thếch.

"Thống lĩnh. Gã loài người đáng chết kia đã thừa lúc tôi ngủ say mà trốn mất rồi!" Hứa Mộ Triều tức giận nói, đồng thời chuẩn bị tâm lí sẵn sàng đón nhận cơn tức giận của Đồ Lôi.

Nhưng kì lạ là Đồ Lôi không hề tức giận, chỉ tỏ ra tiếc nuối một chút, cũng không trách móc Hứa Mộ Triều nửa câu, mà còn cho cô lui xuống. Hứa Mộ Triều nhảy bén dự cảm được chuyện sắc xảy đến với mình.

Thẩm Mặc Sơ có thể trốn thoát, rõ ràng là do cô cố ý thả người. Với tính cách của Đồ Lôi, hắn không đời nào chịu để yên. Thế mà hắn lại không hề tỏ ra kinh ngạc, thậm chí không cả nổi giận. Điều nay thực sự không bình thường chút nào.

Hứa Mộ Triều chỉ còn cách cẩn thận hơn, ra vào doanh trại đều đi cùng những binh lính mạnh nhất đội. Cô biết rõ Đồ Lôi sẽ không vì một con người mà ra mặt gây khó dễ cho cô, chỉ sợ hắn đánh lén.

Nhưng vài ngày sau, Đồ Lôi đột nhiên cho tập trung toàn thể binh lính của Đại đội 5, tuyên bố việc bổ nhiệm ngoài dự đoán của mọi người. Lần bổ nhiệm này khiến Hứa Mộ Triều hết sức nghi ngờ.

Đồ Lôi công khai bổ nhiệm cô làm Phó thống lĩnh của thú quân. Từ trước tới nay chưa từng có chức vị này, nghe tên thì rất kêu nhưng thực chất lại chẳng phân định rõ chức trách. Đám thú binh không suy nghĩ được nhiều như vậy, thấy Hứa Mộ Triều lên chức thì mừng rỡ, tiệc

tùng chè chén thâu đêm. Hứa Mộ Triều lại ngồi u sầu cả đêm, bởi sau đó vài giờ, Đồ Lôi lại bất ngờ thông báo với cô rằng, sau này không cần cô phụ trách Đại đội 5 nữa, vì "Thống lĩnh có nhiệm vụ quan trọng khác muốn giao cho Phó thống lĩnh Hứa."

Cho đến nay, các đội trưởng của đại đội đều do thành viên trong đội bầu ra, cho dù là thống lĩnh thì cũng không có quyền trực tiếp bổ nhiệm và miễn nhiệm. Nhưng Đồ Lôi lại khôn khéo tặng cô một cái bánh thật to trước, sau đó mới tước binh quyền khỏi tay cô.

Vì vậy, "Được ăn cả, ngã về không", Hứa Mộ Triều bắt đầu suy tính nước cờ nổi loạn.

Dù chưa chính thức chuyển giao quân quyền nhưng Hứa Mộ Triều đã nhận ra rằng nguy hiểm càng lúc càng đến gần. Cô bắt đầu suy xét, lựa chọn những người đáng tin cậy trong đội, nghĩ kế hoạch binh biến thế nào để có thể bắt được Đồ Lôi, khống chế toàn cục.

Đêm nay, Đại Võ và một vài thân tín kéo đến phòng Hứa Mộ Triều đánh bài. Trong vòng một trăm năm qua, trong quân đội vẫn thịnh hành trò chơi này, cùng phương thức chơi cũ. Hứa Mộ Triều không chơi mà chỉ nằm tựa vào chiếc bụng mềm mại của con hổ trắng biến dị ở bên cạnh, suy đoán nước cờ tiếp theo của Đồ Lôi và Tiêu Khắc.

Bỗng cô nghe thấy thủ lĩnh phân đội Bạch Hổ – một bán thú hình hổ xinh đẹp – nói: "Phó thống lĩnh, Thống lĩnh đã giao nhiệm vụ gì cho cô vậy?"

"Tôi cũng không biết." Hứa Mộ Triều khẽ cười. "Dù sao cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì."

Thấy Hứa Mộ Triều im lặng trầm tư, đám bán thú đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng đồng loạt nhìn về phía Đại Võ. Đại Võ tỏ vẻ ái ngại rồi lớn tiếng nói: "Đội trưởng, chúng tôi đã có bàn bạc rồi, nếu Thống lĩnh thực sự muốn đối địch với cô, chúng tôi nhất định sẽ đứng về phía cô."

"Không chỉ có riêng chúng tôi đâu." Viên sĩ quan bán thú hình hổ lên tiếng: "Năm nghìn binh sĩ cũng nguyện đi theo cô. Nếu phải chết thì tất cả cùng chết!"

Đêm nay, Hứa Mộ Triều vốn muốn cùng bọn họ bàn bạc kế hoạch binh biến, nhưng đến khi nghe thấy những lời trung thành tự tận đáy lòng bọn họ, cô lại yên lặng. Một hồi lâu sau, cô mới ngẩng đầu lên, cười nói: "Các cậu nói đùa cái gì thế? Một nhân tài hiếm có như tôi, Thống lĩnh đời nào lại gây khó dễ? An Lạp, dù có chút mâu thuẫn nhỏ, cũng không đến mức phải trở mặt. Đánh bài đi, đánh bài đi!"

Đám thú binh cười rộn lên, đều gật đầu nói phải. Dường như thấy Hứa Mộ Triều nói cũng có lí, vẻ mặt bọn họ bỗng trở nên nhẹ nhõm hơn, vui vẻ tiếp tục cuộc chơi.

Hứa Mộ Triều ngồi một bên, gối đầu lên bụng con hổ trắng, khoé miệng chậm rãi cong lên, cô không muốn để đám thú binh nhìn thấy nụ cười chua chát của mình. Đúng là một đám thú binh ngốc nghếch, đáng yêu! Người thú luôn trung thành nhất. Nếu thật sự phải nổi loạn thì có lẽ toàn bộ đội quân thú binh khác sẽ trở thành kẻ địch của họ. Năm nghìn thú binh này phải hi sinh bao nhiêu thì mới đổi được sự yên ổn cho cô?

Cô vốn chỉ nghĩ đến việc giữ mạng sống và củng cố địa vị của mình, thiếu chút nữa đã bỏ qua điều quan trọng nhất. Trong giây phút cấp bách, Hứa Mộ triều cô cũng coi như có nhân nghĩa. Cô quyết định một mình ứng phó với mọi âm mưu kế tiếp của Đồ Lôi.

Ngày hôm sau, Đồ Lôi thông báo qua loa với Hứa Mộ Triều về nhiệm vụ đầu tiên sau khi thăng chức. Hứa Mộ Triều tỏ ra hết sức bình tĩnh, nhận lệnh. Đại Võ cùng đội thú binh vừa nghi hoặc vừa mừng rỡ, bởi nhiệm vụ đó nghe qua có vẻ rất đơn giản. Đó chính là để Hứa Mộ Triều dẫn đầu đoàn áp tải, mang quà tặng đến cho ông anh kết nghĩa của Đồ Lôi.

Đồ Lôi có anh kết nghĩa từ khi nào, Hứa Mộ Triều thực không rõ lắm. Địa điểm tặng quà lại có vẻ kì quái, chính là Tây hoang đảo, một hòn đảo đơn độc nằm ngoài đại lục. Có người từng nói nơi đó hoang vu, không có lấy một cọng cỏ, đã bỏ hoang nhiều năm. Bất kể là loài nào, con người, zombie hay thú tộc, đều không dám bén mảng tới nơi đó.

Vậy thì có kẻ nào điên mà sống ở đó chứ? Lại còn là anh kết nghĩa của thủ lĩnh thú tộc? Nhưng Hứa Mộ Triều cũng đã chuẩn bị kĩ càng, nếu thấy có gì không ổn sẽ lập tức chạy trốn. Dù sao thì với vẻ ngoài và thói quen rất con người của cô, lẩn trốn trong thế giới loài người một thời gian cũng không phải việc gì quá khó khăn.

Ngày khởi hành, tại biên giới phía tây của lãnh địa người thú.

Rất nhiều năm về sau, đại đa số người thú ở đây, mỗi lần nhớ đến phong thái vô song của Phó thống lĩnh Hứa Mộ Triều, đều không kìm nén được mà than thở Đồ Lôi ấu trĩ vô tri, tự tay phá bỏ trường thành của mình.

Nguồn ebook: https://www.luv-ebook.com

Vùng đồng bằng hiếm khi có gió to khiến Hứa Mộ Triều không khỏi nảy sinh cảm giác

“Gió đìu hiu, sông Dịch lạnh lùng ghê[1]”. Hôm nay cô mặc bộ quân phục màu đen đúng chuẩn của người thú, mái tóc dài búi cao, trông chững chạc mà không kém phần xinh đẹp.

*[1] Trích thiên **Thích khách liệt** truyện trong Sử ký của Tư Mã Thiên, nói về việc Kinh Kha ám sát bất thành Tần Thủy Hoàng. Hai câu thơ này được Kinh Kha ngâm tại bờ sông Dịch khi từ giã Thái tử Đan để về kinh thành ám sát Tần Thủy Hoàng. Nguyên văn Hán Việt: **Phong tiêu tiêu hề, Dịch thuỷ hàn. Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục phản.** Dịch: **Gió hiu hắt chừ, Dịch thủy lạnh ghê. Tráng sĩ ra đi chừ, không bao giờ về.** Một bản dịch xuôi khác: **Giò đìu hiu, sông Dịch lạnh lùng ghê. Tráng sĩ một đi không trở về** - ND*

Thú binh xếp thành hàng đứng ở hai bên, lưu luyến nhìn cô không rời. Đại Võ thậm chí còn rơi nước mắt, tiếc nuối nói với người thú bên cạnh rằng trong khoảng thời gian đội trưởng đi thực hiện nhiệm vụ, mỗi sáng sẽ không còn được ngửi mùi hương thơm ngát trong phòng đội trưởng nữa.

“Hừ… Thú cái cũng chỉ là thú cái mà thôi. Cứ nên phục tùng thú đực thì hơn, ra chiến trường làm cái gì?” Có gã người thú lạnh lùng nói khiến Đại Võ trừng mắt tức giận, nhưng gã kia cũng không thèm để ý mà quay sang gã bên cạnh, cười vang.

Hứa Mộ Triều thản nhiên nhìn về phía đám người thú không ngớt cười đùa ở cuối hàng đó. Bọn họ không hề sợ cô, thậm chí săm soi cả người cô bằng ánh mắt vô cùng hạ lưu, không thèm giấu giếm.

Trước đó, khi nhận nhiệm vụ, Hứa Mộ Triều vốn định đưa người của mình đi, nhưng lại bị Đại Võ cười lớn rồi từ chối: “Nếu Phó thống lĩnh mang hết đội quân tinh nhuệ đi thì Đội trưởng mới phải làm thế nào đây? Cô yên tâm, tôi sẽ điều cho cô những chiến binh tốt nhất.” Sau đó, anh ta đã chọn cho cô bốn mươi tên vệ quân tinh anh quen thói vênh mặt, hất hàm sai khiến người khác. Bọn họ đa số đều từng nghe qua danh tiếng của Hứa Mộ Triều, nhưng đây mới là lần đầu tiên nhìn thấy cô bằng xương bằng thịt, cho nên căn bản không coi cô ra gì.

Đại Võ cùng đám thú quân đã giận đến tái mặt, nhưng Hứa Mộ Triều chỉ cười nhạt. Dựa theo lệ cũ, cô là cấp trên mới được bổ nhiệm, cần phải có lời phát biểu chính thức, thế là cô bước tới trước mặt bọn họ, nở một nụ cười nhạt, đám cận vệ quân vênh mặt, liếc mắt nhìn vị chỉ huy mới của mình.

Màn biến thân diễn ra ngay trước mắt đám người thú.

Trên lưng Hứa Mộ Triều vang lên tiếng quần áo, da thịt bị xé rách, tiếp theo, một đôi cánh đỏ tươi như máu chậm rãi mọc lên, khuôn mặt vốn mịn màng, thân thiện dưới ánh mặt trời dịu nhẹ bỗng trở nên sắc sảo, lạnh lùng. Đôi mắt đen láy chẳng biết từ lúc nào đã biến thành nhỏ

dài, xếch ngược, ánh lên sắc xanh quỷ mị.

Tất cả đám người thú có mặt ở đó, thậm chí cả Đồ Lôi, Tiêu Khắc và đội cận vệ quân đều nhất loạt yên lặng, bất giác nín thở. Bọn họ không biết rốt cuộc Hứa Mộ Triều đang muốn làm gì.

Vẫn giữ nguyên nụ cười nhạt, đôi mắt xanh lấp lánh, cô chậm rãi khom lưng, đấm xuống mặt đất. Cú đấm rất nhẹ, khiến tên thủ lĩnh đội cận vệ quân khinh thường, cười lạnh một tiếng.

Hứa Mộ Triều khoanh tay, ung dung đứng lên, đôi cánh màu đỏ chậm rãi đập nhẹ, cơ thể cô từ từ bay lên giữa không trung, lơ lửng… tựa hồ đang chờ đợi điều gì đó.

Đám người thú không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ngẩng lên nhìn cô. Tiêu Khắc và Đồ Lôi lộ rõ vẻ kinh ngạc và nghi hoặc. Riêng Đại Võ lại nở một nụ cười gian xảo.

Dưới mặt đất đột nhiên vang lên một tiếng động nhỏ. Đám người thú còn chưa kịp nghe ra là âm thanh gì thì tiếng động đó lại vang lên lớn hơn. Lúc này mọi người mới nhận ra đó là tiếng mặt đất nổ tung, đổ sụp. Đồ Lôi trợn mắt há miệng, Tiêu Khắc nhanh chóng che chở cho hắn rồi lùi lại vài bước.

Ngay sau đó, một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, đám cận vệ quân kinh hãi la hét. Tiếng nổ còn chưa dứt, trên mặt đất đã không thấy bóng dáng của bọn họ đâu nữa.

©STE.NT

Những tiếng rên la đau đớn không ngừng truyền tới. Trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu hơn mười mét, bốn mươi tên cận vệ quân vừa biến mất ban nãy đang nằm lọt thỏm dưới cái hố ấy, kẻ nào kẻ nấy sợ hãi đến độ tiểu cả ra quần. Toàn bộ nhóm thân tín của Hứa Mộ Triều cười ha hả, kéo nhau tới vây quanh miệng hố xem trò vui.

“Ai nói Đội trưởng chỉ đánh có một đấm?” Đại Võ quay sang nói với người bên cạnh. “Chẳng qua là chúng ta không nhìn rõ mà thôi!”

Dưới ánh mặt trời, đôi cánh màu đỏ chói mắt như ngọn lửa bập bùng, mái tóc dài, đen nhánh và mềm mại như lụa bay phấp phới trong gió. Trong bộ quần áo màu đen, cơ thể bán thú vốn nhỏ nhắn, tràn đầy sức mạnh của Hứa Mộ Triều trở nên cao lớn, trang nghiêm như tử thần.

Cô khẽ ngẩng mặt lên, đôi mắt màu xanh đậm hơi nheo lại, liếc nhìn đám cận vệ quân nằm

ngổn ngang dưới đáy hố, cất giọng trong trẻo, dịu dàng nhưng khống kém phần khinh miệt: “Hổ không ra oai… các người lại tưởng tôi là con mèo hen à?”

Đám cận vệ quân ở dưới đáy hố đều đã hoá đá, chỉ biết trợn mắt há miệng nhìn một cách ngây ngốc. Một lúc sau mới có gã để lộ vẻ mặt kinh hoàng tột độ, nhưng không một ai dám lên tiếng, chỉ biết cúi đầu, tỏ vẻ vô cùng xấu hổ.

Hứa Mộ Triều lại vỗ nhẹ đôi cánh,bay đến gần chỗ Đồ Lôi. Đồ Lôi lùi lại vài bước, cô lại càng tươi cười rạng rỡ, từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt đang vô cùng hoảng sợ của ngài Thống lĩnh.

“Thống lĩnh, cho dù Tây hoang đảo có là núi đao biển lửa, Hứa Mộ Triều tôi nhất định sẽ quay về tìm ngài… báo cáo công việc.”

Quyển 2: Nụ hôn của người máy

Chương 11: Vừa tới Tây Vu

Bầu trời ngoài biển xanh thẳm lạ thường, từng đám mây lãng đãng trôi, điểm xuyết vài cánh hải âu nghiêng mình chao liệng.

Thế nhưng hòn đảo Tây Vu ở phía dưới lại có vẻ hoàn toàn đối lập, vô cùng tịch mịch và thê lương. Đây chính xác là một hoang đảo, không có bất kỳ nguồn tài nguyên nào để duy trì sự sống, xung quanh toàn là những vách đá trơ trụi, khe sâu khô cạn và những bộ hài cốt lâu năm trải dài.

Vì bị ô nhiễm bởi chất phóng xạ nên ở vùng nước gần đảo, ngay cả bèo bọt, rong rêu cũng không sống nổi, chưa nói đến những loài cá.

Chiếc tàu lớn cập bến. Mười chiếc xe bọc thép màu đen trang bị sẵn hỏa tiễn nghiền nát đá vụn và các bộ hài cốt trải khắp núi đồi mà chậm rãi tiến sâu vào đảo. Bọn họ đã chạy xe vòng quanh đảo cả ngày, ngay cả đám cận vệ trung thành với Đồ Lôi cũng không nhịn được tức giận chửi thề, không hiểu ông anh kết nghĩa của Đồ Lôi rốt cuộc đang ở xó xỉnh nào!

Mặt trời dần ngả về tây, ánh nắng cuối ngày xuyên qua những đám mây rọi xuống mặt biển, trông vô cùng đẹp mắt. Một thiếu niên ngồi một mình trước cửa sổ xe, lẳng lặng nhìn ra ngoài.

Cách đó không xa là một dòng sông nhỏ đỏ ngầu, vẩn đục. Một cô gái áo đen, tóc đen, bóng lưng thẳng tắp, mảnh mai, lặng im đứng bên bờ sông, như thể muốn hòa làm một với hòn đảo hoang vu này. Bên kia bờ sông trơ trụi, chỉ có một con chim đen như mực lẻ loi đậu trên bờ.

Thiếu niên thực sự không biết, rốt cuộc cô gái muốn xử lí cậu ta ra sao?!

Mấy ngày trước, sau khi bị Đồ Lôi chửi mắng một trận rồi vứt lên xe, cậu ta hiểu rõ số mệnh của mình sẽ càng thêm bi thảm. Lúc nhìn thấy cô gái bán thú này cũng bước lên xe, mọi cảm giác của cậu chỉ gói gọn trong hai từ “chết lặng”.

Lúc này cậu đang mặc bộ quần áo bằng lụa trắng mỏng manh mà Đồ Lôi thích nhất, từng đường nét trên thân thể cùng đôi chân thon dài như ẩn như hiện sau lớp vải, hết sức sinh động. Nhưng khi nhìn thấy cậu ngồi thu lu một góc thì biểu cảm đầu tiên của cô gái là cau mày, sau đó lấy từ trong va li ra một bộ quân phục, ném cho cậu, nói: "Thay bộ này vào!", rồi nhảy xuống xe.

Cầm bộ quân phục trên tay, cậu ta cười mỉa mai: "Hóa ra nữ bán thú này lại có sở thích đặc biệt như thế."

Thân thể của cậu coi như đã chết, ngoan ngoãn vâng lời biết đâu lại có thể giảm bớt chút cực khổ. Mặc dù bộ quân phục của cô mặc lên người cậu có vẻ hơi ngắn nhưng so với tấm lụa trắng kia thì lại kín đáo hơn nhiều, khiến cậu cảm thấy yên tâm hơn phần nào.

Một lúc sau, cô lại lên xe, cúi đầu nhìn cậu trong giây lát, dường như cũng không nóng lòng đòi hỏi ngay mà ném cho cậu một cái túi nhỏ. Thì ra là một túi cơm nắm.

Đã lâu lắm rồi cậu không được ăn thức ăn của con người nên không khỏi ngẩn ra. Từ khi bị bắt đến giờ, Đồ Lôi chỉ ăn duy nhất loại thịt còn đầm đìa máu tươi, còn bắt cậu phải ăn giống hắn. Nữ bán thú này lại ăn đồ ăn của con người sao?

Nhưng cậu cũng chẳng còn sức để tâm xem cô có âm mưu gì hay không, cậu lao đến ăn thật nhanh, kể cả có bị cô hạ độc thì thức ăn của loài người cũng khiến cậu có cảm giác mình còn sống. Ăn nhanh quá khiến cậu bị nghẹn, ho sặc sụa một hồi, trong lồng ngực dấy lên cảm giác đau khổ xen lẫn hạnh phúc.

Đúng lúc đó, trước mặt bỗng xuất hiện một bàn tay trắng như ngọc và một bình nước quân dụng màu xanh lục.

"Uống đi!" Cô gái nói với giọng thản nhiên. "Ho đến sắp long cả phổi ra rồi."

Dòng nước mát lành chảy xuống thực quản, mang theo một cảm giác thoải mái không sao nói nên lời. Thiếu niên bất giác ngẩng đầu, qua màn nước mắt, lờ mờ thấy được trên gương mặt nhỏ nhắn, trắng trẻo của cô gái chợt lóe lên vẻ thương hại.

Suốt mấy ngày đầu ở cùng xe, không đêm nào cậu ta dám ngủ say, còn cô thì đêm nào cũng say giấc nồng, tựa hồ chẳng có chút hứng thú nào đối với cậu. Ban ngày, thỉnh thoảng cô nói với cậu mấy câu, nhưng lần nào cậu cũng chỉ im lặng, không đáp. Cô cũng không tức giận, xem ra tính tình rất tốt.

“Cậu có thể xuống xe đi dạo.” Vừa dừng xe để hạ trại, cô gái đã nói.

Cô hoàn toàn không giống Đồ Lôi. Đồ Lôi thích làn da của cậu phải trắng nõn, không chút huyết sắc, thích cả hơi thở yếu ớt của cậu.

Cho dù đảo Tây Vu có tịch mịch, thê lương đến đâu thì những tia nắng cuối ngày vẫn dịu dàng, êm đềm như thường. Thiếu niên do dự một chút, cuối cùng đẩy cánh cửa xe bọc thép nặng nề ra rồi bước xuống.

Mấy năm qua, cậu luôn đi chân trần, bất luận là đông hay hè. Hứa Mộ Triều từng nhìn chân cậu rồi nói cỡ giày của cô quá nhỏ, còn giày của những bán thú khác lại quá to. Mấy ngày trước, ở trên đường, không biết cô nhặt được ở đâu một đôi giày hơi cũ, liền ném cho cậu. Lúc này, dù cách một lớp đế giày nhưng cậu vẫn có thể cảm nhận được hơi ấm của đá cuội dưới lòng bàn chân. Cậu ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chói chang, hít một hơi thật sâu.

Dường như nhận ra điều gì đó, từ khoảng cách hơn mười mét, cô gái chậm rãi xoay người lại, vẻ mặt hết sức tĩnh lặng. Hàng lông mày đen nhánh khẽ nhướng lên, để lộ đôi mắt trong veo, sáng ngời. Điều này khiến cho cậu cảm thấy nghi ngờ liệu cô gái này có thực sự là người thú.

Bỗng nhiên, cậu thiếu niên có cảm giác là lạ. Quay đầu nhìn lại, liền thấy mấy tên lính bán thú cường tráng đang uể oải dựa vào thành xe bọc thép mà hút thuốc, đồng thời dõi đôi mắt thú nóng rực về phía cậu rồi cúi đầu thầm thì gì đó với nhau.

Đã quen với ánh mắt đó bao năm nay, trong lòng không khỏi dấy lên cảm giác chán ghét, cậu nhanh chóng quay lại chui vào trong xe, chốt chặt cửa, coi như không có ánh mặt trời, cũng không có những ánh mắt bẩn thỉu kia.

Đêm nay, đoàn xe hạ trại trên đảo.

Không giống như thường ngày, Hứa Mộ Triều không trở về xe nghỉ ngơi, cũng không có mặt ở gần chỗ hạ trại. Mãi đến lúc ánh trăng đã treo cao trên mặt biển, cậu thiếu niên vẫn không thấy bóng dáng cô đâu.

Bên ngoài xe, đám bán thú vẫn liên tục cười đùa, chuyện trò rôm rả. Cậu thiếu niên vùi mình giữa đống chăn đệm, đến tận rạng sáng, cuối cùng cũng ngủ thiếp đi.

Không biết đã qua bao lâu, bên tai cậu chợt vang lên tiếng cười trầm thấp, lạnh lùng. Cậu cả kinh, choàng mở mắt, nhưng chưa kịp nhìn rõ thứ gì thì cả người cậu đã bị ai đó kéo mạnh về phía trước. Cửa xe bọc thép mở toang, trước mắt cậu là những đôi mắt thú sắc lạnh và tiếng cười ác độc, ngay sau đó, vô số bàn tay đen đúa, thô kệch nâng người cậu lên. Bọn chúng hò nhau cười khoái trá rồi vác cậu lên vai, chạy băng băng. Ánh trăng trên đỉnh đầu như khẽ run rẩy, bốn phía dần trở nên lạnh ngắt. Cậu thiếu niên sớm đã biết có kêu cứu cũng chẳng ích gì, mà giãy giụa chỉ càng kích thích đám người thú này hơn, nhưng cuộc sống những ngày qua quả thực quá dễ chịu, vì thế, khi bị bọn chúng quăng mạnh xuống mặt đất đầy cát sỏi lởm chởm, cậu vẫn không kìm được mà dốc hết sức giãy giụa.

"Mẹ kiếp, không nghe lời..." Một tên người thú cất tiếng làu bàu. Cùng lúc đó, cậu thiếu niên cũng cảm nhận được vô số bàn tay sờ soạng khắp người mình. Chỉ nghe "xoẹt xoẹt" vài tiếng, đám người thú lại cười rộ lên, nửa thân dưới của cậu tiếp xúc với không khí lạnh như băng.

Thiếu niên điên cuồng vùng vẫy, nhưng bọn chúng vẫn dễ dàng tóm được chân cậu, bóp chặt, khiến hai chân cậu như muốn đứt lìa. Cậu đành cam chịu nhục nhã, nhắm chặt hai mắt lại.

Cậu ta tự nhủ: Đế đô, xin hãy tha thứ cho ta không rửa trôi được sự sỉ nhục này. Đế đô!

Ánh trăng trong trẻo mà thanh khiết.

Đúng lúc bảy, tám tên người thú nóng lòng muốn chiếm đoạt cậu thiếu niên đã chết lặng trong sự tuyệt vọng thì một giọng nói lạnh lùng vang lên, tựa như tiếng sấm rền, vọng vào tai tất cả mọi người. Hứa Mộ Triều nói gằn từng từ: "Không muốn chết thì cút!"

Kể từ khi đám người thú biết được thực lực của cô thì vừa kính lại vừa sợ. Lúc này, mặc dù bọn chúng đều bừng bừng lửa dục nhưng nhìn thấy khuôn mặt thanh tú mà nghiêm nghị của cô hiện lên dưới ánh trăng lạnh lẽo thì nào dám tiếp tục. Có tên lính không cam tâm, buột miệng nói: "Phó thống lĩnh, ngài Thống lĩnh đã nói, chúng tôi có thể chơi đùa người này thoải mái..."

Hứa Mộ Triều chậm rãi tiến đến chỗ bọn họ, nói: "Hiện giờ, cậu ta thuộc về tôi. Ai có ý kiến thì ra đánh tay đôi với tôi!"

Cô nói như vậy là vì trong đầu đã suy tính sẵn. Thú tộc sẽ không cảm thấy xâm phạm loài người là tội lỗi, mặc dù trong chuyến đi này, bọn họ cũng coi như biết vâng lời, nhưng dù sao cũng không phải binh lính do cô quản lí nên có giảng đạo lí thì chắc bọn họ cũng chẳng nghe.

Bọn họ chỉ phục tùng kẻ mạnh mà thôi.

Quả nhiên, sau khi nghe cô nói như vậy, đám người thú lập tức ngượng ngùng tản đi.

Dưới ánh trăng bàng bạc, cơ thể trắng trẻo của cậu thiếu niên chẳng khác gì một pho tượng đá. Cặp mắt trong trẻo như nước có chút hoảng hốt nhìn Hứa Mộ Triều.

"Có đi được không?" Hứa Mộ Triều thấp giọng hỏi, đoạn chìa tay về phía cậu ta.

Trong xe vô cùng yên tĩnh. Cậu thiếu niên nằm trên giường với vẻ mặt thẫn thờ. Hứa Mộ Triều nhìn thấy hai bàn tay đang nắm chặt của cậu ta thì không khỏi thầm thở dài. Cậu ta không nói một lời, đôi mắt đẹp tuyệt trần nhìn vào nơi vô định giống như người đã chết.

"Tôi sẽ không làm gì cậu đâu. Sự việc giống như ngày hôm nay sẽ không tái diễn nữa, cậu nghỉ ngơi sớm đi." Hứa Mộ Triều chậm rãi nói rồi nằm xuống, quay lưng về phía cậu ta.

Cậu thiếu niên này quả thực khiến cho cô có chút khó xử. Trước khi đi, Đồ Lôi chỉ nói đưa cậu ta tới Tây hoang đảo, người anh kết nghĩa của hắn sẽ tự biết xử trí cậu ta thế nào. Hứa Mộ Triều cứ nhìn cách Đồ Lôi đối xử với cậu ta mà xét thì người anh kết nghĩa của hắn chắc cũng chẳng khá hơn là bao. Thế nên, mệnh lệnh này, ngay từ đầu cô đã không có ý định tuân thủ.

Cô có lòng muốn cứu cậu ta, nhưng lại không biết lai lịch của cậu ta. Đám Đại Võ cũng chỉ nghe ngóng được cậu ta là một trong số những tên lính quèn bị bắt làm tù binh mấy năm về trước. Bất kì gã lính quèn nào gặp phải chuyện như cậu, e là đã sớm tìm đến cái chết. Thế nhưng, dưới sự chà đạp và hành hạ của Đồ Lôi, cậu thiếu niên này vẫn sống đến bây giờ, lại còn ám sát Đồ Lôi rất nhiều lần, có thể thấy được nỗi căm hận đối với Đồ Lôi và thú tộc trong lòng cậu ta lớn đến mức nào, ý chí quật cường cỡ nào. Hơn nữa, cậu ta ở bên Đồ Lôi đã lâu, chắc cũng biết rất nhiều việc cơ mật của thú tộc. Vội vàng thả một con người có tính cách như vậy đi, có phải là một hiểm họa lớn hay không?

Thế nên lúc này, chuyện duy nhất Hứa Mộ Triều có thể làm chính là chờ sau khi hoàn thành nhiệm vụ, sẽ giấu cậu ta trong phạm vi thế lực của mình, không để cậu ta trở về lãnh địa loài người nhưng vẫn để cậu ta yên ổn sống đến già.

Đêm càng sâu, bầu không khí trên đảo càng im lìm đến đáng sợ. Chỉ có tiếng ngáy đều đều của đám người thú mơ hồ truyền đến.

Cậu thiếu niên ngẩng đầu nhìn ánh trăng đẹp đẽ, lặng yên không tiếng động, từ từ ngồi dậy.

Cậu xòe bàn tay ra, trong lòng bàn tay là một hòn đá cuội nhỏ, sắc nhọn như lưỡi dao. Lúc bị đám người thú ném xuống đất, cậu đã chạm vào viên đá nhỏ có thể dùng làm vũ khí này. Mặc dù quần áo trên người không còn chỗ nào lành lặn, những vết thương sau lưng bị đá cắt phải, đau đớn khôn nguôi, nhưng chưa bao giờ cậu vui sướng như bây giờ. Cậu rón rén đứng dậy, nhẹ nhàng bước đến chỗ Hứa Mộ Triều đang nằm. Cô vẫn quay lưng về phía cậu. Cậu có thể nghe thấy tiếng thở đều đều của cô, có vẻ cô đã ngủ say.

Giết cô ta thôi! Cậu tự nhủ rồi hít sâu một hơi, cố kiềm chế cánh tay đang run rẩy của mình, nắm chặt viên đá, kề vào chiếc cổ trắng như tuyết của cô.

"Muốn giết tôi sao? Định lấy oán báo ân sao?" Hứa Mộ Triều hỏi mà không thèm quay đầu lại, cứ như sau gáy mọc thêm một con mắt. Giọng nói của cô vẫn nhẹ nhàng, uyển chuyển, nhưng khó tránh khỏi có chút tức giận.

Chương 12: Thiếu nữ Minh Huy

Cả người cậu thiếu niên run lẩy bẩy, nhưng cậu vẫn bất chấp tất cả, không che đậy âm mưu của mình nữa, tuyệt vọng dốc hết sức lực, đâm viên đá sắc nhọn về phía cần cổ của Hứa Mộ Triều. Nhưng chưa đâm trúng thì một luồng sức mạnh đã nhanh như cắt ập xuống bả vai cậu. Trong nháy mắt, trước mặt cậu thiếu niên chỉ còn bóng đen.

Một đôi mắt đen láy ghé sát vào mặt cậu, cách chưa đầy mười centimét. Hứa Mộ Triều đặt đôi tay mảnh khảnh của mình lên bả vai cậu, nhưng chỉ thế cũng đủ khiến cậu không thể động đậy...

"Tại sao?" Cô hỏi với ánh mắt hết sức lạnh lùng.

Cậu thiếu niên nhếch miệng, nở một nụ cười khổ, nghĩ bụng quả nhiên cô gái này rất mạnh, đánh lén cô đúng là một hành động ngu xuẩn. Cậu nói mà không hề sợ hãi: "Giết được cô, tôi dù chết cũng cam lòng. Không có cơ hội giết Đồ Lôi... nhưng nếu giết được một tướng lĩnh cấp cao thì cũng đáng giá."

Hứa Mộ Triều hơi ngẩn ra.

Ánh trăng chiếu vào cửa sổ khiến một nửa gương mặt và bả vai của cậu thiếu niên càng trở

nên trắng đẹp như ngọc. So với Thẩm Mặc Sơ ngang tàng, lỗ mãng, cậu thiếu niên này lại có một vẻ đẹp lạnh lẽo, giống như một bức tượng thiên sứ thánh khiết mà không ai có thể chạm đến. Giờ phút này, nụ cười yếu ớt trên mặt cậu giống như đã sẵn sàng đối mặt với cái chết.

Nếu như là nửa tháng trước thì Hứa Mộ Triều cô có thể kháng cự trước cơ thể tuyệt mĩ này không? Cô không khỏi nhớ tới Thẩm Mặc Sơ, người đàn ông đầy quyến rũ, hoang dại như một con báo, đồng thời là chàng trai anh tuấn, trầm tĩnh như nước... trong lòng bỗng dâng trào cảm giác ấm áp. Mặc dù không nhận được tin tức gì từ anh ta nhưng cô tin chắc, một người như anh ta sẽ không để bản thân mình phải tiếp tục "cuộc sống như trong địa ngục" ấy nữa.

Cũng nhờ anh ta mà khi đối diện với cơ thể vô cùng hấp dẫn của cậu thiếu niên, cô lại có thể bình thản đến vậy.

"Lá gan của cậu cũng lớn thật đấy!" Hứa Mộ Triều bỗng nhiên buông cậu ra, lại ngồi lên giường của mình như không có chuyện gì xảy ra. "Chỉ có điều, cậu không biết giết ta còn khó hơn giết Đồ Lôi nhiều?!"

Cậu thiếu niên không trả lời, trên mặt thoáng xuất hiện một tia cố chấp và bối rối.

Hứa Mộ Triều có chút mềm lòng. Nếu là trước đây, kẻ nào dám cả gan đánh lén cô, nhất định cô sẽ dạy cho kẻ đó một bài học nhớ đời. Nhưng đối với cậu thiếu niên này, cô lại có cảm giác mình chẳng khác nào một con mãnh hổ, còn cậu ta là thỏ trắng, yếu ớt tới mức cô có xẻ thịt lột da cậu thì cậu cũng chẳng có cách nào trả thù. Rồi cô lại nghĩ nếu mình cũng phải trải qua tất cả những đau khổ mà cậu đã phải gánh chịu thì chỉ e mối hận trong lòng cô sẽ còn sâu nặng hơn.

"Mùi vị của cái chết không hay ho chút nào đâu..." Hứa Mộ Triều như đang suy nghĩ điều gì đó, nói: "Cậu muốn chết, tôi cũng không ngăn cản. Cậu muốn tìm Đồ Lôi để báo thù, cứ tự nhiên. Nhưng cậu còn động tới tôi thêm một lần nữa thôi, tôi sẽ không tha cho cậu đâu!"

Cậu thiếu niên quay đầu đi chỗ khác, lại nghe cô nói tiếp: "Nếu có thể thuận lợi rời khỏi đảo Tây Vu này, tôi sẽ bố trí cho cậu một nơi an toàn. Đồ Lôi sẽ không thể tìm được cậu, cậu có thể tự do sống nốt quãng đời còn lại."

Lúc này, cậu thiếu niên mới ngẩng phắt đầu lên, có vẻ không tin được, chậm rãi hỏi lại: "Cô... đồng ý cho tôi trở về đế đô ư?"

Hứa Mộ Triều không thể để cậu trở về đế đô, nhưng nhìn vẻ mặt của cậu, cô trầm mặc giây

lát rồi hỏi ngược lại: “Cậu muốn trở về đế đô sao?”

Lúc này đến lượt cậu thiếu niên im lặng.

“Không, tôi không muốn.” Lát sau, cậu mới lẳng lặng nói.

Bình minh dần hé nơi chân trời phía đông, chiếu lên gò má tuyệt đẹp của cậu thiếu niên làm sáng bừng vẻ đẹp thuần khiết như chưa từng bị vấy bẩn của cậu. Hứa Mộ Triều khẽ thở dài một cái, giọng nói trở nên hết sức nhẹ nhàng: “Cậu tên là gì?”

Đôi mắt cậu ta đen láy như bảo thạch trong suốt, nhìn cô vẻ sợ sệt.

“Lệ.” Cậu ta thốt ra một từ.

“Là chữ lệ nào?”

“Lệ trong nghiêm lệ[1].”

[1] Có nghĩa là nghiêm nghị - ND.

Hứa Mộ Triều không nài ép nữa, nói: “Lệ, cậu ngủ một lát đi. Hôm nay, có lẽ sẽ tìm được người mà chúng ta muốn tìm.” Cô mặc áo khoác vào rồi rời khỏi xe.

“Hứa... Mộ Triều!” Cậu ta bỗng nhiên gọi tên cô. “Tại sao cô lại đối xử tốt với một kẻ thuộc loài người như tôi?”

©STENT: http://www.luv-ebook.com

Hứa Mộ Triều không quay đầu lại, trả lời: “Không phải tôi đối xử tốt với cậu, mà chỉ là không đồng ý với cách đối xử của Đồ Lôi với cậu. Nhưng nếu cậu làm tổn thương bất cứ người thú vô tội nào thì tôi đảm bảo cậu sẽ sống không bằng chết.”

Hứa Mộ Triều dặn dò đám binh lính chuẩn bị quân trang để hành quân cùng cô. Tất cả đám thú binh đều ù ù cạc cạc, không hiểu mục đích của chuyến hành quân này là gì. Hơn bốn mươi người cùng cô đi loanh quanh, lòng vòng trên đảo hơn nửa ngày, tới chạng vạng tối mới dừng lại trước cửa một hang động khổng lồ.

Cửa động có đường kính khoảng gần mười mét, sâu thẳm và tĩnh mịch. Trước cửa động, một con chim đen đang đậu trên cao, cặp mắt của nó vừa nhỏ vừa dài, còn có màu đỏ thẫm,

chính là con chim khổng lồ họ gặp bên bờ sông ngày hôm qua.

"Bắt sống nó!" Hứa Mộ Triều ra lệnh.

Con chim dường như nhận ra sự nguy hiểm, đột ngột dang cánh, dùng tốc độ nhanh như tia chớp lao về phía tên bán thú gần nhất.

Một thảm kịch nhanh chóng xảy ra. Con chim vỗ cánh đập mạnh vào mặt tên lính, tên lính không né kịp, kêu la thảm thiết, hai tay che lấy mặt, máu tươi cuồn cuộn chảy ra từ những kẽ ngón tay. Con chim kêu vang một tiếng, ngửa đầu vỗ cánh bay lên, cái mỏ dài ngoằng còn quắp theo tròng mắt màu vàng kim của tên bán thú.

Cả đám thú binh đều chấn động. Một tên lính lập tức nhào tới bên cạnh gã bán thú vừa bị thương. Hứa Mộ Triều giận dữ, lập tức rút súng laser, bắn liền hai phát. Con chim đen lập tức kêu thảm một tiếng rồi rơi phịch xuống đất.

Mọi người xúm vào xem xác con chim rồi ngơ ngác quay sang nhìn nhau. Hai phát súng trúng ngay ổ bụng và cánh của con chim nhưng lại không thấy có máu chảy ra. Chỗ bị bắn thủng lộ ra một miếng kim loại màu trắng và những sợi dây điện màu đỏ.

"Là chim máy." A Lệ vốn im lặng đi theo Hứa Mộ Triều, lúc này chợt khẽ nói. Hứa Mộ Triều liếc cậu một cái, cậu liền cụp mắt xuống, hàng lông mi đen dài bất động.

Hứa Mộ Triều xoay người, giải thích với đám bán thú: "Đảo này tài nguyên khô kiệt, đến thực vật cũng không sinh tồn được, nói gì tới động vật. Con chim này là sinh vật duy nhất chúng ta nhìn thấy từ lúc lên đảo tới giờ. Đi theo nó, nhất định sẽ tìm thấy người anh em kết nghĩa của Thống lĩnh."

Đám thú binh lập tức hiểu ra.

Đúng lúc này, một giọng nói du dương vang lên, nhưng nó lại tựa tiếng sấm nổ vang vọng vào lỗ tai mọi người: "Các người dám phá hỏng con chim của ta!"

Nhìn về phía có tiếng nói, chỉ thấy một cô gái tầm mười lăm, mười sáu tuổi, đứng trên một tảng đá lớn cách đó hơn hai mươi mét, đang vô cùng tức giận.

Lần này đến lượt Hứa Mộ Triều ngây ngẩn cả người. Cô gái kia tựa như một đốm lửa với

chiếc quần đỏ cùng đai đeo cùng đai đeo cũng đỏ, gương mặt tròn trịa, tóc đuôi sam rất dài, đôi mắt to cùng đôi môi mọng đỏ, lông mi vừa dày vừa dài, làn da trắng nõn, mịn màng như lụa, xinh đẹp chẳng khác nào búp bê. Điểm duy nhất khác với người bình thường là đôi mắt của cô gái có màu đỏ sậm, giống hệt một đóa san hô, làm tăng thêm vài phần quỷ dị.

Ở đại lục có người có màu mắt như thế này sao?

Cô gái nhìn chằm chằm vào Hứa Mộ Triều với ánh mắt hung dữ. "Cô chết chắc rồi!" Vừa dứt lời, cô ta nhanh như cắt xoay người, nháy mắt đã tới trước mặt Hứa Mộ Triều, giáng một chưởng vào bụng cô.

Một loạt hành động diễn ra thuận lợi như nước chảy mây trôi, đám binh sĩ chỉ biết trợn mắt há mồm ngây người nhìn. Có tên lính kinh hoàng kêu lên: "Đội trưởng cẩn thận!"

Nhưng Hứa Mộ Triều không hề né tránh, cô đưa một tay chụp lấy nắm đấm của cô gái, còn cánh tay bên kia thì vững như bàn thạch, vừa nhanh chóng vừa chính xác chĩa thẳng họng súng vào trán của cô nàng.

"A! Buông ra!" Tay của cô gái bị Hứa Mộ Triều nắm chặt, dấy lên cơn đau nhức, nhưng vì họng súng đen ngòm vẫn chĩa ngay trán nên không dám động đậy.

"Con chim của cô đã làm người của tôi bị thương trước. Món nợ này tính thế nào đây?" Hứa Mộ Triều nói.

"Được rồi, cô buông tôi ra trước đã! Bồi thường cho cô một con mắt là được chứ gì! Tôi đánh không lại cô, tôi chịu thua!" Thiếu nữ nổi giận nói.

Mắt thì bồi thường thế nào đây? Hứa Mộ Triều lạnh lùng buông cô ta ra, những họng súng đen ngòm của đám lính vẫn nhắm thẳng vào cô ta không rời. Cô ta lùi lại vài bước, mở to mắt quan sát Hứa Mộ Triều, biểu cảm thay đổi nhanh đến bất ngờ, cứ như thể cô gái vừa mới nổi trận lôi đình ban nãy chỉ là ảo giác vậy.

"Các người tới đây làm gì?" Cô ta đảo mắt nhìn quanh, cất cao giọng hỏi.

"Chúng tôi là thuộc hạ của Thống lĩnh Đồ Lôi thuộc thú tộc, tới chỗ ngài Minh Hoằng tặng quà." Hứa Mộ Triều nói. Minh Hoằng chính là tên gọi của gã anh em kết nghĩa với Đồ Lôi.

Cô gái lập tức nhăn mặt, nói: "Cái tên Đồ Lôi lông lá, ngu xuẩn đó lại muốn nịnh bợ Minh Tướng quân nữa sao? Quà tặng đâu?"

Ngu xuẩn? Tướng quân? Hứa Mộ Triều vừa buồn cười vừa nghi hoặc, nói: "Quà tặng ở trên xe, cô có thể dẫn chúng tôi đi gặp Minh Tướng quân không?"

Sắc mặt của cô gái càng khó coi hơn. "Tên Đồ Lôi vô liêm sỉ! Tặng có chút quà mà điều cả đống người tới đây, đúng là quá hời rồi!"

Hứa Mộ Triều cùng đám người mang theo rương quà tặng, đi theo cô gái vào trong hang động, khoảng hơn mười phút sau mới dừng lại.

Trong động lắp đèn công suất cao nên sáng rõ như ban ngày. Trên đỉnh đầu, xung quanh và cả mặt đất đều hết sức ngăn nắp, chỉn chu, rõ ràng đã được người ta sửa chữa, cải tạo. Cô gái loay hoay một hồi rồi tìm được một cái nút hình tròn trên vách tường, ấn nhẹ một cái.

Mặt đất đột nhiên vang lên tiếng máy móc rồi tự động nứt ra, ngay sau đó xuất hiện một cái hố đen khổng lồ. Một chiếc hộp sắt lớn từ từ nhô lên khỏi cái hố. Cô gái bĩu môi nói: "Xuống dưới, xuống dưới!", sau đó nhảy vào hộp sắt.

Hóa ra lãnh địa của gã anh em của Đồ Lôi – Tướng quân Minh Hoằng – lại được xây dựng ngầm dưới mặt đất. Hứa Mộ Triều hết sức tò mò, cô rất muốn biết gã Tướng quân Minh Hoằng thần bí không muốn ai biết tới này rốt cuộc là người như thế nào. Mặc dù con đường phía trước đầy rẫy nguy hiểm nhưng Hứa Mộ Triều vẫn hạ quyết tâm, nhảy vào hộp sắt kia.

A Lệ lặng im đứng cạnh Hứa Mộ Triều. Có lẽ do khoác trên người bộ quân phục nên so với ngày thường, trông cậu ta mất đi mấy phần thanh tú, mà có vẻ anh tuấn, mạnh mẽ hơn. Lúc này, cô gái mới chú ý tới cậu ta, liền ngạc nhiên thốt lên: "Ồ, cậu ta đẹp trai thật!" rồi chen đến chỗ A Lệ, giơ tay định sờ vào mặt cậu ta. A Lệ lập tức cau mày, nghiêng người tránh. Đôi mắt đỏ của cô gái trở nên long lanh, cô ta xoay người, nói với Hứa Mộ Triều: "Tôi muốn có anh ta! Cô làm hỏng con chim của tôi, đền anh ta cho tôi được không?"

Hứa Mộ Triều kéo A Lệ ra sau lưng mình, từ chối: "Cậu ta cũng là một trong số binh lính của tôi, không thể cho cô được."

A Lệ ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Hứa Mộ Triều, ánh mắt trong veo như nước.

Cô gái "hừ" lạnh một tiếng, làu bàu: "Tôi sẽ xin Minh Tướng quân."

Chiếc hộp sắt hạ xuống với tốc độ nhanh hơn. Trước mặt mọi người là một mảng đen sì, không nhìn thấy bất cứ thứ gì. Cô gái không ngừng quay đầu lại nhìn A Lệ, giọng nói nhún nhường như một chú chó nhỏ đang ra sức lấy lòng chủ: "Này, tôi tên là Minh Huy, tên rất hay phải không? Anh tên là gì? Anh cũng đẹp trai như Minh Tướng quân vậy! Chẳng qua tôi rất sợ Minh Tướng quân... So với anh ta, anh đáng yêu hơn nhiều! Anh cao thật đấy, hơn tôi hẳn một cái đầu, nhưng mà tôi không thích, tôi đổi cho anh một đôi chân khác có được không? Như vậy chúng ta sẽ cao bằng nhau..."

Hứa Mộ Triều và đám bán thú nghe thấy vậy thì càng lúc càng giật mình hoảng hốt.

Ước chừng năm phút sau, cô gái tên Minh Huy đó vẫn thao thao bất tuyệt, nội dung không có gì khác ngoài "Đôi mắt của anh đẹp quá", "Sống mũi của anh thật hoàn hảo!", "Cho tôi xem da của anh đi",...

"Cô ồn ào quá đấy!" Từ đầu chí cuối, A Lệ đều tỏ vẻ không muốn nói chuyện với cô ta, giờ bỗng nhiên lên tiếng khiến cho mọi người có chút giật mình, tự nhủ cậu cũng thật to gan, vì dù sao thì Minh Huy cũng là người của Minh Tướng quân. Nhưng Minh Huy không những không hề nổi giận với cậu mà còn lập tức im lặng, một lúc sau mới cúi đầu, làu bàu: "Hung dữ thật đấy!" Sau đó cũng không nhiều lời nữa.

Chiếc hộp sắt hạ xuống với tốc độ chóng mặt nhưng cũng rất vững chãi. Lại qua hơn hai mươi phút nữa, không biết đã xuống dưới lòng đất được bao nhiêu kilômét rồi, tấm ván sắt cuối cùng cũng dừng lại. Vài tiếng "rắc" khẽ khàng vang lên, những vách tường kim loại xung quanh mở ra, ánh sáng lập tức ùa vào khiến mọi người chói mắt.

Minh Huy nhảy xuống đất, còn không quên đưa tay ra đỡ A Lệ. Khuôn mặt trắng như tuyết của A Lệ vẫn lạnh lùng như cũ, không buồn để ý tới cô ta, cậu theo sau Hứa Mộ Triều, tự nhảy xuống khỏi chiếc hộp.

Sau đó, mọi người lập tức bị cảnh sắc trước mặt làm cho choáng ngợp.

Chỉ có Minh Huy là không kinh ngạc chút nào, còn tỏ thái độ hơi khinh miệt, nói với Hứa Mộ Triều: "Thú tộc các người thực hời quá rồi! Đưa nhiều người như vậy tới thế giới của chúng tôi."

"Quá hời", cô ta đã nói câu này hai lần rồi. Nhưng Hứa Mộ Triều có thể khẳng định, Đồ Lôi nhất định sẽ không sắp xếp một nhiệm vụ "quá hời" cho cô. Tuy nhiên, nhìn sắc mặt của

Minh Huy thì lại không giống như đang nói dối. Rốt cuộc "quá hời" ở chỗ nào đây? Hứa Mộ Triều nhìn khung cảnh kì bí nằm sâu dưới lòng đất và ngẫm nghĩ, chỉ cần gặp được gã Minh Hoằng Tướng quân kia thì mọi thắc mắc sẽ có lời giải đáp.

Chương 13: Nụ hôn của Người máy

Dưới chân là một bãi cát trắng mịn như ngọc, bầu trời xanh cùng biển biếc bao quanh bãi cát. Cách đó khoảng vài kilômét là những gốc cây cao đến hàng chục thước. Phía sau rừng cây, thấp thoáng có thể nhìn thấy bóng dáng của những tòa kiến trúc đồ sộ cùng tiếng ầm ầm vang vọng của máy móc bên dưới.

Minh Huy cởi giày, chân trần giẫm lên bãi cát, vừa dẫn mọi người đi được vài bước thì có một người trẻ tuổi từ phía đối diện chạy vụt tới.

"Bọn họ là ai vậy?" Người thanh niên trẻ tuổi mặc quân phục màu xanh, trên ngực áo có thêu hình chữ thập và một bông hoa lan nhỏ màu đỏ. Trông anh ta rất đẹp trai, vẻ mặt cũng hết sức nghiêm túc.

Hứa Mộ Triều để ý quan sát, thấy đôi mắt của anh ta cũng có màu đỏ sẫm.

Minh Huy bĩu môi nói: "An à, là khách của Minh Tướng quân, thuộc thú tộc."

Người thanh niên gật đầu, nói: "Tôi sẽ truyền lệnh đề phòng", sau đó lập tức xoay người chạy đi.

"Anh ta là ai vậy?" Hứa Mộ Triều hỏi.

Minh Huy trả lời một cách qua loa: "Anh ta là cảnh vệ quân, mau đi thôi!"

Song khi Hứa Mộ Triều cùng đoàn người đi qua rừng cây, khung cảnh quỷ quái, kì dị của thế giới dưới lòng đất mới từ từ hiện ra trước mắt họ.

Cảnh đầu tiên đập vào mắt là những khu mỏ đá lởm chởm, tối đen, kéo dài không biết bao nhiêu kilômét. Tại mỗi khu mỏ đều có rất nhiều người đang cầm cuốc xẻng, cắm cúi đào bới,

động tác hết sức mạnh mẽ và dứt khoát. Khắp người bọn họ đều được bao phủ bởi màu trắng bạc, vóc dáng nhỏ nhắn, thon thả mà mạnh mẽ. Khi Hứa Mộ Triều đi ngang qua chỗ bọn họ, có thể thấy rõ ràng trên mỗi cái đầu người bằng kim loại ấy đều có một cặp mắt màu đỏ sậm.

Còn có cả một số người máy toàn thân đen sì, to lớn, cao tới mười mét, cả đầu và các bộ phận trên cơ thể đều vuông vức. Bọn họ ôm những chiếc sọt kim loại lớn, đãi khoáng thạch vừa mới khai thác được tại khu mỏ rồi mới bỏ vào đó, sau đó cất những bước nặng nề, trút hết khoáng thạch lên băng chuyền cách đó mấy mét.

Thỉnh thoảng cũng nhìn thấy vài tên người máy hình người, mặc quân phục màu xanh, đứng giám sát tình hình sản xuất người máy. Khi Hứa Mộ Triều đi ngang qua, bọn họ làm như không quan tâm, vẫn giữ vẻ mặt hết sức lạnh lùng.

Cuối cùng, đoàn người của Hứa Mộ Triều cũng dừng lại trước một tòa nhà cao mười tầng. Tòa nhà này được xây theo hình lập phương, toàn bằng kim loại, còn dát thêm rất nhiều khối thủy tinh trong suốt khiến nó lóng lánh như dát bạc.

“Đợi một chút, tôi đi thông báo.” Minh Huy nói. Vách tường bằng kim loại ở mặt tiền tòa nhà từ từ mở ra, Minh Huy chạy vọt vào, cánh cửa nặng nề lập tức đóng lại.

“Mọi người thấy thế nào?” Hứa Mộ Triều quay đầu lại, hỏi đám bán thú.

Đám bán thú đã kinh hồn bạt vía từ lâu, một người lính lớn tuổi, tính tình trầm ổn đứng ra nói: “Bọn họ là người máy.” Hứa Mộ Triều nhận ra hắn chính là người lính đầu tiên chạy tới chỗ tên lính bị con chim máy làm cho bị thương ban nãy, cũng là người lên tiếng cảnh báo khi cô bị Minh Huy tấn công, liền hỏi: “Anh tên là gì?”

“Thưa Phó thống lĩnh, tôi là Hắc Kiệt, người bị thương ban nãy là em trai tôi.” Gã bán thú mình người đầu báo có thân hình vô cùng vạm vỡ cung kính đáp.

Hứa Mộ Triều gật đầu, nói với bọn họ bằng giọng đầy ẩn ý: “Hiện tại vẫn chưa rõ tình hình thế nào, trước mắt an nguy khó lường, mọi người cần phải đồng lòng thì mới mong có con đường sống.”

Đám bán thú đều gật đầu tán đồng, kể cả những tên gây sự tối hôm qua.

Phía sau tòa nhà bằng kim loại này là một hệ thống nhà xưởng rộng mênh mông, tiếng máy móc không ngừng ầm ầm vang lên, khói bốc lên dày đặc cho thấy một quá trình sản xuất quy

mô lớn đang được diễn ra tại đây. Những nhà xưởng này rốt cuộc đang sản xuất thứ gì? Hứa Mộ Triều sực nhớ tới con chim máy kia, nhớ tới lời Minh Huy từng nói: "Bồi thường một con mắt", "Đổi một đôi chân", lại nhớ tới đôi mắt đỏ sậm như san hô của cô ta, và cả những tên người máy cô gặp ở trên đường nữa, bọn họ đều có những đôi mắt đỏ sậm...

Mảnh đất này phải chăng không có bất cứ con người nào sinh sống?

Thế nhưng những gã người máy ngoài kia, về hình dáng thì không khác con người lắm, quả là chuyện trước nay chưa từng thấy. Với thái độ của Đồ Lôi đối với loài người thì nơi này chắc chắn không thể là của Cố Nguyên soái, lũ zombie lại càng không thể nào nắm giữ kĩ thuật tân tiến đến vậy.

Vậy thì rốt cuộc là ai, ai đang lặng lẽ bành trướng lực lượng công nghệ cao thần bí này?

"Tây Lạc Thanh Huy." Một giọng nói trầm thấp đột nhiên vang lên. Hứa Mộ Triều liếc mắt nhìn về phía A Lệ. Ánh mắt tựa bảo thạch của cậu ta cũng đang nhìn cô chăm chú, nói: "Ba mươi năm trước, chuyên gia máy móc của loài người, Tây Lạc Thanh Huy, vì không được Cố gia chấp thuận thành quả nghiên cứu nên đã rời khỏi lãnh địa loài người, từ đó không rõ tung tích."

"Tại sao tôi chưa từng nghe ai nói tới chuyện này nhỉ?" Hứa Mộ Triều có chút giật mình.

A Lệ nói tiếp: "Nghe nói trước khi ông ta bỏ đi, đã từng tuyên bố khi trở về nhất định sẽ dẫn theo một đội quân người máy hùng mạnh. Ông ta rất tôn thờ "Nguyên lí máy móc tối thượng"."

"Nguyên lí máy móc tối thượng ư?"

"Những người tôn thờ nguyên lí máy móc tối thượng cho rằng, máy móc mới là hình thức sinh tồn cao nhất. Loài người rồi cũng sẽ tiến hóa thành người máy."

Hứa Mộ Triều nghe thấy vậy thì không khỏi chấn động, nhưng vẫn tỏ vẻ thản nhiên, nói: "Cậu có vẻ biết nhiều chuyện nhỉ?"

Đúng lúc này, vách tường kim loại trước mặt mọi người lặng lẽ mở ra, bên trong là một lối đi bằng kim loại, sáng choang nhưng không có một bóng người.

Hứa Mộ Triều gật đầu với mọi người, sau đó dẫn đầu bước vào trong lối đi. Mọi người hết sức đề cao cảnh giác, đi theo cô.

Ánh sáng chiếu xuống từ ngọn đèn thủy tinh lớn treo trên trần, phòng khách màu trắng bạc, hoàn toàn bằng kim loại rộng mở, hết sức mát mẻ và sạch sẽ. Trong phòng khách hầu như không bày biện bất cứ thứ gì, chỉ có một loạt giá sách bằng kim loại đen kê sát tường, chất đầy các loại sách. Trong góc phòng, nơi ánh mặt trời có thể rọi thẳng tới là một màn hình tinh thể lỏng khổng lồ, rộng tới năm mét vuông, màu xanh biếc sáng lấp lánh, treo lơ lửng, bên cạnh là một chiếc máy chủ cao bằng một người trưởng thành.

Mấy gã người thú khiêng rương quà tặng bị giữ lại ở gian ngoài, Hứa Mộ Triều chỉ dẫn theo Hắc Kiệt, A Lệ và ba gã người thú nhanh nhẹn đi theo Minh Huy vào trong.

Nhanh chóng quan sát sự bài trí trong phòng một lượt, cuối cùng ánh mắt Hứa Mộ Triều dừng lại ở nơi xa nhất của phòng khách, một bóng hình cao lớn đang đứng bất động trước cửa sổ.

“Tướng quân, bọn họ tới rồi.” Minh Huy thu hồi dáng vẻ hoạt bát, lanh lợi, cẩn trọng, cung kính nói với người kia.

Trong ánh nắng màu vàng kim nhàn nhạt, người đó chậm rãi quay lại. Hắn mặc bộ quân phục màu xanh, dáng người dong dỏng cao, hơi gầy. Dưới chiếc mũ quân nhân màu xanh đậm là một gương mặt đẹp và hòa nhã. Làn da trắng, hàng lông mày đen dày, điểm đạm tựa bức tranh thủy mặc. Trong vẻ anh tuấn, lãng tử của hắn vẫn toát lên sự nhã nhặn, trông thanh tú mà vẫn đủ sắc sảo. Nhìn thấy đám người Hứa Mộ Triều, hắn liền nở một nụ cười ấm áp.

Hứa Mộ Triều thực sự không nghĩ tới, Tướng quân Minh Hoằng lại có vẻ ôn hòa, nho nhã đến vậy, hơn nữa lại có được nét đạo mạo của người quân tử thời xưa. Và khi hắn đã xoay hẳn người lại, đối diện với mọi người, đám người Hứa Mộ Triều mới thấy rõ trong đôi mắt dài nhỏ của hắn là hai tròng mắt trong veo, đỏ rực như máu.

“Minh Tướng quân, tôi là Hứa Mộ Triều, Phó thống lĩnh thú quân, theo mệnh lệnh của Thống lĩnh Đồ Lôi, xin kính tặng ngài mười tấn khoáng thạch.” Hứa Mộ Triều nói với giọng không hề khiêm tốn cũng chẳng hề cao ngạo.

“Cảm ơn!” Minh Hoằng chắp tay nhìn Hứa Mộ Triều. “Số khoáng thạch này vừa hay là thứ tôi đang thiếu, cũng may lãnh địa của thú tộc lại có sẵn.” Rồi hắn nhìn về phía Minh Huy, ra lệnh: “Minh Huy, chuẩn bị một ít vũ khí mới nhất của chúng ta để làm quà đáp lễ cho Đồ

Lôi.”

Minh Huy cúi đầu, bĩu môi, nói: “Vâng!”

“Cảm ơn ngài Tướng quân!” Hứa Mộ Triều vội nói, có cảm giác hắn rất bình dị và gần gũi.

“Hứa Mộ Triều? Con người ư?” Trong ánh mắt ôn hòa của Minh Hoằng ánh lên vẻ hiếu kì.

Hứa Mộ Triều ngẩng đầu, đang định trả lời thì không khỏi thất kinh. Rõ ràng nửa giây trước, Minh Hoằng còn đứng bên cửa sổ cách cô hơn hai mươi mét, thế mà lúc này, hắn đã đứng cách cô chưa đến một mét! Tốc độ của hắn có thể nói là tương đương với cô.

©STENT

Bởi vì khoảng cách quá gần nên Hứa Mộ Triều nhận thấy hai tròng mắt màu đỏ trên khuôn mặt khôi ngô của hắn bỗng nhiên hiện lên vài tia yêu dị. Không đợi cô trả lời, hắn đã khẽ lắc đầu. “Cô không phải là người. Là cậu ta kìa.” Nói rồi, hắn liếc sang phía A Lệ.

Sau đó ánh mắt của hắn lại chuyển qua cô. “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy một người thú hoàn toàn mang hình người. Cô rất đặc biệt!”

Có nhiều lời cũng vô ích, Hứa Mộ Triều quyết định không nói gì, chỉ mỉm cười lễ phép.

“Rất thú vị!” Minh Hoằng kết luận một câu rồi quay đầu nhìn về phía Minh Huy, bảo cô ta sắp xếp phòng nghỉ cho bọn họ.

Hứa Mộ Triều vội nói: “Cảm ơn ngài! Không tiện quấy rầy lâu, ngày mai chúng tôi sẽ lên đường.”

Minh Hoằng lẳng lặng nhìn cô, nói: “Ngày mai thì không kịp.”

Ý hắn là không kịp chuẩn bị số vũ khí để làm quà đáp lễ cho Đồ Lôi sao? Hứa Mộ Triều nghĩ vậy, liền gật đầu, hỏi: “Vậy ngài nghĩ phải mất mấy ngày?”

Ánh mắt Minh Hoằng trong veo. “Bốn mươi mốt người thú, một con người, mười ngày đi.”

Hứa Mộ Triều nhận ra trong lời nói của hắn có điểm kì lạ, liền kinh ngạc, tròn mắt nhìn

hắn. “Ý của ngài là...”

Giọng nói của Minh Hoằng êm ái, trầm ấm tựa dòng nước ngày hè. “Mười ngày mới có thể hoàn thành việc cải tạo cơ thể sống thành người máy.”

Bầu không khí trong phòng khách trở nên yên tĩnh lạ thường. Hứa Mộ Triều có thể cảm nhận được nhịp tim hỗn loạn của mình.

“Cơ thể sống, cải tạo thành người máy... là ý gì chứ?” Có gã bán thú không kìm được thấp giọng hỏi, không biết là đang hỏi Minh Hoằng hay hỏi Hứa Mộ Triều.

Minh Huy lúc này đột nhiên nói xen vào: “Tướng quân, cô ta rất lợi hại!” Nói rồi cô nàng nhìn về phía Hứa Mộ Triều bằng ánh mắt phấn khích không giấu giếm.

Minh Hoằng “ồ” lên một tiếng, nhíu mày ngạc nhiên, lại có vẻ rất hứng thú đánh giá Hứa Mộ Triều từ trên xuống dưới, khiến cô khó chịu trong lòng nhưng lại không tiện bộc lộ ra mặt.

Minh Huy tỏ vẻ ngưỡng mộ. “Cô ta chỉ dùng một chiêu đã chế ngự được tôi. Tướng quân, ngài dựa theo công năng của cô ta mà cải tạo cho tôi đi! Tôi cũng muốn trở nên lợi hại như cô ta.”

Minh Hoằng gật đầu. “Được! Trước tiên cần phải xem cấu tạo và chỉ số chiến đấu của cô ta đã.”

Minh Hoằng vừa dứt lời, Hứa Mộ Triều đã thấy trước mặt lóe sáng, ngay sau đó, một bóng người màu xanh nhanh như tia chớp ập tới. Ý thức còn chưa kịp ra lệnh, tất cả các tế bào trong người Hứa Mộ Triều đã căng lên, đôi cánh sau lưng tự động dang ra. Cô bật lui về phía sau vài bước, vừa kịp né tránh bóng hình đang lao tới như hỏa tiễn của Minh Hoằng.

Hứa Mộ Triều nhanh chóng ngẩng đầu lên, chợt thấy hắn nở nụ cười ấm áp như ánh mặt trời. “Nếu không dốc hết sức thì cô sẽ chết.”

Nguồn ebook: https://www.luv-ebook.com

Thời gian hai người giao đấu không đến một phút đồng hồ. Trong mắt Minh Huy và đám bán thú, chỉ thấy hai bóng người, một xanh một đen, tựa như tia chớp không ngừng chuyển động giữa đại sảnh. Một lát sau đã thấy hai người họ đứng trước một cánh cửa sổ.

“Phó thống lĩnh!” Đám bán thú kinh hãi hô lên.

Dưới ánh sáng trắng xuyên qua ô cửa sổ thủy tinh, thân hình cao lớn của Minh Hoằng đang áp sát vào cơ thể sau khi biến thân của Hứa Mộ Triều khiến cả người cô áp chặt vào tấm kính. Lớp thủy tinh trong suốt phản chiếu hai đôi mắt, một đỏ một xanh vô cùng yêu dị, ở khoảng cách gần như thế này, cằm hắn thậm chí còn cọ lên cổ cô, cảm xúc có vẻ lạnh lùng nhưng tư thế lại vô cùng thân mật.

Một bên cánh của Hứa Mộ Triều bị dán chặt vào tấm kính, cánh bên kia bị Minh Hoằng một tay nắm chặt, không thể nhúc nhích. Nhưng cô cũng không hề tỏ ra yếu thế, tay phải đặt trước ngực Minh Hoằng, nhắm thẳng vào tim hắn.

Nhìn thì ngang sức ngang tài nhưng trên thực tế...

Giọng nói của Minh Hoằng tuy vẫn ẩn chứa ý cười nhưng lại khiến người ta dựng cả tóc gáy: “Đừng cựa quậy, để tôi nghiên cứu một chút!” Rồi hắn nhìn chằm chằm vào bộ móng vuốt sắc bén như bất cứ lúc nào cũng có thể đâm thủng ngực hắn của Hứa Mộ Triều, chậm rãi nói: “Cấu tạo lồng ngực của tôi có thể sửa chữa và thay đổi bất cứ lúc nào, còn đôi cánh của cô, nếu bị tôi giật đứt thì e là bán thú xinh đẹp, bé bỏng này sẽ không bao giờ tung bay được nữa...”

Toàn thân Hứa Mộ Triều lập tức cứng đờ.

“Buông Phó thống lĩnh ra!” Đám người Hoắc Kiệt hoảng hốt kêu lên. Minh Huy xoay người một cái, lập tức chặn trước mặt đám bán thú, cười hì hì.

Minh Hoằng không thèm để ý tới đám bán thú, chỉ hứng thú quan sát dung nhan yêu mị của Hứa Mộ Triều, sau cùng, ánh mắt hắn dừng lại ở đôi tai thú vừa nhọn vừa trắng của cô.

“Đôi tai thú đáng yêu thật đấy!” Hắn thở dài một tiếng, vì cả hai tay đều đang ghì chặt lấy Hứa Mộ Triều nên hắn thản nhiên cúi đầu, ngậm lấy vành tai trắng như tuyết của cô.

Hàm răng trắng bóng, cứng chắc giống hệt như răng người của hắn khẽ khàng cắn lấy vành tai khiến toàn thân Hứa Mộ Triều trở nên tê dại. Hắn nhìn đôi tai trắng nõn dần ửng hồng, không kìm được cất tiếng khen: “Đến đôi tai cũng hoàn hảo hơn người máy nhiều! Rất đáng để cất giữ!”

Chương 14: Thiệt xán liên hoa[1]

[1] Từ gốc tiếng Trung: 舌灿莲花. Điển cố "thiệt xán liên hoa" xuất phát từ sự tích về cao tăng Đồ Trừng thời Nam Bắc triều. Truyện kể rằng Triệu vương Thạch Lặc đến Tương quốc (nay là Đài Châu, Chiết Giang) triệu kiến Đồ Trừng, muốn thử đạo hạnh. Đồ Trừng bèn đem ra một bát nước, thắp hương niệm kinh, không bao lâu sau, từ trong bát nước mọc lên một đóa sen xanh chói lọi, người ngoài nhìn vào thấy lòng thư thái, vui sướng. Người đời sau dùng cụm từ "thiệt xán liên hoa" hay "lưỡi sáng hoa sen" để chỉ những người có biệt tài ăn nói, miệng lưỡi lanh lợi, giống như vẻ đẹp của hoa sen – ND.

Toàn thân Hứa Mộ Triều cứng đờ, đôi môi của Minh Tướng quân chợt rời khỏi vành tai cô, ánh mắt trong veo của hắn chăm chăm nhìn vào đôi cánh thú, nghiêm túc như một thanh niên đang tích cực học hỏi. Nửa phút sau, hắn đột nhiên buông cô ra. Cô lập tức trượt khỏi tấm kính thủy tinh, cảnh giác nhìn hắn.

Hắn tựa hồ không thèm để ý đến, chỉ cười cười nhìn cô. "Hình dáng đôi cánh này thật tinh xảo, cấu tạo cũng ảo diệu, vừa nhìn sơ qua đã khiến tôi vô cùng thích thú. Khoan đã!" Hắn bất chợt cau mày, cúi đầu nhìn hai cánh tay mình. Trong tay hắn chẳng biết từ lúc nào đã lăm lăm một con dao găm bỏ túi, hắn tự đâm dao vào khuỷu tay mình, thao tác khéo léo như một bác sĩ ngoại khoa. Vài giây sau, hắn ném con dao đi, kéo bắp thịt và lớp da từ khuỷu tay trở xuống ra khỏi cơ thể rồi mặc kệ máu chảy đầm đìa, vứt đống bầy nhầy đó xuống đất.

Dưới lớp thịt là khung xương kim loại màu trắng bạc dính đầy máu. Hắn nhíu mày, rút một chiếc khăn tay ra lau, sau đó, vô cùng chăm chú móc từng sợi tơ kim loại và từng mảnh kim loại mỏng từ cổ tay ra, gần như là đang giải phẫu toàn bộ cánh tay mình.

Năm phút sau, hắn mới hài lòng kết thúc cuộc giải phẫu, giơ cổ tay lên, lẩm bẩm: "Có như vậy thì tốc độ tấn công mới nhanh hơn được."

Hắn làm một loạt hành động này với vẻ hết sức tự nhiên. Nhưng trong mắt mọi người lại chỉ thấy một thanh niên ôn hòa, nho nhã với cánh tay như bộ xương khô, tự lột da tróc thịt mình như thứ đồ bỏ đi.

Hứa Mộ Triều đứng gần hắn nhất, đầu óc sớm đã quay mòng mòng.

Minh Hoằng rất có thể là tác phẩm của Tây Lạc Thanh Huy, là điển hình cho sự tôn thờ chủ nghĩa máy móc tối cao. Từ lời nói của hắn có thể thấy hắn là một người máy luôn theo đuổi sự hoàn mĩ, đặc biệt là đối với tình trạng cơ thể và sức mạnh. Có vẻ như hắn rất có hứng thú đối với khả năng của chính mình.

Trận đánh vừa rồi có thể nói là ngang sức ngang tài. Nhưng ngoài kia còn có hàng trăm, hàng nghìn người máy, nếu chơi rắn thì căn bản không có cơ hội sống sót.

"Tối nay bắt đầu cải tạo." Minh Hoằng bỏ cánh tay xuống, vẫn là vẻ mặt hết sức anh tuấn mà thân thiện đó, nhưng giọng điệu lại chắc như đinh đóng cột, không cho người khác cơ hội thoái thác. Hắn nhìn Hứa Mộ Triều, nói: "Tôi không chờ được nữa rồi!"

"Không, tao không muốn cải tạo, tao muốn rời khỏi nơi này!" Một tiếng gầm rú trong run rẩy vang lên. Một tên lính người thú với vẻ mặt dữ tợn xen lẫn hoảng loạn xoay người, chạy như bay ngược trở ra.

Hứa Mộ Triều thầm kêu không ổn, nhưng chưa kịp ngăn cản, đã thấy khuôn mặt tươi cười của Minh Hoằng thoắt cái lạnh như băng, đôi con người màu đỏ sậm cũng chứa đầy sát khí...

"Đợi một chút!" Hứa Mộ Triều thét lên.

Nhưng bóng người màu xanh kia không hề vì tiếng thét của cô mà dừng lại. "Roạt roạt" mấy tiếng, máu thịt, xương cốt lập tức rách toang. Một giây sau, Minh Hoằng đã đứng giữa lối vào đại sảnh, cả bên cánh tay phải hoàn hảo và cánh tay trái chỉ còn trơ khung xương kim loại đều cầm một nửa thân thể bị xé rách của gã người thú, máu me bắn hết lên người.

Vết máu trải dài trên mặt đất, đỏ sậm như ánh mắt của Minh Hoằng. Nhưng hắn vẫn rất thản nhiên, ném thi thể gã người thú xuống mặt đất, sau đó quay sang nhìn Hứa Mộ Triều, vẻ ôn hòa lúc đầu tựa hồ biến mất sạch, hắn cất giọng lạnh lùng hà khắc: "Luật của đảo Tây Vu này là chỉ có người máy mới được phép ra vào lòng đất. Đồ Lôi không nói gì cho các ngươi biết sao?"

Đám thú binh vừa kinh ngạc vừa sợ hãi. Bên trong đại sảnh nhất thời chìm trong tĩnh lặng.

"Chẳng lẽ các người không muốn ư? Thật ngu xuẩn... Đây rõ ràng là một món hời!" Minh Huy bỗng nhiên nói chen vào, liếc mắt nhìn A Lệ. "Đừng quên ngay từ phút đầu tiên các người tới đây, viên sĩ quan cảnh vệ đã hạ lệnh cảnh giới. Chỉ cần có bất kỳ cơ thể sống nào có ý đồ chạy trốn, đội cảnh vệ sẽ phát hiện ra ngay lập tức. Lúc đó, các người sẽ bị ném vào lò luyện."

Thì ra "món hời" mà cô ta luôn miệng nhắc tới chính là việc này. Cô ta cho rằng bị cải tạo thành người máy là một việc rất hời đối với đám người Hứa Mộ Triều ư?

Minh Hoằng nhìn Hứa Mộ Triều chằm chằm, sắc mặt u ám giống như khói bụi tro đen bên ngoài cửa sổ. Nhưng khi thấy sắc mặt cô vẫn điềm tĩnh như thường, hắn bỗng nở nụ cười.

"Chuyện này... đương nhiên là tôi biết." Giọng điệu của cô hết sức ngông cuồng, đôi mắt xếch màu xanh yêu dị thản nhiên liếc nhìn Minh Hoằng. "Thế nhưng, Minh Hoằng, liệu anh có đủ tư cách, đủ năng lực để cải tạo tôi không?"

Giọng điệu của cô vô cùng sắc bén, mang theo sự khinh miệt không gì sánh nổi. Minh Hoằng ngẩn ra, khuôn mặt anh tuấn, trí thức thoáng chốc tím tái vì giận dữ. "Cô... dám nghi ngờ năng lực của tôi?"

"Đúng!" Ánh mắt Hứa Mộ Triều lộ vẻ chân thành, mong mỏi. "Thực ra, trở thành người máy là mơ ước lớn nhất trong đời tôi."

Minh Huy, đám người thú, thậm chí cả A Lệ, tất thảy đều tái mặt. Minh Hoằng nhướng mày, khoanh tay nhìn cô một lượt.

"Nếu không, đường đường là một Phó thống lĩnh cao quý, phụ tá đắc lực của Đồ Lôi, thống lĩnh mười tám nghìn thú binh như tôi, sao có thể tiếp nhận nhiệm vụ đơn giản chỉ là đến đảo Tây Vu tặng quà được? Thế nhưng, Minh Hoằng, anh khiến tôi quá thất vọng! Tất cả mọi người ở đây đều thấy rõ, anh không thể thắng được tôi."

Minh Hoằng sa sầm nét mặt, bước từng bước tới trước mặt cô. Dung mạo anh tuấn, cánh tay không trọn vẹn, khắp người dính đầy máu khiến thoạt nhìn trông hắn giống hệt tử thần, mà khuôn mặt của "tử thần" rõ ràng là càng thêm sa sầm vì những lời Hứa Mộ Triều vừa nói.

Hứa Mộ Triều cảm thấy giọng nói của mình bình tĩnh tới mức trống rỗng: "Nếu như anh không thể chứng minh mình có thể cải tạo tôi thành người máy hoàn mĩ nhất, tôi chỉ còn cách đi tìm người khác mà thôi."

Lúc này, Minh Hoằng đã tới trước mặt cô, khuôn mặt hắn chỉ cách cô chưa tới một thước, dáng người cao lớn dễ dàng che khuất cả người cô. Đám người Hoắc Kiệt đứng sau lưng cô kinh hồn bạt vía, siết chặt nắm tay.

"Cô nói láo! Minh Tướng quân là mạnh nhất!" Minh Huy tỏ vẻ tức tối, phẫn nộ hét lên.

Hứa Mộ Triều không thèm để ý tới cô ta, chỉ nhìn Minh Hoằng chằm chằm với vẻ ngạo nghễ. "Không được sao? Vậy thì đừng có lãng phí thì giờ của tôi..."

“Câm miệng!” Ngón tay kim loại nhuốm máu của Minh Hoằng nắm chặt chiếc cằm láng mịn của cô, đầu ngón tay lập tức cảm nhận được sự mềm mại khiến hắn càng không thể chịu đựng nổi sự miệt thị của người phụ nữ này. Hắn cười lạnh, hỏi: “Cô muốn tôi phải chứng minh thế nào? Không có ai giỏi hơn tôi cả. Cô có tin ngày mai tôi sẽ đánh thắng cô không?”

“Đánh thắng tôi cũng chẳng nói lên điều gì... Cũng không phải chỉ có mình anh đánh thắng được tôi. Trừ phi, anh học được toàn bộ năng lực của tôi, thậm chí còn phải siêu việt hơn, nếu không thì đừng có mang kĩ thuật cải tạo thấp kém của anh áp dụng lên người tôi và lính của tôi. Tôi không bao giờ chấp nhận!”

Dưới lòng đất không có mặt trời, vài giờ sau, sắc trời tối dần, chỉ có lò lửa của nhà máy hắt những tia sáng màu đỏ lên nền trời.

Phía sau Hứa Mộ Triều là một mảnh đỏ rực như ánh hoàng hôn, nhuộm hồng khuôn mặt trắng nõn của cô. Đám thú binh nín thở, quan sát người thủ lĩnh của mình.

“Phó thống lĩnh, chúng ta thực sự phải chấp nhận việc bị cải tạo sao?” Một thú binh rụt rè cất tiếng hỏi, trong mắt ánh lên vẻ tuyệt vọng.

Hắc Kiệt lạnh lùng nói: “Ngu xuẩn! Phó thống lĩnh chỉ tùy cơ ứng biến mà thôi!”

Hứa Mộ Triều lẳng lặng liếc qua từng gương mặt sợ hãi của đám thú binh một lượt, mặc dù trong lòng cô cũng không dám chắc nhưng vẫn nghiêm túc nói: “Tôi sẽ làm hết khả năng của mình để đưa mọi người ra khỏi đây.”

Điều kiện cô đưa ra cho Minh Hoằng không phải là đánh thắng cô, mà chính là học được toàn bộ năng lực siêu việt của cô. Việc này khó khăn hơn chuyện chiến thắng cô nhiều. Huống chi, sau lần đầu tiên giao đấu với Minh Hoằng, cô hoàn toàn không thể nắm chắc việc thắng thua. Cô chỉ có thể nghĩ mọi cách để kéo dài thời gian, tìm kiếm cơ hội chạy trốn.

Bọn họ bị nhốt trên tầng hai của tòa nhà, cửa ra duy nhất đã bị mười tên người máy có vũ trang canh gác. Ngoài ra, theo như lời Minh Huy nói, đội sĩ quan cảnh vệ còn bố trí trạm gác ở khu vực thang máy thông với mặt đất gần đó. Số lượng cảnh vệ của hai phòng tuyến chưa chắc đã có thể chế ngự được bốn mươi người thú, nhưng chỉ cần một tên cảnh vệ phát được tín hiệu cảnh báo, tức thì toàn bộ người máy sẽ nhận được tín hiệu, tiến hành vây bắt bọn họ. Làm thế nào để không làm kinh động tới bất kì một tên cảnh vệ nào là một vấn đề vô cùng khó khăn.

Rời khỏi phòng của đám thú binh, vừa mới về đến cửa phòng mình, Hứa Mộ Triều đã nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ của Minh Huy vang lên. "Anh tên là A Lệ à? Chờ anh được cải tạo xong, tôi sẽ xin Minh Tướng quân ban cho anh một cái tên... Là Minh Lệ đi! Dòng họ Minh chính là dòng họ hùng mạnh nhất!"

Hứa Mộ Triều thản nhiên đi vào, thấy A Lệ đang ngồi trên chiếc ghế sắt kê sát cửa sổ, nét mặt lạnh lùng như băng tuyết. Còn Minh Huy thì mặc một bộ đồ đỏ chót từ đầu tới chân, đang khom lưng đứng bên cạnh cậu, tựa như một đốm lửa rực rỡ.

Minh Huy ngẩng đầu, nhìn thấy Hứa Mộ Triều, liền làm mặt quỷ trêu cô. A Lệ nhìn về phía Hứa Mộ Triều, nói: "Tôi đói rồi!"

Lãnh địa của người máy không có thức ăn của loài người. Hứa Mộ Triều lấy lương khô trong ba lô ra, ném cho A Lệ. Minh Huy nói với Hứa Mộ Triều bằng giọng chắc nịch: "Sau khi cải tạo, các người sẽ không cần ăn những thứ này nữa!"

Hứa Mộ Triều ngẩng đầu, cười với cô ta. "Vậy thì tốt quá! Ngày nào cũng phải ăn, thật là phiền chết đi được!"

Minh Huy nghe thấy vậy thì vô cùng đắc ý.

Hứa Mộ Triều vỗ vỗ vào vai A Lệ, nói: "Cơ thể của cậu không được khỏe, không nên cả ngày cứ ở trong phòng thế này. Ăn xong, hãy bảo Minh tiểu thư đây dẫn cậu ra ngoài đi dạo."

Lối xưng hô "Minh tiểu thư" này rõ ràng đã khiến Minh Huy cảm thấy vui vẻ, nhưng cô ta lại lập tức lắc đầu. "Tôi không thể đưa các người ra ngoài được, lối ra có cảnh vệ."

A Lệ lập tức hiểu ra ẩn ý của Hứa Mộ Triều, trong mắt ánh lên vẻ thất vọng, giọng nói cũng trở nên nhu hòa hơn: "Minh tiểu thư, thực sự... không thể ra ngoài sao?"

Minh Huy trợn tròn hai mắt nhìn A Lệ, nhất thời không biết phải nói sao cho phải. Hứa Mộ Triều liền có cảm giác, có lẽ Minh Huy sẽ là một trong những tác nhân quan trọng giúp bọn họ chạy trốn thành công.

Lúc ba người đi ngang qua đám cảnh vệ ở tầng dưới, Minh Huy dương dương tự đắc nói với đám người máy toàn thân đen sì, nặng trịch: "Tôi sẽ trông coi hai người bọn họ, các

người cứ canh gác kĩ đám người kia đi!”

Đám cảnh vệ lập tức gật đầu. “Tuân lệnh!”

“Những nhà xưởng này chỉ dùng để chế tạo vũ khí và trang thiết bị như súng laser, tên lửa, áo giáp...” Minh Huy chỉ vào một loạt những nhà xưởng màu xám tro, giới thiệu.

Hứa Mộ Triều thầm giật mình, quy mô lớn như vậy, sản lượng chắc hẳn phải khiến người ta kinh ngạc...

“Những nhà xưởng kia cũng là để chế tạo vũ khí à?” A Lệ dõi mắt nhìn ra phía xa, nơi có rất nhiều nhà xưởng màu xanh, trên mỗi nóc xưởng đều có dấu hiệu bông hoa lan và hình chữ thập màu đỏ.

“Không.” Minh Huy kiêu ngạo lắc đầu. “Đó là nơi người máy được sinh ra.”

Đến gần, Hứa Mộ Triều và A Lệ mới phát hiện phía sau nhà xưởng còn có lối ra. Một gã người máy hoàn toàn bằng kim loại, cao gần hai mét, bỗng mở to đôi mắt màu đỏ sậm, lặng lẽ đứng lên từ trên băng chuyền màu đen. Cứ cách một phút lại có một người máy mới được ra lò.

Minh Huy tỏ ra vô cùng hào hứng, nói: “Chờ tới lúc nguyên tắc cơ bản của người máy được đưa vào trong cơ thể các người, chúng ta sẽ không còn sự khác biệt nào nữa!”

Hứa Mộ Triều và A Lệ gần như đồng thanh hỏi: “Nguyên tắc cơ bản ư?”

Minh Huy tựa hồ giật mình vì nhận ra bản thân lỡ lời, liền lè lưỡi, lắc đầu. “Tôi không thể nói được.”

Sau đó, Hứa Mộ Triều có tìm cơ hội dò hỏi mấy lần, Minh Huy tuy tính tình tùy tiện, cẩu thả nhưng với chuyện này lại giữ kín như bưng. Cô ta cũng không dám dẫn bọn họ đi dạo bên ngoài quá lâu, ước chừng nửa tiếng sau đã đưa bọn họ trở lại sở chỉ huy.

Hứa Mộ Triều ngồi tựa trên chiếc ghế dài trong phòng. A Lệ nhìn cô, nói: “Nguyên tắc cơ bản của người máy... Tôi sẽ nghĩ cách làm rõ vấn đề này.”

Hứa Mộ Triều liếc nhìn cậu ta, lắc đầu nói: “Đến Minh Huy cũng không chịu nói, có vẻ

đây là chương trình khống chế yêu cầu bọn họ giữ bí mật, rất khó đề cập tới.”

A Lệ nói với giọng kiên định: “Tôi sẽ cố hết sức!”

Hứa Mộ Triều gật đầu.

Sau khi xuống dưới lòng đất, cậu ta luôn cố gắng phối hợp. Có thể không phải vì muốn giúp cô, mà chính bản thân cậu ta cũng muốn thoát ra ngoài, mang bí mật kinh khủng dưới lòng đất về cho loài người.

Chương 15: Cuộc tập kích bất ngờ

Bóng tối chỉ vừa mới buông xuống được khoảng bốn, năm tiếng đồng hồ mà bầu trời đã bắt đầu sáng dần.

Trong một gian nhà xưởng bỏ không, nhuốm màu gỉ sét, nóc nhà rất cao, mọi thiết bị đều chất đống ở bốn góc tường, ở chính giữa là một khoảng đất trống, dù có tới năm Hứa Mộ Triều dang cánh bay lượn thì vẫn còn thừa rất nhiều khoảng không, Hứa Mộ Triều trong bộ quân phục màu đen, rơi vào giữa đống máy móc, thiết bị, khuôn ngực khẽ phập phồng, cặp mắt xanh thẳm đầy cảnh giác.

Minh Hoằng cởi trần, để lộ làn da trắng xanh và cơ bắp rắn chắc, bên dưới chỉ mặc chiếc quần lính màu xanh, khuôn mặt tuấn tú giống hệt một bức tranh thủy mặc, thoáng hiện vẻ tức giận nhàn nhạt.

Hứa Mộ Triều liếc nhìn sắc mặt hắn, thầm kêu khổ. Lúc đầu, cô lấy cớ không có nơi nào đủ rộng để thoải mái thi triển thực lực của mình, Minh Hoằng liền sai mấy tên người máy đi thu dọn, nửa ngày sau đã xong, rồi hắn đưa cô đến nơi này.

Sau đó, cô kêu đói bụng, mè nheo đòi ăn lương khô, Minh Hoằng cũng cố nhẫn nhịn, đứng một bên chờ.

Đến chiều, cuộc tỉ thí rốt cuộc cũng bắt đầu. Cô vừa nghĩ cách kéo dài thời gian, lại không muốn để Minh Hoằng nắm rõ toàn bộ thực lực của mình mà học theo, nên không ngừng bay tới

bay lui. Minh Hoằng tuy thân thủ nhanh như điện xẹt nhưng dù sao cũng thua kém Hứa Mộ Triều ở khoản không có cánh, thế nên mấy lần suýt nữa đã bắt được cô nhưng đều bị cô né tránh một cách ngoạn mục.

Vì vậy, quần tới quần lui tới bây giờ mà Minh Hoằng vẫn chưa chạm được vào cô dù chỉ là một cọng lông.

"Ngày hôm nay đến đây thôi nhé?!" Hứa Mộ Triều nở nụ cười đặc biệt thân thiện. "Tôi mệt rồi, ngài có muốn về mô phỏng chức năng đôi cánh của tôi trước không?"

Sắc mặt của Minh Hoằng không được tốt lắm. "Cô Hứa, dường như cô không muốn bộc lộ thực lực của mình. Cô nói trong lúc chiến đấu tôi có thể mô phỏng theo chức năng của cô, tôi đã đồng ý, nhưng cô không để cho tôi lại gần quan sát thì biết nghiên cứu thế nào đây?"

"... Minh Tướng quân đa nghi quá rồi!" Hứa Mộ Triều tỏ vẻ áy náy. "Tôi cứ tưởng chỉ cần biểu diễn kĩ xảo bay lượn là được. Thực sự xin lỗi! Nhưng hôm nay tôi mệt rồi, bây giờ cơ thể cũng không còn ở trạng thái tốt nhất nữa, chi bằng nghỉ ngơi một đêm, ngày mai tiếp tục có được không?"

Minh Hoằng lắc đầu.

Liền sau đó, bóng người màu xanh, cao lớn giống như một viên đạn, từ mặt đất nảy lên, lần nữa xông về phía Hứa Mộ Triều.

Lại đánh nữa ư? Hứa Mộ Triều đã quen với việc tránh né sự công kích của hắn, liền quay đầu giương cánh bay lên. Bỗng cô nghe thấy giọng nói trầm thấp của Minh Hoằng truyền đến: "Tấn công!"

Một cảm giác bất an ập tới.

Chân Hứa Mộ Triều đột nhiên căng cứng, cô đang định bay lên thì bị thứ gì đó níu lại, toàn thân dấy lên cơn đau đớn khó tả. Không thể nào! Minh Hoằng có nhanh hơn nữa thì cũng không thể nhanh đến như vậy! Cô lập tức cúi đầu nhìn...

Đó không phải là Minh Hoằng, mà là một cỗ máy hình vuông gỉ sét đang duỗi cánh tay đen sì ra, nắm chặt lấy mắt cá chân của Hứa Mộ Triều. Cô vốn nghĩ đó chỉ là một cỗ máy vô dụng, nhưng hóa ra lại không phải máy móc đơn thuần mà chính là người máy. Lệnh tấn công vừa rồi của Minh Hoằng chính là dành cho cỗ máy này.

Sau đó, không cần quay đầu nhìn lại cô cũng có thể cảm nhận được bóng người màu xanh như một cơn lốc, trong nháy mắt đã áp sát ngay sau lưng cô. Phía sau là đôi cánh của cô! Liệu hắn có định bẻ gãy cánh của cô không?

Cô hoảng hốt xoay người lại, dốc hết sức tung ra một quả đấm. Quả đấm vội vàng mặc dù có lực nhưng không có tính uy hiếp, không ngoài dự liệu đã đấm hụt, thế nhưng...

Khuôn mặt đẹp trai hoàn hảo của Minh Hoằng lại gần ngay trong gang tấc, thiếu chút nữa đã dán lên mặt cô. Nhưng dưới ngực cô lại dấy lên một cơn đau nhức, cúi đầu nhìn, một bàn tay của hắn đang ôm trọn lấy bầu ngực mềm mại của cô.

Khi ra đòn này, Minh Hoằng vốn định bắt lấy đôi cánh của cô, nhưng do cô đột nhiên xoay người nên tay hắn mới nắm trúng ngay bộ ngực. Nhận thấy cảm giác trong tay có vẻ khác lạ, hắn ngẩng đầu, liền bắt gặp nét mặt khổ sở mà cổ quái của cô. Hắn hơi ngẩn người, nhưng vẫn chưa bỏ tay ra.

"Ngài!" Trước tình huống xấu hổ như vậy, Hứa Mộ Triều mặt mày đỏ lựng, tức giận nói: "Buông ra!"

Lần đầu tiên Minh Hoằng nhìn thấy vẻ mặt này của cô, giống như là không chỉ có tức giận thôi vậy. Khuôn mặt trắng nõn như thể được phủ lên một lớp phấn hồng, đôi mắt màu lam ma mị bớt đi vài phần lạnh lẽo, ngỗ ngược, thay vào đó là một chút hoảng hốt. Cả hai chiếc tai thú trắng mềm kia dường như cũng hết sức nhạy cảm mà dựng thẳng lên.

Trong đầu Minh Hoằng đột nhiên lóe lên một từ mà trước đây hắn từng đọc qua trong sách vở, hắn cũng không hiểu hết nghĩa, chỉ biết nó dùng để miêu tả cảm xúc của con người: E thẹn!

"Cặp vú, mọc ở ngực hoặc bụng của động vật giống cái, tiết ra sữa cho con non bú." Sau khi định nghĩa bộ phận ở trong tay mình, hắn nói với vẻ mặt thành thật: "Hứa, bộ phận này của cô có tính năng tấn công hay kĩ xảo đặc biệt nào không?" Đồng thời, hắn rất hăng hái dùng bàn tay lạnh lẽo của mình khẽ khàng ve vuốt khuôn ngực của Hứa Mộ Triều, như thể đây là một thứ vũ khí riêng biệt của động vật.

Sau khi trải qua đợt huấn luyện đặc biệt của Thẩm Mặc Sơ, năng lực chống cự đối với người khác phái của Hứa Mộ Triều đã được nâng cao khá nhiều, nhưng bị hắn đối xử như vậy, toàn thân cô vẫn không kìm được khẽ run lên. Trong ánh mắt của hắn hoàn toàn không có dục

vọng, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy ngượng ngùng tới mức khó chịu. Cô nói gằn từng từ: "Không có gì đặc biệt cả! Buông ra!"

Tuy nhiên, Minh Hoằng làm như không nghe thấy, còn đưa nốt bàn tay còn lại ra, chụp lấy bên ngực kia của cô. Ánh mắt hắn có vẻ rất chăm chú, như thể đang tỉ mẩn nghiên cứu.

Hứa Mộ Triều ngây ngẩn cả người, không hiểu hắn muốn làm gì. Cô xấu hổ đến mức muốn khóc mà không khóc được. Không phải đang tỉ thí sao? Sao vị tướng quân người máy này lại tỏ ra hứng thú với bộ phận nhạy cảm trên người cô đến vậy?

Cuối cùng cô cũng giơ tay lên, tát hắn một cái thật mạnh, trúng ngay giữa mặt. Hắn không hề né tránh, gò má trắng trẻo trong nháy mắt in hằn dấu tay đỏ ửng. Lúc này, hắn mới dời mắt khỏi ngực cô, khẽ nhíu mày. Cô nghiến răng nghiến lợi nói: "Tướng quân... Xin ngài đừng làm nhục tôi! Đây là bộ phận riêng tư, không được tùy tiện động vào!"

Đôi mắt trong veo của hắn lẳng lặng quan sát cô, rồi không nói một lời, hắn buông tay ra. Cùng lúc đó, hai cánh tay người máy đang giữ chặt chân cô cũng nhanh chóng rút về. Minh Hoằng xoay người nhảy xuống đất, đi thẳng ra khỏi nhà xưởng. "Ngày hôm nay đến đây thôi!" Hắn chỉ chừa lại cho cô một bóng lưng thẳng tắp.

Hứa Mộ Triều đứng nguyên tại chỗ, không kìm được đưa tay xoa ngực, vẫn còn đau!

Khi Hứa Mộ Triều mang khuôn mặt đỏ bừng, còng lưng, ôm ngực trở về phòng, đám bán thú cả kinh thất sắc, đến A Lệ cũng tỏ ra căng thẳng. Vậy mà cô dù khổ sở cũng không dám nói ra, chỉ có thể bảo mọi người rằng mình không có việc gì, sau đó đến A Lệ cũng đuổi ra khỏi phòng, tự xoa bóp, cố giảm bớt cơn đau.

©STENT: http://www.luv-ebook.com

Cùng lúc đó, Minh Hoằng cởi trần, trầm mặc đứng trước cửa sổ phòng chỉ huy, ánh hoàng hôn chiếu vào càng làm tôn lên dáng người rắn rỏi của hắn. Đôi con ngươi trong veo, đỏ rực ánh lên những tia sáng khác thường.

Minh Huy đứng cách đó không xa, nhìn sắc mặt của Tướng quân, có chút khó hiểu, hỏi: "Tướng quân, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Minh Hoằng quay đầu nhìn cô ta. "Huy, trên người cô có mô phỏng cặp vú của phụ nữ loài người, bộ phận đó, cô nghĩ có cần thiết không?"

Minh Huy ngẩn ra một lát rồi đáp: “Tôi không dám khẳng định.”

Minh Hoằng nhíu mày.

Minh Huy vô thức đưa tay sờ lên ngực mình, nói: “Bộ phận này lớn dần theo trọng lượng của cơ thể, lại không hề có năng lực công kích, ít nhiều còn ảnh hưởng tới tốc độ, thế nhưng có nó thì mặc quần áo mới đẹp hơn thì phải...”

Cô ta suy nghĩ một lát rồi lại nói: “Không biết bộ phận này của Hứa Mộ Triều có phải là bẩm sinh không nhỉ? Còn đẹp hơn của tôi nữa! Khi mặc đồng phục chiến đấu màu đen, nó nhô lên rất cao, tôi phát hiện những tên bán thú kia, kể cả A Lệ, cũng thường chăm chú nhìn vào đó. Tướng quân, ngài hỏi chuyện này để làm gì?”

Minh Hoằng tựa hồ thất thần vì những lời nói này của Minh Huy nên không đáp lời. Cô ta lại gọi lần nữa: “Tướng quân, ngài lại thất thần rồi!”

Lúc này, hắn mới chuyển ánh mắt về phía cô ta, nhìn chằm chằm vào phần ngực. “Ngực của cô ta đúng là tương đối bắt mắt.”

Minh Huy tức thì bĩu môi.

Hắn lại nói: “Đúng là kì quái!”

Minh Huy không hiểu, lại nghe Minh Hoằng nói với giọng tò mò: “Vài ngày sau, tôi sẽ cải tạo cô ta thành người máy có cơ thể sống hoàn mĩ nhất. Bộ phận vô dụng như cặp vú, về lí nên cắt bỏ. Nhưng bây giờ tôi lại cảm thấy giữ lại cũng không tồi.”

Minh Huy lắc đầu, tỏ vẻ không thể hiểu nổi.

Minh Hoằng suy nghĩ một lát rồi lại nói: “Có lẽ đúng như cô nói, giữ lại cũng khá đẹp. Hơn nữa, cảm giác lúc chạm vào cũng không tệ.”

Mãi đến khi cảm giác khó chịu tiêu tan, Hứa Mộ Triều mới cho A Lệ vào phòng. Hai người nghỉ ngơi một chút rồi chờ Minh Huy tới.

Ban ngày, nhờ có sự nỗ lực thuyết phục của A Lệ, Minh Huy đã đồng ý buổi tối sẽ dẫn họ đi ra ven biển tham quan một chút. Đó cũng chính là nơi gần thang máy thông lên mặt đất nhất.

Đây là một cơ hội hiếm có để bọn họ quan sát đội cảnh vệ gác trạm.

Không biết có phải Hứa Mộ Triều bị ảo giác hay không mà vừa bước vào nhà, cô đã thấy Minh Huy liếc nhìn bộ ngực của cô mấy lần. Điều này khiến cô có cảm giác vô cùng quái dị.

"A Lệ, các anh đừng hi vọng sẽ trốn thoát được." Minh Huy lớn tiếng nói.

A Lệ nói với giọng ôn hòa: "Sao chúng tôi lại muốn chạy trốn chứ? Cô biết rất rõ tôi muốn trở thành người máy như thế nào mà."

Minh Huy nghe thấy vậy thì vui mừng khôn xiết, liền kéo tay A Lệ đi ra ngoài. Hứa Mộ Triều liếc nhìn sắc mặt trầm tĩnh, lạnh lùng nhưng vẫn cùng Minh Huy cười tươi như hoa của A Lệ, liền có cảm giác đôi bàn tay đan vào nhau kia thật có chút châm biếm.

Vừa bước ra khỏi cửa, toàn thân Hứa Mộ Triều đã cứng đờ...

Dưới ánh đèn màu trắng ôn hòa, một người đàn ông đẹp trai, cao to đang đứng tựa vào vách tường. Nhìn thấy bọn họ, hắn từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng vào Hứa Mộ Triều. Bộ quân phục màu xanh càng làm tôn lên khuôn mặt thâm trầm mà dịu dàng của hắn. Nếu không có đôi mắt màu đỏ rực như máu kia thì trông hắn chẳng khác nào một quân nhân anh tuấn, lịch thiệp.

Minh Huy nhìn thấy hắn, tựa hồ cũng giật nảy mình. "Tướng quân, có việc gì sao?"

Minh Hoằng chậm rãi chuyển ánh nhìn sang Minh Huy, hỏi: "Định ra ngoài à?"

Minh Huy vội vàng nói: "Chỉ đi một chút thôi, sẽ không ra khỏi phạm vi cảnh giới đâu."

Hắn nhìn về phía Hứa Mộ Triều, lại hỏi: "Cả cô cũng đi sao?"

Hứa Mộ Triều vẫn thản nhiên như không, đáp: "Đúng vậy, thưa Tướng quân. Minh Huy nói quang cảnh nơi này tươi đẹp khác thường, tài nguyên phong phú. Tôi muốn được tận mắt nhìn ngắm một chút."

Hắn gật đầu, nói với giọng thản nhiên: "Tôi đi cùng cô."

Hứa Mộ Triều ngẩn người, nhất thời chột dạ. Tại sao đột nhiên hắn lại muốn đi cùng với

cô? Hay hắn không còn tin tưởng vào những lời nói dối của cô nữa?

Minh Huy lè lưỡi, lớn tiếng nói: "Tướng quân, chúng tôi đi trước đây!" rồi kéo A Lệ chạy đi. Hứa Mộ Triều không yên tâm để A Lệ ở một mình với cô ta, thấy thế thì lập tức hô lên: "Hắc Kiệt!"

Một gã bán thú có thân hình cường tráng trầm tĩnh bước ra từ phòng kế bên, gật đầu với Hứa Mộ Triều, sau đó sải bước về hướng A Lệ và Minh Huy vừa rời đi.

Minh Hoằng không nói gì, chỉ nhìn Hứa Mộ Triều rồi mỉm cười ôn hòa. "Đi thôi!"

Trong bóng đêm, đại dương mênh mông, đen như mực, hơi nước xộc thẳng vào mũi. Đây là một khoảng trống dịu dàng mà yên tĩnh hiếm hoi giữa đất trời. Đèn pha nơi trạm gác sáng choang, rọi xuống bãi cát trắng mịn. Trong rừng nham thạch có một dòng nước xanh giàu khoáng chất uốn lượn quanh co, ngày ngày giội rửa tầng tầng lớp lớp nham thạch thật dày.

Minh Hoằng lẳng lặng đứng trên tảng đá, chắp tay nhìn Hứa Mộ Triều. Hứa Mộ Triều vẫn thản nhiên giẫm chân trần lên bờ cát trắng mịn, giả vờ như không hề hay biết ánh mắt dõi theo bóng lưng mình. Nơi này cách chiếc thang lên xuống mặt đất kia còn khá xa, có Minh Hoằng ở đây, Hứa Mộ Triều tuyệt nhiên không thấy sự xuất hiện của những cảnh vệ khác. Ý định thăm dò tìm đường chạy trốn đêm nay coi như công cốc. Chỉ có thể hi vọng A Lệ và Hắc Kiệt may mắn tìm được manh mối gì đó.

Cô tập trung tinh thần đề cao cảnh giác, nhưng có vẻ như đêm nay Minh Hoằng không định ra tay với cô, chỉ trầm mặc từ đầu tới cuối. Có điều, hai người càng lúc càng cách xa sở chỉ huy.

"Ở đây đẹp thật!" Hứa Mộ Triều ngẩng đầu nhìn Minh Hoằng, nói với giọng chân thành. "Nguồn nước trên mặt đất đã bị nhiễm bức xạ hạt nhân trầm trọng, không còn màu sắc nguyên thủy tươi đẹp như thế này. Chỉ bằng cảnh đẹp này thôi cũng đủ khiến tôi muốn ở lại đây rồi."

Ánh mắt Minh Hoằng chuyển từ đôi chân trần trắng mịn của cô lên khuôn mặt. Hắn ngạc nhiên hỏi: "Hả? Cô quyết định ở lại rồi à?"

Hứa Mộ Triều lắc đầu, giọng nói vẫn ngạo mạn, tự tin như cũ: "Không, anh đủ mạnh là điều kiện duy nhất để tôi ở lại."

Minh Hoằng bỗng nở nụ cười, chậm rãi nói: "Hai ngày. Tôi cam kết với cô nhiều nhất là

hai ngày, cô sẽ cam tâm tình nguyện từ bỏ cơ thể động vật để trở thành một người máy hoàn mĩ nhất. Điều kiện tiên quyết là phải tuân theo phương thức của tôi."

Lòng Hứa Mộ Triều chùng hẳn xuống. Tại sao hắn lại có vẻ chắc chắn như vậy? Phải chăng hắn đã nghĩ ra cách đối phó với cô rồi? Hoặc từ hôm đó đến nay, hắn vẫn giấu giếm thực lực của mình? Rốt cuộc hắn sẽ làm gì? Dù hoang mang nhưng khi nhìn hắn, cô vẫn nở nụ cười rạng rỡ nhất. "Tôi vô cùng mong đợi!"

Hắn hài lòng gật đầu, nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng. Cô xoay người, nhảy lên tảng đá, đứng sóng vai bên hắn.

"Hứa." Hắn nói với giọng trầm thấp, ôn hòa, pha chút cao cao tại thượng của một người ban ơn. "Tôi quyết định khi cải tạo, sẽ giữ lại bộ ngực xinh đẹp của cô." Nói xong, hắn nhìn về phía Hứa Mộ Triều, như thể chờ đợi phản ứng của cô.

Hứa Mộ Triều rốt cuộc cũng không kìm được chửi thầm một tiếng nhưng ngoài mặt vẫn vui vẻ nói: "Tướng quân, tôi rất lấy làm vinh hạnh!"

Chương 16: Nguyên tắc cơ bản

Có lẽ là hài lòng với thái độ của cô, Minh Hoằng nhếch khóe miệng cười nhạt, khoanh tay nhìn mặt biển, không nói gì thêm nữa.

Hứa Mộ Triều lại thầm cảm thấy lo lắng. Không biết Minh Hoằng có dự định gì với cô, cô nhất định phải nghĩ ra cách dẫn mọi người trốn thoát trong vòng hai ngày tới. Mấy ngày nay phải giả vờ làm phần tử cuồng nhiệt với chủ nghĩa duy vật máy móc, ngay cả bản thân cô cũng sắp phát ốm rồi. Cô rất sợ một lúc nào đó, Minh Hoằng bỗng nhiên có ý muốn cải tạo bộ phận nào đó của cô, cô sẽ không chịu được mà để lộ sơ hở.

"Nghe nói gần đây, loài người đã chiến thắng zombie phải không?" Minh Hoằng đột nhiên cất tiếng hỏi.

Đây là lần đầu tiên hắn hỏi đến tình hình trên mặt đất. Hứa Mộ Triều gật đầu, đáp: "Đúng vậy, nhưng chiến tranh vẫn chưa kết thúc."

Minh Hoằng cười, nói: "Tốt!"

Hứa Mộ Triều không rõ ý tứ của hắn. Cô ngẫm nghĩ, nếu như hắn đúng là do nhà khoa học loài người lưu vong Tây Lạc Thanh Huy chế tạo thì chẳng lẽ Tây Lạc Thanh Huy vẫn muốn nhân loại thắng lợi sao? Bọn họ liệu có trung thành với loài người?

Nhân cơ hội này, cô liền hỏi: "Nghe nói loài người có một nhà khoa học rất nổi tiếng tên là Tây Lạc Thanh Huy. Hình như ông ấy rất am hiểu chủ nghĩa duy vật máy móc, Tướng quân có biết người này không?"

Minh Hoằng thản nhiên nói: "Tôi từng đọc qua thông tin về người này trong sách." Rồi đột nhiên quay đầu nhìn cô. "Lẽ nào cô không tin vào năng lực cải tạo của tôi mà muốn tìm ông ta?" Khuôn mặt hắn thoắt hiện lên vẻ châm chọc. "Tôi đã đọc lí luận của ông ta rồi. Nếu cô có ý so sánh ông ta với tôi thì tôi không thể không nói, đó là một sự sỉ nhục đối với tôi."

Câu nói này khiến Hứa Mộ Triều bàng hoàng, kinh hãi.

Sau mấy giây im lặng, cô đi thẳng vào vấn đề: "Trên thực tế, tôi nghĩ người máy các anh là do ông ta chế tạo. Dù sao thì ông ta cũng là chuyên gia ưu tú nhất đại lục."

Minh Hoằng bỗng nhiên giơ tay lên, những ngón tay lạnh lẽo bóp chặt cằm cô một cách chuẩn xác, ánh mắt hắn có chút thâm trầm. "Hứa, có phải cô đang lừa tôi không?"

Hứa Mộ Triều chột dạ nhưng vẫn tỏ vẻ ngu ngơ, hỏi: "Ý anh là sao? Tôi đương nhiên không dám lừa anh."

Hắn nhìn cô, gằn từng từ: "Vậy thì, một người đề cao nguyên lí máy móc tối cao như cô sao có thể cho rằng loài người thấp kém có năng lực chế tạo được người máy trí năng siêu việt nhất thế giới chứ?"

Tim Hứa Mộ Triều bỗng đập loạn nhịp, nhưng cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. "Logic của anh kì quá đấy! Anh là người máy đầu tiên trên hòn đảo này, vậy thì ai đã chế tạo ra anh?"

Minh Huy từng nói, tất cả người máy trên đảo đều do Minh Hoằng sản xuất, chế tạo ra. Minh Hoằng chính là người máy đời thứ nhất.

"Tuy tôi không biết ai đã ban tặng sinh mệnh cho mình, nhưng hiển nhiên đó cũng là một

người máy cao cấp.” Minh Hoằng nhìn cô đầy vẻ khinh miệt, đáp.

Hứa Mộ Triều lắc đầu. “Nếu như người máy chỉ có thể chế tạo ra người máy thì người máy cao cấp đầu tiên là do ai chế tạo chứ?”

Minh Hoằng bỗng nhiên nhíu mày, suy nghĩ một lát rồi nói: “Chẳng lẽ người máy đầu tiên không thể là kết quả của công trình tự tiến hóa sao? Có thể là một sinh vật sống nào đó tiến hóa thành người máy có trí năng siêu việt, sau đó chế tạo ra tôi.”

Hứa Mộ Triều ngẩn người.

Minh Hoằng thấy cô không cãi được, liền cười nhạt. “Hứa, không nên hoài nghi giá trị của người máy. Chúng tôi có tốc độ tính toán siêu việt, sức tấn công mạnh mẽ, trường tồn theo thời gian, không ngừng tối ưu hóa sinh mệnh, bấy nhiêu đó đã đủ để nói rõ tất cả.”

Hứa Mộ Triều trầm tư trong chốc lát, sau đó ngẩng đầu lên. “Anh cảm thấy người máy cao cấp đầu tiên có cần tuân theo nguyên tắc cơ bản của người máy không?”

Minh Hoằng không hề suy nghĩ, đáp ngay: “Đương nhiên! Nguyên tắc cơ bản chính là mục tiêu tồn tại cơ bản của chúng tôi.”

Dứt lời, bàn tay của hắn bóp mạnh hơn, cằm của Hứa Mộ Triều ngay lập tức xuất hiện thêm hai vệt đỏ hồng, nhưng cô nhịn đau, tiếp tục nói: “Tướng quân, vậy thì mâu thuẫn quá. Nguyên tắc cơ bản đó rõ ràng là mệnh lệnh, là những chỉ dẫn hành động, là những trình tự kiểm soát được người ta tải vào. Kết quả của quá trình tiến hóa tự nhiên phải giống như loài người và các động vật khác, bên cạnh đó cũng không hề có những nguyên tắc cơ bản như vậy. Nếu như... người máy đầu tiên cũng phải tuân theo những nguyên tắc đó, vậy thì hắn nhất định không phải là kết quả của sự tiến hóa tự nhiên.” Cô nhìn Minh Hoằng, dừng lại giây lát rồi chậm rãi nhấn mạnh: “Minh Hoằng, anh không phải là người máy cao cấp đầu tiên sao? Người chế tạo ra anh có thể không phải là người máy, đúng không?”

Minh Hoằng kinh hãi nhìn cô, ánh mắt giận dữ, lạnh lùng như băng tuyết. Hắn im lặng, sắc mặt trầm hẳn xuống, nhìn thẳng vào cô, mãi đến khi trong lòng cô dấy lên từng cơn khiếp đảm. Cô bỗng nhiên có cảm giác mình đã phần nào hiểu được phong cách hành sự của Minh Hoằng.

Hắn trời sinh cao ngạo, tàn nhẫn, luôn tự phụ là hình thức sinh mệnh cao nhất, chưa bao giờ nảy sinh bất cứ mối hoài nghi nào đối với những nguyên tắc cơ bản, cho nên, khi bị Hứa Mộ Triều nói khích, hắn biết rõ đó là quỷ kế nhưng vẫn mặc kệ. Bởi hắn vô cùng tự tin rằng cô sẽ

không bao giờ trốn thoát, hắn còn muốn chứng minh sự cao quý của người máy.

Thế mà lúc này, cô lại nói với hắn những nghịch lí về nguyên tắc cơ bản, chẳng phải là đang khiêu chiến với tín ngưỡng của hắn sao?! Đây phải chăng chính là nhược điểm trong lòng hắn?!

Thấy sắc mặt hắn có vẻ không ổn, Hứa Mộ Triều có chút lo sợ mình đã quá lời, liền lặng lẽ siết chặt nắm đấm, thầm nghĩ nếu hắn trở mặt, cô sẽ liều mạng với hắn một phen, nếu có thể áp chế được hắn, biết đâu vẫn còn con đường sống.

Nhưng Minh Hoằng dường như không có ý định động thủ. Hắn trầm mặc đúng mười phút, sau đó mới ngước khuôn mặt u ám lên, thản nhiên nói: "Cô ra ngoài cũng lâu rồi."

Trong sắc trời hoàng hôn ảm đạm, Minh Hoằng chắp tay đi đằng trước, bóng lưng cao lớn trong bộ quân phục màu xanh, thoạt nhìn có chút cô đơn, lẻ loi.

Đương nhiên, Hứa Mộ Triều cho rằng đó chỉ là ảo giác của mình.

Đến trước cửa phòng nghỉ của Hứa Mộ Triều, Minh Hoằng liếc nhìn cô, nói: "Hứa, trời sáng, cô hãy đến nhà xưởng tìm tôi."

Hứa Mộ Triều tạm thời không muốn dằng dai với hắn nữa, nhanh nhẹn gật đầu. Đúng lúc này, cửa phòng kế bên bật mở, Hắc Kiệt toàn thân đầy máu xuất hiện ở cửa, quần áo tả tơi, trên cánh tay và ngực đầy những vết thương sâu hoắm.

"Phó thống lĩnh! A Lệ, hắn..." Anh ta khó nhọc cất tiếng.

Trong lòng Hứa Mộ Triều bỗng nặng trĩu, nhưng Minh Hoằng đang ở đây, cô không dám biểu lộ quá nhiều tình cảm, chỉ hỏi: "Tại sao cậu lại bị thương thế này?"

Hắc Kiệt liếc nhìn Minh Hoằng, hít sâu một hơi rồi mới nói: "Minh Huy tiểu thư muốn cải tạo A Lệ, thuộc hạ cho rằng phải có sự đồng ý của ngài... Thuộc hạ không ngăn cản được..."

Hứa Mộ Triều im lặng giây lát rồi xoay người đi vào phòng. Hắc Kiệt không dám nhiều lời, cũng nhanh chóng quay về phòng mình. Minh Hoằng rõ ràng nhìn thấy Hứa Mộ Triều sải bước gấp gáp hơn, hai bàn tay buông thõng còn hơi run rẩy.

Trong phòng thoang thoảng mùi máu tươi. Chàng thiếu niên tuyệt mĩ lặng im nằm trên mặt đất, hai tròng mắt đen láy long lanh hơn cả ánh sao. Minh Huy đang ngồi xổm ở bên cạnh, hai tay ôm đầu gối, chăm chú nhìn cậu ta không chớp mắt.

Hứa Mộ Triều đánh hơi một lát rồi cúi xuống, túm lấy chiếc quần dài màu xám của cậu ta, xé nát. Sắc mặt A Lệ lập tức cứng đờ, còn Minh Huy lại tỏ vẻ kiêu ngạo, nói: "Không tồi phải không, đây là lần đầu tiên tôi cải tạo đôi chân cho người khác đấy! Rất hợp!"

Ánh mắt Hứa Mộ Triều trầm hẳn xuống.

Đôi chân thon nhỏ, trắng trẻo, cân đối của A Lệ vốn có không ít vết sẹo chằng chịt, nhưng ít ra cũng là chân người hoàn chỉnh. Thế mà giờ phút này, đoạn từ bắp chân trở xuống, chẳng biết đã bị cái gì chặt đứt, thay vào đó là một đôi chân kim loại còn trắng hơn cả màu da vốn có. Sự kết hợp vừa vặn này thật giống như da thịt đã hòa lẫn với kim loại. Chỉ là, nhìn kĩ ở chỗ nối vẫn lờ mờ lộ ra một đường viền màu đỏ sậm, tanh mùi máu.

Lồng ngực Hứa Mộ Triều thắt lại. "Tại sao đột nhiên lại cải tạo cậu ấy?"

Minh Huy nhanh nhảu đáp: "Hứa Mộ Triều, cô cứ yên tâm! Qua mấy tiếng nữa, cậu ta có thể tự đứng dậy, đi lại bình thường, thậm chí, còn đi với vận tốc siêu nhanh nữa... Đây chính là đôi chân có công năng tốt nhất." Nói xong, không đợi Hứa Mộ Triều đáp lời, cô ta đã nhìn sang Minh Hoằng, hỏi: "Tướng quân, tôi làm việc cũng không tệ đấy chứ?"

Minh Hoằng vốn đứng tựa vào cửa quan sát tình hình, lúc này đột nhiên đi tới, hai tay khoanh trước ngực, cúi đầu nhìn một hồi rồi nói: "Cẩu thả quá... Nhưng lần đầu tiên mà cô làm được như thế này cũng coi như không tệ. Lần sau dùng nhiều thuốc mê hơn một chút thì cậu ấy sẽ không có cảm giác đau đớn mãnh liệt như vậy."

Minh Huy toét miệng cười, Minh Hoằng cũng nở nụ cười nhàn nhạt. Thật giống như cuộc đối thoại giữa một người anh cả nghiêm nghị và cô em gái được nuông chiều, bầu không khí trong phòng cũng vì thế mà có vẻ ôn hòa hơn.

"Tại sao... chưa có sự đồng ý mà đã cải tạo người của tôi?" Hứa Mộ Triều ngẩng đầu, nhìn xoáy vào Minh Huy, giọng nói cao vút, lạnh như băng vang lên, lộ rõ sự tức giận tột độ.

"Phó thống lĩnh... là tôi tự nguyện." A Lệ cất giọng khàn khàn.

©STE.NT

Cả người Hứa Mộ Triều khẽ chấn động, cô liếc mắt nhìn A Lệ, rồi lại quay sang nhìn Minh Huy. Một lát sau, cô thản nhiên nói với Minh Hoằng: "Không còn sớm nữa, các người đi đi."

Minh Huy từng bại dưới tay cô nên hơi sợ, thấy A Lệ gật đầu với mình, cô ta làm mặt quỷ với Hứa Mộ Triều rồi nhanh chóng đi ra cửa. Nhưng Minh Hoằng lại không hề nhúc nhích. Hắn nhìn Hứa Mộ Triều chằm chằm. "Hứa, dáng vẻ của cô... là tức giận sao?"

Hứa Mộ Triều nhìn hắn, cười. "Tôi không tức giận. Đối với chúng tôi, cải tạo là một việc hệ trọng liên quan tới sự sống còn, sơ sẩy một chút là sẽ thành công cốc. Nếu như tôi giấu giếm anh, giết Minh Huy để cải tạo, anh có tức giận không?"

Minh Hoằng lắc đầu. "Tôi sẽ không tức giận. Chết rồi thì tạo ra một cái khác giống Minh Huy như đúc, hơn nữa, công năng còn có thể tối ưu hơn."

Hứa Mộ Triều im lặng trong chốc lát, lại hỏi: "Nhưng nó vẫn sẽ là Minh Huy sao? Anh nói các anh là hình thức sinh mệnh cuối cùng, nhưng hình thức sinh mệnh cuối cùng chân chính, vĩ đại nhất chẳng phải là độc nhất vô nhị, không thể thay thế ư?" Cô cười nhạt. "Thứ thực sự tồn tại đến cuối cùng chính là nguyên tắc cơ bản của các anh, chứ không phải là sinh mệnh của các anh. Nói cách khác thì thứ tồn tại thực sự là chủng tộc chế tạo ra các anh, chứ không phải các anh. Ha ha, tôi thực sự nên cân nhắc một chút, xem có nên nhận sự cải tạo của các anh hay không."

Sắc mặt Minh Hoằng nhất thời trở nên hết sức khó coi. Hứa Mộ Triều lại tỏ ra vô cùng kiên định, không khách khí nói: "Tôi buồn ngủ rồi, mời về cho!"

Minh Hoằng giận quá hóa cười, "hừ" lạnh mấy tiếng rồi xoay người bỏ đi.

Trong phòng lập tức yên tĩnh trở lại.

A Lệ nãy giờ vẫn trầm mặc, lúc này lại nói bằng giọng hơi gấp gáp: "Không phải cô quá xúc động rồi đấy chứ? Cô làm hắn tức giận rồi đấy!"

Vẻ tức giận trên gương mặt Hứa Mộ Triều lập tức biến mất, cô hít sâu một hơi, nói: "Tôi cố ý đấy."

A Lệ có vẻ không hiểu.

“Có câu “loạn tắc sinh biến”, nghĩa là chúng ta có thể tìm đường sống trong sự hỗn loạn. Hắn đã lên kế hoạch trong vòng hai ngày sẽ hoàn thành việc cải tạo tôi. Với tính cách tinh vi, nham hiểm của hắn thì chỉ có cách khiến lòng hắn rối loạn, chúng ta mới có đường sống. Hôm nay, khó khăn lắm tôi mới phát hiện ra được nhược điểm trong con người hắn...” Hứa Mộ Triều ngồi xuống cạnh A Lệ, nói tiếp: “Còn bây giờ, nói cho tôi biết, tại sao cậu lại muốn tiếp nhận sự cải tạo này?”

A Lệ chật vật muốn ngồi dậy, Hứa Mộ Triều vội vã đỡ cậu. Cậu dựa đầu vào vai cô, thở dốc. Đôi mắt trong veo, sáng như ánh trăng, lấp lánh vài tia vui sướng. Đây là lần đầu tiên Hứa Mộ Triều nhìn thấy cậu vui đến vậy.

Cậu nói: “Cuối cùng thì tôi cũng biết nội dung nguyên tắc cơ bản của người máy rồi.”

Hứa Mộ Triều cúi đầu, chậm rãi nói: “Trả giá bằng đôi chân sao?”

Cậu gật đầu. “Trả giá bằng đôi chân cũng không sao, cơ thể của tôi... Minh Huy hoàn toàn tin vào thành ý của tôi, bây giờ tôi đã là nửa người nửa máy, cho nên cô ta liền nói cho tôi biết nội dung của nguyên tắc cơ bản.” Cậu nhìn Hứa Mộ Triều nói tiếp: “Hứa Mộ Triều, tôi khó mà thoát khỏi đây được, nhưng cô thì có thể. Tôi hi vọng cô lấy tính mạng ra để thề, rằng nếu có thể thoát khỏi đây, hãy truyền lại bí mật trong nguyên tắc cơ bản này cho loài người.”

Chương 17: Thăm dò thân thể

Ánh mắt của A Lệ trong veo mà kiên định khiến Hứa Mộ Triều phải nhìn cậu bằng con mắt hoàn toàn khác. Theo như lời cậu nói thì mấy năm nay, cậu đã sống một cuộc đời tăm tối, dơ bẩn, còn thua cả súc vật... Nhưng hóa ra, cậu chưa bao giờ chịu khuất phục.

Hứa Mộ Triều nhìn A Lệ, nói: “Tôi lấy danh dự của bán thú ra để thề rằng... Nếu như tôi không chết, nhất định sẽ truyền đạt nội dung nguyên tắc cơ bản này lại cho loài người. Tôi cũng sẽ dốc hết sức để đưa cậu thoát ra ngoài.”

A Lệ ngước mắt nhìn cô, nở nụ cười dịu dàng, nhàn nhạt. Sau đó, sắc mặt cậu trở nên nghiêm trọng vô cùng. “Nguyên tắc cơ bản của người máy... là bằng mọi giá, tiêu diệt toàn bộ sinh vật trên đại lục, bao gồm cả con người, zombie và thú tộc.”

Hứa Mộ Triều hoảng sợ ngẩng phắt đầu lên. Cuồng vọng đến mức muốn tiêu diệt tất cả các chủng tộc khác sao? Chẳng lẽ người máy thực sự không phải là kiệt tác của một chủng tộc nào đó, mà đúng là kết quả của sự tự thân tiến hóa? Cho nên bọn chúng mới muốn vươn đến một vị thế cao hơn, xâm chiếm đại lục của các chủng tộc?

Đêm đã khuya.

"Nỗi đau đớn này... không thấm vào đâu cả." A Lệ nói với giọng run rẩy.

Hứa Mộ Triều nhìn thấy sắc mặt trắng bệch cùng đôi môi run rẩy của cậu thì không cho phép cậu kháng cự, lẳng lặng ôm cậu vào lòng.

Họ cùng nhau nghênh đón ánh sáng của một sớm bình minh.

Lúc mặt trời ló dạng, A Lệ rốt cuộc cũng chìm vào giấc ngủ mê man. Hứa Mộ Triều đặt cậu ta nằm xuống rồi yên lặng rời khỏi phòng. Cô đã dặn dò Hắc Kiệt, nếu như cô không may bị cải tạo thì cứ dùng biện pháp bắt Minh Huy làm con tin, có lẽ vẫn mở ra được một con đường sống. Nhưng Minh Huy thực sự chiếm một vị trí nào đó trong lòng Minh Hoằng sao? Có lẽ đây chỉ là cái cớ để cô trấn an đám người Hắc Kiệt mà thôi.

Vừa bước vào nhà xưởng, Hứa Mộ Triều đã ngẩn cả người. Các thiết bị máy móc chồng chất trong góc nhà xưởng ngày hôm qua đã được dọn sạch. Giữa phòng đặt một số thiết bị mới tinh, tỏa sáng lấp lánh giữa ánh đèn. Trên chiếc bàn kim loại khổng lồ, trong suốt, chất liệu mỏng nhẹ, đủ cho bốn người nằm. Đèn đóm trong nhà xưởng đồng loạt bật sáng một cách khác thường, trông chẳng khác nào một phòng thí nghiệm được trang bị đầy đủ tiện nghi.

Hứa Mộ Triều lấy lại bình tĩnh, đề cao cảnh giác. Cô không nhìn thấy bóng dáng Minh Hoằng đâu.

Nhưng đúng vào lúc này...

Những khẩu súng trên bàn tựa như có sinh mệnh, chợt chuyển hướng, đồng loạt nhắm về phía Hứa Mộ Triều. Chúng không bắn ra đạn mà phun ra một loại chất lỏng màu bạc. Có quỷ mới biết đó là thứ gì!

Hứa Mộ Triều nhanh như chớp nhảy vút lên trần nhà. Minh Hoằng không nhịn được nữa mà động thủ rồi sao?

Chất lỏng kia giống như một tấm lưới màu bạc được bện dày đặc, kín mít, bất ngờ tấn công từ mọi hướng. Cô vội vàng né tránh từng tia chất lỏng. Cuối cùng, lợi dụng một khoảng không nhỏ, cô tìm thấy một góc chết phía sau bức tường, liền xoay mình, nhào qua, rơi phịch xuống đất.

Một loạt đạn lập tức rơi xuống cách góc chết nửa mét, Hứa Mộ Triều thở phào nhẹ nhõm.

Sau lưng cô bỗng vang lên một tiếng cười khẽ.

Toàn thân cô trở nên căng cứng, không đợi cô xoay người, cũng không cho cô kịp tấn công, giọng nói lạnh lùng của Minh Hoằng đã vang lên bên tai: "Tôi cũng đoán chúng không thể bủa vây được cô." Vì phán đoán chính xác như vậy nên hắn mới đứng tại góc chết này, chờ cô tự tới nộp mạng.

Cổ Hứa Mộ Triều lập tức truyền đến cảm giác đau đớn. Cô hoảng sợ, kinh hãi quay đầu, chỉ thấy Minh Hoằng cao lớn trong bộ quân phục uy nghiêm, đứng sau lưng cô tự khi nào. Trên tay hắn còn cầm một ống tiêm bằng kim loại, lập tức cắm thẳng vào người cô, một chất lỏng màu bạc chậm rãi tiến sâu vào trong cơ thể.

"Anh làm gì vậy?" Giọng nói của Hứa Mộ Triều có chút run rẩy. Chết tiệt! Lần này cô thực sự rơi vào tay hắn rồi.

Minh Hoằng mỉm cười. "Ngày hôm qua, tôi đã nói, phương thức mô phỏng khả năng chiến đấu mà cô đề xuất mang lại hiệu suất quá thấp, vẫn nên làm theo phương pháp của tôi."

Hứa Mộ Triều thét lên một tiếng đau đớn, cảm giác choáng váng dữ dội lập tức tấn công vào đại não, cô tuyệt vọng, ngã thẳng vào lồng ngực lạnh như băng của Minh Hoằng.

Sau khi chìm sâu vào hôn mê, Hứa Mộ Triều đã mơ một giấc mơ.

Dưới ánh hoàng hôn đỏ ối, cô đưa đám thú binh chạy trốn. Khói lửa đạn pháo giăng khắp trời, bọn họ chẳng khác nào những con ruồi mất đầu, không thể xác định rõ phương hướng, cuối cùng bị đoàn người máy do Minh Hoằng thống lĩnh chặn lại tại đường ven biển.

Minh Hoằng lạnh lùng nhìn cô, tàn nhẫn nói: "Cô đã lừa tôi. Cô không hề yêu thích máy móc."

Rồi hắn lệnh cho người dìm cô xuống đáy biển.

Nước biển lạnh đến thấu xương, cô muốn giãy giụa, lại phát hiện cả người không còn chút sức lực. Song cảm giác lạnh lẽo này lại giống như một bàn tay, từ từ mơn trớn từ khuôn mặt xuống tới ngực, rồi tới bắp đùi...

Cô ngẩng đầu, lại thấy Thẩm Mặc Sơ không một mảnh vải che thân, lờ mờ xuất hiện dưới đáy biển. Anh ta vẫn giữ nguyên dáng vẻ anh tuấn mà trầm lặng, ánh mắt sáng ngời nhìn cô chằm chằm.

"Anh còn sống sao?" Cô hỏi.

Anh ta không trả lời, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt thâm trầm, cánh tay rắn chắc nhẹ nhàng đỡ lấy cơ thể cô, hơi thở lạnh lẽo cứ thể phả lên mặt cô.

Cô cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Bỗng anh ta nâng người cô lên, giống như lần đầu bọn họ thân mật, cúi đầu xuống, bờ môi lạnh lẽo lại nhiệt tình như lửa. Tầm nhìn và đầu óc của cô trở nên mơ hồ, chỉ loáng thoáng nhìn thấy một đôi mắt sâu đen láy, rồi lại chợt biến thành màu đỏ tựa máu tươi. Cô còn nhìn thấy cơ bắp tráng kiện của đàn ông, cùng một đôi tay thon dài liên tiếp vuốt ve cơ thể cô. Cô không kìm được kêu lên một tiếng, khẽ khàng mở mắt.

Trên trần vẫn là những mảnh ghép kim loại chi chít vết ám khói đen sì, cô thấy mình nằm giữa cái lồng trong suốt đó. Đây là giấc mộng xuân hoang đường nhất của cô. Năng lực tự chủ ẩn sâu trong cơ thể đã khiến cô rất lâu rồi không có giấc mơ nào như vậy, thế mà hôm nay, trong tình huống nguy cấp đến vậy, tại sao cô lại mơ thấy những hình ảnh đó?

Một giây sau, sự sợ hãi ngay lập tức xông lên đỉnh đầu. Cô mất đi tri giác được bao lâu rồi? Có phải hắn đã cải tạo cô rồi không? Cô đã là người máy rồi sao?

"Cô tỉnh rồi à?" Giọng nói của Minh Hoằng êm ái như nước chảy, trầm thấp dễ nghe, lại gần trong gang tấc. Cô hoảng sợ quay đầu, thấy hắn đang nằm cách cô chưa tới mười centimét, thế nhưng... chết tiệt, tại sao hai người lại nằm bên nhau trong tư thế này chứ?

Dưới ánh đèn sáng choang, cơ thể cao lớn, trắng trẻo của Minh Hoằng chẳng khác nào một tác phẩm nghệ thuật được thiết kế một cách hoàn mĩ, với những đường cong hoàn hảo, cơ bắp rắn chắc và vô cùng cân đối. Đúng vậy, lúc này hắn không mặc gì cả, nằm nghiêng bên cạnh

cô, một tay chống đầu, dưới mái tóc ngắn màu đen mềm mại là cặp mắt đỏ rực, sáng quắc, đang nhìn cô chăm chú.

Quần áo của cô chẳng biết từ lúc nào đã bị lột sạch. Mặc dù đã biến thân nhưng cô thể cô đã mất khả năng phòng vệ. Hứa Mộ Triều liền hành động theo phản xạ, dùng tay che những chỗ nhạy cảm.

Nhưng bàn tay còn lại của Minh Hoằng vẫn tự do du ngoạn trên người cô, khiến cô không khỏi kinh hồn bạt vía mà rùng mình. Hắn đang làm gì vậy? Một người máy, tại sao lại muốn trêu đùa cô? Lẽ nào hắn cũng có dục vọng của loài người? Không thể nào!

Hứa Mộ Triều đột nhiên nhận ra mình không thấy khó chịu chỗ nào cả, chẳng lẽ hắn chưa cải tạo cô? Hay hắn cải tạo quá thành công, đến nỗi cô gần như không cảm nhận được gì?

"Hứa." Đôi mắt hắn như hai viên hồng ngọc, lóe lên những tia vui vẻ. "Vừa rồi là trạng thái đạt tới cao trào của động vật sao? Các chỉ số năng lực của cơ thể tăng vọt, sức chiến đấu cũng vì thế mà tăng theo sao, tại sao vậy?"

Hứa Mộ Triều ngẩn ra.

Hắn rút tay về, hài lòng nói: "Tôi từng đọc về bộ phận này ở trong sách, không ngờ nó lại thần kì đến mức này."

Tựa hồ vẫn còn rất hứng thú, hắn lại đưa tay ra, nhẹ nhàng ve vuốt, thăm dò. Cả người cô lập tức run rẩy, dường như hắn rất hài lòng với phản ứng này của cô.

Hứa Mộ Triều hít sâu một hơi, mặt không đổi sắc, cố chịu đựng sự giày vò này. Cô mỉm cười, ngẩng đầu nhìn hắn. "Nói như vậy, anh chỉ đang quan sát, chứ chưa bắt đầu cải tạo tôi sao?"

Minh Hoằng nhìn lên mặt cô, rồi không khỏi ngẩn ra. Thân là người máy có đủ cả trí tuệ và năng lực, hắn luôn tự phụ mình là chúa tể của đại lục, tuyệt đối không có bất cứ người máy nào sánh được với hắn. Vài năm gần đây, mục tiêu duy nhất của hắn chính là nghiêm khắc thực thi nguyên tắc cơ bản. Sắp tới, hắn dự định khi thời cơ chín muồi sẽ rời khỏi lòng đất, đưa đội quân người máy tung hoành khắp nơi, gia nhập cuộc chiến của đại lục.

Nửa năm trước, khi đang bí mật thăm dò các lãnh địa của đại lục, hắn bất ngờ gặp được Đồ Lôi. So với sự điên cuồng của zombie, sự giảo hoạt của loài người thì thú tộc với chỉ số

IQ cực thấp dưới sự lãnh đạo của một Đồ Lôi tầm thường chính là quân liên minh và con tốt thí tốt nhất của người máy bọn hắn. Hơn thế nữa, dường như Đồ Lôi cũng rất vui lòng, tự nguyện dựa dẫm vào đội quân hùng mạnh thế như chẻ tre của Minh Hoằng.

Hôm nay, Đồ Lôi lại gửi cho hắn Hứa Mộ Triều, chính là mang đến cho hắn sự hứng thú tột cùng. Cô vừa có ngoại hình xinh đẹp của loài người, vừa có khả năng chiến đấu mạnh mẽ của người thú, hơn thế, sức mạnh còn vượt xa đám binh sĩ bình thường, thậm chí gần như có thể ngang hàng với hắn. Đương nhiên, hắn có thể không ngừng cải tiến chính mình. Trên thực tế, lúc này, sức mạnh của hắn đã vượt qua cô.

Với một tác phẩm nghệ thuật hoàn mĩ như vậy, hắn không vội cải tạo ngay, mà muốn chơi đùa thêm vài ngày nữa. Hắn đã nhẫn nại, đáp ứng mọi yêu cầu của cô. Nhưng cô lại không nghe lời hắn, còn dám nghi ngờ sự cao quý của người máy, nghi ngờ ý nghĩa tồn tại của nguyên tắc cơ bản. Những lời cô nói khiến tâm tư của một gã người máy luôn tôn thờ chủ nghĩa máy móc như hắn thậm chí còn nảy sinh chút rối loạn.

Chính vì vậy, hắn phải khiến cô nàng ngang ngược này tâm phục khẩu phục mà ngã vào lòng hắn. Dù sao thì hắn vốn có ý định giải phẫu cô, chờ đến hôm nay cũng đã trễ nải quá lâu rồi.

Đây là lần đầu tiên hắn cải tạo một cơ thể sống cao cấp như vậy. Hắn lột sạch quần áo của cô, tự dùng đôi tay nhạy bén của mình chạm tới từng bộ phận trên người cô, mỗi một tấc da, mỗi một đốt xương.

Cô hôn mê, bất tri bất giác biến thân, nằm trong vòng tay hắn, khe khẽ run rẩy từng hồi. Vẻ mặt cô hết sức kì quái, tựa hồ vừa khổ sở vừa yếu ớt, lại có vẻ âm thầm khao khát. Mọi hành động tiếp theo của hắn hoàn toàn bị cảm giác trên thân thể và biểu cảm trên gương mặt cô dẫn dắt, làm chệch hướng kế hoạch đã định của hắn. Mà trên màn hình máy quét biểu thị, các chỉ số của cơ thể cô nhảy lên đỉnh cao nhất mà hắn từng thấy. Nhìn cơ thể bán thú trước mặt, đột nhiên hắn cảm thấy mìnhh chưa hiểu hết về cô, thiếu chút nữa đã hành động tùy tiện, cải tạo cô thành cỗ máy chiến đấu tầm thường.

Thế nên, hắn liền cất hết dụng cụ giải phẫu và các bộ phận kim loại định lắp đặt cho cô đi, sau đó tự cởi quần áo, nằm xuống cạnh cô. Hắn không biết phải làm thế nào để mình cũng đạt được đỉnh điểm sinh lí giống như cô, để chỉ số cơ thể và năng lực chiến đấu tăng vọt trong nháy mắt.

“Hứa, tôi vẫn chưa cải tạo đâu.” Giọng nói của hắn toát lên vẻ cưng chiều. “Cô là vật thí

nghiệm hoàn mĩ nhất của tôi, theo cách nói của loài người thì cô chính là một "bảo bối" quý giá. Tôi muốn cho cô những thứ tốt nhất, nhưng chưa phải là lúc này."

Hứa Mộ Triều nãy giờ vẫn luôn cảnh giác cao độ, lúc này mới dám thả lỏng. Biểu cảm thở phào nhẹ nhõm của cô thực sự quá rõ ràng, hắn liền cười, nói: "Hãy nói cho tôi biết, tôi phải làm thế nào mới có thể khiến các chỉ số cơ thể và năng lực chiến đấu tăng vọt được như cô?"

Chương 18: Nỗi hận của Minh Huy

"Vấn đề này không đơn giản đâu." Hứa Mộ Triều nhanh chóng động não suy nghĩ, ngoài miệng thì vòng vo kiếm cớ.

"Nói tiếp đi." Minh Hoằng nói bằng giọng hết sức hưng phấn.

"Lúc tôi hôn mê, tại sao anh lại... chạm vào thân thể tôi?" Cô hỏi.

"Vốn định chuẩn bị giải phẫu cho cô, nên cần làm quen với kết cấu cơ thể của cô trước."

"Ồ... Vậy tại sao anh cũng cởi hết quần áo của mình ra vậy? Anh buồn ngủ à?"

Thực ra cô chỉ hỏi cho có mà thôi, chứ cô biết chắc, hắn cởi hết quần áo chỉ đơn thuần là vì muốn bắt chước cô.

"Ngủ?" Minh Hoằng nhíu mày. "Không, người máy không cần ngủ."

Hứa Mộ Triều đang nghĩ cách phân tán sự chú ý của Minh Hoằng, liền thuận nước đẩy thuyền, hỏi: "Chẳng phải các anh cũng cần nạp điện sao? Giống như hoạt động ngủ của loài người ấy?"

Minh Hoằng lắc đầu. "Đó là loại người máy khác. Trong cơ thể tôi có tinh thể khoáng thạch siêu năng lượng, không cần phải nạp điện."

Tinh thể khoáng thạch siêu năng lượng... Gã Minh Hoằng này còn mạnh hơn những gì cô tưởng tượng. Cô nói liều: "Vậy sao? Thế thì không được rồi. Anh vừa thấy đấy, tuy có thể đạt

được cao trào bất cứ lúc nào nhưng chỉ trong khi ngủ thì sức chiến đấu mới đạt tới giá trị cao nhất. Nếu như anh không ngủ thì chẳng còn cách nào khác."

Ai cũng biết đây chỉ là một mớ lí luận hết sức hoang đường, ham muốn của con người lúc tỉnh e là còn mạnh mẽ hơn cả khi ngủ. Thế nhưng Minh Hoằng, người chỉ biết có lí thuyết, không hề có kinh nghiệm thực tiễn, lại nửa tin nửa ngờ.

Hắn trưng ra vẻ mặt hết sức nghiêm túc, gật đầu rồi trầm tư suy nghĩ.

"Tôi hơi mệt rồi, có thể đi về trước không?" Cô hỏi.

Bỗng nhiên, hắn ngẩng đầu, nói: "Tôi cũng có thể."

Cô bị dọa cho giật mình, lắp bắp hỏi: "Có thể… cái gì?"

Hắn nở nụ cười nhàn nhạt. "Tôi có thể làm nhiễu sóng điện từ từ bên ngoài, làm cho nguồn năng lượng của tinh thể tạm dừng hoạt động một thời gian, chỉ để lại một dòng điện yếu để duy trì sự hoạt động của khung máy, đại khái giống như là sóng điện não của động vật trong trạng thái ngủ say."

Một ý nghĩ táo bạo bỗng nảy lên trong đầu Hứa Mộ Triều, nếu như Minh Hoằng chìm vào trạng thái ngủ say, bọn người máy sẽ như rắn mất đầu, chẳng phải đó chính là cơ hội tốt nhất để bọn cô chạy trốn sao?

"Nếu tôi đạt được tới trạng thái này, bước tiếp theo phải làm thế nào?" Hắn lại hỏi.

Mặt cô nóng như rang, nhưng ngữ khí lại rất bình tĩnh, cô lảng sang chuyện khác: "Anh có muốn tôi giúp anh khi anh chìm vào trạng thái ngủ say không?"

Hắn chăm chú nhìn cô, nở một nụ cười bí hiểm, lắc đầu. "Không. Trong trạng thái đó, năng lực phòng vệ và tấn công của tôi đều bằng không. Tôi sẽ không để bất cứ kẻ nào ở bên cạnh đâu."

Hứa Mộ Triều thở phào nhẹ nhõm, nhưng đột nhiên lại cảm thấy hơi tiếc nuối. Đó là một cơ hội tốt, nếu bắt được hắn làm con tin thì việc trốn chạy sẽ dễ như trở bàn tay. Nhưng hắn đồng ý tiến nhập vào trạng thái ngủ say đã là một cơ hội vô cùng tốt rồi. Cô ngẩng đầu, mỉm cười nhìn hắn. "Hi vọng anh sẽ thành công."

Hắn gật đầu, nói: “Cô quay về đi. Trong vòng tám giờ tới, tôi sẽ phong tỏa toàn bộ gian nhà xưởng này, cho đến khi tôi tự động hủy bỏ trạng thái hôn mê đó.” Nói rồi, hắn nhắm mắt lại, nhìn bộ dạng này thì có vẻ muốn ngay lập tức tiến vào trạng thái ngủ say.

©STENT: http://www.luv-ebook.com

Hứa Mộ Triều bật dậy, nhặt quần áo lên, lại phát hiện chúng đã bị xé rách, căn bản không thể mặc được nữa. Bất đắc dĩ cô đành phải lấy bộ quân phục của Minh Hoằng đang để trên bàn, mặc lên người. Quần áo của hắn rất rộng, còn toát ra hơi thở lạnh lẽo, nhàn nhạt.

“Hứa.” Hắn đột nhiên cất tiếng gọi cô.

Cô quay lại nhìn, hắn vẫn giữ nguyên trạng thái nhắm mắt, nhưng khóe miệng lại khẽ nhếch lên, mỉm cười. “Bảo bối của tôi, cảm ơn em.”

Người cô cứng đờ, hắn lại nói: “Ngày hôm qua, việc em nghi ngờ những nguyên tắc cơ bản đã khiến tôi bắt đầu tự hỏi một vài điều.”

“Tự hỏi... cái gì?”

“Ý nghĩa sự tồn tại của tôi.” Hắn nói. “Có lẽ sẽ có một ít thay đổi. Chờ tôi suy nghĩ kĩ càng rồi sẽ nói cho em biết, cũng sẽ viết vào trình tự cải tạo của em, đến lúc đó, tôi và em sẽ là một thể thống nhất.”

Hắn thực sự xem cô là thú cưng sao? Nhưng cô lại chẳng thấy vinh hạnh chút nào. Hắn hồn nhiên hơn bất cứ người đàn ông nào cô từng gặp, nhưng cũng kinh khủng hơn bất cứ ai.

Không, cô ngớ ngẩn rồi sao. Minh Hoằng không phải là đàn ông, hắn là người máy. Cô cười gượng hai tiếng, lập tức nói lời từ biệt rồi rời khỏi nhà xưởng. Cô mặc kệ hắn có thực sự hoang mang về nguyên tắc chết tiệt kia hay không, chỉ biết tám tiếng đồng hồ sắp tới là cơ hội có một không hai, cô phải liều chết mà nắm lấy.

Ngoài cửa, đám người máy canh phòng nhìn cô trong chốc lát, rồi phá lệ tiến đến chào theo nghi thức quân đội, sau đó mới đi theo cô, trở về bộ chỉ huy.

Cô có chút nghi hoặc, chẳng lẽ vì mặc quân phục của Minh Hoằng mà cô đã khiến đám người máy này hiểu lầm? Thế nên bọn chúng mới hành lễ theo quân hàm, nhưng vẫn tuân thủ mệnh lệnh trông giữ cô như cũ.

Cô quyết định sẽ mặc bộ quần áo này chạy trốn.

Hoàng hôn buông xuống, bầu trời nhuộm một màu đỏ hồng động lòng người. Ban đêm, dưới lòng đất này cũng không có gì khác biệt so với ban ngày. Người máy vẫn làm việc tại khu mỏ, không ngơi nghỉ. Đám khói dày đặc từ nhà xưởng trước nay chưa bao giờ ngừng bốc lên.

Thân là người máy thứ hai do Minh Hoằng chế tạo, Minh Huy ra đời cũng đã lâu, sức chiến đấu so với những binh sĩ khác không được tính là cực mạnh nhưng sở trường của cô ta chính là khả năng điều khiển đội hình máy móc chiến đấu cỡ lớn. Nếu để cô ta chỉ huy những cỗ máy đó đánh nhau với Hứa Mộ Triều thì e là khả năng chiến thắng sẽ rất cao. Hơn nữa, cô ta còn được ban cho họ "Minh", tượng trưng cho địa vị mà không người máy nào có thể so sánh.

Đêm nay, người máy thứ hai thế giới – Minh Huy – phát hiện ra Minh Tướng quân tự khóa mình trong một nhà xưởng, còn bố trí mấy lớp phòng tuyến bằng tia phóng xạ, bất cứ kẻ nào, kể cả cô ta, cũng không thể tới gần.

Cô ta đang buồn chán thì một gã cảnh vệ chợt đến chuyển lời nhắn, A Lệ muốn gặp cô ta.

Cô ta thích máy móc, cũng thích những thứ xinh đẹp. A Lệ là người đàn ông đẹp nhất mà cô ta từng gặp. Vì thế, ngay từ đầu, cô ta đã quyết định phải cải tạo A Lệ thành cơ thể bán người máy đẹp trai, hùng mạnh nhất. Không biết cơ thể và tướng mạo đẹp đẽ của cậu ta nếu kết hợp với máy móc kim loại thì sẽ trở thành một tác phẩm hoàn mĩ đến mức nào đây?

Vừa bước vào phòng, đập vào mắt là bộ quân phục quen thuộc, Minh Huy liền hành lễ theo phản xạ. Sau đó mới phát hiện ra đó là Hứa Mộ Triều đang đứng bên cửa sổ, mỉm cười nhìn cô ta.

"Tại sao cô lại mặc quân phục của ngài Tướng quân?" Minh Huy tỏ vẻ không vui. Trong lòng tất cả các người máy, những gì thuộc về Minh Tướng quân đều cao quý, bất khả xâm phạm.

Hứa Mộ Triều nhìn Minh Huy bằng ánh mắt trong veo. "Ồ, bộ quần áo này là ngài ấy cho tôi."

Đến lúc này Minh Huy mới thực sự cảm thấy kính nể cô, dù sao thì trang phục của Tướng quân, ngay đến cô ta cũng chẳng thể động vào. Cô ta nhìn sang A Lệ đang đứng một bên.

"Minh tiểu thư. Đôi chân này rất tốt, cảm ơn cô nhiều!" Trong giọng nói bình thản vốn có của A Lệ bỗng hòa lẫn chút dịu dàng.

Minh Huy thích thú đi tới, chạy xung quanh A Lệ, không ngờ A Lệ bỗng nhiên kéo cô ta lại. Trong trí nhớ của Minh Huy, mỗi khi cô ta muốn tiếp cận, A Lệ đều sẽ hơi nhíu mày, đây là lần đầu tiên cậu chủ động chạm vào cô ta. Cô ta không khỏi ngẩn ngơ. Dưới ánh đèn, khuôn mặt thiếu niên tuấn tú như thể được phủ thêm một tầng ánh sáng diễm lệ mà dịu dàng. Cậu ôm Minh Huy vào lòng. Cậu tuy gầy nhưng bả vai lại rất dày rộng, Minh Huy dựa vào ngực cậu, tự nhiên có cảm giác vô cùng thoải mái.

Minh Huy mở to mắt nhìn A Lệ. "Ơ, anh muốn làm gì?"

A Lệ mỉm cười, bàn tay ấm áp bỗng nhiên áp lên má Minh Huy. Động tác này có ý nghĩa gì đây? Cô ta không biết, nhưng thực sự rất thích.

"Minh tiểu thư, tôi có chuyện này muốn nhờ cô giúp một tay." A Lệ thấp giọng nói, khuôn

mặt ghé sát khiến hơi thở gần như phả hết lên mặt cô ta. Minh Huy thầm nghĩ: Cảm giác này thật là kì quái, hóa ra hơi thở của con người lại mỏng manh như vậy.

"Anh muốn tôi giúp cái gì?" Cô ta ngạc nhiên hỏi, đồng thời bắt chước A Lệ, đưa một tay lên áp vào má cậu. A Lệ tựa hồ sửng sốt một chút, ngay sau đó, ánh mắt lại khôi phục vẻ dịu dàng.

"Các anh em của tôi năn nỉ tôi hỏi cô, liệu cô có thể cải tạo cho bọn họ được không?"

"Các anh em ư?" Minh Huy tỏ vẻ khó hiểu.

"Là đám người thú đó. Bọn họ cảm thấy cô rất mạnh, là nữ người máy... xinh đẹp nhất, hùng mạnh nhất mà bọn họ từng gặp. Bọn họ đều hi vọng được cô cải tạo cho. Cô thấy thế nào?"

"Thật sao? Nhưng nhiều người như vậy, cần phải có sự đồng ý của Minh Tướng quân..." Minh Huy có vẻ do dự.

Nhưng hành động của cậu thiếu niên A Lệ lại lần nữa khiến cô ta không thể ngờ tới. Cậu đột nhiên hạ thấp khuôn mặt vô cùng đẹp đẽ kia xuống, khẽ khàng áp đôi môi ấm áp lên trán Minh Huy. "Tôi đã đồng ý với bọn họ rồi. Tất cả nhờ cô đó!"

Động tác này của cậu hết sức tự nhiên và dịu dàng. Minh Huy biết loài người vẫn hay gọi hành động này là "hôn", và chỉ hôn những người được coi là thân thiết nhất mà thôi. Nói như vậy, A Lệ và cô ta đã rất thân thiết rồi sao? Minh Huy vô cùng vui sướng, thầm nghĩ A Lệ đã không còn là con người thuần chất, nhất định sẽ không muốn chạy trốn nữa. Hứa Mộ Triều cũng đã khoác lên người bộ quần áo của Minh Tướng quân, cho thấy hai người đã thân thiết với nhau như thế nào. Huống hồ nơi này canh giữ nghiêm ngặt, bọn họ cũng không thể chạy thoát được.

Thế là cô ta liền gật đầu, nói: "Tôi đi hỏi Minh Tướng quân một chút rồi sẽ trả lời... Nhưng anh đừng để bọn họ chạy lung tung, nếu không sẽ bị đội cảnh vệ vô ý giết chết đấy."

A Lệ gật đầu rồi đột ngột buông cô ta ra. Hành động này khiến cô ta cảm thấy có chút hụt hẫng. Ngẩng đầu, lại thấy Hứa Mộ Triều lẳng lặng đứng một bên, ánh sáng ở phía sau lưng không chạm tới khuôn mặt khiến biểu cảm của cô có chút mơ hồ.

Tất thảy mọi việc sau đó đều tiến triển vô cùng nhanh chóng và suôn sẻ. Đám người thú

vây quanh Minh Huy như các vì sao vây quanh trăng sáng, nhao nhao hỏi chuyện, tỏ vẻ hết sức sùng kính cô ta. Người máy đa phần trầm mặc, ít nói, Minh Hoằng lại quá nghiêm khắc, cô ta chưa từng được nhiều người khích lệ như vậy bao giờ, thế nên không khỏi hưng phấn. Sau khi phái cảnh vệ đi xin chỉ thị của Minh Hoằng hai lần mà không có hồi âm, Minh Huy quyết định đánh liều, dẫn đám người thú rời khỏi sở chỉ huy.

Khi đi ngang qua lầu một, có mười mấy tên cảnh vệ xông ra, ngăn bọn họ lại. Minh Huy thậm chí còn nói: "Các ngươi không nhìn thấy Hứa Mộ Triều đã mặc quần áo của Minh Tướng quân sao? Cô ấy gần như đã trở thành một thành viên của quân đội người máy chúng ta. Bây giờ ta đang đưa bọn họ đi cải tạo, các ngươi đừng có cản trở!"

Vì thế, phòng tuyến đầu tiên nhắm vào bọn họ, không cần tốn công sức đã bị tan rã.

Trời tối hẳn. Đến nhà xưởng cải tạo, Minh Huy tìm một dây chuyền sản xuất chưa qua sử dụng, cười, nói với bọn họ: "Ai làm trước nào?"

Hứa Mộ Triều liếc mắt nhìn A Lệ. A Lệ bỗng nhiên bước tới gần, dang tay ôm lấy Minh Huy mà không hề báo trước. "Đừng cử động, trên mặt cô dính bẩn này."

Minh Huy lập tức nghe lời, đứng im không nhúc nhích, vui sướng hưởng thụ sự động chạm của A Lệ.

A Lệ xoay Minh Huy đứng quay lưng về phía Hứa Mộ Triều, ôm cô ta vào lòng, bàn tay khẽ phất qua mặt cô ta rồi đột ngột buông tay, lùi lại vài bước. Minh Huy ngẩn người, vừa định lên tiếng, đột nhiên cảm nhận được một cảm giác khác thường phía sau gáy. Một thứ vũ khí cứng rắn, sắc bén hơn cả kim loại đang đặt trên cổ cô ta.

Cô ta nghe thấy Hứa Mộ Triều thấp giọng nói: "Chớ có lên tiếng, nếu không tôi sẽ đâm thủng cổ họng cô."

Đám người thú lập tức hành động, lặng lẽ đóng cửa nhà xưởng, tắt dây chuyền chế tạo người máy, tránh để người máy mới được sinh ra, mang tới điều phiền toái. Sau đó, tất cả lại vây quanh Minh Huy.

"Đưa chúng tôi rời khỏi nơi này, lên trên mặt đất." Ngữ khí của Hứa Mộ Triều vẫn rất lạnh lùng, trầm tĩnh. "Nếu không, tôi sẽ giết cô."

"Không." Minh Huy sững sờ lắc đầu. "Tôi sẽ không vi phạm mệnh lệnh của Tướng quân,

cho dù có chết đi chăng nữa.” Rồi cô ta ngẩng đầu nhìn A Lệ bằng ánh mắt khó hiểu. “A Lệ... Anh... Các người đã lừa tôi sao? Các người muốn chạy trốn ư? Tại sao lại như vậy? Minh Huy chưa từng nói dối các người dù chỉ một câu.” Đôi mắt đỏ sậm của Minh Huy trở nên mờ mịt.

Hứa Mộ Triều im lặng giây lát rồi nói: “Nếu như cô không chịu phối hợp, tôi chỉ còn cách giết chết cô.”

Minh Huy tựa hồ không hề sợ hãi, nhìn A Lệ, nhỏ giọng nói: “Các người mà chạy trốn, tôi sẽ lập tức phát tín hiệu, lúc đó ngàn vạn người máy sẽ nhanh chóng tới đây tiêu diệt các người.”

Cô ta không chịu phối hợp thì chỉ có thể hành động theo kế hoạch đã định sẵn, đó là loại trừ sự uy hiếp này. Móng vuốt sắc nhọn của Hứa Mộ Triều nhanh chóng hướng về phía chiếc cổ cao, mềm mại giống hệt của con người của Minh Huy, trong đầu bỗng nảy ra một ý nghĩ kì quái. Minh Huy cũng giống như Minh Hoằng, hết sức ngây thơ nhưng cũng vô cùng tàn nhẫn.

Phải giết!

Ánh mắt cô trở nên lạnh lẽo hơn bao giờ hết, móng vuốt chậm rãi siết chặt...

“Khoan đã!” A Lệ bỗng nhiên lên tiếng, cậu ta nhận lấy từ tay gã bán thú đứng cạnh một chiếc búa sắt lớn, từ từ bước tới trước mặt Hứa Mộ Triều. “Cô ta từng nói, có một con chíp trong đại não, chỉ khi đập nát con chíp này thì mới có thể giết chết được bọn họ.”

Minh Huy trợn mắt nhìn A Lệ, hoàn toàn không thể tin được. “Anh muốn giết chết tôi ư? Tôi đã làm gì sai mà anh phải giết chết tôi? Không phải anh đã hôn tôi sao? Không phải anh đã rất thích thú khi được tôi cải tạo sao? Tại sao anh lại muốn giết tôi? Tại sao A Lệ lại muốn giết chết Minh Huy chứ?” Cô ta không ngừng lặp đi lặp lại những câu hỏi này, như thể trình tự trong cơ thể bị lỗi, vẻ mặt hết sức ngỡ ngàng và vô tội.

Thần sắc A Lệ trở nên tái nhợt, ngữ khí của cậu ta trầm hẳn xuống, ẩn sâu trong đó là một cảm giác tuyệt vọng khác thường: “Tôi không thích bị cải tạo. Cô cũng không làm sai điều gì, là tôi đã lừa cô, lợi dụng cô. Dù sao tôi cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa, nếu phải giết thì để tôi giết. Nếu cô muốn hận thì hận một mình tôi là đủ rồi.”

Chương 19: Chạy trốn khỏi vùng biển đầy nộ khí

Trong gian nhà xưởng im ắng như tờ, dây chuyền sản xuất ngừng mọi hoạt động, những người máy mới với cơ thể vẫn chưa được lắp ráp hoàn chỉnh nằm bất động trên băng chuyền.

Hắc Kiệt kéo một thi thể vào trong góc nhà. A Lệ ném búa sắt đi, khẽ lau tay lên bộ quân phục, động tác vừa chậm rãi vừa nặng nề, như thể hành động nện búa ban nãy đã tiêu hao toàn bộ sức lực của cậu.

Cậu ngơ ngẩn đứng yên tại chỗ một hồi rồi mới giống như đám thú binh kia, nhìn về phía Hứa Mộ Triều đang đứng bên cạnh dây chuyền sản xuất. Lúc này, Hứa Mộ Triều cũng đang nhìn cậu. Rõ ràng cậu là người chủ động yêu cầu giết Minh Huy, nhưng cô lại có một cảm nhận mãnh liệt rằng bản chất cậu là một người rất mực lương thiện.

Bởi vì cậu lương thiện nên mới xúc động vì tình cảm vô cùng thuần khiết của Minh Huy, và bởi cậu lương thiện nên mới có thể tự tay giết chết cô ta. Mới có thể nói, muốn hận thì hận một mình tôi là đủ rồi...

Ổn định lại cảm xúc, Hứa Mộ Triều chỉ vào thiết bị hình tròn ở ngay vị trí chính giữa dây chuyền sản xuất, nói: "Người máy lắp mặt nạ tại chỗ này." Cô mở một cái hộp nhỏ nằm bên phải bộ phận lắp ráp ra, bên trong xếp đầy những tấm silicon mỏng trong suốt màu xanh lá, hỏi: "Đây có phải là vi mạch điều khiển không?"

A Lệ gật đầu. "Chắc là vậy."

Hứa Mộ Triều trầm mặc một lát rồi nói: "Nếu như chúng ta lấy những vi mạch này đi, người máy mới sản xuất ra sẽ thế nào?"

Không ai biết câu trả lời.

"Thử xem sao." Hứa Mộ Triều quả quyết nói.

Đám bán thú tuân theo mệnh lệnh của thủ lĩnh, gấp rút hành động. Nửa tiếng sau, một người máy yên lặng ngồi dậy nơi cuối dây chuyền sản xuất.

Không giống với những người máy trước, nó không đi thẳng ra khỏi nhà xưởng mà chỉ chậm rãi xoay cái đầu bằng kim loại màu trắng bạc, đôi con ngươi màu đỏ liếc nhìn mọi

người, không nói năng gì. Hứa Mộ Triều nhìn chằm chằm vào tên người máy đó, lạnh lùng nói: “Lại đây!”

©STENT

Chiếc đầu kim loại quay sang phía Hứa Mộ Triều, tia sáng màu đỏ trong đôi con ngươi lóe lên. Hứa Mộ Triều thủ thế sẵn sàng.

“Xác nhận mệnh lệnh.” Tên người máy sải đôi chân kim loại dài, bước về phía Hứa Mộ Triều.

Khóe miệng Hứa Mộ Triều chậm rãi cong lên. Đám người thú sau giây lát ngây ngẩn cũng lộ ra vẻ mặt mừng rỡ khôn cùng.

Hai giờ đồng hồ nữa lại trôi qua, còn không tới một tiếng nữa, Minh Hoằng sẽ tỉnh lại.

Bốn mươi gã người máy cao lớn, thấp giọng nghiêm chỉnh nói: “Xác nhận mệnh lệnh.” Hai mươi người máy trong số đó đứng thẳng tắp, giống hệt những người máy đã được sản xuất bình thường trước đó, yên lặng bước từng bước vững vàng rời khỏi nhà xưởng. Hai mươi người máy còn lại thì vây quanh đám người bán thú.

Ước chừng mười phút sau, bên ngoài truyền đến vài tiếng động khác thường. Tiếng còi trạm gác vang lên ầm ĩ, tiếng bước chân dày đặc cho thấy quân đội đang được điều động. Ngay sau đó, khói lửa từ nóc các nhà xưởng bốc lên ngùn ngụt.

“Thành công rồi!” Hắc Kiệt hưng phấn hét lên.

Hứa Mộ Triều nhanh chóng ra lệnh: “Đi!”

Hai mươi người máy cùng bốn mươi bán thú và người thú lập tức lao ra khỏi nhà xưởng, tập kích theo đường ven biển.

Thế giới dưới lòng đất xảy ra sự hỗn loạn nho nhỏ.

Không một ai biết vì đâu lại có người máy bị rối loạn chương trình, xông vào nhà xưởng, lấy hết vi mạch điều khiển trên dây chuyền sản xuất ra, tiếp tục truyền mệnh lệnh gây rối cho người máy mới được sản xuất. Bọn chúng còn đốt nguyên liệu và nhiên liệu sản xuất, khiến ít nhất ba gian nhà xưởng xảy ra hỏa hoạn, thậm chí còn trộm đi một ít vũ khí.

Tuy nhiên số lượng người máy mất kiểm soát không nhiều lắm, dưới sự trấn áp nhanh nhẹn của đội cảnh vệ, tổn thất của cuộc nổi loạn này là cực nhỏ. Hai mươi phút sau, mấy chục người máy phản loạn bị đội cảnh vệ nhanh chóng tháo tứ chi, đưa vào lò thiêu hủy. Theo như kết quả kiểm tra thì nguyên nhân của việc rối loạn chương trình này là bởi trên cơ thể chúng không có vi mạch điều khiển.

Sĩ quan cảnh vệ rất nhanh đã tìm được nhà xưởng sản xuất ra đám người máy phản loạn này. Hắn dẫn theo một đội cảnh vệ kiểm tra kĩ càng dây chuyền sản xuất. Lúc đến gần đống nguyên vật liệu nơi góc phòng, ánh mắt hắn liền bị thu hút bởi một đôi chân của nữ giới loài người.

Hắn ra lệnh cho một tên cảnh vệ kéo thân thể đó ra ngoài. Song, cho dù là người máy sĩ quan cảnh vệ lạnh lùng, nghiêm túc, vào khoảnh khắc nhìn thấy thân thể đó cũng phải đứng đờ ra, không biết nên làm thế nào mới được.

Trên mặt đất, người máy mang hình dạng thiếu nữ loài người nhỏ nhắn trong bộ váy áo ngắn màu đỏ vẫn thướt tha, nguyên vẹn như cũ, chỉ duy cái đầu là đã bị đập thành một khối dẹp lép. Đó chắc hẳn là kết quả của một ngoại lực cực mạnh. Nửa khối chip vi mạch trên đầu lộ hẳn ra ngoài, vẫn còn tóe lửa và bốc khói trắng. Mặt cô ta hoàn toàn bị dập nát, thứ duy nhất còn sót lại chính là mảnh da nhỏ bên má trái, vẫn trắng nõn, mềm mại, bám vào phần đầu gần như đã vỡ vụn.

Không biết bao lâu trôi qua, đúng lúc viên sĩ quan cảnh vệ cho rằng cô ta đã chết, ra lệnh cho cấp dưới khiêng cô ta đi thì các ngón tay của cô ta lại khẽ run lên. Sau đó, một tia sáng màu đỏ từ nửa khối chip vi mạch còn sót lại bỗng chậm rãi hiện lên, trong nháy mắt đã bao quanh thân thể cô ta. Từ chiếc cổ mảnh khảnh của cô ta phát ra những tiếng răng rắc rất nhỏ. Một lát sau, sĩ quan cảnh vệ liền thấy cô ta từ từ đứng dậy trong tư thế cứng ngắc.

“Minh Huy, đã có chuyện gì xảy ra vậy?” Viên sĩ quan cảnh vệ hỏi.

“Sĩ quan cảnh vệ.” Có lẽ vì cổ họng cũng bị thương nặng nên giọng nói của Minh Huy không còn dịu dàng nữa mà trở nên khàn khàn như đám người máy cấp thấp. “Hứa Mộ Triều đã tạo phản, lập tức phong tỏa toàn bộ nơi này, phát tín hiệu cảnh báo cho tất cả người máy.”

“Xác nhận mệnh lệnh!”

“Đổi cho tôi... một cái đầu khác. Khi Minh Hoằng tỉnh lại, hãy lập tức báo cáo với ngài ấy... việc tiêu diệt kẻ phản bội đã được triển khai.” Minh Huy vừa nói vừa nhận lấy một tên

lửa hạng nặng từ trong tay gã cảnh vệ đứng bên.

Khói lửa mịt mù ánh lên giữa sắc trời tối đen như mực càng có vẻ yêu dị, kì quái.

Sau lưng, hai mươi người máy phóng hỏa tạo tình thế rối loạn. Trước mặt, hai mươi người máy còn lại ngụy trang thành cảnh vệ, "áp giải" đám người Hứa Mộ Triều rời đi. Đoạn đường này chỉ đáng sợ chứ không có gì nguy hiểm, đương nhiên bọn họ đã tới được gần đường ven biển.

Khi cả bọn đến gần khu rừng rậm, sau lưng bỗng truyền đến tiếng còi trạm kéo dài, chói tai. Tiếng còi ngày càng đến gần, liên tiếp ngân lên, rõ ràng là mệnh lệnh chung tầng tầng lớp lớp truyền lại.

"Chạy mau!" Vẻ mặt Hứa Mộ Triều trở nên căng thẳng tột độ. Đám người bán thú và người máy không bước đi rón rén như cũ nữa mà nhanh chóng tăng tốc chạy biến vào khu rừng.

Sau khi bọn họ lao ra khỏi khu rừng thì thấy ít nhất năm mươi gã người máy màu đen và hai gã người máy khổng lồ đang đứng lặng yên trên bờ cát, con ngươi đỏ ngầu, lạnh lùng và vô tình.

"Phá vòng vây!" Hứa Mộ Triều nhảy lên, tấn công gã khổng lồ mạnh nhất.

Ánh lửa đã tắt, tiếng sóng biển không ngừng gào thét.

Chiếc thang máy màu đen dẫn lên mặt đất đỗ ở vị trí cách đường biển khoảng chừng mười mét. Bãi biển phủ đầy cát trắng mịn lúc trước bây giờ trải đầy mảnh kim loại, ánh lửa điện lập lòe khắp nơi, thỉnh thoảng lại bắt gặp tứ chi đọng máu khô của bán thú, khung cảnh không khác gì dưới địa ngục.

Hứa Mộ Triều thở dốc, hớp từng ngụm không khí; với đôi chân người máy, tốc độ của A Lệ tăng lên rất nhiều, vì thế có thể đuổi kịp cô. Hắc Kiệt và hai gã bán thú may mắn sống sót đang chạy bên cạnh cô.

Dõi mắt về nơi xa, cách đó vài cây số, toàn một màu đen vô bờ bến, mờ mờ ảo ảo, giống như một đám mây đen khổng lồ, bao phủ toàn bãi biển. Đó là hàng ngàn, hàng vạn người máy đang dùng tốc độ cực cao tập hợp đuổi theo bọn họ.

Cũng may, cuối cùng họ đã tới được lối ra, với cái giá cực kì đắt.

Họ nhảy lên thang máy, nhấn công tắc. Bốn phía quanh thang máy khổng lồ màu đen nhanh chóng được những bức tường kim loại đen bóng quây lại, ánh sáng đột nhiên biến mất, thang máy chậm rãi nhô lên, từ từ tăng tốc.

"Phó thống lĩnh, liệu bọn chúng có đuổi kịp chúng ta không?" Một gã bán thú hỏi.

Hứa Mộ Triều gần như quát lên: "Phó mặc số phận thôi!"

"Hứa, quay lại!"

Một tiếng thét giận dữ, vang dội như sấm sét, băng qua khoảng cách xa xôi, xuyên qua tầng tầng bóng tối, xé toạc không gian mà đến.

Đám người bán thú hoảng sợ tột độ, Hứa Mộ Triều trợn tròn hai mắt. Là Minh Hoằng!

Mặc dù lúc này thang máy đã lên cao ít nhất là mười kilômét, khoảng cách xa như vậy nhưng cô vẫn không kìm được mà run lẩy bẩy, nắm chặt khẩu súng laser, cảnh giác cao độ.

Không có việc gì đâu, cô tự nhủ, chỉ cần lên được tới mặt đất, ngồi lên chiến xa đi được cả đường bộ lẫn đường thủy, thoát khỏi đảo Tây Vu, quay về đại lục, Minh Hoằng chắc chắn sẽ không thể truy kích bừa bãi.

Chỉ cần lên được mặt đất.

Thế nhưng Hứa Mộ Triều và đám người thú không thể ngờ được rằng, cuộc trốn chạy của bọn họ lại thất bại thảm hại ngay ở giây phút cuối cùng.

Bãi biển chăng đầy đèn pha cường lực, sáng rực như ban ngày. Vị tướng quân mặc bộ quân phục màu xanh trầm mặc chắp tay đứng thẳng. Viên sĩ quan cảnh vệ đứng bên trái hắn ta lên tiếng xin chỉ thị: "Tướng quân, chúng ta có nên dùng hỏa tiễn phá tan thang máy đó không?" Kẻ phản bội trốn chạy, đáng phải tan xương nát thịt!

Minh Huy lúc này đã không còn là Minh Huy của ngày trước nữa, dù thân hình của cô ta vẫn giống một thiếu nữ mảnh khảnh nhưng trên cổ lại tạm thời gắn một chiếc đầu bằng kim loại khác. Chiếc đầu đó không có chút máu thịt nào, chỉ có khung xương đầu người bằng kim

loại trắng bạc, tinh xảo, lạnh lẽo. Cô ta đứng bên cạnh Minh Hoằng, lẳng lặng nói: "Để tôi điều khiển hỏa tiễn."

Minh Hoằng lại không đưa ra chỉ thị gì, mặc cho thời gian từ từ trôi, hắn vẫn trầm mặc một chỗ.

Hắn vừa mới tỉnh lại từ trong "giấc ngủ" đầu tiên của mình. Có lẽ là do tác dụng của dòng điện nên hắn có thể nằm mơ như động vật. Giấc mơ đó rất hỗn loạn và khó hiểu, hắn nghe thấy một giọng nói giống như thở than: "Minh Hoằng, làm ơn, hãy thực hiện lí tưởng của ta, chứng minh cho Quốc vương biết..." Nhưng hắn không nhìn rõ khuôn mặt của kẻ đang nói, chỉ có giọng nói dịu dàng mà bi thương không ngừng dội vào lỗ tai hắn.

Hắn còn mơ thấy ngày đầu tiên khi thức tỉnh tại đảo Tây Vu, trời xanh, sóng vỗ, bãi cát trắng mịn, hắn thấy mình nằm sõng soài bên bờ biển. Giữa đất trời bao la bát ngát, chỉ có một mình hắn là người máy, và nguyên tắc cơ bản của người máy như thể được khắc ghi một cách rõ nét trong đầu hắn.

Hắn thậm chí còn mơ thấy Hứa Mộ Triều quật cường ngẩng đầu nhìn hắn, gương mặt trắng nõn, đôi môi đỏ hồng. Mà lúc đó cô lại không mặc quần áo, bộ ngực đầy đặn mềm mại, bắp đùi thon thả, hết sức quyến rũ. Hắn vẫn luôn cho rằng mình biết tất cả, từ trong sách, từ trong chip vi mạch của mình. Nhưng khi hắn ôm người phụ nữ này vào lòng, khi cô run rẩy bên cạnh hắn, hắn lại phát hiện, hóa ra người máy bậc nhất sống dưới lòng đất thực chất cũng có chút ngây thơ.

Hắn cũng không đạt tới "đỉnh cao" sinh lí trong trạng thái ngủ như mong muốn, mặc dù giấc mơ này không ngừng lặp đi lặp lại. Song sau khi tỉnh lại, tâm trạng của hắn vui vẻ và bình tĩnh lạ thường. Trực giác mách bảo hắn rằng, hắn còn thiếu sót một vài thứ. Hứa Mộ Triều chính là một trong số đó. Tuy rằng không quan trọng nhưng lại là thứ hắn muốn có được.

"Giết chết những tên khác, bắt sống Hứa Mộ Triều." Hắn thản nhiên nói.

Trong khoảnh khắc Minh Hoằng ra lệnh, thang máy đang lên cao với tốc độ cực nhanh đột nhiên phanh lại. Hứa Mộ Triều cùng đám thuộc hạ chỉ cảm thấy một áp lực rất mạnh ập tới, không chống cự được mà bị hất tung lên trời. Cánh của cô nhanh chóng mở ra, vỗ thật nhanh, tạo lực cản quán tính, giảm tốc độ rơi, một tay tóm lấy A Lệ, tay kia bắt lấy Hắc Kiệt.

Hai gã bán thú còn lại không may mắn được như vậy, đầu bọn họ bị va mạnh vào nóc thang máy cứng hơn thép, vỡ nát, tắt thở ngay tức khắc.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Hắc Kiệt tức giận gầm lên.

Chiếc thang đột ngột dừng lại, không đi lên cũng chẳng hạ xuống, cứ như vậy lặng yên bất động, nhốt ba người ở bên trong. Hứa Mộ Triều đột nhiên cảm thấy không ổn. Chiếc thang máy này cũng được chế tạo từ máy móc, cô nhớ khi ở nhà xưởng, Minh Hoằng từng ra lệnh cho một cỗ máy lớn tấn công cô.

Sự lo lắng của cô rất nhanh đã trở thành sự thật.

Trong thang máy khổng lồ tối đen, tiếng cười lạnh lẽo của Minh Hoằng lại lần nữa vang lên, tựa hồ ngay trên đỉnh đầu.

“Hứa, cô phản bội tôi ư?”

Trong lòng Hứa Mộ Triều dâng trào một nỗi tuyệt vọng khôn cùng.

Bốn mặt kim loại bao quanh thang máy nhanh chóng mở ra, cả thang máy lắc lư dữ dội, mặt sàn dưới chân nghiêng hẳn sang một bên, định dồn bọn họ xuống vực sâu đen ngòm.

Hứa Mộ Triều ôm hai thuộc hạ, nhảy lên cao, bay lơ lửng trong đường hầm đen kịt. Bọn họ đành trơ mắt nhìn những khối kim loại màu đen hoàn thành quá trình lắp ráp, theo những tiếng răng rắc cực lớn, chiếc thang máy vốn hình hộp vuông vắn trong nháy mắt đã biến thành một cỗ máy khổng lồ hình lập phương đen bóng với bốn cánh tay to dài hung dữ nhào về phía bọn họ.

Hai bên móng vuốt của cô đều đang quắp người, cô chỉ có thể dựa vào đôi cánh, bay trái lượn phải, liên tiếp tránh những đợt công kích của người máy. Cô muốn lợi dụng kẽ hở để trốn lên mặt đất nhưng bây giờ cả đường hầm đã bị cỗ máy phá hỏng, không còn đường thoát thân nữa.

Cả đêm chiến đấu kịch liệt, thể lực của Hứa Mộ Triều tiêu hao không ít, lại phải cáng đáng sức nặng của hai người nên tốc độ bay lượn tránh đòn của cô rõ ràng đã chậm đi hẳn. Cứ tiếp tục như thế này, bọn họ chắc chắn sẽ chết!

Chợt nghe tiếng Hắc Kiệt giận dữ gầm lên một tiếng, cánh tay trái của Hứa Mộ Triều lập tức buông lỏng. Hắc Kiệt cố tình giãy ra, hắn nâng khẩu đại bác trong tay lên, nhảy tới cánh

tay khổng lồ của gã người máy, điên tiết gào lên: “Đi mau!”

Hỏa tiễn bắn ra một luồng đạn pháo mạnh như vũ bão, toàn thân gã người máy biến thành một biển lửa. Trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng Hắc Kiệt đâu nữa. Trong lòng Hứa Mộ Triều đau xót khôn nguôi, biết rõ sự hi sinh của Hắc Kiệt không thể nào phá hủy được cỗ máy khổng lồ này, chỉ có thể kéo dài thêm chút ít thời gian mà thôi.

Cô khẽ nghiến răng, cõng A Lệ quay đầu bay xuống phía dưới.

Minh Hoằng đứng bên bãi biển, hài lòng nhìn vào đường hầm đen kịt, trong ánh sáng chói lòa của chiếc đèn pha, xuất hiện một bóng hình bé nhỏ đang lao xuống dưới với tốc độ cực nhanh.

Cô ấy đã trở lại, Minh Hoằng tự nhủ, sau này phải cải tạo thế nào thì cô mới chịu nghe lời đây? Cô đã lừa hắn, từ đầu chí cuối. Nào là thuyết máy móc tối cao, nào là một lòng muốn được cải tạo, đều là giả dối! Đúng là một tên bán thú nhỏ bé đáng ghét!

Nhưng không sao cả, sau một giấc ngủ, hắn đã hiểu rõ thế nào là dục vọng của động vật, thêm vào đó, bản thân hắn cũng không còn là kẻ theo thuyết máy móc tối cao nữa, cũng không cần ép buộc cô làm gì.

Cô vẫn sẽ là vật thí nghiệm tinh xảo nhất, sẽ được cải tạo thành binh sĩ người máy mạnh mẽ và trung thành nhất của hắn. Thân thể của cô cũng sẽ hoàn toàn quy phục, hoàn toàn thuộc về hắn.

“Không cần nổ súng.” Minh Hoằng bình thản nói. “Cô ấy rất thức thời, sẽ không lấy trứng chọi đá đâu.” Tất thảy những gì cô làm khi xuống dưới lòng đất này cũng chỉ vì mạng sống, cho nên lúc này mới bay ngược trở về, không phải vậy sao?

Hàng ngàn hàng vạn người máy im lặng bỏ vũ khí xuống, nhìn bóng dáng nhỏ bé đó bay lượn, từ từ tiến tới gần. Viên sĩ quan cảnh vệ thở phào nhẹ nhõm, một khi bắt được Hứa Mộ Triều, cuộc nổi loạn đêm nay coi như kết thúc.

©STE.NT

Thế nhưng khi tới khoảng không cách chỗ bọn họ đứng chưa tới một kilômét, bóng hình đó đột nhiên dừng lại. Minh Hoằng thậm chí có thể thấy rõ trên lưng cô còn cõng thêm một người.

Đôi cánh đỏ tươi chợt vỗ thật mạnh, những chiếc vuốt màu bạc sắc nhọn phản chiếu ánh sáng chói lòa dưới ngọn đèn pha, mái tóc đen dài tung bay trong gió, cơ thể mảnh mai như thể muốn hòa làm một với bóng đêm huyền ảo. Mang theo sự quyết tuyệt, cô như chim nhạn giương cánh giữa không trung, quay đầu, bay thẳng về nơi đại dương sâu thẳm.

"Tướng quân, cô ta chạy mất rồi!" Viên sĩ quan cảnh vệ kinh ngạc thốt lên. Đại dương bao la, không có điểm tận cùng, sóng gió đủ để phá hủy bất kì gã người máy khổng lồ nào. Bọn họ chạy trốn về phía đó, chắc chắn sẽ nhận lấy cái chết.

Minh Hoằng nhìn bóng dáng càng ngày càng xa của cô, chỉ biết ngẩn người, không hạ lệnh bắn. Song khi hắn nhìn thấy trên mặt biển rộng lớn vô biên cách đó vài cây số, bóng dáng nhỏ bé ấy dường như đang bị những cơn sóng dữ trùng trùng bao phủ, trên gương mặt lạnh lùng rốt cuộc cũng dâng trào sự phẫn nộ.

Cô thà chết chứ không trở lại bên hắn sao?

Chương 20: Nơi đế đô không thể quay về

Tiếng kêu của chim hải âu cùng tiếng sóng biển ầm ì không ngừng dội thẳng vào tai. Trên bờ cát bị nước biển mặn chát ăn mòn trở nên nhợt nhạt như tro tàn, ánh mặt trời bỗng trở nên ấm áp mà yên tĩnh.

Trong mông lung, Hứa Mộ Triều cảm thấy lưng mình như bị xé toạc, đau đớn vô cùng, cơ hồ có thứ gì đó muốn gãy lìa. Đối lập với cảm giác này là hơi thở ấm áp, ẩm ướt không ngừng truyền tới trên môi.

Hơi thở này của ai vậy? Mang theo vị mằn mặn của nước biển, sạch sẽ lại dịu dàng.

Cô mở mắt ra.

Ánh mặt trời chói chang khiến cô lập tức nheo mắt lại, ngay sau đó, có người đưa tay ra ngăn ánh sáng cho cô. Cách đỉnh đầu Hứa Mộ Triều khoảng mười centimét, khuôn mặt đẹp đẽ tựa thiên thần của A Lệ lộ rõ vẻ vui mừng.

Lúc này cô mới phát hiện, mình đang nằm lên đùi của A Lệ, cậu đang ôm cô vào lòng. Mái tóc đen óng của cậu vẫn còn ướt, dính bết vào mặt. Khuôn mặt ướt nước càng nổi bật vẻ thanh tú, đặc biệt là đôi môi mỏng đỏ hồng. Chẳng lẽ cậu vừa mới hô hấp nhân tạo cho cô?

Hứa Mộ Triều vội vàng giãy giụa muốn đứng lên, không ngờ phần lưng dấy lên cơn đau nhức nhối khiến cô gần như ngã lăn ra đất lần nữa. A Lệ nhanh chóng đỡ lấy cô, lúc đó cô mới gắng gượng đứng lên được.

"Cô đừng cử động mạnh." A Lệ đỡ lấy hông của Hứa Mộ Triều, cúi đầu nhìn, thấy sắc mặt cô trắng bệch thì dịu dàng nói: "Cô bị thương đấy."

Hứa Mộ Triều cười cười. "Không sao. Chúng ta đang ở đâu đây?"

A Lệ nhìn vẻ mặt nhẹ nhõm, tươi cười của Hứa Mộ Triều, liền ngẩn ra.

Cuộc trốn chạy tối hôm qua giống như một cơn ác mộng. A Lệ chưa bao giờ ngờ được rằng dưới lòng đất cũng có sóng biển ngập trời, mênh mông vô bờ. Cậu những tưởng Hứa Mộ Triều sẽ đầu hàng, nhưng cô lại không hề chùn bước mà bay thẳng về phía đại dương sâu thẳm. Bây giờ cậu mới hiểu ra, dù suốt ngày cô nhắc nhở đám người thú là "tính mạng của mình mới là thứ quan trọng nhất", nhưng cũng có lúc cô thà chết chứ không chịu khuất phục.

Cậu nguyện chết cùng cô. Gió biển vẫn thổi mạnh, cô đã bay mấy tiếng đồng hồ, vài lần bị sóng biển chực cuốn đi nhưng vẫn cố tình nói với cậu rằng: "Này, A Lệ, nếu như lát nữa tôi kiệt sức, tôi sẽ ném cậu xuống biển đấy. Cậu chuẩn bị tâm lí trước đi."

Cậu gật đầu, sao cậu có thể trách cô được đây? Vào giây phút cuối cùng, cô cũng không bỏ rơi cậu, khi bọn họ bị sóng biển nuốt chửng, cậu thấy cô lật người lại, ôm chặt cậu vào lòng.

Khi cậu tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trên bờ cát, liền mừng rỡ phát hiện, hóa ra nơi tận cùng của vùng biển dưới lòng đất lại tiếp giáp với đường ven biển của đại lục. Mà cô lúc này đã khôi phục lại hình người, đang nằm trên tảng đá cách cậu vài mét, không hề nhúc nhích. Cậu nhào đến, thấy trên tảng đá có một vết máu lớn, nhưng thật may mắn, lồng ngực của cô vẫn phập phồng hơi thở.

Từ trước đến nay, uy danh hiển hách của Hứa Mộ Triều không ai sánh nổi, thế mà lúc này, sắc mặt cô lại tái nhợt, đôi môi khẽ run rẩy, nằm bất động trong lòng cậu. A Lệ chợt phát hiện, thì ra cô cũng nhỏ bé, yếu ớt đến vậy. Cậu nhẹ nhàng lật người cô lại. Dưới lớp quần áo rách bươm, cậu nhìn thấy trên lưng cô có nhiều vết thương sâu, mặc dù miệng vết thương đã khô

nhưng vẫn xuất hiện những vết bầm tím lớn. Có vẻ như cô đã va phải đá ngầm dưới lòng biển, chẳng trách cô lại run rẩy như thế, chắc hẳn là rất đau.

Khi hô hấp nhân tạo cho Hứa Mộ Triều, A Lệ cảm thấy bờ môi cô rất mềm mại, tựa hồ còn mang theo cả sự trong trẻo, thuần khiết, hoàn toàn không giống với người thú.

May mà cuối cùng thì cô cũng tỉnh, ánh mắt vẫn trong trẻo, tự tin như cũ. Trong lòng A Lệ dần bừng lên một cảm giác ấm áp.

"Đây là... bờ biển lúc chúng ta xuất phát phải không?" Hứa Mộ Triều nhận ra khung cảnh xung quanh, giọng nói cũng có chút kích động.

A Lệ nở nụ cười, gật đầu. "Ừ."

Hứa Mộ Triều nhếch mép cười khổ. "Ông trời có mắt! Cuối cùng thì cái chết của bọn họ cũng không uổng phí."

"Chúng ta đã an toàn." A Lệ nhìn chằm chằm vào nụ cười của cô.

Hứa Mộ Triều lắc đầu, nhìn về phía đại dương mênh mông, sâu thẳm, cau mày nói: "Cậu nói xem, liệu Minh Hoằng có biết lòng biển dưới đó thực chất thông với mặt đất hay không? Chúng ta phải lập tức trốn đi, chạy càng xa càng tốt."

A Lệ gật đầu.

Hứa Mộ Triều trầm tư chốc lát rồi nói: "Chúng ta chạy về phía đông bắc, đi đường vòng quay trở về lãnh địa của thú tộc."

A Lệ có chút giật mình. "Phía đông bắc là lãnh địa của zombie." Đi qua lãnh địa của zombie mới tới được vùng đất của thú tộc.

Hứa Mộ Triều lắc đầu. "Nếu như Minh Hoằng đuổi theo, nhất định hắn sẽ chạy theo hướng đông nam, hướng về lãnh địa của thú tộc. Chúng ta chỉ có thể đi đường vòng, mặc dù hơi nguy hiểm nhưng nếu ta không chạm trán đại đội zombie thì tôi có thể xoay xở được."

A Lệ bỗng nhiên ngồi xuống trước mặt Hứa Mộ Triều, khẽ nói: "Đi thôi, để tôi cõng cô."

“Không... không cần đâu...” Hứa Mộ Triều gần như nhảy dựng lên tránh, tuy lưng cô bị thương nhưng với thể chất của cô thì không tới một ngày, vết thương sẽ khỏi hẳn.

Tuy nhiên A Lệ rất cố chấp, một mực duy trì tư thế nửa ngồi nửa quỳ, không nhúc nhích. Cô nghe thấy cậu dịu dàng nói: “Cô tài giỏi và mạnh mẽ hơn bất cứ cô gái nào tôi từng gặp, chưa bao giờ biết dựa dẫm vào đàn ông, thế nhưng lúc này cô đang bị thương.”

Cậu nói là “cô gái” sao? Hứa Mộ Triều bị câu nói của A Lệ làm cho sửng sốt.

Khi Hứa Mộ Triều còn là sinh viên đại học, cũng từng có nam sinh tình nguyện lấy nước ấm để dưới phòng ký túc xá cho cô. Nếu hôm nào trời mưa mà cô không mang theo ô, nhất định sẽ có nam sinh tặng ô cho cô, còn bản thân thì lại vui vẻ chạy ào vào màn mưa... Chỉ có điều từ khi dịch bệnh zombie bùng phát, cô dường như không còn dựa dẫm vào bất cứ người nào nữa, ngược lại từng bước trở thành chỗ dựa của rất nhiều người. Không có nguyên nhân nào khác, chỉ vì mạng sống thôi.

Cô không khỏi cúi đầu nhìn A Lệ. Chiếc áo quân nhân màu xám tro đã bị ném đi ngay từ khi cậu ta chạy trốn ở trên biển, lúc này chỉ còn lại chiếc áo thun đã khô được một nửa, dính chặt lấy tấm lưng thẳng tắp, rắn rỏi. Cậu cúi đầu im lặng, mái tóc ngắn đen nhánh dính vào gò má, đẹp tựa tranh vẽ, lại mang theo vài phần cố chấp của một thiếu niên trẻ tuổi.

Nếu như không bị Đồ Lôi bắt làm tù binh, A Lệ hẳn phải là một chàng trai điềm tĩnh, hoàn hảo.

Hứa Mộ Triều nở nụ cười thư thái, leo lên lưng A Lệ, hỏi: “Có nặng không?”

Cậu chậm rãi đứng lên, bước từng bước chắc chắn, sống lưng thẳng tắp. “Không... Cô rất nhẹ.”

Có lẽ là do mất máu quá nhiều, cũng có thể là bởi ánh mặt trời quá ấm áp mà cô thấy dựa vào lưng A Lệ thật thoải mái biết bao, bọn họ vừa tiến vào khu rừng ven biển, cô đã cảm thấy buồn ngủ.

“Tôi ngủ một lát.” Cô nói trong mơ hồ, gục đầu lên vai A Lệ, nhắm mắt lại. Cậu cúi đầu đáp một tiếng, bước chân càng vững vàng hơn.

Trong rừng rậm, bóng cây rất mát mẻ, bờ vai A Lệ vẫn ấm áp và thoải mái như thế. Không biết đã bao lâu trôi qua, trong mơ màng, Hứa Mộ Triều chợt nghe thấy giọng nói trầm ấm của

A Lệ vang lên: “Theo tôi quay về đế đô, có được không?”

Hứa Mộ Triều ngẩn ra, dù không mở mắt nhưng đã tỉnh hẳn. Cô chưa kịp trả lời thì A Lệ dường như lại lẩm bẩm: “Anh tôi đối xử với tôi rất tốt. Có lẽ anh ấy cho rằng tôi đã chết, nếu bây giờ thấy tôi trở về, anh ấy hẳn là vui mừng lắm...”

Hứa Mộ Triều không hé răng nửa lời, cố duy trì nhịp thở ổn định, giống như vẫn đang say ngủ.

Một lát sau, lại nghe thấy cậu khẽ thở dài, nói: “Tôi còn mặt mũi nào quay trở lại đế đô nữa...”

Trong lòng Hứa Mộ Triều đau nhói, cô vùi mặt vào bả vai của A Lệ.

Hai ngày sau.

Hướng đông nam đường ven biển, sâu trong lục địa hơn một trăm kilômét.

Xung quanh những khe núi hẹp dài là những mỏm đá nâu cao chót vót, dày đặc như thể muốn chèn ép không gian trong khe núi xuống mức thấp nhất. Rừng rậm mênh mông xen kẽ, sâu thăm thẳm không một bóng người.

Trên khoảnh đất đỏ khô ráo của một mỏm núi đá, có năm chiếc xe việt dã đang đậu. Trên chiếc xe đầu tiên, một viên sĩ quan cao lớn khoác trên mình bộ quân phục màu xanh đang đứng trầm lặng. Đầu anh ta cúi rất thấp, dưới vành nón lính chỉ thấy được chiếc cằm kiên nghị.

Đám lính tay lăm lăm vũ khí hạng nặng, đứng sừng sững trên mỗi chiếc chiến xa, ước tính trên năm mươi người. Tên nào tên nấy đều kéo vành mũ xuống rất thấp, lộ ra gương mặt gầy gò, cứng ngắc màu trắng bạc. Diện mạo, chiều cao cùng quân phục của bọn họ giống nhau như đúc. Khuôn mặt không chút biểu cảm, im lìm như những pho tượng vô tri.

Đây là lần đầu tiên đội quân người máy phái phân đội bí mật xuất hiện trên mặt đất, chỉ vì một người con gái.

Cuối cùng cũng có một binh sĩ lẳng lặng chạy ra từ rừng rậm sâu thăm thẳm, hạ thấp giọng báo cáo với viên sĩ quan kia: “Thưa Tướng quân, trong phạm vi ba mươi kilômét, không phát

hiện được bất cứ tung tích nào của kẻ phản bội.”

Minh Hoằng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về khoảng không phía đông bắc, nói: “Vẫn nghe thấy tiếng thở của cô ấy... Chắc là đi sai hướng rồi.”

Minh Huy nhảy xuống khỏi chiến xa, cô ta đã đổi sang một chiếc đầu khác, thoạt nhìn vẫn là một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, chỉ có điều trong giọng nói có chút lạnh lùng khác thường: “Bọn họ đi vào lãnh địa của zombie ư?”

Minh Hoằng gật đầu. “Ta nghĩ đúng là như vậy.”

Minh Huy mặt không biến sắc, đôi con ngươi màu đỏ ánh lên vẻ lạnh lẽo, tàn độc. “Mong là A Lệ vẫn chưa chết.”

Lúc này, tình cảnh của Hứa Mộ Triều và A Lệ, nói tốt không tốt mà nói xấu cũng chẳng xấu. Bọn họ đã tiến vào biên giới phía tây lãnh địa của zombie.

So với một trăm năm trước, zombie bây giờ có rất nhiều điểm khác biệt. Hầu hết bọn chúng đều đã khôi phục được trí lực và giọng nói, không những thế còn mặc quân phục chỉnh tề, kỉ luật nghiêm minh không thua kém bất cứ quân đội nào. Binh lính của bọn chúng có tốc độ và sức mạnh hết sức đáng gờm, lại hung tàn khát máu, đối với những kẻ chiến bại, dù là loài người hay thú tộc, chúng đều ăn tươi nuốt sống, không chút lưu tình.

Càng đi về phía đông thì càng gặp nhiều zombie hơn. Có lần, suýt chút nữa hai người đã đụng phải một phân đội gồm ba mươi tên zombie, khoảng cách còn chưa tới năm trăm mét. Đám zombie tên nào tên nấy đều có cơ bắp cường tráng, khuôn mặt tiều tụy, da thịt thối rữa, miệng đầy mùi máu tanh, dữ tợn nhìn khắp bốn phía. Hứa Mộ Triều và A Lệ liền vội vã quay đầu chạy về hướng nam. Đám zombie đó tựa hồ cảm nhận được hơi thở của sinh vật sống, điên cuồng đuổi theo họ hơn nửa ngày. Cũng may thương tích của Hứa Mộ Triều đã lành hơn phân nửa nên mới chạy thoát khỏi bọn chúng.

Cũng vì lẽ đó mà Hứa Mộ Triều quyết tâm đi về phía nam, chỉ mong sao Minh Hoằng đừng đuổi kịp.

Kết quả, vào ngày trốn chạy thứ ba, hai bi kịch đồng thời xảy ra. Hứa Mộ Triều cùng lúc gặp phải một đội quân zombie hùng mạnh và Minh Hoằng truy đuổi từ phương bắc.

Mặt trời ngả về phía tây, nhưng ánh nắng vẫn chưa tắt hẳn, khắp đồi núi bị bao phủ bởi một

màu đỏ như máu của ráng chiều. Hứa Mộ Triều và A Lệ đã chạy cả một ngày, liền dừng lại nghỉ chân sau sườn núi. Hứa Mộ Triều chợt ngửi thấy trong gió có mùi máu tanh nồng.

Cô lẳng lặng bò lên đỉnh núi, nấp sau một tảng đá, nhìn xuống phía dưới. Quả nhiên, trên đường núi cách chỗ họ nấp chừng năm trăm mét, xuất hiện một đội quân zombie trong quân phục màu đen. Đội quân zombie này trông không giống với đám quân đi tuần bọn họ đã gặp trên đường mà có vẻ cường tráng và trầm lặng hơn rất nhiều. Bộ quân phục màu đen trông giống như áo giáp được chế tạo từ một loại kim loại mỏng, dưới ánh hoàng hôn âm trầm. Hứa Mộ Triều nhận ra chất liệu này, đây chính là áo chống đạn, ngay cả súng tự động cũng không bắn thủng, vô cùng quý giá. Đám zombie kia được trang bị loại giáp này, chứng tỏ địa vị của chúng không hề thấp.

Trong đội ngũ zombie này có cả bộ binh và kị binh cưỡi xe điện, bộ binh vác theo súng điện hoặc tên lửa, kị binh cũng mang theo vũ khí hạng nặng. Ngay đến quân cận vệ của Đồ Lôi cũng không được trang bị đầy đủ như vậy. Đáng sợ hơn nữa là bọn chúng yên lặng đến mức như thể không hề tồn tại, khắp nơi đều toát lên vẻ âm u, lạnh lẽo đến rợn người. Có thể nói đây là một đội quân có kỉ luật nghiêm ngặt, ý chí kiên định và đầy kinh nghiệm chiến đấu, chắc chắn là những tinh anh trong quân đoàn zombie.

Nhưng tại sao bọn chúng lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này?

Hứa Mộ Triều ước chừng bọn chúng có khoảng năm trăm tên. Khi đội bộ binh và kị binh đã đi qua, hai chiếc chiến xa màu đen từ từ xuất hiện, trên mỗi chiếc đều trang bị hai khẩu đại bác tên lửa – đây là thứ vũ khí vô giá. Nếu không phải đang ở trong tình cảnh khốn đốn thì Hứa Mộ Triều thực sự muốn trộm một cái mang đi.

Nhưng ánh mắt của cô lại nhanh chóng bị thu hút bởi một gã zombie xuất hiện đằng sau chiếc xe.

Trên chiếc xe điện khổng lồ có một người đàn ông cao lớn, lưng thẳng tắp, hai cánh tay màu trắng xám gác lên vô lăng một cách thoải mái, từ hắn toát lên vẻ trầm tĩnh và uy nghiêm lạ thường.

Trên người hắn là bộ áo giáp bằng kim loại đen, chiếc mũ giáp che gần kín khuôn mặt, chỉ để lộ đôi mắt màu xanh biếc, trông rất giống kị sĩ thời trung cổ. Hứa Mộ Triều chưa từng nhìn thấy chất liệu làm ra bộ giáp này nhưng cô dám đánh cuộc, nó tiên tiến hơn bất kì loại áo giáp nào mà cô từng thấy. Bộ áo giáp dán chặt vào cơ thể hắn, lộ ra bả vai rộng lớn, phần eo nhỏ và bắp đùi thon dài, rắn chắc, các cơ bắp đều được tôn lên, trông cân đối hơn đám zombie

thối rữa kia nhiều.

Không nghi ngờ gì nữa, hắn chính là thủ lĩnh của đội quân này.

“Làm thế nào bây giờ?” A Lệ thì thầm vào tai cô.

Hứa Mộ Triều đang định trả lời, bỗng giật bắn người. Tên thủ lĩnh zombie kia giống như cảm nhận được sự tồn tại của cơ thể sống, chợt ngẩng đầu lên, nhìn về hướng bọn họ nấp.

Ánh mắt màu xanh biếc nhanh như chớp quét qua, vô cùng sắc bén và lạnh lẽo.

Không phải chứ? Chẳng lẽ ở cách xa như vậy mà hắn vẫn có thể nghe thấy giọng nói của A Lệ?

Hứa Mộ Triều hoảng sợ, vội vã ấn đầu A Lệ xuống thấp, đồng thời cũng nấp vào sau tảng đá, nhịp tim không cách nào khống chế được, cứ đập thình thịch. Cô ra dấu chớ có lên tiếng với A Lệ.

Một lát sau, cô chậm rãi ngẩng đầu, chỉ để lộ đôi mắt, theo dõi tiếp. Nhưng vừa mới ngẩng lên, cô lập tức ngây dại.

Ánh mắt sáng quắc như chim ưng của tên thủ lĩnh kia đang nhìn bọn cô chằm chằm, như thể muốn ăn tươi nuốt sống ngay lập tức. Hắn giơ tay ra hiệu, mấy trăm tên zombie bỗng nhiên dừng bước, chuyển hướng, tiến thẳng về phía ngọn núi nơi Hứa Mộ Triều đang ẩn nấp.

Cô kéo A Lệ, xoay người bỏ chạy thục mạng.

Hoàng hôn chậm rãi bao phủ khắp nơi, bọn họ đã chạy được hơn mười phút, mùi máu tanh đằng sau tựa hồ đã nhạt bớt nhưng Hứa Mộ Triều vẫn mơ hồ nghe thấy tiếng động cơ mô tô điện. Ánh mắt lạnh đến thấu xương của gã thủ lĩnh zombie kia dường như vẫn bám riết lấy cô, khiến cô không dám dừng chân.

Khó khăn lắm mới chạy tới được một chỗ âm u trong rừng cây, tiếng suối chảy róc rách trong thung lũng khe khẽ vang lên, cô gần như không còn nghe thấy tiếng động cơ điện nữa, lúc đó mới dám thở phào nhẹ nhõm.

“Cô không sao chứ?” A Lệ chăm chú nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, rồi đứng lên, đi tới

bên cạnh dòng suối, vục ít nước, đưa đến trước mặt cô. "Uống đi."

Cô cười cười, vùi mặt vào lòng bàn tay cậu, uống một hớp lớn. Dòng nước suối mát lạnh trôi xuống cổ họng khiến cô cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

"Cậu cũng uống một chút đi." Cô mỉm cười, nói.

A Lệ đang định gật đầu, lại thấy cơ mặt vừa mới được thả lỏng của cô lại trở nên cứng đờ. Cậu nghi hoặc nhìn đôi môi đã bị cô cắn chặt đến bật máu, rồi chậm rãi quay đầu lại.

Trong khu rừng xanh ngát, âm u truyền đến một giọng nói trầm thấp, nhẹ nhàng. Giọng nói ấy vô cùng quen thuộc, dường như rất vui mừng, lại có vẻ như đang kìm nén cơn giận dữ.

"A... bắt được kẻ phản bội rồi!"

Chương 21: Số kiếp đã định

Một cơn gió lớn chợt nổi lên, cỏ dại, bụi cây trong nháy mắt đã đổ rạp sang hai phía, Hứa Mộ Triều kéo A Lệ, giương cánh bay thẳng lên không trung.

Nhưng Minh Hoằng – người sớm đã nắm rõ như lòng bàn tay năng lực chiến đấu của Hứa Mộ Triều – sao có thể để cho cô chạy trốn dễ dàng thế được? Đôi môi mỏng của hắn khẽ cong lên, đám người máy mai phục trong rừng từ lâu đồng loạt nhắm về phía cô. "Vụt, vụt" mấy tiếng, những sợi kim loại dài và mảnh như tơ tằm từ khắp các hướng phóng tới như đạn bắn.

Hứa Mộ Triều bay một mạch lên cao hơn bốn mươi mét, nghe thấy tiếng dây thừng xé không khí lao vút lên thì thầm kêu không ổn. Cô hít sâu một hơi, đôi cánh như chiếc lò xo đã bị kéo căng, bay được hơn hai mươi mét, cô đã không thể chịu nổi nữa.

Lúc này, chợt nghe A Lệ đau đớn kêu lên một tiếng, cô cúi đầu liền nhìn thấy bắp chân bên phải của cậu đầm đìa máu. Cậu đã bị dây thừng quấn chặt. Chỉ một giây phân tâm, cô đã không thoát khỏi đợt tấn công bằng dây thừng kế tiếp. Cô chỉ cảm thấy cả người căng như dây đàn, rồi một lực kéo mạnh mẽ khiến hai người lập tức rơi thẳng xuống.

Cô khó nhọc xoay người trên không trung để bảo vệ A Lệ. "Bịch" một tiếng, hai người ngã xuống đất. Đôi cánh chưa kịp cụp vào của cô va mạnh xuống mặt đất, phần lưng lập tức dấy lên cơn đau nhức như thể muốn nứt toác ra.

"Vù, vù" mấy tiếng, toàn bộ dây thừng đã được thu lại, nhưng Hứa Mộ Triều biết không còn cơ hội thoát thân nữa.

"Mộ Triều." A Lệ lăn đến bên cạnh cô, hai tay nắm chặt bả vai cô, khuôn mặt tràn ngập vẻ đau xót.

Cô nắm lấy tay cậu ta, mượn lực chậm rãi đứng lên. Cách đó chừng mười mét, Minh Hoằng trong bộ quân phục màu xanh, chắp tay đứng sừng sững bên cạnh một chiếc chiến xa màu xanh lá cây. Những tia sáng cuối ngày xuyên qua kẽ lá, chiếu lên gương mặt anh tuấn của hắn, khiến nụ cười trên khóe miệng hắn càng trở nên nổi bật, còn mang theo chút ánh sáng mông lung.

Minh Hoằng nhìn cô chằm chằm, chế giễu: "Bị bắt dễ dàng quá nhỉ... Thế nào, bị thương rồi hả?"

Hứa Mộ Triều đã nhiều lần nghĩ nếu bị Minh Hoằng bắt được thì cô thực chẳng biết phải ứng phó thế nào, vậy mà lúc này, cô lại phát hiện mình không hề sợ hãi như trong tưởng tượng. Có lẽ là bởi hắn đối với cô vẫn có chút khoan dung, hạ thủ lưu tình.

Nghĩ tới đây, cô lấy lại bình tĩnh, cười thật tươi, trong giọng nói tràn ngập vẻ vui mừng, gọi: "Tướng quân!" mà lòng thầm nhủ có lẽ chẳng còn ai mặt dày hơn mình.

Sau khi nhìn thấy quyết tâm thà chết cũng không khuất phục của cô bên bờ biển, Minh Hoằng từng cho rằng khi bị bắt lại, chắc chắn cô sẽ phẫn nộ phản kháng, hắn cần phải tốn thêm chút công sức mới có thể bắt cô nghe lời. Ai ngờ lúc này, cô lại vui mừng đến vậy, còn tươi cười chào hỏi như thể rất mong đợi được gặp lại hắn.

Nụ cười này khiến sát khí trong mắt hắn tạm thời bị thu hồi. Có chủ nhân nào không thích thú cưng chủ động lấy lòng mình, dù biết rõ là nó giả bộ? Ánh mắt sáng quắc của Minh Hoằng vẫn nhìn chằm chằm vào nụ cười như thể hoa đào nở rộ của cô. "Lại chuẩn bị nói những lời ngon ngọt nào lừa gạt ta đây?"

Hứa Mộ Triều đương nhiên không thừa nhận, tuy chưa nghĩ ra được lí do nhưng cứ phủ nhận cái đã: "Tướng quân, ngài hiểu lầm tôi rồi. Tôi sao có thể lừa gạt ngài được."

“Nếu không phải lừa gạt thì tại sao lại chạy trốn? Tại sao lại muốn tiêu diệt ta?” Một giọng nói lạnh như băng truyền đến, khiến cả người A Lệ run lên, ngay cả Hứa Mộ Triều cũng ngẩn cả người. Ngay sau đó, bọn họ thấy Minh Huy bước xuống từ chiếc chiến xa, vẻ mặt hết sức lạnh lùng.

Minh Huy vẫn chưa chết!

Hứa Mộ Triều toát mồ hôi lạnh! Biết giải thích việc cô giết Minh Huy rồi chạy trốn như thế nào đây? Tính cách của Minh Hoằng vừa cực đoan lại độc lập, một lí do cực đoan liệu có khiến hắn tin tưởng đó là sự việc chẳng đặng đừng không?

Trong lòng cô khẽ chấn động. Cô dời mắt khỏi Minh Huy, quay sang nhìn Minh Hoằng chằm chằm. “Tôi bỏ đi chỉ vì muốn biết vị trí của mình trong lòng ngài.”

Minh Hoằng đứng thẳng người lên, chầm chậm tiến về phía cô. “Vị trí ư?”

“Đúng.” Cô nói. “Vẫn là câu nói kia, nếu như không muốn trở thành người máy thì đường đường là phó thống lĩnh thú tộc, tôi hà tất phải chạy đến đảo Tây Vu gặp ngài. Ngài luôn miệng nói sẽ cho tôi những thứ tốt nhất, nói tôi và ngài giống như một thể, nhưng ngài lại đem những thứ tốt nhất đó cho Minh Huy. Tôi lập chí muốn trở thành người máy bán thú mạnh nhất, nếu trong lòng ngài, tôi không phải là người quan trọng nhất thì sao tôi có thể tin tưởng những lời ngài nói được đây?”

Cô không hề sợ hãi tiến lên một bước. “Vì thế tôi phải rời khỏi đảo Tây Vu. Tôi muốn thử xem ngài Minh Hoằng đây có thể vì tôi mà rời khỏi lòng đất, đi tìm tôi hay không. Về phần Minh Huy, nếu không phải tôi hạ thủ lưu tình thì lúc này làm sao cô ta có thể đứng ở đây được? Cô ta uy hiếp đến địa vị của tôi trong lòng ngài, tôi đương nhiên phải dạy dỗ cô ta một chút!”

Minh Hoằng chậm rãi tiến lại gần, giọng nói của cô cũng dịu dàng hơn: “Bây giờ ngài xuất hiện ở đây, chứng tỏ ngài rất coi trọng tôi. Tôi cảm thấy hết sức vui mừng.”

Minh Hoằng dừng bước, trong lòng đương nhiên vẫn không tin tưởng. “Cứ coi những gì cô nói là sự thật, vậy thì tại sao cô lại thà nhảy xuống biển sâu cũng nhất định không chịu quay về?”

Hứa Mộ Triều cả kinh. Lúc đó tận mắt nhìn thấy đồng đội lần lượt chết đi, đến cả Hắc Kiệt

hài cốt cũng không còn, cô kiên quyết hít sâu một hơi, thà rằng chết trên biển cũng không muốn bị bắt lại, rồi bị Minh Hoằng phẫn nộ lôi đi cải tạo.

Cô nhìn sắc mặt của Minh Hoằng, ngập ngừng một lát rồi nói: "Tôi lao xuống biển sâu, dĩ nhiên là vì biết rõ nơi đó có thể thông với mặt đất."

Sắc mặt Minh Hoằng đột nhiên biến đổi.

Bí mật này, ngay cả đội quân người máy cũng chỉ có một mình Minh Hoằng biết, hơn nữa biển rộng mênh mông, xác suất gặp nguy hiểm vùi thân dưới đáy biển là vô cùng lớn. Trước khi chuẩn bị chính thức lên đất liền, gia nhập cuộc chiến ở đại lục, hắn không muốn cho những chủng tộc khác biết tới sự tồn tại của đội quân người máy, đương nhiên cũng sẽ không nói cho tên Đồ Lôi ngu ngốc kia biết sự tồn tại của con đường bí mật này.

Vậy tại sao Hứa Mộ Triều lại biết điều này?

"Làm sao cô lại biết?" Hắn nghi hoặc nhìn cô, muốn xác nhận tính xác thực trong lời nói của cô.

Hứa Mộ Triều vốn định nói ra cái tên Đồ Lôi, nhưng nhìn thấy sắc mặt nặng trình trịch của hắn thì lời ra đến miệng lại nuốt ngược trở vào, nhanh trí chỉ về phía đông.

Minh Hoằng ngẩn người, vẻ khó tin: "Zombie? Không thể nào! Hay là loài người?"

Hứa Mộ Triều lập tức gật đầu. "Là loài người."

Minh Hoằng lập tức sa sầm mặt. "Không thể nào! Loài người làm sao biết được?"

Hứa Mộ Triều cười, nói: "Lí do tại sao loài người lại biết thì tôi không rõ lắm. Nhưng từng có một tướng lĩnh cao cấp của loài người tên là Quan Duy Lăng bị tôi bắt được, không chịu nổi cực hình nên mới nói cho tôi biết bí mật này để đổi lấy mạng sống."

Những lời này của cô như thật như giả, nhưng lại có tên có tuổi rõ ràng, Minh Hoằng nghe xong thì thần sắc càng thêm phức tạp.

Hứa Mộ Triều tiếp tục nói: "Tướng quân, tôi đã biết con đường này từ sớm, vốn đã định đi, nhưng tôi lòng dạ hẹp hòi, không muốn bất kì ai khác chiếm chỗ trong lòng ngài, cho nên

mới chạy trốn để thử ngài. Là do tôi quá kích động. Thế nhưng, Tướng quân, tin tức mà loài người nắm giữ có thể còn nhiều hơn những gì chúng ta tưởng tượng rất nhiều. Nếu người máy chúng ta muốn xưng bá đại lục, nhất định phải cẩn thận với họ mới được!"

Minh Hoằng nghiêm túc gật đầu, sau đó ngẩng lên nhìn cô, mặt lộ vẻ vui mừng, nói: "Nói như vậy thì ta không nên trách cô mà phải cảm ơn cô mới đúng?"

Mặt Hứa Mộ Triều nóng lên, nghe giọng nói của Minh Hoằng đã mềm đi thì cảm thấy yên tâm hơn. Ít nhất hắn cũng sẽ không giết cô ngay tại chỗ. Cô đã nắm rõ đường đi nước bước trong lòng đất, có bị bắt trở lại thì cũng sẽ nghĩ được cách chạy trốn.

Lại nghe Minh Hoằng nói: "Nếu cô quan tâm tới vị trí trong lòng tôi như vậy thì tôi có thể giết chết Minh Huy. Nhưng nếu cô còn có ý dò xét hoặc phản bội tôi lần nữa, tôi nhất định sẽ không tha cho cô."

Hứa Mộ Triều liếc nhìn vẻ mặt lạnh lùng không đổi của Minh Huy, vội vàng gật đầu.

"Lại đây!" Minh Hoằng nhìn cô, trong giọng nói rốt cuộc cũng có ý cười.

Hứa Mộ Triều thực lòng không muốn bước tới, thế nhưng cô chẳng còn cách nào khác. Cô vừa định cất bước, A Lệ chợt níu chặt vạt áo của cô. Cô liếc nhìn cậu ta một cái, hơi ngẩn ra.

Cậu ta vẫn có vẻ đau đớn như trước, khuôn mặt trắng trẻo tựa hồ đang cố gắng che giấu cảm xúc gì đó, cố chấp mà kiên định nắm chặt vạt áo của cô, như thể làm như vậy thì có thể giữ cô ở lại.

Hứa Mộ Triều thở dài, nói với Minh Hoằng: "Tướng quân, có thể đừng cải tạo cậu ta được không? Tôi rất thích hình dạng con người của cậu ta, nếu như cải tạo cậu ta thành một gã người máy lạnh lẽo thì chẳng còn gì thú vị nữa."

Minh Hoằng liếc nhìn A Lệ, lắc đầu. "Hứa muốn chứng minh vị trí của cô ấy trong lòng tôi thì tôi cũng vậy, không cho phép bất cứ người nào khác có vị trí trong lòng cô ấy. Cậu ta sẽ bị cải tạo thành người máy, coi như trả giá cho việc đã làm với Minh Huy."

Hứa Mộ Triều rùng mình một cái, quay đầu nhìn A Lệ, thấy mặt cậu ta xám như tro. Bị cải tạo thành nửa người nửa máy móc sao? Một thiếu niên thuần khiết, tuấn tú như thiên thần hợp thành một thể với máy móc ư? Hứa Mộ Triều cố đè nén cơn buồn nôn đang cuộn trào trong dạ dày, cười, nói: "Tất cả xin nghe theo ngài."

Cô cảm nhận được bàn tay của A Lệ chợt trở nên đông cứng.

Cô tiến lên hai bước rồi dừng lại, hỏi: "Tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu? Quay về lòng đất luôn sao?"

Minh Hoằng cau mày nhìn cô.

Cô đánh bạo nói: "Đã lên đến mặt đất rồi thì tôi muốn tranh thủ về doanh trại một chút, thăm những thuộc hạ của tôi, tiện thể mang theo mấy người có thể sai bảo, rồi cùng trở về với ngài. Như vậy bọn họ cũng có thể được cải tạo."

Minh Hoằng không nói gì, chỉ nhìn cô, cười nhạt, khiến trong lòng cô dấy lên cơn sợ hãi vô hình.

Chợt hắn ngưng cười, ánh mắt nhất thời trở nên lạnh như băng. "Rốt cuộc tôi có nên tin tưởng cô không đây, Hứa? Để cô quay về lãnh địa, liệu cô có trốn lần nữa không?"

Hứa Mộ Triều vội vàng nói: "Tôi lấy tính mạng ra để thề, sẽ không có chuyện đó đâu."

Minh Hoằng lắc đầu. "Trong sách của loài người có câu: Binh bất yếm trá[1]. Tôi không cần cô phải lấy tính mạng ra để thề. Cô dường như rất để ý tới những chỗ riêng tư trên thân thể... vậy thì lấy thân ra bảo đảm đi!"

[1] Có nghĩa là việc quân cơ không nề hà dối trá, nhà quân sự luôn phải lừa địch – ND.

Hứa Mộ Triều sửng sốt.

Ánh mắt của Minh Hoằng lướt từ gò má tới chiếc cổ trắng nõn của cô, sau đó trượt xuống bộ quân phục màu đen bó sát, hiện lên những đường cong quyến rũ, hắn chậm rãi nói: "Chẳng phải ở bất cứ đâu... cô cũng rất quan tâm tới chỗ riêng tư của mình sao? Bây giờ, cởi quần áo ra, ngồi vào xe của tôi. Có như vậy tôi mới tin cô sẽ không chạy trốn nữa."

Mạch máu trong người Hứa Mộ Triều tựa hồ đông cứng lại.

"Không, nếu như ngài muốn thì hãy để tôi thay thế cô ấy!" A Lệ bỗng nhiên giận dữ gầm lên, dáng vẻ hết sức tuyệt vọng và phẫn nộ.

Lại nghe tiếng Minh Huy cười nhạt. “Ồn ào cái gì chứ? Anh là người máy của tôi.” Thần thái cũng như giọng nói của cô ta lúc này đã khác trước rất nhiều, có vẻ lạnh lùng của một người máy đích thực.

Minh Hoằng liếc mắt nhìn A Lệ, lắc đầu. “Ngươi sao có thể so sánh được với cô ấy!”

Hứa Mộ Triều gạt bỏ ý đồ ngăn cản của A Lệ, đưa tay chạm vào khóa bộ quân phục màu đen trên người... Cô phải làm sao đây? Chịu nỗi nhục lớn này hay là liều mình đánh cuộc? Không, cô đang bị thương, thực lực hai bên lại cách quá xa, chỉ sợ phản kháng sẽ khiến Minh Hoằng cải tạo cô càng tàn nhẫn hơn.

Mười mấy gã người máy lạnh như băng chăm chú nhìn cô, Minh Hoằng thì hết sức tự tin và vui sướng, bên cạnh là A Lệ với vẻ mặt tủi nhục đau khổ... Hứa Mộ Triều nhắm chặt mắt lại, rồi mở ra, từ từ kéo chiếc khóa xuống.

Bộ quân phục màu đen trượt xuống khỏi cơ thể, dưới bờ vai mảnh khảnh, mềm mại là bộ ngực căng tròn giấu dưới lớp áo lót màu nude, cùng vòng eo thon nhỏ. Bàn tay cô run rẩy. Cô tự nhủ, Hứa Mộ Triều, tiếp tục sống mới là điều quan trọng nhất. Những tên này chỉ là người máy, không phải đàn ông, không có dục vọng. Cởi quần áo trước mặt một đống máy móc như vậy cũng không có gì phải xấu hổ cả.

“Không!” A Lệ bỗng nhiên gầm lên một tiếng giận dữ, bổ nhào về phía Hứa Mộ Triều. Nhưng cậu ta chưa kịp chạm tới gấu áo của cô thì đã bị một sức mạnh vô cùng to lớn hất văng sang một bên, lăn mấy vòng trên đất, bất tỉnh nhân sự.

Nguồn ebooks: http://www.luv-ebook.com

Hứa Mộ Triều trừng mắt nhìn Minh Hoằng tấn công A Lệ. Sau đó, hắn nhảy tới trước mặt cô, dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn cô chằm chằm, thần sắc vô cùng khó hiểu. Không tức giận, cũng không vội vã.

Hứa Mộ Triều cúi đầu, nói: “Tôi đã cởi...”

Bất ngờ, Minh Hoằng kéo cô sát vào người mình. Cô ngẩng đầu, thấy hắn đang nhìn mình với ánh mắt thăm dò, nghiên cứu, còn bàn tay lạnh lẽo của hắn thì nắm lấy cằm cô. Không đợi cô kịp phản ứng, hắn cúi đầu, gương mặt tuấn tú chợt ghé sát lại, đôi môi mỏng lạnh lẽo nhẹ nhàng chạm lên bờ môi đỏ mọng của cô.

Hứa Mộ Triều choáng váng. Hắn đang hôn cô ư?

Người máy bẩm sinh không biết hôn nhưng lại có năng lực lĩnh hội siêu việt. Đôi môi của hắn khẽ chạm nhẹ lên môi cô trong chốc lát, sau khi cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng của cô, đầu lưỡi mô phỏng loài người của hắn không cần ai dạy cũng biết tự tiến vào.

Hứa Mộ Triều trong giây phút kinh ngạc ngắn ngủi thì máu huyết toàn thân đều dồn lên đỉnh đầu. Vẻ mặt của hắn có chút bối rối, có chút hoang mang, lại có vẻ say mê, rất giống với một thanh niên bình thường đang ôm hôn người con gái mà mình yêu.

Thế nhưng hắn rõ ràng là người máy kia mà!

Không biết qua bao lâu môi của hắn mới tách ra, nhưng hắn vẫn ôm cô vào lòng, gương mặt dịu dàng gần trong gang tấc, ánh mắt ôn hòa nhìn cô chằm chằm, hắn hài lòng tuyên bố: "Hứa, đây là một nụ hôn."

Hứa Mộ Triều chỉ hoảng hốt trong một giây đồng hồ. Chẳng qua Minh Hoằng chỉ muốn tìm hiểu về tâm sinh lí của con người mà thôi, cô sẽ không ngốc đến mức cho rằng hắn có tình cảm với mình. Chỉ có điều nếu hắn đã có lòng hiếu kì lớn với cô như vậy, liệu cô có thể lợi dụng tinh thần học hỏi của hắn để chạy thoát khỏi lòng bàn tay hắn lần nữa hay không?

Đúng lúc đó, phía sau bỗng vang lên tiếng động cơ.

Hứa Mộ Triều lập tức nhớ ra phía sau còn có một đội quân zombie tinh nhuệ, tàn nhẫn và khát máu. Minh Hoằng và Hứa Mộ Triều đồng thời ngẩng đầu, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Dưới ánh hoàng hôn vàng vọt, một chiếc xe điện màu đen khổng lồ lao vọt ra khỏi rừng cây, cứ thế ầm ầm phóng tới với sức công phá sấm vang chớp giật, như thể ẩn chứa một năng lượng cực lớn. Một bóng đen nhảy lên khỏi xe, lao vút về phía Minh Hoằng và Hứa Mộ Triều. Tốc độ kinh người khiến cả hai không kịp trở tay, ngay cả súng cũng không kịp rút ra.

Minh Hoằng đẩy Hứa Mộ Triều sang một bên, đón nhận đòn tấn công của đối thủ. Chỉ nghe người kia phát ra tiếng thét khàn khàn đứt quãng, sau đó đâm thẳng vào thân hình mặc áo xanh của Minh Hoằng.

Ngay sau đó, hai bóng người tách nhau ra.

Minh Hoằng bị đẩy lùi về phía sau mấy bước, đến khi đụng mạnh vào một cây đại thụ thì mới dừng lại. Mặt hắn lạnh tanh, chậm rãi ngẩng lên nhìn kẻ kia, tay phải hắn che bụng, có vẻ như đã bị thương.

Đội quân người máy nhanh chóng giơ súng lên, nhắm thẳng vào kẻ địch. Chỉ cần Minh Hoằng ra lệnh một tiếng thôi là bọn chúng sẽ bắn cho tên zombie này thành con nhím.

Vậy mà tên thủ lĩnh zombie này tựa hồ không hề cảm thấy sợ hãi, thậm chí cũng không chật vật như Minh Hoằng. Hắn chỉ lùi lại vài bước rồi đứng yên một chỗ, lẳng lặng giống như một cái cột điện bằng sắt, vừa vặn che chắn ngay trước mặt Hứa Mộ Triều.

Hứa Mộ Triều ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ thấy chiếc mũ giáp màu đen đang tỏa ra thứ ánh sáng âm u dưới ánh tịch dương, dáng người cao lớn, trầm tĩnh mà tràn ngập mùi chết chóc, giống như thần A Tu La hồi sinh, khiến người khác không thể nhìn thẳng.

Tại sao gã zombie này lại muốn cứu cô? Hay... căn bản không phải là hắn muốn cứu cô?

Chương 22: Tên của vua

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, tên zombie đột nhiên giơ cánh tay tái nhợt, phủ kín hoa văn hình bướm lên, cởi áo giáp, để lộ ra nửa thân trên.

Hứa Mộ Triều trợn tròn mắt, phần lưng của hắn cực kì kinh khủng. Làn da tái nhợt, cứng đờ, hoa văn hình bướm dữ tợn trải khắp tấm lưng trần. Mấy vết sẹo sâu hoắm màu hồng sậm chằng chịt trên lưng, cho thấy hắn đã từng kinh qua vô số cuộc đại chiến ác liệt.

Cô thực không dám tưởng tượng khuôn mặt hắn có thể khủng khiếp đến mức nào!

Nhưng tự dưng hắn cởi áo làm gì chứ?

Hứa Mộ Triều nghi hoặc nhìn hắn, nhưng tên zombie đáng sợ này lại làm một chuyện không thể tưởng tượng được. Hắn không thèm quay đầu lại, chỉ giơ tay lên, ném một cái, chiếc áo giáp mỏng màu đen đã phủ kín người cô một cách chuẩn xác.

Hứa Mộ Triều hơi ngẩn ra. Tên zombie này cố ý hay vô tình đây? Hắn đang muốn tuyên bố cô chính là thức ăn trong mâm của hắn, bất cứ người nào cũng không được động tới sao?

"Zombie ư?" Sắc mặt Minh Hoằng đông cứng lại.

Tên thủ lĩnh zombie cất giọng lạnh lùng mà ngạo mạn, âm thanh phát ra khàn đặc dị thường: "Thế còn mày là cái gì?"

Minh Hoằng cười lạnh một tiếng, không trả lời mà nói: "Tao đến địa bàn của chúng mày cũng vì cô gái này. Giao cô ta cho tao, bọn tao sẽ lập tức đi ngay, bằng không..."

Hứa Mộ Triều biết lời uy hiếp của Minh Hoằng rất có trọng lượng. Chỉ là zombie sẽ hiểu được mà sợ hãi rồi lùi bước sao? So với rơi vào tay zombie, cô thà đi cùng Minh Hoằng.

Nhưng tên zombie này lại không hề nhúc nhích. Hắn liếc mắt nhìn Minh Hoằng, chậm rãi giơ một cánh tay lên. Chỉ là một động tác giơ tay đơn giản nhưng lại khiến người ta cảm nhận được sự lạnh lùng, dứt khoát của kẻ nắm quyền sinh sát trong tay, bất giác phải run sợ.

Hắn muốn làm gì? Rất nhanh cô đã có câu trả lời.

Hơn mười chiếc xe điện giống như được quân vương triệu hồi, từ đằng sau cánh rừng phi vọt ra, ầm ầm lao trên mặt đường, gây ra tiếng vang chấn động cả khe núi. Những tên lính zombie trong bộ áo giáp màu đen, vai vác súng cối laser, lần lượt nhảy xuống khỏi những chiếc xe, xếp thành một hàng ngay sau lưng thủ lĩnh của chúng. Như thể chỉ cần ra lệnh một tiếng là bọn chúng sẽ bất chấp tất cả mà tiêu diệt bất cứ kẻ nào có ý đồ cản trở.

Tuy rằng đám zombie bộ binh còn chưa chạy tới nhưng chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ để chống lại Minh Hoằng. Binh lực hai bên ngang nhau, rất khó để định đoạt thắng bại.

"Chết, hoặc là để cô ấy lại!" Giọng nói khàn đặc kia lại lần nữa vang lên. Tên thủ lĩnh zombie chắp tay đứng thẳng, lạnh lùng tuyên bố tối hậu thư.

Minh Hoằng liếc mắt nhìn Hứa Mộ Triều, trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng giơ tay lên. Đám người máy lập tức thu hồi vũ khí, leo lên chiến xa. Minh Hoằng bước đến trước chiến xa, gằn từng tiếng với gã thủ lĩnh zombie: "Cô ấy là của tao. Nếu như mày ăn cô ấy, tao nhất định sẽ tìm được mày, mổ bụng phanh thây mày ra."

Tên thủ lĩnh zombie không lên tiếng, khuôn mặt hắn ẩn giấu sau tấm mặt nạ, không ai có thể nhìn thấy.

Trong nháy mắt, đám người máy rút lui sạch sẽ.

Trong lòng Hứa Mộ Triều thầm mắng chửi Minh Hoằng. Hắn dám để cô ở lại với đám zombie này. Rơi vào tay bọn zombie khát máu, cô còn giữ được cái mạng này sao? Không thể ngờ Hứa Mộ Triều cô tung hoành ngang dọc bao nhiêu năm, cuối cùng vẫn rơi vào tay bọn zombie. Hơn nữa lại là loại zombie đã trải qua bao nhiêu lần tiến hóa, hùng mạnh không gì sánh được.

Tên thủ lĩnh zombie chậm rãi xoay người lại, cúi đầu nhìn về phía Hứa Mộ Triều. Từ thân hình cao lớn của hắn tỏa ra mùi tanh nồng của máu. Mũ giáp đã che khuất gương mặt hắn, chỉ có đôi mắt màu xanh biếc khiến người ta hoảng sợ cứ nhìn cô chằm chằm.

Tuy từng đụng độ zombie trên chiến trường rất nhiều lần nhưng Hứa Mộ Triều chưa từng gặp một zombie nào hùng mạnh đến vậy. Hắn có thể dễ dàng uy hiếp được Minh Hoằng, xét về thực lực, rõ ràng hắn mạnh hơn cô và Minh Hoằng nhiều. Cô không dám cử động. Tại sao hắn lại muốn cướp cô từ trong tay Minh Hoằng? Hắn định làm gì đây?

Tên thủ lĩnh zombie bỗng quay đầu nhìn một gã thuộc hạ. "Lệnh cho đội biên phòng phong tỏa vùng biên giới."

Hứa Mộ Triều ngẩn ra. Nói như vậy, bọn Minh Hoằng có vẻ khó rời khỏi đây được?

Lại nghe hắn nói tiếp: "Giữ lại tên kia, còn đâu giết hết."

Đám binh sĩ zombie cung kính đáp: "Tuân lệnh ngài Tư lệnh."

Hứa Mộ Triều chấn kinh. Tư lệnh ư? Zombie... Tư lệnh?

Biên chế quân đội của zombie khác với loài người. Người đại lục đều biết, quân đoàn zombie tiếng tăm lẫy lừng, hùng bá vùng Tây Bắc đại lục mấy năm qua, cho tới bây giờ cũng chỉ có một tư lệnh, chính là tổng tư lệnh chỉ huy hơn mười vạn đại quân. Hắn là người nổi bật nhất trong thế hệ zombie đời đầu trong vòng một trăm năm qua, trải qua nhiều năm tiến hóa, đã có một thân thể bất tử và sức chiến đấu siêu cường.

Hắn được xưng tụng là vua zombie, được công nhận là ngang tài ngang sức với Cố Nguyên soái của đại lục. Thế nhưng cả hai đều là thống soái cao cấp, chưa bao giờ giáp mặt nhau trên chiến trường nên cũng chưa phân định được ai mạnh ai yếu.

Hắn vô cùng tàn nhẫn, không có chút nhân tính nào. Nghe đồn chỉ cần hắn đánh chiếm thành phố nào thì ngay cả mèo chó lợn gà cũng chẳng tha, người lẫn vật không còn bất cứ thứ gì sống sót. Nghe đồn có rất nhiều thiếu nữ loài người bị hắn hãm hiếp đến chết. Mà sau khi đã thỏa mãn, hắn sẽ ăn sống luôn nội tạng của cô gái đó.

Hắn chính là một tên cầm thú, là một đại ác ma, cũng là mục tiêu cuối cùng mà loài người không có cách nào chiến thắng được.

Nhưng cũng có tin đồn rằng, trong cuộc đại chiến mấy tháng trước, tư lệnh zombie đã bị quân đội loài người giết chết. Tại sao hôm nay còn xuất hiện ở đây? Lại còn rảnh rỗi xen vào chuyện của một thủ lĩnh thú tộc nhỏ bé như cô? Bất kể là thế nào thì trái tim của Hứa Mộ Triều cũng như rơi xuống tận đáy vực lạnh lẽo. Vua zombie? Cô sẽ trở thành đồ ăn cho hắn sao?

Dường như cảm nhận được sự sợ hãi của cô, vua zombie liếc mắt về phía cô, đôi mắt màu xanh biếc như thể ma trơi, hết sức đáng sợ.

“Nếu như các ngươi cần thức ăn, thịt người và phụ nữ...” Hứa Mộ Triều nghe thấy giọng mình có vẻ trấn tĩnh nhưng vẫn không giấu nổi một tia kinh hoàng. “Tôi có thể điều một đội từ doanh trại thú tộc đến đây, đảm bảo là tươi ngon hơn tôi nhiều...”

Không biết có phải ảo giác hay không mà cô lại thấy trong đôi mắt màu xanh của hắn ánh lên nét cười. Kẻ chinh phục tàn bạo khiến cả đại lục nghe tên phải biến sắc mặt lại cười với cô ư?

Trong ánh mắt kinh hoàng của Hứa Mộ Triều, hắn đưa tay cởi chiếc mũ giáp màu đen xuống, vứt sang cho tên lính bên cạnh. Hắn cúi đầu nhìn cô, một khuôn mặt rõ ràng hiện ra trước mắt cô.

Hắn nói: “Hứa Mộ Triều, đã lâu không gặp.”

Hứa Mộ Triều thầm hít sâu một hơi, cô chưa từng nhìn thấy gương mặt nào đáng sợ như vậy.

Mặt hắn phủ kín hoa văn hình bướm, không có lấy một kẽ hở. Những hoa văn đó như thể khắc sâu vào da thịt, không có chỗ da nào lành lặn, đôi môi hắn tím bầm, có lẽ là ảnh hưởng bởi sự tiến hóa. Hai chiếc răng nanh sắc nhọn, màu nâu nhạt chìa ra khỏi khóe miệng, không biết đã ăn thịt, uống máu của bao nhiêu người?

Một khuôn mặt xấu xí, dữ tợn không gì so sánh được. Có thể nói đó là một kiệt tác của loài ma quỷ, được tạo ra để chà đạp loài người.

Rốt cuộc hắn là ai? Tại sao lại biết tên của cô, tại sao lại nói là "đã lâu không gặp"?

Hắn bỗng nhiên vươn tay ra, nắm lấy cằm của cô. Những ngón tay zombie cứng rắn hơn cả kim loại chậm rãi vuốt ve hai bờ má mềm mại, mịn màng của cô.

Hứa Mộ Triều không dám cử động, để mặc cho ánh mắt và ngón tay của hắn lướt trên khuôn mặt mình. Cô nhìn thấy đôi con ngươi màu xanh biếc của hắn giống như được châm lửa, phát sáng rạng rỡ, tựa hồ đang hưởng thụ những xúc cảm trên đầu ngón tay. Ngón tay của hắn chậm rãi lướt qua môi cô. Hắn dùng lực hơi mạnh, khiến môi cô đau nhói. Sau đó, hắn cúi đầu xuống, đôi môi tím bầm lạnh lẽo nặng nề áp lên môi cô.

Ngửi thấy mùi máu tanh nồng trong miệng hắn, Hứa Mộ Triều thầm kinh hãi vạn phần. Zombie, một tên zombie xấu xí đến cực điểm, kinh khủng đến cực điểm, hùng mạnh đến cực điểm lại tự nhiên hôn cô ư? So với nụ hôn của Minh Hoằng, nụ hôn này càng khiến cô thầm run sợ. Ngay sau đó, hắn sẽ phá nát mặt cô rồi ăn tươi nuốt sống cô luôn sao? Cô phải làm thế nào đây?

Nhưng không chờ cô kịp phản kháng, hắn lập tức buông môi cô ra rồi nhìn cô chằm chằm, đôi mắt màu xanh biếc nóng rực như có ánh lửa.

"Còn chưa nhận ra sao?" Hắn thở dài một hơi nặng nề, bỏ tay khỏi mặt cô, sau đó kéo cô lại gần, ôm choàng lấy cô.

Hứa Mộ Triều chật vật lắc đầu. Cô từng giết không ít zombie, nhưng chưa bao giờ gặp vua zombie. Nhìn bộ dạng này của hắn, có vẻ như không hề muốn ăn tươi nuốt sống cô, nghĩ vậy, cô thầm thở phào một hơi, an tâm hơn một chút.

"Lẽ nào... một trăm năm trước chúng ta có quen biết gì sao?" Cô dò hỏi.

Vua zombie nở nụ cười. "Bán thú bé nhỏ... Ta từng là chiến lợi phẩm của cô."

Chiến lợi phẩm?

Chiến lợi phẩm!

Cô sực nhớ nhiều ngày trước, hình như mình đã từng nói với một người như vậy: "À, đúng rồi, anh cũng là một chiến lợi phẩm của tôi."

Cô kinh sợ, nhìn khuôn mặt dữ tợn, quỷ dị của hắn bằng ánh mắt không dám tin. Cái tên từng quanh quẩn trong đầu nhiều ngày qua lúc này đột nhiên bật lên: "Thẩm Mặc Sơ?"

Nhưng sao có thể chứ? Lời vừa thốt ra khỏi miệng, Hứa Mộ Triều lập tức thấy hối hận. Hắn không thể là Thẩm Mặc Sơ được. Zombie là zombie, cô chưa từng nghe nói zombie có thể mang hình người. Một trăm năm qua, chưa bao giờ có.

Thế nhưng vua zombie lại nở một nụ cười hài lòng, khen: "Trí nhớ không tồi!"

Nụ cười kia rõ ràng xấu xí, kinh khủng đến tột cùng nhưng lại khiến cô cảm nhận được một nỗi đau buồn lạ lẫm. Trong nháy mắt, cô như nhìn thấy người thanh niên tuấn tú với mái tóc đen nhánh và đôi mắt đen láy hôm nào.

Là hắn! Trực giác của cô đã khẳng định như vậy. Nhưng làm sao có thể chứ? Lẽ nào sau khi rời khỏi lãnh địa của thú tộc, hắn đã biến thành zombie?

"Nhưng tại sao lúc đó anh lại có hình người?" Cô nghi ngờ hỏi.

Vua zombie Thẩm Mặc Sơ khoanh tay nhìn cô, chậm rãi nhả từng từ: "Nhờ cô cả đấy."

Ban đêm, doanh trại của zombie còn lạnh lẽo và yên tĩnh hơn cả lãnh địa của thú tộc. Đám người thú còn có thể nói chuyện, cười đùa với nhau, nhưng con người một khi đã biến thành zombie thì hầu hết đều trở nên lạnh lùng, thâm trầm. Buổi tối, ngoại trừ tiếng bọn chúng ăn uống và tiếng thở dốc giống hệt loài dã thú thì hầu như ít khi nghe thấy tiếng động.

Doanh trại của bọn chúng lúc này chỉ là một số lều trại dựng tạm. Hứa Mộ Triều đang ở trong cái lều lớn nhất, ngơ ngác nhìn Thẩm Mặc Sơ ngồi phía đối diện. Không, lúc này phải gọi hắn là vua zombie mới đúng, bởi hắn không biến sang hình dáng của con người.

“Nói như vậy, hai năm gần đây, cơ thể anh chậm rãi thức tỉnh, anh bắt đầu ý thức được những việc mình đã làm sau khi trở thành zombie ư?” Cô hỏi.

Vua zombie khẽ cười, lời ít ý nhiều, nói: “Đúng vậy. Trên chiến trường của loài người, tôi đột nhiên khôi phục hình người rồi mất khả năng chiến đấu.”

Hứa Mộ Triều chấn động, thảo nào anh ta mạnh như vậy mà lại bị loài người dễ dàng bắt được. Hóa ra là do gene con người trong cơ thể đã chiến thắng virus zombie nên mới khiến anh ta khôi phục được hình người.

“Thế nhưng nếu anh muốn chạy trốn thì Quan Duy Lăng cũng không thể ngăn cản nổi, đúng không?” Cô hỏi.

Anh ta im lặng trong chốc lát rồi thản nhiên nói: “Tôi không thể tha thứ cho bản thân mình.”

Hứa Mộ Triều không hiểu anh ta muốn nói gì.

Anh ta nói tiếp với giọng lạnh như băng: “Người đầu tiên tôi ăn thịt chính là mẹ đẻ của tôi, sau đó tới hàng xóm, đồng đội... Cô nói xem, một trăm năm qua, tôi rốt cuộc đã ăn thịt và giết chết bao nhiêu người?”

Trong lòng Hứa Mộ Triều trầm hẳn xuống. Rốt cuộc cô đã hiểu ra câu “đang ở địa ngục” mà anh ta từng nói là có ý gì. Hóa ra, trái tim anh ta đang ở dưới đáy địa ngục.

“Vậy tại sao anh lại quay trở về lãnh địa của zombie?” Cô lại hỏi.

Đôi mắt màu xanh biếc ánh lên vẻ lạnh lùng mà kiên nghị. “Bởi vì thân thể, dục vọng, gene, tất cả đều có thể chiến thắng.”

Hứa Mộ Triều hơi ngẩn ra. Đây chính là những lời mà cô đã từng nói với anh ta.

“Tôi sẽ thức tỉnh, binh lính của tôi cũng sẽ có một ngày như vậy... Tôi sẽ không để họ ở lại chốn địa ngục này.” Ánh mắt anh ta toát lên vẻ tự tin, còn có cả sự ngạo nghễ. “Tôi sẽ dẫn dắt bọn họ chiến thắng gene và dục vọng.”

Hứa Mộ Triều kích động gật đầu. Nếu như zombie khôi phục lại nhân tính, từ nay về sau không tàn sát các chủng tộc khác nữa thì bất luận thế nào cũng là một sự may mắn cho tất cả

mọi người.

“Ngày mai tôi sẽ phái người đưa cô về.” Thẩm Mặc Sơ nói.

“À... Thực ra lúc này tôi cũng không muốn trở về.” Hứa Mộ Triều nói. Chỉ sợ lúc này cô mà quay về lãnh địa của thú tộc thì Đồ Lôi sẽ lại trói cô giao cho Minh Hoằng mất. Cô còn chưa nghĩ ra biện pháp đối phó với Đồ Lôi, lúc này gặp được vua zombie, chẳng phải vừa hay có thể trốn tránh sao?

Thẩm Mặc Sơ nhíu mày. “Minh Hoằng đúng là rất khó đối phó.”

Cô kể sơ lược chuyến hành trình đến đảo Tây Vu của mình cho Thẩm Mặc Sơ nghe. Nghe chuyện thế lực người máy lớn mạnh như vậy, anh ta cũng giật cả mình. Chỉ sợ sắp tới, chủng tộc zombie và người máy khó tránh khỏi một trận quyết đấu.

“Tôi thật may mắn vì gặp được anh. Anh đã cứu tôi thoát khỏi tay Minh Hoằng.”

Thẩm Mặc Sơ lẳng lặng nhìn cô. “Mấy hôm trước, bộ đội biên phòng báo tin phát hiện tung tích của kẻ khả nghi. Tôi đã đoán ra là cô.”

Hóa ra không phải là sự trùng hợp? Là anh ta cố ý mang binh tới ứng cứu sao? Trong lòng Hứa Mộ Triều thấy vô cùng ấm áp. Anh ta quả nhiên đã giữ đúng lời hứa lúc trước, rằng sẽ báo đáp cô. Nhưng có một điều vẫn khiến cô băn khoăn, vua zombie hùng mạnh như vậy, lúc trước anh ta thực sự cần tới sự trợ giúp của cô sao?

Cô bỗng nhiên nhớ lại chuyện mình từng ngủ chung giường với vua zombie. Khi đó, anh ta nói với cô, người phải kiềm chế dục vọng không chỉ có mình cô. Cô đã cho rằng cái anh ta nói chính là dục vọng nam nữ tầm thường, nhưng hóa ra, cái mà anh ta muốn kìm nén chính là sự điên cuồng như thú vật của zombie, là thứ dục vọng mãnh liệt đủ để hủy diệt tất cả.

Cô nhất thời đổ mồ hôi lạnh. Thứ dục vọng đó, chỉ sợ mãnh liệt hơn dục vọng của một bán thú như cô rất nhiều...

Chết tiệt, bao nhiêu ngày đêm như vậy, cô không hề đề phòng mà nằm bên cạnh anh ta, hóa ra là tự đưa chân vào cái vòng luẩn quẩn giữa sống và chết. Cô tự cao tự đại cho rằng mình có sức chiến đấu ưu việt, còn anh ta chỉ là tù binh của cô, thì ra chính anh ta mới là người nương tay với cô.

Thẩm Mặc Sơ tựa hồ vẫn chưa phát hiện ra sự chấn động trong sâu thẳm nội tâm của cô, chỉ nhìn cô chằm chằm và nói: "Cô ở bên tôi cũng không an toàn. Tôi phải trừng phạt những kẻ có tội. Có thể ngay cả tôi cũng phải lấy tính mạng ra để bồi thường."

"Kẻ... có tội?"

Đôi mắt màu xanh biếc của Thẩm Mặc Sơ toát lên vẻ lạnh lẽo. "Cô cho rằng zombie chỉ đơn thuần là do virus tạo thành sao? Cô cho rằng loài người suy tàn và chiến tranh kéo dài bao nhiêu năm nay thực sự chỉ là sự ngẫu nhiên sao?"

Trái tim của Hứa Mộ Triều không ngừng đập thình thịch, đúng là cô chưa bao giờ hoài nghi vấn đề này. Một trăm năm qua, tất thảy mọi người đều cho rằng, đó là một loại virus từ tự nhiên, hoặc là một loại virus biến dị từ thí nghiệm thất bại nào đó của loài người, từ đó tạo ra zombie, và nhân loại cũng vì thế mà suy tàn.

Nếu như đó không chỉ là một loại virus đơn thuần, thậm chí ngay cả vua zombie hùng mạnh cũng đã chuẩn bị tinh thần lấy tính mạng ra để chống chọi, vậy thì rốt cuộc chân tướng là thế nào?

Cô nhìn thấy ánh mắt của Thẩm Mặc Sơ, bởi vì đang rơi vào hồi ức mà trở nên thâm trầm một cách khó hiểu.

Chương 23: Người con hiếu thảo khát máu

Ngày Mười lăm tháng Bảy năm 2012.

Ánh mặt trời chính ngọ nóng hừng hực, những tán cây cổ thụ trong sân vườn khu kí túc xá Sở Cảnh sát tỏa bóng râm mát, bầu không khí hết sức yên tĩnh và khoáng đạt. Chỉ có vài đứa trẻ nghịch ngợm nằm dài trên thân cây bắt ve sầu, thỉnh thoảng lại rộ lên những tiếng cười đùa ngây thơ.

Người phụ nữ ngồi trên ghế tựa, đeo kính gọng vàng, tay cầm một cuốn album, chậm rãi lật từng trang. Năm tháng đã hằn lên trán bà những nếp nhăn mờ, nhưng những đường nét trên khuôn mặt vẫn xinh đẹp như cũ. Bà lật xem từ đầu đến cuối cuốn album một lượt, sau cùng lật trở về trang đầu tiên. Ở đó có dán tấm ảnh của một cậu bé khỏe mạnh, kháu khỉnh, khuôn mặt

vô cùng thanh tú, đang cầm một khẩu súng lục, cười láu lỉnh. Đó không phải là súng đồ chơi mà chính là khẩu súng lục thứ thiệt của chồng bà. Bà chăm chú ngắm nhìn dáng vẻ đáng yêu và cánh tay mũm mĩm của cậu bé, không kìm được khẽ nở một nụ cười.

"Cạch" một tiếng, cửa phòng khách bị ai đó mở ra từ bên ngoài. Người phụ nữ nghi hoặc ngẩng đầu, sau giây phút kinh ngạc ngắn ngủi, khóe miệng bà lại nở một nụ cười ấm áp.

Viên sĩ quan trẻ tuổi đặt túi hành lí đang cầm trên tay xuống sàn, cả người khoác bộ quân phục màu xanh biếc, cao lớn, rắn rỏi. Dưới vành mũ rộng, khuôn mặt màu lúa mạch hiện lên vẻ anh tuấn, kiên nghị của một quân nhân, rõ ràng có vẻ nổi trội hơn nhưng trong mắt người mẹ, viên sĩ quan này vẫn chỉ là chàng thiếu niên tuấn tú mới nhập ngũ ngày nào.

"Mẹ!" Anh nhìn người phụ nữ đang rưng rưng nước mắt, nở nụ cười rạng rỡ.

Đây là kì nghỉ phép mà Thẩm Mặc Sơ vất vả lắm mới xin được trong suốt gần ba năm qua, anh lập tức trở về nhà thăm mẹ. Nhưng mới đến ngày thứ hai, mẹ anh đã cảm thấy kì nghỉ phép này thật phí phạm, và bắt đầu trách móc.

Lúc đó, anh đang ngồi chênh vênh trên chiếc ghế gỗ nhỏ, giúp mẹ nhặt rau cải. Cho dù là dịu dàng thế nào đi nữa thì mẹ anh cũng không thể không giống tất cả những người mẹ khác, cứ hễ mở miệng là lại cằn nhằn: "Con cũng hai mươi mấy tuổi đầu rồi, không còn nhỏ nữa đâu! Đến khi nào mới đưa bạn gái về nhà ra mắt mẹ đây? Bạn cấp hai của con, đứa nào đứa nấy, con cái cũng đã năm, sáu tuổi rồi!"

Thẩm Mặc Sơ cười trừ, nói: "Mẹ à, con bận lắm!"

"Bận? Bận thì không lấy vợ à? Con có lập công lớn thế nào, cấp bậc cao tới đâu thì cũng có ích lợi gì chứ? Còn không bằng sinh cho mẹ một đứa cháu nội bụ bẫm."

Anh vẫn cười, gật đầu. "Có thời gian thì tính sau mẹ ạ." Tuy nói vậy nhưng anh lại thầm nghĩ, nếu biết được anh chính là thành phần tinh anh trong lực lượng bộ đội đặc chủng, sắp được phái đi nước ngoài đóng quân một năm theo quyết định của Hội đồng Bảo an Liên Hợp Quốc thì chắc mẹ anh sẽ càng sốt ruột hơn.

"Haizz... Chờ con có thời gian thì con gái người ta đều lấy chồng cả rồi!" Rồi mẹ anh nói một cách dứt khoát: "Mẹ đã sắp xếp đâu vào đấy cho con rồi, nó là giáo viên trong trường mẹ, ngoại hình cũng xinh đẹp, chiều nay hai đứa gặp mặt luôn đi."

Đây là lần đầu tiên Thẩm Mặc Sơ hẹn hò, thế nên anh đến quán cà phê sớm hơn giờ hẹn, lẳng lặng ngồi đợi.

Quán cà phê ở thị trấn nhỏ không được đẹp và đầy đủ như ở trên thành phố, đồ uống ít, chỗ ngồi san sát nhau, bài trí có vẻ cầu kì nhưng thực chất lại chẳng ra đâu vào đâu, thế mà nghe nói đây là nơi thanh niên trong huyện thích đến nhất. Khi còn cách giờ hẹn năm phút, anh bỗng thấy một cô gái mặc váy trắng, đầu cúi thấp, vội vã bước vào trong quán.

Bởi vì trước đó đã nhắn tin cho đối phương biết số bàn, cho nên khi nhìn thấy cô gái đó ngồi xuống ghế đối diện, anh cũng không cảm thấy bất ngờ, liền lịch sự nói: "Chào cô, tôi là Thẩm Mặc Sơ."

Cô gái tựa hồ có chút căng thẳng, hai bàn tay đan vào nhau để dưới gầm bàn, khẽ ngẩng đầu lên, sắc mặt hơi nhợt nhạt nhưng đường nét lại hết sức thanh tú. Cô cúi đầu, "dạ" một tiếng. "Chào anh."

Thẩm Mặc Sơ mỉm cười, anh ít khi tiếp xúc với con gái, nhưng nhìn đối phương còn bối rối hơn cả mình, liền chu đáo gọi giúp cô một li sữa nóng. Cô gái vẫn cúi đầu, lúc li sữa được bưng lên, cô có vẻ rất khát, cầm li lên, gần như là uống một hơi cạn sạch. Sau đó, cô gái lau khóe miệng, ngẩng đầu nhìn Thẩm Mặc Sơ, không ngờ ánh mắt lại sáng hơn ban nãy rất nhiều.

"Cảm ơn anh." Giọng nói của cô hơi khàn. "Hôm nay sức khỏe của tôi không được tốt lắm."

Thẩm Mặc Sơ tỏ ra quan tâm, hỏi cô có muốn về nhà nghỉ ngơi không. Cô gái nói mong rằng anh có thể đưa cô về. Mặc dù Thẩm Mặc Sơ cảm thấy vừa mới gặp mà đã thân mật như vậy thì không được ổn cho lắm, nhưng nhìn sắc mặt của cô gái càng lúc càng khó coi, hình như đúng là mắc bệnh thật, anh liền bước về phía cô ngồi, đỡ cô đứng dậy.

Nhà cô gái nằm trong khu tập thể của chính quyền huyện. Anh dìu cô đi dọc theo con đường lớn thẳng tắp vào trong. Dân cư trong khu này hôm nay dường như ít đến khác thường, cả một quãng đường dài mà chẳng thấy một bóng người.

Sống trong quân đội nhiều năm tạo cho Thẩm Mặc Sơ tính cảnh giác cao độ. Trong đầu anh lúc này chỉ có một suy nghĩ là tại sao khu vực này lại yên tĩnh đến quái lạ như vậy. Bỗng một cơn gió thổi qua, anh nhạy bén ngửi thấy mùi máu tươi nhàn nhạt.

“Cô ở yên đây nhé.” Anh nói với cô gái, sau đó rút khẩu súng giắt bên hông ra, cẩn trọng, chậm rãi đi về phía có mùi máu.

Sự xuất hiện của những người đó hết sức đột ngột.

Nguồn ebook: https://www.luv-ebook.com

Khi anh vòng qua một bức tường cao, đột nhiên thấy dưới tán cây hòe có một nhóm hơn hai mươi người tụ tập. Giữa trưa hè nóng bức, trong khu vực luôn có người canh gác này, bọn họ yên lặng đứng đó không nhúc nhích, đầu cúi thấp thế kia là định làm gì đây? Thật hết sức quái dị. Mà mùi máu tươi cứ xộc vào mũi, nồng nặc khiến người ta buồn nôn.

“Bố, mẹ... Con dẫn người tới cho bố mẹ đây...” Phía sau lưng bỗng vang lên giọng nói yếu ớt của cô gái kia. “Bố mẹ... Bố mẹ... đừng cắn con nữa!”

Thẩm Mặc Sơ vô cùng kinh ngạc quay đầu lại, bất ngờ thấy một cảnh tượng cực kì kinh khủng.

Cánh tay vẫn giấu kín trong ống tay áo của cô gái lúc này đã giơ lên để che mặt, để lộ ra những vết cắn sâu hoắm trải rộng, sau đó cô gái nhanh chóng hạ tay xuống, để lộ khuôn mặt. Cơ mặt của cô ta bỗng nhiên co rút giống như bị trúng độc, những hoa văn hình bướm màu xám trắng như thể dây leo, chậm rãi lan từ cổ lên mặt. Nhìn kĩ hơn thì thấy toàn bộ phần da lộ ra khỏi lớp quần áo trên người cô ta cũng biến thành màu trắng xám, phủ kín những hoa văn kì quái kia.

“Hừ...” Cô ta cúi đầu, thở hổn hển, đôi con ngươi màu đen chợt biến thành màu xanh u ám, nhìn chằm chằm vào Thẩm Mặc Sơ, vẻ thiết tha mà khổ sở.

Cô ta bước từng bước chậm rãi, hình như còn hơi cứng nhắc, về phía anh. Cùng lúc đó, bên tai anh cũng vang lên tiếng bước chân dồn dập. Thẩm Mặc Sơ quay đầu lại, thấy rõ đám người ban nãy cũng có màu mắt và màu da giống hệt cô gái, đang nhe nanh há miệng, xông về phía anh.

Lúc chạng vạng, tại phía nam thị trấn, ánh mặt trời cuối ngày vẫn rực rỡ, khung cảnh vẫn chìm trong vẻ yên lặng, thanh bình. Chiều hôm đó vẫn như bao buổi chiều khác, hoàng hôn chậm rãi bao phủ, báo hiệu màn đêm đang dần buông.

Người mẹ ngồi trước bàn ăn, nhìn mặt bàn đầy thức ăn, trong lòng không khỏi dấy lên niềm

vui nho nhỏ. Bà đã nấu những món mà con trai thích ăn nhất, một mặt, bà mong con trai trở về, nhìn thấy con ăn ngon, bà sẽ càng vui hơn; mặt khác, bà lại hi vọng con trai xem mắt thành công, tốt nhất là đưa cô gái đó ra ngoài ăn cơm, không cần về nhà ăn cũng được.

"Ông Thẩm..." Bà nhìn bức ảnh đen trắng treo trên tường, khuôn mặt người đàn ông trong ảnh tuy dãi dầu sương gió nhưng vẫn rất anh tuấn. "Con trai chúng ta, gần đây lại lập công... Bây giờ, nó đã là thượng úy trẻ tuổi nhất trong lực lượng bộ đội đặc chủng toàn quốc rồi."

Đúng lúc này, bà nghe thấy tiếng mò mẫm ngoài cửa. Bà mỉm cười, không mang chìa khóa ư? Con trai bà từ nhỏ luôn làm việc cẩn thận chu đáo, tình huống như vậy rất ít khi xảy ra. An ninh trong khu kí túc xá Sở Cảnh sát trước nay đều rất tốt, bà chẳng việc gì phải sợ cả... Thế là bà tươi cười bước ra mở cửa. Khi cánh cửa mở ra, trước mặt bà chính là đứa con trai ưu tú. Chỉ có điều...

Anh cúi gằm mặt xuống, mái tóc ngắn màu đen che khuất khuôn mặt, những ngón tay thô ráp màu lúa mạch túm chặt lấy mép cửa chống trộm. Mà bộ quân phục màu xanh phẳng phiu mới mặc lúc chiều lại rách tươm, loang lổ vết máu, như thể anh vừa mới chui ra từ một vụ ẩu đả kịch liệt.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Bà hoảng hốt, không hiểu ai lại có bản lĩnh đánh con trai bà ra nông nỗi này. Lẽ nào gặp phải bọn xã hội đen ư? Bà vội vàng đưa tay ra định đỡ lấy anh, lại cảm nhận được cánh tay rắn chắc của anh run rẩy dữ dội.

"Mẹ... chạy đi, mau lên!"

Bà nghe thấy giọng nói vốn kiên cường bất khuất của con trai lúc này bỗng trở nên khổ sở và gắng gượng hơn bao giờ hết, như thể đã dùng hết tất cả hơi sức. Anh không ngừng gằn giọng nói: "Mẹ... mẹ..."

Giọng nói ấy giống như tiếng nức nở, nghẹn ngào, vô cùng yếu ớt, vô cùng tuyệt vọng của loài vật. Anh tựa hồ đã mất đi ý thức và khả năng khống chế, nhưng vẫn đưa ra lời cảnh báo cuối cùng cho mẹ mình. Thế nhưng con trai lâm nạn, người mẹ sao có thể bỏ chạy một mình được đây?

Cho dù cái giá phải trả chính là tính mạng của mình.

"Mặc Sơ!" Bà sợ đến mức toàn thân run rẩy, cuống quýt hỏi: "Con làm sao vậy? Đừng làm mẹ sợ. Con khó chịu ở đâu? Mẹ đưa con đi bệnh viện."

Nhưng không thấy con trai bà trả lời. Sau vài tiếng rên khổ sở kéo dài cả mấy phút, cuối cùng anh cũng yên lặng. Anh chậm rãi bước từng bước nặng nề vào trong nhà, đưa tay đóng cửa lại. Rồi anh chậm rãi ngẩng đầu lên.

Mười phút sau.

Bên ngoài không ngừng vang lên tiếng đập cửa rầm rầm và tiếng hô gọi chói tai: "Chị Thẩm, đã xảy ra chuyện gì vậy? Mau mở cửa ra! Nếu không tôi sẽ phá cửa xông vào đấy!"

Viên sĩ quan trẻ tuổi ngước đôi mắt màu xanh biếc ra phía cửa, ánh mắt mờ mịt mà hưng phấn. Anh ném mẩu xương trắng đã gặm sạch sẽ trong tay xuống đất, sau đó đứng lên, đi thẳng ra cửa. Hành động của anh so với ban nãy nhanh nhẹn hơn rất nhiều.

Ngoài cửa, ông hàng xóm làm ở Sở Cảnh sát giờ đã về hưu nhìn thấy Thẩm Mặc Sơ thì thở phào nhẹ nhõm, cau mày, nói: "Tiểu Thẩm, xảy ra chuyện gì vậy? Bác vừa nghe thấy tiếng mẹ cháu kêu... Ấy, ánh mắt của cháu... Xảy ra chuyện gì... A! Bỏ ta ra! A..."

Viên sĩ quan trẻ tuổi lôi ông lão vào trong nhà.

Đó là đêm đầu tiên của Thẩm Mặc Sơ sau khi trở thành zombie. Sáng sớm hôm sau, anh ta đã khôi phục lại thần trí, ý thức được một cách rõ ràng những việc mình đã làm, nhưng anh ta không hề cảm thấy đau đớn hay khổ sở. Căn nhà trống vắng, tràn ngập mùi máu tanh trở nên vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Khác với những tên zombie có trí lực thấp hơn, lại không biết nói ở khu nhà của chính quyền huyện kia, anh ta tắm rửa, thay quân phục sạch sẽ, sau đó mỉm cười, gõ cửa từng nhà trong khu kí túc xá Sở Cảnh sát.

Đến ngày Hai mươi tháng Bảy năm 2012, cả khi kí túc xá Sở Cảnh sát không còn một người sống sót. Cũng đúng lúc này, Thẩm Mặc Sơ nhận được điện thoại khẩn từ cấp trên: "Tiểu Thẩm, lập tức quay lại doanh trại. Có nhiệm vụ khẩn cấp!"

Anh ta nghĩ tới thân hình vạm vỡ của những binh sĩ trẻ tuổi, hé nở một nụ cười thỏa mãn. Trước khi xuất phát, anh ta dẫn theo vài tên zombie tới trường trung học trọng điểm của huyện. Những cô nữ sinh ở đó vừa trẻ trung vừa xinh đẹp, anh ta bắt đầu thỏa mãn một dục vọng khác ngoài cơn khát máu thịt. Một ngày một đêm phóng túng đến cực hạn khiến anh ta càng trở nên mạnh mẽ, ngang tàng hơn.

Từ đầu chí cuối, trái tim anh ta vẫn luôn thờ ơ mà hưng phấn tột cùng.

Khi anh ta dẫn theo đội quân zombie thuộc lực lượng bộ đội đặc chủng đánh vào đài truyền hình thủ đô thì bị một nhóm người phát hiện. Lần đó, anh ta cho lính ngụy trang thành người bình thường, giả bộ hộ tống thủ trưởng đến đài truyền hình phát biểu. Thân thể của những nữ MC truyền hình rất vừa ý anh ta. Là zombie đứng đầu, đã sớm vượt qua giai đoạn khổ sở của cơn đói khát, việc đầu tiên anh ta làm là trói năm nữ MC nổi tiếng cả nước trong cùng một phòng, ba ngày sau mới thỏa mãn hết dục vọng trong người. Anh ta đã quen với việc sau khi thỏa mãn ham muốn của cơ thể thì chỉ ăn những bộ phận tươi non nhất của người bị hại, còn những thứ khác đều để lại cho bọn thuộc hạ.

Nhóm người kia yên lặng đứng dưới tháp truyền hình, đầu tóc kẻ nào kẻ nấy đều xanh xanh đỏ đỏ như san hô, tảo biển, làn da trắng bệch không chút huyết sắc. Bọn chúng nhìn anh ta, nở nụ cười khó tin. “Trong thời gian ngắn như vậy... mà tiến hóa nhanh đến thế...”

“Sức chiến đấu vượt xa chúng ta... Để hắn trở thành thủ lĩnh của đám người nhiễm bệnh kia đi...”

“Ngươi tên là gì? Thẩm Mặc Sơ ư? Ngươi biết tại sao mình lại có được sức mạnh vĩ đại như vậy không?”

“Không, không phải là do virus. Nếu nói là do virus thì đúng là một sự sỉ nhục về hệ gene. Các ngươi được truyền gene của tộc ta, trong hệ gene của tộc ta thì gene thú hóa và gene kim loại là ưu việt nhất, nhờ vậy ngươi mới có được làn da cứng như sắt, mới có được năng lực chiến đấu của một siêu nhân.”

“Chúng ta đến từ tinh cầu cách đây bốn năm ánh sáng, gánh vác nhiệm vụ phục hưng của cả chủng tộc. Những kẻ đầy tớ hùng mạnh, hãy dẫn dắt các binh sĩ được tuyển chọn đi tiêu diệt sạch loài người, cải tạo địa cầu thành quê hương mới của chúng ta!”

Thẩm Mặc Sơ nhìn bọn họ, đoạn gene trong máu như thể nhận được lời triệu hồi của thần thánh. Anh ta quỳ một chân xuống nền đất, cúi đầu nghe lệnh, trang nghiêm tuyên thệ với bọn họ: “Tuân lệnh, thưa chủ nhân.”

Chương 24: Vua zombie

Khi cơ thể đã bị dục vọng chi phối, sinh mạng trở nên hèn mạt chẳng khác nào loài heo, chó, sự sống dài đằng đẵng của Thẩm Mặc Sơ bắt đầu trở nên trống rỗng.

Giết, giết, giết! Ăn, ăn, ăn! Hành động, hành động, hành động!

Đây vừa là sự hoan lạc của zombie, vừa là một bữa tiệc thịnh soạn của những kẻ mạnh.

Chiến tranh và cướp đoạt khiến anh ta hưng phấn. Đích thân anh ta đã tạo ra khói lửa chết chóc cho thành phố. Anh ta nhìn loài người như nhìn đám sâu bọ hèn mọn đang mưu cầu được sinh tồn. Đội quân tinh nhuệ của vua zombie đã giày xéo toàn bộ đại lục, uy danh của vua zombie khiến cho nhân loại vừa khinh bỉ lại vừa khiếp sợ.

Thế nhưng thực lực của loài người vẫn hết sức lớn mạnh. Sau vài năm đầu trở tay không kịp, những người may mắn sống sót liền nhanh chóng tổ chức phản công. Bọn họ có vũ khí tốt, được tổ chức chuyên nghiệp, và quan trọng nhất là có một ý chí chiến đấu quyết tử với zombie.

Thẩm Mặc Sơ biết rõ đám người cận tinh[1] đến từ ngôi sao cách trái đất bốn năm ánh sáng kia là những sinh vật hữu cơ, giống như con người, bọn họ cũng cần không khí, nước và thức ăn. Đang lúc chiến tranh bất lợi, bọn họ hết sức hoảng sợ, sợ thua cuộc, sợ loài người phát hiện ra âm mưu của bọn họ và sợ chủng tộc của mình lại một lần nữa bị hủy diệt. Trên thực tế, bọn họ chính là những người cuối cùng thuộc hoàng tộc bỏ trốn khỏi tinh cầu, mang trong mình dòng máu và hệ gene cao quý, nhưng lại thiếu đi ý chí kiên cường và năng lực chinh phục đại lục.

[1] Người cận tinh: Tộc người sống ở hành tinh gần trái đất.

Thế nhưng, bọn họ đã rất may mắn khi có Thẩm Mặc Sơ.

Vào thời khắc khó khăn nhất của cuộc chiến, Thẩm Mặc Sơ đã lần nữa thể hiện tài năng lãnh đạo quân sự kinh người của mình. Anh ta sử dụng những mánh khóe quân sự cao siêu, từng bước đẩy lùi sự phản công của loài người. Anh ta còn ra lệnh cho binh sĩ phải học tập và cải tiến vũ khí của loài người.

Phát triển từ những cái cũ, hai mươi năm sau, quân đoàn zombie đã có thể chủ động nghiên cứu những vũ khí thu được từ cuộc chiến. Ban đầu, vũ khí, trang thiết bị của họ cũng giống như của con người, nhưng sau đó dần phát triển vượt bậc.

Năm mươi năm sau, bốn mươi vạn quân zombie đánh vào đế đô của loài người, vua zombie giết chết thủ lĩnh gia tộc Tây Lạc – người thống trị nhân loại khi đó – rồi lột da, ăn sạch đến khi chỉ còn trơ xương. Gia tộc Tây Lạc từ đó suy tàn, chỉ còn lại vài nhà khoa học lẻ loi, những con người chưa từng nguôi hi vọng sẽ chấn hưng gia tộc.

Lúc đó, loài người không có bất kì lá chắn nào, trong khi binh đoàn zombie ngày càng phát triển một cách mạnh mẽ, thiếu chút nữa, loài người đã bị diệt vong.

Trong cuộc chiến sinh tử này, nhà họ Cố nổi lên như một hiện tượng. Bọn họ lật đổ gia tộc Tây Lạc, trở thành nòng cốt của loài người. Bọn họ sẵn sàng dâng tặng chủng tộc zombie những cô gái xinh đẹp nhất, những báu vật quý giá, đất đai màu mỡ và những nhiên liệu khoáng sản quý hiếm nhất để đổi lấy hòa bình.

Vua zombie lại thèm quan tâm tới những thứ này sao? Thế nhưng đám người cận tinh kia thì khác. Bọn họ đã phiêu bạt ngoài vũ trụ nhiều năm, thấy loài người đưa tới lễ vật như vậy thì không khỏi vừa kinh ngạc vừa muốn chiếm hữu.

“Dừng ở đây thôi...” Bọn họ nói. “Nếu không, loài người chết hết thì còn ai dâng tặng những thứ quý giá này cho chúng ta nữa.”

“Vâng, thưa chủ nhân.”

Năm năm sau, Cố thị nghiên cứu chế tạo thành công chiến binh người thú có sức chiến đấu cực mạnh. Việc sản xuất người thú với quy mô lớn đã làm tiêu hao hết số tài nguyên sau cùng của loài người. Nhưng sự mạo hiểm của bọn họ thực sự đã mang lại thành công lớn.

Tuy nhiên, ngay cả loài người cũng không dự tính được việc thú tộc dấy binh nổi loạn, tuyên bố độc lập, tạo thành thế chân vạc giữa ba bộ tộc.

Những người cận tinh rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, nên đã ra lệnh cho Thẩm Mặc Sơ duy trì hiện trạng này. Nhưng nếu như có thể, bọn họ vẫn hi vọng cướp được hết nguồn tài nguyên màu mỡ trên địa cầu này. Thế nên, thời gian trôi qua đã lâu mà bọn họ vẫn chưa từ bỏ ý định để Thẩm Mặc Sơ phát động chiến tranh.

Nhưng vào một ngày, khi vua zombie bất tử đứng trên lãnh địa của mình, nhìn thung lũng màu đỏ thẫm trăm năm không đổi cùng quân đoàn zombie trang nghiêm trong bộ quân phục màu đen tuyền, bỗng cảm thấy có chút buồn chán.

©STENT: http://www.luv-ebook.com

Buồn chán là cảm giác thường gặp ở con người, đã là zombie thì sao có thể cảm thấy buồn chán được? Hệ gene bị biến đổi khiến anh ta chìm trong cơn mê loạn của máu và khói lửa chiến tranh. Rốt cuộc cũng có một ngày, đối với tất thảy những thứ này, anh ta chỉ có cảm giác mệt mỏi đến rã rời.

Từ trước đến giờ, so với các zombie khác, anh ta luôn là người mạnh nhất. Trong khi đám zombie khác chỉ biết thở dốc như loài động vật thì anh ta biết nói, biết cười, cải trang thành con người để đi kiếm thức ăn; trong quá trình đám zombie kia tiến hóa, trở nên nhạy bén thì anh ta đã trở thành người dẫn đầu đội quân zombie, mang theo vũ khí của loài người đi đánh chiếm lãnh địa của các chủng tộc khác.

Có lẽ số mệnh đã định cho Thẩm Mặc Sơ là một kẻ tội đồ, là ông trời cố ý giày vò anh ta. Đúng lúc này, anh ta lại đột nhiên nhớ ra mình từng có một cái tên rất con người, chính là Thẩm Mặc Sơ.

Thẩm Mặc Sơ. Bố mẹ đặt cho anh cái tên này là hi vọng anh ta sẽ trở thành một người trong sạch, có chính kiến. Họ không mong cầu anh ta trở thành một người giàu có, mà chỉ cần anh ta lúc nào cũng được vui vẻ, làm những gì mình thích và trở thành một người lương thiện.

Trở thành một người lương thiện nhé, Mặc Sơ!

Mẹ của anh ta, người mẹ dịu hiền và tốt bụng, yêu anh hơn cả bản thân mình. Một trăm năm sau, rốt cuộc anh ta cũng thức tỉnh, thế nhưng, giờ mẹ anh ta ở đâu?

Hóa ra anh ta vẫn còn nhớ, không phải là những kí ức trong cuộc đời từ trước đến nay, mà chính là nhân tính của mình. Khi được khôi phục, kí ức chẳng khác nào một con mối, từng chút từng chút gặm nhấm linh hồn và thể xác của anh ta. Tất thảy máu và nước mắt, khói lửa chiến tranh và sinh mạng con người đều đang ngày đêm gào thét trong tâm trí anh ta.

Thẩm Mặc Sơ, rốt cuộc cũng có ngày mày nhận ra mình đang làm gì rồi sao? Thẩm Mặc Sơ!

Vua zombie uy chấn đại lục, vào đêm trước cuộc tái chiến với loài người, lại thống khổ đến mức không còn muốn sống.

Như thể bị ý chí thúc giục, làn da xám trắng cứng rắn từ từ khôi phục sự mềm mại của con

người, những hoa văn hình bướm phủ kín cơ thể tựa thủy triều, sau một đêm hoàn toàn biến mất. Khi anh ta ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy đôi con ngươi đen láy, trong trẻo, không vương chút tà niệm.

Thẩm Mặc Sơ giống như người ngoài cuộc, lạnh lùng để mặc cho sức chiến đấu đủ mạnh để xưng bá đại lục tiêu biến; mặc cho tướng quân của loài người sau giây phút kinh hoàng và nghi hoặc, dùng xích sắt trói nghiến xương cốt và tứ chi của anh ta.

Rất đau, một trăm năm qua, đây là lần đầu tiên Thẩm Mặc Sơ cảm thấy cơ thể mình đau đớn đến vậy.

Thẩm Mặc Sơ đã từng là một thượng úy trung thành với quốc gia, trung thành với quân đội, từng là đứa con trai mà bố mẹ đặt hết niềm tin và hi vọng. Trong một trăm năm hoang đường này, rốt cuộc anh ta đã giày xéo bao nhiêu máu thịt và sinh mạng của người khác? Ngay cả đám người cận tinh – thống lĩnh bí mật của binh đoàn zombie kia – mỗi lần nhìn thấy anh ta cũng phải kinh hồn bạt vía. Anh ta đã phạm phải tội tày trời, không ai có thể dung thứ...

Thẩm Mặc Sơ thấy mình dường như đã thay đổi, không muốn quay lại làm zombie nữa, anh ta khinh bỉ chính bản thân mình, thậm chí còn không cam tâm để bản thân mình chết dễ dàng như vậy.

Ai có thể nói cho anh ta biết, làm thế nào để chuộc tội, và chuộc tội thế nào mới đủ đây?

Sau một thời gian dài hôn mê trong xe tù, anh ta nghe thấy một giọng nói dịu dàng mà biếng nhác: “Này, tại sao anh lại bị giam ở đây?”

Anh ta ngẩng đầu, nhìn thấy một thiếu nữ có mái tóc đen dài, đôi mắt đen láy, trong trẻo tựa hồ chưa từng nhuốm bụi trần. Anh ta không ngờ, chính cô gái này lại là người cứu rỗi linh hồn mình.

Khi Hứa Mộ Triều cả gan giữ anh ta ngủ chung giường, trái tim lạnh băng của anh ta không thể kìm được mà thấy nực cười. Lần đầu tiên anh ta có tâm trạng bất cần đời như vậy, khiến suýt nữa bọn họ đã làm chuyện đó. Anh ta cũng thiếu chút nữa thì cắn vào động mạch của cô, biến cô thành một cái xác xinh đẹp, để máu tanh thấm đẫm kẽ răng của anh ta. Đối với anh ta, sinh mệnh con người từ lâu đã đê tiện như súc vật, ngay cả anh ta cũng thế, mà người khác cũng vậy.

Nhưng đúng lúc đó, cô lại rời khỏi anh ta. Cô đã rất nghiêm túc nói rằng, không có gì là

không thể chiến thắng, cho dù đó có là hệ gene đã ăn sâu vào huyết mạch.

Cho dù đó là hệ gene...

Chính sự quyết tâm cùng những lời nói này đã giúp cô thoát khỏi cái chết.

Vua zombie anh hùng mạt lộ[2], cũng vì câu nói này mà bắt đầu trò chơi chế ngự dục vọng cùng cô gái bán thú thần bí này. Đương nhiên, cô cho rằng chỉ có mình là người phải khống chế bản thân, nhưng có trời mới biết, để một cô gái trẻ trung, xinh đẹp như vậy nằm ở trong lòng mình, vị vua zombie này cần bao nhiêu nghị lực mới có thể giữ được sự an toàn cho cô.

[2] Chỉ những người anh hùng đã hết thời, không còn tác dụng gì nữa. Hàm ý bất lực, cam chịu trước hoàn cảnh bất lợi – ND.

Sau đó vài ngày, Thẩm Mặc Sơ nói với cô rằng cô nói rất đúng, chúng ta thực sự có thể chiến thắng được hệ gene. Cô lại trả lời anh ta rằng, anh ta không biết thì thôi, nếu đã biết thì phải cố gắng đến cùng.

Anh ta thầm nhủ với lòng mình, đây mới chính là lúc vua zombie hoàn toàn thức tỉnh. Thứ thức tỉnh không chỉ có nhân tính, mà còn có cả trái tim mạnh mẽ không bao giờ chịu khuất phục của anh ta.

Anh ta đã thoát được, nhưng ngàn vạn zombie vẫn còn sống trong cảnh địa ngục, vì thế anh ta phải quay lại. Tính mạng của anh ta đã không còn thuộc về chính anh ta nữa, anh ta đã từng thay đổi bố cục của đại lục, vậy thì ngay lúc này, anh ta muốn một lần nữa thay đổi đại lục theo ý mình.

Trở lại chiến trường, mấy vạn quân zombie đang bị kìm hãm trong vòng vây của loài người, sự xuất hiện của anh ta khiến đám zombie phấn chấn hẳn lên. Anh ta tự nhủ, ai nói bọn họ không thể khôi phục lại nhân tính? Khi bọn họ reo hò vì anh ta, vô hình trung cũng đã mang chính sinh mệnh của mình đặt vào tay anh ta.

Thẩm Mặc Sơ đưa quân rút lui vào thung lũng lớn phía tây, nhường lại mảnh đất rộng lớn nhằm đổi lấy sự đình chiến của loài người. Nhưng anh ta biết, chiến tranh bây giờ mới thực sự bắt đầu.

Trải qua một trăm năm sinh sôi nảy nở, đám người cận tinh kia từ hơn chục người đã nhân lên hàng trăm người. Bọn họ rút hết vào pháo đài cổ kính ở phía tây. Lần này, anh ta thề rằng

nợ máu phải trả bằng máu.

Anh ta cũng phái đội quân zombie tinh anh lẻn vào lãnh địa phía nam, dò la tin tức của Hứa Mộ Triều, được biết cô phụng mệnh tới đảo Tây Vu, từ đó không có bất cứ tin tức nào nữa. Đến khi lính biên phòng báo cáo đã phát hiện ra tung tích của cô, phản ứng đầu tiên của anh ta chính là muốn cô nhìn thấy bộ dạng của mình lúc này. Để cho cô tận mắt nhìn thấy vua zombie của đại lục sau một trăm năm ngủ say rốt cuộc đã tỉnh giấc, từ nay về sau, không còn sợ hãi nữa.

Khi ẩn mình trốn trong bụi cây, anh ta nghe thấy cô nói chuyện với người đàn ông thần bí đó, miệng cười như hoa, ra sức lấy lòng. Anh ta không cảm thấy kì quái chút nào, bởi đây mới chính là Hứa Mộ Triều, một cô gái ngoan cường, dùng mọi thủ đoạn để được sống.

Nhưng khi nhìn thấy hắn rẻ rúng thân thể của cô, ngang nhiên ôm lấy cô, hôn lên đôi môi mềm mại của cô thì anh ta lại cảm thấy vô cùng tức tối. Một cô gái bán thú ngang ngược nhất đời, một cô gái mà ngay cả anh ta cũng phải nhẫn nhịn chịu đựng không dám chiếm đoạt, sao có thể để người đàn ông khác ôm hôn như thế được?

Vì thế, mặc dù quân đoàn vẫn chưa đuổi kịp nhưng anh ta vẫn một mình xông ra. Sau khi đẩy lui đám người máy, đột nhiên anh ta cũng muốn hôn cô.

Cho nên, mặc kệ miệng mình dính đầy máu tanh, mặc kệ sự bất an, sợ hãi của cô, anh ta cứ thế hôn cô, hào hứng với suy nghĩ: Tôi đến rồi đây, cô gái bán thú. Tôi là Thẩm Mặc Sơ, từng là kẻ tội đồ của đại lục, là kẻ thù của toàn nhân loại. Tôi chính là kẻ tội đồ mang tội ác tày trời trong suốt một trăm năm qua. Và tôi cũng chính là vua zombie cùng đường lạc lối...

Quyển 3: Vị vua vô tình

Chương 25: Lời hứa của zombie

Bộ quân phục màu đen của zombie toát lên vẻ tiêu điều. Khuôn mặt màu trắng xám của vua zombie mang một vẻ trầm tĩnh đến nỗi khiến người nhìn không khỏi cảm thấy khiếp hãi. Thân hình cao lớn mà dữ tợn ấy cứ thoải mái ngồi dựa vào tấm đệm khiến Hứa Mộ Triều có cảm giác bí bách một cách khó tả.

Cô cảm thấy anh ta vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Mà khi nhìn thấy hàng lông mày dài, thanh tú của cô gái khẽ nhíu lại, vị vua zombie liền hạ quyết tâm, cô không cần phải biết tới nỗi đau thương, u ám khôn tả trong suốt một trăm năm qua của anh ta. Vì thế, anh ta chỉ kể qua loa cho cô nghe.

Dù chỉ biết một cách sơ lược nhưng vẻ mặt của cô cũng tràn ngập sự thương xót. Điều này khiến cho vua zombie đột nhiên muốn lảng tránh. Anh ta không cần sự thương hại của phụ nữ, nhất là khi người đó lại là cô – Hứa Mộ Triều.

Đôi mắt của cô, bất cứ lúc nào cũng nên trong veo như nước.

"Em đã từng là người ư?" Giọng nói của vua zombie khôi phục lại vẻ lạnh lùng, xa cách, chặn đứng những lời an ủi mà cô sắp thốt ra.

Hứa Mộ Triều ngẩn ra, tự nhủ vì sao anh ta lại hỏi như vậy? Vì lí do an toàn nên cô chưa từng nói cho bất cứ ai biết lai lịch của mình.

Đầu ngón tay thô ráp cùng những chiếc móng sắc bén như dao của anh ta nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô, đôi môi mỏng tím bầm chậm rãi mấp máy.

"Trên người em có mùi hương của loài người. Là mùi của phụ nữ."

Câu nói này đã khiến Hứa Mộ Triều vốn mặt dày cũng phải tỏ ra có chút bất an. Nhưng một

khi đã chột dạ thì cô sẽ lảng tránh theo phản xạ. Cô lấy lại vẻ bình tĩnh, giả vờ như không nghe thấy, chuyển đề tài một cách tự nhiên: "Anh là người của một trăm năm trước… Nếu như không có người cận tinh xâm lấn thì chúng ta vĩnh viễn chẳng bao giờ gặp được nhau."

Anh ta không nói gì, đôi mắt màu xanh biếc sâu thẳm như đại dương cứ nhìn cô chằm chằm. Sau đó, anh ta bỗng nhiên quấn lấy một lọn tóc của cô, đưa lên mũi, hít một hơi thật sâu.

Khi lọn tóc mượt mà của cô lướt qua chiếc răng nanh sắc nhọn đầy máu tanh nơi khóe miệng anh ta thì cả hai đều bất giác khẽ run lên. Họ im lặng trong chốc lát.

"Sẽ gặp nhau chứ." Anh ta đột nhiên lên tiếng. "Có một số việc vốn đã được định sẵn."

Ví dụ như việc anh ta trở thành zombie, ví dụ như việc anh ta bất tử cả trăm năm, ví dụ như khi ôm cô trong lòng, anh ta như được sống lại một lần nữa.

"Đến đây. Để tôi bôi thuốc cho em." Anh ta vỗ vào chỗ bên cạnh mình.

Bàn tay to khỏe, cứng rắn mà mạnh mẽ của anh ta đột nhiên ôm lấy eo cô, đặt lên trên đầu gối một cách dễ dàng. Đầu cô gối lên đùi anh ta, cô ngửi thấy mùi máu tanh nồng, trên lưng đột nhiên có cảm giác mát lạnh. Hóa ra anh ta đã kéo áo cô lên.

Trong doanh trại, chỉ có anh ta có thể giúp cô bôi thuốc. Toàn thân Hứa Mộ Triều trở nên cứng ngắc, cô tự nhủ, A Lệ bị Minh Hoằng đánh ngất, giờ còn chưa tỉnh, cho nên việc này chỉ có thể nhờ Thẩm Mặc Sơ mà thôi. Nhưng tư thế này có phần quá thân mật…

Tuy bọn họ cũng từng thân mật với nhau, nhưng hoàn cảnh lúc đó hoàn toàn khác bây giờ. Cô không quen tiếp xúc với một Thẩm Mặc Sơ như vậy, cũng không thích một Hứa Mộ Triều yếu ớt, không có khả năng phòng bị như lúc này. Nhưng anh ta quả thực rất mạnh. Cho dù hiện tại cô không ở thể bị động thì anh ta cũng thừa khả năng xé xác cô. Thế nên, cô chỉ có thể biết thân biết phận nằm im trong lòng anh ta.

Những ngón tay to và thô ráp chấm thuốc mỡ mát lạnh, vụng về bôi dọc sống lưng của Hứa Mộ Triều, khiến cô hơi đau. Nhưng thuốc trị thương của vua zombie rất tốt, cơn đau của cô ngay lập tức đã giảm bớt.

"Còn bộ quần áo nào không?" Thẩm Mặc Sơ hỏi.

Cô chạy trối chết, còn tâm trí đâu nghĩ tới chuyện mang theo quần áo chứ! "Roẹt" một tiếng, áo của cô đã bị Thẩm Mặc Sơ xé rách. Lạnh quá! Toàn thân cô căng thẳng đến tột độ, không biết tiếp theo anh ta sẽ làm gì.

Nhưng ngay sau đó, Hứa Mộ Triều lại cảm thấy sự mềm mại, sạch sẽ của băng gạc nhẹ nhàng phủ lên người mình. Anh ta khẽ nâng hông của cô lên, cô vội vàng đứng dậy, quay lưng về phía anh ta, mặc chiếc áo anh ta vừa đưa tới.

Áo sơ mi của anh ta rất rộng, trùm đến cả đầu gối của Hứa Mộ Triều, phảng phất mùi máu tươi nhàn nhạt. Thứ mùi này khiến cô bất giác thầm thở dài. Cô xoay người lại, chợt thấy tròng mắt vua zombie sáng quắc như có ánh lửa, cứ thế nhìn cô chằm chằm, hơi thở của anh ta cũng nặng nề hơn.

Ôi, chết tiệt!

Trước đây, Hứa Mộ Triều có thể bình tĩnh nằm bên cạnh Thẩm Mặc So là bởi vì cô nghĩ anh ta yếu hơn mình, người cần chống lại dục vọng chính là cô. Nhưng lúc này, cô lại đang ở địa bàn của anh ta, nằm trong lều của anh ta…

"Nghỉ ngơi đi." Anh ta nói bằng giọng khàn khà. "Sáng mai tôi đưa em đi đến một nơi."

"Vậy tôi về lều của mình đây." Cô nói, trên đường chạy trốn, cô vẫn luôn ngủ cùng một chỗ với A Lệ.

Cổ họng vua zombie phát ra một tiếng trầm khàn, còn mang theo ý cười. "Về?"

Sau đó, anh ta không nói gì nữa mà trực tiếp dùng hành động để biểu đạt. Anh ta mạnh mẽ chuẩn xác ôm lấy eo cô, dễ dàng như thể người lớn đang ôm một đứa trẻ nhỏ, nằm xuống giường, để đầu cô tựa lên ngực mình.

Gối đầu vào lồng ngực cứng rắn tựa đá tảng của anh ta, lắng nghe tiếng tim đập bình ổn mà mạnh mẽ, Hứa Mộ Triều khẽ ngẩng đầu lên, liền bắt gặp trên khuôn mặt của vua zombie, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô chằm chằm, dường như đang phải cố hết sức kìm nén dục vọng.

Ngọn lửa kìm nén đầy nguy hiểm. Nhưng dần dần điều này cũng không còn khiến cô cảm thấy căng thẳng nữa.

“Yên tâm đi, cô gái bán thú bé nhỏ.” Anh ta nhắm mắt lại, khuôn mặt xấu xí, đáng sợ đến cực điểm chìm trong bóng đêm mờ mịt. Cô nghe thấy anh ta hít sâu một hơi, nói: “Tôi sẽ không chạm vào em trong tình huống này.”

Tình huống này, ý là trong hình dáng zombie của anh ta sao? Tuy vậy, cô vẫn không khống chế nổi cảm giác căng thẳng của bản thân, ngược lại Thẩm Mặc Sơ bắt đầu hít thở đều đều. Chỉ đơn giản là ôm nhau ngủ, nhưng tại sao lại khiến người ta thấp thỏm lo âu hơn cả những giây phút ôm hôn mãnh liệt trước đây? Cô cũng không quen nằm ngủ trong lòng người khác như thế này, chỉ cảm thấy toàn thâm anh ta cứng như sắt, khiến cô khó chịu.

Thôi vậy, dù sao thì bây giờ cũng là anh ta mạnh, cô yếu. Hơn nữa, cô tin tưởng ở anh ta. Thế là cô thả lỏng toàn thân, nhích đầu, duỗi chân, tìm tư thế nằm thoải mái nhất trong lòng Thẩm Mặc Sơ.

“Anh duỗi tay ra một chút.” Cô thấp giọng nói.

Thẩm Mặc Sơ không mở mắt, cánh tay tráng kiện y lời duỗi ra, Hứa Mộ Triều thoái mác gác tay mình lên.

Trong bóng tối, cô nghe thấy tiếng anh ta khẽ bật cười. Một lúc sau, cánh tay đang đặt trên hông cô của anh ta bỗng siết chặt thêm một chút. Cô cũng không kìm được, khóe miệng khẽ cong lên. Cảm thấy sự ngượng ngùng ban nãy của mình đúng là dư thừa. Sau đó, cô cảm nhận được một nụ hôn lạnh lẽo, thoảng mùi máu tươi, dịu dàng mà lặng lẽ đáp xuống đỉnh đầu cô. Nụ hôn của vua zombie thật nhẹ nhàng, không mang theo chút dục vọng nào.

Trong lòng cô bỗng dấy lên cảm giác chua xót.

Bốn giờ sáng, vua zombie đáng thức Hứa Mộ Triều dậy. Vừa mở mắt ra, cô liền nhìn thấy đôi mắt màu xanh biếc trầm tĩnh, dịu dàng của Thẩm Mặc Sơ. Anh ta ôm cô dậy, lặng im một lát mới buông cánh tay đã chiếm cứ hông cô cả đêm qua.

Hứa Mộ Triều hơi xấu hổ, vội vã cúi đầu, hỏi: “Giờ chúng ta đi đâu?”

Vua zombie cúi đầu, nhìn vành tai trắng hồng của cô hơi đỏ lên, giống như hạt trân châu nhuốm máu. Vẻ đẹp đó khiến trong lòng anh ta dấy lên cảm giác thương hại.Nhưng anh ta không nói một lời, chỉ quay lưng về phía cô, ngồi xổm xuống. “Nào, để tôi cõng em.”

Nhìn tấm lưng rộng lớn, vững chãi của vua zombie, Hứa Mộ Triều lập tức trả lời theo bản

năng: “Không cần đâu, tôi có thể bay mà.”

“Vết thương trên lưng em chưa khỏi hẳn.” Anh ta nói với giọng thản nhiên, “Hơn nữa, đây lại là lãnh địa của zombie.”

Sắc trời âm u, không khí ẩm ướt.

Từ nơi đóng quân vắng lặng của zombie đến dãy núi mịt mờ, sâu thẳm cách xa hàng kilômét, nhưng khung cảnh lướt qua lại tựa như nước chảy mây trôi.

Hứa Mộ Triều nằm trên lưng vua zombie, tâm trạng có chút kích động lạ lẫm. Cô cũng từng lên đỉnh núi trong bóng đêm như vậy, chỉ khác là lúc đó cô giương cánh bay lượn, tự do tự tại như loài chim, được là chính mình, thanh thản không chút gò bó.

Nhưng vua zombie “không có cánh” này lại có cách “bay lượn” khiến người ta chấn động. Từng hàng cây cao lớn, rậm rạp bị một sức mạnh như vũ bảo ép phải nhường lối, các loài chim muông, mãnh thú hoảng sợ, cuống cuồng trốn đi nơi khác. Thân hình của anh ta lặng im lướt đi trong đêm tối, giống như tên bắn khỏi cung thì không thể ngăn lại, lại giống như loài ma quỷ không thể tróc nã.

Bản thân anh ta chính là một vật vô hình mang trong mình một sức mạnh cường bạo, chạy vòng quanh chân núi, từ từ lên tới đỉnh, phá vỡ sự vắng lặng vốn có của núi rừng. Cô đột nhiên có cảm giác, với tốc độ và sức mạnh như vậy, bất cứ kẻ nào cũng không thể sánh vai cùng anh ta, ngăn cản bước chân anh ta.

Sắc trời tối đen là vậy nhưng lại khiến cô nhìn rõ hơn cả ban ngày. Trên khuôn mặt xấu xí của vua zombie là những đường nét kiên nghị của quân nhân, trong bóng đêm lúc sáng lúc tối này, hóa ra chưa khi nào thay đổi.

“Sắp tới rồi.” Giọng nói của anh ta vẫn khó nghe như cũ, lại cố tình để lộ chút dịu dàng mơ hồ.

Hứa Mộ Triều cúi đầu, đáp một tiếng, vừa ngẩng lên liền ngây ngẩn cả người.

Bầu trời dần dần hừng sáng. Đường nét trên khuôn mặt anh ta cũng dần dần rõ ràng hơn. Trong lúc cô không để ý, anh ta lặng lẽ lột xác. Hoa văn trên gáy tượng trưng cho hệ gene của người cận tinh, dưới ánh nắng ban mai, từ từ nhạt đi. Làn da xám trắng, cứng rắn như kim loại, dưới mười đầu ngón tay của cô cũng chậm rãi khôi phục lại màu lúa mạch, mềm mại.

Có lẽ là đã vận toàn lực để chạy, cũng có thể là do anh ta không để ý mà sắc mặt của anh ta vẫn hết sức bình thản, như thể chưa nhận ra hình dáng cơ thể mình đã thay đổi.

Hứa Mộ Triều trầm mặc, nhìn dung mao zombie khát máu của anh ta chậm rãi biến đổi sang hình tượng người quân nhân anh tuấn, phi phàm quen thuộc ấy. Rõ ràng là một hình tượng xấu lột xác trở về với hình tượng tốt đẹp, nhưng chẳng hiểu sao trong lòng cô lại dấy lên nỗi buồn thương, chua xót khó nói thành lời.

Cô im lặng, tựa đầu vào lưng Thẩm Mặc Sơ, hai tay vòng lên cổ anh ta, ôm thật chặt.

Chân trời sáng dần lên, dường như cũng có thể thấy được đỉnh núi với rừng cây ngũ sắc bao phủ. Mặt trời sắp mọc, nơi hoang dã này lại yên tính đến lạ lùng, như thể vạn vật đã chết hết hoặc chưa bao giờ tồn tại.

Giữa đất trời chỉ có một vị vua zombie trầm mặc mà dịu dàng, cõng trên lưng một cô gái nhỏ, giữa núi non trùng điệp, dùng toàn bộ sức lực, điên cuồng xé gió chạy đi.

Anh ta không hề phát ra bất cứ âm thanh nào nhưng cô lại rõ ràng nghe được, vạn vật giữa đất trời dường như đang thay vua zombie rống lên những tiếng gầm giận dữ vì bị kiềm chế suốt bao nhiêu năm qua.

Cuối cùng, bọn họ cũng đã tới được đỉnh núi hẻo lánh. Lúc này, anh ta mới nhận ra mình đã khôi phục lại hình dáng con người, bất giác cười tự giễu, nói: “Đây là lần đầu tiên tôi như vậy… Có lẽ là vì tâm trạng được thả lỏng, rất thoải mái.”

Anh ta vờ như không nhìn thấy sự thương hại, xót xa trong mắt cô, kéo cô tới sát vách núi sâu thẳm, nhìn xuống khung cảnh dưới chân núi. Cảnh tượng này khiến Hứa Mộ Triều không khỏi cảm thấy chấn động, trông nó chẳng khác gì thân phận của Thẩm Mặc Sơ cả.

Mặt trời từ từ mọc lên phía sau dãy núi, như một gã hunh thần mạnh mẽ mà cao lớn, chiếu rọi cả một khoảng trời. Lãnh địa của zombie vốn là một thung lũng chết chóc, khắp nơi tràn ngập mùi máu tươi, thế mà dưới ánh nắng ban mai dịu dàng lại trở nên ôn hòa một cách khó tin.

Hứa Mộ Triều thầm nghĩ, hóa ra mọi sự hoang vắng, tĩnh lặng từ trước tới nay đều là giả dối. Lãnh địa của zombie vốn là nơi đẹp nhất thế gian này.

“Tôi xin thề trên danh nghĩa của zombie…” Thẩm Mặc Sơ nhìn ngắm cảnh núi rừng bao la bạt ngàn, cất giọng khẳng định. “Những kẻ người cận tinh kia, nhất định nợ máu phải trả bằng máu.”

Hứa Mộ Triều đã kìm nén hồi lâu, lúc này bỗng nhiên rưng rưng nước mắt, một trăm năm qua, lần đầu tiên cô nghẹn ngào đến như vậy.

Thẩm Mặc Sơ đột nhiên xoay người lại, toàn thân anh ta được ánh mặt trời bao phủ, vẻ u ám, thâm trầm của vua zombie bất giác tiêu tan. Khuôn mặt anh tuấn, phi phàm như một bức tượng điêu khắc toát lên vẻ kiên nghị, đôi mắt đã trở lại màu đen tuyền, dịu dàng đến mức khiến người ta rung động.

Anh ta nói, giọng nói mang theo ý cười và vô cùng chân thành: “Nếu như ngày đó tôi chưa chết… tôi nhất định sẽ tới tìm em, Hứa Mộ Triều.”

Con đường phía dưới chân núi bằng phẳng mà vắng lặng. Trên đường về, càng lúc càng gặp nhiều zombie. Khi nhìn thấy Hứa Mộ Triều, hơi thở của bọn chúng theo bản năng trở nên dồn dập, ánh mắt sáng rực như thế đang rất mực thèm khát. Nhưng bọn chúng không dám làm bừa, bởi vì người đi bên cạnh cô chính là vua zombie. Anh ta nắm chặt tay cô như một lời tuyên bố sở hữu độc quyền.

Hứa Mộ Triều cúi thấp đầu, mặt nóng bừng lên.

Lúc ở trên đỉnh núi, sau khi nói ra câu đó, Thẩm Mặc Sơ lại ôm cô vào lòng, ngồi ở đó hồi lâu.

Anh ta thì thầm bên tai cô: “Em chính là người phụ nữ đầu tiên mà tôi hôn.”

Dù đã từng chiếm hữu và giết chết hàng nghìn sinh mạng, nhưng người suy nhất anh ta hôn chính là cô. Hứa Mộ Triều vừa cảm động vừa nảy sinh chút sợ hãi trong lòng. Nếu như đến ngày đó, anh ta thực sự đến tìm cô thì cô phải trả lời anh ta thế nào đây? Cô không biết nữa. Ở thời đại này, cả anh ta và cô đều biết rõ, không ai có thời gian rảnh để nói tới chuyện yêu đương. Hoặc giả đến ngày đó mà chưa chết, anh ta và cô mới có đủ tư cách để nói lời yêu chăng?

Có lẽ ngày đó thực sự tồn tại.

Thẩm Mặc Sơ nhìn khuôn mặt nãy giờ vẫn đỏ bừng của cô, khẽ bật cười, lên tiếng phá vỡ

sự im lặng: “Theo tin tức vừa nhận thì Minh Hoằng và Minh Huy bị trọng thương, hiện không rõ tung tích, còn tất cả đám người máy lâu la kia đều bị tiêu diệt sạch rồi.”

Hứa Mộ Triều nghe thấy vậy thì thầm cảm thấy thương xót mà chẳng biết phải làm sao.

“Đáng tiếc.” Thẩm Mặc Sơ nói. “Hắn đã thoát khỏi vòng vây trùng trùng, để sống hắn đúng là một hậu họa khôn lường.”

Tâm trạng của Hứa Mộ Triều cũng có chút nặng nề, mối hiểm họa mang tên Minh Hoằng này rốt cuộc sẽ gây ảnh hưởng như thế nào đối với đại lục đây?

“Chỉ có thể đề phòng cẩn thận hơn thôi.” Cô đang nói, bỗng nhiên sửng sốt…

Trước cửa lều là một thiếu niên loài người điển trai đang trợn tròn hai mắt nhìn cô. Nói đúng hơn thì cậu đang nhìn hai bàn tay đan chặt vào nhau của Hứa Mộ Triều và vua zombie, ánh mắt toát lên vẻ khiếp sợ đến khó hiểu.

Chương 26: Nguyên soái vô tình

“A Lệ!” Cô đang định chạy về phía đó thì bàn tay lại bị nắm chặt hơn.

“Đi theo tôi!” Thẩm Mặc Sơ nhìn cô chằm chằm, coi như không thấy A Lệ, kéo cô đi vào trong lều của anh ta.

Cô quay đầu nhìn A Lệ, mỉm cười, ý bảo không sao đâu.

“Cái này… là cho tôi sao?” Cô tỏ vẻ khó hiểu. Sau khi anh ta trở lại dáng vẻ zombie, bàn tay dường như to hơn khiến cái thứ nho nhỏ nằm trong lòng bàn tay anh ta có vẻ không được thuận mắt cho lắm.

Đó là một sợi dây chuyền mảnh làm bằng kim loại đã cũ. Mặt dây chuyền rất đặc biệt, là một bình thủy tinh nhỏ, bên trong chứa đầy một thứ chất lỏng màu đỏ. Hứa Mộ Triều ngửi thấy một mùi tanh nồng liền nghi hoặc ngẩng đầu lên.

“Đó là máu của tôi.” Thẩm Mặc Sơ nhìn cô, giải thích. “Đeo cái này vào, sẽ không có zombie nào coi em là kẻ địch nữa. Mà khi tôi cần, zombie của tôi cũng có thể tìm được em ở bất kì nơi đâu, bất cứ lúc nào.”

Hứa Mộ Triều thản nhiên nhận lấy. Máu của vua zombie, trong một trăm năm qua nào có ai lấy được? Đây không khác gì bùa hộ mệnh, dù thế nào cũng là một đồ vật vô cùng đáng giá.

Nhưng rất lâu về sau, Hứa Mộ Triều mới hiểu được, Thẩm Mặc Sơ tặng máu của mình cho cô, không chỉ với mục đích muốn bảo vệ và tìm thấy cô bất cứ lúc nào, mà trong đó còn chất chứa vài phần tâm tư của zombie.

Sau dãy núi xanh rì trải dài cả chục kilômét về phía nam là những hẻm núi đá vôi khô cằn, hậu quả của việc khai thác tài nguyên quá độ và chiến tranh kéo dài, tạo thành một vùng sỏi đá cằn cỗi. Đây mới chính là khung cảnh lãnh địa zombie nên có trong ấn tượng của Hứa Mộ Triều.

Có thể nói đối với bọn cô, Thẩm Mặc Sơ đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, hai chiếc xe điện mới tinh, dù có trèo đèo lội suối thì cũng không phát ra những âm thanh quá to thu hút sự chú ý của đám lính gác thú tộc; còn có cả thức ăn bổ sung năng lượng, hai khẩu súng laser rất nhẹ và linh hoạt.

Chỉ có điều, cả quãng đường, A Lệ luôn giữ im lặng, thỉnh thoảng trong lúc lơ đãng lại quay sang nhìn cô, muốn nói gì đó lại thôi.

Điều này khiến Hứa Mộ Triều phải buồn cười. Thực ra sáng nay, cô cũng đã giải thích qua với cậu ta rằng mình và vua zombie có quen biết nhau, nhưng không nói cụ thể như thế nào. Lúc đó, A Lệ không nói gì, nhưng Hứa Mộ Triều thấy rõ cậu ta thở phào nhẹ nhõm.

Có điều sáng nay lúc đưa tiễn, ngay trước mặt mấy tên zombie thân tín, trước mặt A Lệ, Thẩm Mặc Sơ lại kéo Hứa Mộ Triết vào lòng, đặt lên trán cô một nụ hôn sâu tràn ngập mùi máu tươi. Từ lúc đó, ánh mắt A Lệ nhìn cô lại có phần phức tạp khó hiểu.

Hai người đã đi một ngày một đêm, theo kế hoạch, ban ngày họ sẽ tìm một nơi để ẩn nấp, nghỉ ngơi. Sau khi lẻn vào một rừng cây âm u vắng lặng, dựng lều xong xuôi, Hứa Mộ Triều và A Lệ cùng ngồi xuống nghỉ.

Hứa Mộ Triều nhìn vẻ mặt của A Lệ, rốt cuộc cũng nở nụ cười, hỏi: “Cậu đang nghĩ gì vậy?”

Trong suốt quá trình trốn chạy cùng A Lệ, cô dần dần nhận ra, cậu ta thực chất là một thiếu niên tốt bụng, chân thành. Nếu không phải từng bị Đồ Lôi giam cầm thì chắc hẳn bây giờ trong người cậu ta đã tràn ngập tinh thần phấn chấn đáng có của một binh sĩ, cũng có thể đã được thăng tiến thành một quân nhân, mang trong mình nhiệt huyết và lòng trung thành bất diệt.

Để tìm ra nguyên tắc cơ bản của người máy, cậu ta đã không tiếc hi sinh đôi chân của mình, sự kiên nghị này có người đàn ông bình thường nào sánh bằng? Trong quá trình chạy trốn, Hứa Mộ Triều bị thương không ít lần, đôi khi cô cũng muốn thử dò xét cậu ta, nhưng cho dù cô có hôn mê bất tỉnh thì cậu ta vẫn chăm sóc cho cô cẩn thận, chu đáo. Điều đó chứng tỏ cậu ta đã hoàn toàn đặt lòng tin vào cô. Cậu ta cũng không phải kẻ có suy nghĩ phức tạp, cô thậm chí còn thấy cảm phục ý chí bất khuất cao thượng của cậu ta.

A Lệ ngước mắt nhìn cô, ánh mắt vẫn trong sáng, động lòng người như vầng trăng rằm, ngập ngừng hỏi: "Vua zombie… là người tình của cô à?"

Hứa Mộ Triều sửng sốt. Cô thực sự không nghĩ đến điều này. Tuy những lời nói của vua zombie khiến cô hoảng hốt nhưng sự cố chấp đối với niềm tin và sinh mệnh của Thẩm Mặc Sơ lại khiến cô xúc động hơn. Đó là thứ còn quan trọng hơn tình yêu rất nhiều.

Ngày hôm đó, sau khi nhận lấy máu của Thẩm Mặc Sơ, cô đã không kìm được mà trằn trọc cả đêm.

Ba năm trước, cô chỉ muốn tiếp tục được sống. Rồi sau khi trở thành đội trưởng của người thú, cô chỉ hi vọng mình có thể sống tốt hơn, để đời sống của các anh em người thú cũng được hạnh phúc, đầy đủ hơn. Nhưng bây giờ, khi nhìn thấy gánh nặng đè trên vai Thẩm Mặc Sơ, cô lại bắt đầu suy nghĩ, rốt cuộc niềm tin của mình là gì? Cô tình cờ lưu lạc đến thời đại này, có năng lực chiến đấu phi thường, có phải cũng nên theo đuổi thứ gì đó cao cả hơn không?

Tuy nhiên đó cũng chỉ là ý nghĩ thoáng qua trong đầu cô. Trời vừa sáng, cô liền ném suy nghĩ nặng nề này qua một bên.

"Không, đương nhiên là không phải." Cô lắc đầu. "Chúng tôi chỉ là bạn thôi."

Sau khi nhận được câu trả lời này, hai mắt A Lệ tựa hồ sáng rực lên, nhưng sắc mặt của cậu thì vẫn cứng đờ như cũ, cậu nghiêm túc nói với cô: "Cô xứng đáng có được một người đàn ông tốt."

Hứa Mộ Triều không nhịn được cười, trong lòng có chút cảm động. “Cậu từng yêu rồi sao? Đồ ông cụ non!”

Thấy thái độ của cô thoải mái như vậy, A Lệ liền vững tin rằng cô và vua zombie không phải là một cặp tình nhân. Khuôn mặt trắng trẻo cuta cậu ửng hồng. “Tôi chưa từng yêu ai… Nhưng đàn ông luôn lí trí hơn phụ nữ.” Rồi bỗng nhiên cậu ngẩng lên nhìn cô, hỏi: “Cô từng yêu ai chưa?”

Hứa Mộ Triều lắc đầu. “Tôi làm gì có thời gian để nghĩ tới chuyện yêu đương, mạng sống vẫn là trên hết.”

“Không.” A Lệ nhìn cô chằm chằm, lắc đầu. “Nếu là vì người mình yêu, tôi nguyện hi sinh cả tính mạng của mình.”

Hứa Mộ Triều gật đầu, cô nghĩ bản thân cô cũng không thể có được tinh thần như con thiêu thân lao đầu vào lửa như cậu. Cô cảm thấy bội phục A Lệ, sau tất cả những điều đã trải qua mà thái độ của cậu đối với tình yêu vẫn thuần khiết và vững vàng như vậy.

Cùng lúc đó, tại đế đô của loài người cách đó mấy nghìn cây số, hàng vạn người dân đang đắm chìm trong cuộc chiến chống lại zombie. Lãnh thổ của loài người được mở rộng ít nhất hai trăm cây số về phía tây, thu được cả khu vực thung lũng có nguồn tài nguyên khoáng sản hết sức phong phú. Điều này vô hình trung khiến sự sùng bái dành cho Cố Nguyên soái càng thêm cuồng nhiệt một cách cực đoan.

Hầu hết mọi người đều nói: “Cố Nguyên soái là anh hùng vĩ đại nhất thời đại này”, “Cố Nguyên soái nhất định sẽ dẫn dắt loài người giết sạch lũ zombie và thú tộc, giành lại toàn bộ đại lục”, … Từ lúc Cố Nguyên soái tiếp nhận quyền chỉ huy quân đội từ tay bố mình vào năm mười tám tuổi tới nay, đúng là anh ta chưa khi nào khiến dân chúng thất vọng.

Năm năm trước, Cố lão Nguyên soái mắc bệnh nặng mà qua đời, tân nguyên soái trẻ tuổi, trong tiếng chất vấn phản đối ồn ã vẫn kiên định tiếp quản quyền chỉ huy quân đội và chính quyền từ tay bố mình. Nghe đồn Phó nguyên soái Chu muốn đoạt quyền, nhưng chưa kịp phát động binh biến như mong muốn thì đã chết bất đắc kì tử tại dinh thự sau ba ngày tân Cố Nguyên soái lên nhậm chức. Những thuộc hạ thân tín của ông ta, trong vòng nửa năm, không vì tội tham ô, tham nhũng thì cũng do tác phong không quy củ hoặc sức khỏe không cho phép mà lần lượt xin từ chức, vĩnh viễn rời khỏi bộ máy chỉ huy quân sự của hệ thống chính trị loài người.

Dân chúng tuy để ý tới những tin tức chính trị này nhưng cũng không dựa vào đó để đánh giá một vị lãnh đạo có đủ tư cách hay không. Mà biểu hiện của Cố Nguyên soái từ trước tới nay lại đủ để bọn họ quyết một lòng ủng hộ anh ta.

©STE.NT

Năm đầu tiên nhậm chức, anh ta liền giành được thắng lợi trong chiến dịch biên giới với thú tộc, tiêu diệt hơn một vạn quân thú tộc. Thủ lĩnh Đồ Hùng của thú tộc trong khi tham gia chiến dịch này đã lâm bệnh mà chết, từ đó, con trai hắn là Đồ Lôi lên thay bố lãnh đạo quân đoàn thú tộc, cũng không dám phát động chiến tranh quy mô lớn đối đầu trực tiếp với binh đoàn loài người nữa. Việc đó càng làm tăng thêm sức nặng cho chiến tích của Cố Nguyên soái.

Năm thứ ba, mấy thành phố ở phía bắc do đám thuộc hạ cũ của Phó nguyên soái Chu đứng đầu tuyên bố phát động binh biến. Lực lượng phản loạn vô cùng hùng mạnh, thanh thế vang dội khiến cả đế đô khiếp sợ. Thậm chí có người còn lo lắng, Cố Nguyên soái trẻ người non dạ căn bản không có cách nào chống lại tên thủ lĩnh giàu kinh nghiệm của phiến quân phản loạn kia.

Vậy mà lần này, biểu hiện của Cố Nguyên soái lại khiến người ta không thể thốt nên lời. Anh ta bất chấp địa vị nguyên soái của mình, đích thân ra trận tiêu diệt kẻ phản bội. Trước mặt anh ta, mười vạn quân phản loạn kia giống như những con kiến bé nhỏ, hết sức yếu ớt và hoang mang. Anh ta chỉ mất hai tháng đã dẹp yên được quân phản loạn. Tất cả những sĩ quan cấp cao đều bị xử bắn. Từ đó về sau, đại lục không còn quân phản loạn loài người nào nữa.

Từ đó trở đi, dân chúng bắt đầu gọi anh ta là "vị Nguyên soái bất khả chiến bại", "Kẻ chinh phục vĩ đại".

Và năm nay, chiến thắng trong cuộc chiến với zombie khiến cả đế đô đắm chìm trong sự vui sướng, tiệc tùng thâu đêm suốt sáng, tiếng chuyện trò, chúc tụng vang lên không ngớt.

Chỉ có một người không hài lòng với kết quả của chiến dịch này.

Phía đông đế đô, dãy núi ngút tận chân trời, tại phủ Nguyên soái.

Rèm cửa sổ màu xám bạc thêu kim tuyến từng lớp, từng lớp che phủ khung cửa sổ thủy tinh. Trên màn ảnh tinh thể lỏng khổng lồ treo lơ lửng trên không là hình ảnh bản đồ 3D thể hiện sự phân bố quân đội của loài người. Màn hình phát ra ánh sáng màu xanh nhạt khiến mọi vật dụng bằng gỗ tinh xảo trong căn phòng cũng phản chiếu sắc xanh nhàn nhạt.

Quan Duy Lăng ngồi ngay ngắn, sống lưng thẳng tắp, còn Tạ Mẫn Hồng lại thoải mái tựa vào chiếc ghế gỗ màu vàng kim. Hai người liếc mắt nhìn nhau, Tạ Mẫn Hồng lên tiếng trước:

"Nguyên soái, bộ binh đang chờ được khen thưởng sau đợt tiến quân về miền tây vừa rồi. Việc này coi bộ không được hay cho lắm."

Chàng trai trẻ tuổi mặc áo sơ mi quân nhân màu xanh lam lẳng lặng ngồi trước bàn đọc sách. Mặc dù thân là nguyên soái nhưng trời sinh anh có tính khiêm tôn, rất ít khi lộ diện trước công chúng. Nhưng những lãnh đạo cấp cao từng gặp anh đều không thể không thừa nhận, anh có lẽ là người đàn ông đẹp trai nhất đế đô. Nhưng bọn họ càng dám chắc rằng, anh cũng là người đàn ông tàn bạo nhất đế đô.

Đôi mắt đẹp đẽ, trong trẻo như ánh trăng kia luôn lộ vẻ sắc bén, lạnh lùng như băng tuyết khiến người ta không dám nhìn thẳng. Thậm chí ngay cả những lúc ở cùng Thiếu tá Quan Duy Lăng – người bạn cùng anh lớn lên từ nhỏ, hay Tham mưu Tạ Mẫn Hồng, thì trên mặt của Cố Nguyên soái cũng hiếm khi thấy nở nụ cười. Nhưng Quan Duy Lăng và Tạ Mẫn Hồng cũng không để ý, bởi vì họ biết, vị nguyên soái trẻ tuổi này chỉ quan tâm tới vấn đề quân sự và chính trị, còn những chuyện khác, anh không có đủ sự kiên nhẫn.

Đương nhiên, trời sinh Nguyên soái mang tính cách vô tình, nhưng điều này không hề ảnh hưởng tới sự thần phục mà bọn họ dành cho anh. Có kẻ nào ngời trên ghế cao mà từ bi nổi chứ?

"Hả?" Giọng nói của Cố Nguyên soái vô cùng lãnh đạm, không thể nhân ra bất cứ tâm tình gì.

Tạ Mẫn Hồng thân là tham mưu, rất chú ý tới sự cân bằng giữa các thế lực chính trị, lúc này mỉm cười, nói: "Hiện giờ trong số năm tư lệnh của quân đoàn, người có thực lực mạnh nhất chính là Tư lệnh Thôi. Ông ta rất tự tin, lại đang tuổi tráng niên, nếu như cất nhắc quá cao thì sợ rằng sẽ làm hại ông ta."

Anh ta nói xong lời này nhưng không thấy trên mặt Nguyên soái hiện lên vẻ kinh ngạc, có lẽ Nguyên soái đã sớm đoán được anh ta sẽ nói như vậy. Lúc này, Quan Duy Lăng đột nhiên lên tiếng: "Không, tôi cho rằng công lao cửa Tư lệnh Thôi và quân tây chinh thực sự không lớn đến như vậy."

Lời nói này khiến Cố Nguyên soái cũng phải lẳng lặng dõi mắt về phía anh ta.

Quan Duy Lăng đứng lên, chỉ tay vào màn hình tinh thể lỏng đang treo lơ lửng trên không. "Nếu như không phải trước khi chiến đấu, tư lệnh đội quân zombie hóa điên khiến lòng quân đại loạn, thì đội quân tây chinh của chúng ta không thể giành được thắng lợi nhanh đến vậy. Vũ khí mới do Viện nghiên cứu Quân sự chế tạo ra thậm chó còn chưa phát huy hết tác dụng." Anh ta ngừng lại một lát. "Nhưng tôi không rõ về phần sau của cuộc chiến cho lắm, tại sao quân đội zombie lại phải rút lui cả trăm dặm, nhường lại cho chúng ta một phần lớn lãnh thổ? Dù không còn sự chỉ huy của tư lệnh nữa nhưng đội quân zombie cũng không yếu ớt đến như thế chứ?"

Cố Nguyên soái cũng đứng dậy, cặp mắt trong trẻo như đá quý bỗng lóe lên ánh sáng vô cùng sắc bén. "Đến lúc này mà anh vẫn còn cho rằng lũ zombie ấy rút lui vì thể lực quá yếu ớt sao?"

Quan Duy Lăng lập tức biến sắc mặt. Tạ Mẫn Hồng cũng ngồi thẳng người dậy, nghiêm nghị nhìn anh.

Những ngón tay thon dài, trắng trẻo của Cố Nguyên soái nhẹ nhàng chỉ vào một điểm trên màn hình tinh thể lỏng, màn hình ngay lập tức phóng đại lên, hiển hiện một khu vực có địa hình rõ ràng.

Anh khẽ hất cằm. "Tôi để Tư lệnh Thôi mai phục ở chỗ này, một khi thành công thì sẽ tiêu diệt cả năm vạn quân zombie chủ lực, thừa cơ tiến về phía tây, đến lúc đó toàn bộ quân zombie sẽ bị ta giết sạch một cách dễ dàng như thể lấy đồ từ trong túi. Nhưng lúc đó, đội quân zombie sắp bước vào địa điểm mai phục lại đột nhiên chuyển hướng, rút lui cả trăm dặm.

Quan Duy Lăng như bừng tỉnh, lập tức nói tiếp: "Tư lệnh Thôi cũng từng báo cáo rằng, trong quá trình rút lui về phía tây, đội quân zombie vẫn hết sức trật tự, quy củ. Quân ta sợ mắc bẫy nên cũng không dám truy kích."

Tạ Mẫn Hồng cũng đã hiểu ra. "Mảnh đất mà quân ta chiếm được cũng chỉ là một thung lũng hoang vu giàu tài nguyên, còn phái hẳn một binh chủng lớn tới đóng quân. Nếu có một ngày, zombie ngóc đầu trở lại thì khu vực này đúng là chẳng mang lại lợi ích gì."

Sắc mặt Cố Nguyên soái vẫn lãnh đạm như cũ, anh nói với giọng thản nhiên: "Trí tuệ và sự quyết đoán của tráng sĩ chặt cổ tay, nhất định là hắn."

Vẻ mặt Quan Duy Lăng nhất thời trở nên khó coi, anh ta bỗng nhiên quỳ một chân xuống, trầm giọng nói: "Nguyên soái, là do tôi sơ suất."

Cố Nguyên soái lắc đầu. "Hắn muốn đi, anh có muốn ngăn cũng không ngăn được. Huống hồ, anh đã phát hiện ra người phụ nữ kia."

Tạ Mẫn Hồng nhìn vẻ mặt áy náy của Quan Duy Lăng, thấy tâm trạng của Nguyên soái cũng không tệ, liền cười ha ha, đổi chủ đề: "Nguyên soái, đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy anh nhắc tới phụ nữ đấy."

Vị Nguyên soái chưa bao giờ gần nữ sắc hoàn toàn không quan tâm tới giọng điệu trêu chọc của Tạ Mẫn Hồng. Ngữ khí của anh tựa như đang bàn luận đến một loại vũ khí hay một phát hiện nghiên cứu mới. "Chuyên gia hàng đầu của Viện nghiên cứu Sinh học nói cho tôi biết không có cách nào giải thích được sự tồn tại của người thú hình người. Tôi quan tâm đến cô ta là do tình thế bắt buộc."

Đúng lúc này, đèn tín hiệu màu đỏ trên màn hình đột nhiên lóe lên, một viên sĩ quan bước vào.

"Báo cáo." Viên sĩ quan đó tỏ vẻ lo lắng. "Vừa nhận được báo cáo của đội phòng vệ phía nam, một đại quân gồm tám vạn thú binh đi đầu đã bất ngờ tập kích vào biên giới phía nam của chúng ta. Nhiều thành thị ở biên giới phía nam đã rơi vào tình thế cấp bách."

Tạ Mẫn Hồng và Quan Duy Lăng đều ngẩn ra. Quan Duy Lăng nói: "Lại chọn đúng lúc này để phát động chiến tranh. Nhất định là bọn chúng cho rằng quân ta vừa mới đại chiến với zombie nên hao binh tổn tướng, nhân lúc quân ta yếu thế mà nhảy vào."

Cố Nguyên soái nhíu mày, tựa hồ cũng có chút kinh ngạc với dũng khí của thú tộc. Nhưng một lát sau, anh lại để lộ nụ cười đầu tiên trong ngày.

Đó là một nụ cười như thế nào nhỉ? Với ngũ quan rạng ngời như ánh trăng, tinh tế như phỉ thúy của anh, nụ cười đó tựa hồ bừng sáng, tỏa ra bốn phía khiến cho đám đàn ông ngồi đây cũng không thể dời mắt. Nhưng vẻ lạnh lùng, khinh miệt trong nụ cười ấy cũng khiến người nhìn cảm thấy kinh hãi đến tận xương tủy.

"Khai chiến đi." Anh nhẹ nhàng nói.

Tạ Mẫn Hồng và Quan Duy Lăng liếc nhìn nhau, trong lòng cũng nảy ra một suy nghĩ: Nền

độc lập tự trị của thú tộc kéo dài bao năm qua e là đã đến hồi kết thúc.

Chương 27: Quan hỷ

Hứa Mộ Triều không ngờ, sau trăm năm lưu lạc, mình lại bước chân về lãnh địa loài người trong tình thế này.

Hoàng hôn buông xuống, con đường uốn lượn quanh núi vắng, tĩnh mịch, rừng cây xanh rì, rậm rạp đung đưa trong gió, không ngừng phát ra tiếng xào xạc.

Tuyên Phương là thành phố cứ điểm tầm trung nằm ở biên giới phía nam của lãnh thổ loài người. Gò núi này chính là lối vào thành phố Tuyên Phương, địa thế vô cùng hiểm trở, dễ thủ khó công.

Mà giờ khắc này, đội trưởng quân biên phòng – một người đàn ông cường tráng, tuổi ngoài bốn mươi – Trung úy Chu Bình Nam – đang mở to đôi mắt mệt mỏi nhìn đôi trai gái có dung mạo tuyệt mĩ trước mặt, trong lòng không khỏi dấy lên cảm giác kinh hãi.

“Cuộc chiến với thú tộc sắp bùng nổ, nơi này không thể qua lại. Vì sao cô cậu lại tới đây?” Đội trưởng Chu hỏi.

Cô gái tỏ vẻ sợ hãi chỉ tay về phía Tây, nói: “Chị em cháu từ thị trấn Thập Phương trốn được đến đây, nơi đó đã bị thú tộc đánh chiếm rồi.”

Đội trưởng Chu không chút nghi ngờ, suy nghĩ một lát rồi nói: “Tạm thời cô cậu cứ ở trong doanh trại, hiện giờ tình hình chiến tranh vô cùng căng thẳng, sau khi đẩy lùi được thú tộc, chúng tôi sẽ đưa cô cậu đi.”

Cô gái gật đầu tỏ ý cảm ơn. Sau đó, Đội trưởng Chu luôn miệng dặn dò họ đừng chạy lung tung rồi bảo vệ binh dẫn họ đến nơi an toàn, còn mình thì tiếp tục canh giữ ở phòng chỉ huy.

Trời đã tối hẳn.

Hứa Mộ Triều và A Lệ ngồi trong căn phòng có vách tường màu trắng, sàn màu xám, không

ai lên tiếng, cả hai đều chìm trong suy nghĩ của riêng mình.

Hai ngày trước, vừa mới tiến vào lãnh địa của thú tộc, Hứa Mộ Triều và A Lệ liền gặp phải một đại đội thú quân đông đúc. Hứa Mộ Triều chưa muốn xuất hiện trước mặt thú tộc vào lúc này nên chỉ có thể đi về phía đông nhằm tránh né sự chú ý của đội quân. Không ngờ càng lúc càng gặp nhiều thú binh, thậm chí bọn chúng xuất hiện cả trong lãnh thổ của loài người.

Lúc này, Hứa Mộ Triều mới hiểu ra, sau gần nửa thế kỉ yên ổn, cuối cùng thú tộc cũng chính thức tuyên chiến với loài người.

Cô chỉ có thể thầm mắng chửi gã Đồ Lôi ngu xuẩn, cuồng vọng, cô tuyệt đối không muốn trận chiến này tiếp tục diễn ra.

Cứ như vậy, cô và A Lệ đi tới vùng lân cận của thành phố Tuyên Phương. Rõ ràng quân biên phòng của loài người cảnh giác cao độ hơn thú tộc rất nhiều, rất nhanh đã phát hiện ra hai người. Hứa Mộ Triều đã sẵn sàng thủ thế, nếu phải đánh thì sẽ đánh, ai ngờ quân biên phòng lại cho rằng hai người là dân chạy nạn nên đưa họ về doanh trại gặp Đội trưởng Chu.

Đội trưởng Chu thoạt nhìn là một quân nhân trung niên chính trực, nhưng ý tốt giữ họ lại của ông ta khiến cho Hứa Mộ Triều cảm thấy khó xử. Bước tiếp theo nên làm thế nào đây? Trở về với thú nhân ư? Không được! Ai biết Minh Hoằng đã báo cho Đồ Lôi biết được những "tội ác" của cô hay chưa? Trước khi có thể trở lại Đại đội 5 của mình, cô thực sự không dám hành động liều lĩnh.

ở lại nơi này ư? Nhưng đại quân người thú đã áp sát và bao vây mọi tuyến đường, thành Tuyên Phương lại chỉ có hai nghìn binh lực, căn bản không thể nào ngăn cản quân địch. Lẽ nào đường đường là một bán thú, cô lại phải chịu cảnh chết chung với loài người trong đợt công kích của thú quân?

Tiếp tục hướng về phương bắc, trốn vào lãnh địa của loài người ư? Đây dường như là con đường tương đối an toàn. Nhưng nghĩ tới năm nghìn đồng đội trong Đại đội 5 có lẽ cũng phải tham gia chiến dịch hoang đường này, cô lại không thể coi như không biết mà bỏ rơi bọn họ được. Hơn nữa đối với cô bây giờ, thế giới loài người đã vô cùng xa lạ, trong tiềm thức, ý nghĩ quay về của cô đang bị phản đối mạnh mẽ.

Cô thầm cười khổ. Lúc mới thức tỉnh, cô một lòng muốn trở về thế giới loài người mà không được; còn bây giờ, thâm tâm cô lại cảm thấy lạ lẫm và kháng cự đối với xã hội loài

người ư?

Cô ngước mắt nhìn A Lệ, nói: "Nếu như cậu muốn trở về đế đô thì đi luôn trong đêm nay đi. E là nơi này không cầm cự được mấy ngày nữa đâu."

A Lệ ngẩn ra, đôi mắt trong sáng nhìn cô chằm chằm. "Tôi đi rồi, bỏ cô lại một mình ư?"

Lời này mặc dù vô dụng nhưng lại khiến Hứa Mộ Triều rất cảm động. Cô nhìn cậu, nghẹn lời.

Những lời A Lệ vừa nói hoàn toàn là buột miệng, lời vừa ra khỏi miệng, cậu cũng cảm thấy hơi hối hận. Cô mạnh như vậy, giữ cậu ở bên thì cũng chỉ là gánh nặng mà thôi. Thế nhưng…

"Cảm ơn cậu." Hứa Mộ Triều mở lời trước. "Có người làm bạn đương nhiên là tốt, chỉ có điều ở đây quá nguy hiểm. Hơn nữa, cậu nhung nhớ đế đô như vậy, sao có thể không quay về chứ?"

A Lệ khẽ lắc đầu. "Chẳng phải chúng ta đã trải qua nhiều tình huống nguy hiểm hơn thế này rồi sao?"

Hứa Mộ Triều nhìn cậu, cười, nói: "Được, vậy chúng ta tiếp tục làm bạn, cùng nhau sống sót."

A Lệ cũng tươi cười, nói: "Được, Mộ Triều, chúng ta cùng nhau sống sót."

Hứa Mộ Triệu ngẩn người. Nhìn thấy nụ cười này của A Lệ, mặc dù hai người đã ở cùng nhau bao nhiêu ngày như vậy nhưng lúc này cô vẫn có cảm giác như lần đầu tiên gặp câu, trong lòng không khỏi cảm thất chấn động. Cô chưa từng gặp bất cứ người nào giống như cậu, vừa khiến người ta có cảm giác thanh tú, thuần khiết đến cực điểm, vừa rạng rỡ khiến người ta chói mắt.

A Lệ, cậu đơn thuần chỉ là một binh sĩ thật sao?

Cuộc tấn công của thú quân đến sớm hơn dự đoán của Hứa Mộ Triều.

Lúc nửa đêm, cô và A Lệ đang ngủ, chợt nghe thấy tiếng súng đạn nổ ran, liền giật mình tỉnh giấc, cả doanh trại rầm rập tiếng bước chân, hai người liếc mắt nhìn nhau, sau đó đứng

dậy chạy ra ngoài cửa.

Ánh cửa đỏ rực tựa như một móng vuốt khổng lồ xé toạc bầu trời đêm thăm thẳm. Vô số binh sĩ cầm vũ khí, yên lặng chạy về phía ánh lửa. tiếng kèn lệnh tấn công quen thuộc của thú tộc cất lên, vang vọng cả dãy núi.

Đã xảy ra chuyện gì vậy? Theo quan sát của Hứa Mộ Triều, cho dù đại quân thú binh có hành quân nhanh đến mấy thì cũng phải mất ít nhất hai ngày nữa mới có thể tới được thành phố Tuyên Phương.

Cô bảo A Lệ ở lại phòng, khóa cửa thật kĩ, còn mình thì chạy theo đám binh lính về phía tiền tuyến. Có binh sĩ đã để ý tới sự có mặt của cô, nhưng vì lúc đó tình hình vô cùng khẩn cấp nên chẳng ai còn hơi sức quan tâm tới cô.

Đội thú binh này rõ ràng là rất giảo hoạt, không còn kiểu gióng trống khua chiêng, đánh đấm lung tung như ngày trước mà nhân lúc đêm tối đã leo lên trên đường núi, ám sát lính gác. Khung sắt phòng hộ cao đến hơn mười mét đã bị hỏa lực của thú quân đánh sập. Thú binh bỏ qua việc tấn công các lô cốt, cầm súng laser xông thẳng vào trận địa, đánh giáp lá cà với binh lính loài người.

Đúng lúc này, Hứa Mộ Triều chợt thấy Đội trưởng Chu bị một sĩ quan người thú cường tráng đẩy ngã xuống đất, khẩu súng của gã người thú đó nhắm thẳng vào đầu ông ta. Theo phản xạ, cô liền nhào tới, giữ chặt tay gã người thù kia, khẩu súng ngay lập tức bị hất văng lên trời. Cô đá vào đầu gối gã một cái, gã người thú cường tráng là thế bỗng chốc trở nên mềm yếu như một con búp bê vải, hét lên một tiếng thảm thiết rồi ngã khuỵu xuống.

“Cô…” Đội trưởng Chu được cô che chắn phía trước, kinh ngạc đứng lên.

“Ui da! Con nhỏ thối tha này!” Tên người thú chửi cô, giơ súng lên định bắn.

Hứa Mộ Triều cũng hơi sững sờ. Thấy gã định phản công, cô nhanh chân đá vào ngực gã một cái, lực không mạnh nhưng vẫn đủ khiến gã người thú cao to đổ rầm xuống đất.

“Nhìn xem ta là ai!” Cô nói với giọng vừa vui mừng vừa tức giận.

Gã người thú kia lập tức cứng đờ cả người. Gã dường như không tin được vào mắt mình, ngây ngốc quay lại nhìn cô. Sau vài giây ngắn ngủi, gã cứ như một đứa trẻ, khóc khóc cười cười đứng phắt lên, ôm lấy Hứa Mộ Triều. “Đội trưởng! Đội trưởng! Rốt cuộc cô đã về rồi!”

Hứa Mộ Triều lại nhanh tay giật lấy khẩu súng của gã người thú, xoay người, nhắm ngay vào khuôn mặt đang tràn ngập vẻ khiếp sợ của Đội trưởng Chu. "Ra lệnh đầu hàng đi. Tôi đảm bảo sẽ không giết bất cứ tù binh nào!"

Ngày thứ hai sau khi Đại đội 5 của thú tộc đánh vào thành phố Tuyên Phương. Phòng chỉ huy của quân biên phòng loài người hôm nay lại dành cho mấy tên người thú ngồi nghênh ngang. Bọn họ người nào người nấy đều trưng bộ mặt tươi cười xu nịnh, mong chờ Hứa Mộ Triều ngồi vào vị trí lãnh đạo.

Đây đều là tâm phúc của Hứa Mộ Triều. Sau khi cô đi đảo Tây Vu, Đại Võ tạm thời giữ chức đội trưởng. Có thể gặp nhau ở nơi này, hoàn toàn là bởi bọn họ đã triệt để thi hành sách lược của Hứa Mộ Triều.

Theo kế hoạch đã thống nhất ban đầu thì Đại đội 5 phải chiếm một thành phố hoang vu cằn cỗi nhưng mức độ canh phòng vẫn hết sức nghiêm ngặt ở phía đông trước, nhưng bọn họ chê nơi đó không đủ béo bở, cả gan làm loạn, giành địa bàn với đại đội khác, tự ý tấn công vào thành phố Tuyên Phương giàu có.

"Đội trưởng, mọi người đều một lòng mong ngóng cô trở về. Tại sao cô về rồi lại phải giữ bí mật với binh lính?" Một gã thú binh hỏi.

Hứa Mộ Triều thở dài, đáp: "Khó nói hết trong một vài lời. Nói chung, nếu để Đồ Lôi phát hiện ra ta còn sống sót trở về thì hắn nhất định sẽ lại đưa ta vào chỗ chết." Sau đó, cô nhanh chóng chuyển chủ đề. "Đương nhiên, nếu các ngươi bán đứng ta thì nhất định sẽ được Đồ Lôi trọng thưởng."

Đám người thú lập tức bàn tán xôn xao.

"Mẹ kiếp gã nào dám bán đứng đội trưởng, cả Đại đội 5 sẽ chặt hắn ra thành trăm mảnh." Đại Võ quát.

"Đội trưởng, vậy tiếp theo chúng ta phải làm sao đây?"

Hứa Mộ Triều suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Tại sao Đồ Lôi lại muốn phát động chiến tranh?"

Đại Võ đáp: "Là chủ ý của Tham mưu trưởng Tiêu Khắc. Hắn nói loài người vừa trải qua

trận chiến với zombie, binh lực tiêu hao không ít, đây là một cơ hội tốt để chúng ta có thể chiến thắng loài người. Toàn bộ kế hoạch tấn công cũng là do hắn vạch ra."

Hứa Mộ Triều gật đầu. Quả nhiên là Tiêu Khắc đứng bên xúi giục. Người đàn ông này rốt cuộc có mục đích gì, tại sao hắn lại muốn kích động hai tộc gây chiến?

"Nhưng mà, đội trưởng…" Một gã người thú nói. "Có lẽ chúng ta thực sự đánh thắng được loại người. Chúng ta đã tiêu diệt được hơn mười thành phố rồi." Những người thú khác cũng tỏ vẻ phấn chấn.

Từ lâu Hứa Mộ Triều đã có suy tính về cuộc chiến trường kì này, cô lắc đầu, nói: "Chúng ta đột nhiên đánh lén khiến loài người không kịp phòng bị, thành công ban đầu là lẽ đương nhiên. Tuy vậy, việc này cũng chưa thể chứng minh được điều gì."

Đám thú binh nghe vậy thì đều ngẩn ra.

Cô lại nói: "Đại đội của chúng ta cũng coi như được trang bị tốt nhất trong thú quân, đúng không? Trong cuộc hành trình này, tôi thấy zombie còn được trang bị tốt hơn chúng ta, thế mà một đội quân zombie mạnh mẽ như vậy lại bị quân tây chinh của loài người đánh bại. Mọi người nói xem, nếu chúng ta chiến đấu trực diện với loài người, liệu có phần thắng không?"

Đám người thú đưa mắt nhìn nhau. Hứa Mộ Triều nói tiếp với giọng chắc nịch: "Đây là một cuộc chiến không có khả năng thắng lợi."

"Vậy phải làm thế nào bây giờ? Có nên đánh hay không?" Đại Võ nói.

Hứa Mộ Triều trầm tư. Tuy Đồ Lôi là một kẻ ngu si chuyên gây sự, hơn nữa nếu trong cuộc chiến này, cả loài người và thú tộc đều bị thua thiệt thì kẻ được lợi chính là Minh Hoằng, thế nhưng một khi chiến tranh nổ ra, đó không còn là chuyện riêng của Đồ Lôi nữa, mà liên quan đến sự sống chết của hàng vạn thú binh. Nếu như Đại đội 5 không nhất trí với cả quân đoàn thì e là sẽ kéo các đại đội khác cùng rơi vào hoàn cảnh khó khăn.

Nghĩ vậy, Hứa Mộ Triều ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói: "Đánh! Nhưng phải đánh cẩn thận, đánh từ từ. Không giết một tù binh nào, cũng không chủ động xâm chiếm lãnh thổ loài người. Hãy đối xử với Đội trưởng Chu bị bắt ngày hôm qua thật tốt, sau này còn phải dùng tới ông ta."

Đám thú binh nhất nhất nghe theo lời Hứa Mộ Triều, gật đầu thật mạnh.

Sau nửa tháng ngắn ngủi, lời nói của Hứa Mộ Triều đã thành hiện thực.

Sau khi đội quân thú tộc hân hoan với niềm vui thắng lợi, thẳng tiến vào thủ phủ của loài người thì mười vạn quân mai phục ở phía nam của loài người lập tức phát động phản kích như gió táp mưa sa, giáng cho quân trung lộ của thú tộc một đòn đau.

Năm năm trở lại đây, trang bị và năng lực tác chiến của thú quân phần lớn vẫn giậm chân tại chỗ, còn quân đội loài người thì từ lâu đã chuyển sang vũ khí hiện đại và có uy lực lớn hơn, khả năng chỉ huy lại càng vượt xa thú tộc. Giành được thắng lợi, đối với loài người thực dễ như trở bàn tay.

Chỉ trông hai ngày ngắn ngủi, quân đội loài người đã tiêu diệt được hơn năm nghìn thú binh, bắt giữ tám nghìn tù binh người thú. Quân trung lộ chủ lực của thú binh càng chịu thiệt hại nặng nề. Nếu không phải Đại đội 5 một mực quanh quẩn ở phía đông, không nghe mệnh lệnh từ trung ương, đột ngột ào ra, tập kích quân địch từ bên ngoài, mở đường máu bên cánh phải thì hai vạn binh còn lại của quân trung lộ căn bản không có cách nào thoát khỏi vòng vây ào ạt như thác lũ để rút lui đến vị trí an toàn.

Tinh thần chiến đấu của toàn bộ đội quân người thú lập tức trầm xuống, thế nhưng Đồ Lôi ở xa lại gửi thông báo, nói thắng thua là chuyện thường của nhà binh, chẳng phải thú tộc đã thắng rất nhiều trận rồi hay sao? Phải không ngừng cố gắng, tiêu diệt toàn bộ quân địch!

Lời phát biểu đầy hào khí này cũng củng cố được lòng tin của không ít thú binh.

Sau khi đọc xong thông cáo này, Hứa Mộ Triều vô cùng tức giận, thầm chửi Đồ Lôi và Tiêu Khắc mấy lần. Trong thông cáo, Đồ Lôi cũng phê bình thủ lĩnh của quân trung lộ, quy kết nguyên nhân của thất bại này là do y không biết cách chỉ huy. Hứa Mộ Triều chỉ cười nhạt. Chẳng phải quân trung lộ hoàn toàn hành động theo sự bố trí tiến quân của Tiêu Khắc sao?

Thủ lĩnh quân trung lộ là một bán thú hình hổ, hơn ba mươi tuổi, tên là Mộ Đạt. Hứa Mộ Triều từng gặp y vài lần, tuy giao tình không sâu lắm nhưng cũng biết y là một đội trưởng chính trực, rất có năng lực. Trong trận chiến này, nếu không phải Mộ Đạt bình tĩnh ngoan cường, điều binh chống cự thì e rằng Hứa Mộ Triều có ra tay giải cứu, quân trung lộ cũng chẳng còn nổi đến năm ngàn binh. Nghe nói trong trận chiến này, y cũng bị thương, hai ngày trước còn phái đội phó đến cảm tạ Đại đội 5. Đại Võ đã ra mặt tiếp đãi.

©STENT: http://www.luv-ebook.com

Hứa Mộ Triều chợt nảy ra một ý. Uy tín của Mộ Đạt ở thú tộc rất cao, nếu có được sự ủng hộ của y thì cuộc chiến này rất có hy vọng sẽ ngăn cản được. Chỉ là không biết lòng trung thành của Mộ Đạt đối với Đồ Lôi lớn đến đâu.

Cô cảm thấy tay Mộ Đạt này cũng đáng để cô đánh cược một phen!

Từng hạt mưa tí tách rơi xuống, tiết trời cuối thu lạnh buốt đến tận xương. Trận mưa đột ngột này khiến cả doanh trại chìm trong vẻ lạnh lẽo, đìu hiu.

Trong gian phòng rộng lớn, yên tĩnh, rèm cửa sổ rách nát màu xám trắng bay bay theo gió, từng luồng sương khí lạnh giá không ngừng ùa vào phòng.

Một gã bán thú cường tráng cao tới hai mét ngồi dựa trên chiếc xô phan da, bả vai quấn băng gạc trắng toát, lờ mờ những vệt máu tươi.

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, một cô gái loài người mảnh dẻ, mặc chiếc váy lụa mỏng màu trắng, trên tay bưng một cái khay đầy thịt sống và trà nóng, cúi đầu bước vào. Cô gái đặt cái khay lên chiếc bàn thấp bên cạnh gã bán thú rồi quay người định đi. Ánh mắt gã bán thú trầm hẳn xuống, y dễ dàng tóm được cánh tay của cô gái. Cô gái lập tức giãy giụa nhưng cánh tay tráng kiện của gã bán thú vẫn không hề nhúc nhích.

Gã bán thú cúi đầu mỉm cười, khẽ kéo một cái, cô gái kia liền ngã nhào vào lòng y.

"Bà xã, anh muốn…" Y hạ giọng thì thầm, vùi đầu vào ngực cô gái.

Cô gái xinh đẹp nói với giọng hết sức lạnh lùng: "Sao anh không chết quách trên chiến trường đi?"

Giọng nói rầu rĩ của gã bán thú chậm rãi vang lên: "Bà xã, em mong anh chết à? Muốn ở góa sao?"

Mặt cô gái nhất thời càng thêm đỏ, cô cắn chặt môi dưới, không phản bác nữa, nhưng biểu cảm lại lộ ra vẻ khổ sở. "Anh đã đồng ý với tôi là không khai chiến với loài người cơ mà."

Gã bán thú cởi chiếc váy của cô gái ra, trầm ngâm nhìn cô, khẽ buông tiếng thở dài. "Anh phải phục tùng quân lệnh!"

“Thế nhưng… bất kể anh thắng hay thua, tôi đều không cảm thấy vui.”

Gã bán thú xoay người, đè cô gái xuống giường, nghiêm túc nói: “A Hỷ, anh hứa với em, anh nhất định sẽ sống sót.”

Quan Hỷ không lên tiếng nữa, vì gã bán thú đã ôm chặt lấy cô ta. Hai tay cô ta bám chặt lấy vai y, nhìn khuôn mặt thú thô kệch đẫm mồ hôi, đôi mắt chan chứa dục vọng ấy mà buồn vui lẫn lộn.

Cô ta thấy mình là người phụ nữ vô liêm sỉ nhất trên thế gian. Từ kiên trung bất khuất, đến nản lòng thoái chí, rồi mềm lòng cảm động, ban đầu, cô ta lập lời thề muốn tiếp cận để chờ thời cơ giết chết y, cuối cùng lại trở thành người đàn bà của y. Từ cơ thể đến trái tim… trở thành người đàn bà của bán thú mà loài người phỉ nhổ.

“Mộ Đạt…” Quan Hỷ khẽ khàng gọi, giọng điệu hết sức lạnh lùng. “Nếu như có một ngày, anh đánh vào đến đô thì tôi sẽ giết chết anh.”

Mộ Đạt hơi khựng lại một chút, nói gằn từng từ: “Anh tình nguyện vì em mà chết.”

Một giờ sau.

Mộ Đạt đắp một chiếc chăn mỏng lên người mình và cô gái, chăm chú nhìn cô ta vùi vào lòng mình say ngủ. Tuy tư thế này khiến vết thương của y nhói đau nhưng y không đành lòng đánh thức cô ta, chỉ biết cúi đầu nhìn gương mặt ửng hồng của cô ta, ngắm đến mức ngây ngẩn cả người.

Mưa đã tạnh. Mảnh sân trống trải bên ngoài cửa sổ bỗng vang lên một tiếng ho khan khẽ khàng. Tiếng ho đột ngột giống như đang cố ý nhắc nhở Mộ Đạt về sự tồn tại của một người nào đó.

Ánh mắt sắc bén của Mộ Đạt nhanh như điện xẹt liếc sang, nhưng lại chỉ thấy sắc trời mờ tối. Y nhẹ nhàng bế Quan Hỷ đặt lên xô pha, sau đó đắp cho cô ta một chiếc chăn thật dày, che kín cả cơ thể. Tiếp theo, y cầm khẩu súng laser đặt trên tay ghế xô pha lên, chậm rãi đứng dậy, nhằm về hướng phát ra tiếng ho ban nãy. “Ra đây mau!”

Một lát sau, một giọng nữ dịu dàng truyền đến, tựa hồ mang theo vài phần xấu hổ: “Đội trưởng Mộ… Anh mặc quần áo vào trước đã rồi chúng ta nói chuyện.”

Chương 28: Gã hoàng tử người cận tinh

Xế chiều, tiết trời vẫn không ấm áp hơn. Mộ Đạt khoác tạm chiếc áo sơ mi, ngồi tựa vào xô pha, nhìn chằm chằm vào cô gái đang nở nụ cười điềm tĩnh trước mặt mình.

"Thống lĩnh Hứa, Mộ Đạt còn chưa đa tạ cô đã ra tay trợ giúp." Ánh mắt màu vàng đậm của Mộ Đạt lộ vẻ trầm ổn. "Sau này, nếu như có việc cần đến Mộ Đạt tôi thì Thống lĩnh Hứa cũng đừng nên khách khí."

Hứa Mộ Triều nhấp một ngụm trà nóng, thở dài. "Đừng gọi tôi là thống lĩnh nữa, cái vị trí thống lĩnh này suýt chút nữa khiến tôi mất mạng đấy."

Mộ Đạt nhíu mày, cũng không hỏi đến cùng mà im lặng chờ cô nói tiếp.

Đúng lúc này, một bóng dáng mảnh khảnh đi vào, chính là Quan Hỷ. Cô ta bưng đĩa hoa quả, đặt trước mặt hai người. Mộ Đạt bất giác ngẩng đầu, liếc mắt nhìn khuôn mặt vẫn hơi ửng hồng của Quan Hỷ.

Hứa Mộ Triều nhìn Quan Hỷ, lại quay sang hỏi Mộ Đạt: "Phụ nữ loài người ư?"

Mộ Đạt nắm tay Quan Hỷ, kéo cô ta ngồi xuống đùi mình, bình tĩnh nói: "Quan Hỷ là vợ tôi."

Khuôn mặt Quan Hỷ hiện lên vẻ ngượng ngùng, cô ta tò mò nhìn Hứa Mộ Triều, hỏi: "Cô… cũng là con người à?" Trong giọng nói rõ ràng có vài phần thiện cảm.

Mộ Đạt cười ha hả. "Em nhìn lầm rồi. Thống lĩnh Hứa không những là người thú mà còn được công nhận là người thú cao cấp nhất đấy."

Quan Hỷ có chút giật mình, lại có chút thất vọng. Hứa Mộ Triều lắc đầu. "Đội trưởng Mộ, anh nói sai rồi. Tôi đã từng là con người."

Mộ Đạt nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm.

Trước nay, Hứa Mộ Triều vẫn hết sức cẩn trọng, chưa bao giờ nói với bất cứ ai về quá trình trở thành người thú của mình. Cho dù có người hỏi tới thì cô cũng chỉ kể qua loa rằng từ lúc sinh ra cô đã như vậy, bố mẹ cô đều là bán thú.

Cô khác xa những người thú bình thường, kì thực cũng nghĩ tới chuyện đám người Đồ Lôi, Mộ Đạt từ lâu đã nghi ngờ. Nhưng hôm nay, cô lại quyết định nói rõ chân tướng với Mộ Đạt, tranh thủ giành lấy sự tín nhiệm của y.

"Tôi vốn là con người. Sau đó bị ép ăn thịt một con thú cao cấp nên bị biến thành hình dạng như ngày hôm nay." Cô nói một cách thản nhiên.

Quan Hỷ tỏ vẻ thương xót. Mộ Đạt lại chẳng nói tiếng nào.

"Lai lịch của tôi cũng không phải là bí mật không thể tiết lộ. Tôi còn nắm giữ một bí mật liên quan đến sự sống chết của tôi và anh, có thể nói là liên quan đến sự tồn vong của cả thú tộc, hôm nay tôi đến đây là muốn nói cho đội trưởng Mộ biết."

Những hạt mưa lại tí tách rơi xuống khoảnh sân bên ngoài cửa sổ. Quan Hỷ nắm lấy tay Mộ Đạt, lạnh lùng nói: "Mộ Đạt, nếu như người máy quả thật có âm mưu đó thì trận chiến này thực sự không có chút ý nghĩa gì."

Hứa Mộ Triều gật đầu. "Đội trưởng Mộ, Đồ Lôi là bị Tiêu Khắc kích động, Minh Hoằng chắc chắn đang ngồi chờ "ngư ông đắc lợi". Lẽ nào thú tộc chúng ta lại chịu làm con tốt thí cho chúng?"

Cô vừa kể toàn bộ những chuyện ở đảo Tây Vu cho Mộ Đạt nghe, đương nhiên đã lược bớt những khúc mắc giữa mình và Minh Hoằng.

Mộ Đạt gạt tay Quan Hỷ ra, nói: "Cố thống lĩnh đối với tôi ân trọng như núi…"

Hứa Mộ Triều nói: "Chính vì thế, anh càng không thể trơ mắt nhìn nền độc lập mà cố thống lĩnh đã vất vả gây dựng cho thú tộc bao nhiêu năm qua bị sụp đổ được. Đội trưởng Mộ, anh thực sự nghĩ rằng chúng ta có thể chiến thắng được lòng người sao?"

Mộ Đạt không lên tiếng. Quan Hỷ liếc mắt nhìn Hứa Mộ Triều, cũng nói: "Mộ Đạt, nếu đánh tiếp nữa, anh mà chết thì em biết làm thế nào?"

Mộ Đạt nhìn người phụ nữ trong lòng mình, thở dài nặng nề.

Hứa Mộ Triều nói gằn từng từ: "Đội trưởng Mộ, nếu như anh đồng ý cùng tôi ngăn cản ý nghĩ ngu xuẩn của Đồ Lôi, Đại đội 5 của tôi tình nguyện tôn anh làm thống lĩnh!"

Mộ Đạt nhíu mày. "Như vậy sao được! Còn Thống lĩnh Đồ Lôi thì sao đây?"

Hứa Mộ Triều lắc đầu. "Hắn ta vốn không có năng lực lãnh đạo thú tộc. Thú tộc đi theo hắn, chỉ có con đường chết."

Mộ Đạt trầm mặc.

Hứa Mộ Triều cầm cốc trà lên, chậm rãi nhấp một ngụm, nhưng lòng bàn tay lại túa đầy mồ hôi. Nếu như Mộ Đạt không muốn làm phản thì lúc này chỉ cần bắt trói cô, đưa đến trước mặt Đồ Lôi là nghiễm nhiên lập được công lớn. Thế nhưng cô tin với tính cách của y, cùng lắm là không đồng ý chứ sẽ không ra tay độc ác như vậy.

Có điều… Cô liếc mắt nhìn Quan Hỷ, ngộ nhỡ Mộ Đạt manh động, cô chỉ có thể bắt Quan Hỷ làm con tin để thoát thân thôi.

Hồi lâu sau, Mộ Đạt lần nữa ngẩng đầu, nhìn về phía Hứa Mộ Triều, hỏi: "Chúng ta nên làm thế nào?"

Hứa Mộ Triều đặt chén trà xuống, lộ vẻ tươi cười, Quan Hỷ cũng mừng đến chảy nước mắt. Mộ Đạt ôm chặt lấy Quan Hỷ, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô ta, nói: "Anh sẽ không làm em thất vọng."

Hứa Mộ Triều hơi ngẩn ra. Nụ hôn này khiến cô nhớ tới nụ hôn tạm biệt của Thẩm Mặc Sơ. Cô khẽ bật cười, tự hỏi tại sao mình lại thất thần.

"Tôi sẽ nghĩ cách đàm phán hòa bình với loài người." Giây lát sau, cô nói. "Nếu như thú tộc thực sự muốn tranh bá đại lục thì chúng ta cần phải chấn chỉnh lại tinh thần của cả tộc đã. Bây giờ chưa phải lúc bạo động."

"Nếu như loài người không đồng ý đình chiến thì sao?" Mộ Đạt hỏi.

"Nếu như bọn họ biết tới sự tồn tại của Minh Hoằng thì cũng không muốn cùng thú tộc chịu

thiệt đâu. Dù cho bọn họ có không đồng ý thì chúng ta sẽ giả vờ liên minh với Minh Hoằng, như vậy, loài người sao dám tiếp tục cuộc chiến này chứ?"

Mộ Đạt trầm tư một hồi rồi gật đầu. "Vậy tôi chờ tin tức của cô. Nếu loài người chấp nhận đình chiến thì tôi đồng ý cùng cô ngăn cản chiến tranh tiếp diễn."

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng bước chân. Mộ Đạt và Hứa Mộ Triều đồng thời cảnh giác quay đầu lại, Quan Hỷ lập tức cất cao giọng hỏi: "Ai đó?"

"Bố, là con." Một giọng nói trẻ trung vang lên.

Hứa Mộ Triều nghi hoặc, Mộ Đạt lại lộ ra vẻ tươi cười, thoải mái. "Vào đi." Sau đó, y nói với Hứa Mộ Triều. "Là con nuôi của tôi, Mộ Xâm."

"Có thể tin tưởng cậu ta không?" Hứa Mộ Triều hỏi.

Mộ Đạt gật đầu. "Bố nó là bạn vào sinh ra tử của tôi, vì cứu tôi mà chết. Nó giống như con ruột của tôi vậy, cô cứ yên tâm."

Cửa bị đẩy ra, một gã bán thú hình sư tử cao lớn, tóc vàng đi vào. Cậu ta thoạt nhìn cũng chỉ tầm mười bảy, mười tám tuổi, tướng mạo cũng tạm coi là thanh tú. Cậu ta nhìn thấy Hứa Mộ Triều thì có chút khiếp sợ nhưng không lên tiếng, tính cách có vẻ trầm tĩnh.

"Chúng ta bàn tiếp đi." Mộ Đạt nói.

Hai người lại cùng nhau bàn bạc kế hoạch tiếp theo.

Khi đám mây đen của chiến tranh bao phủ phía đông đại lục, tình hình xâm lược, phản công và bạo động đã hết sức căng thẳng. Phía tây đại lục, lãnh địa của zombie lại vô cùng yên tĩnh, nhưng dưới vẻ tĩnh lặng đó lại ẩn chứa vô vàn thù hận và sát khí.

Màn đêm tăm tối bao trùm cả doanh trại.

Trong một gian phòng kín mít, vách tường và mặt sàn đều làm bằng kim loại màu xám tro, không có bất cứ đồ nội thất nào, ở góc phòng, có bảy, tám người đang nằm co ro. Ánh đèn sáng lóa chiếu rõ đến từng sợi tóc của những người ở trong phòng.

Căn phòng không có cửa, chỉ có một mặt tường bị dỡ xuống, đổi thành khung lưới sắt bằng hợp kim siêu bền, để người bên ngoài có thể dễ dàng quan sát động tĩnh bên trong.

Một chàng trai tuấn tú chắp cánh tay đứng ngoài khung lưới sắt, bẻ mặt trầm tĩnh, đôi lông mày rậm nhíu chặt. Phía sau anh ta cũng là một thanh niên trẻ tuổi, dáng người cao lớn, người đó thấp giọng nói: "Ngài Tư lệnh, tất cả đã hoàn tất chu kì biến đổi."

Người được gọi là tư lệnh ấy chính là Thẩm Mặc Sơ, người đứng sau lưng chính là tâm phúc của anh ta – zombie thứ hai khôi phục nhân tính và ý chí – Tướng quân Lưu Phi.

Những chàng trai trong phòng chậm rãi ngẩng đầu lên. Bọn họ có mái tóc đen, làn da trắng trẻo hoặc ngăm đen. Những cặp mắt đen láy, trẻ trung ánh lên vẻ hoang mang, khổ sở và tiếc nuối đan xen.

Tại sao lại như vậy?

Tại sao lại thức tỉnh?

Tại sao lại khôi phục những kí ức đau thương đó?

Bọn họ nhìn thấy Thẩm Mặc Sơ liền hoảng hốt nhào tới, bám vào khung lưới sắt, vừa đau đớn vừa tức giận gào lên: "Anh là ai?"

Đôi mắt đen như mực của Thẩm Mặc Sơ chợt lóe lên nỗi bi thương. Sau đó, ánh mắt sắc bén quét qua một vòng, anh ta trầm giọng nói: "Tôi là tư lệnh của các anh."

Sau một hồi hoảng hốt, đám người đó liền yên tĩnh lại. So với bất kì thời điểm hỗn độn, tê dại nào trong quá khứ, những hồi ức này càng hiện lên rõ ràng, khắc sâu đến tận xương tủy.

Anh ta chính là tư lệnh ư? Vua zombie tàn nhẫn, người dẫn dắt bọn họ san bằng tất cả đây sao?

Sắc trời dần sáng lên. Khoảng không bao la bao phủ lãnh địa của zombie vẫn lạnh lẽo, tiêu điều như mọi ngày.

Tướng quân Lưu Phi cẩn thận cất sổ ghi chép vào túi áo, nói với Thẩm Mặc Sơ: "Ngài Tư lệnh, đến sáng sớm ngày hôm nay, đã có năm mươi viên sĩ quan cấp cao khôi phục lại ý

thức.”

Thẩm Mặc Sơ trầm ngâm nói: “Trước khi bọn họ khống chế được khả năng biến thân thì đừng để bọn họ lộ diện.”

Lưu Phi gật đầu. “Tôi sẽ giám sát thật chặt chẽ. Khi nào chúng ta mới hành động đây?” Đôi mày kiếm của anh ta hiện rõ vẻ thù hận. “Những tên người ngoài hành tinh đáng ghê tởm!”

Thẩm Mặc Sơ liếc mắt nhìn anh ta. “Người thức tỉnh còn quá ít, bây giờ chưa phải lúc.”

Lưu Phi lo lắng nói: “Nhưng bọn chúng đã phát lệnh, bảo ngài về thành báo cáo nguyên nhân của thất bại lần này.”

“Tôi sẽ đi.”

“Nhưng nếu như bọn chúng phát hiện ra ngài đã…” Chưa dứt lời, Lưu Phi đã lắc đầu. “Ngài Tư lệnh, tôi không thể để ngài một mình dấn thân vào nguy hiểm được. Xin để tôi đi cùng ngài!”

Thẩm Mặc Sơ lắc đầu. “Không được. Càng nhiều người đi thì càng dễ bị phát hiện.” Sau một tiếng cười lạnh, anh ta lại nói: “Một lũ bẩn thỉu…”

Cuối cùng, Lưu Phi mang tâm trạng lo lắng rời đi. Chỉ còn lại một mình Thẩm Mặc Sơ trong phòng tư lệnh, dưới sự điều khiển của ý chí, từ từ khôi phục lại hình dáng zombie.

Đúng vậy, chính là hình dáng này, anh ta sẽ quay trở về phụng mệnh đám người cận tinh kia, một lần nữa biểu đạt sự thần phục, đồng tâm hiệp lực tương trợ bọn chúng. Nhưng anh ta lẳng lặng lập lời thề, cuộc sống này sẽ không kéo dài lần nữa.

Ngoài cửa sổ, bầu trời một màu xám xịt, nghe nói chiến tranh giữa con người và thú tộc đã bùng phát. Anh ta khẽ mỉm cười, với tính cách của Hứa Mộ Triều, bất luận như thế nào, cô cũng không để mình chịu thiệt đâu nhỉ? Chỉ mong anh ta cũng có thể để cô sớm ngày nghe được tin thắng lợi đến từ mảnh đất của zombie.

“Cảnh vệ!” Anh ta thấp giọng gọi. “Đưa ta quay về thành cổ.”

Nơi rừng rậm sâu thẳm hướng về phương Bắc, thung lũng ẩn hiện giữa cánh rừng. Những

bức tường cao làm hoàn toàn bằng kim loại chịu nhiệt cực kì bền chắc giống như những tên vệ sĩ trầm mặc chạy dọc theo thung lũng. Hệ thống phòng vệ tự động được xây dựng dựa theo kĩ thuật của zombie, đủ để ngăn cản sự công kích của bất kì đại quân nào.

Bên trong bức tường cao là một tòa thành xây bằng đá xanh, một sản phẩm hoàn mĩ kết hợp giữa vẻ cổ kính và sự sáng tạo của khoa học kĩ thuật. Một con đường lớn dưới bóng cây xanh tươi rậm rạp, trải dài nối thẳng tới cổng thành.

Thẩm Mặc Sơ mặt không đổi sắc bước trên con đường rợp bóng cây mà anh ta đã từng đi qua không biết bao nhiêu lần. Trước kia, bất cứ mệnh lệnh nào của những vị từng là "chủ nhân" kia đều khiến anh ta hưng phấn đến độ lập tức thần phục. Còn bây giờ, khi đặt chân lên con đường này lần nữa, trong lòng anh ta chỉ có duy nhất một nỗi hận sâu sắc.

Trên đường đi, thỉnh thoảng lại gặp mấy người cận tinh. Bọn họ có vóc dáng cao lớn, tóc màu xanh đậm, làn da trắng nõn, ngoại hình không khác gì nhiều so với con người. Thấy zombie đi vào, bọn họ cũng không cảm thấy bất ngờ, có lẽ là đang nghĩ, đám đầy tớ này lại tới rồi.

Bên trong tòa thành cổ yên tĩnh như vậy nhưng lại không thể thực hiện bất cứ sự công kích nào vào đám người ngoài hành tinh này, vì xung quanh không biết đã giăng biết bao hệ thống phòng ngự. Chỉ cần một cử động có tính chất uy hiếp hoặc đối kháng xảy ra, dàn súng máy và tia phóng xạ sẽ lập tức bắn tới tiêu diệt. Cho dù có là vua zombie hùng mạnh cũng không thể toàn thây mà rút lui. Cho nên, Thẩm Mặc Sơ chỉ có thể lẳng lặng mà đi.

Anh ta đi lên tầng thứ ba trong tòa thành, đến phòng của vị hoàng tử thứ năm – Bộ trưởng Bộ Quân sự – Huggins.

Căn phòng rộng lớn, nguy nga tráng lệ với những chiếc đèn thủy tinh màu tím, nội thất đều được làm từ gỗ điêu khắc vô cùng tinh xảo, đồng hồ kim cương, giường lớn bằng vàng ròng, hết sức xa hoa.

Đây là lần thứ hai Thẩm Mặc Sơ bước chân vào căn phòng này, bên trong rõ ràng đang diễn ra một cuộc tụ tập.

Một cuộc tụ tập chướng mắt, tàn nhẫn đến điên cuồng.

Tiếng thở dốc của cả nam lẫn nữ, tiếng cầu khẩn vang vọng cả căn phòng. Thẩm Mặc Sơ liếc mắt nhìn qua, có ít nhất mười người mặt mũi xinh đẹp xuất chúng, không một mảnh vải

che thân, nằm trên sàn nhà, trên giường, trên bàn làm việc, thậm chí có người còn bị ép chặt lên tường.

Ba gã tóc xanh tuấn tú kia chính là chủ nhân của cuộc tụ tập này. Sự xuất hiện đột ngột của Thẩm Mặc Sơ chỉ khiến họ ngẩng đầu thản nhiên nhìn anh ta một cái, sau đó lập tức tiếp tục cuộc vui của mình.

Thẩm Mặc Sơ muốn cúi đầu nhưng lại không thể. Zombie luôn luôn bị dục vọng sai khiến, sao có thể cúi đầu làm như không nhìn thấy cảnh tượng kích động này? Anh ta ép mình phải ngẩng đầu nhìn cho thật kĩ, thậm chí còn cố biểu lộ ánh mắt cực kì hưng phấn, như thể hận không thể gia nhập bữa tiệc xác thịt thịnh soạn này.

Những âm thanh mờ ám cuối cùng cũng nhỏ dần. Gã có khuôn mặt thanh tú, mái tóc xanh cùng tròng mắt đen láy phất phất tay, hai gã kia cười cười, rời khỏi phòng. Những con người kia phần lớn đều nhắm nghiền hai mắt, không rõ còn sống hay đã chết, yên lặng nằm một chỗ.

Gã ở lại đó chính là Huggins. Vẻ hứng thú của hắn vẫn chưa giảm bớt. Hắn lười biếng ngồi trên ghế xô pha bằng da, một cô gái lập tức quỳ xuống gần chân hắn. Hắn nắm chặt mái tóc dài của cô gái, con ngươi đen sẫm bị bao phủ bởi thứ ánh sáng mông lung mờ ảo. Cùng lúc đó, hắn thở hổn hển, ngạo mạn liếc nhìn Thẩm Mặc Sơ. “Cuộc bại chiến lần này khiến ta vô cùng thất vọng.”

Thẩm Mặc Sơ cúi đầu, hạ giọng nói với vẻ cung kính: “Xin hãy trừng phạt thần thật nghiêm, thưa chủ nhân.”

Huggins quan sát vẻ mặt dữ tợn của Thẩm Mặc Sơ, đang định mở miệng thì chợt kêu lên một tiếng đau đớn. Cô gái kia hoảng sợ ngẩng đầu, nói: “Xin lỗi…”

“Ngươi làm ta đau! Thật đáng ghét!” Ánh mắt Huggins toát lên vẻ hung bạo, bàn tay to lớn của hắn dễ dàng nhấc bổng cô gái kia lên.

Cô gái đau khổ cầu xin sự tha thứ nhưng rõ ràng Huggins rất tức giận. Hắn liếc nhìn Thẩm Mặc Sơ, lộ ra ý cười xấu xa.

“Giải quyết con đàn bà không nghe lời này đi.” Hắn vứt cô gái xuống dưới chân Thẩm Mặc Sơ. “Ta đã chơi chán rồi.”

Cô gái hoảng sợ ngẩng đầu nhìn Thẩm Mặc Sơ. Thẩm Mặc Sơ lẳng lặng nắm chặt tay lại,

sau đó lại buông ra, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cô gái. Cô ta có dung mạo tuyệt mĩ, hơn hẳn tất cả những cô gái anh ta từng gặp.

Anh ta nở nụ cười thành kính với Huggins. "Đa tạ chủ nhân đã ban thưởng!" rồi xông về phía cô gái.

Năm phút sau.

Thẩm Mặc Sơ miệng đầy máu đứng lên, trên mặt đất chỉ còn lại một đống xương trắng. Anh ta thỏa mãn nhìn về phía Huggins.

Lúc đầu, Huggins còn hứng thú nhìn Thẩm Mặc Sơ ăn thịt cô gái, nhưng rất nhanh sau đó, hắn đã tỏ ra mất hứng. Hắn tỏ vẻ chán ghét, nói: "Thật là ghê tởm… Gene của tộc ta cao quý như vậy, tại sao lại truyền sang cho các ngươi thì lại trở nên thô tục như vậy?"

Thẩm Mặc Sơ không nói gì, vẫn giữ nguyên nụ cười thỏa mãn.

Huggins uể oải nói: "Được rồi được rồi, mang thật nhiều người đẹp và tiền tài về cho chúng ta, nếu không lần sau ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi đâu." Rồi hắn chợt nhớ tới điều gì đó, liền bổ sung: "Đúng rồi, ngươi đã đến đây rồi thì gặp em gái của ta đi. Nó vẫn chưa thỏa mãn, muốn tìm ngươi đấy." Nói xong, hắn lại liếc mắt nhìn Thẩm Mặc Sơ. "Thật không hiểu nổi tại sao nó lại yêu thích đám đầy tớ quái vật này đến thế chứ?"

Thẩm Mặc Sơ mặt không đổi sắc, đôi mắt màu xanh biếc toát lên vẻ bình lặng như mặt nước hồ, đáp lời: "Vâng, thưa chủ nhân."

Chương 29 : Mộ Triều mà tôi yêu

Không phải chỉ có đổ máu mới là chiến tranh và hi sinh mất mát. Mười ngày sau khi Thẩm Mặc Sơ ở lại trong tòa thành cổ kia, tại lục địa, Hứa Mộ Triều cũng đang tìm đủ mọi cách để bí mật liên lạc với loài người. Người trung gian mà cô chọn chính là một trong những người bị cô bắt làm tù binh – Đội trưởng Chu của thành phố Tuyên Phương.

Căn phòng của Đội trưởng Chu vẫn gọn gàng, sạch sẽ, sáng sủa như trước, chỉ khác là ở

cửa có thêm vài người thú vác súng đứng canh, hạn chế sự tự do của mọi người.

Đội trưởng Chu đã bị bắt được hơn một tháng. Nằm ngoài dự liệu của ông ta, người thú không hề tàn nhẫn, vô tình như lời đồn đại, thậm chí đám binh lính canh gác còn rất kính trọng ông ta khiến ông ta không thể nào tin nổi, phải hoài nghi sao thú binh lại đối xử với tù nhân tốt như vậy. Liệu có âm mưu gì không đây?

Sáng ngày hôm nay, cuối cùng ông ta cũng được gặp kẻ chủ mưu, người phụ nữ thần bí mang tên Hứa Mộ Triều.

"Cô muốn tôi chuyển lời, mời tướng lĩnh cấp cao của loài người đến đàm phán ư?" Đội trưởng Chu do dự hỏi.

Hứa Mộ Triều gật đầu. "Đại đội 5 và quân trung lộ của thú tộc cùng có ý muốn được đàm phán hòa bình với loài người."

Đội trưởng Chu tỏ ra bán tín bán nghi, Hứa Mộ Triều lại nói: "Ông cũng nghe nói tình hình chiến sự gần đây rồi đấy. Chúng tôi không muốn đánh nhau, chúng tôi hi vọng được hòa bình."

Đội trưởng Chu trầm mặc hồi lâu rồi lắc đầu, nói: "Tôi xin lỗi, cấp bậc của tôi quá thấp, không có cách nào hoàn thành nguyện vọng của cô được."

Hứa Mộ Triều quan sát sắc mặt của ông ta. Một quân nhân như vậy sao có thể sợ chết được chứ, ông ta lại nói: "Cho dù tôi làm được điều đó thì cô bảo tôi làm sao tin tưởng các người được đây, việc này không phải là âm mưu của thú tộc đấy chứ?"

Hứa Mộ Triều liên tục giải thích thú tộc tuyệt đối không có bất cứ âm mưu nào. Nhưng Đội trưởng Chu cũng là một người rất cố chấp, dù cô nói thế nào, ông ta cũng không chịu tin tưởng, còn mời cô rời đi ngay lập tức.

Sau khi Hứa Mộ Triều đi khỏi, Đội trưởng Chu đứng trước cửa sổ, nhìn sắc trời nhuốm màu xám xịt, khẽ buông tiếng thở dài. Thực ra ông ta cũng muốn cảm ơn cô vì đã không xuống tay giết chết mình, nhìn cô cũng không giống một kẻ dối trá, thế nhưng việc cô cải trang thành con người, cùng thú tộc nội ứng ngoài hợp bắt ông ta làm tù binh không khỏi khiến ông ta cảm thấy nghi ngờ. Sao ông ta có thể để các vị tướng lĩnh cấp cao gặp nguy hiểm chứ? Vả lại, đám thú tộc đó thực sự mong muốn hòa bình sao?

"Đội trưởng Chu." Phía sau lưng bỗng vang lên một giọng nói nhẹ nhàng.

Đội trưởng Chu do dự xoay người lại, nhìn thấy một thiếu niên tuấn tú, mặc bộ quân phục màu đen của thú tộc, xuất hiện trước cửa phòng. Ông ta nhận ra cậu ta, cậu thiếu niên A Lệ này chính là người đã cùng Hứa Mộ Triều ngụy trang thành dân chạy nạn.

"Còn chuyện gì nữa? Tôi sẽ không bao giờ đồng ý đâu." Đội trưởng Chu tỏ vẻ không vui, nói.

A Lệ nhìn ông ta, nói: "Hứa Mộ Triều là người thú, nhưng tôi lại là con người chính cống."

"Vậy thì sao?" Đội trưởng Chu mắng: "Đồ phản bội!"

A Lệ nghiêm mặt nói: "Suốt đời này tôi sẽ không phản bội lại chủng tộc của mình. Còn ông, tốt nhất ông nên đồng ý với yêu cầu của Hứa Mộ Triều."

"Đừng có mơ."

A Lệ ôn tồn nói: "Với cấp bậc và chức vụ trung úy của ông, chắc cao nhất cũng chỉ mới tiếp xúc với mật mã cấp ba phải không?"

Cả người Đội trưởng Chu cứng đờ, ông ta kinh hãi nhìn A Lệ: "Làm sao mà ngươi biết…"

A Lệ lấy từ trong ngực ra một tờ giấy trắng cỡ lòng bàn tay, bên trên viết đầy chữ số và kí hiệu, đưa đến trước mặt Đội trưởng Chu. "Đây là mật mã tình báo cấp bảy dùng trong thời chiến, mặc dù ông không hiểu nhưng cũng có thể đoán được ra đây là thật hay giả. Bây giờ tôi ra lệnh cho ông đồng ý với Hứa Mộ Triều rằng sẽ liên lạc với loài người. Đồng thời, đưa mật mã này đến đế đô, xin bọn họ lập tức phái tướng lĩnh cấp cao đến đây để đàm phán hòa bình."

Đội trưởng Chu lập tức tiếp nhận tờ giấy kia, vừa liếc mắt nhìn liền cảm thấy vô cùng sợ hãi. Ông ta cẩn thận gấp nó lại, bỏ vào túi áo sơ mi, sau đó ngẩng đầu nhìn A Lệ, nói với giọng hết sức cung kính và trịnh trọng: "Cấp trên… Ngài rốt cuộc là ai?" Tại sao lại lưu lạc cùng thú tộc? Tại sao lại giúp cô gái kia?

A Lệ ngẩn ra, khóe miệng bất giác nở một nụ cười khổ. "Tôi với ông giống nhau cả thôi, đều bị thú tộc bắt làm tù binh." Chỉ có điều, so với cậu ta, Đội trưởng Chu vẫn còn may mắn hơn nhiều. Rồi cậu lại nói: "Ông hãy giữ bí mật chuyện tôi tới tìm ông với Hứa Mộ Triều và những người thú khác."

Khi Hứa Mộ Triều biết được Đội trưởng Chu đã thay đổi ý kiến thì hơi bất ngờ, nhưng lập tức cảm thấy vui mừng. Với lai lịch và thân phận ấy, Đội trưởng Chu chính là sự lựa chọn thích hợp nhất.

Đội trưởng Chu lập tức lên đường, hướng thẳng về lãnh thổ của loài người. Sau một ngày một đêm, ông ta mới tới được cứ điểm quan trọng của quân nam lộ, trình lên thiếu tá thống lĩnh toàn quân tờ giấy ghi mật mã tình báo cấp bảy cùng bức thư do chính Hứa Mộ Triều viết. Viên thiếu tá này cũng hoảng sợ không kém, lập tức đánh điện báo cáo về đế đô.

Nửa giờ sau, bọn họ nhận được chỉ thị từ đế đô, tướng lĩnh cấp cao thay mặt đế đô đàm phán hòa bình sẽ ngồi chuyên cơ xuất phát trong vòng hai tiếng nữa, dự tính sẽ tới nơi vào lúc chiều tối.

Hai người thấy đế đô phản ứng nhanh như vậy thì cũng vô cùng khiếp sợ, không biết đế đô coi trọng chuyện này đến vậy là vì mật mã cấp bảy chỉ có cấp bậc thiếu tướng trở lên mới đọc được hay là vì bức thư của thú tộc kia…

Mưa bao phủ cả doanh trại, từng luồng hơi lạnh theo gió ùa vào. Lá cờ màu đen của thú tộc bị mưa tạt, dính bết vào cột cờ, một gã lính gác bán thú đứng trong màn mưa, buồn bã nhớ đến đám thú cái ở phía nam.

Bộ chỉ huy của Đại đội 5 nằm ở tầng cao nhất trong tòa nhà của loài người. Ban công rộng mở, trong phòng, Hứa Mộ Triều đang nằm co ro trên chiếc ghế trúc, hai mắt nhắm nghiền, nhíu mày ngủ say. Cô vừa tắm xong, mái tóc dài mới khô được một nửa, xõa tung trên ghế.

A Lệ bước vào, thấy Hứa Mộ triều đang nằm cuộn tròn trên ghế, từng cơn gió lạnh buốt thổi qua cửa sổ nhưng cô vẫn im lìm ngủ say. Cậu cởi áo khoác, bước tới trước chiếc ghế tựa, nhẹ nhàng đắp lên người cô.

Những ngón tay trắng như tuyết của Hứa Mộ Triều bắt lấy chiếc áo, cô chậm rãi mở mắt ra. “Cảm ơn cậu.”

A Lệ không lên tiếng, khẽ kéo một cái ghế khác, ngồi xuống bên cạnh cô.

“Sẩm tối ngày hôm nay, tướng lĩnh cấp cao đại diện cho đế đô sẽ đến doanh trại của chúng ta. Mong rằng với sự cố gắng của chúng ta, giữa loài người và thú tộc sẽ thực sự có được hòa bình.” Hứa Mộ Triều nói.

A Lệ nhìn cô. “Cô phải cẩn thận… Loài người không dễ đối phó như vậy đâu. Đồ Lôi và Tiêu Khắc cũng hết sức giảo hoạt.”

Hứa Mộ Triều có chút cảm động, gật đầu, nói: “A Lệ, chờ đến lúc tướng lĩnh loài người tới, bất kể là cuộc đàm phán có thành công hay không, tôi nghĩ người đó cũng sẽ đồng ý đưa cậu trở về đế đô.”

A Lệ nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp.

“Hãy sống một cuộc sống mới. Mối thù của cậu, sẽ có một ngày tôi thay cậu trả.”

Cả người A Lệ chấn động, cậu trợn tròn mắt nhìn cô, nhất thời không thốt nên lời. Cô nói sẽ báo thù cho cậu ư?

A Lệ biết cô không phải loại người ăn nói ba hoa, cậu cũng hiểu sức nặng của câu nói này. Cô bằng lòng gánh vác mối thù của cậu, để cậu yên tâm sống một cuộc sống mới. Thời gian qua, dường như vẫn luôn là cô bảo vệ và chiều theo ý cậu, cùng cậu vào sinh ra tử. Dù có mạnh mẽ đến thế nào thì cô cũng chỉ là một người con gái, vậy mà lại luôn có ý muốn bảo vệ một gã đàn ông như cậu. Một gã đàn ông từ lâu đã không còn trong sạch.

“Hứa Mộ Triều.” Cậu thấp giọng gọi cô. “Cô luôn luôn nói mạng sống mới là thứ quan trong nhất.”

Hứa Mộ Triều nhíu mày nhìn A Lệ. “Đương nhiên.”

“Thế nhưng…” A Lệ vội vàng muốn biểu đạt quan điểm của mình, đột nhiên đứng phắt dậy, thân hình cao lớn, cân đối của cậu cúi thấp xuống, ánh trăng chiếu lên khuôn mặt đẹp đẽ, sáng sủa, cách cô không quá mười centimet. “Mỗi khi đến thời điểm mấu chốt, tại sao cô chỉ nghĩ đến người khác mà không nghĩ tới bản thân mình?” Giọng nói của cậu ta có nét trong trẻo của một thiếu niên, vừa có vẻ mềm mại của một thanh niên, vang lên sát bên tai cô, giống như một lời thì thầm.

Hứa Mộ Triều đỏ mặt, đáp: “Tôi không tốt như cậu nói đâu. Đấy là cậu còn chưa hiểu hết về tôi thôi.”

“Không.” A Lệ chống hai tay lên tay vịn của ghế, hơi thở nhè nhẹ phả lên mặt cô. Đôi mắt đen láy, thuần khiết như đá quý dịu dàng nhìn cô chăm chú, đẹp đến mê hoặc lòng người, nhất thời khiến cô ngây ngẩn cả người.

“Tôi rất hiểu cô.” A Lệ nói chắc như đinh đóng cột. Dường như trong lòng cậu cũng vang lên một giọng nói, “tôi cũng sẽ bảo vệ cô.”

Thấy gương mặt thanh tú của Hứa Mộ Triều đột nhiên đỏ bừng, một ý nghĩ bỗng xuất hiện trong đầu A Lệ: Cô đỏ mặt dưới ánh nhìn chăm chú của cậu. Ma xui quỷ khiến thế nào, A Lệ lại cảm thấy trái tim mình đập nhanh hơn. Cậu cúi đầu, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên gò má của Hứa Mộ Triều.

Đôi môi cậu chỉ chạm nhẹ rồi lập tức buông ra, Hứa Mộ Triều sững sờ không nhúc nhích. A Lệ cũng trở nên lúng túng, không biết làm sao. Có điều, cảm giác đọng lại trên đôi môi rất nhẹ nhàng nhưng lại có sức mạnh khắc sâu vào tâm trí cậu.

“Tôi đi xuống trước đây.” Cậu đứng thẳng lên, nhanh chóng xoay người, rời khỏi phòng, để lại Hứa Mộ Triều vẫn đang trong trạng thái ngỡ ngàng.

Đôi môi của cậu, gò má của cô, đều có cảm giác lạnh buốt. Nụ hôn này nói lên điều gì? Lòng thương tiếc? Sự ái mộ? Nỗi thương cảm hay là trân trọng?

Ngón tay của cô khẽ lướt qua gò má in dấu nụ hôn của A Lệ, chỉ có cảm giác tim mình đau nhói.

Tám giờ tối, thành phố Tuyên Phương, phòng chỉ huy tối cao của Đại đội 5 thuộc thú tộc. Mưa vẫn không ngừng rả rích, Đại Võ nhìn sắc trời một lát rồi quay đầu, nói với Hứa Mộ Triều: “Đội trưởng, loài người sẽ không thất hứa, đúng không?”

Hứa Mộ Triều còn chưa có động thái gì thì A Lệ đứng bên đã lên tiếng trước: “Không đâu. Quân đội loài người rất giữ chữ tín.”

Nguồn ebook: https://www.luv-ebook.com

Đúng lúc này, cửa bị đẩy ra, một gã tâm phúc bước lại gần, thấp giọng nói: “Đội trưởng, bọn họ đến rồi!”, sau đó rút lui. Ngay lập tức, có ba viên sĩ quan cao lớn bước vào phòng.

Ba người Hứa Mộ Triều nhất loạt đứng lên nghênh tiếp.

Viên sĩ quan đi đầu cởi áo choàng đưa cho thuộc hạ, bộ quân phục màu xanh đậm càng làm tôn lên thân hình cường tráng, rắn rỏi của anh ta. Chiếc mũ vốn che gần hết khuôn mặt lúc này

mới được tháo ra, để lộ một gương mặt hết sức trẻ trung, anh tuấn. Ánh mắt trong sáng như có điều suy nghĩ cứ nhìn Hứa Mộ Triều chằm chằm.

"Thiếu tá Quan Duy Lăng?" Hứa Mộ Triều có chút giật mình. Lần trước, sau khi biết được thân phận của Thẩm Mặc Sơ, cô liền nhận ra cấp bậc của Quan Duy Lăng nhất định là không thấp, nhưng thực sự không ngờ anh ta lại là người đại diện cho các tướng lĩnh cấp cao của loài người đến đây đàm phán hòa bình.

Quan Duy Lăng gật đầu, nhưng ánh mắt lại dừng trên người A Lệ. Anh ta nhìn A Lệ vài giây rồi mới nhìn sang phía Hứa Mộ Triều, ánh mắt nhất thời có chút phức tạp, song lại nói với giọng hết sức nghiêm túc và thẳng thắn: "Đội trưởng Hứa, tôi là đội trưởng đội cảnh vệ của Cố Nguyên soái, kiêm đội trưởng đội bảo vệ đế đô, lại kiêm tham mưu cấp cao của ban tác chiến quân sự, lần này toàn quyền đại diện cho Cố Nguyên soái tới đây đàm phán với cô."

Việc gặp lại người cũ lần này khiến Hứa Mộ Triều không khỏi cảm thán vận mệnh thật thần kì.

Sau khi tâm phúc của Hứa Mộ Triều mang trà lên, hai bên cùng ngồi xuống bàn đàm phán. Hứa Mộ Triều không nói ngay vào vấn đề chính mà cứ nhìn Quan Duy Lăng chằm chằm. "Đội trưởng Quan, trước kia là do tôi đường đột, có mắt như mù, chúng ta coi như "không đánh nhau thì không quen biết" đi."

Những lời này của cô đều hết sức chân thật, nếu như lúc đầu biết anh ta nghe lệnh trực tiếp từ Cố Nguyên soái thì cô tuyệt đối không dám dây vào. Nhưng nghĩ lại, kết quả của việc làm đó là cứu được Thẩm Mặc Sơ, cô lại không cảm thấy hối hận.

Quan Duy Lăng cũng nhớ lại quãng thời gian mình bị bắt làm tù binh sau khi mắc mưu của cô, khuôn mặt tuấn tú thoắt nóng bừng lên. Anh ta cúi đầu, nhấp một ngụm trà, lúc ngẩng lên, ánh mắt đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh. Bởi vì lần đó nhẹ dạ cả tin mà anh ta chịu bại dưới tay cô. Lòng tự tôn của anh ta không cho phép chuyện đó xảy ra thêm một lần nữa.

Cô gái giảo hoạt này khiến cho người ta không thể nói được lời nào.

Để tránh việc bị cô lôi kéo, dẫn dắt vào câu chuyện của mình, Quan Duy Lằn giữ vững dự tính ban đầu, đi thẳng vào vấn đề bằng giọng sắc bén: "Thế cục trước mắt đang nghiêng về một phía, tiêu diệt cả đội quân thú tộc là chuyện nằm trong tầm tay của chúng tôi. Xin hỏi tại sao cô lại cho rằng cuộc đàm phán lần này là cần thiết?"

Hứa Mộ Triều ngẩn ra. Đại Võ ở bên cạnh nghiến răng nghiến lợi. Nhưng Hứa Mộ Triều không hề sợ hãi hay hoảng hốt, trái lại còn mỉm cười, đáp: "Nếu như nói lần đàm phán này không cần thiết thì tại sao người quyền cao chức trọng như Đội trưởng Quan đây lại phải ngồi máy bay suốt cả đêm để đến chỗ chúng tôi chứ?"

Thấy Quan Duy Lăng trầm mặc, Hứa Mộ Triều lại nói tiếp: "Hòa bình, với thú tộc hay với loài người, chỉ có lợi mà không có hại. Chúng tôi vô cùng có thành ý, tin tức mà tôi nắm được có thể mang đến cho các ngài một lợi ích khổng lồ, Cố Nguyên soái nhất định sẽ rất hài lòng cho mà xem."

Quan Duy Lăng đặt chén trà xuống, trầm giọng nói: "Loài người cũng không phải chủng tộc hiếu chiến. Nếu lợi ích thực sự lớn như những gì cô nói thì chúng ta có thể đàm phán. Nhưng… đây cũng chưa phải là việc mà tôi quan tâm nhất."

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Hứa Mộ Triều và Đại Võ, Quan Duy Lăng một lần nữa nhìn A Lệ đang đứng phía sau Hứa Mộ Triều, giọng nói rốt cuộc cũng không còn vẻ lạnh lùng: "Nếu như không phải vì cậu ấy, vì… tâm tư riêng của tôi, thì lá thư của các người, e là phải mất mấy ngày ở ban chỉ huy quân sự mới có thể đến được tay Cố Nguyên soái."

A Lệ cũng kinh ngạc nhìn Quan Duy Lăng, khóe mắt đỏ hoe, vẻ mặt kích động chưa từng thấy.

Quan Duy Lăng đứng lên, đôi mắt kiên nghị lấp lánh ánh lệ, nghẹn ngào nói: "A Lệ, anh trai đã tới trễ. Mấy năm nay, em phải chịu khổ rồi."

A Lệ cắn chặt môi dưới, trong mắt ánh lên vẻ đau xót xen lẫn vui sướng. Cuối cùng, cậu cũng không kìm được nước mắt, chạy tới ôm chầm lấy Quan Duy Lăng, gọi một tiếng: "Anh!"

Chương 30: Thà làm vật hi sinh

Hứa Mộ Triều, Đại Võ cùng hai gã thuộc hạ của Quan Duy Lăng ngồi trong một gian phòng khác, đối mặt nhìn nhau.

Đêm đã khuya. Cánh cửa phòng đóng chặt đã lâu cuối cùng cũng được mở ra. A Lệ bước ra, hai mắt vẫn đỏ hoe nhưng vẻ mặt đã bình tĩnh hơn rất nhiều. Cậu chăm chú nhìn Hứa Mộ

Triều, khẽ nở một nụ cười.

"Mộ Triều, anh trai tôi mời cô vào."

Doanh trại của thú quân vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng mưa vẫn không ngừng rả rích bên ngoài khung cửa sổ. Nhìn viên sĩ quan anh tuấn cùng cậu thiếu niên thanh tú trước mặt, Hứa Mộ Triều phát hiện đường nét trên khuôn mặt hai người đúng là có những điểm tương đồng.

"Đội trưởng Hứa, A Lệ đã nói cho tôi biết âm mưu của người máy." Quan Duy Lăng nhìn cô chằm chằm. "Tin tức này rất có giá trị, tôi sẽ báo cáo lại với Cố Nguyên soái."

Hứa Mộ Triều quan sát sắc mặt của anh ta, thầm nghĩ chắc chắn A Lệ vẫn chưa nói chuyện xảy ra với đôi chân của mình cho anh ta biết. Điều này khiến cô cảm thấy hơi buồn, bất giác liếc mắt nhìn A Lệ. A Lệ cũng nhìn cô, ánh mắt dịu dàng mà bình tĩnh.

Cô vô thức nhớ tới nụ hôn của cậu lúc chiều, nhưng ngay lập tức, cảm xúc thực đã bị cô giấu nhẹm đi, đôi mắt trong veo vẫn hết sức sắc bén. "Nếu mọi người đã có chung một kẻ địch, Đội trưởng Quan, theo anh thì trận chiến này có cần thiết phải tiếp tục không?"

Quan Duy Lăng nhìn ánh mắt đầy vẻ tự tin và mong đợi của cô, lắc đầu, nói: "Thú quân chiếm lĩnh hơn một nghìn kilômét lãnh thổ, giết chết hàng vạn con người. Chúng tôi không thể bỏ qua dễ dàng như thế được."

Hứa Mộ Triều lập tức phản bác: "Sau khi loài người phản công, thú quân cũng đã chết hơn hai vạn. Chỉ cần các người đồng ý ngưng chiến, ủng hộ Mộ Đạt thành thủ lĩnh của thú tộc, chúng tôi sẽ trả lại toàn bộ lãnh thổ đã chiếm đoạt."

"Không được, như thế vẫn chưa đủ." Quan Duy Lăng ngừng một chút rồi nói tiếp: "Trừ phi các người từ bỏ nền độc lập, hợp nhất với loài người. Bằng không, dùng vũ lực để đạt được mục đích, đối với chúng tôi mà nói, là một việc không thể tránh khỏi."

Hứa Mộ Triều trừng mắt nhìn anh ta. "Thú tộc phải có độc lập chủ quyền."

"Dựa vào cái gì?"

Hứa Mộ Triều trầm mặc giây lát rồi nói với giọng trịnh trọng, quả quyết: "Đội trưởng Quan, bất kỳ chủng tộc nào cũng đều mưu cầu một nền độc lập tự chủ, cho dù đó là thú tộc do

loài người tạo ra. Thống trị bằng vũ lực chỉ có thể đổi lấy sự khuất phục nhất thời, sự phản bội sẽ bùng phát bất cứ lúc nào. Lẽ nào Cố Nguyên soái muốn chôn một quả bom hẹn giờ ngay dưới chân mình sao?"

Quan Duy Lăng nhìn sâu vào trong mắt cô, giọng nói và thần sắc của cô có chút kích động, khiến gương mặt mịn màng trắng trẻo hơi ửng hồng, đôi mắt lại sáng ngời như sao trên trời. Điều này khiến anh ta nhất thời không thốt nên lời.

"Chúng tôi có thể hợp lực tác chiến theo sự chỉ huy của loài người, nhưng Cố Nguyên soái phải tuyên cáo với toàn đại lục về quyền bình đẳng và nền độc lập của thú tộc. Như vậy mới có được nền hòa bình lâu dài thực sự."

Quan Duy Lăng trầm tư.

Nói ra hết những lời ấp ủ trong lòng, Hứa Mộ Triều liền nhấp một ngụm trà nóng. Lúc ngẩng đầu, lại thấy A Lệ đang kinh ngạc nhìn mình. Cô thản nhiên nhìn lại cậu ta, mặc kệ nỗi hận thù đối với thú tộc của cậu ta sâu sắc đến mức nào, cô cũng tuyệt đối không thay đổi lập trường của mình.

"Nếu như chúng tôi không đồng ý thì sao?" Quan Duy Lăng hỏi.

Rồi anh ta thấy Hứa Mộ Triều nở một nụ cười ngạo nghễ. "Nếu như các vị không đồng ý… thì thú tộc chúng tôi thà làm vậy hy sinh chứ quyết không làm đầy tớ. Chúng tôi sẽ chiến đấu đến hơi thở cuối cùng. Loài người có chuẩn bị tốt đến đâu, sau khi binh lực bị tổn thương nặng nề, cũng phải đối mặt với hỏa lực của người máy và zombie thôi."

Thà là vật hy sinh cho người máy và zombie, cũng không làm nô lệ cho bất cứ chủng tộc nào.

Trong phòng bỗng nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh. Quan Duy Lăng nhíu chặt hàng mày, nhìn cô gái nói năng ngông cuồng trước mặt. Cho dù khoác lên người bộ quân phục màu đen của thú tộc nhưng nhìn cô vẫn rất xinh đẹp, lanh lợi. Nếu như Cố Nguyên soái biết được cô gái bán thú mà anh luôn mong muốn có được lại mang hình hài xinh đẹp, đáng yêu thế này, chắc hẳn sẽ bất ngờ lắm.

Nhưng cô lại dám to gan uy hiếp cả quân đoàn loài người rằng "nhất định sẽ chiến đấu tới hơi thở cuối cùng". Anh ta biết, không phải cô phô trương thanh thế mà cô nói được là sẽ làm được.

“Anh, cô ấy nói nghiêm túc đó.” A Lệ đột nhiên lên tiếng. “Vua zombie là bạn của cô ấy, rất… coi trọng cô ấy. Cùng lúc tạo nhiều mối thù địch như vậy thực sự không có lợi cho chúng ta chút nào.”

Quan Duy Lăng kinh ngạc nhìn Hứa Mộ Triều, mặc dù người cô cướp đi chính là vua zombie, nhưng cô lại có thể làm bạn được với tên zombie khát máu, tàn nhẫn đó ư?

Hứa Mộ Triều chỉ cười, không có ý muốn giải thích.

“Tôi cần báo cáo lại với Cố Nguyên soái, lúc đó mới có thể trả lời chắc chắn được. Xin cho tôi mượn hệ thống truyền tin quang điện của quý quân.” Quan Duy Lăng nói.

“Được.” Hứa Mộ triều khảng khái đáp, sau lại hỏi: “Ngài không sợ chúng tôi nghe trộm sao?”

Quan Duy Lăng đứng lên, nhìn cô rồi nói: “Nếu như quý quân có thể phá được mật mã của quân đội chúng tôi thì e là chiến cuộc đã không như bây giờ.”

Hứa Mộ Triều bỗng cảm thấy hơi xấu hổ. Từ trước tới nay, quân đội thú tộc và zombie đều có hệ thống truyền tin quang điện thần tốc, có thể nhanh chóng truyền tin trong không gian ba chiều. Song để đề phòng quân địch chặn được tín hiệu, Hứa Mộ Triều chỉ dám dùng cách thức truyền tin nguyên thủy, cho nên khi quay về Đại đội 5, cô cũng cắt đứt liên lạc với Thẩm Mặc Sơ. Trong khi đó, loài người không ngừng phát triển khoa học kĩ thuật, người thú và zombie căn bản không thể sánh bằng. Thế nên Quan Duy Lăng mới không lo ngại gì.

Quan Duy Lăng đi vào một gian phòng kín, báo cáo với Cố Nguyên soái, còn A Lệ và Hứa Mộ Triều vẫn ngồi nguyên tại chỗ.

“Cậu giấu diếm cũng kĩ đấy chứ!” Hứa Mộ Triều nói. “Có anh trai lợi hại như vậy kia mà.”

A Lệ cắn môi, nói: “Tôi không muốn nói tới dòng họ, gia tộc của mình, vì không muốn họ phải hổ thẹn vì tôi.”

Hứa Mộ Triều im lặng giây lát rồi hỏi tiếp: “Vậy tại sao lúc trước cậu lại bị bắt? Mà tại sao bọn họ lại không đến cứu cậu?”

Ánh mắt A Lệ chợt trở nên ảm đạm. “Từ nhỏ tôi đã yếu ớt, cũng chẳng có bản lĩnh gì. Anh trai không cho tôi nhập ngũ. Nhưng ngay từ bé, tôi đã mong ước được vào quân đội, vì thế, tôi để lại lời nhắn, nói là đi tham gia đội quân chống lại zombie, thực ra là lén lấy thân phận dân thường, gia nhập đội ngũ chiến đấu với thú tộc.”

Thế nên, cậu mới rơi vào tay thú binh trong thân phận là một người lính bé nhỏ. Giữa biển người mênh mông trong thời loạn chiến, A Lệ đáng thương phải sống trong cảnh tối tăm, không thể quay đầu lại. Cậu thiếu niên lòng đầy nhiệt huyết, vì niềm tin của mình, cậu đã hi sinh quá nhiều thứ.

Nửa giờ sau, Quan Duy Lăng mở cửa bước ra, chăm chú nhìn Hứa Mộ Triều. “Chúng tôi chấp nhận yêu cầu của cô, với một điều kiện.”

Hứa Mộ Triều gật đầu. “Mời nói.”

Vũ khí, đất đai hay tài nguyên? Đối với cô, tất cả những thứ này đều có thể mang ra để đổi lấy sự tự do của thú tộc. Đôi mắt đen láy của Hứa Mộ triều lấp lánh ánh sáng, gương mặt phút chốc cũng sáng bừng lên. Cô không hề che giấu tâm trạng vui mừng của mình khiến Quan Duy Lăng không khỏi cảm thấy phiền não. Anh ta đè nén cảm xúc đang dâng trào, nói gằn từng từ: “Chúng tôi muốn cô.”

Nơi chân trời bắt đầu xuất hiện một vài tia sáng. Mưa đã tạnh, xung quanh thao trường trong doanh trại ướt sũng nước. Một đội binh lính hùng hổ đi qua.

Hứa Mộ Triều đứng trên ban công, nhìn cảnh vật bừng tỉnh lúc bình minh, lòng ngổn ngang tâm sự và thắc mắc. Cô đã hỏi Quan Duy Lăng tại sao cấp trên của anh ta lại muốn có cô, anh ta nói đó là ý của Cố Nguyên soái. Cô không ngốc đến mức cho rằng Cố Nguyên soái có hứng thú với mình, mà khả năng lớn nhất chính là vì thân thể bán thú đặc biệt của cô. Bởi vì ngay cả Quan Duy Lăng cũng chưa từng nhìn thấy bán thú nào như cô.

Bọn họ định làm gì với cô đây? Giải phẫu? Hay là nhốt lại nghiên cứu?

Cô cảm thấy sợ hãi vô cùng, nghe nói Cố Nguyên soái là một kẻ thống trị hà khắc, vô tình. Thừa lúc Quan Duy Lăng không có ở đây, cô nói với A Lệ nỗi lo lắng của mình. Không cần nói rõ cô cũng biết, A Lệ sẽ thay cô thăm dò tin tức.

Một lát sau, A Lệ quả nhiên chạy đến tìm cô, đôi mắt trong veo tràn đầy hi vọng. “Không có chuyện gì đâu, Mộ Triều. Anh tôi nói có lẽ Cố Nguyên soái sẽ dùng cô để làm thí nghiệm,

nhưng tuyệt đối không làm cô bị thương đâu. Như vậy, cô có thể cùng chúng tôi quay về đế đô."

Hứa Mộ Triều vẫn chưa thể hoàn toàn yên tâm. Đại Võ và mấy tâm phúc cũng không đợi được, chạy tới hỏi cô tình hình đàm phán tiến triển tới đâu rồi. Cô nói cho họ biết, Cố Nguyên soái đồng ý thừa nhận nền độc lập vĩnh cữu của thú tộc, đồng thời đình chiến, thế nhưng… Cô chưa kịp nói hết vế "thế nhưng" ấy, những tâm phúc đã la hét vui mừng như điên.

Mà khi Mộ Đạt biết được tin tức này sau một ngày đêm sốt ruột chờ đợi thì chỉ bảo Đại Võ truyền đạt lại một câu: "Hứa Mộ Triều, cô đúng là vị anh hùng của thú tộc."

Haizz… Nếu biết sẽ phải dùng sự tự do, thậm chí cả tính mạng của mình để đổi lấy nền độc lập cho thú tộc, liệu cô có muốn làm anh hùng? Hứa Mộ Triều lẳng lặng nhìn đám thuộc hạ đang vui sướng… Thực ra từ lâu cô đã nhận ra, mặc dù bao năm qua, thú tộc vẫn tuyên bố độc lập chủ quyền, nhưng tận sâu trong lòng, bọn họ vẫn cho rằng loài người mới chính là kẻ thống trị đại lục. Hôm nay, nhận được sự thừa nhận chính thức của loài người, đám người thú không khỏi cảm thấy kích động, tự hào.

Phía sau vang lên tiếng động khe khẽ. Hứa Mộ Triều không quay đầu lại mà nói: "A Lệ, nếu như có thể, tôi thực sự không muốn hi sinh bản thân mình để hoàn thành chuyện điên rồ này. Thế nhưng năm đó, tôi ngồi lên được vị trí đội trưởng thú tộc này cũng là do biết bao anh em thú binh đã lấy máu và tính mạng ra để đổi lấy." Cô nhìn cả thao trường càng lúc càng có nhiều thú binh, nở nụ cười chua chát, nói: "Nếu không có thú tộc thì không biết tôi đã chết mất xác ở đâu rồi."

Một giọng nam trầm thấp bỗng vang lên sau lưng cô: "Cô không cần lo lắng như vậy."

Hứa Mộ Triều xoay người, nhìn thấy Quan Duy Lăng đứng trong ánh nắng sớm. Có lẽ vừa mới ngủ dậy nên anh ta không đội mũ, chỉ mặc độc chiếc áo sơ mi trắng, mái tóc ngắn màu đen được cắt tỉa rất hợp với khuôn mặt, thoạt nhìn trông anh ta đẹp trai, dịu dàng hơn rất nhiều.

Cô khoanh tay, ngẩng đầu nhìn anh ta, trong giọng nói có thêm vài phần trêu chọc: "Thiếu tá Quan, tôi sẽ bảo toàn được sinh mạng chứ?"

Quan Duy Lăng nhìn cô. Có lẽ là vì cả đêm không ngủ nên sắc mặt cô có chút nhợt nhạt, mệt mỏi, ánh mắt linh hoạt, sắc bén lúc trước hiện rõ vẻ ảm đạm, mất mát.

Anh ta đi tới bên cạnh cô, nhìn về phía xa, lẳng lặng nói: "Hôm qua A Lệ nói với tôi, nếu như chúng tôi muốn lấy mạng cô thì nó nhất định sẽ cùng chết chung với cô."

Cả người Hứa Mộ Triều chấn động, A Lệ… Hóa ra hôm qua, cậu ta không phải đi dò la tin tức mà là dùng tính mạng để bênh vực cô.

Quan Duy Lăng liếc nhìn cô, nói: "Tôi sẽ không để A Lệ phải chết."

Sau một hồi trầm lặng, Hứa Mộ Triều cúi thấp đầu, nói: "Cảm ơn anh."

Một hơi thở ấm áp chợt đến gần, Hứa Mộ Triều kinh ngạc ngẩng đầu, chợt thấy đôi mắt đen láy của Quan Duy Lăng đang nhìn mình chằm chằm, ánh mắt hết sức phức tạp. Mà một bàn tay của anh ta chẳng biết lúc nào đã vươn ra, khẽ chạm vào mái tóc đen nhánh, dài mượt của cô. Bị phát hiện, anh ta lập tức thu tay lại, quay mặt đi chỗ khác, gương mặt anh tuấn bỗng nhiên đỏ bừng.

"Đợi đến lúc chúng tôi giành được quyền chỉ huy thú tộc rồi, tôi sẽ đi cùng anh." Hứa Mộ Triều nói.

Quan Duy Lăng gật đầu. "Chúng tôi có thể cũng cấp binh lực trợ giúp. Còn chuyện này, đến lúc đó, hãy giao Đồ Lôi cho tôi, tôi sẽ vô cùng cảm kích."

Hứa Mộ Triều liếc nhìn anh ta, lẽ nào A Lệ đã kể cho anh ta nghe toàn bộ sự thật?

Trong đôi mắt Quan Duy Lăng hiện lên vẻ độc ác. "A Lệ chỉ nói là bị Đồ Lôi bắt làm tù binh… Thế nhưng tiếng xấu của Đồ Lôi, tôi cũng có nghe qua. Vì những việc làm tàn nhẫn đã gây ra, hắn nhất định phải trả giá thật đắt."

Hứa Mộ Triều nghiêm túc nói: "Được!"

Quan Duy Lăng lại nói: "Hôm nay tôi sẽ quay trở lại đế đô, A Lệ cũng sẽ đi cùng tôi."

Hứa Mộ Triều gật đầu, đây cũng là mong muốn của cô. Tuy giữ A Lệ lại bên cạnh sẽ tiện cho việc gây áp lực với Quan Duy Lăng, nhưng… thôi vậy.

"Cảm ơn cô." Quan Duy Lăng tựa hồ còn muốn nói điều gì đó, nhưng chỉ nhìn cô một lúc rồi nói: "Bảo trọng, Hứa Mộ Triều."

“Không.” Một giọng nói kiên quyết truyền đến tai hai người, Hứa Mộ Triều và Quan Duy Lăng cùng quay lại, thấy A Lệ lẳng lặng đứng đó từ bao giờ.

“Anh, lúc này em chưa thể cùng mọi người quay về đế đô được.” A Lệ lớn tiếng nói, giọng kiên quyết.

“A Lệ!” Quan Duy Lăng cau mày, đi tới trước mặt cậu. “Sao em có thể…”

Hứa Mộ Triều cũng nhìn cậu bằng ánh mắt khó hiểu.

A Lệ lại bước về phía Hứa Mộ Triều, không để ý tới sự ngạc nhiên của cô, nắm lấy tay cô. “Anh, xin anh hãy để em ở lại đây. Em và Hứa Mộ Triều sẽ cùng quay về đế đô sau.”

Quan Duy Lăng nhìn hai người tay trong tay, bàn tay bất giác nắm chặt lại. Trong lòng bàn tay anh ta là một sợi tóc dài, mềm mại như nước của Hứa Mộ Triều. Anh ta trầm mặc trong giây lát, cuối cùng chỉ nhìn Hứa Mộ Triều rồi nói: “Nó sẵn sàng chết vì cô. Xin cô cũng lấy tính mạng mình ra đảm bảo rằng sẽ trông nom nó thật tốt.”

Chương 31: Đêm tạo phản

Nhận được hiệp ước đồng minh có đóng dấu của Nguyên soái từ tay Quan Duy Lăng, Hứa Mộ Triều và Mộ Đạt bắt đầu bí mật chuẩn bị dấy binh nổi loạn. Sau đó, Mộ Đạt lấy cớ chiến sự ở tiền tuyến gặp khó khăn, không thể thực hiện theo kế hoạch đã định, yêu cầu triệu tập quân đoàn đến hội nghị về tác chiến quân sự. Mấy ngày sau, nhận được thư trả lời của Đồ Lôi, rằng hắn sẽ cùng tham mưu đến doanh trại chủ trì hội nghị.

Cùng lúc đó, Quan Duy Lăng để lại hai thuộc hạ bảo vệ A Lệ, còn mình thì cầm hiệp ước đồng minh đi suốt đêm quay về đế đô.

Vị Nguyên soái trẻ tuổi vừa nghe xong báo cáo bí mật của Viện nghiên cứu Quân sự bằng hệ thống truyền tin quang điện, lập tức đi gặp Quan Duy Lăng. Nghe xong tin tức hồi báo của anh ta, Nguyên soái liền trầm mặc.

Tạ Mẫn Hồng đứng bên cạnh thấy bầu không khí có vẻ ngột ngạt, liền cười cười, chuyển đề tài: "Bảo anh đi lấy mẫu ADN của cô ta, sao rồi?"

Quan Duy Lăng lấy từ trong túi ra một lọ thủy tinh nhỏ, bên trong đựng một sợi tóc đen dài. Tạ Mẫn Hồng đón lấy, cười, nói: "Sức chiến đấu của Hứa Mộ Triều mạnh mẽ như vậy, để lấy được một sợi tóc của cô ta hẳn là không dễ dàng nhỉ?"

Quan Duy Lăng không trả lời.

Tạ Mẫn Hồng tiếp tục trêu chọc: "Có phải đã dùng chiêu mà tôi dạy anh không? Phụ nữ ấy mà, chỉ cần anh tạo được ấn tượng tốt với họ, đừng nói là một sợi tóc, có khi cả người cũng theo anh về luôn ấy chứ!"

Gương mặt anh tuấn của Quan Duy Lăng có chút ngượng ngùng, anh ta vội ho khan hai tiếng.

Tạ Mẫn Hồng lại hỏi: "Nguyên soái, chúng ta thực sự đáp ứng yêu cầu của cô gái bán thú đó, thừa nhận nền độc lập tự chủ của thú tộc sao?"

"Cô ta nói đúng." Gương mặt của Cố Nguyên soái hiện lên vẻ nghiêm trang. "Di nguyện của cha tôi là thống nhất đại lục chứ không phải là tiêu diệt sạch sẽ. Thú tộc là chủng tộc có quan hệ sâu xa nhất với loài người, nếu như ngay cả bọn họ mà cũng không tâm phục khẩu phục nghe theo thì chúng ta làm sao có thể chinh phục được những chủng tộc khác?"

Tạ Mẫn Hồng mang mẫu tóc của Hứa Mộ Triều đến Viện nghiên cứu Sinh vật để phân tích. Còn Quan Duy Lăng đáng lẽ phải lui ra nghỉ ngơi thì lại đứng trước mặt Nguyên soái, muốn nói gì đó lại thôi.

Nguyên soái cau mày nhìn anh ta.

"Nguyên soái, ngài có thể đừng giết Hứa Mộ Triều không?" Cuối cùng, anh ta đã đủ dũng khí lên tiếng.

Cố Nguyên soái nhìn anh ta bằng ánh mắt lạnh như băng. "Còn tùy thuộc vào giá trị của cô ta… Lẽ nào đúng như lời Mẫn Hồng nói, anh đã động lòng với cô gái này rồi?"

Quan Duy Lăng lắc đầu. "Không, là A Lệ, hình như nó yêu cô ta. Tôi là anh trai nó mà cũng

không thể khuyên nó cùng tôi trở về."

Nói đến A Lệ, trên mặt Quan Duy Lăng thoáng hiện vẻ bi thương sầu khổ. Nhớ đến cậu thiếu niên tuấn tú, lòng tràn đầy nhiệt huyết, miệng lúc nào cũng nở nụ cười xán lạn đó, cho dù là Cố Nguyên soái nổi tiếng lạnh lùng, vô tình cả lục địa cũng khó tránh khỏi cảm thấy đau xót trong lòng.

Trầm mặc hồi lâu, Cố Nguyên soái khéo léo chuyển trọng tâm câu chuyện sang hướng khác: "Sự yên ắng của zombie thời gian gần đây có vẻ hơi dị thường. Rốt cuộc gã Tư lệnh zombie ấy có ý đồ gì, anh hãy mau chóng cho đội quân phía tây đi thám thính đi."

Sự yên ắng của lãnh địa zombie đúng là đang ẩn giấu một âm mưu, thế nhưng âm mưu đó không nhằm vào loài người. Tướng quân Lưu Phi – người nắm giữ vị trí thứ hai trong đội quân zombie – gần đây vô cùng lo lắng. Bởi vì Tư lệnh Thẩm Mặc Sơ đã ở lại tòa thành cổ kia hơn nửa tháng rồi. Hắn lo lắng không biết lũ người ngoài hành tinh đó đã phát hiện ra sự biến hóa của Tư lệnh hay chưa, thậm chí còn nghĩ tới việc đem binh tới đó để ứng cứu, nhưng lí trí đã ngăn hắn lại. Số lượng zombie thức tỉnh mới chỉ có vài trăm, tuy tăng rất nhanh nhưng hắn cũng hiểu, đây chưa phải là thời cơ chín muồi.

Hôm sau, ở tầng ba của tòa thành cổ, trong thư phòng của hoàng tử thứ năm kiêm Bộ trưởng Bộ Quân sự - Huggins.

Huggins quan sát sắc mặt của Thẩm Mặc Sơ. "Quân đội quả nhiên không thể thiếu ngươi. Nghe nói tiền tuyến của loài người lại có xung đột, ngươi quay về xem thế nào đi."

"Vâng."

Huggins phẩy phẩy tay, Thẩm Mặc Sơ cúi đầu định ra khỏi phòng, vừa đi tới cửa liền bị hắn ta gọi lại.

"Đúng rồi, nghe nói ít ngày trước, trong doanh trại của ngươi có bắt giữ một phụ nữ loài người hết sức tươi mới và thuần khiết phải không?" Hắn tỏ vẻ thèm thuồng. "Thế nào? Chơi đủ chưa? Mang đến cho ta đi."

Những hình ảnh trụy lạc chướng mắt xảy ra ở căn phòng này mười mấy ngày trước lại hiện lên một cách rõ ràng trong tâm trí của Thẩm Mặc Sơ. Tại sao Huggins lại biết đến sự tồn tại của Hứa Mộ Triều, lại còn muốn làm chuyện bẩn thỉu đó với cô? Trong lòng mơ hồ dấy lên ngọn lửa giận dữ, nhưng Thẩm Mặc Sơ rất nhanh đã lấy lại được vẻ bình tĩnh, nhìn Huggins,

nói: “Xin lỗi chủ nhân, tôi đã ăn thịt cô ta rồi.”

Huggins mất hứng kêu to một tiếng rồi mới để Thẩm Mặc Sơ đi.

Thẩm Mặc Sơ vừa bước ra khỏi cổng thành, binh lính và chiến xa vẫn canh giữ bên ngoài tòa thành liền chạy ra đón. Anh ta ngồi vào trong xe, thiết bị thông tin lập tức vang lên, truyền đến giọng nói đầy vẻ lo lắng xen lẫn vui sướng của Lưu Phi: “Ngài không việc gì chứ? Tốt quá rồi! Không, không có chiến sự nào… Xung đột ở tiền tuyến chỉ là tin tức giả để bọn chúng nhanh chóng thả ngài đi.”

Thẩm Mặc Sơ tựa vào ghế, nheo mắt trước ánh nắng mùa thu gay gắt, lẳng lặng hạ lệnh: “Tướng quân, lập tức phái người xâm nhập vào thú tộc. Tôi muốn có thông tin chính xác về Hứa Mộ Triều, tôi muốn cô ấy được an toàn.”

Mỗi chủng tộc trên đại lục đều đang mong đợi.

Zombie mong đợi ngày càng có nhiều zombie thức tỉnh.

Nhân loại mong đợi lòng trung thành của thú tộc.

Hứa Mộ Triều và Mộ Đạt cùng mong đợi Đồ Lôi sập bẫy.

Mà Đồ Lôi cũng đang đợi đội quân của Minh Hoằng tới.

Chiến tranh bắt đầu, Đồ Lôi nghe theo kiến nghị của Tiêu Khắc, trấn giữ các khu bình nguyên an toàn phía sau đại quân các lộ, “điều binh khiển tướng, nắm đại lục trong tay”. Ngay từ thắng lợi đầu tiên, hắn đã rất tin tưởng vào kế hoạch tác chiến của Tiêu Khắc, bắt đầu mong chờ bản thân có thể xuất sắc được như cha mình, trở thành vị anh hùng thứ hai trong lịch sử thú tộc.

Quân trung lộ thất bại vẫn không thể làm hắn mất đi lòng tin vào cuộc chiến này. Đồng thời, lại có Tiêu Khắc ở cạnh góp lời, cho rằng thất bại nhỏ này chỉ là do chỉ huy Mộ Đạt không đủ năng lực, tình thế vẫn đang có lợi cho bên hắn. Hơn thế, hắn còn có một nhân tố vô cùng quan trọng để củng cố lòng tin này – sự tham chiến của Minh Hoằng.

Nhưng sự tình tiến triển có chút sai lệch so với dự đoán. Sau một tháng kể từ ngày khai chiến, hắn mới nhận được tin tức từ đảo Tây Vu. Trong hình, Minh Hoằng không còn dáng vẻ

ngọc thụ lâm phong nhưng trước đây nữa. Hắn bị chặt đứt một tay, một chân, bị thương nghiêm trọng.

"Ta bất ngờ đụng độ lũ zombie, bị trúng mai phục." Minh Hoằng vẫn nói cười bình thản. "Đồ Thống lĩnh, xin hãy cứ ra trận trước, tôi điều dưỡng thân thể xong sẽ lập tức mang quân đánh về phía đông."

Việc này làm cho Đồ Lôi có chút căm tức, tuy nghi ngờ mục đích của Minh Hoằng là bảo tồn thực lực nhưng lại không thể làm gì khác được, chỉ có thể ra lệnh cho quân lính tiếp tục chiến đấu, vừa đánh vừa đợi Minh Hoằng đến.

Nguồn ebooks: http://www.luv-ebook.com

Tựa hồ để trấn an đồng minh, Minh Hoằng rất nhanh đã phái một đội quân gồm năm mươi người máy đến cho Đồ Lôi sai bảo. Sự có mặt của đám người máy này khiến Đồ Lôi an tâm hơn phần nào. Bởi năm mươi tên người máy này đều là những tinh anh trong lực lượng người máy, thậm chí mỗi tên có thể tay không đánh bại một con thú lớn. Nói cách khác, có bọn chúng bảo vệ, Đồ Lôi tin rằng dù có thể bình yên thoát thân. Hắn bí mật sắp xếp những tên người máy này cũng tỏ vẻ phục tùng và trung thành hiếm thấy.

Khi nhận được lời mời dự hội nghị quân sự của Mộ Đạt, Đồ Lôi vui vẻ quyết định đi trước. Hắn thậm chí còn muốn ở trước hội nghị, tuyên bố tin tức liên minh cùng người máy, củng cố lòng tin của quân sĩ, để Mộ Đạt không thể tiếp tục nhắc lại chuyện hoang đường như "không thể tiếp tục tiến hành theo kế hoạch" nữa.

Đêm trước khi xuất phát đến doanh trại của Mộ Đạt, một vị khách bất ngờ đã làm thay đổi suy nghĩ của Đồ Lôi, cũng làm thay đổi số phận của rất nhiều người.

Đêm đó, Đồ Lôi đang ngồi ở doanh trại của đám thú cái, cùng Tiêu Khắc chè chén say sưa. Hai ả người máy với đôi mắt đỏ đậm cũng ngồi hầu bên cạnh. Điểm này càng khiến Đồ Lôi có ấn tượng tốt với Minh Hoằng. Những người máy nữ mà Minh Hoằng tạo ra, từ dáng người đến khuôn mặt đều khiến hắn vô cùng yêu thích, có cảm giác rất chân thực, chưa kể, bọn chúng đều rất mực dịu dàng phục tùng.

Đồ Lôi hứng thú nhìn chằm chằm những người máy nữ kia, nghĩ đến viễn cảnh tươi đẹp sau khi chiến thắng loài người, cảm thấy tất cả đều hoàn hảo đến lạ lùng. Lúc này, một gã tâm phúc với vẻ mặt có chút kì quái chợt tiến vào thông báo.

"Ngài Thống lĩnh, có một gã lính quân trung lộ muốn gặp ngài."

Đồ Lôi cau mày, quát: “Đồ ngu! Chẳng lẽ bất cứ tên lính cấp thấp nào muốn gặp thống lĩnh ta đây là cũng sẽ có thể gặp được sao? Cút ra mau!”

Gã tâm phúc do dự một chút rồi nói: “Nhưng mà… hắn nói, nếu như Thống lĩnh biết tin Hứa Mộ Triều giờ đang ẩn thân ngay trong quân đội, chắc hẳn ngài sẽ muốn gặp hắn.”

Đồ Lôi lập tức ngồi xuống, Tiêu Khắc ở bên cạnh cũng tỏ vẻ nghi hoặc.

“Sao có thể chứ?” Giọng nói của Đồ Lôi hơi run rẩy vì phẫn nộ và khiếp sợ, hắn nhìn về phía Tiêu Khắc. “Cô ta chưa chết sao? Lần trước hỏi Minh Hoằng, chẳng phải hắn đã nói, chuyện của Hứa Mộ Triều không cần thống lĩnh ta nhọc công quan tâm nữa sao?”

Ngày mùng Bảy tháng Mười một, tổ chức hội nghị quân sự toàn thú tộc.

Sau nhiều ngày âm u, bầu trời cuối cùng cũng khoác lên mình màu áo xanh trong, quang đãng.

Hứa Mộ Triều mặc quân phục màu đen, mái tóc dài được buộc lên, vành mũ lính hạ thấp che gần hết khuôn mặt, chỉ để lộ khuôn cằm thanh tú, dáng dấp đầy khí khái hào hùng. Bên ngoài bộ quân phục lại khoác thêm một lớp áo choàng, che khuất dung mạo. Thoạt nhìn, trông cô chỉ giống như một thú binh trẻ tuổi có dáng vóc gầy gò.

A Lệ đứng sau lưng cô, mấy lần muốn mở miệng rồi lại thôi, cuối cùng chỉ nhẹ nhàng hỏi: “Cô có chắc không?”

Việc Quan Duy Lăng khẳng định A Lệ sẵn sàng hi sinh vì cô không khiến mối quan hệ giữa cô và A Lệ có chút gì đó ngượng ngùng. Hứa Mộ Triều cảm thấy A Lệ luôn xem cô như một biểu tượng sống mạnh mẽ để cậu dựa dẫm và noi theo mà thôi.

Kì thực không cần A Lệ hỏi thì cô cũng cảm thấy hơi căng thẳng. Đây là lần đầu tiên cô đối mặt với một thế cục lớn đến vậy. Hành động ngày hôm nay có lẽ sẽ ảnh hưởng đến vận mệnh của cả thú tộc, thậm chí là cả đại lục.

Cô phải thật can đảm.

Trong đầu nhanh chóng sắp xếp kế hoạch hành động. Đội trưởng của mười đại đội – Mộ

Đạt – đã bí mật liên lạc và thuyết phục được năm mươi người thuộc thú tộc đồng ý trở thành đồng minh, hai người tỏ vẻ trung lập, chỉ có ba người biểu hiện rõ ý ủng hộ Đồ Lôi.

Tại doanh trại nơi tổ chức hội nghị, có mấy chục quân tinh nhuệ chỉ cần có hiệu lệnh là sẽ lập tức khống chế cục diện. Tiếp đó, Hứa Mộ Triều sẽ ra mặt, vạch trần âm mưu của bọn người máy, chỉ trích trận chiến này hoàn toàn vô nghĩa và Đồ Lôi là kẻ bất tài, tiện đà giam lỏng Đồ Lôi, ủng hộ Mộ Đạt lên chức thống lĩnh.

Nhiều năm qua, các đại đội đều vì những thành quả mà cha của Đồ Lôi mang lại mà trung thành với hắn, chưa bao giờ có ý tạo phản. Lần này đột nhiên nổi loạn, hẳn là Đồ Lôi sẽ không thể ngờ được, trừ phi có người tiết lộ trước với hắn.

Nghĩ tới đây, Hứa Mộ Triều mỉm cười với A Lệ. "Toàn bộ kế hoạch đều hoàn hảo, cậu yên tâm."

"Mộ Đạt có đáng tin không?"

Hứa Mộ Triều liếc mắt nhìn cậu, thu lại nụ cười, lẳng lặng nói: "A Lệ, tôi nói rồi, cậu còn chưa hiểu hết về tôi. Từ năm đầu tiên làm đội trưởng, tôi đã bắt đầu chọn lựa những người tuyệt đối trung thành với mình, trà trộn vào các đại đội có thế lực hùng mạnh khác."

A Lệ kinh ngạc nhìn cô.

"Cho đến tối hôm qua, binh sĩ thân tín bên cạnh Mộ Đạt đã bí mật báo cáo với tôi, tất cả mọi chuyện đều bình thường."

Chương 32: Không thể cứu vãn

Đúng một giờ chiều, A Lệ đứng trên ban công, dõi theo bóng lưng Hứa Mộ Triều đang rời khỏi doanh trại. Cậu cảm thấy vô cùng lo lắng, như thể có chuyện gì không hay sắp xảy ra. Cậu tự an ủi mình, có lẽ đó chỉ là vì trong tiềm thức, Đồ Lôi đã để lại cho cậu một nỗi ám ảnh quá sâu sắc mà thôi.

Nhưng sau hơn mười phút đi đi lại lại trong phòng, cậu phát hiện mình không sao bình tĩnh

nổi. Vì thế, cậu nhanh chóng soạn ra một bộ quân phục thú tộc màu đen, khoác thêm chiếc áo choàng, giống hệt cách ăn vận của Hứa Mộ Triều.

Hai vệ binh loài người mà Quan Duy Lăng để lại đưa mắt nhìn nhau, một người trong đó lên tiếng khuyên nhủ: "Ngài không thể đi được."

Người kia cũng nói: "Thiếu tá Quan Duy Lăng đã dặn chúng tôi không được để ngài đi vào chỗ nguy hiểm."

A Lệ đã sớm nghĩ ra lí do, kiên quyết lắc đầu. "Đồ Lôi là kẻ thù của ta. Ta muốn tận mắt nhìn thấy hắn bị trừng phạt. Các ngươi đừng có cản ta."

Ánh mắt trời đầu chiều khá êm dịu, không khí trong lành, mát mẻ. Hội nghị được tổ chức tại một tòa nhà lộ thiên. Tòa nhà gồm hai tầng được xây bằng đá với thiết kế đơn giản. Đây chính là nơi Mộ Đạt đặc biệt cho xây dựng để lấy lòng cô vợ loài người. Ở giữa khoảng sân rộng chừng hai trăm mét vuông bày hơn mười chiếc bàn trà thấp làm bằng kim loại, chất đầy rượu ngon và thức ăn, còn có vài thú cái đứng bên bàn phục vụ.

Những đội trưởng khác đều đã có mặt đông đủ, trong số họ, có người dù rất ngưỡng mộ, trung thành với Mộ Đạt nhưng cũng không hề biết hôm nay sẽ có một cuộc nổi loạn xảy ra, vì thế nên bầu không khí vẫn rất hòa nhã. Đại Võ đại diện cho Đại đội 5 ngồi vào một chiếc bàn trà, Hứa Mộ Triều cúi đầu đứng đằng sau Đại Võ. Cận vệ của các đội trưởng đều được sắp xếp chỗ ngồi ngoài sân, mỗi đội trưởng chỉ được dẫn theo một đến hai cận vệ vào hội nghị.

Lúc mọi người đang nói chuyện sôi nổi, bỗng nghe thấy một giọng như có như không truyền đến. "Đều đến đông đủ rồi sao?"

Mọi người ngẩng đầu nhìn, hôm nay Đồ Lôi lại đến sớm hơn thường lệ. Hắn mặc quân phục chỉnh tề, cặp mắt thú màu vàng lấp lánh ánh sáng, trưng ra bộ dạng thủ lĩnh hết sức uy nghi. Tiêu Khắc lại mang vẻ mặt âm trầm, đứng sau lưng hắn. Hơn mười tên cận vệ của hắn cũng nghênh ngang cùng tiến vào.

Đồ Lôi ngồi xuống vị trí chủ tọa ở chính giữa, có vẻ cực kì hào hứng, cùng các đội trưởng khác hàn huyên, còn tỏ vẻ quan tâm tới Đại Võ.

Hứa Mộ Triều nghe hắn vui vẻ nói chuyện, dù không ngẩng đầu nhưng vẫn lặng lẽ nắm chặt tay lại. Là hận đến tận xương tủy ư? Cũng chưa đến mức đó. Chỉ là cảm giác chán ghét mãnh liệt cứ dâng trào trong lòng. Gã đàn ông háo sắc, ngạo mạn, ngu xuẩn và độc ác này, cho tới tận bây giờ cũng chỉ biết lo nghĩ cho lợi ích riêng của bản thân mình.

Trước đây, Hứa Mộ Triều cảm thấy hắn cai trị thú tộc cũng không đến nỗi quá kém cỏi. Nhưng sau khi tiếp xúc với zombie, người máy, lại từng đánh mấy trận với loài người, cô mới nhận thức rõ rằng thực lực của thú tộc đúng là kém xa các tộc khác. Bọn họ đều đang từng bước tiến bộ, chỉ có thú tộc của cô là vẫn giậm chân tại chỗ. Vậy mà trước tình hình này, Đồ Lôi còn phát động chiến tranh bừa bãi khiến binh lính thương vong vô số. Trách nhiệm nặng nề này, hắn nhất định phải tự thân gánh vác.

Không những thế, hắn còn muốn đưa cô và A Lệ vào chỗ chết, mưu đồ hiểm ác kinh tởm không sao tả xiết. Bất luận là vì công hay tư thì hôm nay, ân oán giữa cô và hắn cũng phải đến hồi kết thúc.

Cô ổn định lại hơi thở, đợi Mộ Đạt tới sẽ lập tức hành động.

Nhưng đợi mãi vẫn không thấy Mộ Đạt xuất hiện.

Đã quá thời gian ước định mười phút, thống soái quân trung lộ, đồng minh của Hứa Mộ Triều, nhân vật mấu chốt của hành động lần này, vẫn chưa xuất hiện.

Đại Võ giả vờ ho khan hai tiếng, những đội trưởng khác cũng bắt đầu xì xầm hỏi nhỏ, Hứa Mộ Triều toát mồ hôi lạnh. Đồ Lôi ngồi ở vị trí chủ trì, đôi lông mày khẽ nhíu lại, có vẻ rất tức giận. “Mộ Đạt sao vậy? Còn muốn để thống lĩnh ta phải chờ hắn sao?”

Đúng lúc này, Hứa Mộ Triều cảm thấy đằng sau lưng mình có một hơi thở nặng nề áp sát. Cô khẽ ngẩng đầu lên, chợt nhìn thấy một bán thú hình sư tử trẻ tuổi tóc vàng đi tới bên cạnh mình, cậu ta hơi cúi đầu, nhưng Hứa MộTriều vẫn nhận ra đó chính là Mộ Xâm, con nuôi của Mộ Đạt.

“Thống lĩnh Hứa…” Cậu ta nói với giọng thều thào. “Cha nuôi bị trúng kế mai phục, không thể tới được…”

Hứa Mộ Triều điếng người, không để cô kịp lên tiếng hỏi, Đồ Lôi đã uể oải cất giọng hỏi: “Đại Võ, người đẹp đứng sau lưng cậu là ai thế? Sao còn chưa giới thiệu cho chúng ta cùng

biết?”

Cả người Đại Võ cứng đờ.

Hứa Mộ Triều thầm kinh hoảng, nắm chặt khẩu súng giắt bên hông.

“Không được nhúc nhích!” Giọng nói của Mộ Xâm lạnh lùng vang lên. Một họng súng lạnh băng chĩa ngay vào lưng Hứa Mộ Triều.

Đại Võ lập tức đứng lên, nhanh chóng rút súng nhắm thẳng vào Mộ Xâm, nhưng đám vệ sĩ đứng sau lưng Đồ Lôi còn nhanh hơn, nhất loạt rút súng, bao vây Đại Võ và Hứa Mộ Triều.

Những đội trưởng khác ngơ ngác nhìn nhau.

Trong lòng Hứa Mộ Triều tràn đầy sự kinh ngạc xen lẫn nghi hoặc. Kẻ phản bội rốt cuộc là Mộ Đạt hay là Mộ Xâm, cô không biết, nhưng lúc này, cô có thể chắc chắn một điều, Đồ Lôi và Mộ Xâm chắc chắn là đã khống chế được đội quân mai phục vốn được sắp xếp để kiểm soát cục diện.

Cô suy nghĩ một lát rồi hất tà áo choàng ra, để lộ khuôn mặt. Những đội trưởng khác giật mình nhìn cô, đồng thanh gọi: “Phó thống lĩnh Hứa!”

Đồ Lôi cười lạnh. “Cô ta không còn là phó thống lĩnh nữa, mà chính là kẻ phản bội của thú tộc, câu kết với Mộ Đạt, mưu đồ hãm hại thống lĩnh ta.”

“Ngài Thống lĩnh, lời này của ngài hình như không được đúng đắn cho lắm.” Hứa Mộ Triều ra vẻ kinh ngạc giật mình. “Tôi trải qua trăm cay nghìn đắng từ đảo Tây Vu trở về đây, đã hoàn thành nhiệm vụ mà ngài giao phó, sao có thể gọi tôi là kẻ phản bội được?”

Đồ Lôi nghe thấy thế thì vô cùng tức giận, đang định lên tiếng phản bác thì Tiêu Khắc bên cạnh đột nhiên xen vào. Hắn đương nhiên không muốn để Hứa Mộ Triều lừa phỉnh. “Ngài Thống lĩnh, nhiều lời với cô ta làm gì, cứ bắt lại rồi nói sau.”

Nhưng đã muộn mất rồi.

Đôi cánh màu đỏ như máu giương ra như mang theo cả cơn lốc, hướng thẳng về phía Mộ Xâm đang cầm súng mà lao tới. Hắn không kịp phản ứng, cánh tay phải lập tức dấy lên cơn

đau nhói, khẩu súng lục rơi xuống nền đất. Đến lúc hắn kịp định thần thì Hứa Mộ Triều đã gí súng vào đầu hắn, hỏi: "Mộ Đạt đâu?"

Mộ Xâm cố chịu đựng cơn đau nhức trên tay, cười lạnh, nói: "Đợi đến khi cô chết rồi, hắn và ả đàn bà ti tiện kia tự nhiên sẽ đến đoàn tụ với cô."

Hứa Mộ Triều lập tức hiểu ra, e là Mộ Đạt cũng bị mưu hại, bại trong tay chính đứa con nuôi của mình.

"Hứa Mộ Triều, ngươi còn muốn chống cự nữa sao?" Đồ Lôi quát. "Đừng tưởng là ngươi thích làm gì thì làm!"

Tiêu Khắc giơ tay ra hiệu, đám hộ vệ mặc áo choàng kín người đột nhiên xông về phía Hứa Mộ Triều. Cô bắn một phát vào đùi Mộ Xâm, khiến cả người hắn run lên rồi quỳ mọp xuống. Mọi người chỉ thấy đôi cánh đỏ tươi của cô mạnh mẽ sải ra, nữ bán thú mảnh khảnh chiến đấu với mười tên hộ vệ.

Có thể nói bản lĩnh của Hứa Mộ Triều đứng đầu cả thú tộc, cô như một tia chớp xuyên qua vòng vây của mười tên hộ vệ, định quét sạch bọn chúng rồi tiến thẳng đến chỗ Đồ Lôi. Song khi tên hộ vệ đầu tiên bị cô đá ngã, một tên hộ vệ khác tựa hồ rất quen thuộc với lối tấn công của cô, lại dễ dàng đánh vào lưng cô một chưởng. Cô hét lên một tiếng đau đớn, dùng báng súng đánh ngã kẻ đó xuống đất.

Trong mơ hồ, Hứa Mộ Triều nhìn thấy một đôi mắt màu đỏ chợt lóe lên.

Màu đỏ?!

Cô lập tức nhận ra đám hộ vệ này không phải là người thú. Bọn chúng nhanh hơn, mạnh hơn, thậm chí còn hết sức quen thuộc với cách thức chiến đấu của cô.

Bọn chúng là người máy, là quân của Minh Hoằng!

Nhưng lúc này, cô đã không còn đường rút lui, chỉ có thể liều mạng đánh một trận.

Hai phút sau.

Mười tên hộ vệ đều ngã xuống đất, sau đó lại giãy giụa đứng lên lần nữa, như thể những

thương tích trên người chẳng hề hấn gì đối với bọn chúng. Đại Võ hùng hổ xông lên định giúp Hứa Mộ Triều, lại bị một tên hộ vệ đánh cho ngã gục xuống đất, không nhúc nhích nổi.

Mộ Xâm tỏ vẻ hết sức phẫn nộ, chỉ tay về phía ngoài sân, ra hiệu. Đồ Lôi kinh hoảng lùi lại mấy bước, Tiêu Khắc và hai tên hộ vệ còn lại đứng chắn phía trước mặt hắn, vẻ mặt hết sức căng thẳng.

Những người khác cũng không dám thở mạnh, nhìn chằm chằm vào Hứa Mộ Triều. Mặc dù ban nãy, rõ ràng là Đồ Lôi và Mộ Xâm khống chế cục diện, nhưng lúc này, mọi người chỉ thấy Hứa Mộ Triều anh dũng vô song, lấy một địch mười, nên ai nấy đều cho rằng Hứa Mộ Triều đã chiếm được thế thượng phong.

Chỉ có Hứa Mộ Triều là biết rõ, lưng, hông, bắp đùi của cô bị đám người máy đánh trúng mấy lần. Cơn đau nhức lan ra khắp toàn thân, chỉ sợ đã tổn thương tới xương cốt, bây giờ căn bản không còn sức chiến đấu nữa. Cô chỉ có thể tận lực tranh thủ sự ủng hộ của các đội trưởng khác mà thôi.

Hứa Mộ Triều nhìn chằm chằm vào khuôn mặt hoảng sợ của Đồ Lôi, nở nụ cười khinh miệt. "Đồ Thống lĩnh, ngươi cho rằng chế ngự được Mộ Đạt thì ta sẽ bó tay với ngươi sao?"

Đồ Lôi vừa tức giận vừa không biết phải làm sao, hắn thực sự không ngờ, mười tên người máy mạnh như vậy lại không phải là đối thủ của cô. Hắn hoàn toàn bị khí thế của Hứa Mộ Triều làm cho hồn vía lên mây, chỉ biết run rẩy nói: "Ngươi… ngươi muốn gì?... Chúng ta cùng ngồi xuống thương lượng."

Hứa Mộ Triều lạnh lùng nói: "Đồ Lôi, ngươi hãy nói cho các vị đội trưởng ngồi đây biết, dưới lòng đất đảo Tây Vu, có đúng là tập trung đội quân mấy vạn người máy không? Ngươi và gã Minh Hoằng – thủ lĩnh của bọn chúng – có phải là anh em kết nghĩa không?"

Các đội trưởng khác cùng kinh ngạc, nghi hoặc nhìn về phía Đồ Lôi.

Đồ Lôi lớn tiếng nói: "Đúng như thế thì sao? Người máy đã cam kết liên minh với chúng ta, cùng san bằng đại lục. Thời kì chấn hưng của thú tộc sắp tới rồi!"

Hứa Mộ Triều lắc đầu. "Đồ Thống lĩnh, ngươi có biết về cái gọi là nguyên tắc cơ bản của người máy không?"

"Nguyên tắc gì cơ?"

Cổ họng Hứa Mộ Triều trào lên một ngụm máu tanh nồng, cô cố nuốt nó xuống, sắc mặt bỗng chốc trắng bệch nhưng vẫn tiếp tục nói: "Tôi xâm nhập vào đảo Tây Vu, suýt chút nữa đã bị cải tạo thành người máy. Nhưng tôi cũng đã thám thính được nguyên tắc cơ bản của người máy, đó chính là tiêu diệt sạch tất cả các chủng tộc khác trên đại lục, bao gồm cả thú tộc!" Cô hít sâu một hơi rồi tiếp: "Đồ Thống lĩnh, người máy chỉ lợi dụng chúng ta để thực hiện mưu đồ của bọn chúng mà thôi!"

Đồ Lôi nhìn Hứa Mộ Triều với ánh mắt không hề tin tưởng, Tiêu Khắc đứng bên cạnh quát lên: "Nói bậy!" rồi quay sang nói với Đồ Lôi: "Thống lĩnh, đừng nghe cô ta nói nhảm nữa. Cô ta chẳng qua chỉ muốn kéo dài thời gian để chờ viện binh tới thôi!" Sau đó, hắn lạnh lùng nhìn về phía Hứa Mộ Triều. "Chẳng phải chính cô ta cũng thông đồng với loài người đó sao?"

Đồ Lôi lập tức gật đầu.

Hứa Mộ Triều căm phẫn nói: "Ta cấu kết với loài người ư? Ta trải qua muôn vàn khổ ải mới đạt được hiệp định đình chiến với loài người. Chỉ cần chúng ta rút quân, Cố Nguyên soái sẽ công khai thừa nhận nền độc lập chủ quyền của thú tộc trên toàn đại lục. Sau này, chúng ta chính thức là chủng tộc độc lập, cùng hiệp đồng tác chiến với loài người. Không còn chiến tranh nữa!"

Các đội trưởng khác "ồ" lên một tiếng rồi bắt đầu bàn tán xôn xao.

Đúng như Hứa Mộ Triều dự đoán, mặc dù binh sĩ thú tộc có năng lực rất lớn nhưng trước mặt loài người, họ luôn cảm thấy tự ti và có tâm lí nô lệ bẩm sinh. Nếu như có thể nhận được sự chấp thuận chính thức của loài người thì có kẻ điên nào lại thích chiến tranh?

Ngay lập tức có người mở miệng nói: "Phó thống lĩnh Hứa nói đúng, nếu như loài người đã thừa nhận nền độc lập của chúng ta thì hà cớ gì chúng ta còn muốn chiến tranh nữa?"

"Hỗn láo!" Trong khi Đồ Lôi còn chưa mở miệng, Tiêu Khắc đã lên tiếng quát.

Nhưng các đội trưởng vẫn thi nhau nói: "Chúng tôi không muốn chiến tranh!", "Đúng! Tại sao lại phải đánh nhau với các chủng tộc khác chứ?", "Được thừa nhận độc lập thì coi như chúng ta đã đạt được mục đích rồi còn gì! Cố Nguyên soái đã công khai lên tiếng thì chắc là sẽ không đổi ý đâu nhỉ?"

Đúng lúc này, một đội binh bán thú đột nhiên xông vào trong sân, tay lăm lăm vũ khí, nhanh

chóng bao vây các đội trưởng. Mộ Xâm vẫn trầm mặc nãy giờ nở nụ cười thỏa mãn. Hắn lê cái chân bị thương đi tới sau lưng Đồ Lôi và Tiêu Khắc.

Tiêu Khắc thì thầm gì đó vào tai Đồ Lôi, Đồ Lôi lập tức tươi cười, cất cao giọng nói: "Hứa Mộ Triều, mau bỏ súng xuống, nếu không ta sẽ giết chết bọn họ!"

Các đội trưởng khác nhìn Đồ Lôi bằng ánh mắt không thể tin nổi. Hắn lại có thể ngang nhiên dùng tính mạng của họ để uy hiếp Hứa Mộ Triều ư?

Hứa Mộ Triều do dự trong giây lát. Cô biết nếu bây giờ cô khoanh tay chịu trói thì sẽ không còn đường sống nữa.

Tiêu Khắc vung tay, "pằng" một tiếng, một đội trưởng ngã xuống theo tiếng súng, chính là người đầu tiên lên tiếng ủng hộ Hứa Mộ Triều. Các đội trưởng khác kinh hoảng tột độ, giận dữ nhìn Tiêu Khắc và Đồ Lôi. Bọn họ không thể ngờ Đồ Lôi lại thực sự hạ thủ.

Trong lòng Đồ Lôi cũng có phần kinh hãi vì Tiêu Khắc chưa có sự đồng ý của mình mà đã giết người. Nhưng đạn đã lên nòng, hắn cũng cảm thấy quyết định dứt khoát của Tiêu Khắc là rất chính xác, bèn lạnh lùng hỏi: "Giờ ngươi đã tin chưa?"

Cả hội nghị dường như chết lặng.

Hứa Mộ Triều lẳng lặng nhìn quanh một vòng, sau đó bỏ súng xuống, nhìn Đồ Lôi bằng ánh mắt khinh miệt. Đám người máy lập tức hành động, tên thì túm lấy cánh tay, tên thì chĩa súng vào tim và đầu Hứa Mộ Triều. Bọn chúng mạnh hơn Mộ Xâm rất nhiều, lúc này, cô thực sự không còn cách nào phản kháng.

Tiêu Khắc nói với Đồ Lôi: "Thống lĩnh, bắt cô ta về, từ từ thẩm vấn nhé?"

Đồ Lôi lại lắc đầu. "Không, ta không muốn nhìn thấy cô ta nữa." Hắn nhìn Hứa Mộ Triều bằng ánh mắt đầy oán hận rồi đột nhiên ra lệnh cho đám người máy: "Giết cô ta ngay lập tức!"

Đám người máy ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ sáng rực.

Đại Võ bị trói nghiến một bên hét lên: "Không!"

Hứa Mộ Triều giật mình. Cô không ngờ hôm nay lại bỏ mạng tại đây, những tưởng sau khi

đầu hàng, có lẽ sẽ bị tra tấn, nhưng vẫn còn hi vọng trốn thoát. Vậy mà Đồ Lôi lại muốn cô chết ngay tại đây, hắn còn ngu ngốc hơn cô tưởng nữa. Thế nhưng cô không có sự lựa chọn nào khác, nếu như ban nãy cô bỏ rơi các vị đội trưởng thì khi cuộc binh biến lần này thất bại, cô còn có thể sống yên ổn ở đại lục được sao? Bây giờ, cục diện đã ngã ngũ, cô lại chết trong tay Đồ Lôi một cách tức tưởi thế này ư?

Đúng vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, trên không trung chợt vang lên tiếng kêu gào giống người mà không phải người, tựa như ma quỷ mà không phải là ma quỷ. Không giống tiếng kêu của thú tộc, tiếng kêu đó thê lương và khản đặc hơn rất nhiều.

Hứa Mộ Triều mở choàng mắt ra, ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên khoảng trời trong sân xuất hiện ba bóng người màu đen, nhanh như chớp phi thân xuống đất.

Đám người máy hộ vệ xông lên, lao thẳng về phía ba người kia. Sau đợt tấn công, hai tên người máy ngã xuống, một tên bị cắn đứt đầu, một tên bị đứt thành hai nửa.

Ba người vừa đến đứng trên mặt đất, thở hổn hển, trên gương mặt xám trắng, những hoa văn hình bướm tựa hồ khắc sâu vào da thịt, miệng vẫn dính đầy máu tươi và mảnh vụn kim loại. Đôi mắt màu xanh biếc âm trầm như quỷ, trần ngập mùi tử khí.

"Zom… zombie!" Có người hoảng sợ hét lên. Từ dáng vẻ bên ngoài có thể nhận ra bọn chúng là những kẻ có năng lực chiến đấu mạnh mẽ hàng đầu của đội quân zombie.

Thế nhưng, đây là doanh trại của thú tộc, tại sao những gã zombie này lại có thể bí mật lẻn vào được?

Đám zombie không hề biết sợ, cũng chẳng để ý đến chuyện địch nhiều ta ít, lại xông về phía đội thú binh đang bao vây Hứa Mộ Triều.

Chương 33: Cái chết của A Lệ

Cao thủ zombie và cao thử người máy mà đấu tay đôi thì sẽ thế nào đây? Thắng bại thực sự khó mà đoán trước được. Song khi chỉ có ba zombie đối đầu với cả chục tên người máy thì lại khác, lúc đầu có thể đánh lén thuận lợi, nhưng đến khi đối kháng trực diện thì làm sao thắng nổi đây?

Mọi người chỉ nhìn thấy hình ảnh zombie mặc áo choàng đen và đám người máy lao vào quần nhau như vũ bão, tiếng gào thét, hú hét của bọn chúng không ngừng vang vọng cả một vùng. Những hộ vệ người thú đứng bên cạnh cũng không có cách nào gia nhập trận chiến.

Một lát sau, sáu tên người máy ngã xuống, mà ba tên zombie cũng đã hoàn toàn kiệt sức, hai trong số đó nằm sõng soài trên vũng máu, cổ bị vặn gãy. Chỉ còn lại một tên zombie toàn thân đẫm máu, vẻ mặt dữ tợn, đơn độc đứng ở đó.

"Xin lỗi, thuộc hạ không thể cứu được ngài." Đôi mắt lạnh băng của gã zombie dừng lại trên người Hứa Mộ Triều vài giây. Sau đó, hắn gầm lên một tiếng còn kinh khủng hơn cả loài dã thú, ánh mắt hung tàn quét một vòng. Nhất thời, không ai dám lại gần. Đột nhiên hắn nhảy vọt lên không trung, nháy mắt đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Mặc dù chỉ có ba gã zombie nhưng cũng đủ khiến cho cả đám bán thú lẫn người máy phải kinh hồn bạt vía, ánh mắt nhìn về phía Hứa Mộ Triều càng thêm phần kính sợ.

Lúc này, thấy Hứa Mộ Triều nở nụ cười mỉm thì Đồ Lôi tức giận lắm. Hắn nghĩ bụng tại sao zombie lại cứu cô chứ? Người phụ nữ này mà giữ lại chắc chắn sẽ gây hậu họa khôn cùng cho mà xem.

"Người máy, tấn công!" Đồ Lôi quát lên. Hứa Mộ Triều lập tức biến hẳn sắc mặt. Cô thầm nhủ, Thẩm Mặc Sơ, cảm ơn anh đã âm thầm bảo vệ tôi. Tôi dù có chết cũng không cảm thấy hối tiếc.

Cô không hề nhúc nhích. Đám người máy cũng không nhúc nhích, theo tình hình này thì không thể xảy ra chuyện bị vặn gãy cổ hay bị bắn trúng nữa rồi. Hứa Mộ Triều nghiêng đầu, súng của đám người máy vẫn nhắm vào những yếu điểm trên cơ thể cô, đôi tay mạnh mẽ đủ để xé nát da thịt cứng rắn như sắt thép của zombie cũng đang giữ chặt lấy đôi cánh đỏ thẫm của cô.

Nhưng bọn chúng không hề động thủ.

Đồ Lôi cho rằng bọn chúng chưa hiểu mệnh lệnh của mình, lại gầm lên: "Giết ả ta!"

Một tên người máy bỗng nhiên khom người, cung kính nói với Đồ Lôi: "Xin lỗi ngài Thống lĩnh, chúng tôi không thể thi hành mệnh lệnh này được. Minh Tướng quân có lệnh, phải đưa Hứa Mộ Triều còn sống trở về đảo Tây Vu."

Đồ Lôi sửng sốt trong vài giây, sau đó thì hết sức phẫn nộ, gầm lên: "Tại sao ngay cả Minh Tướng quân cũng muốn bảo vệ mạng sống của ả ta?"

Tiêu Khắc thâm trầm nhìn Hứa Mộ Triều, những người khác cũng cảm thấy khó hiểu. Loài người, zombie, người máy, tại sao Hứa Mộ Triều lại có quan hệ mật thiết với nhiều thế lực như vậy?

Một gã người máy giơ tay, đâm kim tiêm vào cổ Hứa Mộ Triều, một gã khác lập tức tiến đến, đỡ lấy cơ thể đang dần mất kiểm soát của cô.

"Ngài Thống lĩnh, cô ta sẽ được cải tạo thành một người máy trung thành, sẽ không còn là kẻ thù của ngài nữa." Đám người máy nhấc bổng Hứa Mộ Triều đã hôn mê bất tỉnh lên, sau đó nhanh chóng rời khỏi khu vực hội nghị. Đồ Lôi không thể giết chết Hứa Mộ Triều như đã định thì tỏ ra rất căm tức, tuy nhiên nghĩ tới việc cô sắp phải chịu đựng sự giày vò khi bị cải tạo thành người máy, hắn lại cảm thấy cách này còn hay hơn là giết chết cô. Khi đó, tâm trạng hắn mới thoải mái hơn một chút.

Đến lượt những đội trưởng có mặt tại hội nghị… Đồ Lôi cười khan hai tiếng, Mộ Xâm hiểu ý, ngoắc tay ra hiệu cho bọn lính chĩa súng bao vây họ.

"Mọi người đừng nghĩ lung tung." Tiêu Khắc đột nhiên lên tiếng, đá một cái vào thi thể gã đội trưởng người thú bị hắn bắn chết ban nãy. "Ngài Thống lĩnh đây rất hiểu lòng trung thành của mọi người, tên này lén lút cấu kết với Mộ Đạt và Hứa Mộ Triều, mưu đồ hãm hại ngài Thống lĩnh, vì thế mới bị tôi giết."

"Đúng vậy!" Đồ Lôi lập tức lên tiếng. "Bất cứ ai phản bội ta cũng sẽ có kết cục như vậy."

Các đội trưởng người thú im thin thít, không ai lên tiếng phản bác. Nhưng bọn họ có thực sự thần phục hay không thì rất khó nói. Đúng lúc này, một gã thân tín của Đồ Lôi đột nhiên xông vào, báo: "Ngài Thống lĩnh, chúng tôi đã bắt được ba tên gian tế loài người." Trên mặt gã còn thấp thoáng nét cười.

"Con người ư? Lôi bọn chúng vào đây." Đồ Lôi gầm lên.

Áo choàng bị kéo xuống. Chàng thiếu niên có dáng người mảnh khảnh, rắn rỏi, dung mạo tuyệt mĩ, tựa như một tia sáng chiếu rọi mảnh sân bẩn thỉu đầy vết máu loang lổ. Mà vẻ căng thẳng ngó nghiêng tìm kiếm của cậu khiến người ta không khỏi suy nghĩ, rốt cuộc là ai mà lại

có thể khiến một thiếu niên anh tuấn quan tâm đến vậy?

Đồ Lôi quay lại nhìn, thấy A Lệ thì bất giác cười rất tươi. Hắn nói với mọi người: "Tên loài người này chính là thú cưng của ta ngày trước, bây giờ nó lại là đồng phạm của Hứa Mộ Triều. Các người có muốn biết nó sẽ có kết cục thế nào không?"

Dứt lời, hắn quét ánh mắt tàn độc khắp người chàng thiếu niên vừa tức giận vừa lo sợ trước mặt, tâm trạng bỗng nhiên tốt hẳn lên. "Dẫn nó về doanh trại cho ta."

Dưới sự sắp xếp cẩn thận của Tiêu Khắc, tin tức Hứa Mộ Triều và Mộ Đại bị bắt không hề rò rỉ ra ngoài. Người thú ngang nhiên tuyên bố với bên ngoài rằng hai người họ đã ở bên cạnh Đồ Lôi, làm tham mưu quân sự. Những tâm phúc của họ mặc dù hoài nghi nhưng cũng không dám hành động liều lĩnh. Mà những đội trưởng trung thành với họ thì hoặc được phái về nơi đóng quân, hoặc bị giam lỏng.

Mộ Xâm thay Mộ Đạt trông coi quân trung lộ, với thân phận là con nuôi của Mộ Đạt, hắn không gặp phải bất cứ sự hoài nghi nào.

Tiêu Khắc khuyên Đồ Lôi lập tức phát động chiến tranh với loài người. Đồ Lôi buông xuôi, giao phó toàn bộ kế hoạch tác chiến cho Tiêu Khắc. Về phần hắn, chuyện quan trọng nhất vẫn đang ở trong phòng riêng kia.

Nhìn cậu thiếu niên mặc bộ quần áo lụa trắng, thánh thiện như thiên sứ, Đồ Lôi không khỏi ngẩn người.

"Chân kim loại ư? Thật xấu xí!" Hắn cau mày, nói.

Hắn đi giày cho cậu, cứ như cậu lại là thú cưng hoàn mĩ, đẹp đẽ không tì vết của hắn ta. Rồi hắn ngẩng đầu, nói: "Ta không ngờ lại có được ngươi lần nữa… Lúc tống ngươi đến đảo Tây Vu, ta rất đã hối hận… Bởi không có kẻ nào xinh đẹp bằng ngươi."

Đôi mắt trong veo của A Lệ lúc này trở nên mờ mịt, phảng phất hình bóng của cậu thiếu niên trầm mặc, cam chịu và tuyệt vọng bên cạnh hắn mấy năm trước.

"Làm thế nào mà ngươi và Hứa Mộ Triều thoát được? Ở đảo Tây Vu đã xảy ra chuyện gì? Ngươi và Hứa Mộ Triều ở cùng nhau là định phản bội ta sao?" Đồ Lôi hỏi một tràng.

Nhưng A Lệ không trả lời, dù chỉ một câu.

Không nhận được câu trả lời nào nhưng Đồ Lôi lại không cảm thấy tức giận, hắn khẽ mơn trớn cậu thiến niên. "Không nói sao? Không sao, ta có rất nhiều biện pháp bắt ngươi mở miệng. Ngươi cho rằng ta vẫn còn yêu thương, quý mến ngươi như trước sao, hả kẻ phản bội nhỏ bé?"

Ngày hôm sau.

Chỉ mới trải qua một ngày một đêm nhưng trong cơn mê man, A Lệ lại cảm thấy đây là hai mươi tư tiếng đồng hồ tăm tối nhất trong cuộc đời cậu. Không biết bao nhiêu bàn tay người thú bẩn thỉu đã mò mẫm khắp cơ thể cậu. Cậu chẳng khác gì một món đồ chơi rẻ tiền để bọn chúng chà đạp, quăng quật khắp nơi. Cả người cậu không biết đã có thêm bao nhiêu vết thương, chỉ cảm thấy mỗi tấc da thịt đều như thối rữa.

Đồ Lôi vẫn lẳng lặng quan sát, như thể đang xem một vở kịch đặc sắc mới ra lò. Thậm chí ngay cả khi Tiêu Khắc đến báo cáo tình hình quân sự cũng bị chửi mắng, đuổi ra ngoài. Hắn nhìn chằm chằm vào A Lệ, vào những gã người thú hoang dại…

Đến khi một con thú cao tới tám mét được đưa vào phòng, Đồ Lôi sung sướng khi nhìn thấy A Lệ rốt cuộc cũng lộ vẻ kinh hoảng. Hắn tỏ vẻ hài lòng khi nghe thấy tiếng rên rỉ, van lơn của cậu: "Thống lĩnh… Thống lĩnh… Tôi sai rồi. Cứu tôi với!"

Lúc này hắn mới phất tay, mấy gã người thù lôi con thú đi. Trong phòng chỉ còn lại hắn và A Lệ đang thoi thóp.

"Biết sai rồi sao?" Đồ Lôi hỏi rồi tiến đến gần A Lệ.

Nhưng ngoài dự liệu của Đồ Lôi, A Lệ đang thoi thóp nằm trên vũng máu bỗng nhiên vùng vẫy bò dậy. Dường như đã biết sợ, A Lệ chủ động ghé sát vào người hắn.

Đồ Lôi hài lòng túm tóc cậu, thở dài một hơi. "Lúc này mới biết nghe lời đấy." Nhưng hắn không nhìn thấy, tuy vẻ mặt A Lệ tỏ ra hoảng sợ nhưng khóe miệng lại nở một nụ cười bí hiểm.

Trong đầu A Lệ mơ hồ tái hiện cảnh chia tay Quan Duy Lăng cách đây vài ngày.

Lúc đó Quan Duy Lăng còn do dự nhìn cậu, hỏi: "Em thực sự muốn anh để lại chất kịch

độc này sao? Chất độc này chỉ cần dính vào nước bọt, máu, da, thậm chí là tóc, đều sẽ phát huy tác dụng ngay lập tức. Người trúng độc chỉ sống được không quá nửa giờ."

A Lệ thẳng thắn gật đầu. "Có nó, em sẽ bảo vệ được bản thân mình. Anh yên tâm, lẽ nào anh nghi ngờ em muốn tự sát?"

Quan Duy Lăng lắc đầu. "Anh tin em sẽ không làm như vậy." Sau đó, lại liếc mắt nhìn cậu một cái. "Trai trẻ đang yêu thì sao có thể tự tìm đến cái chết được!"

Đang yêu ư…

"Mộ Triều, đây thực sự là quãng thời đời tăm tối nhất của tôi. May mà cô không nhìn thấy, không biết được tôi đã thảm hại như thế nào. Thế nhưng tôi thề rằng bóng tối nhất định sẽ qua đi. Nếu như cô sắp gặp nạn, vậy thì tôi rất nhanh sẽ đến đoàn tụ với cô, sau khi báo thù được cho chúng ta."

Cậu ngẩng đầu nhìn Đồ Lôi, nở nụ cười mỉm, yếu ớt mà hoảng loạn thốt ra một câu: "Thống lĩnh, tha cho tôi đi, tôi không dám nữa đâu. Thống lĩnh… Tôi đau quá… Tôi sai rồi."

Đồ Lôi ngạc nhiên vui mừng, hài lòng nhìn A Lệ, thú cưng bao nhiêu năm qua chưa lúc nào từng phục tùng, bây giờ đã chịu thần phục rồi sao?

Ngày hôm sau mây giăng đầy trời, nhưng điều đó không hề ảnh hưởng tới tâm trạng thoải mái của Đồ Lôi. Hắn ra khỏi phòng nhưng vẫn không quên ngoái đầu nhìn lại chiếc giường lớn, nơi A Lệ đang ngoan ngoãn nằm ngủ.

Hắn chưa từng nghĩ có một ngày, A Lệ lại ngoan ngoãn nghe lời đến vậy.

Hắn khẽ mủi lòng, quay đầu nói với vệ binh: "Gọi quân y tới khám cho cậu ấy." Ngừng một chút, lại tiếp: "Không có mệnh lệnh của ta thì không được để mấy thằng nhãi người thú kia động vào cậu ấy."

Rồi hắn đi tới phòng chỉ huy, Tiêu Khắc ngẩng đầu, mỉm cười, nói: "Nhìn ngài Thống lĩnh hôm nay có vẻ hăng hái hơn mọi khi."

Hắn gật đầu, khẽ nói: "Tên tiểu tử A Lệ này…" rồi lại có vẻ mơ màng, không nói nữa.

Tiêu Khắc nhìn biểu cảm của Đồ Lôi liền hiểu ra hắn định nói tới điều gì, chỉ cười, nói: "Thống lĩnh, hiện giờ ngài đã nắm đại cục trong tay, chỉ cần tiến thêm một bước thì việc xưng bá đại lục sẽ không còn xa nữa."

Đồ Lôi càng thêm hào hứng, thoải mái dựa vào xô pha. "Cậu nghĩ ra mưu kế gì chưa?"

Tiêu Khắc chỉ vào bản đồ tác chiến hiện trên màn hình tinh thể lỏng lơ lửng trên không, nói: "Thống lĩnh, chúng ta dùng chiêu tương kế tựu kế."

Nguồn ebook: https://www.luv-ebook.com

"Hả?"

"Chẳng phải loài người đồng ý liên minh với Hứa Mộ Triều và Mộ Đạt sao? Chúng ta sẽ để cho quân trung lộ và các đội quân khác giả bộ rút quân, tỏ ý hòa hoãn với bọn chúng, sau đó thuận đường đánh lén vào nới đóng quân của loài người. Loài người không kịp phòng bị, chúng ta nhất định sẽ thắng lớn!"

Đồ Lôi cười sảng khoái đến mức hai mắt híp tịt lại. "Tiêu Khắc à Tiêu Khắc, ngươi thật là tàn độc! Ông trời phái ngươi tới nương nhờ ta, chính là để trợ giúp ta hoàn thành đại sự."

Dưới sự chủ trì của Tiêu Khắc, kế hoạch tác chiến của thú tộc đều được sắp xếp đâu vào đấy. Việc Hứa Mộ Triều bị bọn chúng ám hại tạm thời giấu được loài người nhưng không thể giấu giếm tất cả mọi người.

Trong căn phòng mờ tối, một thanh niên điển trai, tóc đen đang cúi đầu nhìn chàng trai trẻ bị thương nặng nằm trên giường, nhíu mày hỏi: "Cô ấy bị thương ư?"

Chàng trai gắng sức gật đầu. "Chắc là bị trọng thương. Tư lệnh, chúng tôi vô dụng…"

"Cậu cứ dưỡng thương cho thật tốt." Người thanh niên tóc đen ngắt lời cậu ta. "Chúng ta sẽ cứu được cô ấy."

Sau đó anh ta rời khỏi phòng. Tướng quân Lưu Phi canh giữ ngoài cửa thấy vậy thì vội đuổi theo. "Ngài Tư lệnh, vừa nhận được tin tức, ngày mai Huggins sẽ tới đây, lời lẽ trong thư hết sức nghiêm khắc, nói rằng muốn tới để thi hành quân pháp."

Thẩm Mặc Sơ chợt dừng bước, im lặng một hồi rồi lên tiếng: "Xem ra bọn họ đã thất bại."

Giọng nói của Lưu Phi trầm hẳn xuống: "Mười lăm người… Làm thế nào đây? Có nên nhân cơ hội này để giết chết Huggins không?"

Thẩm Mặc Sơ cụp mắt xuống, nói: "Chuẩn bị tốt công tác phục kích, trước tiên cứ yên lặng theo dõi xem thế nào."

Năm ngày trước, mười lăn cao thủ zombie đã khôi phục nhân tính, tự nguyện đảm nhiệm vai trò cảm tử quân, áp giải năm cô gái loài người xinh đẹp tiến về phía tòa thành cổ.

Dựa theo kế hoạch đã định, bọn họ sẽ chờ thời cơ để ám sát Huggins. Chỉ cần Huggins chết, Bộ Quân sự của người ngoài hành tinh sẽ lập tức bị tê liệt, sau đó nội ứng ngoại hợp, Thẩm Mặc Sơ sẽ lập tức phát động tổng tấn công vào tòa thành.

Tuy tòa thành cổ được bảo vệ hết sức nghiêm ngặt nhưng những cảm tử quân này đều là thành phần tinh anh của đội. Trong số họ có cao thủ chỉ thua mỗi Thẩm Mặc Sơ, cũng có những tham mưu tài trí, lanh lẹ hơn người. Thẩm Mặc Sơ và Lưu Phi rất tin tưởng, trong tình huống mười lăm đấu một đó, ít nhất cũng có được năm phần thắng.

Nhưng khi cảm tử quân vừa vào trong thành thì lập tức mất liên lạc, như thể đã bốc hơi khỏi trái đất. Cho tới hôm nay, nhận được tin Huggins đòi đến đây, kết quả của lần hành động vừa rồi không cần nói cũng biết là đã thất bại thảm hại đến mức nào.

Thẩm Mặc Sơ quay lại sở chỉ huy với hình dáng con người, chân mày nhíu chặt, thể hiện rõ tâm trạng đau buồn mà tức giận.

Trong sở chỉ huy lúc này, các zombie đã khôi phục hình người đều tập trung vào nhiệm vụ của mình, gần như là quên ăn quên ngủ để nghiên cứu vũ khí mới hoặc lập kế hoạch tấn công tòa thành cổ, tổ chức công tác hậu cần…

Nhìn thấy sự nhiệt tình và nghiêm túc của bọn họ, lông mày của Thẩm Mặc Sơ mới dần dãn ra. Ngày càng có nhiều zombie khôi phục lại thần trí, con số đã không còn ngừng lại ở vài trăm, vài nghìn nữa. Rất nhiều binh sĩ khôi phục ý thức được phái tới các đội quân cơ sở, dẫn dắt các binh lính thức tỉnh theo, tránh để bọn họ gây náo động và tiết lộ tin tức.

Virus trong gene của người cận tinh, trải qua trăm năm, rốt cuộc cũng mất tác dụng rồi sao? Sự thật này không thể giấu lâu hơn được nữa, một khi thời cơ chín muồi, anh ta phải lập tức phát động binh biến.

Nhất định phải quyết một trận tử chiến với người ngoài hành tinh, những kẻ đã mang đến sự biến động và suy thoái cho loài người.

Ngày hôm sau.

Những gã zombie dữ tợn với cặp mắt màu xanh lục, làn da xám tráng đầy hoa văn lẳng lặng di chuyển trên đường. Nơi này vẫn là vương quốc của zombie, mảnh đất nô dịch của người ngoài hành tinh, trải qua một trăm năm dường như vẫn không thay đổi.

Thẩm Mặc Sơ dẫn theo vài tâm phúc, đứng trước cổng Bộ Tư lệnh, nghênh đón Huggins ngồi chiến xa quang điện tới.

Chiếc chiến xa màu xanh lục được làm từ một loại vật liệu quý hiếm của một hành tinh gần mặt trời vững vàng đỗ giữa không trung. Hai gã thanh niên tóc xanh nhảy xuống xe, phía sau bọn họ, Huggins sải chân bước xuống.

"Thẩm khanh." Đôi mắt đen láy của Huggins nheo lại. "Mới nửa tháng không gặp mà ngươi đã to gan lớn mật đến vậy rồi."

Thẩm Mặc Sơ trầm mặc quỳ một chân xuống. "Chủ nhân, tôi không hiểu ý ngài."

"Không hiểu ư?" Huggins nghiến răng nghiến lợi nhìn Thẩm Mặc Sơ rồi đột nhiên rút khẩu súng giắt bên hông ra, nhắm ngay giữa trán anh ta. "Tại sao đám zombie của ngươi lại tấn công quý tộc?"

"Tấn công quý tộc ư?" Thẩm Mặc Sơ kinh ngạc lắc đầu. "Sao có thể như thế được chứ?"

Lưu Phi đứng bên cạnh đột nhiên lên tiếng: "Chủ nhân, liệu có phải do đám phụ nữ loài người kia không? Chẳng hạn như bọn chúng đã dùng thủ đoạn hèn hạ nào đó để khống chế đám zombie? Ban đầu khi phát hiện ra đám phụ nữ này ở khu vực biên giới, chúng tôi đã thấy nghi nghi rồi."

Đây là sách lược ứng phó mà bọn họ đã nghĩ ra, đem tất cả tội lỗi đổ lên đầu loài người, cũng coi như là hợp tình hợp lí.

Huggins nghe thấy vậy thì cũng tin tưởng phần nào. Hắn chưa bao giờ nghi ngờ sự trung

thành của zombie, hệ gene của bọn chúng đã được cải tạo suốt một trăm năm qua, làm sao dám đem lòng tạo phản?

Thế nhưng hắn vẫn tỏ ra tức giận. "Cứ coi như đó là âm mưu của loài người, nhưng các ngươi vẫn phải chịu trách nhiệm cho cái chết của một quý tộc."

"Xin tuân lệnh." Thẩm Mặc Sơ đối mặt với nòng súng mà vẫn thản nhiên như không.

Huggins bỗng nở nụ cười hào hứng mà lạnh lùng. "Vậy thì chấp nhận trừng phạt đi."

"Pằng" một tiếng, hắn bóp cò không chút do dự.

Chương 34: Trái tim của Minh Hoằng

Trước khi viên đạn găm vào trán, với thân thủ của Thẩm Mặc Sơ, anh ta hoàn toàn có đủ thời gian để phòng ngự hoặc công kích. Nhưng đúng khoảnh khắc đó, có muôn vàn khả năng hiện lên trong đầu anh ta, cuối cùng anh ta quyết định không nhúc nhích.

Cảm giác bị trúng đạn này hết sức kì quái. Không có ánh lửa, không có đau đớn, cũng chẳng chết, chỉ có cảm giác nhoi nhói như kim châm vào giữa trán. Như thể có một con mãng xà nhỏ trong nháy mắt đã bò khắp mạch máu, xương cốt trong cơ thể, sau đó biến mất không còn dấu vết.

Thẩm Mặc Sơ kìm nén nhịp đập điên loạn của trái tim, ổn định sắc mặt rồi ngẩng đầu lên, thấy Huggins cười cười vẻ hài hước. "Thẩm khanh, chỉ là sự trừng phạt nhỏ thôi mà… Ta cũng không nỡ giết người có tài như ngươi đâu."

"Tạ ơn chủ nhân!" Lòng bàn tay Thẩm Mặc Sơ vã đầy mồ hôi lạnh. Huggins là chuyên gia về sinh hóa virus, virus zombie lan tràn lục địa cách đây một trăm năm cũng đều nhờ công lao của hắn. Tuy vừa rồi không phải là đạn thật nhưng rốt cuộc hắn đã truyền thứ gì vào cơ thể anh ta?

"Dẫn ta đi dạo một vòng nào." Huggins không giải thích gì thêm, khẽ ra lệnh.

“Vâng, thưa chủ nhân.” Thẩm Mặc Sơ khom lưng mời hắn đi trước, sau đó nhìn thấy vẻ mặt tức giận xen lẫn lo lắng của đám người Lưu Phi, anh ta khẽ lắc đầu với bọn họ.

Sau khi dạo quanh một vòng Bộ Tư lệnh, Huggins dường như chẳng tìm được thứ gì thú vị, bèn mang theo thuộc hạ chuẩn bị lên xe quay về thành cổ. Trước khi bước lên chiếc xe điện quang, hắn nhìn đồng hồ đeo tay một chút rồi quay sang Thẩm Mặc Sơ, nở nụ cười ý vị.

“Thẩm khanh, còn năm phút nữa thuốc sẽ phát tác.” Sau đó hắn đóng cửa xe lại, cười lớn. “Đó là thành quả nghiên cứu nho nhỏ của ta, có thể phát tán trong không khí… Hỡi các nô lệ, hãy vui vẻ tận hưởng nhé.”

Vài phút sau.

Một cơn đau nhức kì quái không thể nào diễn tả nổi bắt đầu lan khắp cơ thể đám zombie. Thậm chí, ngay đến Thẩm Mặc Sơ cũng đau đến mức phải dựa vào tường, toàn thân rét run.

Từ trước đến nay, zomvie chưa bao giờ thấy đau. Trên chiến trường, những chuyện như gãy tay gãy chân, thậm chí là chết, cũng chỉ khiến bọn họ hưng phấn hơn mà thôi.

Nhưng cơn đau nhức này thật khác lạ. Không phải chỉ là đau trên da thịt mà nó còn lan vào tận mạch máu, xương cốt đến các dây thần kinh, tựa hồ từng tế bào đều đang muốn nứt toác ra.

Họ cào cấu da thịt bằng những chiếc móng tay sắc nhọn, nhưng cảm giác đau nhức gần như không hề thuyên giảm, kể cả những chỗ thối rữa cũng dấy lên cơn đau. Bọn họ còn cảm thấy đói lạ thường, ăn bao nhiêu lại ói mửa ra, không ngừng lặp đi lặp lại như vậy.

Hơn mấy nghìn zombie tinh nhuệ trong Bộ Tư lệnh, bao gồm cả Thẩm Mặc Sơ, đều bị virus mới của Huggins đánh bại một cách dễ dàng. Suốt ba ngày trời, bọn họ không thể nói chuyện, không thể suy nghĩ, không thể ăn uống, không thể ngủ, thậm chí còn không có phút giây nào bình yên.

Buổi tối ngày thứ ba, cơn đau đớn rốt cuộc cũng tiêu tan. Những tâm phúc khôi phục lại trạng thái bình thường, vây quanh Thẩm Mặc Sơ, sắc mặt ai cũng trắng bệch, hoàn toàn kiệt sức, không còn bừng bừng khí thế như ngày trước nữa.

“Ngài Tư lệnh, làm thế nào bây giờ? Người cận tinh thực sự hùng mạnh đến vậy sao?”

“Chúng ta liệu có thắng được không? Chúng ta có thể báo thù được sao?”

Trong bóng tối, Thẩm Mặc Sơ lẳng lặng nhìn xung quanh một vòng. Anh ta mang trong mình mầm bệnh gốc, thế nên sự đau đớn anh ta phải chịu đựng suốt ba ngày nay còn đau khổ gập vạn lần những người khác. Lúc này, chỉ cần mở miệng nói chuyện thôi, anh ta cũng cảm thấy lục phủ ngũ tạng đau đớn như bị ai bóp nát.

Thế nhưng điều khiến anh ta bận tâm không phải là cơn đau của cơ thể mà chính là hành động bất ngờ này của đám người ngoài hành tinh. Một virus nhỏ đã đủ khiến cho tất cả zombie không chịu nổi, hơn nữa, sự việc lần này còn là một cú đả kích vô cùng lớn đối với lòng tin của mọi người.

Chẳng lẽ cứ để mặc cho mấy trăm tên người ngoài hành tinh hèn hạ đó tiếp tục thống trị mười vạn quân zombie sao?

Không, tuyệt đối không thể để chuyện đó tiếp diễn.

“Hãy nhẫn nại! Bây giờ chúng ta chỉ có thể nhẫn nại mà thôi!” Ánh mắt của Thẩm Mặc Sơ vững vàng tựa sắt thép, còn tràn ngập sát khí khiến đám zombie có mặt ở đó đều tỏ vẻ xúc động. “Chờ đến lúc bọn chúng sơ suất, chúng ta sẽ tập trung toàn bộ lực lượng, đánh một trận quyết tử.”

Ngày Mười lăm tháng Mười một, tiền tuyến của thú tộc sau một thời gian dài luôn gặp thất bại, cuối cùng cũng nghênh đón một trận thắng lớn. Chúng đã tổ chức đánh lén, tiêu diệt năm nghìn quân loài người và chiếm cứ ba thành phố lớn.

Còn loài người, sau khi thất bại vẫn luôn giữ thái độ yên lặng. Nhất thời, có vẻ như loài người đã e sợ thú tộc nên cục diện phía đông đại lục tựa hồ quay về thế cân bằng.

Ngày nhận được tin chiến thắng, Đồ Lôi đang trấn thủ ở hậu phương Bộ Tư lệnh, hắn cảm thấy vô cùng sung sướng và thỏa mãn, tiền đồ rộng mở ngay trước mắt. Ngay cả Tiêu Khắc vốn điềm tĩnh lúc này cũng lộ vẻ tươi cười. Những tướng lĩnh ban đầu chủ trương hòa bình cũng bắt đầu tin tưởng, thú tộc thực sự có khả năng chống lại loài người.

Đương nhiên, Đồ Lôi cũng không quên thúc giục Minh Hoằng đang án binh bất động. “Tình thế trước mắt vô cùng thuận lợi, nếu ngài đưa quân tham chiến lúc này thì cơ hội tiêu diệt loài người chỉ trong một trận đánh là rất lớn.”

Bộ chỉ huy của Minh Hoằng rất nhanh đã hồi báo: "Minh Tướng quân gửi lời chúc mừng thắng lợi tới quý quân. Quân của chúng tôi đang được tập hợp, đợi ít ngày nữa, Tướng quân hoàn toàn bình phục, đại quân sẽ tiến về phía đông."

Ngoài những lời này, Minh Hoằng cũng biểu đạt rất nhiều lời tán dương khác, thậm chí còn khiêm tốn biểu thị trong tương lai sẽ nghe theo sự chỉ huy của Đồ Lôi.

Mặc dù không thấy hứa hẹn cụ thể ngày nào sẽ xuất binh nhưng Đồ Lôi đang đắc ý tới mức còn cảm thấy không cần phải dựa vào lực lượng của Minh Hoằng cũng có thể giành được thắng lợi. Thêm vào đó, giọng điệu tôn sùng hiếm có của Minh Hoằng càng khiến hắn thêm lâng lâng, sung sướng trong lòng.

Chiến trường đắc ý, tình trường càng thêm hoan hỉ.

Buổi tối hôm nay, trong lúc tham dự yến tiệc với các tướng lĩnh, nhìn những con thú cái xinh đẹp lả lơi, Đồ Lôi lại cảm thấy mất hứng, chỉ nhớ đến A Lệ. Vì thế, hắn không mang theo cận vệ, cả người nồng nặc mùi rượu, đi về phòng.

Đã hơn mười hai giờ đêm, trong phòng chỉ còn một ngọn đèn leo lét sáng, làm cho những vật trang trí hoa lệ trong phòng cũng nhuốm một màu u tĩnh. Vừa bước vào, Đồ Lôi đã nhìn thấy chàng thiếu niên mở đôi mắt to tròn mơ màng, từ trên giường ngồi dậy.

"Thống lĩnh, ngài đã về…"

Giọng nói của cậu tràn ngập vẻ lười biếng, tựa như một con rắn nhỏ mềm mại quấn lấy Đồ Lôi.

Đồ Lôi hài lòng thở một hơi, nằm lên giường, ghé sát vào tai thiếu niên, thì thầm: "Chờ đánh bại đế đô, ta sẽ đưa ngươi vào phủ Cố Nguyên soái, nơi đỉnh núi nhìn ra phía chân trời…"

Trong lúc phấn khích, tình mê ý loạn, Đồ Lôi đột nhiên có cảm giác hôm nay tên thú cưng nhỏ bé này tỏ ra ngoan ngoãn, lả lơi hơn mọi ngày. Cậu cũng cảm thấy vui vẻ vì thắng lợi của hắn sao? Trước khi thiếp đi, trong đầu hắn chợt hiện lên một ý niệm… Chẳng lẽ thú cưng mà hắn bắt nhốt bên cạnh bao năm nay chính là một thiên sứ?

Trong lúc Đồ Lôi đang đắm chìm trong tửu sắc, Minh Hoằng đứng trên mỏm đá nham thạch cao chót vót, chắp tay nhìn cảnh thủy triều cuộn trào mãnh liệt trong màn đêm đen như mực,

lặng lẽ tới thất thần.

Minh Huy ngồi trên một tảng đá lởm chởm, đột nhiên lên tiếng hỏi: "Tướng quân, liệu A Lệ có chết không?"

Minh Hoằng lắc đầu. "Không đâu, cậu ta là tình nhân của Đồ Lôi mà."

Minh Huy chống tay lên cằm, lẩm bẩm: "Tình nhân…"

Sau đó, hai người lại tiếp tục trầm mặc.

©STENT: http://www.luv-ebook.com

Gió biển xen lẫn hơi thở tanh nồng thổi qua người Minh Hoằng. Bộ quân phục màu xanh sạch sẽ, gương mặt trắng trẻo anh tuấn vẫn ôn hòa như nước, nhưng so với mấy tháng trước, tâm trạng có phần khổ sở hơn.

Thế giới dưới lòng đất vẫn yên ắng, ngăn nắp và bận rộn như cũ. Các nhà xưởng vẫn vận hành không ngơi nghỉ, người máy mới không ngừng được sản sinh, mở to đôi mắt đỏ ngầu…

Nhưng vẫn có chút khác thường, Minh Hoằng tự nhủ.

Điều khác thường đầu tiên chính là khả năng chiến đấu mà hắn vẫn luôn tự hào. Ôm tâm lí đi săn của kẻ chinh phục, hắn chỉ mang theo một ít binh lực, đuổi theo Hứa Mộ Triều lên tới mặt đất. Thế nhưng vua zombie lại bất ngờ nhúng tay vào vụ này, mấy trăm cao thủ zombie không ngừng đuổi giết khiến Tướng quân người máy kiêu ngạo gặp phải thất bại thảm hại nhất từ trước đến nay.

Mặc dù chỉ tổn thất năm mươi binh sĩ nhưng hắn lại bị trọng thương. Từng tấc da, từng bộ phận trên cơ thể hắn đều được chế tạo bằng nguyên liệu năng lượng cao hiếm có nhất trên đại lục, chi phí sửa chữa cho hắn còn cao hơn chi phí sản xuất cả trăm người máy.

Thế nhưng trong họa có phúc. Lúc giao chiến với Thẩm Mặc Sơ – kẻ mạnh nhất đại lục – hắn đã có thêm nhiều sáng kiến để cải tạo cơ thể mình. Sau hai tháng không ngủ không nghỉ để điều trị, hắn đã cải tạo cơ thể mình nhanh hơn và mạnh hơn rất nhiều. Ngày trước, sức mạnh của hắn chỉ hơn Hứa Mộ Triều một chút, và có sự chênh lệch rõ ràng với Thẩm Mặc Sơ. Còn bây giờ, hắn có thể tự tin rằng mình đã địch lại được Thẩm Mặc Sơ. Lúc này, Hứa Mộ Triều đương nhiên cũng không thể chống cự được hắn nữa… Nhưng mà, nếu như biết điều này, liệu

cô có nhụt chí, mất nhuệ khí không đây?

Điều khác thường thứ hai chính là trái tim hắn. Người máy chưa từng có "trái tim", chỉ có nguyên tắc, mệnh lệnh, xác nhận và thi hành.

Giờ đây, đám sương mù tạo thành từ những chất vấn của Hứa Mộ Triều cuối cùng cũng hoàn toàn tiêu tan. "Trái tim" của hắn dường như chứa cả mặt biển xanh bao la cùng tầng không trong vắt, rõ ràng mà kiên định.

Hắn sẽ không tiếp tục tìm hiểu xem ai đã chế tạo và cho hắn nguyên tắc cơ bản nữa. Hắn chính là hắn, là Minh Hoằng, người máy vĩ đại nhất. Hắn muốn thực hiện nguyên tắc cơ bản không phải vì mệnh lệnh, không phải vì trình tự, mà bởi vì "trái tim" mách bảo hắn như thế.

Bởi hắn luôn muốn trở thành kẻ chinh phục hùng mạnh nhất đại lục, muốn tất cả các chủng tộc phải cúi đầu dưới chân hắn. Bởi hắn luôn tin tưởng người máy mới chính là sinh mệnh tối cao, theo lí thì có nhiệm vụ thống trị và dẫn dắt xã hội phát triển.

"Tướng quân, chúng ta không ra tay giúp Đồ Lôi sao?" Minh Huy cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn.

Minh Hoằng trầm tư đáp: "Thời cơ chưa tới."

Từ lâu Minh Hoằng đã lên kế hoạch để thâu tóm và thống trị toàn đại lục. Hắn mỉm cười, nói với Minh Huy: "Các chủng tộc khác luôn cho rằng khoa học kĩ thuật của loài người là tiến bộ nhất, người máy nhất định là do con người chế tạo ra."

Minh Huy gật đầu.

Minh Hoằng ngạo nghễ nói: "Vì thế ta lại càng muốn đánh bại loài người, lật đổ thành kiến này. Loài người mới chính là kẻ thù của chúng ta. Chỉ khi chinh phục được bọn chúng, ta mới thâu tóm được đại lục. Về phần thú tộc, chúng chẳng qua chỉ là động vật cấp thấp. Còn đám zombie cũng chỉ là những cái xác không hồn. Chỉ cần bọn chúng bằng lòng duy trì vị trí trung lập, ta sẽ chưa tính sổ tên vua zombie kia vội."

"Vậy tại sao chúng ta vẫn chưa ra tay?" Minh Huy cảm thấy khó hiểu.

Hắn mỉm cười, nói: "Loài người vừa mới kết thúc chiến tranh với zombie đã phải chiến

đấu tiếp với thú tộc. Tuy rằng ở trận chiến này, thú tộc chắc chắn sẽ thất bại nhưng phải đợi đến ngày chúng thua trận, đó mới là thời khắc loài người suy yếu nhất." Hắn nói gằn từng từ. "Đến khi đó, quân đoàn người máy mới tuyên chiến với loài người."

Chương 35: Tháo chạy tìm đường sống

Ngoại trừ Cố Nguyên soái và các tướng lĩnh cấp cao trong ban chỉ huy tác chiến thì không một ai biết đến sự tồn tại của đội quân người máy, càng không nghĩ đến mục tiêu tấn công của người máy chính là con người.

Hiện giờ, mọi sự quan tâm của con người đều dồn hết vào cuộc chiến với thú tộc. Thất bại này tuy không ảnh hưởng tới lòng tin của mọi người dành cho Cố Nguyên soái nhưng cũng khiến cho bọn họ cảm thấy hơi bất ngờ. Thậm chí còn có nhân sĩ nổi tiếng công khai hô hào muốn Cố Nguyên soái phải tự mình chỉ huy trận chiến này, dạy cho bọn thú tộc độc ác một bài học nhớ đời.

Nhưng bản thân Cố Nguyên soái khi nhận được tin chiến bại từ tiền tuyến chuyển về thì phản ứng đầu tiên chỉ là lẳng lặng lắc đầu rồi bật cười.

Lúc đó, đội ngũ tinh anh trong ban chỉ huy tác chiến nhìn thấy dáng vẻ tươi cười của vị nguyên soái trẻ tuổi ấy thì tỏ vẻ không hiểu, quay sang nhìn nhau. Sau khi kết thúc cuộc họp, Cố Nguyên soái chỉ giữ hai người Quan Duy Lăng và Tạ Mẫn Hồng ở lại.

Quan Duy Lăng nói thẳng vào vấn đề: "Nguyên soái, tôi cho rằng Hứa Mộ Triều sẽ không hèn hạ đến vậy đâu. Nếu không, A Lệ chẳng coi trọng cô ta như thế."

Tạ Mẫn Hồng cười khì khì. "Đàn bà ấy à…"

Cố Nguyên soái không thay đổi thái độ, nói: "Cô ta dám cả gan làm vậy thì cũng có dũng khí đó chứ."

Quan Duy Lăng sửng sốt.

"Nếu như cô ta còn có chiêu thức khác để tiếp tục chống chọi với đội quân của chúng ta,

vậy thì còn có thể khiến tôi nhìn cô ta bằng ánh mắt khác. Bằng không…" Nguyên soái thu lại nụ cười, vẻ mặt trở nên lạnh băng. "Tôi chỉ có thể nói, đó là một ả đàn bà ngu xuẩn đến cực độ."

"Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Lẽ nào cuộc nổi loạn của Hứa Mộ Triều đã thất bại rồi cô ta bị bọn chúng uy hiếp?" Quan Duy Lăng nói. "Dù sao thì mấy ngày nay, chúng ta cũng không nhận được thêm bất cứ tin tức nào của Hứa Mộ Triều và A Lệ."

Cố Nguyên soái trầm ngâm nói: "Đó là chuyện của cô ta. Mẫn Hồng, đến chỗ tư lệnh tiền tuyến truyền lại mệnh lệnh của tôi, trong tất cả các kế hoạch mà ban chỉ huy tác chiến đã đề ra, tôi quyết định dùng biện pháp cứng rắn. Cung cấp áo giáp hạng nặng cho quân lính, bảo Viện nghiên cứu Quân sự đưa tới một nghìn cây súng laser. Trong vòng mười ngày, tôi muốn tiêu diệt được toàn bộ quân chủ lực của địch."

Tạ Mẫn Hồng vâng lệnh, xoay người rời đi.

Cố Nguyên soái nhìn về phía Quan Duy Lăng, thấp giọng nói: "Về phần A Lệ… Tôi không thể để nó tự tiện hành động được nữa. Cậu hãy nhanh chóng cử người lẻn vào lãnh địa của thú tộc, mặc kệ nó có đồng ý hay không, phải đưa bằng được nó về đây."

Sáu ngày sau.

Tại phía đông đại lục, trong lúc loài người áp đảo bằng hỏa lực và khí thế hùng mạnh khiến vô số binh lính thú tộc thương vong, thì tại đường ven biển phía tây, trên bến cảng bắt buộc phải đi qua nếu muốn đến được đảo Tây Vu, người máy Minh Long vừa thở phào nhẹ nhõm.

Từ nơi này, chỉ cần đi thuyền về đến đảo, nhiệm vụ của hắn xem như đã hoàn thành. Hắn không kìm được quay đầu nhìn phần sau của chiếc chiến xa.

Đó là một cái lồng giam được làm bằng hợp kim kiên cố. Những sợi xích cũng được chế tạo từ loại hợp kim này đâm xuyên qua đôi cánh của cô gái bán thú, giữ chặt cô trong chiếc lồng giam khiến cô không thể nhúc nhích, không thể khôi phục lại hình người, vết thương cũng chẳng thể nào khép miệng. Chỗ sợi xích xuyên qua còn lờ mờ thấy được những đoạn xương trắng cùng máu thịt đỏ lòm.

Minh Long biết, đối với động vật, chắc hẳn cảm giác này rất đau đớn, nhưng hắn không còn cách nào khác, chỉ có như vậy mới đảm bảo cô không thể trốn thoát. Vậy mà nhiệm vụ hắn

phải đảm nhiệm vẫn không nhẹ nhàng chút nào

Thân là người máy những đời đầu, hắn vinh hạnh được liệt vào dòng họ "Minh" cao quý, lại được Tướng quân xem trọng. Lần này, Tướng quân phái hắn giám sát Đồ Lôi, đồng thời tìm kiếm Hứa Mộ Triều, tính ra hắn cũng đã hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc.

Khi hắn đưa Hứa Mộ Triều đang hôn mê bất tỉnh vào trong lồng giam, liên lạc với Tướng quân thông qua màn hình không gian ba chiều, hắn lại thấy hai chân mày của Tướng quân nhăn lại.

"Ai cho phép ngươi dùng hình với cô ấy?" Giọng nói của Minh Tướng quân hết sức lạnh lùng, thậm chí ánh mắt cũng ánh lên vẻ tức giận.

Minh Long cảm thấy khó hiểu. "Tướng quân, năng lực chiến đấu của cô ta hết sức mạnh mẽ, thuộc hạ không thể địch nổi. Đây là cách an toàn nhất để đưa cô ta lên đảo thuận lợi."

Minh Tướng quân im lặng trong chốc lát rồi tựa hồ cũng đồng tình với ý kiến của hắn. Sau đó, ánh mắt Tướng quân dừng lại trên người cô thật lâu, rồi mới nói: "Không được để cô ấy bị thương. Chỉ có ta mới có quyền làm như vậy."

Minh Long hoàn toàn không biết, lúc đó cô gái bán thú này chỉ giả vờ hôn mê nên mọi chỉ thị của Minh Tướng quân đều lọt vào tai cô. Vì thế sau khi tỉnh dậy, cô không im lặng như trước nữa mà trở nên rất phiền phức, thí dụ như kêu đau bụng, đói bụng, đầu choáng mắt hoa, đôi cánh đau nhức… Minh Tướng quân từng dặn dò, Hứa Mộ Triều là một bán thú hết sức giảo hoạt, Minh Long cũng biết cô đang cố ý kéo dài thời gian nhưng hắn chẳng biết làm sao, chỉ có thể đáp ứng các yêu cầu của cô.

Thế nên mãi đến hôm nay, bọn họ mới tới được bờ biển phía tây. Nhưng quãng đường này cũng không thuận lợi chút nào. Những thuộc hạ trung thành của cô – các tướng sĩ của Đại đội 5 – chẳng biết nhận được tin tức từ đâu, người trước ngã xuống thì người sau vùng lên, quyết tìm mọi cách để cứu cô ra.

Nhưng suy cho cùng thì bọn họ chỉ là những tên lính mất chỉ huy, Minh Tướng quân lại phái tới năm mươi người máy tinh nhuệ hộ tống nên Minh Long dễ dàng đẩy lùi được bọn họ, đồng thời lựa chọn những con đường bí mật nhất mới có thể thuận lợi đến được nơi này.

Hôm nay là lần đối đầu cuối cùng.

©STENT

Đây là đoạn đường bắt buộc phải đi qua, e là đám thú binh chưa từng bỏ ý định cướp người kia sẽ lại đến quấy rầy.

Đúng lúc đó, cô gái trong lồng sắt đột nhiên mở mắt. Đôi mắt của cô không đỏ ngầu như của người máy mà xanh thẫm như màu nước biển, lấp lánh như có muôn vàn ánh hào quang.

Có lẽ là vì đôi cánh dấy lên cơn đau nhức nên cô vô thức nhíu mày một cái, nhìn Minh Long, hỏi: "Đến bờ biển rồi hả?"

Minh Long gật đầu. "Đúng vậy, Phó thống lĩnh Hứa."

Vành tai Hứa Mộ Triều khẽ động đậy, cô đột nhiên nở nụ cười bí hiểm.

Nụ cười này khiến Minh Long sinh lòng cảnh giác, tuy còn chưa nghe bất cứ âm thanh lạ nào nhưng hắn vẫn lạnh lùng nhảy xuống khỏi xe.

Những người khác nhau, tiếng bước chân cũng khác nhau, không cùng một chủng tộc thì tiếng bước chân cũng sẽ khác.

Tiếng bước chân của loài người nhẹ nhàng, đều đặn; tiếng bước chân của thú tộc thì nặng nề, nhanh nhẹn; tiếng bước chân của zombie lại uyển chuyển, thoắt ẩn thoắt hiện như loài mà quỷ.

Cho nên khi Minh Long đứng trước chiến xa, nghe được tiếng bước chân khác nhau từ mọi hướng truyền đến thì không thể tin vào tai mình nữa. Ba chủng tộc cùng lúc xuất hiện ư? Đây căn bản là chuyện không thể xảy ra.

Hứa Mộ Triều nghe thấy âm thanh này còn trước cả Minh Long. Zombie đương nhiên là tới cứu cô, còn loài người và thú tộc thì cô không dám chắc. Nhưng từ những tiếng bước chân dày đặc này mà đoán thì chắc hẳn đám người máy này không thể địch nổi rồi.

Cô nên vui mừng hay lo sợ đây?

Trên mặt biển, ánh chiều tà đỏ ối như máu, chim chóc hoảng sợ kêu vang trời.

Phía đông, trên một triền núi cách đó chừng hơn trăm mét là binh đoàn người thú mặc quân

phục màu đen, với quân số đông đảo nhất. Một sĩ quan người thú trung niên trầm mặc đứng thẳng, vẻ mặt kiên nghị, thân hình cường tráng. Phía sau hắn là đội thú binh đang cầm súng nhắm thẳng vào quân đoàn người máy, bên cạnh là một con hổ biến dị nằm rạp trên mặt đất, cổ họng không ngừng phát ra tiếng gầm gừ hăm dọa. Chỉ cần viên sĩ quan kia hạ lệnh, bọn họ sẽ lập tức tràn xuống.

Ở phía tây là đội quân zombie trong bộ quân phục màu đen thường thấy, quân số mặc dù không nhiều nhưng ai nấy đều dữ tợn như ma quỷ. Trên mặt bọn họ in đầy hoa văn hình bướm màu đỏ đen, cho thấy bọn họ chính là thành phần tinh nhuệ trong quân đội zombie. Họ thở hổn hển, cặp mắt màu xanh biếc vằn đầy tia máu, đôi tay cứng rắn hơn sắp thép đủ để xé nát bất cứ gã người máy nào.

Phía bắc là binh lính loài người mặc áo giáp màu xanh da trời. Bọn họ cầm trong tay cung tên và súng tự động cỡ nhỏ. Một sĩ quan trẻ tuổi tuấn tú đang khoanh tay đứng trước đội quân, trầm lặng quan sát chiếc chiến xa sau lưng Minh Long.

“Thay tôi báo cáo với Minh Tướng quân.” Minh Long vác hỏa tiễn lên, nói với thuộc hạ. “Xin thứ lỗi cho thuộc hạ vô dụng, không thể hoàn thành nhiệm vụ mà người đã giao phó.”

Đây chính xác là một cuộc thảm sát đẫm máu.

Hơn sáu mươi người máy dù có xuất sắc đến cỡ nào cũng không thể ngăn cản được cuộc càn quét của đội quân tinh nhuệ của ba chủng tộc. Sau khi lớp người máy đầu tiên bị quân đội loài người dùng cung tên bắn chết, đám người máy may mắn tránh được liền bị zombie và thú tộc dồn vào thế gọng kìm tấn công từ hai phía.

Hai mươi phút sau, trên mặt đất rải đầy linh kiện máy móc và xương thịt mô phỏng con người của đám người máy. Trận chiến kết thúc, chỉ có đội quân loài người bắt sống được hai tên người máy, áp giải về lãnh địa. Hiển nhiên là bọn họ muốn tìm hiểu nhiều hơn về đám người máy này.

Người đầu tiên chạy đến chỗ lồng giam chính là Đại Võ với vẻ mặt kích động. “Đội trưởng!” Gã bán thú cường tráng nhìn thấy những vết thương của Hứa Mộ Triều thì gần như phát khóc, sau đó cẩn thận cởi xiềng xích ra cho cô.

Theo sau hắn là một sĩ quan người thú trung niên. Không biết có phải là ảo giác hay không mà Hứa Mộ Triều cảm thấy, mới có mấy ngày không gặp, trông người đó đã già đi cả chục tuổi.

Nhìn thấy Hứa Mộ Triều, y tỏ vẻ bi thương mà áy náy. "Xin cô tha thứ cho sự bất tài của tôi."

"Đội trưởng Mộ Đạt… Thấy anh còn sống thế này là tôi mừng lắm rồi!" Hứa Mộ Triều nằm trong lòng Đại Võ, không khỏi vui mừng.

Ánh mặt trời bên ngoài lồng giam rực rỡ đến chói mắt, đã nhiều ngày Hứa Mộ Triều không được nhìn thấy mặt trời nên lúc này có chút choáng váng. Cô lấy lại bình tĩnh, chợt nhìn thấy đội quân zombie nãy giờ vẫn đang im lặng nhìn mình.

"Chúng tôi phụng mệnh Tư lệnh đến đây để cứu viện. Ngài tư lệnh nói, cô hãy bảo trọng." Gã zombie chỉ huy cung kính nói.

Hứa Mộ Triều cảm kích nói: "Tư lệnh của các anh vẫn khỏe chứ?"

Gã zombie nhìn Hứa Mộ Triều, tựa hồ không biết phải trả lời câu hỏi này thế nào.

Hứa Mộ Triều để ý thấy phía trước còn có binh lính loài người nên cũng không tiện hỏi nhiều, liền nói với đám zombie: "Cảm ơn mọi người."

Gã zombie chỉ huy cũng liếc nhìn binh đoàn loài người rồi nói: "Ngài Tư lệnh muốn đảm bảo an toàn cho cô, chúng tôi sẽ hộ tống cô đến nơi an toàn rồi mới quay về báo cáo." Ngụ ý là bọn họ sợ loài người sẽ gây khó dễ cho Hứa Mộ Triều.

Hứa Mộ Triều vô cùng cảm kích. "Vậy thì tốt quá!"

Đại Võ nhỏ giọng nói với Hứa Mộ Triều: "Loài người cũng tới giúp."

Hứa Mộ Triều vịn vào người Đại Võ, đứng lên, đi về phía binh đoàn loài người. Cô nhìn viên sĩ quan nghiêm trang trước mặt, nói: "Đội trưởng Quan, cảm ơn anh!"

Quan Duy Lăng vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng, như thể muốn ngăn cản bất cứ người nào có ý đến gần, nói: "Hiện tại, tôi với cô là kẻ thù, tôi đến đây không phải vì muốn cứu cô… A Lệ không ở cùng cô sao?"

Hứa Mộ Triều lắc đầu. "Hôm đó, chúng tôi bị Đồ Lôi mai phục, A Lệ ở lại trong đội của

tôi.” Bởi vì sức lực đã cạn kiệt nên cô phải thở dốc vài hơi, sau đó mới nhìn sang Đại Võ, hỏi: “A Lệ đâu? Chẳng phải tôi đã dặn các cậu phải bảo vệ cậu ta sao?”

Vẻ mặt Đại Võ có chút kì quái, muốn nói lại thôi.

Quan Duy Lăng lạnh lùng hỏi: “Rốt cuộc cậu ta đang ở đâu?”

Đại Võ cắn răng nói: “Đội trưởng, tôi cũng bị Đồ Lôi giam giữ, không biết tình hình cụ thể thế nào. Chỉ nghe nói cậu ta lén đi theo quân trung lộ… bị Đồ Lôi bắt rồi…”

Sắc mặt Quan Duy Lăng trắng bệch, Hứa Mộ Triều thì suýt chút nữa hụt hơi, hai người đều trầm tư, không biết phải nói gì.

Một lúc sau, Quan Duy Lăng mới lên tiếng: “Đồ Lôi đã chết, vậy A Lệ đang ở đâu?”

Đồ Lôi đã chết ư? Hứa Mộ Triều ngẩng phắt đầu lên, thấy Đại Võ gật đầu khẳng định.

Hắn đã chết? Vậy thì A Lệ…

Dưới ánh mắt khẩn thiết của hai người, Đại Võ hết nhìn Hứa Mộ Triều, lại nhìn Quan Duy Lăng, cuối cùng đành lắc đầu, nói: “Cậu ta mất tích rồi. Tôi cũng không biết cậu ta đang ở đâu.”

Quan Duy Lăng siết chặt nắm tay, trầm mặc hồi lâu, sau đó mới thở dài một hơi. “Không rõ tung tích có nghĩa là vẫn còn hy vọng sống sót.” Sau đó, anh ta khôi phục lại vẻ nghiêm trang, nhìn Hứa Mộ Triều, nói: “Thống lĩnh Hứa, tuy chúng ta là kẻ địch, ngày sau gặp lại trên chiến trường, tôi nhất định sẽ không nương tay, nhưng hi vọng cô ghi nhớ tình cảm mà A Lệ đã dành cho cô…”

Hứa Mộ Triều ngắt lời anh ta, nói gằn từng từ: “Tôi lấy tính mạng ra đảm bảo, dù có chết cũng sẽ đưa được A Lệ an toàn trở về đế đô.”

Quan Duy Lăng gật đầu một cách cứng ngắc rồi dẫn quân lính của mình rời đi.

Lúc này, Hứa Mộ Triều nhìn chằm chằm vào Đại Võ, hỏi liên hồi kì trận: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chiến tranh bùng nổ ư? Đồ Lôi chết thật rồi à? Các cậu làm sao mà trốn thoát được? Tại sao lại không tìm thấy A Lệ? Cậu còn giấu tôi điều gì nữa?”

Đại Võ nghẹn ngào đến độ mặt đỏ rần rần, tựa hồ không biết phải trả lời một loạt câu hỏi này thế nào.

Dưới triền núi, Mộ Đạt chẳng biết từ lúc nào đã đến gần hai người, lặng lẽ nhìn Hứa Mộ Triều. "Hứa Thống lĩnh, mời cô trở về doanh trại, tiếp quản quyền chỉ huy, mau chóng cứu thú tộc đang trên đà bị tuyệt chủng."

Hứa Mộ Triều hoảng hốt nhìn y. "Tình thế xấu đến mức đó rồi sao? Đội trưởng Mộ, anh…"

Đôi mắt màu vàng kim từng vô cùng sắc bén và điềm tĩnh của Mộ Đạt lúc này lại ảm đạm như thể bị bao phủ bởi một màn sương dày đặc. Y nở nụ cười chua chát, nói: "Tôi ư? Tôi tin tưởng Mộ Xâm mà phản bội cô, cuối cùng ngay cả vợ mình cũng không bảo vệ được. Đồ Lôi đã chết, ngay cả thù tôi cũng không thể báo được nữa."

Đại Võ lúc này mới thận trọng nói: "Đội trưởng, Đồ Lôi đã bị A Lệ giết chết bằng thuốc độc."

Trong lòng Hứa Mộ Triều hết sức chấn động, nhất thời không dám truy hỏi tình hình cụ thể. Đại Võ nhìn sắc mặt của cô, thở dài, nói: "Lúc chúng tôi tìm thấy thi thể của Đồ Lôi thì A Lệ cũng mất tích."

Đại Võ không dám nói cho Hứa Mộ Triều biết cậu ta từng nghe đám cận vệ của Đồ Lôi nói không ai nhìn thấy A Lệ rời khỏi phòng. Bọn họ nói, có lẽ trước khi chết, Đồ Lôi cũng không buông tha cho A Lệ.

Chương 36: Bí mật thâm nhập

Vầng trăng khuyết treo cao, vùng bình nguyên vắng lặng, êm ả. Trên con đường lớn nối liền từ tây sang đông, một chiếc chiến xa chạy nhanh như bay. Dường như vẫn còn cách chiến trường rất xa.

Hứa Mộ Triều nằm trên chiếc giường nhỏ trong xe, máu từ đôi cánh chậm rãi nhỏ xuống,

thấm ướt chăn đệm. Cũng may không bị thương vào xương tủy, vài ngày nữa là có thể khỏi hẳn.

Cô ngửa đầu, đôi mắt xanh thăm thẳm nhìn chằm chằm vào Mộ Đạt ngồi bên cạnh.

"Ngày mai tôi sẽ đi." Mộ Đạt trầm tĩnh nói.

"Ừm." Hứa Mộ Triều ung dung đáp lời. "Hai ngày nữa tôi cũng sẽ đi, hay là chúng ta đi cùng nhau?"

"Cô cũng đi ư? Cô định đi đâu?"

Hứa Mộ Triều nói: "Chưa biết nữa. Có lẽ là núi sâu rừng thẳm chăng? Tôi không muốn đánh nhau nữa."

Mộ Đạt kinh ngạc nhìn cô, hồi lâu không nói nên lời.

"Thống lĩnh Hứa, cô nói đùa gì vậy?" Anh ta có vẻ hơi giận, nói. "Hiện giờ thú tộc chết như ngả rạ, cô có biết mỗi ngày có bao nhiêu thú binh ngã xuống không? Các tướng lĩnh đều đang mong đợi cô trở về chủ trì đại cục, đàm phán hòa bình với loài người. Cô sao có thể đi được chứ?"

"Ồ! Bây giờ bọn họ mới nghĩ tới điểm tốt của tôi sao? Lúc Đồ Lôi muốn giết tôi, tại sao bọn họ không một ai dám đứng ra cứu giúp? Vậy thì bây giờ việc gì tôi phải giúp bọn họ?" Hứa Mộ Triều cười khẩy, ánh mắt như bị quỷ ám khiến Mộ Đạt có chút khó xử.

"Bọn họ cũng là bất đắc dĩ. Hứa Mộ Triều, sao cô có thể chỉ vì ân oán cá nhân mà không nghĩ tới đại cục chứ?" Mộ Đạt nói như quát.

"Tôi phải nghĩ tới đại cục, còn anh thì có thể bỏ đi sao? Đây là đạo lí gì chứ!" Hứa Mộ Triều lạnh lùng nói. "Anh không định quay lại chiến trường mà trốn vào nơi rừng thiêng nước độc để gặm nhấm nỗi đau đến cuối đời à? Lẽ nào đây là điều mà vợ anh mong muốn sao? Trốn tránh trách nhiệm, ai mà không muốn chứ!"

Mộ Đạt hít sâu một hơi, đột nhiên đứng bật dậy, đôi mắt thú bùng lên ánh lửa giận dữ, y gằn giọng nói: "Quan Hỷ… Cố ấy vốn không muốn tôi tham chiến. Là do tôi không nghe lời cô ấy, sớm xuất ngũ, nên mới khiến cô ấy chết thảm như vậy…" Nhắc tới cái tên này, y lại

càng buồn bã, đau đớn.

"Cô ấy chỉ hi vọng không còn cảnh trăm họ lầm than mà thôi!" Hứa Mộ Triều cũng quát lên. "Cô ấy luôn mong loài người và thú tộc có thể chung sống hòa bình, anh nên dùng quãng đời còn lại của mình để hoàn thành nguyện vọng này của cô ấy mới phải! Chẳng lẽ anh muốn cô ấy chết một cách uổng phí sao?"

Mộ Đạt buồn bã ngồi xuống ghế. "Quan Hỷ…"

"Cùng tôi quay về đi, Mộ Đạt." Hứa Mộ Triều nói với giọng kiên định. "Đừng phủ nhận chuyện tôi và anh không thể thờ ơ trước sự tồn vong của thú tộc."

Màn đêm buông xuống tự lúc nào, Mộ Đạt rời khỏi chiến xa của Hứa Mộ Triều. Qua ô kính cửa sổ, trong lúc lơ đãng, Hứa Mộ Triều bỗng nhìn thấy vị tướng quân người thú chìm trong nỗi đau mất vợ, cô đơn lái chiếc mô tô điện, phóng như bay trên vùng bình nguyên bao la rất lâu.

Hứa Mộ Triều nằm trên giường, nhìn lãnh địa đã từng vô cùng yên ả của thú tộc, bất giác suy nghĩ miên man.

Cô phải làm thế nào đây? Cô thực sự có thể thay đổi cuộc chiến này, cứu thật nhiều sinh mạng thú tộc và thuyết phục loài người đồng ý đàm phán hòa bình lần nữa sao? Thú tộc còn có cơ hội độc lập tự do nữa không?

Đến hôm nay cô mới được biết những ngày qua đã xảy ra biết bao chuyện. Gã con nuôi của Mộ Đạt – Mộ Xâm – đúng là một kẻ sùng bái chủ nghĩa chủng tộc đến điên cuồng. Hắn câu kết cùng Đồ Lôi, vài giờ trước khi xảy ra binh biến, đã bắt nhốt Quan Hỷ – vợ của Mộ Đạt.

Đối với quân trung lộ, Mộ Đạt vẫn có quyền khống chế tuyệt đối, cũng không phải là không có tâm phúc tới ứng cứu, nhưng nghĩ tới vợ mình, y lại tình nguyện bị giam trong ngục. Y chỉ cần vợ mình còn sống, cho dù có bị tiếng xấu để đời thì cũng chẳng sao.

Song cho dù là vậy thì năm ngày sau, tâm phúc cũng đến báo cho y biết tin Quan Hỷ đã tự sát trong ngục. Mộ Đạt thực không thể tin nổi những lời tâm phúc nói, vì không muốn y bị người khác khống chế mà Quan Hỷ đã cam nguyện tự sát. Trong cơn giận dữ, y đã vượt ngục, giết chết Mộ Xâm và những kẻ phản bội, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đoạt lại quyền chỉ huy quân trung lộ. Sau đó, chỉ cần giết chết Đồ Lôi là y có thể yên tâm xuống suối vàng đoàn tụ với vợ.

Nhưng Đồ Lôi đã chết, ban chỉ huy quân sự rối loạn mất mấy ngày, thế nên cũng chẳng ai còn tâm trạng chú ý tới sự đảo lộn của cánh quân trung lộ.

Ngày thứ ba sau lễ mừng công, đám cận vệ mới phát hiện ra Đồ Lôi đã chết. Kể từ sau khi bắt lại được A Lệ, Đồ Lôi đặc biệt ham mê chuyện giường chiếu. Trước đây cũng có lúc mấy ngày hắn không thèm ra khỏi phòng, cho nên đến lúc bọn họ phát hiện ra thì thi thể của hắn đã bốc mùi nồng nặc, gương mặt quắt queo, xám ngoét, toàn thân thối rữa, hiển nhiên là trúng độc mà chết.

Còn A Lệ thì như nước đã bốc hơi, bặt vô âm tín.

©STE.NT

Mặt khác, Tiêu Khắc trấn giữ trong quân vẫn tiếp tục đẩy mạnh cuộc chiến. Kì thực, năng lực chỉ huy của Tiêu Khắc cũng có thể nói là xuất sắc, năng lực tác chiến của tướng lĩnh cấp cao thú tộc cũng vô cùng dũng mãnh, chỉ có điều bọn họ đều không ngờ tới, khi Cố Nguyên soái thẳng tay dùng biện pháp cứng rắn để đối phó thì hậu quả lại khủng khiếp đến vậy. Bọn họ thậm chí còn tuyệt vọng nghĩ rằng, mấy năm nay Cố Nguyên soái không để người thú tuyệt chủng chỉ là bởi anh vốn không coi thú tộc là đối thủ của mình.

Căn cứ vào chỉ thị của Cố Nguyên soái, binh đoàn áo giáp bằng hợp kim kiểu mới cùng xe tăng hạng nặng như thể tử thần, nghiền nát cả chiến trường. Đạn bắn không thủng, hỏa tiễn công kích cũng vô ích.

Súng laser hạng nặng cũng lần đầu tiên xuất hiện tại chiến trường. Nó giống như một con rắn độc, có khả năng "nuốt" hết tất cả các loại đạn pháo khác, quả đúng là gặp thần giết thần, gặp Phật giết Phật.

Nhiều năm qua, ba chủng tộc có thể duy trì thế chân vạc là bởi trong cùng một thời đại, trình độ tiên tiến về vũ khí của các bên tuy phân chia cao thấp nhưng cơ bản vẫn nằm trong một phạm vi nhất định. Nhưng hiện giờ, cục diện này hiển nhiên đã có sự thay đổi. Khoa học kĩ thuật quân sự của loài người đã phát triển lên một tầm cao mới.

Chỉ trong vòng sáu, bảy ngày, hơn mười vạn thú binh đã chết quá hai vạn, ba vạn bị bắt làm tù binh. Mấy vạn binh lính còn sót lại thì tan tác như chim vỡ tổ, toàn bộ binh đoàn do Tiêu Khắc chỉ huy đã chết trận, bản thân hắn cũng không rõ tung tích.

Tin tức đáng vui mừng nhất là Cố Nguyên soái hạ lệnh không được tàn sát tù binh.

Hứa Mộ Triều biết chắc lúc này Cố Nguyên soái sẽ không đồng ý tiếp tục đàm phán hòa bình với thú tộc nữa. Sau khi cùng thương lượng, Hứa Mộ Triều và Mộ Đạt quyết định trước tiên sẽ sáp nhập quân trung lộ và Đại đội 5, sau đó sẽ nghĩ biện pháp ngăn cản tình hình thất bại thảm hại của thú tộc hiện nay.

Bởi kẻ chiến bại không có quyền đàm phán.

Với tình hình này, mong muốn chuyển bại thành thắng là điều không thể xảy ra. Thế nhưng nếu chỉ muốn tận lực hạn chế thất bại thì vẫn còn một số biện pháp.

Hai ngày sau, tại một thành trì nhỏ trong lãnh địa của thú tộc.

Phụ trách cuộc nam chinh lần này là Tư lệnh Tiết, một vị quân nhân trung tuổi, tính tình trầm tĩnh và nhạy bén, có kinh nghiệm tác chiến vô cùng phong phú.

Ba ngày trước, ông ta ra lệnh quân đội loài người sẽ chia thành từng đơn vị gồm hai nghìn người, tự linh hoạt triển khai truy kích.

Với tình huống quân địch chạy tán loạn trên diện rộng như vậy, sử dụng phương pháp tấn công linh hoạt thường sẽ tiêu diệt được số quân địch nhiều gấp mấy lần. Sự thực đã chứng minh, trong ba ngày qua, số thú binh bị tiêu diệt và bị bắt làm tù binh đã vượt qua con số một vạn.

Tối hôm đó, một nhánh quân của loài người lại phát hiện ra tung tích của thú binh trốn chạy. Từ dấu vết trang thiết bị và thức ăn vương vãi đầy đất cho thấy nhóm thú binh này đã hoàn toàn mất khả năng phản kháng.

Dưới ánh trăng ảm đạm, đội quân loài người trong trang phục màu xanh lái xe với tốc độ cực cao, bộ binh cũng chạy theo nhanh như bay, từ xa, họ đã nhìn thấy một đám thú binh đang nấp ở bìa rừng.

Binh đoàn loài người không chút nghi ngờ, vì dù sao đã nhiều ngày qua, họ không hề thấy bất cứ ý định chống cự nào của đám thú binh. Thế là họ xông vào khu rừng.

Một giờ sau.

Đại Võ quan sát đám tù binh loài người bị tước vũ khí rồi quay sang nhìn Hứa Mộ Triều với ánh mắt sùng bái. "Đội trưởng, tuyệt quá! Cô vừa trở lại, chúng ta liền thắng trận ngay."

Hứa Mộ Triều lườm cậu ta một cái. "Chẳng qua là vì trước đây chúng ta thua trận quá nhiều nên mưu kế nho nhỏ này mới thành công. Nếu như đấu trực diện thì e là chúng ta đã bị đánh cho sứt đầu mẻ trán rồi."

Đúng vậy, quân đội loài người phần lớn đều là những tướng lĩnh lão thành, vũ khí lại tiên tiến, Hứa Mộ Triều tự nhận về mặt quân sự cô chẳng có tài cán gì, đối kháng trực diện căn bản là không thể thắng được. Phục kích quy mô nhỏ, đối phương lại chủ quan khinh địch, như vậy mới giành được thắng lợi.

Mặc dù như thế nhưng toàn Đại đội 5 vẫn hết sức vui mừng. Hứa Mộ Triều cũng biết là vì có cô trở về nên mọi người mới lần nữa tin tưởng vào cuộc chiến như vậy. Chỉ cần tinh thần phấn chấn thì năng lực chiến đấu tự nhiên cũng hơn hẳn ngày thường.

Tuy nhiên muốn thay đổi thế cục, con đường phải đi còn rất gian nan.

"Để dân thường của tộc ta áp giải tù binh về phía nam, đồng thời thay mặt tôi và Mộ Đạt cảm ơn bọn họ đã hết lòng cống hiến cho sự tồn vong của thú tộc." Hứa Mộ Triều nói.

Lại hai ngày nữa trôi qua.

Tư lệnh Tiết – tổng chỉ huy quân tiền tuyến, người luôn nhạy bén phát hiện, quét sạch tàn binh thú tộc còn sót lại trên chiến trường – mấy ngày gần đây lại có chút thay đổi.

Những biến đổi nho nhỏ này lại khiến người ta phải nhức đầu.

Đội quân phụ trách nhiệm vụ truy kích liên tiếp gửi báo cáo bị phục kích về. Tuy rằng mỗi lần bị phục kích, quân số hao tổn không nhiều lắm, có lúc một nghìn, có lúc năm trăm, nhưng nhiều lần cộng lại, đến giờ đã mất liên lạc với gần năm nghìn binh lính loài người.

Có kẻ đang tổ chức phản công. Đây là một tín hiệu đáng cảnh giác.

Là chuyên gia dụng binh nên Tư lệnh Tiết hiểu rất rõ tầm quan trọng của sĩ khí trong chiến tranh. Thời gian trước, loài người có thể thắng thú quân, thực lực là nhân tố quyết định, thế nhưng sĩ khí của thú quân xuống dốc không phanh mới là nhân tố quan trọng khiến loài người

nhanh chóng chiến thắng với tổn thất cực nhỏ.

Không thể để cho thú tộc có cơ hội chấn chỉnh sĩ khí, ông ta lập tức hạ lệnh, tập hợp toàn quân, chia thành từng đội năm nghìn người, tiếp tục truy kích, nhưng lần này phải cẩn thận một chút. Nhưng trong quân tiền tuyến cũng có một số binh lính đã bị thắng lợi làm cho mờ mắt, mà Hứa Mộ Triều lại rất am hiểu cách "diễn kịch", lần nào cũng dụ được binh lính loài người sập bẫy. Đồng thời, cô cũng liên tiếp đổi địa điểm tấn công, không bao giờ xuất hiện trước một toán lính loài người hai lần. Mấy ngày sau đó, Đại đội 5 bắt được không ít binh lính loài người làm tù binh, giao cho dân thường thú tộc phía nam trông chừng.

Ngoài ra, đại đội của Hứa Mộ Triều gần như phát triển với tốc độ điên cuồng, đã thu nhận ít nhất năm nghìn thú binh chạy loạn. Mà khi thấy sĩ khí của mọi người trong Đại đội 5 tăng cao, toán lính đào ngũ cũng dần tin tưởng thú tộc thực sự vẫn còn hi vọng.

Cùng lúc đó, Mộ Đạt cũng dẫn hơn một vạn quân trung lộ có tỉ lệ thương vong nhỏ tới hội quân với Hứa Mộ Triều. Bọn họ chỉ có duy nhất một mục tiêu, chính là ban chỉ huy của Tư lệnh Tiết đóng quân tại miền Nam.

Từ thiết bị theo dõi đặt ở tiền tuyến, thấy hai toán thú binh đang tập kết ở phía nam, Tư lệnh Tiết liền cười khẩy.

Năng lực tác chiến của mỗi binh sĩ loài người không bằng thú binh, nếu như thú tộc chia quân chạy trốn thì vũ khí mới cũng không phát huy được tác dụng và việc truy kích sẽ phải tốn rất nhiều tinh lực và thời gian. Thế nhưng hôm nay, bọn chúng lại dẫn quân đến quyết đấu trực diện, thật là một hành động ngu xuẩn.

Chỉ là tại sao bọn chúng lại lựa chọn cách lấy trứng chọi đá này?

Tuy rằng vẫn còn nghi ngờ tính xác thực của chuyện này nhưng các tham mưu vẫn lên kế hoạch tác chiến cả đêm, ba vạn binh sĩ ở đây cũng đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng, bất kể quân địch có âm mưu gì, Tư lệnh Tiết cũng tự tin rằng mình có thể đánh lui được hai vạn thú binh này.

Cuộc họp tác chiến kéo đến nửa đêm, một tham mưu báo cáo: "Thưa ngài Tư lệnh, các nhánh quân tiên phong phái đi truy kích đã trở lại hơn phân nửa."

Tư lệnh Tiết gật đầu. Chiến đấu với thú tộc cũng có điểm tốt, đó là không bao giờ phải lo có gian tế trà trộn vào, bởi thú tộc vốn không thể nào ngụy trang thành con người. Dĩ nhiên,

trước đó, Tư lệnh Tiết đã nhận được chỉ thị bí mật của Cố Nguyên soái, nói trong thú tộc có một nhân vật đặc biệt là một nữ bán thú hình người. Ông ta nghe nói, thậm chí ngay cả Thiếu tá Quan Duy Lăng và các quan quân ở thành phố Tuyên Phương cũng bị cô ta che mắt. Bởi thế, ông ta ra lệnh, nếu thấy bất kì phụ nữ nào từ lãnh địa thú tộc xâm nhập vào thành phố Phàn Nam thì phải lập tức bắt sống.

Cho nên nửa đêm hôm nay, sau khi mơ màng chợp mắt được một lát, Tư lệnh Tiết đột nhiên giật mình tỉnh giấc, thấy trước giường có một bóng người mảnh khảnh đứng bất động thì liền lấy làm kinh hãi.

Dưới ánh đèn bàn êm dịu, cô gái giống hệt như trong lời đồn đại, trẻ trung, thanh tú. Dưới vành mũ màu xanh là khuôn mặt với các đường nét hết sức dịu dàng, xinh đẹp.

Nữ tướng thần bí trong truyền thuyết thú tộc – Hứa Mộ Triều!

Trái ngược hoàn toàn với vẻ dịu dàng là khẩu súng của cô, trầm ổn, vững vàng, nhắm thẳng vào trán của ông ta.

Mấy tên lính cao lớn đứng bảo vệ phía sau lưng cô, yên lặng như những xác chết. Cho dù bọn họ chỉ trầm mặc đứng một chỗ nhưng vẫn khiến người ta cảm nhận được mùi máu tanh nồng lờ mờ tỏa ra từ cơ thể.

Lẽ nào xuất hiện gian tế trong binh đoàn loài người? Tư lệnh Tiết quả thật không thể tin nổi vào mắt mình.

Ông ta bắt đầu thấy hối hận bởi mệnh lệnh mình ban ra không đủ chặt chẽ. Ông ta chỉ mới cảnh báo quân phòng thủ trong thành phố phải cẩn thận những phụ nữ đi một mình, mà không nghĩ tới việc nếu cô ta có gian tế che chở, trà trộn trong đội ngũ vào thành thì làm sao bọn họ có thể phát hiện ra được?

Chương 37: Mệnh lệnh của Nguyên soái

Tại đại sảnh của bộ chỉ huy quân sự quân nam lộ tọa lạc tại thành phố Phàn Nam của loài người. Vào lúc nửa đêm, lính gác yên lặng đứng sừng sững dưới lầu. Màn đêm vô cùng yên tĩnh, không một ai phát hiện ra sự khác thường bên trong phòng chỉ huy.

Tư lệnh Tiết bị trói chặt chân tay, trên cổ còn có một con dao kề sát. Nhưng điều này cũng không thể ngăn cản ông ta phẫn nộ gào lên: "Quân phản bội!"

Mấy tên lính loài người cất giọng cười trầm thấp, một người trong số đó lên tiếng: "Chúng tôi là những quân nhân trung thành nhất."

Một tên lính khác cười nhạo, nói: "Ông vẫn cho rằng chúng tôi là con người sao?"

Tư lệnh Tiết khiếp đảm nhìn bọn họ, thoáng chốc nghẹn lời.

Hứa Mộ Triều phẩy tay, bọn lính lập tức lui xuống. Cô lẳng lặng nhìn Tư lệnh Tiết, nói: "Tư lệnh Tiết, hôm nay mạo muội ghé thăm thế này đúng là một việc bất đắc dĩ. Tôi đến vì hòa bình. Thú tộc chúng tôi thực sự không muốn…"

Tư lệnh Tiết lạnh lùng ngắt lời cô: "Tôi sẽ không bao giờ tin tưởng mấy lời dối trá đó của cô."

Hứa Mộ Triều không hề cảm thấy tức giận, vừa mỉm cười vừa nhấn mạnh thành ý của mình một lần nữa. Thế nhưng Tư lệnh Tiết căn bản không thèm nghe, chỉ nhắm mắt lại, từ chối trò chuyện.

Đối với người như vậy, lấy cái chết ra để uy hiếp ông ta cũng chưa chắc đã sợ. Hứa Mộ Triều không nổi giận, bởi cô đã nghĩ tới tình huống này từ sớm.

"Giết hắn nhé?" Một tên lính lên tiếng hỏi.

Hứa Mộ Triều lắc đầu. "Chúng ta đến phòng chỉ huy xem sao đã."

Nhờ vài tên lính zombie khôi phục hình dáng con người yểm trợ, lẻn vào nơi này kì thực là một hành động vô cùng nguy hiểm. Tuy đã bắt được Tư lệnh Tiết làm con tin nhưng chỉ cần sơ sẩy một chút thôi, bọn cô sẽ lập tức bị lính canh bên ngoài phát hiện. Phải làm thế nào để có thể chế ngự được ba vạn binh lính loài người này với tổn thất nhỏ nhất đây?

Sau chiếc bàn tròn trong phòng chỉ huy rộng lớn, tám chiếc màn hình tinh thể lỏng màu xanh khổng lồ treo lơ lửng trên không đang ở trong trạng thái nghỉ. Đối diện chiếc bàn tròn là một loạt thiết bị, máy tính được xếp liền kề nhau, biểu hiện trạng thái chờ.

“Đây là hệ thống chỉ huy tác chiến.” Một zombie cao lớn, nhã nhặn đột nhiên lên tiếng.

Hứa Mộ Triều gật đầu. “Tôi biết. Đáng tiếc là không biết sử dụng. Nếu không…”

Một gã zombie liền nói: “Tôi biết cách sử dụng.”

Hứa Mộ Triều nhíu mày.

Gã zombie đó cười khổ, giải thích: “Tôi từng là phó giáo sư Viện hàn lâm Khoa học thông tin quốc gia.” Hắn nhanh chóng điểm ngón tay thao tác trên bàn phím, rất nhanh sau đó, tất cả màn hình đều sáng lên, rất nhiều số liệu cùng hình ảnh hiện ra.

Hứa Mộ Triều vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nói: “Tốt quá rồi!”

Tên phó giáo sư zombie đưa Tư lệnh Tiết đến, bắt ông ta quét vân tay và con ngươi, sau đó nhanh chóng mở hệ thống chỉ huy lên. Sau đó, hắn cười, nói: “Thống lĩnh Hứa, cô muốn hạ mệnh lệnh gì cho quân đội loài người đây?”

Hứa Mộ Triều cũng cười. “Đây chính là sự tai hại của công nghê cao.” Ngẫm nghĩ một chút, cô nở nụ cười gian xảo, ra lệnh: “Đầu tiên, lệnh cho tất cả các tham mưu cấp cao cùng quan quân các cấp mười phút nữa phải đến bộ Tư lệnh báo cáo.”

Mười phút sau.

Trong phòng ngủ của Tư lệnh Tiết có vẻ hơi đông đúc. Hơn mười vị tướng lĩnh cấp cao đều bị trói nghiến lại, ai nấy đều chỉ có thể phẫn nộ trong lòng. Trung tâm chỉ huy ở thành phố Phàn Nam đã hoàn toàn bị tê liệt.

Hứa Mộ Triều cũng lười giải thích với bọn họ, tiếp tục bảo tên zombie kia hạ lệnh: “Lệnh cho binh đoàn áo giáp hạng nặng và đội súng laser trọng lực hai giờ nữa vận chuyển vũ khí ra khỏi khu vực phía bắc thành phố. Nhân tiện truyền tin cho Mộ Đạt phái người đi mai phục, cướp vũ khí.”

Mấy giây sau, tên zombie đó nói: “Bọn họ yêu cầu bộ tư lệnh đưa ra lí do cụ thể.”

Hứa Mộ Triều suy nghĩ một lát rồi nói: “Cứ nói với bọn họ là Cố Nguyên soái sắp tới tiền

tuyến để thị sát, nên bảo bọn họ đợi lệnh hộ tống ở ven đường."

"Mệnh lệnh thứ ba, đợi sáng sớm hãy truyền xuống. Đã nhận được văn kiện đầu hàng chính thức của thú tộc. Mọi người đã vất vả nhiều rồi, nghỉ ngơi vài ngày đi." Cô cười. "Sau đó truyền tin cho Mộ Đạt, đúng mười hai giờ đêm mai đi công thành!"

Đám zombie ai nấy đều nở nụ cười. Hứa Mộ Triều thở phào nhẹ nhõm, trong lúc lơ đãng quay đầu lại, liền nhìn thấy sắc mặt Tư lệnh Tiết đang bị trói trong góc trầm hẳn xuống.

Trong lòng cô khẽ dao động, liền bước tới gần, cúi người nhìn chằm chằm vào mắt ông ta. "Tư lệnh Tiết, tại sao trông ông không hề có vẻ bất an nhỉ?"

Tư lệnh Tiết trừng mắt nhìn cô, sau đó tức giận quay đầu đi. Đây mới là phản ứng nên có sau khi nghe tin đội quân của mình sắp gặp nguy hiểm.

Mọi việc đều đã sắp xếp xong xuôi, đám zombie thay phiên nhau trông chừng, Hứa Mộ Triều ngồi trước màn hình máy vi tính trong phòng chỉ huy.

Liệu mọi việc có được tiến hành thuận lợi hay không đây? Bắt gọn ba vạn binh lính, cộng thêm một vạn tù binh đã bắt được trước đó, liệu có đủ để Cố Nguyên soái đồng ý đàm phán với thú tộc?

Song trong lòng cô luôn cảm thấy có một sự bất an không sao lí giải nổi.

Không biết hệ thống chỉ huy tác chiến này có vấn đề gì không đây? Cô đứng lên, tiến đến gần màn hình máy tính, đôi mắt đen láy cẩn thận nhìn chăm chú vào màn hình nhưng không thể nhận ra bất cứ điều gì bất thường.

Cũng trong đêm hôm đó, tại dinh thự thống soái quân sự tối cao của loài người, ngọn đèn trong thư phòng vẫn sáng cả đêm.

Điều khiến Cố Nguyên soái đến giờ vẫn còn thức, lại cho gọi Quan Duy Lăng và Tạ Mẫn Hồng đến, chính là hai bản báo cáo nghiên cứu trên mặt bàn.

Quan Duy Lăng và Tạ Mẫn Hồng xem xong báo cáo, bầu không khí trong thư phòng nhất thời trở nên trầm lặng. Họ biết Cố Nguyên soái đang chờ đợi họ đưa ra ý kiến của mình.

“Nguyên soái, từ bản báo cáo X6-75, tôi cho rằng trình độ chế tạo người máy của đảo Tây Vu đã vượt xa loài người.” Vẻ mặt của Tạ Mẫn Hồng hiếm có lúc nào nghiêm túc như vậy. “Chúng ta phải làm tốt công tác chuẩn bị ứng biến. Có lẽ đây là nguy cơ lớn nhất mà loài người sẽ phải đối mặt trong suốt mấy chục năm qua.”

Báo cáo này được đúc rút từ việc nghiên cứu chuyên sâu những tù binh người máy mà Quan Duy Lăng bắt được ở đường ven biển phía tây mấy ngày trước.

Bởi vì tỉnh giấc lúc nửa đêm nên Cố Nguyên soái chỉ vội vàng khoác áo sơ mi màu xanh nhạt cùng chiếc quần màu trắng, trông thoải mái hơn ngày thường rất nhiều. Thế nhưng sắc mặt của anh lại không thoải mái chút nào, hai chân mày cau lại, ánh mắt lạnh băng, cho thấy anh cực kì coi trọng hai bản báo cáo này.

“Bản báo cáo thứ hai… Cô gái kia có kết cấu ADN rất kì lạ, Viện Sinh học cũng không thể giải thích được.” Tạ Mẫn Hồng liếc nhìn Quan Duy Lăng. “Tại sao lần đó anh không bắt cô ta về? Không nỡ à?”

Quan Duy Lăng nghe ra ý trêu chọc trong câu nói của Tạ Mẫn Hồng thì tức giận nói: “Lúc đó, thú tộc và zombie đều có quân số nhiều hơn chúng ta, bắt làm sao được?”

Tạ Mẫn Hồng cười khà khà. “Nhưng cô gái này đúng là rất lợi hại, vừa quay về thú quân đã khiến Tư lệnh Tiết đau cả đầu.” Anh ta đang nói đến báo cáo quân sự mà Tư lệnh Tiết mới đưa cách đây mấy ngày, trong đó có nói mỗi ngày đều có tiểu đội loài người bị phục kích, mất tích. Mà sau khi nghiên cứu, bộ tham mưu tác chiến đã đưa ra kết luận, phương thức tác chiến này mặc dù không được tính là cao siêu mới mẻ nhưng lại hết sức hữu hiệu, đồng thời phù hợp với cách thức tác chiến của đội quân thú tộc.

“Lệnh cho Tư lệnh Thôi nhanh chóng kết thúc chiến tranh với thú tộc. Về phần Hứa Mộ Triều, phải bắt sống cho tôi.” Cố Nguyên soái ngẩng đầu, nói.

“Tuân lệnh Nguyên soái!” Hai người Quan, Tạ đồng thanh đáp.

Đúng lúc này, người hầu ngoài cửa bỗng gõ cửa. Đây là tình huống vô cùng hiếm thấy, có thể cắt ngang cuộc họp bí mật của Nguyên soái, hẳn là chuyện vô cùng khẩn cấp.

“Nguyên soái!” Người hầu bước vào với sắc mặt hết sức nghiêm trọng. “Sĩ quan giám sát hệ thống tác chiến đưa tin khẩn cấp. Bộ chỉ huy quân nam lộ đã bị thú tộc chiếm lĩnh.”

Quan Duy Lăng và Tạ Mẫn Hồng cùng khiếp sợ đứng bật dậy. Cố Nguyên soái thu lại ánh nhìn. "Lập tức truyền hình ảnh lại đây."

Trực giác của Hứa Mộ Triều quả không sai, bộ Tư lệnh bị đánh chiếm mà Tư lệnh Tiết lại không cảm thấy tức giận, quả nhiên là có nguyên nhân. Để đảm bảo quyền tìm hiểu thông tin tuyệt đối của Cố Nguyên soái, mỗi hệ thống tác chiến của loài người đều được bí mật cài hệ thống truyền hình ảnh. Tư lệnh Tiết và một số tướng lĩnh cấp cao cũng biết điều này.

Nói cách khác, mỗi khi hệ thống tác chiến của bộ Tư lệnh được khởi động, tất cả hình ảnh bên trong bộ chỉ huy, mỗi một mệnh lệnh được truyền xuống, đều có thể bị Cố Nguyên soái kiểm tra bất cứ lúc nào. Mà sĩ quan giám sát hệ thống tác chiến chính là chuyên gia giám sát các cơ cấu bí mật xem có gì bất thường hay không.

Trên màn hình tinh thể lỏng khổng lồ treo lơ lửng trên không trung hiện lên toàn bộ hình ảnh sự việc xảy ra trong căn phòng. Bọn họ nhìn thấy một cô gái mặc quân phục của loài người, cởi mũ, để lộ mái tóc đen dài, ngồi trước màn hình. Tên lính loài người ở bên cạnh cô nói: "Tôi biết cách sử dụng, trước đây tôi từng là phó giáo sư Viện hàn lâm Khoa học thông tin quốc gia."

Sau đó, cô gái tỏ ra rất vui mừng.

"Gian tế ư?" Tạ Mẫn Hồng nhíu mày, hỏi.

Cố Nguyên soái lắc đầu. "Không, là zombie."

Ba người tiếp tục yên lặng, tập trung tinh thần xem đoạn video quay lại sự việc xảy ra nửa giờ đồng hồ trước.

Khi nhìn thấy đôi mắt đen láy của Hứa Mộ Triều đột nhiên lóe sáng, ra lệnh cho hai quân đoàn mang vũ khí kiểu mới đến thành phố phía bắc nghênh đón Cố Nguyên soái, Quan Duy Lăng lập tức cau mày lại, Tạ Mẫn Hồng lại cười nhạo. "Cũng biết bịa chuyện đấy chứ. Nguyên soái, tác phong của quân ta vẫn còn có chút quan liêu."

Cố Nguyên soái khẽ cười lạnh một tiếng.

Cuối cùng, hình ảnh dừng lại ở lúc cô gái kia trầm tư đứng lên, tiến đến gần màn hình. Bọn họ thậm chí còn thấy rõ từng cái nhíu mày của cô. Cô khoanh tay đứng thẳng, đôi mắt trong veo hiện lên tia sáng sắc bén, nhìn chằm chằm vào màn hình. Dường như cô đã phát hiện ra

điều gì đó khác thường, ánh mắt đó như thể xuyên thấu màn hành, nhìn thấy ba người bọn họ đang âm thầm quan sát. Cuối cùng, cô khẽ mím môi, lại ngồi xuống, nhắm mắt ngủ.

Hình ảnh đến đó thì đột nhiên ngừng lại.

Tạ Mẫn Hồng thở ra một hơi dài, lẩm bẩm: "Cô gái này thật là lợi hại, nhìn dáng vẻ cô ấy thật giống như biết chúng ta đang quan sát vậy."

Quan Duy Lăng nghiêm túc nhìn chằm chằm vào hình ảnh cô gái chống một tay lên trán, gà gật ngủ, mấy giây sau mới mở miệng nói: "Nguyên soái, chúng ta có lập tức xuất binh không?"

Cố Nguyên soái cũng nhìn Hứa Mộ Triều chằm chằm. Mặc dù đã từng nhìn thấy ảnh của cô nhưng đây là lần đầu tiên anh thấy cô gái bán thú này bằng xương bằng thịt. Anh cũng cảm thấy cô hơi khác so với tưởng tượng, nhưng rồi lại cảm thấy đúng là hình dáng trong tưởng tượng của mình. Sát khí không nặng nề, mặc quân phục mà còn có vẻ xinh đẹp, mạnh mẽ, nhưng khí chất lại không khiến cho người ta khiếp sợ. Điều này đối với một tướng lĩnh mà nói, cũng không phải chuyện tốt, nó chứng tỏ cô không có đủ sự nhẫn tâm.

Lợi dụng zombie có thể biến đổi sang hình người để lên kế hoạch đánh lén bộ Tư lệnh, rất thông minh mà cũng thật liều lĩnh. Nếu không có hệ thống giám sát bí mật thì kế hoạch này của cô hẳn đã thành công rồi. Sự gan dạ, sáng suốt này cũng coi như là kì tài.

Chỉ có điều, trong lúc đánh lén, cô thường để lộ nụ cười nhàn nhạt, trong sáng tựa hồ không có bất cứ toan tính sâu xa nào. Nụ cười này thực sự không hợp với tình thế giương cung bạt kiếm cô đang tạo dựng chút nào.

"Nếu như cô ta đã dự đoán tôi sẽ đến tiền tuyến thị sát, vậy thì cứ làm theo mong muốn của cô ta đi." Cố Nguyên soái bỗng nhiên lên tiếng.

"Hả?" Quan Duy Lăng và Tạ Mẫn Hồng đều ngẩn người.

"Điều động quân biên phòng bao vây ranh giới thành phố Phàn Nam thì cần bao nhiêu thời gian?" Cố Nguyên soái hỏi.

"… Tầm năm tiếng đồng hồ." Tạ Mẫn Hồng nhanh chóng tính toán rồi trả lời.

"Chuẩn bị máy bay, hai tiếng sau tôi sẽ đi." Dứt lời, Cố Nguyên soái đứng dậy.

Lúc bình minh.

Trong cuộc nam chinh lần này, loài người có hơn mười lăm vạn binh lực, ngoài ra còn có các nhánh quân tập trung rải rác ở các chiến tuyến nhỏ. Vì vậy khi trực tiếp nhận được mệnh lệnh của Cố Nguyên soái, các nhánh quân vô cùng phấn chấn, hành quân cả đêm để bao vây thành phố Phàn Nam.

Lúc Hứa Mộ Triều nhận được tin báo khẩn của Mộ Đạt thì kinh ngạc không nói nên lời. Quân đội loài người đã ở ngoài thành, tạo một vòng kiên cố như lồng sắt ư? Ngay cả hai vạn thú binh dưới sự chỉ huy của Mộ Đạt cũng bị vây trong cái lồng sắt đó?

Tại sao loài người lại không tiếc công tập hợp binh lực hùng mạnh đến vậy để tập trung đối phó với quân tiền tuyến của thú tộc? Lẽ nào bọn họ đã biết sự khác thường tại thành phố Phàn Nam?

Đúng bảy giờ sáng, theo lệnh của Tư lệnh Thôi, đám lính đang nghỉ dưỡng ở thành phố Phàn Nam bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc. Thiết bị thông tin được đặt trong từng doanh trại đột nhiên được chỉnh về cùng một tần số, từ đó truyền ra một giọng nói trầm ổn: “Xin chào các anh em đồng đội quân nam lộ, tôi là Cố Triệt.”

Nghe thấy giọng nói này, đám lính đờ người ra trong giây lát, sau đó đột nhiên phát ra tiếng hoan hô, reo hò như sấm rền, vang vọng tới tận mây xanh. Như thể cả thành phố Phàn Nam đều bừng tỉnh ở thời khắc đó.

“Cố Nguyên soái! Là Cố Nguyên soái đích thân hạ lệnh!” Đám lính hò reo.

“Thật vậy sao?” Có người nghi hoặc hỏi lại. “Đúng là Cố Nguyên soái sao?”

“Ai dám cả gan giả danh Cố Nguyên soái sử dụng tần số thông tin quân dụng chứ?”

Giọng nói trong thiết bị thông tin quân dụng ngừng lại một chút rồi tiếp: “Thành phố Phàn Nam có gian tế xâm nhập. Chỉ huy của các bạn đang bị nhốt ở bộ Tư lệnh. Tôi lệnh cho mọi người lập tức bao vây bộ Tư lệnh, chờ chỉ thị của tôi.”

Ý kiến để Cố Nguyên soái trực tiếp hạ lệnh thông qua tần số riêng là do Tạ Mẫn Hồng đề xuất. Nếu như để quân địch thông báo với quân lính ở thành phố Phàn Nam biết bộ Tư lệnh đã bị người ta thao túng thì e là sẽ làm nhụt sĩ khí của anh em, chưa kể có khi còn sinh ra bạo loạn. Nhưng nếu lúc này để Cố Nguyên soái tiếng tăm lẫy lừng trực tiếp ra mặt, tinh thần

chiến đấu của binh lính nhất định sẽ tăng cao, sĩ khí càng khong thể bị ảnh hưởng.

Giọng nói này cùng lúc cũng vang lên ở phòng chỉ huy của bộ Tư lệnh.

Tư lệnh Tiết cùng tất cả những sĩ quan cấp cao loài người bị bắt đều tươi cười rạng rỡ. Hứa Mộ Triều chửi thề một tiếng rồi ra lệnh cho đám zombie lập tức phong tỏa các lối ra vào của phòng chỉ huy.

Mà lúc này, Cố Nguyên soái đang ngồi ở bộ chỉ huy tạm thời cách thành phố Phàn Nam một trăm kilômét về phía bắc, lẳng lặng nhìn hình ảnh trên màn hình. Anh nhấn nút truyền tin ở hệ thống tác chiến, trầm giọng nói: "Hứa Mộ Triều."

Trên màn hình, cô gái vốn đang ngồi nhíu mày tập trung tìm đối sách, nghe thấy giọng nói của anh thì toàn thân nhất thời cứng đờ như hóa đá. Cô ngẩng phắt đầu lên, vẻ mặt hoảng hốt như thể vừa bị sét đánh, miệng há ra nhưng lại không biết phải nói gì.

Cố Nguyên soái đột nhiên cảm thấy trái tim mình dường như đã bị phản ứng này của cô làm cho tan chảy.

Chương 38: Cò kè bớt một thêm hai

Không giống với giọng nói vang vọng toàn thành bàn nãy, giọng nói này truyền ra từ màn hình tinh thể lỏng, phảng phất như sát ngay bên tai Hứa Mộ Triều. Cô quay đầu, liếc mắt nhìn các sĩ quan loài người cùng đám zombie ở phòng bên, có vẻ như bọn họ đều không nghe thấy giọng nói này.

Lưng cô toát đầy mồ hôi lạnh. Tại sao Cố Nguyên soái lại biết cô ở trong phòng này chứ? Chẳng lẽ có kẻ phản bội?

Cô lập tức ra hiệu cho một tên zombie đứng canh ngoài cửa, lệnh cho hắn kiểm tra cẩn thận lần nữa xem trên người Tư lệnh tiết có thiết bị truyền tin siêu nhỏ nào không. Tên zombie lắc đầu.

Cô nhìn chằm chằm vào màn hình tinh thể lỏng khổng lồ trên hệ thống tác chiến.

Cố Nguyên soái – Cố Triệt?

Nghe giọng nói thì có vẻ còn trẻ tuổi, âm điệu trầm thấp, không nhanh không chậm, giống như đã nắm đại cục trong tay. Đúng thật là anh ta đã nắm toàn bộ đại cục.

Hứa Mộ Triều trầm giọng nói: "Chào ngài, Cố Nguyên soái."

"Nộp vũ khí đầu hàng đi." Giọng điệu của Cố Triệt vô cùng bình tĩnh và dứt khoát.

Trong lòng Hứa Mộ Triều khẽ run rẩy, cô nói với giọng kiên định: "Ngài Nguyên soái, điều thú tộc chúng tôi mong muốn không phải là chiến tranh, cũng không phải là đầu hàng. Chúng tôi muốn hòa bình."

"Tôi đã cho các người cơ hội." Giọng nói của anh bỗng dịu dàng như nước.

"Đó là vì có kẻ phản bội." Hứa Mộ Triều nói. "Hiện giờ chúng tôi đã giành được quyền khống chế thú tộc, tình huống như vậy sẽ không xảy ra nữa."

Cố Nguyên soái trầm mặc. Hứa Mộ Triều toát đầy mồ hôi lạnh, tình hình của thú tộc, Quan Duy Lăng cũng biết sơ sơ, không biết anh ta đã nói sự thật cho vị lãnh đạo trẻ tuổi này biết chưa? Cô chợt nhận ra mình đã quá ngây thơ, nhấn mạnh việc có kẻ phản bội thì có ích lợi gì? Đàm phán với người như vậy, e là chỉ có quyền lợi mới có thể tác động được đến anh.

Quả nhiên, cô nghe thấy anh đặt câu hỏi với giọng khinh bỉ: "Quyền khống chế thú tộc ư? Quyền khống chế ba vạn tàn binh à?"

Hứa Mộ Triều lấy lại bình tĩnh, tự nhủ phải thật tỉnh táo. Từ việc Cố Nguyên soái từng đồng ý liên minh với thú tộc có thể thấy anh thực sự không mong muốn trước khi đại chiến với người máy phải hao tổn thêm nhiều binh lực. Hơn nữa, anh cũng không giết tù binh thú tộc, điều này có phải chứng tỏ rằng, anh sớm đã đoán được có một ngày, loài người sẽ cùng thú tộc đàm phán hòa bình?

Một khi đối phương đã cần điều gì đó ở mình thì nhất định mình phải có vốn liếng để đàm phán.

Thế là Hứa Mộ Triều kiên định nói: "Không, Nguyên soái! Ngoài ba vạn tàn binh ra thì còn có hơn mười vạn dân thường nữa. Chí ít có thể tập hợp được mười vạn quân. Nói không

chừng ngày nào đó, đội quân người máy của Minh Hoằng sẽ tấn công từ phía đông. Chắc hẳn ngài mong muốn có thêm mười vạn thú binh dũng mãnh chứ không phải trong lúc thương vong nặng nề nhất còn bị người máy thừa dịp nhảy vào."

Có chút bất ngờ, Cố Nguyên soái đáp: "Có lí!"

Hứa Mộ Triều nhất thời không biết câu nói này của anh là thật lòng hay đang châm chọc, chỉ có thể cứng rắn tiếp: "Hơn nữa, trong tay tôi còn có toàn bộ quan quân của bộ Tư lệnh quân nam lộ, phía nam còn có một vạn tù binh loài người. Những con số này chưa đủ để đổi lấy nền độc lập cho thú tộc sao?"

Cố Nguyên soái hỏi: "Đây chính là toàn bộ vốn liếng của cô sao?"

Hứa Mộ Triều đờ người, chậm rãi đáp: "Đúng vậy!"

"Vẫn còn thiếu." Anh ta nói. "Thú tộc không thể độc lập được."

"Nguyên soái, trong tay tôi còn có hơn một vạn người của ngài."

"Khi cần thiết, tôi không ngại để bọn họ vì nước vong thân."

Nguồn ebooks: http://www.luv-ebook.com

Đúng là một kẻ lòng dạ độc ác! Hứa Mộ Triều đã trao đổi với Mộ Đạt, e là không thể nào giành được độc lập toàn diện. Nếu đổi lại là cô ở vị trí của Cố Nguyên soái, cô cũng sẽ không từ bỏ thành quả chiến đấu dễ dàng như vậy. Thêm vào đó, nhìn từ phương diện khác, hiện giờ zombie, người máy đều mạnh hơn thú tộc, nếu có loài người chống lưng, có khi còn có cơ hội sinh tồn. Nhưng muốn thú tộc trở thành nộ lệ của loài người lần nữa thì đó là điều tuyệt đối không thể.

Ban nãy, cô tỏ vẻ căm phẫn yêu cầu độc lập, chẳng qua vì sau màn chào giá trên trời, vẫn còn màn hạ giá nữa kia mà.

"Binh lực của ngài Nguyên soái hùng mạnh như vậy, có thể không cần quan tâm tới sinh mạng của hơn một vạn binh lính. Nhưng nếu thông tin này mà truyền ra ngoài thì e là sẽ ảnh hưởng không nhỏ tới thanh danh của ngài đấy." Hứa Mộ Triều hít sâu một hơi, sau đó tiếp tục: "Chúng tôi có thể không cần tới nền độc lập, chúng tôi có thể thần phục ngài, nhưng Cố Nguyên soái phải tuyên cáo công khai rằng dưới quyền thống trị của ngài, thú tộc và loài

người đều được hưởng quyền bình đẳng như nhau. Nói một cách khác, thú tộc tuyệt đối không thể trở thành nô lệ của loài người lần nữa! Còn nếu ngài cứ khăng khăng không chấp nhận thì chúng tôi chỉ có thể chiến đấu tới giọt máu cuối cùng. Xin Cố Nguyên soái hãy cân nhắc cho!"

Sau giây lát im lặng, cô nghe thấy Cố Nguyên soái nói: "Cộng thêm cô nữa."

"…"

"Cũng phải tuyên thệ phục tùng tôi."

Sau hai phút trầm mặc, Hứa Mộ Triều bỗng nở nụ cười. "Được. Tôi đồng ý."

Không còn cách nào khác. Trước hết, cô phải để cho anh công khai thừa nhận nền độc lập của thú tộc đã, sau này, nếu có bất cứ điều gì bất thường xảy ra, cô sẽ nghĩ cách chạy trốn. Dù thế nào đi nữa thì đến lúc đó, anh cũng không thể đổi ý được.

Đúng, cứ làm như vậy đi!

Nghĩ tới đây, Hứa Mộ Triều cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút, lấy từ túi áo ra hai tờ giấy, liếc mắt nhìn một chút, sau đó bỏ lại một tờ vào túi, đọc kĩ một lượt tờ giấy trong tay rồi nói: "Ngài Nguyên soái, tôi đã soạn sẵn bản tuyên cáo cho ngài rồi. Chỉ cần ngài tuyên bố công khai với toàn đại lục, Hứa Mộ Triều tôi tự khắc sẽ đầu hàng."

"Cứ giao cho Tư lệnh. Mười phút sau, tôi sẽ phát biểu thông cáo chính thức." Cố Nguyên soái nói.

Hứa Mộ Triều có chút giật mình. Anh chưa đọc nội dung tờ giấy mà đã đồng ý rồi sao? Đang nghĩ ngợi, cô lại nghe anh nói: "Tờ giấy còn lại viết gì vậy?"

Hứa Mộ Triều sửng sốt. "Tờ giấy còn lại…"

Anh có thể nhìn thấy cô sao? Anh có thể nhìn thấy cô. Cô giống như bị người ta châm cho một nhát kim, lập tức cảnh giác nhìn xung quanh. Thảo nào Tư lệnh Tiết không hề tỏ vẻ sợ hãi, chẳng trách Cố Nguyên soái lại biết được kế hoạch hành động của bọn cô. Trong căn phòng này, nhất định có gắn hệ thống giám sát bí mật.

Đúng là cẩn thận mấy cũng vẫn còn sơ sót. Cô tỏ vẻ thất vọng, đột nhiên nghĩ đến việc đối

phương cũng sẽ nhìn thấy dáng vẻ của mình, lại lập tức điều chỉnh cảm xúc, nhanh chóng trấn tĩnh lại.

Cô cười giả lả, nói: "Tờ giấy còn lại là bản tuyên cáo tôi viết sẵn trong trường hợp ngài đột nhiên tốt bụng, công nhận thú tộc toàn quyền độc lập tự chủ."

Cố Nguyên soái ở bên kia màn hình yên lặng trong chốc lát, có lẽ là không biết phải nói sao với tính cách "biết co biết duỗi[1]" này của cô. Cô vừa mới sôi trào nhiệt huyết nói lời chính nghĩa đòi quyền độc lập, như thể quy thuận loài người là điều bất đắc dĩ, hết sức nhục nhã vậy. Hóa ra là đã chuẩn bị từ sớm. Hơn nữa với tốc độ lấy bản tuyên cáo ra xem lướt qua rồi chọn một của cô cho thấy cô thực chất cũng tương đối hài lòng với kết quả đàm phán này.

[1] Biết co biết duỗi có nghia là biết ứng phó thích hợp với tình hình cụ thể - ND.

Cuối cùng, Cố Nguyên soái chỉ thản nhiên nói: "Quan Duy Lăng sẽ đến đón cô."

Ngày hôm sau.

Hoàng hôn yên tĩnh bao phủ vùng bình nguyên của thú tộc, bầu trời nhuốm một màu xám xỉ, ảm đạm, mịt mờ.

Thú binh trẻ tuổi trầm mặc nhìn về phương Bắc, thú binh lớn tuổi hơn thì buồn bã thở dài. "Chiến tranh… cuối cùng cũng kết thúc rồi."

"Chỉ huy, từ nay về sau thú tộc không thể có nền độc lập toàn diện sao?" Có binh sĩ hỏi nhỏ.

"Đúng vậy. Cậu không nghe thấy bản tuyên cáo mà Cố Nguyên soái đọc trên tất cả các kênh truyền hình sao? Sau này, chúng ta là con dân của đế đô."

"Thống lĩnh Hứa đã bán đứng chúng ta à?!"

"Không! Cô ấy đã cứu chúng ta. Cố Nguyên soái đã tuyên thệ, sau này thú tộc chúng ta cũng được hưởng quyền bình đẳng như loài người. Hứa Mộ Triều là anh hùng của cả thú tộc này!"

…

Nghe đám thuộc hà xì xào bàn tán, Mộ Đạt trong bộ quân phục màu xanh da trời đứng trên tòa nhà cao tầng thuộc bộ chỉ huy thú tộc, nhìn về phương Bắc, không nói tiếng nào.

Căn cứ vào nội dung bản tuyên cáo Cố Nguyên soái đọc sáng nay, thú tộc sắp được đổi thành quân đoàn độc lập, Mộ Đạt làm tư lệnh, trực tiếp báo cáo tình hình quân sự với Cố Nguyên soái. Lãnh địa của thú tộc vẫn giữ như cũ, nhưng mấy nghìn kilômét gần vùng biên giới sẽ được dùng để mở khu thương mại. Tài nguyên khoáng sản ở vùng bình nguyên của thú tộc sẽ được vận chuyển đến lãnh địa loài người, mà loài người cũng sẽ mở trường học ở khu thương mại…

Xã hội loài người xôn xao, còn phản ứng của thú tộc thì không giống nhau. Mộ Đạt biết đây là một kết quả bất đắc dĩ, nhưng cũng là kết cục tốt nhất dành cho thú tộc. Mọi việc trước mắt còn rất gian nan, không một ai có thể đoán trước được tương lai sẽ xảy ra những chuyện gì.

Mà có được kết cục này là nhờ vào cô gái mang tên Hứa Mộ Triều kia. Cô đã để y một thân một mình gánh vác sứ mệnh của thú tộc thêm một lần nữa. Cho đến khi chết già, y mới có thể đoàn tụ với người phụ nữ mình yêu.

Nhưng cô cũng vì lợi ích của thú tộc mà chấp nhận đến bên cạnh Cố Nguyên soái. Y không khỏi cảm kích trước sự hi sinh này, tự nhủ: Hứa Mộ Triều, hi vọng cô được bình yên. Nếu như Cố Nguyên soái làm hại đến cô, tôi thề rằng một ngày nào đó, đồng bào thú tộc sẽ vùng lên báo thù cho cô.

Dưới ánh hoàng hôn, tòa kiến trúc kiên cố màu trắng càng có vẻ trang nghiêm và yên tĩnh. Đây là bộ chỉ huy tạm thời, ẩn mình dưới rừng cây rậm rạp của vùng ngoại ô ở chiến khu của Cố Nguyên soái.

Dọc hai bên đường là binh lính loài người đứng sừng sững, ai cũng lăm lăm cây súng trên tay. Những chiếc xe bọc thép hạng nặng phong tỏa mọi lối vào. Chỉ có người được chỉ định mới có thể đến gần bộ chỉ huy.

Một chiếc chiến xa lẳng lặng dừng lại trước cổng bộ chỉ huy, có hai tên lính nhảy xuống xe, chĩa súng vào cô gái xuống sau cùng.

Trong quân đội loài người cũng có nữ binh, tuy nhiên cô gái này vừa xuất hiện liền thu hút ánh mắt của toàn bộ lính gác trước cổng. Vì cô mặc quân phục màu đen của thú tộc nhưng lại mang dáng dấp của con người.

Hứa Mộ Triều ngẩng đầu, lẳng lặng quan sát bố cục phòng vệ của tòa nhà. Sau cùng, cô đưa ra một kết luận, tòa nhà này hết sức kín kẽ, vững chắc, đã vào rồi là không thể trốn thoát.

Sắp được gặp Cố Nguyên soái huyền thoại rồi sao? Nghĩ đến hàng loạt tin đồn về sự máu lạnh của anh, cô chỉ biết thầm cười khổ.

Một sĩ quan trẻ, vóc dáng cao lớn đứng trước bậc thang màu xanh, vành nón hạ thấp, ánh mắt nghiêm túc nhìn cô chằm chằm.

"Quan Duy Lăng!" Không biết tại sao, nhìn thấy Quan Duy Lăng tới đón, cô lại cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn một chút. Có lẽ là bởi anh ta đã từng đồng ý với A Lệ rằng sẽ bảo vệ mạng sống của cô.

Thế nhưng A Lệ…

"Xin lỗi, tôi vẫn chưa có tin tức gì về A Lệ." Nói ra lời này, cô thấy lòng mình chùng hẳn xuống. Trong lúc tìm cách đối phó với loài người, cô vẫn bí mật tìm kiếm tung tích của A Lệ nhưng không thu hoạch được gì. Cứ như thể cậu đã bốc hơi khỏi trái đất này vậy.

Quan Duy Lăng tỏ ra hơi thất vọng, đôi mắt đen láy bình tĩnh nhìn chằm chằm vào cô, không nói một lời. Anh ta phất tay một cái, một người đàn ông trung niên mặc áo khoác trắng từ phía sau bước lên, trên tay cầm một ống tiêm cực nhỏ.

"Này, đừng nói là các người thực sự muốn giải phẫu tôi đấy nhé?" Hứa Mộ Triều cố gắng giữ bình tĩnh, tự trấn an sẽ không có chuyện đó, bởi ngay cả Minh Hoằng cũng biết để cô sống đáng giá hơn là chết.

Quan Duy Lăng khẽ liếc mắt. Kim tiêm nhẹ nhàng đâm vào cần cổ mảnh khảnh của Hứa Mộ Triều, trong đôi mắt đen láy rốt cuộc vẫn lộ ra một tia kinh hoàng. Quan Duy Lăng đưa tay đỡ lấy cơ thể mềm nhũn của cô.

"Nếu như tìm được A Lệ, nhớ nói cho tôi biết." Cô túm lấy tay anh ta, thì thào như thể đang mê sảng. Thấy anh ta rốt cuộc cũng gật đầu, cô mới yên tâm nhắm mắt lại. Xem ra cô sẽ không bị nguy hiểm tới tính mạng.

Quan Duy Lăng thấy cô đã hôn mê mới đưa tay bế cô lên.

“Thưa ngài, để tôi.” Người đàn ông trung niên bên cạnh bước lên trước định đỡ lấy cô. Nhưng Quan Duy Lăng lại nghiêng người tránh, nói: “Tôi đưa cô ấy đến phòng thí nghiệm.”

Phòng của Cố Nguyên soái nằm ở tầng cao nhất của tòa nhà màu trắng này. Quan Duy Lăng đích thân giao lại Hứa Mộ Triều cho chuyên gia hàng đầu Viện nghiên cứu Sinh học rồi mới quay trở về bộ chỉ huy.

Có lẽ là do đã sẩm tối nên ánh đèn trong phòng cũng trở nên tù mù, khiến những đồ trang trí đơn giản mà đẹp đẽ cũng nhuốm vẻ ảm đạm. Quan Duy Lăng vừa bước vào phòng liền thấy Tạ Mẫn Hồng đứng dưới ánh đèn, trên tay cầm một tờ giấy, cả người cứng đờ, quay đầu nhìn về phía mình một cách khó nhọc, nói: “Trinh sát báo cáo, đã có tin tức của A Lệ…”

Quan Duy Lăng giật lấy tờ giấy trên tay anh ta. Tạ Mẫn Hồng không nói một lời, xoay người rời khỏi phòng.

Sắc trời càng lúc càng tối, giấy trắng mực đen cũng trở nên mờ mịt. Không biết đã bao lâu trôi qua, Quan Duy Lăng lấy lại bình tĩnh, nắm chặt tờ giấy trong tay, đi lên trên sân thượng.

Trên sân thượng không có đèn, chỉ có một chiếc ghế trúc nằm cô độc dưới ánh trăng. Cố Nguyên soái trong bộ quân phục phẳng phiu ngồi tựa vào lưng ghế, ngẩng đầu nhìn ánh trăng âm u lạnh lẽo, lặng lẽ đến thất thần. Chẳng biết anh đã ngồi đó bao lâu. Ánh trăng bao phủ gương mặt anh tuấn, dịu dàng của anh, hàng lông mày đen nhánh dưới bóng đêm lại lộ vẻ lạnh lẽo khiến người ta giật mình.

Quan Duy Lăng lặng lẽ nhìn anh một lát, muốn nói gì đó lại thôi, như thể cổ họng bị thứ gì đó chặn lại. Anh ta chỉ có thể ngẩng đầu, giống như Cố Nguyên soái, nhìn ánh trăng mông lung, không nói nên lời.

Ba ngày sau.

Vua zombie ở phía tây đại lục nghe xong báo cáo của binh sĩ vừa trở về từ phía đông, mặc dù lo lắng nhưng không còn sức lực để dò xét thêm nữa.

Anh ta còn có nhiều chuyện nan giải hơn cần phải giải quyết. Tối hôm qua, quân biên phòng báo cáo cảnh giới cấp một rằng có một đội quân bí ẩn đã đổ bộ lên bờ biển phía tây, dàn binh áp sát biên giới, binh lực ít nhất cũng phải có tới năm lăm vạn.

Lời nhắn của đối phương cũng đồng thời truyền đến trước mặt Thẩm Mặc Sơ.

Trên màn hình tinh thể lỏng, Minh Hoằng trong bộ quân phục màu xanh, nho nhã ôn hòa, lễ độ nói: "Tư lệnh Thẩm, loài người có một câu danh ngôn "Đánh nhau xong mới thành bằng hữu", chúng tôi không có ý đối địch với quý quân. Lần này chỉ muốn mượn đường để tiến về phía đông. Để trả thù lao, chúng tôi nguyện ý tặng một loạt vũ khí đạn dược kiểu mới, xin quý quân vui lòng nhận cho."

Trong bộ Tư lệnh zombie, vẻ mặt đám thân tín rất khác nhau. Bọn họ không ngờ binh lực của người máy lại lớn mạnh như vậy, mà danh sách vũ khí tặng kèm của bọn chúng thực sự khiến người ta phải động lòng.

"Không thể cho người máy mượn đường được." Lưu Phi giận dữ nói. "Nếu như chúng ta nhường đường thì e rằng loài người sẽ trở tay không kịp."

Trình độ khoa học kĩ thuật của chủng tộc zombie gần như ngang bằng với loài người, bên cạnh đó, hệ thống phòng ngự thông tin liên lạc trong lãnh địa có thể khiến cho quân đội loài người không thể nắm giữ được toàn diện hướng di chuyển của binh lực trong lãnh địa zombie. Vì thế mà người máy mới yên tâm mượn đường.

Cũng có tướng lĩnh không đồng ý, nói: "Ngài Tư lệnh, hiện giờ chúng ta đang loạn thù trong giặc ngoài. Nếu như toàn lực đối phó với người máy, e rằng binh lực sẽ hao tổn nghiêm trọng, đám người ngoài hành tinh kia…"

Lại có tướng lĩnh khác thẳng thắn nói: "Để loài người và người máy lưỡng bại câu thương[2] không phải là tốt hơn sao? Dù sao thì loài người cũng đâu có coi chúng ta là con người…"

[2] Ý nói hai hổ cắn nhau, nghĩa là để cho hai bên đánh nhau, cùng thiệt hại.

…

Thẩm Mặc Sơ nãy giờ vẫn trầm tư, lúc này đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt lẳng lặng quét một vòng, các tướng lĩnh lập tức yên lặng, chờ đợi quyết định sau cùng của Tư lệnh.

"Không thể cho bọn chúng mượn đường được." Anh ta trầm giọng nói. "Nếu như cho bọn chúng mượn, sau này loài người mà chiến thắng thì sẽ hận chúng ta đến thấu xương, còn người máy mà thắng thì sẽ quay đầu đối phó với chúng ta ngay. Huống hồ, chúng ta không thể bỏ mặc loài người được."

Cả phòng im lặng như tờ, tâm trạng ai cũng hết sức nặng nề. Trận chiến này không có cách nào tránh khỏi sao? Đúng lúc này, lính tình báo vội vàng chạy vào, báo: "Ngài Tư lệnh, Bộ trưởng Quân sự gửi mệnh lệnh khẩn cấp…"

Mọi người lập tức biến sắc mặt, Lưu Phi lập tức quát lên: "Nói mau!"

"Hắn lệnh cho chúng ta nhanh chóng nhường đường cho người máy. Hắn nói chiều nay sẽ đích thân tới bộ Tư lệnh để giám sát, buộc chúng ta không được tiết lộ hành tung của người máy cho loài người." Lính tình báo vừa thở hổn hển vừa nói.

Mặt Thẩm Mặc Sơ vụt biến sắc. Động tĩnh ở biên giới lớn như vậy, đúng là không tránh khỏi tầm mắt của Huggins. Anh ta vốn định sẽ tấn công đám người máy ở biên giới, sau khi phát động chiến tranh với chúng rồi mới về báo cáo với Huggins. Nhưng không ngờ Huggins lại nhận được tin tức nhanh như vậy.

Huggins thật sự mong muốn nhìn thấy người máy và loài người giao chiến. Rốt cuộc hắn vẫn luôn ôm trong lòng sự hận thù mãnh liệt đối với loài người, có lẽ trải qua một trăm năm mà vẫn chưa tiêu diệt được loài người khiến huyết thống mà hắn vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo bị sỉ nhục một cách sâu sắc.

Trước khi có thể nắm chắc phần thắng, Thẩm Mặc Sơ thực sự không thể trở mặt với đám người ngoài hành tinh kia.

Đã như vậy thì chỉ có thể nhường đường cho người máy thôi.

Đám tâm phúc rời đi, Thẩm Mặc Sơ chỉ giữ lại Lưu Phi, sắc mặt của anh ta u ám như thể bị mây đen bao phủ. "Bí mật thông báo cho loài người! Ngay lập tức!"

Quyển 4: Đế đô của anh

Chương 39: Thiếu niên thân thiết

Hứa Mộ Triều choàng mở mắt, mồ hôi lạnh thấm đẫm lưng áo.

Trong căn phòng xa lạ, tinh tế nhưng lạnh lẽo, vắng lặng, khắp nơi đều là màu sắc lạnh tanh của kim loại, cô đang nằm trên một chiếc giường trắng toát, trước mặt là một tấm kính cường lực trong suốt. Ngoài cửa đặt một chiếc xô pha, một chiếc bàn làm việc, như cách bài trí trong một căn phòng bình thường. Rèm cửa sổ được làm bằng gấm màu xám tro khá dày phủ kín cả khung cửa sổ, không thể nhìn rõ bên ngoài đang là ngày hay đêm.

Đầu hơi đau.

Mấy ngày qua, cô vẫn chìm trong hôn mê, cảm giác đau đớn và buồn nôn luôn thường trực, mỗi lần mở mắt ra, chỉ thấy cảnh tượng sáng tối mơ hồ...

Những người mặc quần áo cách li đi đi lại lại, nói gì đó với cô nhưng cô không nghe rõ. Có người liên tục tiêm các loại thuốc lên cánh tay và bắp đùi cô khiến cô không thể khống chế khả năng biến hoá giữa hai trạng thái hình người và bán thú, hao tổn biết bao sinh lực.

Đến lúc tỉnh dậy, bộ đồ vô trùng màu trắng trên người đã nhắc nhở cô một cách rõ ràng rằng những việc mà cô chúng tôi mơ hồ ấy thực sự tồn tại.

Kìm nén ngọn lửa giận bùng cháy trong lòng, Hứa Mộ Triều nhảy xuống giường, đôi chân mềm nhũn suýt thì khiến cô ngã nhào. Thuốc vẫn còn tác dụng khiến phản ứng của đại não và cơ thể trở nên vô cùng trì trệ.

Hứa Mộ Triều thử ấn công tắc trên tường, cửa kính từ từ mở ra. Cô vịn tường đi ra ngoài, kiểm tra mọi thứ xung quanh.

Sau đó, cô bỗng ngây ngẩn cả người.

Tại một góc khác của căn phòng, nơi ánh sáng không thể chiếu tới được, có một người quay lưng về phía cô, lẳng lặng ngồi trên chiếc ghế trúc, không biết đã tự bao giờ.

Hứa Mộ Triều chợt cả kinh. Là ai mà có thể thần bí ngồi bên cạnh cô không chút đề phòng như vậy?

Người đó mặc áo sơ mi quân phục màu trắng, bóng lưng cao gầy, rắn rỏi như tùng bách. Anh ta lặng lẽ ngồi một mình trong bóng tối, tựa như hòa lẫn vào màn đêm sâu thẳm, cả người toát lên vẻ lạnh lùng, tịch mịch.

Trái tim Hứa Mộ Triều đập thình thịch. Là ai? Rốt cuộc là ai chứ?

Tựa hồ nhận ra ánh mắt chăm chú của cô, người đó chậm rãi quay đầu lại, gương mặt nhìn nghiêng khôi ngô như một bức phác họa kiệt tác, ẩn hiện trong bóng tối.

Có lẽ là do tác dụng của thuốc nên mặc dù trong phòng có bật đèn nhưng hai mắt Hứa Mộ Triều vẫn không nhìn rõ. Song dù đường nét có mông lung cũng đủ khiến cô không thốt nên lời. Khuôn mặt nhìn nghiêng tĩnh lặng mà tuyệt mỹ đó, đôi mắt sáng trong như ngọc đó, vẫn như ngày đầu tiên họ gặp nhau, đều khiến trái tim Hứa Mộ Triều chấn động.

Cậu ấy chưa chết! Cậu ấy vẫn chưa chết.

Những hình ảnh vỡ vụn, lộn xộn như tia chớp rạch ngang bầu trời, lướt qua đại não hỗn độn của cô. Nhiều ngày qua, vị thống lĩnh thú tộc cô đơn này chỉ biết nhìn chiến trường nồng nặc mùi thuốc súng, thi thể chất đầy mặt đất mà không thể suy nghĩ, không thể nói được gì. Cô nghe đủ các loại tin đồn về cậu sau khi bị bắt, mỗi lần như thế, cô lại trầm mặc thật lâu, thậm chí chỉ cần nhắm mắt lại, hình ảnh cậu thiếu niên đẹp đẽ, thuần khiết lại hiển hiện, nụ cười mỉm tựa thiên sứ, nói với cô: "Mộ Triều, chúng ta hãy cùng nhau sống sót."

Mà hình ảnh cuối cùng chính là lần đầu tiên trong đời cô giết sạch đám bán thú đã từng vấy bẩn thân thể cậu. Cô đứng giữa phòng ngủ của Đồ Lôi, khắp nơi tràn ngập những vũng máu tanh đen ngòm, nhưng cậu thiếu niên ôn hòa đó tựa như chưa bao giờ xuất hiện.

"A Lệ!" Cô gần như phải dùng hết sức lực để gọi tên cậu, nhưng giọng nói lại khô khốc, tắc nghẽn đến mức khàn khàn khó nghe. Còn cậu vẫn ngồi im tại chỗ, không hề nhúc nhích, cũng chẳng nói tiếng nào. Thế nhưng Hứa Mộ Triều lại mơ hồ thấy được trong đôi mắt trong veo, đẹp đẽ đó chợt loé lên nỗi đau đớn vô bờ.

Cô nhích từng bước chân, cuối cùng cũng tới được trước mặt cậu ấy, rốt cuộc cũng gặp lại nhau. Từ nay về sau, cô sẽ không để cậu phải chịu khổ nữa, cô sẽ không để mình mất đi người bạn thân thiết này nữa.

Gương mặt anh tuấn, dịu dàng tựa thiên sứ của cậu thiếu niên dưới ánh sáng mông lung càng trở nên đẹp đẽ đến lạ kì. Bờ vai rộng lớn, rắn rỏi không thua kém bất cứ người đàn ông nào, cho dù chưa chạm đến cũng có thể cảm nhận được sự ấm áp. Chính bờ vai kiên nghị này từng cõng cô băng qua núi non trùng điệp, dịu dàng che chở cho tương lai của hai người. Cô quỳ xuống trước mặt cậu, khẽ ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn vào gương mặt đó. Cậu cũng cúi đầu, lẳng lặng nhìn cô, hàng mi cong dày khẽ run lên.

Hứa Mộ Triều vươn tay, từ từ ôm chặt lấy hông cậu, vùi đầu thật sâu vào lòng cậu. Cô không nói một lời, chỉ để nước mắt thể hiện cảm xúc của mình. Lần đầu tiên trong suốt một trăm năm qua, cô vứt bỏ dáng vẻ kiên cường, bất khuất mà rơi nước mắt.

“A Lệ, A Lệ...” Cô liên tục gọi tên cậu, tựa hồ chỉ có như vậy, cô mới xác định được cậu thực sự tồn tại.

Lồng ngực cậu vô cùng ấm áp, chiếc áo sơ mi mềm mại đã bị nước mắt của cô thấm ướt, dính sát vào khuôn mặt cô. Thế nhưng cậu lại như bị yểm bùa, cả người cứng đờ, trầm lặng.

Nhận ra sự yên lặng khác thường của cậu, trong lòng Hứa Mộ Triều đau nhói, cô cố kìm nén những giọt nước mắt chực trào. Sau đó, cô ngẩng đầu, nhìn chiếc áo sơ mi nhăn nhúm của cậu, bật cười. “Chắc cậu kinh ngạc lắm hả? Chính cậu cũng từng nói tôi là con gái mà. Con gái thì cũng có lúc phải khóc chứ! Cậu... trốn thoát khỏi tay Đồ Lôi bằng cách nào vậy?”

Cậu không trả lời, vẻ mặt hết sức lạnh lùng.

Trong lòng Hứa Mộ Triều đau xót khôn nguôi. Có lẽ là do mất quá nhiều sức vào việc khóc lóc nên tác dụng của thuốc càng thêm mạnh, khiến mí mắt cô trở nên nặng trĩu. Trong cơn mơ hồ, cô nghĩ mình thật ngốc, sao lại nhắc tới Đồ Lôi lúc này chứ! Mặc kệ thế nào, cậu trốn được là tốt rồi, còn hỏi làm cái gì!

“Tất cả đám thú đã từng làm tổn thương đến cậu....” Cô ngẩng đầu nhìn chiếc cằm cương nghị của cậu. “Tôi đã thay cậu giết chết hết bọn chúng rồi.”

Hai cánh tay của cậu vẫn đặt trên thành ghế như cũ. Đầu óc Hứa Mộ Triều lúc này vô cùng hỗn độn và choáng váng, chỉ có thể dựa vào lồng ngực cậu, mỉm cười, nói: “Cậu đã nói, sau

này chúng ta sẽ sống cùng nhau mà."

Dường như bị những lời này của cô làm cho xúc động, lồng ngực A Lệ khẽ phập phồng, cậu lấy lại bình tĩnh rồi nhìn cô. Cô không chú ý tới, trong cặp mắt đen láy đó xuất hiện vẻ thâm trầm, lạnh lẽo chưa từng thấy.

"Cùng sống với cô ư?" Giọng nói vừa trầm thấp vừa lạnh lùng của cậu vang lên trên đỉnh đầu cô, dường như lại ẩn chứa nỗi buồn thương sâu sắc.

Cô hơi ngẩn ra, sau khi bị Đồ Lôi bắt giữ, rốt cuộc A Lệ đã trải qua những chuyện gì mà lúc này lại có thái độ hờ hững với cô như vậy?

"Đúng vậy, cậu còn nói khi chúng ta đến được đế đô, cậu sẽ giới thiệu người đàn ông tốt nhất đế đô cho tôi. Nhưng mà, nghìn vạn lần đừng giới thiệu anh trai của cậu..."

"Ồ?" Giọng điệu của cậu càng thêm khinh khỉnh, tựa hồ đang nhớ lại những hồi ức tươi đẹp nào đó. "A Lệ còn nói gì về anh trai mình nữa..."

"Một mình ngài đến đây làm gì vậy?" Một giọng nam trầm thấp truyền đến, kèm theo là tiếng cửa tự động bị mở ra, cắt ngang cuộc trò chuyện giữa hai người.

Đèn trong phòng được bật hết lên, sáng trưng khiến hai mắt Hứa Mộ Triều bất giác phải nheo lại. Vẫn ở trong lòng "A Lệ", cô xoay người nhìn sang, lập tức nhận ra Quan Duy Lăng trong quân phục chỉnh tề cùng một quân nhân điển trai, cao lớn khác đang đứng trước cửa. Cô liền nghĩ nhất định là Quan Duy Lăng đã cứu A Lệ ra, cũng chính là anh ta đã đưa cô tới phòng thí nghiệm này.

Quan Duy Lăng vẫn giữ tác phong nghiêm nghị cùng khuôn mặt tuấn tú như cũ, chỉ có điều lúc này, vẻ mặt của anh ta và người đàn ông bên cạnh có chút cổ quái khó nói thành lời. Quan Duy Lăng tính tình vốn kín đáo, chỉ có đôi mắt đen láy ánh lên vẻ khiếp sợ cứ thế nhìn Hứa Mộ Triều và "A Lệ" trân trân. Thế nhưng phản ứng của người đàn ông kia lại khác, anh ta trợn trừng đôi mắt như hai cái đèn pha, nhìn chằm chằm vào hai người đang ôm nhau trước mặt, thần sắc vô cùng phức tạp.

Hứa Mộ Triều thầm cười nhạt. Thấy cô tỉnh lại thì kì lạ lắm sao? Hay là kinh ngạc khi thấy cô và A Lệ thân mật như vậy?

Cô không thèm quan tâm tới bọn họ nữa, quay đầu nhìn "A Lệ", nói: "A Lệ, anh trai của

cậu đúng là đồ lật lọng, rõ ràng đã đồng ý không làm tổn thương tới tôi, vậy mà mấy ngày nay, tôi đã phải làm chuột bạch đến nỗi phát ói lên rồi, cũng chẳng thấy anh ta hé răng nửa lời."

Sắc mặt Quan Duy Lăng cứng đờ, anh ta há miệng định nói gì đó nhưng lại thôi. Tạ Mẫn Hồng đứng bên cạnh thì nghẹn đến đỏ mặt, không biết là đang kìm nén cái gì. Hai người lại liếc nhìn "A Lệ" nãy giờ vẫn im lặng, ngượng ngùng bước tới gần.

"A Lệ" đứng dậy khỏi chiếc ghế, Hứa Mộ Triều níu cánh tay cậu, mượn lực đứng lên.

Tạ Mẫn Hồng cuối cùng cũng không nhịn được, ho khan hai tiếng, đánh bạo nhìn chằm chằm vào hai bàn tay đang đan chặt vào nhau của hai người.

Hứa Mộ Triều gặp được Quan Duy Lăng thì cơn giận dữ càng bùng phát dữ dội, cô nhìn thẳng vào mặt anh ta, nói như quát: "Cố Nguyên soái rốt cuộc muốn làm gì tôi? Tuy tôi từng đồng ý thần phục, thế nhưng nhiều ngày qua đã đủ để thí nghiệm rồi chứ?"

Quan Duy Lăng nghiêm nghị gật đầu. "Sau này sẽ không còn làm nhiều thí nghiệm nữa."

Hứa Mộ Triều nhìn anh ta chằm chằm. "Anh đang đùa đấy à... Cho tôi gặp Cố Nguyên soái của các anh mau!" Không thể để như thế này được, cô nhất định phải đàm phán lại với anh ta.

Tạ Mẫn Hồng đứng bên cạnh nở nụ cười nhã nhặn nói: "Hứa Mộ Triều, chào cô. Tôi là Tạ Mẫn Hồng, tham mưu của Cố Nguyên soái. Ngài Nguyên soái..."

Anh ta liếc mắt nhìn người mang vẻ mặt lạnh lùng đứng phía sau Hứa Mộ Triều, cân nhắc một chút rồi nói: "Khi nào ngài ấy rảnh sẽ đến gặp cô sau."

Hứa Mộ Triều cười cười. "Được! Nhưng ai mà biết đội quân của Minh Hoằng sẽ tấn công lúc nào chứ. Tôi có một số tin tình báo muốn bàn với Cố Nguyên soái. Ví dụ như tính cách của Minh Hoằng, khả năng chiến đấu và phân bố lực lượng quân đội người máy dưới lòng đất, tình hình vũ khí trang bị... Có lẽ A Lệ đã nói cho các người biết ít nhiều nhưng dù gì tôi cũng từng được Minh Hoằng đối đãi như kẻ thân tín, tin tức tôi biết có lẽ cũng nhiều hơn A Lệ một chút..."

Quan Duy Lăng và Tạ Mẫn Hồng liếc mắt nhìn nhau. Tạ Mẫn Hồng nói: "Tin tức cô nắm giữ hy vọng có thể mau chóng..."

Hứa Mộ Triều lắc đầu, do vẫn còn tác dụng của thuốc nên cô chưa thể tập trung tinh thần, nụ cười trên khuôn mặt cũng có chút mơ hồ. "Trừ phi Cố Nguyên soái đồng ý trả tự do cho tôi."

Tạ Mẫn Hồng bình tĩnh lắc đầu. "Tôi nghĩ... Nguyên soái sẽ không đồng ý đâu."

"Ừm." Hứa Mộ Triều không thèm để ý tới sự từ chối thẳng thừng của anh ta, gật đầu, nói: "Những tin tình báo này thực ra cũng không quan trọng lắm... Dù sao Minh Hoằng cũng rất có cá tính. Có lẽ Cố Nguyên soái sẽ rất vui khi gặp được đối thủ đáng gờm như thế."

Tạ Mẫn Hồng nhìn cô, bỗng nhiên bật cười.

Nói nhiều như vậy khiến Hứa Mộ Triều cảm thấy vô cùng mệt mỏi, mí mắt cũng trĩu xuống, sức lực toàn thân gần như cạn kiệt. Nhưng có "A Lệ" ở đây, cô lại cảm thấy yên tâm hơn nhiều. Sao A Lệ có thể để cô chịu khổ được.

Hơn nữa, lần đầu chạm trán với Tạ Mẫn Hồng, cô cảm thấy cũng không tồi. Vì thế, cô tựa đầu vào ngực "A Lệ", nói bằng giọng mệt mỏi: "Cậu bế tôi về giường ngủ một lát đi."

Giọng nói của cô nhỏ như tiếng muỗi kêu nhưng một lát sau vẫn không thấy "A Lệ" nhúc nhích. Cô đành túm lấy vạt áo đã bị cô làm cho nhàu nhĩ của cậu, giục: "Nhanh lên nào!" Sau đó, trước mắt cô là một mảng tối sầm, cô chìm sâu vào cơn hôn mê.

Đôi tay mạnh mẽ của "A Lệ" đỡ lấy cơ thể mềm nhũn của cô, hình như cậu do dự một lát rồi mới bế cô lên, đi thẳng ra sau cửa kính, đặt cô lên chiếc giường đơn. Động tác của cậu mặc dù không thô bạo nhưng cũng chẳng dịu dàng khiến cô đang mê man cũng phải lầm bầm vài tiếng.

Sau đó, cậu quay trở lại xô pha, cửa kính phía sau lưng từ từ đóng lại. Hiệu quả cách âm của cửa kính này thuộc cấp quân sự, cho dù cô có tỉnh lại cũng không nghe được cuộc trò chuyện của họ.

Quan Duy Lăng và Tạ Mẫn Hồng liếc nhìn nhau, sau đó cùng ngồi xuống xô pha.

Bầu không khí bỗng chốc trở nên trầm lắng.

Một lát sau, vẫn là Tạ Mẫn Hồng đứng ra phá tan sự yên tĩnh trong phòng. Anh ta nhìn sắc

mặt của "A Lệ", do dự hồi lâu mới mở miệng: "Nguyên soái, chúng tôi chỉ..." anh ta không nói hết câu nhưng người nghe có thể đoán ra anh ta muốn nói: "Chúng tôi chỉ là quá khiếp sợ."

Người thống trị uy chấn cả đại lục, niềm tự hào của Cố thị, vị vua trẻ nhất trong vòng mấy trăm năm qua của loài người; người chưa từng có chút tình cảm thừa thãi, chỉ biết đến chiến tranh và giết chóc, luôn là đối tượng để mọi người phải ngẩng đầu ngưỡng mộ đó, hôm nay lại bị một nữ bán thú – người con gái mà anh chỉ cần duỗi ngón tay ra là có thể bóp chết – níu tay níu chân, ôm chặt như tình nhân.

Người thanh niên được gọi là "nguyên soái" kia không nói năng gì. Đôi lông mày đen rậm cau lại, ánh mắt lạnh băng cứ thế nhìn chằm chằm vào Tạ Mẫn Hồng. Điều này đủ để Tạ Mẫn Hồng nhất thời không thể mở miệng. Thế nhưng khi liếc nhìn ngực áo sơ mi nhăn nhúm đầy vết nước mắt nước mũi của Nguyên soái, lại liếc nhìn cô gái đang nằm ngủ say cách đó không xa, trong lòng Tạ Mẫn Hồng không khỏi nảy sinh cảm giác kính nể Hứa Mộ Triều một cách kì lạ.

Cố Triệt khẽ nói: "Cô ta nhắc tới Cố Lệ."

Quan Duy Lăng và Tạ Mẫn Hồng chợt bừng tỉnh, tâm trạng nhất thời cũng trầm hẳn xuống.

Bởi vì nhắc tới A Lệ – cái tên khiến Cố Nguyên soái bao ngày nay sống trong yên lặng, cái tên đã bị Cố thị tuyệt tình xoá khỏi gia phả – nên Nguyên soái mới khoan nhượng cho sự đụng chạm của cô gái, mới để cô khóc lóc, ôm chặt lấy mình; mới dễ dàng để mặc cô nhận nhầm mình là A Lệ... Tất cả những điều đó chỉ vì đứa em ruột của mình thôi sao?

Ba người nhất thời đều trầm mặc.

Một lát sau, Tạ Mẫn Hồng nói: "Thì ra là thế, chúng tôi sợ tiết lộ thân phận thật sự của A Lệ nên vẫn để cô ấy lầm tưởng người anh họ Quan Duy Lăng này chính là anh ruột của cậu ấy, vì thế mà cô ấy mới nhận nhầm ngài là A Lệ. Thế nhưng sau một chuỗi thí nghiệm cường độ cao như vậy mà có thể thức tỉnh nhanh như thế, cô ta đúng là giống loài kì quái."

Sau khi thấy Tạ Mẫn Hồng cố ý đổi chủ đề, sắc mặt của Quan Duy Lăng cũng nhẹ nhõm đi phần nào, anh ta lên tiếng hỏi: "Tiếp theo phải xử trí cô ta thế nào?"

Tạ Mẫn Hồng cũng nói: "Nếu như cô ta thực sự hiểu biết về người máy như vậy thì đúng là rất hữu dụng. Chỉ có điều cô gái này... không lúc nào quên đặt điều kiện. Cô ta không sợ chúng ta dùng tới biện pháp mạnh ư?"

Vẻ mặt Cố Triệt vô cùng thờ ơ. Cô không giống bất cứ chủng tộc nào. Viện nghiên cứu Sinh học không thể đưa ra kết luận nào về giống loài của cô, chỉ nói với mẫu ADN này mà cô có thể tồn tại trong bầu khí quyển trái đất thì đúng là kì lạ, bởi điều này đã vi phạm vào nguyên lý khoa học. Bọn họ chỉ có thể giao trả cô để Cố Nguyên soái tự xử trí.

Nữ bán thú thần bí, vượt qua khỏi trình độ khoa học kỹ thuật loài người hiện có. Nghĩ đến đây, Cố Triệt không khỏi nhớ tới cô gái vừa mới yên tâm ngủ say trong vòng tay mình. Khăn trải giường trắng như tuyết, bộ đồ vô trùng cũng màu trắng càng làm tôn lên gương mặt thanh tú của cô. Lúc anh đặt cô xuống, trên khuôn mặt cô vẫn còn vệt nước mắt chưa khô nhưng khoé miệng lại nở một nụ cười nhẹ nhõm. Với nụ cười và giọt nước mắt đó, trong mắt anh, cô không giống một quân nhân dũng mãnh chút nào, mà giống với vẻ ngây ngô, trong sáng của A Lệ.

Cố Triệt vẫn nói với giọng lạnh lùng và dứt khoát vốn có: “Tạm ngừng thí nghiệm,cho đến khi Viện nghiên cứu Sinh học có tiến triển.”

Chương 40: Bông hoa của đế đô

Bên ngoài phủ thủ tướng.

Hôm nay là kì họp thủ tướng được tổ chức mỗi tháng một lần. Có rất nhiều cô gái trẻ ôm trên tay những bó hoa tươi hoặc ảnh chụp, rộn ràng vây quanh phủ thủ tướng. Mặc kệ ánh nắng chói chang chiếu thẳng xuống đầu, cũng chẳng để tâm tới sự xua đuổi của đám vệ binh, bọn họ tình nguyện chen chúc trong đám đông chật cứng, đến hít thở cũng cảm thấy khó khăn này, chỉ để được nhìn thấy khuôn mặt của một người.

Tướng mạo của anh bị quân đội giấu kín, tung tích của anh lại là cơ mật tối cao của Bộ Quốc phòng. Bao nhiêu năm nay, tấm hình rõ nhất mà bọn họ có được cũng chỉ là ảnh chụp lúc anh mặc quân phục Nguyên soái, đầu đội mũ giáp che kín khuôn mặt. Tuy dân thường không có cách nào để biết được tướng mạo của anh nhưng tấm hình này cũng đã được lan truyền trên mạng với tốc độ chóng mặt. Vóc người cao lớn, đẹp đẽ kia khiến đám người hâm mộ càng củng cố niềm tin rằng vị Nguyên soái trong truyền thuyết ấy không những xuất sắc, mà còn có tướng mạo khiến tất cả phái nữ đều chúng tôi nghẹt thở.

Thế nhưng hôm nay, ước nguyện được nhìn thấy Nguyên soái của bọn họ vẫn không được thành toàn. Anh bẩm sinh luôn biết khiêm tốn giữ mình, cũng chưa từng đối xử đặc biệt với bất cứ cô gái nào. Đến ngay như nghệ sĩ nổi tiếng đế đô, giờ phút này, có đầm đìa mồ hôi chờ đợi ở bên ngoài toà nhà cũng không được anh ưu ái.

Bên trong phủ thủ tướng.

Hàng cây xanh rì, rậm rạp che khuất những toà kiến trúc cổ kính, tinh xảo đã ngả màu thời gian, con đường lát đá ven hồ vô cùng tĩnh mịch.

Một chiếc xe hơi màu đen dừng lại ngay ngã rẽ. Vệ binh xuống xe trước, xếp hàng nghiêm chỉnh dọc hai bên xe, sau đó cung kính mở cánh cửa phía sau ra. Một đôi giày da bóng lộn xuất hiện nơi cửa xe, người sĩ quan trẻ tuổi khom lưng, nhanh chóng xuống xe.

Dưới vành nón lính rõ ràng là một khuôn mặt tuyệt đẹp nhưng lại có vẻ trầm tĩnh, uy nghiêm hơn bất cứ quân nhân nào. Bộ quân phục màu xanh tinh xảo tôn lên vóc người cao lớn của anh, hình thêu hoa trạng nguyên bằng chỉ vàng trên quân hàm kết hợp với hình chim ưng lạnh lùng giương cánh, dưới ánh mặt trời, toả sáng lấp lánh.

Rất nhiều người đã đoán già đoán non không biết Cố Nguyên soái vận hành nội các[1] như thế nào, liệu có dùng phong cách lạnh lùng tàn độc kết hợp với sự chuyên quyền độc đoán đặc trưng của Cố thị hay không.

[1] Cơ quan gồm các thành viên cấp cao của chính phủ, thông thường đại diện ngành hành pháp. Đôi khi nội các cũng còn được gọi là Hội đồng Bộ trưởng, Hội đồng Hành pháp, hay Uỷ ban Hành pháp (theo Wikipedia)

Cho nên Bộ trưởng Bộ Văn Hoá Giáo dục tân nhậm, cũng là một vị học giả lão thành, tuổi ngoại tứ tuần – Hạ Mẫn Thận lần đầu tiên tham dự hội nghị thủ tướng thường kì, không khỏi cảm thấy hết sức kinh ngạc.

Sự thật hoàn toàn khác những lời đồn đại.

Là thống soái tối cao của loài người trên đại lục, Cố Triệt chỉ đảm nhiệm chức vụ chỉ huy quân sự. Nhưng trong những năm tháng chiến loạn này, trên thực tế, thống soái tối cao của quân đội cũng chính là nguyên thủ quốc gia. Trong khoảnh khắc anh bước vào phòng nghị sự, cho dù là người ít tiếp xúc với quân nhân như Hạ Mẫn Thận cũng cảm nhận được hơi thở lạnh lùng, khắc nghiệt toả ra từ người anh. Những chính trị gia quyền cao chức trọng của quốc gia ngồi quanh chiếc bàn tròn, ai nấy đều biến hẳn sắc mặt.

“Nguyên soái!” Bất kể là Bộ trưởng đã ngoài năm mươi hay những tướng lĩnh trẻ chỉ mới ba mươi đều đồng loạt đứng lên, cúi đầu về phía cửa phòng. Còn anh thì bình thản đi về vị trí trung tâm, ánh mắt sắc bén đầy khí chất quét qua một vòng. Sau lưng Hạ Mẫn Thận túa đầy mồ hôi lạnh.

Anh quả là rất đẹp trai, nhưng khi nhìn thấy anh, điều đầu tiên khiến người ta phải chú ý tới lại không phải là vẻ bề ngoài.

Ngoài dự liệu của Hạ Mẫn Thận, Cố Nguyên soái khí thế oai hùng lại rất ít khi lên tiếng trong suốt hội nghị. Ngược lại, những vị trung thần thay đổi hẳn vẻ bí hiểm, uy nghiêm cao ngạo thường ngày, ai nấy đều năng nổ như học sinh tiểu học, tranh nhau đưa ra ý kiến để thể hiện tài năng của mình. Điều này khiến Hạ Mẫn Thận giật nẩy mình. Cho dù là các chính khách cấp thấp thì cũng không nên để mất phong độ như vậy chứ?

Hạ Mẫn Thận không khỏi nhớ tới một câu nói của Cố Nguyên soái được lưu truyền rộng rãi trong giới chính trị gia tại đế đô: “Nội các của chúng ta có thể bất đồng ý kiến nhưng tuyệt đối không dung kẻ vô dụng.” Bây giờ được chứng kiến mới thấy quả nhiên là thế.

Tâm tình của Bộ trưởng Bộ Văn Hoá Giáo dục không khỏi kích động. Ông ta vẫn luôn lo lắng Cố Nguyên soái sẽ mang tác phong quân phiệt áp dụng vào chính trị, nhưng sau ngày hôm nay, ông ta dám đánh cược rằng nội các này chính là nội các sáng suốt nhất từ trước đến nay.

Cố Nguyên soái đúng là một vị Nguyên soái vĩ đại.

Một giờ sau, hội nghị kết thúc, Hạ Mẫn Thận mới nhậm chức bộ trưởng nên ở lại để gặp riêng Cố Nguyên soái.

Đối mặt với vị lãnh đạo trẻ tuổi, tài năng lại anh tuấn này, Hạ Mẫn Thận vừa cung kính vừa kích động, lấy báo cáo công việc đã chuẩn bị ra, tỉ mỉ trình bày kế hoạch của mình với Cố Nguyên soái.

Thế nhưng ông ta vừa mới trình bày được hai phút, chân mày của Cố Nguyên soái đã nhíu lại.

“Bộ trưởng Bộ Văn Hoá Giáo dục” Anh nói bằng giọng trầm thấp, lạnh lùng. “Những thứ này không nằm trong phạm vi quan tâm của tôi.”

Hạ Mẫn Thận vội vã đứng dậy, hơi cúi người, nói: “Xin Nguyên soái cứ ra chỉ thị.”

“Thủ tướng đã giao mục tiêu công việc cho ông chưa?”

“Rồi ạ. Nhưng chỉ có hai nội dung rất ngắn... Tỉ lệ phổ cập giáo dục đại học phải đạt chín mươi lăm phần trăm và quy định số lượng nhân tài chuyển giao cho tám viện khoa học.”

Cố Triệt gật đầu. “Chỉ cần làm được hai điều này, ông muốn kết bè kết cánh hoặc loại bỏ kẻ đối lập thế nào cũng được. Bất kể ông dùng thủ đoạn gì, giết bao nhiêu người, chức vụ bộ trưởng của ông vẫn sẽ vững như bàn thạch. Nhưng nếu ông không làm được thì tự động từ chức đi.”

Hạ Mẫn Thận ngẩn người. Kết bè kết cánh? Giết người? Bất kể là dùng thủ đoạn gì, miễn là đạt được mục đích?

Quả nhiên là tác phong hành sự của quân phiệt. Chỉ là khi áp dụng nó vào chính trị, vào chính bản thân mình, không hiểu sao ông ta lại cảm thấy vừa sợ hãi vừa kích động đến thế.

“Tuân lệnh.” Hạ Mẫn Thận kìm nén cơn chấn động trong lòng, cung kính nói.

Tạ Mẫn Hồng đứng bên cạnh đã lâu, lúc này mới mỉm cười, nói: “Bộ trưởng, ông là bộ trưởng do chính Nguyên soái tự cất nhắc, cũng là do các nguyên lão Cố thị đề cử, nên Nguyên soái mới thẳng thắn với ông như vậy. Đương nhiên, làm gì cũng được không có nghĩa là có thể vi phạm đến luật pháp của Bộ Tư pháp. Ông hãy làm việc cho tốt, đừng phụ sự kì vọng của ngài Nguyên soái.”

Hạ Mẫn Thận vội vàng gật đầu, nghĩ tới bầu không khí trong hội nghị ngày hôm nay, liền hỏi: “Ngài Nguyên soái, về chuyện loài người thu phục thú tộc, vẫn còn nhiều ý kiến bất đồng. Thuộc hạ sẽ chủ động dẫn dắt đường hướng dư luận, không biết ý Nguyên soái thế nào?”

Rất nhiều người vẫn đoán già đoán non, Nguyên soái ban cho thú tộc nhân quyền là thật lòng hay chỉ giả bộ?

Thế nhưng khi nghe thấy câu hỏi này, Nguyên soái chỉ nhìn vị lão chính khách bằng ánh mắt thản nhiên, đáp: “Thú tộc sẽ thực sự trở thành một phần của xã hội loài người. Bởi vì đế đô chúng ta đang cần một nguồn binh lực dồi dào hơn.”

Hạ Mẫn Thận không chút do dự gật đầu. “Vâng”

“Huống chi....” Ánh mắt Cố Nguyên soái toát lên vẻ lạnh lẽo đến thấu xương. “Cho dù là con người thì cũng phân biệt giai cấp kẻ giàu người nghèo kia mà, có thêm thú tộc thì có gì khác chứ?”

Hạ Mẫn Thận đột nhiên cảm thấy mình đã thực sự hiểu rõ nguyên nhân chủ yếu khiến Cố Nguyên soái đồng ý ban nhân quyền cho thú tộc. Chàng trai trẻ này ngay từ nhỏ đã được đào tạo làm người thống trị cao nhất của loài người, anh đã quen đứng ở trên cao nhìn xuống mọi vị trí cấp bậc của con người. Trong lòng anh, xuất thân từ bất kì chủng tộc nào cũng có thân phận như nhau, kể cả đó là con người, cùng chủng tộc với anh.

Có phải anh cảm thấy việc thừa nhận nhân quyền của thú tộc căn bản chỉ là chuyện nhỏ, không đáng kể? Người thống trị cao cao tại thượng như anh sao có thể mất thời gian quan tâm đến hai con kiến dưới chân có địa vị quyền lợi giống nhau hay không?

Suy nghĩ này khiến Hạ Mẫn Thận thầm cảm thấy ớn lạnh, rồi lại không ngừng kích động.

Sau khi Hạ Mẫn Thận cáo lui, Cố Triệt trầm mặc trong chốc lát rồi nói với Tạ Mẫn Hồng: “Cho gọi Cố Linh vào đây.”

Họ Cố xưng bá đại lục đã nhiều năm nhưng không phải chỉ dựa vào một chi nhà Cố Triệt. Thân là một trong những gia tộc cao quý tồn tại hàng trăm năm trong xã hội loài người, chi nhà Cố Triệt có thể nói là gia tộc có lực lượng hùng hậu nhất. Cố Linh là người phụ nữ tài năng nhất trong số những họ hàng xa của Cố Triệt, thường đại diện thành phần “bô lão” trong họ giúp đỡ anh. Và dĩ nhiên cũng làm thay những việc mà Cố Triệt không tiện ra mặt.

Có điều, tuy thế lực của nhà họ Cố hùng mạnh là vậy nhưng cũng không phải không có những thế lực khác âm mưu tước quyền. Trong lịch sử thống trị của loài người, có gia tộc hùng mạnh nào mà không bị các gia tộc khác lợi dụng sơ hở để kéo xuống khỏi lưng ngựa kia chứ? Những năm này, thế cục đại lục càng lúc càng hỗn loạn, Cố Nguyên soái bận lo việc quân, ai có thể đảm bảo rằng không có kẻ rục rịch muốn ngóc đầu dậy?

Lúc tỉnh lại lần nữa, Hứa Mộ Triều phát hiện mình đang bị lột trần để tắm rửa.

Một cô gái mặc áo xường xám vô cùng xinh đẹp ngồi bên hồ tắm nước nóng rộng chừng mười mét vuông, nhìn thấy Hứa Mộ Triều tỉnh lại liền mỉm cười.

“Chào cô, Thống lĩnh Hứa.” Cô ta đưa tới một lọ tinh dầu nhỏ, hỏi: “Cô có muốn thử một chút không, là mùi hoa bách hợp đấy.”

Hứa Mộ Triều vỗ vào tay hai cô người hầu đang giúp mình tắm rửa, hai cô hiểu ý, lui ra ngoài. Lúc này, Hứa Mộ Triều mới nhìn Cố Linh, cười, nói: "Được."

Chiếc váy dài lộ vai màu hồng đào, giày da dê gót nhọn màu đen, dây chuyền kim cương lấp lánh chói cả mắt, túi xách tay màu vàng nhạt...

Hứa Mộ Triều ngước mắt, nhìn Cố Linh đang chăm chú kẻ lông mày cho mình, hỏi với vẻ mỉa mai: "Lấy thân phận bán thú tham dự bữa tiệc thượng lưu của loài người ư? Người đẹp, cô nói nghiêm túc đấy chứ?"

Cố Linh đáp: "Đây là cơ hội để thú tộc được xã hội thượng lưu công nhận... Muốn chinh phục dư luận các giới thì cần phải có nhân vật tiêu biểu. Mộ Đạt và người vợ loài người sống chết có nhau của anh ta là một tiêu điểm. Mà cô – nữ bán thú hình người – cũng được coi là một tiêu điểm khác."

Hứa Mộ Triều suy nghĩ một lát rồi lại hỏi: "Đây là ý của ai?"

"Là đề nghị của tôi, Nguyên soái đã đồng ý rồi. Huống chi, biết thêm mấy thanh niên đẹp trai tài giỏi của đế đô không phải tốt hơn sao?"

Qua lại với những nhân vật quan trọng trong hàng ngũ quân đội, bất kể là vì bản thân Hứa Mộ Triều hay vì thú tộc thì cũng đều có lợi cả. Hơn nữa, chuyện dung hợp hai nền văn hoá cũng là sớm muộn mà thôi.

©STENT

Cố Linh cười khúc khích rồi nói: "Đúng rồi, nghe nói cô là bạn gái của A Lệ?"

Hứa Mộ Triều lắc đầu. "Không, chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường thôi."

Một tiếng huýt gió dài vang lên, hai người quay đầu lại, liền nhìn thấy Tạ Mẫn Hồng trong bộ quân phục phẳng phiu đang khoanh tay đứng tựa vào cửa phòng, liếc mắt đưa tình với Hứa Mộ Triều.

Hứa Mộ Triều lườm anh ta một cái.

Cố Linh rất đắc ý, nói: "Mẫn Hồng, ba ngày nữa tại tiệc rượu ở nhà Bộ trưởng Bộ Quân sự, anh cứ chờ đón sự bất ngờ đi."

Tạ Mẫn Hồng không thèm để ý tới lời cô ta mà bước tới gần, lấy từ trong túi ra một phong thư, kẹp giữa hai ngón tay, nói: "Có một người tên là Đại Võ gửi tới, trên phong thư đề gửi đội trưởng..."

Anh ta còn chưa nói hết câu, một bóng người đã lướt tới trước mặt, lúc định thần nhìn lại thì lá thư đã không còn ở trong tay mình nữa. Hứa Mộ Triều cầm lấy lá thư, đứng cách bệ cửa sổ ba mét, mở ra xem.

Tốc độ quả là nhanh! Tạ Mẫn Hồng và Cố Linh liếc mắt nhìn nhau, anh ta thở dài, nói: "Vậy mà tôi còn muốn dùng lá thư này để trao đổi lấy tin tức về người máy với cô đấy."

Hứa Mộ Triều không để ý tới anh ta, đọc thư xong, khoé miệng liền nở một nụ cười tươi tắn.

"A Lệ đâu?" Hứa Mộ Triều quay lại hỏi.

Tạ Mẫn Hồng lắc đầu. "Từ sau khi trở về, tâm tình của A Lệ vẫn không được tốt lắm. Nguyên soái cũng đã sắp xếp chút việc quân cho cậu ta. Phòng làm việc của cậu ta ở phía đông gác ba. Nhưng không phải lúc nào cậu ta cũng rảnh để gặp cô.

Hứa Mộ Triều không thèm quan tâm tới lời mỉa mai của anh ta, trái lại cảm thấy rất vui. A Lệ đã bắt đầu cuộc sống mới rồi sao? Tốt quá! Tạ Mẫn Hồng không giúp thì cô tự đi tìm cậu cũng được.

Sẩm tối.

Trong thư phòng của Cố Nguyên soái, Tạ Mẫn Hồng nói: "Hôm nay, cô ấy hỏi thăm A Lệ đấy, ngài có muốn đi gặp cô ấy không?"

Cố Triệt vẫn dán mắt vào bản báo cáo nghiên cứu vũ khí đang cầm trên tay, nói với giọng hết sức lạnh lùng: "Không cần thiết."

Tạ Mẫn Hồng lắc đầu, nói: "Nguyên soái, tôi nghĩ ngoài A Lệ ra, không một ai có thể moi tin tức về người máy từ miệng của Hứa Mộ Triều."

Cố Triệt trầm mặc.

Tạ Mẫn Hồng lại nói: “Dùng hình với cô ấy ư? Nhưng thoạt nhìn tôi thấy cô ấy thích biện pháp mềm mỏng hơn đấy.”

Cố Triệt vẫn không ngẩng lên, nói: “Tự cậu quyết định đi.”

Tạ Mẫn Hồng thầm than khổ một tiếng. Anh ta rất hối hận vì đã nói tới vấn đề này, đúng là một việc nan giải mà! Cô gái này rất khó chơi, hơn nữa có vẻ như Quan Duy Lăng cũng có chút tình ý với cô. Thêm vào đó, tuy nói mấy ngày trước Cố Nguyên soái vì A Lệ nên mới để cho cô ta mặc sức ôm ấp, nhưng cứ tưởng tượng đến cảnh hai người ôm nhau, không hiểu sao Tạ Mẫn Hồng lại cảm thấy nổi cả da gà. Mà nghe nói cô gái này cũng có chút giao tình với vua zombie. Dùng hình với cô ta thì coi như xong! Tạ Mẫn Hồng không muốn cùng lúc đắc tội với nhiều người như vậy.

Anh ta hạ quyết tâm xong liền viện đại một cái cớ để cáo từ. Cố Triệt tiếp tục vùi đầu vào công vụ. Ngày nào cũng như ngày nào, vị Nguyên soái trẻ tuổi này sẽ ngồi làm việc một mình cho đến tận đêm khuya mà không cho phép bất cứ ai quấy rầy.

Thế nhưng năm phút sau, cánh cửa thư phòng lại bị đẩy mở lần nữa.

Cố Triệt hơi nhíu mày. Từ trước đến nay, anh luôn muốn thuộc hạ phải báo cáo xong xuôi mọi việc trong một lần để tránh quấy rầy anh làm việc. Anh bực bội ngẩng đầu lên, nhưng không thấy Tạ Mẫn Hồng mà lại thấy Hứa Mộ Triều cột tóc đuôi ngựa, đứng trước cửa nhìn anh, mỉm cười, trông cứ như một thiếu nữ ngây thơ và vô hại.

Anh im lặng một lát rồi gập tài liệu lại, cất vào trong ngăn kéo. Bản thân nguyên soái là người có sức chiến đấu mạnh mẽ nhất đại lục, tại phủ họ Cố cũng không sắp đặt bất cứ cảnh vệ nào, ngoài cửa thư phòng chỉ có duy nhất một sĩ quan hầu hạ trà nước. Nhưng Cố Triệt hoàn toàn không biết, trước đó, Tạ Mẫn Hồng đã ra hiệu cho viên sĩ quan đó tránh mặt đi để Hứa Mộ Triều tự do đi vào.

Hứa Mộ Triều nhìn sắc mặt trầm tĩnh của Cố Triệt, khẽ cười, nói: “Nhìn cậu lúc này rất có khí chất của một quân nhân.” Rồi cô lấy trong túi ra một phong thư. “Giúp tôi đưa cái này cho Đại Võ nhé. Cậu có thể xem nó nhưng đừng để rơi vào tay người khác. Chỉ có nhờ cậu, tôi mới yên tâm được.”

Anh chỉ nhíu mày nhìn cô mà không nhận thư.

Hứa Mộ Triều hơi sững sờ. Cô cảm nhận được rõ ràng khí chất của người đàn ông trước mặt có vẻ gì đó rất khác với A Lệ.

Lạnh lùng hơn, trầm mặc hơn, cũng xa cách hơn.

Nhưng sao trên đời này lại có hai người đàn ông giống nhau y như đúc thế được! Quan Duy Lăng là anh trai của cậu mà dáng vẻ cũng chỉ giống cậu một chút thôi.

Đây là lần thứ hai cô gặp A Lệ sau khi tỉnh lại. Nhưng trong cả hai lần gặp này, cậu không hề đề cập tới những chuyện xảy ra khi bị Đồ Lôi bắt giữ. Chắc hẳn là cậu không muốn nhắc tới những chuyện đó. Còn sống là tốt rồi, việc này quan trọng hơn bất cứ thứ gì khác.

Cô từ tốn nói: "Cậu hãy nhớ thật kỹ, trong lòng tôi, cậu lúc nào cũng là một người em trai thân thiết. Tôi sẽ luôn ở bên cạnh cậu."

Cố Triệt im lặng trong chốc lát rồi đưa tay nhận lấy phong thư.

Hứa Mộ Triều quét mắt nhìn quanh thư phòng một lượt, diện tích khônglớn lắm nhưng trang trí rất tinh tế, không gian thoải mái. Cô gật đầu, nở nụ cười. "Cậu đã quen với công việc mà Cố Triệt sắp xếp cho cậu chưa? Có áp lực lắm không?"

Cố Triệt nghe thấy vậy liền khẽ mỉm cười.

Hứa Mộ Triều sửng sốt.

Đã rất nhiều lần nhìn thấy A Lệ cười, lần nào cũng khiến cô thầm than vì nụ cười ấy quá chói loá, động lòng người. Thế nhưng nhìn cậu lúc này, tuy vẫn là gương mặt cũ nhưng khuôn miệng cười còn toả sáng hơn cả trước kia khiến người ta không thể không rung động, thậm chí còn khiến cô không dám nhìn thẳng vào cậu.

"Cô nói xem... Minh Hoằng sẽ tấn công chủng tộc nào đầu tiên?" Cố Triệt đặt lá thư của cô xuống mặt bàn, ra vẻ vô tình hỏi.

Hứa Mộ Triều thở dài. "Gã Minh Hoằng này rất tôn thờ nguyên lí máy móc tối thượng. Loài người là chủng tộc có trí tuệ cao cấp nhất đại lục, dựa vào tính cách của hắn ta, chủng tộc đầu tiên hắn muốn nhắm tới chính là loài người. Thế nhưng..." Cô ngẩng đầu nhìn anh, mỉm cười. "Tuy rằng Cố Triệt lấy tôi ra làm vật thí nghiệm với thái độ hết sức lạnh lùng

nhưng xem ra anh ta cầm quân cũng không đến nỗi tệ lắm, tôi thấy thực lực của quân đội loài người cũng không thua kém người máy đâu. Chỉ có điều dù gì người máy cũng không giống với những chủng tộc khác, để thích ứng được với lối chiến đấu của bọn chúng, tôi nghĩ có lẽ phải trả một cái giá khá cao."

Sắc mặt Cố Triệt tối sầm lại, anh nhìn cô chằm chằm. "... Rất có lí."

Sau khi nhờ đưa thư, Hứa Mộ Triều an ủi "A Lệ" vài câu rồi đi. Trong thư phòng chỉ còn lại một mình Cố Nguyên soái, cầm lá thư mỏng dính, đứng trước đèn bàn, yên lặng tới thất thần.

Anh không ngờ cô gái ấy lại hiểu biết nhiều như vậy. Đúng là cô hiểu rất rõ Minh Hoằng, thậm chí còn dự đoán được loài người chính là chủng tộc đầu tiên mà Minh Hoằng muốn tấn công, xem ra phải tăng cường phòng ngự biên giới rồi.

Điểm mấu chốt trong những lời cô nói chính là ở đại lục này, chưa có ai từng giao chiến trực tiếp với người máy, kể cả Cố Triệt anh. Đối mặt với kẻ địch hoàn toàn xa lạ, có lẽ khi chiến tranh xảy ra, hi sinh, mất mát là việc khó tránh khỏi.

Mà người nhạy bén như cô, đang ở doanh trại của địch mà không biết muốn truyền tin gì cho cái tên "Đại Võ" kia. Chắc tên ấy là một viên sĩ quan của thú tộc.

Nghĩ vậy, Cố Triệt liền mở lá thư ra.

Chương 41: Nô lệ người thú

Đại Võ!

Tôi bảo cậu giữ liên lạc với tôi, bản thân cậu là một chiến binh bán thú, thế mà lại chọn cách viết thư vừa cũ rích vừa không có tính bảo mật này, tôi thật chẳng còn hơi sức đâu dạy bảo cậu nữa. Sau này, mọi liên lạc giữa chúng ta sẽ thông qua A Lệ. Đúng vậy, cậu ta vẫn chưa chết và đang ở đế đô. Cậu ta rất đáng tin cậy.

Nghe cậu nói quân đội loài người đối xử bình đẳng với binh lính thú tộc như vậy là tôi

yên tâm rồi. Nhưng hãy luôn nhớ một điều rằng, cho dù cùng là con người thì cũng có sự phân biệt màu da chủng tộc, bọn họ từng phải mất hàng trăm năm đấu tranh mới có thể thu hẹp được khoảng cách này, bởi vậy, nếu có gì khổ cực, các cậu cũng đừng nên kích động, việc giành được quyền bình đẳng hoàn toàn cần phải có thời gian, sự cố gắng và nhẫn nại. Nếu có bị loài người khinh thường thì phải cố lí trí một chút, hảo hán không chấp những thua thiệt trước mắt. Nhưng cũng đừng để cho người ta mặc sức đè đầu cưỡi cổ mình.

Tôi ở đây rất thoải mái. Cậu nói đùa gì thế? Đội trưởng tôi đây lợi hại như vậy, còn là một bán thú cao cấp, Cố Nguyên soái làm sao có thể mang tôi ra làm thí nghiệm được chứ? Từ ăn mặc cho đến đồ dùng cá nhân đều theo tiêu chuẩn hạng nhất, hôm nay, Cố Nguyên soái còn mời tôi tham dự bữa tiệc của giới thượng lưu loài người nữa. Tương lai, đội trưởng của cậu sẽ thăng quan tiến chức rất nhanh, các cậu đừng mất công lo lắng nữa, cũng đừng nhắc lại chuyện hoang đường như đến đế đô để cứu tôi nữa! Đồ ngốc, cậu biết đường đến đế đô sao?

Đúng rồi, nếu như thật sự có người bắt nạt các cậu, nhớ tới tìm Mộ Đạt. Anh ta nhất định sẽ biết cách giải quyết ổn thoả, còn nếu khó khăn quá thì cứ tìm tôi nhé.

Được rồi, tôi tin là chúng ta sẽ nhanh chóng gặp lại nhau. Bảo mọi người ngoan ngoãn làm việc cho tốt, làm rạng danh thú tộc, giữ thể diện trước mặt loài người, để không làm mất mặt tôi!

Hứa Mộ Triều

Nội dung bức thư không có chút buồn bã đau khổ nào, cũng không đề cập tới chuyện bị thí nghiệm, giọng văn hết sức vui vẻ, phấn khởi như thể cô đang đi nghỉ ở đế đô... Còn khuyên thú binh tạm thời nhẫn nại chịu đựng gian khổ, biết muốn hòa hợp được chủng tộc cần mất một khoảng thời gian dài, điều này minh chứng rất rõ cho tính cánh ứng đối linh hoạt của cô.

Gấp bức thư lại, Cố Triệt lạnh lùng gọi người hầu ngoài cửa phòng.

“Giao bức thư này cho sĩ quan Đại đội 05 của thú tộc, có tên là Đại Võ.” Anh dặn dò ngắn gọn.

Người hầu có chút nghi hoặc. Sĩ quan Đại đội 05, vậy thì cấp bậc rất thấp. Từ khi nào Nguyên soái lại đích thân viết thư cho sĩ quan có cấp bậc thấp như vậy? Hơn nữa lại còn là thú tộc... Người hầu nhận lấy bức thư, trịnh trọng lui ra ngoài.

Cố Triệt lại mở tài liệu điện tử ra, hết sức chăm chú đọc và phê duyệt. Trên đầu ngón tay anh toả ra mùi hương thoang thoảng, là mùi trên giấy viết thư kia sao? Chắc hẳn là cô đã dùng nước hoa nên cho dù người đã rời đi nhưng trong phòng vẫn còn lưu lại mùi hương thơm ngát. Cũng may mùi thơm này rất nhạt, làm cho anh nhớ tới mùi mưa ngâu giữa trời thu, cũng không khiến người ta cảm thấy chán ghét!

Ba ngày sao, tại dinh thự của Bộ trưởng Bộ Quân sự.

Màn đêm dần buông, dưới ánh đèn mờ ảo ven hồ, dinh thự bằng đá cẩm thạch trắng toát lên vẻ đẹp bình yên mà hoa lệ.

Sau khi được lính canh phòng ở cổng chính kiểm tra kĩ càng một lượt, hàng loạt chiếc xe hơi sang trọng tiến vào, đỗ ở giữa sân. Những người đàn ông đi giày tây, dẫn theo những cô bạn gái đoan trang, xinh đẹp, dưới sự dẫn đường của người bồi bàn, đi vào nơi tổ chức yến tiệc tại một phòng ở tầng một của căn biệt thự.

Quan Duy Lăng và Tạ Mẫn Hồng đều mặc quân phục chỉnh tề, đứng đợi ở đường mòn ven hồ. Thỉnh thoảng lại có những nữ minh tinh của đế đô đến hàn huyên với hai ngôi sao mới nổi của quân đội này, đồng thời ai nấy đều tò mò muốn xem mặt vị tiểu thư may mắn sẽ sánh vai bên hai người tối nay.

Trên mặt hai người Quan, Tạ vẫn duy trì nụ cười thân thiện, ánh mắt không ngừng liếc nhìn về phía bãi đậu xe. Trước lúc bắt đầu tiệc rượu khoảng mười phút, hai mắt Tạ Mẫn Hồng đột nhiên sáng lên, anh ta khẽ hô lên: "Đến rồi!"

Hai người vội vã bước ra nghênh đón.

Khi chiếc xe hơi dài màu xám tro vững vàng đỗ lại, một người đẹp dong dỏng cao, mặc váy dạ hội màu trắng, dịu dàng nghiêng người bước xuống xe. Ngay lập tức có không ít người nhìn sang, rối rít chào hỏi cô ta.

Thân là "chị em họ xa" của Nguyên soái Cố Triệt, đường đường là con gái rượu của một thương gia miền Nam, Cố Linh từ lâu đã gia nhập vào giới thượng lưu đế đô và trở thành đối tượng săn đuổi của biết bao công tử nhà giàu.

Sau đó, dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người, cô đưa tay đỡ một cô gái khác xuống xe.

Nếu như nói Cố Linh diễm lệ tựa một đoá hoa hồng, rạng rỡ không sao tả xiết thì cô gái trẻ này lại toát lên vẻ tươi mát như một đoá hoa lan, khiến ai nhìn cũng phải động lòng.

Chiếc váy hai dây màu xanh nhạt tôn lên vóc dáng thon thả, quyến rũ, váy dài quá đầu gối, làm lộ ra bắp chân thon dài, trắng nõn; mái tóc dài màu đen mềm mượt như nhung xoã xuống bờ vai mảnh khảnh, làm nổi bật gương mặt trang điểm nhẹ, sáng trong như ngọc, vô cùng lay động lòng người. Đôi khuyên tai màu ngọc bích tô điểm cho vành tai trắng như tuyết; dây chuyền kim cương được chế tác tinh xảo, khiến cần cổ mảnh khảnh của cô càng thêm quyến rũ. Vẻ tươi mát mà không hề đơn điệu, trong nét hồn nhiên lại lộ ra vài phần cao quý.

Cô đứng trước cửa xe, đôi mắt đen láy trong suốt như nước hồ thu. Trong ánh mắt có chút căng thẳng rồi lại lấy lại vẻ bình tĩnh, thản nhiên. Trên người cô toát lên vẻ hào sảng của nam nhi nhưng vẫn không mất đi vẻ hoạt bát, dịu dàng vốn có của thiếu nữ.

Không hẳn là tuyệt thế giai nhân nhưng cũng đủ để mọi người phải dõi mắt nhìn theo. Cả đám người bàn tán xôn xao, ai cũng suy đoán xem đây là con cái nhà ai, vì sao chưa từng nghe đến tên. Chẳng lẽ cũng là người của nhà họ Cố?

Tạ Mẫn Hồng khẽ huých khuỷu tay vào người của Quan Duy Lăng lúc này đang ngây như phỗng rồi đi thẳng lên phía trước. Cố Linh tươi cười rạng rỡ, khoác lấy cánh tay anh ta.

Quan Duy Lăng lúc này mới định thần lại được, nhờ có bóng đêm che giấu nên khuôn mặt màu lúa mạch thoáng ửng hồng của anh ta không bị ai phát giác. Anh ta tiến lên trước, lặng lẽ đưa tay về phía cô.

Bộ váy này thật sự rất hợp với cô. Dưới ánh trăng, cánh tay của cô càng thêm mảnh khảnh, trắng nõn đến tuyệt trần. Nhìn cánh tay trái mang găng trắng của cô khoác vào khuỷu tay mình, Quan Duy Lăng hơn ngẩng ra.

Hứa Mộ Triều đã sớm hạ quyết tâm, hôm nay, cô nhất định phải thay mặt thú tộc đánh bại những thành kiến của xã hội thượng lưu này. Vì thế, cô đã chuẩn bị tinh thần và mọi thứ sao cho hoàn mĩ nhất. Lúc này, đi bên cạnh còn là Quan Duy Lăng đàng hoàng đứng đắn, càng khiến niềm tin của cô tăng lên gấp bội. Cô cười, nói: “Thiếu tá Quan, tối nay... phải nhờ anh chiếu cố rồi.”

Không ngờ Quan Duy Lăng lại quay sang nhìn cô, không cười đùa mà lại trịnh trọng gật đầu. Anh ta quả nhiên là người tốt, Hứa Mộ Triều thầm nghĩ.

“Hứa tiểu thư là người của thú tộc sao?” Cục trưởng Cục Tài chính kinh ngạc há hốc miệng, Tiết công tử – con thứ của ngài hiệu trưởng trường Đại học Đế Đô – đứng bên cạnh cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Hứa Mộ Triều mỉm cười, gật đầu.

Cố Linh ở bên nói xen vào: “Ở thú tộc, Hứa tiểu thư đây là một sĩ quan cấp cao, rất được Cố Nguyên soái coi trọng đấy.”

Vị Cục trưởng kia nhanh chóng che giấu vẻ lúng túng, miễn cưỡng khôi phục nụ cười, nói: “Đúng là một cô gái xinh đẹp, xem ra tôi phải thay đổi cách nhìn về thú tộc rồi.”

Từ lúc Hứa Mộ Triều mới bước vào, cậu hai nhà họ Tiết đã có chút say mê cô, lúc này nghe nói cô là người thú thì càng thêm hưng phấn, hiếu kì. Anh ta thầm nghĩ, nếu dẫn được cô đến giới thiệu với đám bạn của mình thì nở mày nở mặt phải biết, thế là không chút e dè, nhìn cô chằm chằm, nói: “Rất vinh hạnh được quen biết cô! Hôm này rảnh rỗi, tôi muốn giới thiệu cô với mấy người bạn của tôi.”

Hứa Mộ Triều mỉm cười gật đầu, nhưng trong lòng có chút phản cảm với loại công tử nhà giàu ăn chơi trác táng này.

Sau tiết mục khiêu vũ mở màn với Quan Duy Lăng, Hứa Mộ Triều đã thu hút vô số ánh mắt của mọi người. Cố Linh dẫn cô đi giới thiệu với hết nhóm chính khách này đến nhóm quan lại khác. Có người tỏ vẻ thân thiện, cũng có người hết sức khiếp sợ, khinh thường. Cũng có không ít thanh niên tài giỏi, đẹp trai tỏ ra vô cùng hứng thú với cô gái bán thú này, thậm chí còn buông lời trêu ghẹo, hẹn hò, nhưng đều bị Cố Linh nhẹ nhàng ngăn cản.

Nhạc lại vang lên lần nữa, Quan Duy Lăng dịu dàng dắt Hứa Mộ Triều lên sàn nhảy. Chỉ là lần này, ánh mắt của mọi người càng giống như đèn pha, lấp lánh ánh sáng nhìn chằm chằm vào đôi trai tài gái sắc.

Hứa Mộ Triều vẫn mỉm cười, bước theo sự dẫn dắt của Quan Duy Lăng, xoay tròn trên sàn nhảy. Kĩ thuật khiêu vũ của anh ta cũng không hẳn là xuất sắc, còn cô mới chỉ học qua loa ở chỗ Cố Linh vài buổi, vì thế, gót giày cao nhọn của cô không khỏi giẫm lên đôi ủng quân nhân của Quan Duy Lăng vài lần.

“Xin lỗi nhé...” Cô thấp giọng nói.

“Không sao.” Anh ta vẫn ôm lấy eo cô, đôi mắt đen sâu thăm thẳm dưới hàng mày rậm chăm chú nhìn dung nhan diễm lệ của cô.

Cho dù là Hứa Mộ Triều thì khi bị anh ta nhìn chằm chằm như vậy cũng có chút mất tự nhiên. Hai gò má thoáng ửng hồng, cô hỏi thẳng: “Nhìn đủ chưa vậy?”

Quan Duy Lăng lập tức quay đi chỗ khác, khuôn mặt kiên nghị dường như cũng dần đỏ lên.

“Việc thí nghiệm... Cô đã chịu khổ rồi.” Anh ta bỗng nhiên thấp giọng nói. “Chỉ vì hệ gene của cô quá kì lạ, để giải trừ tất cả những nguy hiểm bất ngờ, tôi buộc phải phục tùng mệnh lệnh... Là tôi không giữ đúng lời hứa với A Lệ.”

“Không sao...” Hứa Mộ Triều cũng không thực sự trách anh ta, cười, nói. “Tôi đã tự lựa chọn để Cố Nguyên soái xử trí thì sẽ không vì chuyện này mà cảm thấy tức giận. Lần trước chỉ là nói vậy thôi, anh yên tâm, tôi sẽ tính món nợ này lên đầu Cố Nguyên soái.

“...”

Bên ngoài sàn nhảy, Tạ Mẫn Hồng một tay quàng vai Cố Linh, cười, nói: “Ngày hôm nay coi như thành công nhỉ?”

Cố Linh gật đầu. “Cô ấy tuy không phải là loại con gái trời sinh am hiểu xã giao nhưng cũng xử sự khéo léo hơn tôi tưởng nhiều. Trước lạ sau quen, tham gia những hoạt động này nhiều rồi mọi người tự khắc sẽ hình thành thói quen mà tiếp nhận cô ấy.”

“Ngày mai trên trang nhất báo *Đế đô* nhất định sẽ là hình ảnh của cô ấy.”

Cố Linh thản nhiên cười. “Còn cần anh nói sao, Bộ trưởng Bộ Văn Hoá Giáo dục đã sắp xếp xong xuôi rồi. “Thục nữ thú tộc khiến người ta kinh ngạc!”; “Còn tuyệt vời hơn những mĩ nữ ngây thơ nhất”... Những tiêu đề như vậy không tệ chứ hả? Tiếp theo sẽ dẫn dắt dư luận bàn đến địa vị của thú tộc. Phái học viện sẽ đứng ra ủng hộ nhân quyền của thú tộc. Sau đó, báo *Quân sự* sẽ đưa tin về năng lực chiến đấu của Hứa Mộ Triều, xây dựng hình tượng cô ấy trở thành một người phụ nữ tài sắc vẹn toàn.”

Mới đó mà Hứa Mộ Triều đã bước vào giới thượng lưu được hơn một tháng. So với lần lộ diện đầu tiên đầy chấn động, các vị quan quân đã dần quen với sự có mặt của cô gái xinh đẹp có hoàn cảnh đặc biệt và chỗ dựa vững chắc này.

Mà ở chiến trường nhiều năm, cô cũng biết rất nhiều chuyện kì lạ, thần bí, phong thổ về thú tộc, zombie, cộng thêm tài ăn nói lém lỉnh, khôi hài, cũng khiến không ít thanh niên loài người cảm thấy hứng thú.

Tối nay là bữa tiệc đầy tháng con gái ngài Thị trưởng, những người có máu mặt trong thành phố đều đến dự. Hứa Mộ Triều mặc một bộ váy đỏ, cầm ly rượu trong tay, đứng trên ban công lộng gió, vây quanh là sáu cậu ấm.

"Mộ Triều, tôi có nuôi vài con ngựa tốt ở thành Tây, Chủ nhật này cô có hứng thú đi xem không?" Cậu ba nhà họ Phùng giàu có nhất thành phố tươi cười rạng rỡ như cây ngọc đón gió.

"Được!" Hứa Mộ Triều mỉm cười, gật đầu.

Con trai hiệu trưởng trường Đại học Đế đô – cậu hai nhà họ Tiết – cũng là một thanh niên anh tuấn, đã sớm quen thân với Hứa Mộ Triều, liếc nhìn Phùng công tử, nói: "Chỉ mời cô ấy thôi sao? Cậu làm thế mà được à?"

Phùng công tử cười lớn, ôm lấy vai Tiết công tử. "Mấy con ngựa của tôi rất hung dữ, Mộ Triều là cao thủ, dĩ nhiên là không thành vấn đề. Còn anh... văn nhã đầy mình như thế, liệu có thuần phục nổi chúng không?"

Tiết công tử cũng cười, đấm khẽ vào ngực anh chàng họ Phùng một cái. Một thanh niên khác cũng cười, nói: "Nói mới nhớ, tôi muốn hỏi câu này, Mộ Triều đừng cảm thấy bị xúc phạm nhé... Mặc dù ai cũng biết cô là người thú, nhưng không rõ lúc cô biến thân thì hình dạng thế nào, thật đúng là khiến người ta cảm thấy rất hiếu kì. Hôm nào cô có thể biến hình cho chúng tôi xem một chút được không?"

Những người khác nghe thấy vậy thì đều sửng sốt, nhìn về phía Hứa Mộ Triều. Ngay cả hai người Tiết, Phùng cũng nơm nớp sợ cô sẽ nổi giận. Nhưng nói thật, bọn họ cũng cảm thấy vô cùng hứng thú với lời đề nghị này.

Hứa Mộ Triều liếc mắt nhìn người thanh niên đặt ra câu hỏi đó. Anh ta họ Tống, là con thứ hai của Thứ trưởng Bộ Công nghiệp. Tuy mấy ngày nay anh ta vẫn đi theo mọi người lôi kéo làm quen với cô, nhưng cô có cảm giác thái độ của anh ta rất khác biệt, rất thâm trầm.

Anh ta tiếp cận cô với mục đích gì đây? Thật là thú vị.

"Tôi biến thân... nhìn kinh khủng lắm." Cô nửa đùa nửa thật nói. "Khi thú tính bộc phát,

các vị có thể sẽ gặp nguy hiểm đấy."

Mọi người sửng sốt, cậu ba Phùng cất tiếng cười to. "Nếu như thú tính của cô bộc phát thì tôi nghĩ, sẽ có hơn một nửa số quý ông tối nay rất mong chờ được chiêm ngưỡng."

Mọi người cười lớn, sắc mặt Hứa Mộ Triều thoáng chút ửng hồng.

Hồi mới tiếp xúc, cô cũng không có ấn tượng tốt với đám thiếu gia nhà giàu này. Thế nhưng lâu dần, cô phát hiện bọn họ thực sự rất đáng mến. Tuy không có tác phong của người trong quân đội nhưng đa số đều rất thẳng thắn. Bọn họ tò mò về cô nhưng không hề lỗ mãng mà giao thiệp với cô hết sức lịch sự.

Lúc này, Tống công tử cũng cười nói: "Mộ Triều nói chuyện thật là khôi hài. Không biết cô cảm thấy thế nào đối với chuyện mấy ngày gần đây có một nghìn người thú ở phía đông tự nguyện bán mình cho quý tộc loài người, trở thành nô lệ?"

Mọi người thoáng chốc im bặt, Phùng công tử tức tối nói: "Cậu nói bậy bạ cái gì thế?"

Tống công tử nhìn Hứa Mộ Triều. "Đây là tin tức bí mật mà cha tôi biết được. Toàn bộ đế đô, ai ai cũng biết Mộ Triều là người anh hùng của thú tộc, tin tức như thế, tôi đương nhiên phải nói cho cô ấy biết."

Hứa Mộ Triều thu lại nụ cười, lạnh lùng hỏi: "Nô lệ cho quý tộc ư?"

Tống công tử gật đầu. "Ít nhất phải có tới một nghìn người thú. Không ai ép buộc họ, là bọn họ tự nguyện, như vậy cũng không cần đi lính nữa. Làm nô lệ cho quý tộc, đãi ngộ còn tốt hơn thú binh thông thường rất nhiều. Nguyên soái đã ban cho thú tộc nhân quyền, nhưng chính thú tộc lại không cần, ha ha, xem chừng ngài Nguyên soái sẽ rất đau đầu đây." Hắn cười rồi nâng ly rượu lên. "Mộ Triều, tôi nói cho cô biết tin tức quan trọng như vậy, cô nể mặt uống với tôi một li, được chứ?"

Hứa Mộ Triều nâng li rượu lên, uống một hơi cạn sạch rồi nói: "Các vị, tôi xin lỗi không thể ở lại tiếp các vị được."

Cô dễ dàng tìm được Cố Linh trong đám người thượng lưu. Cố Linh lại có vẻ không biết gì. "Nô lệ người thú gì cơ. Tôi chưa từng nghe nói. Ai nói cho cô biết chuyện này?"

“Cậu hai của Thứ trưởng Tống ở Bộ Công nghiệp, người này có gì đó là lạ.”

Cố Linh bật cười. “Năm ngoái, anh trai người ta đã chết dưới tay cô, cô quên rồi sao? Chính là Tống Huyên đó.”

Hứa Mộ Triều nhất thời trầm tư, sau đó nhớ ra người Cố Linh vừa nói tới là ai. Năm đó, lần đầu tiên đụng độ Quan Duy Lăng chính là vì việc Tống Huyên tàn sát thú binh. Tên sĩ quan trắng trẻo, lúc nào cũng thâm trầm đó... chẳng trách cô lại thấy cậu hai Tống quen mặt như vậy. Thì ra là thế, anh ta cố ý nhắc tới chuyện nô lệ thú tộc chính là muốn làm nhục cô sao?”

“Cho tôi mượn điện thoại di động.” Cô đưa tay về phía Cố Linh, nói.

Cố Linh cũng không ngại ngần, lấy điện thoại di động truyền tin 3D từ trong túi ra, đưa cho cô, sau đó vừa đi ra xa vừa nói: “Điện thoại của tôi cũng bị nghe lén đấy. Để tôi bảo Mẫn Hồng đưa cho cô một cái.”

Hứa Mộ Triều gọi vào số điện thoại Đại Võ để lại.

“Nô lệ người thú ư?” Đại Võ có chút ngập ngừng. “Đội trưởng, chuyện này tôi cũng có nghe nói. Nhưng trong chuyện này có điểm rất kì quái.”

Lúc này, Cố Linh đứng đằng xa nhìn bóng lưng của Hứa Mộ Triều, không khỏi buông tiếng thở dài, thầm nhủ: “Hứa Mộ Triều, cô không cần lo lắng tới chuyện này như vậy. Ngài Nguyên soái đã sai người xử lý xong cả rồi. Anh ta đã xử lý ổn thoả, vô cùng ổn thoả, ổn thoả đến nỗi sau này, tuyệt đối sẽ không còn quý tộc nào dám buôn bán nô lệ là người thú nữa, cũng không có người thú nào dám cả gan bán mình làm nô lệ nữa.

Mà cô, một quân nhân bản chất lương thiện, ngay thẳng cũng không cần biết tới chân tướng đẫm máu này.”

Chương 42: Thật giả khó lường

Cố Linh hồi tưởng lại tình huống Cố Triệt gọi cô ta tới gặp ba ngày trước.

Một nghìn người thú bán mình làm nô lệ, đây là tin tức mà cô ta vừa nhận được. Thế nhưng Cố Nguyên soái cũng đã biết từ sớm. Có thể thấy, ngoài gia tộc họ Cố, Nguyên soái còn có một mạng lưới thông tin vô cùng hùng mạnh.

Vị thống lĩnh trẻ tuổi lẳng lặng ngồi trên xô pha, bình thản nói: "Nhánh quý tộc nhỏ bé kia đã được giao lại cho Bộ Tư pháp xử trí rồi."

Cố Linh gật đầu. Nhánh quý tộc kia xem chừng lành ít dữ nhiều. Cô ta ngẫm nghĩ một chút rồi nói: "Chuyện này có thể không chỉ đơn giản như vậy. Rốt cuộc đám người thú đó là tự nguyện hay bị ép buộc? Quý tộc thực sự chỉ muốn thu nhận nô lệ thôi sao?"

Cố Triệt liếc mắt nhìn cô ta một cái rồi gật đầu. "Đây có lẽ là động thái thăm dò của giới quý tộc phía đông."

Cố Linh không khỏi cảm thấy đau đầu, giới quý tộc ở phía đông luôn luôn nghe lời mà lại dám cả gan làm ra chuyện thăm dò Nguyên soái như thế này, xem ra chuyện này có liên quan tới các đại quý tộc mới nổi, họ muốn dò xét xem tuyên cáo độc lập Cố Nguyên soái ban cho thú tộc có thực sự quán triệt hay không, đồng thời cũng thử dò xét thái độ của Nguyên soái, xem ngài có thể dễ dàng tha thứ cho quý tộc hay không.

"Thế nên Bộ Tư pháp sẽ tỏ rõ thái độ cho bọn họ thấy... coi thường những lời tôi nói thì chỉ có con đường chết." Anh nói với giọng trầm thấp, lạnh lùng như thể đang nói tới vấn đề thời tiết nhỏ nhặt vậy.

Cố Linh thầm chấn động trong lòng, nói: "Nguyên soái, có chuyện gì cần thuộc hạ đi xử lí không?" Nếu như chuyện của quý tộc đã được Bộ Tư pháp xử lí xong xuôi thì việc anh gọi cô ta tới đây hẳn là để nhờ cô ta đi làm chuyện mình không tiện ra mặt.

Cố Triệt dõi ánh mắt chăm chú về phía màn mưa giăng ngoài cửa sổ, nói bằng giọng mơ hồ như vọng tới từ trong cơn mưa.

"Tuyên cáo của tôi cũng có hiệu lực đối với thú tộc."

Cố Linh lặng lẽ hít sâu một hơi, gật đầu, nói: "Tuân lệnh. Hai ngày sau, dư luận sẽ dấy lên tin đồn, một nghìn người thú bị quý tộc hành hạ đến chết. Cố Linh tin rằng từ nay về sau sẽ không có người thú nào dám tin tưởng vào quý tộc mà bán mình làm nô lệ nữa."

Thực ra, Cố Linh nghĩ việc khiến Cố Nguyên soái quan tâm không phải là chuyện thú tộc

có được hưởng nhân quyền hay không, chỉ là anh không cho phép bất cứ kẻ nào dám khiêu chiến sự nhẫn nại và quyền uy của mình.

Việc âm thầm ra lệnh giết chết một nghìn người thú là để giá họa cho quý tộc. Anh muốn dùng tính mạng của người thú và loài người để khiến đám quý tộc kia không dám vượt qua giới hạn thêm một lần nào nữa.

Điều đó cũng lần nữa khẳng định một cách chắc chắn rằng quyền sinh sát luôn nằm trong tay Cố Nguyên soái.

Cách đó không xa, Hứa Mộ Triều đang hạ giọng, nói với vẻ hoảng hốt: "Cái gì? Quý tộc hành hạ một nghìn người thú đến chết ư? Cố Nguyên soái đã xử lí đám quý tộc ấy rồi à?"

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện của Đại Võ, Hứa Mộ Triều không khỏi than thở, tâm trạng có chút phức tạp. Thế nhưng căn cứ vào cách nói của Đại Võ thì việc này thực sự đã được xử trí xong xuôi. Mà việc Nguyên soái nghiêm trị quý tộc đã minh chứng cho lời hứa của anh là đúng.

Điều này khiến cô bất giác nảy sinh lòng kính trọng đối với vị Nguyên soái chưa từng gặp mặt này. Thế nhưng chút kính trọng này so với sự phòng bị trong lòng cô, cũng không rõ bên nào nặng hơn.

Cô quay lại tiệc rượu. Vài vị công tử nhìn thấy cô thì lại hào hứng sáp đến. Bọn họ coi như cũng có nghĩa khí, tươi cười giới thiệu cô với vài quan chức. Việc này khiến tâm trạng cô vui vẻ hơn, vì thế lại uống thêm vài li. Chỉ có Tống công tử thấy cô vẫn bình tĩnh như thường thì có chút âm trầm. Thế nhưng khi hắn vô duyên vô cớ "ngã" xuống bể bơi, toàn thân ướt như chuột lột, lại vô duyên vô cớ "nhào" vào bụi cây, cả người dính đầy lá cây, gai nhọn thì sắc mặt âm trầm của hắn lập tức tan thành mây khói, chỉ còn lại vẻ nhếch nhác không sao chịu nổi. Lúc ấy Hứa Mộ Triều đang quay lưng về phía hắn, lịch sự mà thùy mị mỉm cười, nâng li mời các quan viên mới quen.

Lúc cô chuẩn bị rời đi, tên Tống công tử kia đi ngang qua chỗ cô, ánh mắt có vẻ hậm hực. Cô cảm thấy thật nực cười. Chuyện người thú làm nô lệ không thể khiến cô nổi điên mà thất thố nên Tống công tử không cam lòng sao?

Thế nhưng khi đến dinh thự nhà họ Cố, phấn khởi bước vào "phòng làm việc của A Lệ", cô mới hiểu ra. Chỉ mới uống có mười li rượu vang mà lại say đến mức này ư? Chắc hẳn anh chàng họ Tống kia đã bỏ thuốc vào rượu của cô rồi... May mà sức đề kháng của cơ thể cô

mạnh hơn người thường nên không bị thất thố ở tiệc rượu. Anh chàng họ Tống chắc là thất vọng lắm đây.

Cũng may chỉ có "A Lệ" nhìn thấy cô say.

Cô mỉm cười gật đầu, nhìn thấy cậu thiếu niên tuấn tú đứng trước giá sách khẽ nhíu mày xoay người lại.

"Dạo này, cậu... càng ngày càng ra dáng đấy." Cô cúi xuống, tháo đôi giày cao gót ra, tiện tay quăng về phía sau, nghe "cộp" một tiếng, thế mà lại khiến tinh thần cô hưng phấn hơn, nhìn "A Lệ" ra vẻ nghiêm túc mà cũng cảm thấy rất đáng yêu.

Cô không thèm quan tâm tới cậu ta nữa, ngồi phịch xuống chiếc ghế dựa lớn bằng da, thoạt nhìn có vẻ rất đắt giá.

"Thật là thoải mái..." Cô hài lòng thở dài một hơi, nheo mắt lại. "Đi rót cho tôi li nước đi."

"..."

"Lấy thêm cho tôi chút đồ ăn nữa, bữa tối chỉ uống mỗi rượu, chưa có gì bỏ bụng cả."

"..."

Nguồn ebooks: http://www.luv-ebook.com

Chiếc ghế này vừa dày vừa êm ái, đúng là rất thoải mái. Hứa Mộ Triều cảm thấy cả người mềm nhũn, mơ mơ màng màng suýt thì ngủ quên mất. Cô không biết mình đã lim dim như vậy được nửa phút hay nửa giờ đồng hồ thì đột nhiên mở mắt ra, cực kì sửng sốt.

"A Lệ" không hề nghe lời đi lấy nước hay đồ ăn cho cô, mà lại bước tới trước bàn làm việc, khoanh tay cúi đầu nhìn cô. Dưới ánh đèn vàng, người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, chiếc quần bộ đội màu xanh lam cùng đôi giày da màu đen toát lên vẻ lạnh lùng, cao ngạo. Khuôn mặt tuấn tú lạnh như băng, ánh mắt sáng ngời như bảo thạch, lộ vẻ tĩnh mịch đến hút hồn.

Cậu chỉ khoanh tay đứng nhìn như vậy. Động tác khoanh tay này thực sự không hợp với cậu chút nào. Không giống với A Lệ ngày trước.

“Cậu dạo này là lạ sao ấy.” Cô cười cười, hỏi cậu. “Bị kích động quá mạnh hả?”

Cậu không trả lời.

Đầu hơi choáng váng, cô bật cười một tiếng. “Đầu óc tôi hình như hồ đồ quá rồi.”

Cố Triệt nhìn Hứa Mộ Triều lần nữa khép đôi mi lại, tiếp tục thản nhiên chiếm cứ bàn làm việc của nguyên soái, trong đầu liền hiện lên suy nghĩ ngày mai nhất định phải xử phạt người lính hầu kia vì đã hết lần này đến lần khác dám để cô xông vào đây.

Kì thực anh nghĩ như vậy là oan uổng cho người lính ấy. Bản lĩnh của Hứa Mộ Triều vốn vượt xa binh lính bình thường của loài người. Hơn nữa, cô là cô gái duy nhất bước chân vào phủ nguyên soái, chẳng lẽ người lính hầu lại dám liều chết ngăn cản cô tới gặp Nguyên soái hay sao?

Ánh đèn lẳng lặng rọi xuống mái tóc dài đen nhánh của Hứa Mộ Triều, ôm lấy cần cổ mảnh khảnh, trắng như tuyết, trong sáng tựa ánh trăng ngoài cửa sổ. Bộ lễ phục làm tôn lên vóc dáng tuyệt đẹp của cô. Gương mặt lúc nào cũng tỏ vẻ thuần khiết, ngây thơ, đôi mắt sáng long lanh, khuôn miệng nhỏ xinh luôn gọi anh là “A Lệ”. Tối hôm nay, trông cô còn xinh đẹp hơn gấp bội, từ khuôn mày, hàng mi đều toát lên vẻ cao quý, hai gò má phớt hồng, đôi môi anh đào chúm chím...

Mỗi màu sắc trên người cô đều có vẻ trong sáng, tinh khôi đến thế.

Nhìn cô hít thở đều đều, dường như đang dần chìm vào giấc ngủ say, Cố Triệt khẽ gõ tay lên mặt bàn. “Đứng dậy!”

Cô lầm bầm một tiếng, hé mắt ra, liếc “A Lệ” một cái, trách: “Nước đâu... Sao cậu vẫn chưa rót cho tôi thế?”

“... Tự mình rót đi.”

Trong cơn mơ màng, cô chống tay đứng bật dậy, trừng mắt nhìn “A Lệ” rồi lảo đảo bước đi. Trời ạ, loại thuốc tác dụng chậm này đúng là rất mạnh, cũng không biết có phải là xuân dược gì đó không. Mà có phải thì cũng vô hiệu với cô, cùng lắm chỉ làm đầu cô choáng váng một chút mà thôi.

Lúc đi qua chỗ "A Lệ" đang đứng, cô đột nhiên dừng bước.

"Này! Thấy tôi thế nào?" Cô chỉ vào chiếc váy mình đang mặc, ngay sau đó lại có chút ngượng ngùng, nói một câu chữa thẹn: "Thật ra tôi cũng thấy mình hợp với quân phục hơn."

Ánh mắt Cố Triệt lướt qua đôi môi đang dẩu lên và cặp mắt trong trẻo của cô. Anh không trả lời, chỉ là ánh mắt sâu thẳm càng thêm thâm trầm khó hiểu.

Cô đi đến trước mặt anh, giơ tay chọc nhẹ lên ngực anh, ngập ngừng hỏi: "Thật ra cậu... không phải là A Lệ, đúng không?"

Cố Triệt tóm lấy bàn tay cô, những ngón tay mềm mại, thon dài, lại có vài vết chai giống tay anh. Anh trầm mặc, đôi mắt trống trải sâu thẳm như màn đêm, nhìn xuống đôi mắt hoảng hốt mà sáng ngời của cô.

"Ừm, chắc không phải A Lệ rồi." Cô lại cúi đầu, giống như đang lầm bầm tự nói với mình.

"Vậy tôi là ai?" Anh hỏi.

Vì hai người đứng rất gần nhau nên giọng nói của anh nghe có vẻ trầm thấp, khó dò. Những ngón tay mảnh khảnh của cô nằm gọn trong lòng bàn tay anh, chỉ cần anh khẽ dùng sức là có thể bóp nát chúng.

Thế nhưng đúng lúc này, đầu cô lại ngoẹo hẳn sang một bên, hai mắt nhắm nghiền, ngã thẳng vào lồng ngực anh.

Ngài Nguyên soái không khỏi nhíu mày. Anh thực sự không nghĩ sẽ để cô ngã xuống sàn nhà trong bộ dạng này. Với sức mạnh không hề giống với đàn bà con gái của cô, e là cô mà ngã xuống thì sẽ đục luôn một cái lỗ trong thư phòng có bề dày lịch sử hơn trăm năm của Cố Nguyên soái mất. Thế là anh nhanh tay ôm lấy cô, để cả người cô vùi trong lòng mình. Đầu cô va vào lồng ngực nhưng anh không thấy đau lắm, chỉ có cảm giác mềm mại, ấm áp thôi.

"A..." Cô từ từ ngẩng lên, khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt long lanh như ánh nước. Cú va chạm này khiến cô choàng tỉnh, ngước mắt nhìn anh, bỗng nhiên nở một nụ cười thần bí.

Cánh tay của anh bị cánh tay của cô tóm chặt lấy. Đôi mắt sáng trong của cô như đã hoàn toàn tỉnh táo. "Tôi cảm thấy có điều gì đó không ổn... Cậu rất quái lạ... Thế nhưng..." Cô trừng

mắt nhìn anh, nhưng lại có chút mơ hồ, nở nụ cười bất đắc dĩ. “Cậu nhất định phải là A Lệ...”

“Tại sao?”

“Bởi vì... A Lệ phải sống...” Cô lẩm bẩm rồi nhắm mắt, ngất đi, đầu cô lại va vào lồng ngực anh lần nữa.

Tại sao giường của mình hôm nay lại cứng như vậy nhỉ?

Nhưng lại rất ấm áp.

Cô thoải mái dựa vào ngực anh, hoàn toàn không để ý đến cơ thể người bị cô dựa đột nhiên cứng ngắc như sắt thép.

“Hứa Mộ Triều...” Cô mơ màng nghe thấy một giọng nói trầm thấp vang lên sát bên tai. “Cô cũng lừa mình dối người như vậy sao?”

Bên hông bỗng nhiên bị một đôi tay mạnh mẽ ôm chặt lấy, cô cảm nhận mình được đặt nằm xuống xô pha mềm mại. Cô cũng không thèm mở mắt ra, lập tức tìm một tư thế thoải mái, cuộn tròn trên xô pha.

“Cô biến thành bán thú như thế nào vậy?” Một giọng nói trong như nước truyền đến.

“Không phải tôi đã kể cho cậu nghe rồi sao...” Cô lầm bầm. “Quang ảnh thú... Một trăm năm trước, Quang ảnh thú muốn ăn thịt tôi...”

“Kể cho tôi nghe chuyện đó đi.”

Ánh mặt trời rực rỡ khiến cả căn phòng bừng sáng. Hứa Mộ Triều tỉnh giấc vì một cơn đau đầu như búa bổ. Tham dự những buổi tiệc rượu thế này, cô không thể không uống rượu, nhưng bị một gã như tên Tống công tử đó bỏ thuốc thì quả là không biết đường nào mà đề phòng. Lát nữa phải tìm Cố Linh xin chút thuốc mới được.

Hình ảnh cuối cùng trong trí nhớ mơ hồ của cô chính là cảnh cô ngồi xuống trước bàn làm việc của “A Lệ”. Mà cuộc nói chuyện giữa hai người, cô không còn nhớ đầy đủ nhưng cũng không phải là đã quên hết. Những lời cô nói là lời của người say nhưng cũng mang vài phần cố ý dò xét.

Cô hít sâu một hơi, chỉ có hai khả năng: Thứ nhất, cậu ta không phải là A Lệ. Vậy thì là anh em song sinh của A Lệ sao? Nhưng Tạ Mẫn Hồng và những người khác đều nói cậu ta là A Lệ kia mà. Họ làm vậy với mục đích gì kia chứ? Chẳng lẽ bọn họ muốn lừa dối cô? Nếu thực sự muốn lừa dối cô thì vì sao cả ngày chẳng thấy bóng dáng A Lệ đâu, toàn là cô chủ động đi tìm cậu ta? Hơn nữa, mỗi lần nhìn thấy cô, cậu ta lại có vẻ... hơi bực bội như vậy? Đây không phải là biểu hiện nên có của một người rắp tâm muốn lừa dối người khác. Thứ hai, cậu ta đúng là A Lệ nhưng do bị đả kích quá mạnh mà dẫn đến mất trí nhớ hoặc thay đổi hoàn toàn tính nết. Dù sao thì sau khi tỉnh dậy, biểu hiện của cậu ta cũng không hề giống với A Lệ trước đây. Rõ ràng gần ngay trong gang tấc nhưng lại như xa tận chân trời. Khả năng này là khá lớn, cũng là câu trả lời cô có thể tạm chấp nhận được. Nhưng cứ cho là mất trí nhớ, chẳng lẽ ngay cả khí chất cũng biến đổi lớn đến thế sao?

Không sai được, cậu ta nhất định là A Lệ. Có lẽ tên Đồ Lôi đáng ghét kia đã làm cậu ta bị thương nặng, có lẽ sau khi trở về xã hội loài người, cậu ta đã quyết định dồn hết tâm trí vào công việc.

Yên tâm với suy luận của mình, Hứa Mộ Triều xuống giường rửa mặt, vừa ngẩng đầu lên liền thấy một cô gái với dáng vẻ uể oải trong gương. Mái tóc dài bù xù, rối tung, màu mắt và son môi đều đã nhoè, chiếc váy cúp ngực hờ hững che một phần khuôn ngực... Trời đất, không biết bộ dạng này đã bị A Lệ nhìn thấy chưa?!

Tất cả kí ức về tối ngày hôm qua đều rất mơ hồ. Chỉ là trong lúc mơ màng, dường như luôn có ánh mắt của một người đàn ông trưởng thành, trầm tĩnh đến bức người nhìn cô không rời.

Là ảo giác sao? Mỗi khi nhớ đến ánh mắt đó, cô lại cảm thấy vô cùng bất an. Cô hạ quyết tâm, hôm nay nhất định phải làm rõ rốt cuộc A Lệ đã gặp phải chuyện gì.

Chương 43: Lửa giận của quân cứu viện

Thế nhưng suốt hai ngày sau, A Lệ đều bặt vô âm tín. Hứa Mộ Triều muốn gặp cậu mà không gặp được, đành im lặng chờ đợi cơ hội.

Chẳng mấy chốc đã đến cuối tuần, Hứa Mộ Triều hẹn gặp cậu ba nhà họ Phùng ở trại ngựa. Ở đế đô bí bách đã nhiều ngày, cô tỏ ra rất thích thú với không khí tự do, trong lành ở vùng

ngoại ô, cùng niềm vui rong ruổi chạy nhảy. Huống chi, đi theo mấy tên công tử trói gà không chặt này cũng không có gì nguy hiểm.

Hôm nay tiết trời rất đẹp, cả trại ngựa ở vùng ngoại ô được bao phủ bởi một màu xanh mơn mởn tươi mát. Lúc Hứa Mộ Triều đến đó, Phùng tam công tử đã chờ sẵn trước cổng, bên cạnh còn có cậu hai nhà họ Tiết nhàn nhã đi theo để đón người đẹp.

Ba người đã rất thân thuộc. Hai anh chàng tỏ ra rất thích vẻ phóng khoáng của Hứa Mộ Triều, mà Hứa Mộ Triều cũng rất thích tính tình thẳng thắn, tử tế của hai người này. Ba người cười cười nói nói, cưỡi ngựa chạy quanh núi hai vòng.

Nhưng Hứa Mộ Triều vẫn phát hiện ra sự khác thường.

Kì thực không chỉ có cô, mà ngay cả Tiết công tử cũng phải đôi lần nhíu mày khó hiểu.

Ánh mặt trời buổi sáng đẹp như vậy, vậy mà người luôn cà lơ phất phơ như Phùng công tử lúc này lại có chút căng thẳng, thậm chí ngồi trên lưng ngựa cũng có chút hoảng hốt, thất thần. Hứa Mộ Triều vài lần phát hiện anh ta lén nhìn mình, nhưng khi cô quay lại nhìn thì anh ta lại dời mắt đi chỗ khác. Lẽ nào hôm nay anh chàng họ Phùng này định làm gì cô? Tuy thường ngày anh ta đều ra vẻ quang minh chính đại nhưng không thể không đề phòng. Hứa Mộ Triều không lên tiếng, chỉ lẳng lặng cảnh giác, quan sát kĩ càng tình hình xung quanh.

Tiết công tử cũng cảm thấy có gì đó bất ổn, liền hùng hùng hổ hổ nói thẳng với Phùng công tử: "Phùng tam, cậu làm sao vậy? Bị người ta cướp mất bồ hả?"

Thế nhưng Phùng công tử chỉ cười cười, nói là trong người không được khỏe.

Ba người dừng lại nghỉ ngơi, ăn cơm tại khu vườn ngoài căn biệt thự. Hứa Mộ Triều không nói gì, Tiết nhị cũng không lên tiếng. Phùng tam không ngừng nói cười, cố gắng điều hoà bầu không khí, nhưng ngay cả kẻ ngốc cũng nhìn ra được anh ta đang căng thẳng đến vã cả mồ hôi.

Người hầu không ngừng đưa lên các món ngon, rượu nồng, sắc mặt của Phùng tam lại càng thêm căng thẳng. Hứa Mộ Triều nhìn chằm chằm đám người hầu cao lớn, thầm cười nhạt.

Có ba mống người thế này chắc không cần đến mười lăm người phục vụ đâu nhỉ? Hơn nữa, cử chỉ, phong thái của những người này đều rất nhịp nhàng, cứng nhắc, không có dáng vẻ khúm núm như người hầu bình thường.

Xem ra không phải là chuyện nam nữ bình thường mà có liên quan tới chính trị rồi. Nhưng thế nào thì cũng như nhau cả thôi. Muốn gài bẫy cô ư, không phải chuyện dễ dàng đâu.

Đợi đến khi đám người hầu đứng quây xung quanh bàn, Hứa Mộ Triều một tay cầm dao ăn, nhìn Phùng tam, cười khẽ. "Cậu ba Phùng, cậu có tin không, trong vòng không phẩy không một giây, con dao này sẽ cắm vào yết hầu của bất cứ người nào ở đây."

Cả người Phùng tam run lên, tựa hồ phải dùng hết tất cả dũng khí, liếc mắt nhìn đám người hầu đứng quanh, hạ giọng nói: "Tôi không còn cách nào khác."

"Phùng tam, rốt cuộc cậu làm sao vậy?" Tiết công tử không hiểu gì cả, hỏi.

Phùng tam bất chợt đứng bật dậy, lùi xuống vài bước. "Bọn họ muốn tôi dẫn cô tới đây, nếu không sẽ giết chết cả nhà tôi. Hứa Mộ Triều, tôi xin lỗi..."

Anh ta còn chưa dứt lời, con dao sắc lẹm trong tay Hứa Mộ Triều đã loé lên, phóng về phía gã người hầu gần nhất. Gã người hầu kia thân thủ nhanh như điện xẹt, nhảy vọt lên, khó khăn lắm mới né được. Đám người hầu còn lại đều ngẩng đầu, mặt không chút biểu cảm nhìn Hứa Mộ Triều, sau đó đồng loạt ập tới.

Chẳng hiểu tại sao, ánh mắt đen sẫm cùng thân thủ nhanh nhẹn của bọn chúng lại khiến Hứa Mộ Triều cảm thấy hết sức quen thuộc.

Ánh mặt trời ban trưa chói chang, nóng rực như muốn nướng chảy người ta.

Hứa Mộ Triều thở hổn hển, cố gắng đứng thẳng. Cả người cô dính đầy máu, bên cạnh là một đống thi thể. Thế nhưng còn ba gã người máy nữa vẫn đứng sừng sững.

"Hứa Mộ Triều, lại gặp nhau rồi!" Giọng nói tựa chuông bạc từ giữa ngôi biệt thự truyền đến.

Hứa Mộ Triều ngẩng đầu, nhìn về phía cô gái có đôi mắt đỏ ngầu cùng thái độ hờ hững đang chậm rãi bước tới. Minh Huy? Thân hình cô ta vẫn thướt tha, sinh động như xưa, chỉ có cặp mắt là lạnh đến thấu xương.

Hoá ra, đám người máy đã che giấu màu mắt để trà trộn vào đế đô.

Mục tiêu của bọn chúng chỉ có Hứa Mộ Triều, Phùng tam và Tiết nhị thừa cơ trốn chạy cũng chẳng có ai ngăn cản. Có điều cho dù bọn họ có gọi viện binh tới cũng không kịp nữa rồi.

Cánh tay bị hai vết thương sâu hoắm, đùi phải cũng trúng một phát đạn. Tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng cũng đủ làm cho sức chiến đấu của Hứa Mộ Triều suy giảm đi nhiều. Thế nhưng điều khiến cô kinh ngạc hơn cả những thương tích này chính là năng lực chiến đấu của người máy đã tăng lên nhanh chóng. So với lần giao đấu gần nhất, bọn chúng nhanh nhẹn và linh hoạt hơn hẳn. Cho dù là bán thú thân thủ phi phàm như Hứa Mộ Triều, sợ rằng đánh bại mười lăm tên xong cũng phải kiệt sức.

Bọn chúng làm cách nào lẻn được vào đế đô? Bọn chúng vào đây với mục đích gì? Minh Hoằng đang ở đâu? Đại quân người máy hiện đang ở nơi nào?

Minh Huy nhìn Hứa Mộ Triều chằm chằm, không có vẻ hận thù cũng không vui cười như lúc trước. Cô ta nói: "Tôi đến đưa cô và A Lệ về."

"Chỉ dựa vào cô thôi sao?" Hứa Mộ Triều ngoài miệng vẫn nói cứng nhưng không khỏi nghĩ thầm nếu cứ tiếp tục giao chiến với bọn chúng, có lẽ cô sẽ sức cùng lực kiệt. Nhưng cô không thể để Minh Huy đánh hơi thấy tình trạng của mình lúc này nên bắt buộc phải thật khí thế.

"Cô có thể thử xem" Minh Huy cười. "Dù sao thì tôi cũng có rất nhiều thời gian. Đúng rồi, chắc là A Lệ đang ở dinh thự của Nguyên soái phải không? Nghe nói phủ nguyên soái là nơi được canh phòng nghiêm mật nhất lục địa. Tôi rất muốn xem thử bọn họ có thể bảo vệ được tên phản bội đó không."

A Lệ! Trong lòng Hứa Mộ Triều chợt chùng xuống.

Tuy rằng phủ nguyên soái được bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt nhưng sáng nay "A Lệ" đã ra ngoài rồi. Nếu như đám người Minh Huy ẩn nấp ở đây đã lâu thì phải chăng bọn chúng đã biết mà bám theo "A Lệ"?

Cô không thể để bọn chúng thực hiện được âm mưu này. Mặc kệ cậu thiếu niên đó là A Lệ hay anh em song sinh của A Lệ, cô vẫn muốn bảo vệ cậu ta.

Hứa Mộ Triều chậm rãi nở nụ cười.

“Tôi sẽ không để A Lệ trở thành người máy đâu. Không bao giờ!”

Nguồn ebooks: http://www.luv-ebook.com

Hoàng hôm chậm rãi buông xuống khiến hàng cây xanh tươi cuối chân trời càng toát lên vẻ yên ắng, u buồn. Tại một trạm kiểm soát trên đường núi dẫn đến dinh thự của Nguyên soái, cứ ba bước lại có một trạm canh, năm bước là một tốp lính. Tất cả đều là những thành phần tinh anh nhất trong quân đội loài người, ngày đêm bảo vệ phủ nguyên soái được an toàn.

Con đường thông lên núi hết sức yên tĩnh, thỉnh thoảng cũng có vài chiếc xe thuộc phủ nguyên soái xuống núi. Đúng tám giờ tối, lính canh nhìn thấy một chiếc xe hơi sang trọng từ con đường dưới chân núi chậm rãi chạy tới. Chiếc xe không dừng lại mà chạy thẳng qua cổng sắt lớn màu đen dẫn lên núi.

Đột nhiên, phía sau trạm gác, giữa rừng rậm chợt hiện lên những tia sáng màu đỏ nhấp nháy. Quân đội loài người không hề hay biết đó là những đôi mắt hồng ngoại của người máy, có năng lực xuyên qua bóng đêm, thấu mọi chướng ngại vật để nhìn rõ tướng mạo người ngồi trên xe.

“Ai đó?” Một binh sĩ loài người nhạy bén phát hiện ra, quát lên. Cùng lúc đó, một nhóm binh lính đã qua huấn luyện lập tức vây quanh xe của Nguyên soái để bảo vệ.

“Xác nhận mục tiêu đang ở trên xe!” Một giọng nói lạnh lùng vang lên. Hơn mười bóng người mạnh mẽ, nhanh nhẹn như báo săn đột nhiên xuất hiện trong rừng cây, dùng tốc độ mà mắt thường không thể nhìn thấy dễ dàng lướt qua đám lính canh, tấn công chiếc xe hơi sang trọng.

Nhóm vệ binh vô cùng sợ hãi, vội vàng giơ súng lên bắn. Thế nhưng với tốc độ phản ứng đó thì chỉ làm một gã người máy trúng đạn ngã xuống đất mà thôi. Đám người máy còn lại trong nháy mắt đã bao vây chiếc xe.

Nòng súng trong tay đám người máy chĩa thẳng vào xe khiến nhóm vệ binh không dám hành động liều lĩnh. Hai hộ vệ trong xe giơ súng lên bắn. Ba gã người máy bị trúng đạn ngã xuống, nhưng hai hộ vệ đó cũng lập tức bị những tên người máy khác lôi ra khỏi xe, quăng mạnh xuống đất.

Trong xe còn sót lại một người với vóc dáng gầy gò. Người đó chậm rãi ngẩng đầu lên. Gã người máy cầm đầu khom lưng, nhìn chằm chằm vào người đó rồi cất súng đi, cánh tay dài bằng thép đột nhiên vươn ra.

Đúng lúc này, một tiếng hú dài chợt vang vọng cả chân núi. Tiếng gầm mãnh liệt truyền tới khiến cả quân lính loài người lẫn đám người máy kia đều bất động. Mọi người ngẩng đầu, chỉ thấy một đôi cánh đỏ tươi như máu lướt nhanh như điện xẹt. Thân ảnh đó lao về phía cánh tay của tên người máy đang vươn vào trong xe với tốc độ nhanh đến chóng mặt.

"Pằng! Pằng!" Mấy tiếng súng vang lên, tên người máy cầm đầu bị trúng đạn, lùi lại mấy bước, ngước đôi mắt đỏ ngầu lạnh lẽo nhìn cô gái bán thú toàn thân đẫm máu, một tay cầm súng, thở hổn hển, đứng chặn trước cửa chiếc xe hơi.

"Hứa Mộ Triều?" Gã người máy cầm đầu nhìn cô, phất tay ra hiệu với đám thuộc hạ. "Xông lên!"

Cùng lúc đó, hai chiếc xe hơi khác nhanh như chớp chạy tới, không chút kiêng nể phóng thẳng vào phòng tuyến của quân lính loài người. Một lát sau, đội ngũ phòng vệ loài người trang bị vũ khí hạng nặng bị đánh cho tan tác, mà hai chiếc xe kia cũng hư hỏng nặng.

Minh Huy vội vàng nhảy xuống xe, lớn tiếng hạ lệnh: "Bắt sống bọn chúng!"

Quân lính loài người điên cuồng gào thét, vây quanh đám người máy vừa xâm nhập. Thế nhưng cho dù là những thành phần tinh anh của quân đội cũng không thể ngăn cản nổi đám cao thủ đứng đầu đội quân người máy này. Chỉ trong nháy mắt, máu thịt văng tứ tung.

Bọn chúng đuổi theo tới tận đây sao? Hứa Mộ Triều một tay cầm súng, tay kia đầm đìa máu tươi, đã không còn ra hình thù gì nữa, tựa lưng vào cửa sổ xe.

"A Lệ! Nhanh gọi viện binh tới!" Cô quát to, căn bản không có thời gian để nhìn xem người bên trong xe có ổn hay không. Dù đã đuối sức nhưng cô lại nhảy vọt lên, lao về phía đám người máy.

Từ trại ngựa bay đến đây, Hứa Mộ Triều đã phải dùng đến chút sức lực cuối cùng. Giới hạn sức chiến đấu của bán thú có thể đến đâu, cô thực sự không biết. Chỉ là kể từ khi bị bao vây, đối mặt với sự uy hiếp càng lúc càng nhiều người máy, bị trọng thương cho đến giờ phút này, trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ, rằng mình không thể ngã xuống, không thể chạy trốn.

Ở trại ngựa của Phùng công tử, cô có thể một mình trốn thoát, nhưng một khi đã đến đây cứu viện thì cô nhất định phải cứu được A Lệ. Minh Huy cam tâm thay đổi màu mắt đỏ vốn là sự tự hào của bọn chúng để lẻn vào đế đô, tất nhiên đã dự trù biện pháp rời đi an toàn. Cô

sao có thể để A Lệ bị cải tạo thành người máy được!

Cô chỉ cần kéo dài thêm chút thời gian, viện binh nhất định sẽ tới cứu bọn cô.

Chỉ cần thêm chút thời gian nữa thôi.

Thế nhưng cuộc đối đầu lần này e là không thể kéo dài nữa.

Đối với Hứa Mộ Triều bị trọng thương, đám người máy từ sớm đã có sự chuẩn bị. Bọn chúng quăng dây thừng hợp kim để kìm chân cô lại. Cùng lúc đó, những người máy khác cũng xông lên, hàng loạt cánh tay kim loại có thể phá nát mọi thứ cùng lúc túm được chiếc xe hơi của Nguyên soái.

Đến Hứa Mộ Triều còn không thể dễ dàng đối phó với sự bao vây của bọn chúng, huống chi là A Lệ.

"A Lệ!" Bị dây thừng trói nghiến, Hứa Mộ Triều gắng sức quay đầu, muốn chạy về phía chiếc xe. Thế nhưng dây thừng hợp kim này có gắn móc câu găm sâu vào da thịt khiến cô ngã nhào xuống mặt đất.

"Ha ha." Tiếng cười của Minh Huy lạnh lẽo đến chói tai. Hứa Mộ Triều khó nhọc ngẩng đầu lên, chỉ đành trơ mắt nhìn chiếc xe trong nháy mắt đã bị đám người máy xé tan thành nhiều mảnh, ném ra bên ngoài.

Minh Huy tươi cười, nhìn người máy vây kín thân hình gầy gò trong xe. Nhóm vệ binh loài người khiếp sợ đến nỗi không dám nhúc nhích, cũng không thể nói được tiếng nào.

Từ lúc vị Nguyên soái trẻ tuổi này chấp chính đến nay, chưa từng có bất cứ kẻ nào dám mạo phạm đến dinh thự của ngài. Hôm nay, bọn người máy đánh lén khiến hàng trăm binh lính tinh nhuệ của loài người phải bỏ mạng. Đây là con số thương vong chưa bao giờ có trong đội cảnh vệ của phủ nguyên soái.

Thế nhưng người máy không thể ngờ tới, chúng sẽ phải trả một cái giá đắt gấp bội cho những con số này.

Trong một cuộc tàn sát vô cùng đẫm máu và kinh khủng.

Xác tám tên người máy đổ rạp quanh chiếc xe. Những mảnh thân thể bằng kim loại dường như không thể chịu đựng nổi sự va chạm mạnh, văng ra xa vài mét. Nhưng như thế vẫn còn chưa đủ.

Sau khi ngã xuống đất, bọn chúng không rên nổi một tiếng, lớp da nguỵ trang loài người nổ tung thành từng khối kim loại, chia năm xẻ bảy, chết không toàn thây. Mà giữa đám bụi kim loại, dưới ánh hoàng hôn âm u, chỉ có một người mặc quân phục màu xanh lam nhẹ nhàng tháo găng tay trắng như tuyết ra, chậm rãi đi tới chỗ đám người này.

"A Lệ! Sao anh có thể..." Người đầu tiên lên tiếng là Minh Huy, cô ta cũng không nhận ra quân hàm Nguyên soái trên cầu vai của anh, sự nghi hoặc và khiếp sợ khiến cô ta đứng đờ ra tại chỗ. Không ai có thể tay không giết chết được tám tên người máy cấp cao này, cho dù là Minh Hoằng. A Lệ sao có thể làm được chứ?

Hứa Mộ Triều nằm giữa vũng máu, mặc dù toàn thân cạn kiệt sức lực nhưng chưa bao giờ đầu óc cô lại tỉnh táo đến thế. Cô ngơ ngác nhìn người đàn ông ấy, một suy nghĩ mãnh liệt xông lên não. Đó là quân hàm Nguyên soái. Anh ta không phải là A Lệ! Anh ta đương nhiên không phải là A Lệ! Anh ta thực sự không phải là A Lệ!

Anh ta là...

"Người máy ư? Tốt lắm." Khuôn mặt tuấn mĩ tựa thiên thần từ trong bóng tối dần dần hiện ra. "Đã lâu chưa được gặp kiểu ám sát như thế này."

Chương 44: Sức mạnh của Nguyên soái

Anh ta quả nhiên không phải là người!

Anh ta sao có thể là con người được? Con người, sao lại có sức chiến đấu vượt quá cực hạn như vậy?

Nhưng anh ta thực sự là người. Bởi trên đời này, chỉ có duy nhất một người mang sức chiến đấu đứng đầu đại lục, vượt qua hệ gene của chủng tộc, đó chính là vua của loài người – Cố Nguyên soái Cố Triệt.

Dựa vào nền tảng hệ gene không ngừng được cải tạo của nhà họ Cố trong một trăm năm qua, cộng thêm khoa học kỹ thuật, công nghệ sinh học tân tiến bậc nhất nhân loại, Cố thị luôn giữ thái độ gần như là điên cuồng, không ngừng tiến hành tối ưu hoá hệ gene của gia tộc. Việc tối ưu hoá này đã khiến biết bao sinh mạng Cố thị hi sinh vì thí nghiệp thất bại; nhưng đồng thời cũng tạo nên thành quả thắng lợi hi hữu, đủ để xưng bá đại lục.

Đó chính là Cố Triệt.

Cố Triệt bẩm sinh đã thông minh và có tư chất hơn người. Nghe đồn anh tôn sùng võ thuật từ nhỏ, mới mười tuổi đã có thể tay không đánh bại mười gã bộ đội đặc chủng tinh nhuệ. Và sau nhiều năm chăm chỉ luyện tập, cộng với việc lần thứ hai tự cải tạo hệ gene cho mình, Cố Triệt rốt cuộc cũng đạt được vị trí số một toàn đại lục như ngày hôm nay.

Điều này cũng lí giải cho "bàn tay vàng" có khả năng phá huỷ mọi thứ của anh.

Hứa Mộ Triều gắng gượng ngồi dậy, nhìn trận chiến vẫn đang tiếp diễn trước mắt. Minh Huy hốt hoảng huýt sáo báo rút quân, hơn mười người máy tinh nhuệ còn sống sót nhanh chóng nhảy lùi lại cách xa vài mét. Để chế tạo một người máy tinh nhuệ phải tiêu hao biết bao nhiêu tài nguyên quí giá, nếu toàn quân bị tiêu diệt thì đúng là một tổn thất không hề nhỏ.

Thế nhưng bóng người kia lại giống như ma quỷ không thể nắm bắt. Với nhãn lực hơn người mà Hứa Mộ Triều cũng chỉ thấy một vệt màu xanh da trời xẹt qua như cơn gió. Mỗi khi nó lướt qua chỗ một người máy, liền có tiếng "răng rắc" khẽ vang lên. Đám người máy không bị bẻ gãy cổ thì cũng bị đâm xuyên lồng ngực, ngã gục xuống đất, bỏ mạng.

Mà hơn mười tên người máy ngã xuống chỉ trong vòng có vài giây. Một người như vậy thì còn cần gì đến vũ khí, súng đạn? Bản thân anh đã chuẩn xác hơn súng và nhanh nhẹn hơn đạn rồi.

Cuối cùng, chỉ còn lại một mình Cố Triệt đứng giữa đám người máy kẻ chết, người trọng thương, hờ hững liếc ánh mắt trong veo về phía tên người máy cuối cùng còn lành lặn trên đường – Minh Huy.

Bắt sống Minh Huy đã là chuyện dễ như trở bàn tay. Thế nhưng phản ứng của Minh Huy cũng rất nhanh, cô ta vung sợi dây thừng trên tay, đồng thời cũng giơ tay kia lên, rút súng ra.

Đầu kia của sợi dây thừng là Hứa Mộ Triều đang bị thương nặng, mà họng súng lại đang nhắm thẳng vào cô.

Cố Triệt hờ hững nhìn sang, nhưng hai chân mày khẽ cau lại.

Mà đối với Hứa Mộ Triều, sự thật tưởng đã rõ ràng nhưng vẫn còn những điểm khó có thể lí giải. Người này chắc chắn là Cố Nguyên soái, vậy A Lệ đâu rồi? Người mà mấy ngày nay cô tiếp xúc chỉ là một mình Cố Nguyên soái thôi sao? Tại sao anh lại giống A Lệ như đúc vậy?

Trong lòng chấn động kịch liệt, sợi dây thừng quấn quanh người cô cũng căng lên, lúc ngẩng đầu, cô liền nhìn thấy mấy luồng điện tạt vào mặt. Cô kinh hãi, bản năng sinh tồn lập tức trỗi dậy, cho dù khí huyết toàn thân đã cạn kiệt, vẫn gắng hết sức lăn một vòng để tránh đòn...

Một cánh tay mạnh mẽ đột nhiên ôm chặt lấy cô, trong nháy mắt, cả người Hứa Mộ Triều bay lên không trung, cách mặt đất vài mét.

Một hơi thở lạnh lùng mà trong trẻo, vừa quen vừa lạ lập tức ập đến. Hứa Mộ Triều bỗng ngẩng đầu, thấy Cố Nguyên soái vài giây trước còn đứng cách cô vài mét, lúc này đột nhiên xuất hiện như thần tiên giáng trần. Mà bản thân cô thì đang nằm gọn trong lòng anh.

Đã trải qua một cuộc chiến kịch liệt như vậy nhưng quân phục của anh lại chẳng hề dính một hạt bụi, vẫn phẳng phiu chỉnh tề. Khuôn mặt anh kề sát đỉnh đầu cô, hàng lông mày đen nhánh mang theo khí thế sắc bén, đôi mắt sáng như sao toát lên vẻ hờ hững, lạnh lẽo đến thấu xương.

Anh không nói không rằng, vung tay, sợi dây kim loại bền chắc đến mức không gì phá huỷ được lập tức nát vụn trong lòng bàn tay anh.

Hứa Mộ Triều ngẩng đầu nhìn Cố Triệt, ở cự li gần, hơi thở nóng rực của anh khiến cô tưởng chừng muốn ngất xỉu.

“Anh là Cố Triệt? Cố Nguyên soái?” Cô tựa như đang lẩm bẩm trong miệng.

Anh không trả lời, ôm cô đứng im một chỗ.

Thời cơ đã mất, xe của Minh Huy trong nháy mắt đã trốn đi thật xa, binh lính không cần mệnh lệnh, tự động đuổi theo. Đội vệ binh từ sớm đã tới nghênh đón, Cố Triệt ôm Hứa Mộ

Triều, sải bước đi về phía một chiếc xe khác, cúi người bước vào trong.

Người lái xe nhấn ga, chiếc xe lái thẳng tới dinh thự của Nguyên soái.

Nguyên soái ngồi ngay ngắn, vững vàng như ngọn núi, sống lưng thẳng tắp, gương mặt anh tuấn trầm tĩnh, lạnh lùng, như thể trận chiến nhỏ vừa rồi chỉ là một khúc nhạc đệm, hoàn toàn không ảnh hưởng tới tâm trạng của anh.

Hứa Mộ Triều bị anh ném xuống chỗ ngồi bên cạnh cũng chỉ biết im lặng. Máu không ngừng chảy ra từ miệng vết thương, nhuộm đỏ tấm đệm sạch sẽ. Cố Nguyên soái hình như cũng phát hiện ra điều này, hờ hững liếc mắt nhìn, hai chân mày không khỏi cau lại.

Xe đỗ lại trước cửa một ngôi nhà nhỏ trong dinh thự nguyên soái, không để Hứa Mộ Triều kịp nói câu gì, Cố Triệt lập tức bước xuống xe, sau đó vươn cánh tay dài ra ôm lấy cô.

Trước đó, trên núi đã nhận được tin tức. Quan Duy Lăng đợi sẵn ngoài cửa, nhìn thấy hai người toàn thân dính đầy máu thì thất sắc, vồn vã hỏi: “Nguyên soái, ngài bị thương sao?”

“Không, là máu của cô ta.” Cố Triệt sải bước đi vào trong, gọi bác sĩ đến. Sau đó anh thay quần áo sạch rồi trở về phòng, vừa liếc mắt liền nhìn thấy Hứa Mộ Triều đang nằm trên giường, đôi mắt màu xanh ma mị mở to, nhìn chằm chằm về phía anh.

Động tác của người hầu và bác sĩ đều nhanh nhẹn, vết thương của Hứa Mộ Triều đã được xử lí sạch sẽ. Cô bị thương rất nặng nhưng may mà chưa chạm tới gân cốt, cũng không phải đòn trí mạng. Chỉ có điều mất quá nhiều máu nên phải tĩnh dưỡng một thời gian. Đội ngũ bác sĩ cảm thấy hết sức kinh ngạc với năng lực hồi phục của Hứa Mộ Triều. Ngay trong trận chiến ban nãy, cô đã bắt đầu tự phục hồi thương tích của mình rồi.

“Nghỉ ngơi đi.” Cố Triệt lạnh lùng ra lệnh, cũng chẳng thèm nhìn cô thêm nữa, nhanh chóng ngồi xuống trước bàn làm việc, mở màn hình tinh thể lỏng lơ lửng trên không lên.

Hứa Mộ Triều không nói một lời, đôi mắt xanh thăm thẳm vẫn nhìn anh chăm chú. Cô cần một lời giải thích. Vì sao A Lệ thực sự lại không xuất hiện?

Trước mặt Nguyên soái hiện lên hình ảnh 3D của Cố Linh.

“Nguyên soái, nghe nói ngài bị tập kích.” Vẻ mặt của Cố Linh hết sức căng thẳng nhưng

vẫn cố gắng kiềm chế.

“Mọi chuyện giải quyết xong rồi.” Anh nói. “Đã điều tra ra kẻ đứng đằng sau xúi giục nô lệ thú tộc chưa?”

Trên chiếc giường cách đó mười mét vang lên tiếng động rất khẽ.

“Thưa ngài, rồi ạ. Chúng tôi đã nắm giữ được bằng chứng đáng tin cậy, điều tra ra được Phó Thủ tướng chính là tay sai của lũ quý tộc miền Nam từng thu mua nô lệ thú tộc. Đúng như ngài dự liệu, việc này còn có liên quan đến hai vị bộ trưởng. Các vị tướng lĩnh cấp cao bảo tôi xin chỉ thị của ngài, xem nên xử trí bọn họ thế nào.”

“Không thể giữ Phó Thủ tướng lại nữa. Cho người của cô giải quyết đi.” Cố Triệt thản nhiên nói.

“Vâng. Còn những người khác thì sao?”

“Không cần đích thân ra tay.”

“Vâng.”

Hình ảnh 3D của Cố Linh biến mất, ngay sau đó, Cố Triệt nhấn phím gọi: “Quan Duy Lăng”

Vừa dứt lời, cửa phòng ngủ lập tức bị đẩy ra, Quan Duy Lăng sải bước đi tới, nhìn thẳng vào Cố Nguyên soái.

Cố Triệt nói: “Phải bắt sống ả người máy bỏ trốn kia”

“Vâng, tôi đã hạ lệnh phong tỏa đế đô rồi ạ.”

“Bọn chúng dám cả gan lẻn vào đế đô ám sát ta, xem ra đã chuẩn bị sẵn sàng cho chiến tranh rồi.” Cố Triệt nói với giọng lạnh như băng.

“Có điều không biết bọn chúng sẽ tấn công từ hướng nào.” Quan Duy Lăng nói.

Sau khi nhận lệnh, Quan Duy Lăng rời khỏi phòng, trước khi đi, không kìm được còn liếc

mắt về phía giường, chỉ thấy Hứa Mộ Triều lẳng lặng nằm đó, mở to đôi mắt xanh như thể đang suy ngẫm điều gì đến mức thất thần.

Cố Triệt nâng tách trà lên, uống một ngụm nhỏ, chợt nghe thấy một giọng nói yếu ớt vang lên: "Phía tây."

Anh liền đặt tách trà xuống, đứng lên đi tới bên giường, lẳng lặng nhìn Hứa Mộ Triều.

"Tôi nói... bọn chúng sẽ tấn công từ phía tây." Cô lặp lại một lần nữa.

Cố Triệt chăm chú nhìn gương mặt trắng bệch, không chút huyết sắc của cô. Sau khi biết nguồn gốc loại gene bán thú của cô, Viện nghiên cứu Sinh học đã lật lại tư liệu từ một trăm năm trước, việc nghiên cứu cũng có một chút tiến triển, song vẫn chưa thể đưa ra được kết luận toàn diện. Thì ra cô không phải là bán thú bẩm sinh, mà từng là một thiếu nữ loài người bình thường.

Mấy ngày qua, cô chỉ dùng dáng vẻ con người để xuất hiện trước mặt anh, thanh tú, lanh lợi, cũng có thể coi là giỏi giang, không gây phiền toái cho ai, khác xa hình ảnh nữ bán thú cánh đỏ mắt xanh, không một mảnh vải che thân, hôn mê bất tỉnh nằm trong phòng thí nghiệm mấy ngày trước.

Cho đến hôm nay, người máy cả gan tập kích xe của anh, khiến hai thân binh phải bỏ mạng. Lúc anh chuẩn bị ra tay, cô lại xuất hiện với dáng vẻ bán thú, toàn thân đẫm máu như loài ma quỷ, đứng chắn trước mặt anh, hòng che chở cho anh.

Chắc hẳn cô đã bị đánh lén. Bị thương như thế mà còn không trốn chạy, đúng là không biết tự lượng sức mình. Cô thực sự không phải là đối thủ của đám người máy kia.

Hoá ra cô vẫn coi anh là A Lệ sức trói gà không chặt mà dốc sức bảo vệ.

Anh đâu có cần cô bảo vệ chứ?

Nhìn cô lẳng lặng nằm trên giường, anh biết dưới lớp chăn mỏng kia là cơ thể thiếu nữ mảnh mai, quấn đầy băng gạc, thế mà cô vẫn không chịu nghỉ ngơi, còn dùng giọng nói tỉnh táo, khẳng định với anh rằng kẻ địch sẽ tấn công từ phía tây.

"Vì sao?" Anh hỏi.

Hứa Mộ Triều không đáp mà hỏi ngược lại: “A Lệ đâu?”

Trả lời cô là sắc mặt thâm trầm của Cố Triệt.

Hai người yên lặng trong giây lát.

“Mặc dù Tư lệnh zombie không hề câu kết với người máy, nhưng chủ nhân của bọn họ lại có dã tâm rất lớn.” Cô nhớ lại những lời Thẩm Mặc Sơ đã nói. “Nếu như bọn họ liên kết với Minh Hoằng thì điều đó cũng chẳng có gì là lạ.”

“Chủ nhân của zombie ư?” Cố Triệt chăm chú nhìn Hứa Mộ Triều.”

“Đúng vậy. Bọn họ là...”

Lời còn chưa dứt, Hứa Mộ Triều đang bị thương nặng đột nhiên giống như một con báo săn, nhanh như chớp nhào thẳng về phía Cố Triệt. Ở khoảng cách gần như thế, lại cố ý nhắc tới zombie nhằm thu hút sự chú ý của anh, ít nhất cô cũng nắm chắc năm phần mười cơ hội chiến thắng.

Thế nhưng, Hứa Mộ Triều đã đánh giá quá thấp sức mạnh của Cố Triệt. Cô còn chưa chạm được tới gấu áo anh, trên cổ đã truyền tới một cơn đau nhói, cả người cô bị nhấc bổng lên không trung một cách dễ dàng.

Tấm chăn mỏng trượt xuống đất, cảm giác lạnh lẽo bao trùm toàn thân Hứa Mộ Triều. Cô vừa xấu hổ vừa tức giận, nhận ra hành động tuỳ tiện tấn công này đã khiến cả người cô lõa lồ trước mặt anh. Thế nhưng cô vẫn chưa từ bỏ hy vọng, dán chặt hai mắt vào đôi chân của anh.

Còn Cố Triệt vẫn túm chặt cổ cô, nhìn khuôn mặt càng lúc càng đỏ bừng của cô, cùng thân thể thiếu nữ mềm mại, mảnh khảnh. Anh yên lặng trong giây lát rồi hỏi với giọng châm chọc: “Tấn công tôi ư?” Anh cảm thấy thật khó hiểu, với tính cách của cô, sao có thể làm chuyện lấy trứng chọi đá như vậy?

Cô nở nụ cười khổ, nói: “Hai chân của A Lệ đã bị cải tạo thành kim loại...”

Thế nên, cô mới muốn xem xem anh rốt cuộc có phải là A Lệ hay không ư? Kéo cả cơ thể bị thương nặng như thế nhào tới chỉ để làm rõ chuyện này? Cô vẫn chưa từ bỏ hi vọng sao?

Cố Triệt buông lỏng bàn tay, Hứa Mộ Triều liền ngã xuống giường.

“Cố Lệ đã chết rồi. không cần nghiệm chứng nữa.” Ngữ khí của Cố Triệt lạnh lẽo khác thường, như thể rất thờ ơ với chuyện này.

Sau đó, Cố Triệt đi vài bước về phía bàn làm việc, bỗng nhiên dừng lại, quay đầu thì thấy Hứa Mộ Triều vẫn ngơ ngác ngồi trên giường, cặp mắt đen láy, trong veo thường ngày lại thấm đẫm nét bi thương, kìm nén chưa từng có. Nét bi thương này khiến sắc mặt anh càng thêm sa sầm.

Đúng lúc này, cửa phòng ngủ bỗng nhiên bị đẩy ra không chút kiêng nể.

Cố Triệt nhíu mày, nhanh như tia chớp lao tới bên giường, khoát tay phủ tấm chăn mỏng lên người Hứa Mộ Triều. Lúc quay đầu lại, chỉ thấy Tạ Mẫn Hồng và Quan Duy Lăng xông thẳng vào với bộ mặt xám xịt.

Giọng nói của Tạ Mẫn Hồng có chút kích động: “Tôi vừa mới nhận được báo cáo của quân biên phòng, mấy ngày nay có đến năm tên zombie hình người ôm ý đồ một mình vượt qua biên giới, đã bị quân ta hạ gục.”

Hứa Mộ Triều nằm trên giường dường như giật mình bừng tỉnh, cũng ngẩng đầu nhìn Tạ Mẫn Hồng.

Tạ Mẫn Hồng tỏ vẻ vô cùng nghiêm trọng. “Quân biên phòng chỉ đưa tình hình này vào bản báo cáo thường lệ. Chết tiệt, đến hôm nay tôi mới để ý thấy. Trong báo cáo nói, một gã zombie trước khi chết có để lại tin tức cho quân sĩ của ta. Hắn nói...”

“Người máy đã đến.”

Chương 45: Sự xa cách trong tim

Mây đen giăng khắp bầu trời đế đô, bầu không khí mờ đến đáng sợ, khiến người ta có cảm giác ngày đêm đảo lộn. Từ xa truyền đến tiếng sấm đì đùng, không một ai biết rõ đó rốt cuộc là tiếng sấm hay là tiếng lửa đạn phương xa.

Ở trong dinh thự của Nguyên soái tọa lạc trên đỉnh núi xa tít tận chân trời, được mệnh danh là nơi an toàn nhất đế đô, thế nhưng điều đó vẫn không thể khiến Hứa Mộ Triều duy trì được tâm thế bình tĩnh. Cô đứng trên ban công rộng lớn, áo ngủ bằng vải sợi màu xanh nhạt càng làm nổi bật lên dáng người mảnh khảnh và gương mặt tái nhợt.

Đã ba ngày kể từ khi Tạ Mẫn Hồng thông báo tin tức về zombie. Đêm hôm kia, tin tức này rốt cuộc cũng được chứng thực. Mười vạn quân người máy giống như từ trên trời rơi xuống, ngay lúc nửa đêm đã vây kín khu vực phòng tuyến phía tây của loài người.

Mặc dù đã có mệnh lệnh phòng bị từ sớm nhưng đại quân của loài người hành quân gấp gáp, bất luận thế nào cũng vẫn không theo kịp tốc độ của người máy. Chỉ hai giờ sau khi bị đánh lén, đế đô nhận được tin phòng tuyến phía tây đã bị công phá, hàng chục thành phố rơi vào tình trạng báo động.

Chiến tranh đã bùng phát.

Chỉ là lần này, đội quân đặc chủng bách chiến bách thắng của loài người có thể ngăn chặn được nguy cơ này hay không vẫn còn là một ẩn số không thể đoán trước được.

Vết thương trên cơ thể Hứa Mộ Triều cũng không đáng lo ngại. Có lẽ là vì Minh Hy muốn bắt sống cô nên đã không gây ra vết thương trí mạng nào. Mà nhờ có sự quan tâm chăm sóc của đội ngũ y bác sĩ ở dinh thự Nguyên soái nên lần này, tốc độ hồi phục của cô nhanh hơn hẳn. Đến ngày hôm nay, cô đã có thể xuống giường đi lại được.

Bác sĩ là một người đàn ông lớn tuổi, tính tình hòa nhã, dễ gần, đối với cô không hề có ý khinh miệt. Vì vậy, dù bị thương nặng nhưng cô vẫn không quên tranh thủ yêu cầu bác sĩ thêm vào liệu trình thật nhiều thuốc trị thương cấp tốc. Vị bác sĩ không tiện từ chối, chỉ đành nhìn cô kéo lê thân thể thương tật mà vẫn không quên gói ghém thuốc men.

Có điều Hứa Mộ Triều không hề biết, những thứ thuốc trị thương này cực kì đắt đỏ, chỉ dành cho những sĩ quan cấp trung tướng trở lên sử dụng, từng loại đều có sổ kê khai đàng hoàng. Cho nên, khi Cố Triệt bận rộn việc quân cả ngày tối đến mới về đến nhà, nghe bác sĩ báo cáo lại tình hình vết thương của Hứa Mộ Triều và liệt kê những loại thuốc men tiêu tốn vào việc chữa trị cho cô thì không khỏi cau mày.

“Cô gái này... không phải mấy hôm trước còn đau đến mức không muốn sống nữa sao?” Mới đó mà đã gói ghém sạch thuốc trị thương tốt nhất ở dinh thự nguyên soái rồi? Cố Nguyên soái lạnh lùng nói với Tạ Mẫn Hồng: “Chiến tranh đã bùng nổ, bảo cô ta đến bộ tham mưu

báo cáo đi.”

Tạ Mẫn Hồng không muốn dây dưa với cô gái “khó nhằn” này, sau một hồi suy nghĩ liền quyết định xúi Quan Duy Lăng mới từ bộ chỉ huy trở về phủ họ Cố đi thay. Quả nhiên đúng như anh ta dự liệu, Thiếu tá Quan chẳng buồn nghĩ ngợi, lẳng lặng đi về phía phòng ngủ của cô gái bán thú. Mà trên thực tế, mỗi khi có chuyện đụng tới cô gái này, Thiếu tá Quan vốn đã không được ranh ma như Tạ Mẫn Hồng lại càng trở nên ngờ nghệch.

Mặc quân phục, xuất hiện sau lưng Hứa Mộ Triều trong tình cảnh này, Quan Duy Lăng cũng không khỏi hơi ngẩn ra. Dưới ánh hoàng hôn lác đác mưa phùn, bóng dáng chưa lành hẳn vết thương của cô dưới lớp váy ngủ rộng thùng thình càng toát lên vẻ cô đơn, quạnh quẽ. Điều này khiến tâm tình của Thiếu tá Quan, người vốn đã có cảm giác kì lạ đối với cô gái này, càng thêm phức tạp. Thế nhưng anh ta cũng không hề chần chừ hay nói những lời dư thừa, mà đi ngay vào chủ đề chính: “Hứa Mộ Triều, hãy gia nhập bộ tham mưu của chúng tôi.”

Hứa Mộ Triều xoay người, khoanh tay, con ngươi đen láy nhìn chằm chằm vào Quan Duy Lăng. Vậy mà Thiếu tá Quan tính tình vốn hướng nội cũng không hề trốn tránh, nhìn thẳng vào cô với ánh mắt còn chăm chú hơn. Trong thời buổi chiến loạn này, thứ khiến Quan Duy Lăng quan tâm nhất chính là làm cách nào để chiến thắng, ngoài ra tất cả đều không quan trọng.

Thấy cô không lên tiếng, mà cũng không từ chối, Quan Duy Lăng nghiêm túc nói: “Chiến sự đang rất căng thẳng, vết thương của cô đã lành rồi thì đi báo cáo đi.”

Chiến sự lần này cũng khiến Hứa Mộ Triều lo lắng, nhưng cô không thể đáp ứng yêu cầu này, chỉ đành buông tiếng thở dài, nói: “Thiếu tá, quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách[1]… Mặc dù tôi từng tuyên thệ sẽ thuần phục Nguyên soái, thế nhưng lúc này mà bảo tôi làm việc cho anh ta thì thực sự là có hơi khó xử.”

[1] Có nghĩa là lúc nhà nước hưng thịnh hay suy vong, dân thường cũng phải có trách nhiệm.

Quan Duy Lăng nhìn nụ cười gượng gạo của cô, trong lòng bỗng dấy lên cảm giác chua xót. “A Lệ chết rồi, chúng tôi đều rất đau buồn. Cô là người luôn biết suy xét toàn cục...”

“Nguyên soái mà đau buồn ư?” Hứa Mộ Triều khẽ cười khẩy. “Đúng là nhìn không ra đó.”

Thực ra tâm trạng của Hứa Mộ Triều không hẳn là khó xử mà là vô cùng tức giận. Cái chết của A Lệ đã được chứng thực, điều đó khiến cô đau buồn suốt mấy ngày nay. Còn cái người mà cô tưởng nhầm là A Lệ kia lại chính là Cố Nguyên soái, thiếu niên dịu dàng, mềm yếu, cần

cô bảo vệ lại bỗng dưng biến thành người thống trị hùng mạnh, lạnh lùng nhất đại lục, điều này càng khiến tâm trạng của cô thêm phức tạp.

Nghĩ đến những hành động không chút e dè và đề phòng mình từng làm trước mặt "A Lệ", cô lại có cảm giác không thể chấp nhận được. Cứ như thể bị người ta không chút kiêng kị mà nhìn trộm, đã thế người nhìn trộm này còn là vị chủ nhân mà mình vốn hết sức đề phòng...

Thậm chí cô còn suýt mất mạng vì cứu anh. Nực cười nhất là đối thủ khiến cô sức cùng lực kiệt lại bị anh giải quyết một cách nhanh gọn, chính xác. Năng lực chiến đấu của anh cao cường đến độ khiến cô phải rùng mình khiếp sợ.

Mà anh quả thực còn lạnh lùng hơn cả lời đồn đại nữa. Khi nhắc tới cái chết của A Lệ, sao anh có thể tỏ ra hờ hững như vậy, đó là em ruột của anh kia mà! Tại sao anh có thể bình tĩnh đến thế? Hơn nữa, ở đại lục này, anh nắm quyền hành ngất trời, tại sao bao năm qua cũng không tìm được A Lệ? Cô thực sự không thể hiểu nổi.

Thế nên, mặc dù biết rõ mình không nên nói những lời đắc tội với Cố Nguyên soái, thậm chí còn phải tận lực làm vui lòng anh, nhưng khi ở trước mặt Quan Duy Lăng cũng có một lòng quan tâm tới A Lệ như cô, Hứa Mộ Triều không thể kìm nén mà thốt ra những lời như vậy.

Nguồn ebook: https://www.luv-ebook.com

"Ai nói Nguyên soái không buồn vì cái chết của A Lệ?" Quan Duy Lăng nhíu chặt hàng mày, nói với giọng nặng nề. "Hôm nhận được tin A Lệ đã chết, Nguyên soái đã nhốt mình trong phòng ba ngày liền. Từ đó, trước mặt Nguyên soái, chúng tôi không một ai dám nhắc tới A Lệ."

Hứa Mộ Triều ngẩn ra. Một người như Cố Triệt mà lại có những phản ứng như vậy sao? Nói vậy thì mấy ngày nay, trước mặt anh, cô cứ luôn miệng gọi "A Lệ, A Lệ", không biết cảm giác của anh như thế nào?

Quan Duy Lăng nói: "Nguyên soái chưa từng vì bất cứ chuyện gì mà chùn bước, đó là lần duy nhất. Từ nhỏ, Nguyên soái đã rất quan tâm tới A Lệ, nếu không tại sao A Lệ lại ngưỡng mộ anh trai mình đến thế." Có lẽ vì hơi xúc động nên Quan Duy Lăng cứ nói mãi không ngừng. "A Lệ mất tích đúng vào lúc chiến tranh giữa loài người và zombie rơi vào giai đoạn căng thẳng nhất. Nguyên soái chỉ có thể bí mật sai người đi tìm A Lệ... Lúc đó, ngài ấy vẫn chưa tròn hai mươi tuổi. Ngày nào chúng tôi cũng nhìn ngài ấy vất vả vì chiến sự, đêm tối còn mệt nhọc tìm tung tích của A Lệ, gần như không có lúc nào chợp mắt... Thậm chí ngài còn từng

một mình lẻn vào lãnh địa của zombie nhưng vẫn không thu hoạch được gì.”

Một mình lẻn vào lãnh địa của zombie ư?

Trong lòng Hứa Mộ Triều có chút chấn động. Cô không khỏi nhớ tới cảnh tượng vài ngày trước, chính Cố Triệt đã ra tay không xé nát mười mấy tên người máy khổng lồ như A Tu La đó. Thật khó có thể tưởng tượng được rằng, người như anh, vào một đêm không trăng không sao, lại một mình lẻn vào doanh trại địch nguy hiểm cận kề, chỉ để tìm kiếm đứa em trai yếu đuối bị thất lạc của mình.

Quan Duy Lăng không để ý tới sự thay đổi trong tâm trạng của Hứa Mộ Triều, khôi phục lại vẻ bình tĩnh, nói với giọng chân thành nhất của một quân nhân: “Mộ Triều, Nguyên soái chỉ là không khéo biểu đạt thôi. Thân là người của nhà họ Cố, ngài ấy đã dốc toàn bộ sức lực vào việc quân, việc nước cả rồi.”

Màn đêm buông xuống càng lúc càng sâu, Quan Duy Lăng đã rời đi từ lâu nhưng những lời anh ta nói vẫn khiến Hứa Mộ Triều ngơ ngẩn cả người.

Một Cố Triệt lạnh lùng tàn nhẫn, một Cố Triệt thâm sâu khó lường hay một Cố Triệt xa cách và không muốn được người khác thấu hiểu. Nhưng bất luận tâm tư tình cảm của anh có khó nắm bắt cỡ nào thì chung quy, anh vẫn là quân, còn cô là thần, anh mạnh còn cô yếu, đó là sự thật không thể thay đổi được. Mà hôm nay, chỉ có anh mới có thể ngăn chặn được sự càn quét tàn bạo của đám người máy vào đại lục.

Hứa Mộ Triều lần nữa đi tới trước thư phòng của Cố Triệt, lính gác vội vã chạy vào, nhỏ giọng thông báo với người ở bên trong, không thấy có tiếng trả lời. Lính gác gật đầu với cô, ý bảo cô có thể vào. Thế nhưng đối với Hứa Mộ Triều, tâm trạng lần này không mừng rỡ, nhẹ nhõm như những lần trước, thay vào đó là sự thận trọng.

Cánh cửa hợp kim sơn màu nâu xám từ từ mở ra, ngoài rèm cửa sổ dày cộp là bóng đêm yên tĩnh, sâu thẳm, ánh sáng ôn hoà từ ngọn đèn trên bàn đọc sách phác hoạ dáng người thẳng tắp của anh, đẹp như ánh trăng ngoài cửa sổ.

Trong nháy mắt, hơi thở của Hứa Mộ Triều chậm lại nửa nhịp. Đây là lần đầu tiên cô nghiêm túc quan sát Cố Nguyên soái với thân phận thật của anh. Có lẽ anh mới trở về phòng cách đây không lâu, đôi găng tay màu trắng để một bên bàn làm việc, trên người vẫn mặc nguyên bộ quân phục màu xanh da trời, mấy chiếc khuy ở cổ áo đã được cởi ra, để lộ áo sơ mi trắng tinh, phẳng phiu. Trang phục này khiến anh có phần xa lạ, tràn đầy vẻ nam tính, nhàn

nhã.

Chiếc nón lính cũng được để cùng chỗ với đôi găng tay, mái tóc ngắn màu đen dính chặt lên thái dương và trên trán anh. Mà khi anh ngẩng đầu lên, gương mặt nghiêm nghị, sáng ngời ấy chẳng khác nào một vành trăng non nhô lên từ mặt biển đêm, sáng trong, thuần khiết, gần như không có điểm nào khác biệt so với cậu thiếu niên tuấn mĩ trong trí nhớ của Hứa Mộ Triều.

Chỉ trừ ánh mắt.

Cho dù là lạnh lùng nhưng ánh mắt vẫn đủ rạng rỡ như ánh hào quang. Nếu nói ánh mắt của Cố Lệ giống như một viên ngọc dịu dàng, trong nét trong trẻo ẩn hiện vẻ bi thương thì Cố Triệt lại có ánh mắt rực sáng như kim cương, vĩnh viễn trống trải, lạnh lùng mà không kém phần sắc sảo.

"Tôi sẽ gia nhập bộ tham mưu." Hứa Mộ Triều đứng cách Cố Triệt năm mét, nói bằng giọng không hề kiêu ngạo cũng chẳng tự ti.

Cố Nguyên soái đặt màn hình tinh thể lỏng mini trên tay xuống, những ngón tay thon dài đưa lên xoa vùng chân mày nhức mỏi, sau đó ngước mắt nhìn Hứa Mộ Triều một cách chăm chú, lạnh nhạt hỏi: "Vết thương lành rồi sao?"

"Không có gì đáng ngại nữa. Ngày mai tôi có thể đến trình diện được rồi." Hứa Mộ Triều nói.

Cố Triệt đột nhiên đứng lên, dưới ánh trăng xen lẫn ánh đèn, bóng người màu xanh dương càng toát lên vẻ gầy gò, lạnh lẽo. Anh đứng cách cô vài bước chân, khẽ cúi đầu, cô gần như có thể thấy rõ đôi mắt sâu thăm thẳm dưới mái tóc đen của anh. Cô bất giác kinh ngạc, trong đầu bỗng nảy ra một suy nghĩ, tại sao mắt của hai anh em họ Cố này lại có thể đen lay láy và trong suốt như mắt trẻ con thế nhỉ?

"Ba ngày sau." Anh cất giọng trầm thấp, rõ ràng.

"Gì cơ?" Cô nghi hoặc nhìn anh.

Cố Triệt nhìn khuôn mặt tái nhợt, thiếu hẳn vẻ hồng hào trước đây, trên cổ còn lưu lại vài vết bầm mờ mờ của cô. Sau vài giây im lặng, dường như anh có chút bực bội, khẽ cau mày, lạnh nhạt nói: "Bộ chỉ huy của tôi không cần tham mưu cả người đầy mùi máu. Ba ngày sau,

dưỡng thương cho tốt rồi hãy trở lại báo cáo.”

Nghe giọng điệu sặc mùi ra lệnh của anh, Hứa Mộ Triều không kìm được thầm nhủ: Những giọt máu này chảy xuống là vì A Lệ đấy! Nhưng cô không dám nói những lời này ra miệng, chỉ gật đầu, đáp: “Vậy tôi đi đây.”

Cố Nguyên soái không lên tiếng, có lẽ là ngầm cho phép. Hứa Mộ Triều lập tức xoay người, bước ra ngoài. Cánh cửa tự động từ từ khép lại phía sau. Lúc này, Hứa Mộ Triều mới quay đầu lại, nhìn cánh cửa lạnh lùng khép chặt, thở phào nhẹ nhõm.

Cô không kìm được cúi xuống ngửi người mình, nhưng chỉ thấy toàn mùi thuốc trị thương. Kì thực cô cảm thấy mùi thuốc này rất thơm, liền nở một nụ cười bất đắc dĩ, tự nhủ, sau này ở trước mặt Cố Triệt, cô vẫn nên cẩn trọng thì hơn.

Anh không phải là một thanh niên đơn thuần, anh là thống lĩnh của loài người. Cô đã đọc tiểu sử của Cố Triệt, anh từng chinh chiến bốn phương, gần như chưa có cuộc chiến nào thất bại, còn có khả năng khiến những kẻ thù của mình lẳng lặng chết đi, thậm chí là cả gia tộc bị diệt vong. Hứa Mộ Triều tự nhắc nhở bản thân, chớ có dại mà động vào một người như vậy. Khoảng cách xa xôi rõ ràng giữa hai người như hôm nay cũng có cái tốt riêng.

Tuy nhiên Hứa Mộ Triều không thể ngờ tới, vài ngày sau, khoảng cách này lại bị hai người dùng một phương thức rối rắm để xoá bỏ.

Chương 46: Phóng túng làm càn[1]

*[1] Từ gốc tiếng Trung là 明目张胆, nguyên văn Hán Việt – Minh mục trương đảm, có nghĩa là ngang ngược tàn ác, phóng túng làm càn, không kiêng nể gì hết. Lấy từ điển tích **Tĩnh thế nhân duyên truyện**: “Hậu lai dĩ cường lăng nhược, dĩ chúng bạo quả, minh mục trương đảm đích bả na hoạt nhân sát cật.” Có nghĩa là: “Mai sau lấy mạnh hiếp yêu, lấy đông đè ít, ngang ngược tàn ác, ăn sống nuốt tươi.”*

Cách đế đô tám trăm kilômét về phía tây.

Rời xa thành phố phồn hoa, mười vạn đại quân đóng trong núi. Mấy trăm máy bay chiến đấu, phi cơ vận chuyển nằm im lìm trong màn sương mù dày đặc nơi bình nguyên Hà Tây chờ lệnh phát động, xe tăng và xe bọc thép cũng ẩn mình trong rừng sâu rậm rạp.

Bộ chỉ huy thời chiến được thiết lập ở sâu trong thung lũng. Nơi này bầu trời trải rộng, cây

cối um tùm, bầu không khí vắng lặng giống như một khu rừng hoang dã thông thường.

Hứa Mộ Triều vừa mới xuống khỏi phi cơ đã bị cảnh vệ dẫn vào phòng chỉ huy, tham gia hội nghị tác chiến. Trong số những tư lệnh của sáu quân đoàn có mặt trong buổi hôm nay có cả Mộ Đạt, người mà Hứa Mộ Triều đã lâu không gặp. Điều này khiến Hứa Mộ Triều cảm thấy hết sức vui mừng. Mộ Đạt đưa mắt nhìn cô, mỉm cười, ý nói lát nữa sẽ nói chuyện với cô sau.

Vị Nguyên soái trẻ tuổi, khuôn mặt trầm tĩnh như nước ngồi ở vị trí chủ toạ. Bên cạnh là mấy vị tư lệnh và quân tham mưu, Quan Duy Lăng và Tạ Mẫn Hồng cũng nằm trong số đó. Ở giữa đám binh lính cao lớn, tráng kiện, Cố Triệt là người thanh tú, trẻ trung nhất, nhưng lại không hề có vẻ bạc nhược, mà uy nghi lừng lững, như thể trời sinh anh ra để ngồi ở vị trí này.

Bầu không khí bên trong phòng chỉ huy tuy nghiêm túc nhưng cũng khá thoải mái. Điều này cũng dễ hiểu, trước khi đến đây, Hứa Mộ Triều đã được đọc bản báo cáo tiền tuyến gửi về. Chỉ trong vòng vài ngày ngắn ngủi mà binh lính loài người đã chặn đứng được mưu đồ xâm phạm của quân đoàn người máy.

Báo *Quân sự* ngày hôm qua đã có bài phê bình như thế này:

Người máy dụng binh như một áng văn chuẩn xác đến từng dấu chấm, dấu phẩy[2], bên cạnh đó, tướng lĩnh lại rất quyết đoán, tiến quân thần tốc khiến ta trở tay không kịp. Nếu như đối mặt với người máy là những tướng lĩnh bình thường thì chỉ e là đã bị doạ cho một phen sợ vỡ mật.

[2] Có ý khen ngợi, tán dương.

Thế nhưng Cố Nguyên soái và đội ngũ chỉ huy của ngài đã có một chiến lược hết sức táo bạo nhằm đối phó với sự đánh lén của quân đoàn người máy. Chỉ trong vài giờ ngắn ngủi, Nguyên soái đã dứt khoát hạ lệnh cho quân trung lộ ngừng chống cự, dụ người máy tiến sâu vào lãnh thổ, tiếp đó dồn địch vào thế gọng kìm, bao vây và tiến đánh. Mặc dù quân địch hết lần này đến lần khác có ý mở đường máu hòng thoát khỏi vòng vây nhưng nhờ có sự chỉ huy thuần thục, linh hoạt của tướng lĩnh các cấp, quân ta đã phản kích thành công, tiêu diệt được hàng nghìn người máy, giành thắng lợi mở đầu cuộc đại chiến.

Hiện giờ, hai bên đang ở thế giằng co vô cùng khốc liệt. Tuy thiệt hại của quân đội loài người cũng lên tới con số tám nghìn, ba nghìn thiệt mạng và năm nghìn bị bắt làm tù binh, nhưng dư luận rộng khắp đều tin rằng, vòng vây vững chắc không thể công phá này đủ để quân ta giành được chiến thắng cho trận đánh sau.

Các tham mưu trình bày phương án tác chiến tiếp theo mà mình đã soạn sẵn lên, nhóm tư lệnh thì phát biểu quan điểm và kế hoạch của mình, thỉnh thoảng, Cố Triệt cũng nêu ra một, hai ý kiến.

Điều khiến Hứa Mộ Triều ngạc nhiên nhất chính là, các vị tướng lĩnh không hề e sợ Cố Triệt một cách thái quá, thậm chí còn có vị tham mưu trẻ tuổi lên tiếng phản đối ý kiến của anh mà anh cũng không hề tỏ vẻ giận dữ.

Quá trình thảo luận này cũng giúp Hứa Mộ Triều được mở rộng tầm mắt. Cô chưa từng tiếp xúc với hệ thống tác chiến chiến lược nào có quy mô lớn như vậy. Trong một tiếng đồng hồ ngắn ngủi, cô chỉ lắng nghe và thu hoạch được một số lượng lớn kiến thức hữu ích. Bên cạnh đó, cô cũng đặt câu hỏi vài lần. Mặc dù người được hỏi hơi sững sờ nhưng vẫn nghiêm túc trả lời người phụ nữ duy nhất trong bộ quân phục thượng tá này.

Bọn họ đều đã nghe danh Hứa Mộ Triều từ lâu, nào là từng làm thống soái của thú tộc, nào là nhân vật hô mưa gọi gió trong giới xã giao của đế đô, còn hiện tại thì là... tâm phúc của Nguyên soái. Chỉ có điều, trên chiến trường, phụ nữ rốt cuộc có tác dụng gì, các tướng lĩnh cấp cao không rõ, mà cũng không muốn tìm hiểu kĩ về vấn đề này. Cái mà họ quan tâm chỉ có thắng lợi mà thôi!

Cho đến khi mọi người đã đạt được sự nhất quán về ý kiến, tìm ra phương án gần như hoàn mĩ khiến Hứa Mộ Triều cũng nhiệt huyết sôi trào, bừng bừng khí thế, thì lại thấy hai hàng lông mày của Cố Nguyên soái nhíu chặt lại.

Không đợi mọi người lên tiếng hỏi, Cố Triệt đã mở miệng trước: “Kế hoạch nghiêm mật như vậy, mỗi một bước đều được dày công tính toán. Nếu như người máy không phản ứng như chúng ta dự đoán thì sao? Nếu như bị bao vây mà chúng lại không chịu phá vòng vây như dự đoán thì sao? Nếu như đối mặt với con mồi mà bọn chúng vẫn không chịu nhúc nhích thì sao? Nếu như bọn chúng còn những đội quân khác yểm trợ, vậy thì chúng ta nên đối phó thế nào?”

Hứa Mộ Triều há hốc mồm, phải rồi, kế hoạch này quá nghiêm mật, hoàn mĩ, đến mức khiến đối phương không còn sự lựa chọn nào khác, một khi kế hoạch được khởi động, đối phương chắc chắn sẽ rơi vào thế bị động. Thế nhưng Minh Hoằng không phải là con người, suy nghĩ của người máy sao có thể linh hoạt bằng con người được? Chưa kể, nếu như Minh Hoằng còn có những đội quân khác thì sao?

Thế nhưng, bất luận là kế hoạch nào thì cũng đều vấp phải những vấn đề mà Cố Triệt vừa đưa ra.

Cuộc thảo luận ngày hôm nay tuy khiến Hứa Mộ Triều mở mang được tầm mắt, nhưng vừa nghe Cố Triệt nói như thế, cô cũng cảm thấy có chỗ không ổn, chỉ là không ổn ở đâu thì cô không thể nói rõ ra được.

Quan Duy Lăng lên tiếng: "Nguyên soái, vậy chúng ta phải làm thế nào đây?"

Cố Triệt lẳng lặng quét mắt nhìn quanh một vòng. "Kế hoạch tuy là thứ hữu dụng nhưng cũng thật vô dụng. "Linh hoạt" mới là gốc rễ của việc dụng binh, kẻ địch chúng ta phải đối phó lần này là những kẻ không lộ diện. E là phía trước còn rất nhiều khó khăn, các vị là chỉ huy, nên chuẩn bị tốt tâm lí cho việc chiến tranh trường kì."

"Vâng, thưa Nguyên soái." Các vị tướng lĩnh cung kính đáp.

Hứa Mộ Triều bừng tỉnh ngộ. Kế hoạch cụ thể không phải là vấn đề mà Cố Triệt quan tâm nhất. Thân là Nguyên soái, anh chỉ cần nắm chắc phương hướng chiến lược tổng thể là đủ. Mục đích chủ yếu mà anh muốn truyền đạt trong buổi họp ngày hôm nay, chính là yêu cầu tác chiến một cách "linh hoạt" và "cẩn thận" chăng?

Cô không kìm được liếc nhìn Cố Triệt, không ngờ anh vừ mới đặt li trà xuống, ánh mắt sắc bén đã lập tức phóng về phía cô. Bắt gặp ánh mắt của cô, anh cũng chỉ lạnh lùng đáp lại, trong tròng mắt đen láy dường như không có chút dư vị ấm áp nào.

Sau đó là buổi dạ tiệc được tổ chức tại nhà ăn thuộc khu căn cứ.

Hứa Mộ Triều đã lén gặp Mộ Đạt trước khi bữa tiệc bắt đầu, kết quả của buổi trò chuyện khiến cô rất hài lòng. Mộ Đạt rõ ràng đang nắm giữ thực quyền trong quân đoàn, ngoài binh lính thú tộc thì còn có cả pháo binh của loài người.

Mà trong buổi tiệc ngày hôm nay, Mộ Đạt ngồi giữa các vị tướng lĩnh loài người, tuy không có phong thái như cá gặp nước, nhưng thân hình bán thú cao lớn của y giữa loài người nhỏ bé trông cũng vô cùng bắt mắt. Thậm chí xem ra còn có vài ba viên sĩ quan loài người đối với y rất mực thân thiết. Làm được như vậy thì cũng không đến nỗi tệ nhỉ?

Từ thực tế buổi hội nghị ngày hôm nay có thể nhận thấy, thuộc hạ của Cố Triệt hoàn toàn không phân biệt chủng tộc, tác phong chiến đấu cụ thể cũng được quán triệt một cách triệt để.

Tiệc rượu diễn ra được phân nửa thời gian, các tướng lĩnh đã ngà ngà say, ngay cả Quan Duy Lăng cũng cười nói thoải mái, cùng các vị tham mưu khác tán gẫu chuyện trên trời dưới

biển. Hứa Mộ Triều giữ nguyên thái độ bàng quan của mình trước đám đông, chỉ lướt qua rồi thôi. Trong số mọi người ở đây, có thể nói cô là người trầm lặng nhất.

Cô uống trà xanh, lẳng lặng quan sát mọi sự xung quanh, chợt nhìn thấy người đàn ông luôn khiến người ta phải chú ý tới ấy. Giống như đêm đó, anh bỏ nón lính ra, cổ áo mở rộng, mái tóc đen tuyền phất phơ trong gió, đưa tay tiếp nhận li rượu do một vị trung tướng mời, uống một hơi cạn sạch.

Những ngón tay thon dài, trắng trẻo của anh khẽ chạm vào li rượu, gương mặt tuấn tú nở nụ cười nhàn nhạt, lắng nghe mọi người thảo luận chuyện gì đó rồi thỉnh thoảng lại chêm vào đôi lời.

Đứng giữa đám đông, trông anh chẳng khác nào một vầng trăng sáng được các vì sao bao quanh, vô cùng nổi bật. Thế nhưng giữa anh và đám quân nhân thô lỗ này lại không hề có bất cứ khoảng cách nào, không còn vẻ lạnh lùng thường ngày nữa mà giống như những anh em, bạn bè chí cốt.

Hứa Mộ Triều có phần kinh ngạc, thì ra anh cũng có lúc tươi cười thân thiện và phóng khoáng uống rượu với mọi người như vậy.

Tiệc tàn, Hứa Mộ Triều tản bộ xung quanh doanh trại. Mặc dù phần lớn binh lính loài người đều chưa biết đến cô nhưng chỉ cần nhìn vào quân hàm thượng tá trên cầu vai áo, không ai dám cản trở cô.

Cô đi dưới những ngọn đèn trải dọc doanh trại, đôi lúc còn giương cánh bay qua nghìn mét, vào sâu trong doanh trại.Với bản lĩnh của cô, lính trinh sát cũng khó mà phát hiện ra được. Thỉnh thoảng cũng có thú binh đang trong phiên trực nhận ra cô, kích động kêu lên: "Đội trưởng Hứa!" Sau khi chuyện trò vài câu với anh ta, cô được biết cuộc sống của thú binh bây giờ coi như cũng không tệ. Tuy cũng có một số binh lính loài người tỏ vẻ miệt thị, khinh thường nhưng nhờ có quân lệnh của Nguyên soái nên người thú cũng không bị đối xử bất công.

Điều này khiến Hứa Mộ Triều càng tin tưởng Cố Nguyên soái, cho đến khi cô tới doanh trại của một chi đoàn xa bộ chỉ huy nhất.

Lúc này đã là mười một giờ đêm, lẽ ra giờ này các binh sĩ đã phải đi nghỉ để chuẩn bị cho cuộc tây tiến vào ngày mai. Cô vốn định đảo qua đây một chút rồi sẽ về nhưng chợt nhìn thấy trong doanh trại vắng lặng, có vài bóng người cao lớn đang bị trói nghiến trên trụ quân pháp

ngay giữa thao trường. Đó là những thú binh mà Hứa Mộ Triều không hề quen biết. Vết thương trên người bọn họ hết sức nổi bật.

©STENT: http://www.luv-ebook.com

Cô bay đến trước mặt bọn họ, nhỏ giọng hỏi: "Các người đã phạm vào kỉ luật quân đội sao?"

Gã thú binh ở giữa ngẩng đầu, nhìn thấy Hứa Mộ Triều thì lập tức biến hẳn sắc mặt. "... Hứa Mộ Triều?" Nhưng thú binh bên cạnh nghe thấy vậy thì cũng tỉnh lại, nhìn cô chằm chằm.

"Ừm."

Đám người thú bắt đầu nhao nhao cầu xin Hứa Mộ Triều thả mình ra, còn nói họ vốn không làm trái kỉ luật mà là do bị sĩ quan loài người đối xử bất công. Một gã người thú trong số đó khinh khỉnh nhìn Hứa Mộ Triều, khẽ "hừ" lạnh một tiếng, nói: "Tại sao phải cầu xin kẻ phản bội này chứ? Chính cô đã hại thú tộc chúng ta trở thành nô lệ cho loài người lần nữa, nếu như có cơ hội, tôi nhất định sẽ giết chết cô!"

Hứa Mộ Triều tuy tốt tính, không hay để bụng nhưng khi nghe thấy những lời nặng nề này, cũng khó tránh khỏi giận đến tái mặt. Cô lẳng lặng quan sát toàn thân mấy tên thú binh đó, quả thực bọn họ đã bị đánh đập rất tàn bạo.

Đúng lúc này, phía sau vang lên tiếng bước chân. Hứa Mộ Triều quay đầu lại, liền thấy một sĩ quan loài người trẻ tuổi dẫn theo mấy tên lính, cười cười nói nói bước tới. Viên sĩ quan cầm trên tay một chiếc roi dài làm bằng hợp kim, dưới ánh trăng trông lại càng bắt mắt.

"Đám thú binh ấy bẩn thỉu như vậy mà lại dám mặc quân phục giống như chúng ta." Viên sĩ quan nói với đám lính đi sau lưng mình. "Tối nay giải quyết xong bọn chúng luôn thì sẽ không bị phát hiện... Hôm nay, ai trông coi bọn chúng vậy?"

Đến khi trông thấy Hứa Mộ Triều đứng ngay trước mặt, hắn ta liền hỏi: "Cô là ai?" Viên sĩ quan đó mới chỉ ở cấp trung úy, đương nhiên cũng chưa từng tiếp xúc cũng như không biết tới Hứa Mộ Triều. Nhưng khi trông thấy quân hàm thượng tá trên cầu vai cô, hắn ta nhất thời im bặt.

Hứa Mộ Triều lạnh lùng cười, nói: "Tôi là ai ư?"

Bộ quân phục phẳng phiu càng làm tôn lên thân hình thon thả của cô. Thế nhưng ánh mắt cô lại sắc bén như dao, vẻ mặt lạnh lùng như băng giá.

Cô khẽ cười, nói: "Trung uý, bọn họ đã phạm vào tội gì vậy? Nếu như bọn họ thực sự phạm tội, tôi sẽ thay anh giết chết bọn họ. Nhưng nếu không phải thì..." Cô không nói tiếp nữa, ánh mắt càng lúc càng sắc lạnh.

Viên trung úy kia nghe thấy vậy, trong lòng không khỏi run lên.

Đã là nửa đêm. Sau khi uống trà giải rượu, Cố Nguyên soái lẳng lặng ngồi trên chiếc ghế mây trong phòng riêng, nhàn nhã đọc sách. Thân là người thống trị, cũng không rõ là trời sinh hay do thói quen luyện tập lâu ngày mà tinh lực của anh luôn dư thừa hơn người bình thường.

Chỉ là đêm nay lại có người dám tới làm phiền Nguyên soái.

Đó chính là một sĩ quan thi hành quân pháp, được người hầu dẫn đường, lúng túng đi vào, vừa nhìn thấy Nguyên soái liền cúi thấp đầu, nói: "Thưa ngài Nguyên soái, có người... vi phạm quân pháp."

Cố Nguyên soái tựa hồ không hề kinh ngạc, bình tĩnh đặt cuốn sách xuống.

Viên sĩ quan quân pháp lập tức báo cáo đúng tình hình: "Có người đả thương một trung uý

và năm binh sĩ thuộc quân đoàn Bộ trưởng, trung đoàn 45... Sau đó đến đội quân pháp tự thú... Xin Nguyên soái chỉ thị, trường hợp này phải giải quyết như thế nào ạ?"

"Việc có thế mà đội quân pháp cũng cần phải tìm tới tôi để hỏi sao?" Cố Triệt lạnh lùng hỏi.

Viên sĩ quan kia nghe vậy thì không kìm được khẽ rùng mình, vội vàng nói: "Người đả thương bọn họ là Thượng tá Hứa Mộ Triều. Cấp bậc của cô ấy đã vượt quá phạm vi quyền hạn của tôi. Tôi đã dẫn cô ấy đến đây."

Nguyên soái cũng không buồn ngẩng đầu lên, chỉ nói: "Để cô ta vào đây."

Viên sĩ quan liền thở phào nhẹ nhõm. Ngay lập tức, có tiếng bước chân uyển chuyển mà trầm ổn vang lên. Cố Triệt chậm rãi ngẩng đầu, thấy Hứa Mộ Triều hai tay bị trói quặt ra đằng sau, thản nhiên theo người hầu đi vào.

Cả người cô không bị sây sát chỗ nào, ngay cả quân phục cũng sạch sẽ, không dính lấy một hạt bụi. Không biết mấy viên sĩ quan xui xẻo kia đã bị đánh ra nông nỗi nào.

Đúng là lúc đó Hứa Mộ Triều rất tức giận, nhưng cô ta ra tay dạy dỗ mấy tên lính đó không phải là do cảm xúc nhất thời. Dưới mệnh lệnh của Cố Triệt mà trong doanh trại loài người vẫn còn tồn tại việc binh lính hành hạ quân thú tộc tàn nhẫn như vậy, cô thực sự không thể chấp nhận nổi. Nhưng cô cũng không thể trực tiếp khiếu nại với Cố Nguyên soái rằng: "Tại sao thuộc hạ của ngài vẫn hành hạ thú tộc chúng tôi tàn bạo như vậy?", thế nên mới cố ý dạy dỗ mấy tên đó, gây chuyện ồn ào đến tai Nguyên soái, vừa là để thăm dò anh, vừa tỏ rõ quan điểm của mình, đồng thời cũng ép anh phải tỏ rõ thái độ. Mà nếu không may bị sĩ quan quân pháp nghiêm phạt, với cơ thể và sức chiến đấu của cô thì có đáng gì.

Có điều khi thấy Cố Triệt lạnh lùng như băng, ánh mắt không có chút tình cảm, trong lòng cô lại hơi cảm thấy khó chịu. Cô nói: "Bọn họ hành hạ thú binh đến chết. Tôi đã nói rồi, tôi có giới hạn của mình, giới hạn thấp nhất là…"

"Theo quân pháp thì Hứa Mộ Triều có cấp bậc gì?" Không ngờ Cố Triệt hoàn toàn không để ý tới lời cô nói mà hỏi thẳng viên sĩ quan kia.

Viên sĩ quan quân pháp chợt rùng cả mình, vội vàng đáp: "Thưa Nguyên soái, cô ấy thuộc cấp thượng tá."

Cố Triệt cũng không thèm nhìn Hứa Mộ Triều, thần sắc vẫn trầm tĩnh như thường. “Vậy được rồi. Một thượng tá thuộc bộ tham mưu của tôi dạy dỗ một trung uý làm trái mệnh lệnh, quân pháp các anh còn ý kiến gì chứ?”

Chương 47: Âm mưu của người máy

Mặc dù chỉ là dựng tạm trong thời chiến nhưng phòng riêng của Cố Nguyên soái vẫn được bài trí hết sức tinh xảo theo tông màu lạnh.

Đêm càng lúc càng khuya, vầng trăng khuyết ngoài cửa sổ như muốn hòa làm một với ánh đèn vàng êm dịu bên trong căn phòng. Hứa Mộ Triều cúi đầu, xoa xoa hai cổ tay vừa được mở còng, ngước mắt lên liền thấy Cố Triệt đang nhìn cô. Trong đôi mắt đen láy, trong veo lộ ra vẻ trống vắng. Hứa Mộ Triều có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo toát ra từ người anh, dường như đó là khí chất bẩm sinh khiến người khác không dám đến gần.

Cô nhìn anh, anh cũng nhìn cô. Lát sau, anh mới thản nhiên hỏi: “Cô còn có việc gì sao?”

Hứa Mộ Triều gật đầu, ánh mắt kiên định mà sáng ngời. “Điều tôi muốn không phải chỉ là mỗi mình tôi nhận được đặc ân, mà là toàn thể binh lính thú tộc đều phải được đối xử thực sự công bằng...” Vừa nói đến đây, Hứa Mộ Triều liền thấy Cố Triệt cau chặt mày lại.

Lúc này, trong lòng cô, anh không phải là chàng thiếu niên dễ gần nữa, mà là ngài Nguyên soái lạnh lùng, cao quý, không thể đắc tội, cho nên khi thấy anh nhíu mày, cô cũng bất giác dịu giọng: “Bởi vì... Nguyên soái đã nghiêm khắc ban hành quân lệnh, chấp thuận thú tộc có quyền lợi nhất định của mình, nếu như những đội quân khác hoặc người khác tộc biết chuyện này không được thi hành một cách triệt để thì danh tiếng của Nguyên soái sẽ bị ảnh hưởng đến mức nào.”

Cố Triệt vẫn ngồi sau bàn làm việc, nghe nói vậy thì khoanh tay nhìn cô với vẻ tò mò: “Cô cho rằng... tôi chỉ che chở cho một mình cô thôi sao?”

Chẳng lẽ không phải thế ư, cô tính sai rồi sao? Nhưng anh nói như vậy là...

Cố Triệt vẫn nhíu mày, tựa hồ không còn đủ kiên nhẫn để giải thích việc này nữa. Nhưng khi nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của Hứa Mộ Triều, lại nghĩ tới những lời nói nịnh nọt vừa

xong của cô, anh liền im lặng một lát, sau đó rút ra một tập tài liệu, đưa cho cô.

Hứa Mộ Triều e dè nhận lấy, trên bìa tập tài liệu có đóng dấu cơ mật. Mở ra nhìn chưa tới mười giây, mặt cô liền biến sắc. Cô lật vài trang nữa, dáng vẻ hết sức tập trung. Lúc ngẩng lên nhìn Cố Triệt, ánh mắt cô có vẻ phức tạp.

"... Cảm ơn ngài." Cô biết, lúc này nên ra sức lấy lòng ngài Nguyên soái mới đúng, nhưng cô thực sự đã bị tập tài liệu này làm cho cảm động đến mức chỉ có thể nặn ra một câu đơn giản nhất.

Vẻ mặt Cố Triệt lại không có gì thay đổi, anh cúi đầu, mở một tập văn kiện đang chờ xét duyệt trên bàn ra, thản nhiên nói: "Tôi chưa bao giờ nuốt lời."

Tập tài liệu đó là kết quả công tác của tiểu đội giám sát đặc biệt, chuyên điều tra các trường hợp quân lính đối đãi bất công với binh lính thú tộc. Bên trong liệt kê mười mấy trường hợp, sắp xếp theo tình tiết nặng nhẹ và những khung hình phạt khác nhau dành cho người gây chuyện. Có khi là phạt lương, có khi là giáng cấp, cũng có trường hợp bị xử bắn.

Những tên lính bị Hứa Mộ Triều ra tay dạy dỗ hôm nay cũng có tên trong tập tài liệu này. Đội giám sát đề nghị xử phạt bọn họ một trăm roi, khai trừ quân tịch, đang đợi Cố Triệt phê duyệt.

Thảo nào mà Cố Triệt không ban quân pháp trừng phạt cô, hoá ra anh sớm đã biết chuyện này.

"Ngài đúng là một Nguyên soái vĩ đại!" Sắc mặt Hứa Mộ Triều ửng hồng, vẻ mặt hết sức chân thành, ngữ điệu vô cùng thành khẩn.

Trong màn đêm thanh vắng, quạnh quẽ này, được một thiếu nữ xinh đẹp dịu dàng biểu lộ lòng biết ơn và sự tôn kính của mình như vậy, có lẽ bất cứ ai cũng phải mềm lòng.

Nhưng không hiểu tại sao điệu bộ của cô lúc này không thể làm Cố Triệt cảm thấy vui vẻ. Nhớ tới chuyện lúc trước Tạ Mẫn Hồng có cười và bình luận cô là "người phụ nữ rất biết ứng phó với mọi tình cảnh", anh tự hỏi điệu bộ tôn kính của cô bây giờ có phải chỉ là thói quen khách sáo tâng bốc thường ngày hay không? Thế nhưng người phụ nữ thoạt nhìn gió chiều nào xoay chiều ấy, vạn sự đều đặt lợi ích bản thân lên hàng đầu này lại liều mạng đến "cứu" anh, còn vì thú tộc mà dám trao cả tính mạng cho anh...

“Đừng nói lời vô ích nữa.” Vẻ mặt Cố Triệt càng lạnh lùng hơn. “Chỉ là trao đổi ngang giá thôi.”

Trao đổi ngang giá.... Ngang giá ư?!

Trong lòng Hứa Mộ Triều không khỏi chấn động. Nếu không phải vài ngày trước cô nhận nhầm anh là Cố Lệ thì thiếu chút nữa cô đã lãng quên cái giá cho sự bình đẳng sắc tộc còn bao gồm cả bản thân mình. Tuy rằng không còn ai nhắc tới chuyện mang cô ra làm thí nghiệm nhưng tính mạng của cô vẫn nằm trong tay anh. Lúc này, anh nhắc tới chuyện trao đổi ngang giá, mục đích là để khiến cô không biết nói gì thì phải?

Nói “Vâng, tính mạng của tôi thuộc về Cố Nguyên soái” ư? Không được! Lỡ như anh muốn tiếp tục làm thí nghiệm trên cơ thể cô thì chẳng phải là phiền phức to rồi sao?

Nói “Nguyên soái, có thể huỷ bỏ giao kèo này không?” ư? Haizzz...cô đã được diện kiến năng lực chiến đấu siêu cường của anh, tay không cũng giết chết mười gã người máy khổng lồ, trực tiếp đối đầu anh thì chẳng khác nào tìm tới cái chết. Muốn chuồn thì cũng chỉ có cách lén lút chạy trốn mà thôi.

Hứa Mộ Triều nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, ậm ừ nói: “Ừm... Đúng, trao đổi ngang giá. Thôi, đêm đã khuya, tôi không quấy rầy Nguyên soái nghỉ ngơi nữa.”

Vừa dứt lời, ngoài dự liệu của cô, Cố Nguyên soái lại nở một nụ cười lãnh đạm. Anh cũng chưa nói đồng ý cho cô đi, điều này khiến Hứa Mộ Triều không dám chắc anh đang suy nghĩ điều gì.

“Để lại trên bàn cho tôi.” Cố Triệt khôi phục thần sắc trầm lặng, như thể nụ cười vừa nãy chưa từng tồn tại.

Ý là để cho cô đi sao? Hứa Mộ Triều cầu còn không được, cung kính đặt tập tài liệu lên bàn. Nhưng không ngờ, một trận gió to đột nhiên ùa vào từ khung cửa sổ mở rộng. Cô vừa đặt tập tài liệu xuống thì mười mấy tập tài liệu khác đang đặt trên bàn lại bị gió bất ngờ thổi tung, còn có mấy tờ bị rơi xuống đất.

“Để tôi nhặt cho.” Hứa Mộ Triều lập tức đi thu nhặt, rất nhanh đã sắp xếp chỉnh tề, để lại trên mặt bàn, lại thấy Cố Triệt nhíu mày.

Hứa Mộ Triều lập tức hiểu ra đó đều là những tài liệu cơ mật, vội nói: “Tôi không nhìn

thấy gì cả.”

Cố Triệt chỉ định nói là sẽ có người hầu tới thu dọn, nhưng khi thấy những ngón tay thon dài, trắng nõn của cô đặt trên chồng tài liệu, anh lại thản nhiên nói: “Sai thứ tự rồi.”

“Hả?”

“Số thứ tự.”

Đúng là một người tiếc chữ như vàng! Hứa Mộ Triều lúc này mới phát hiện, mỗi tập tài liệu đều có đánh số. Anh là Nguyên soái, văn kiện trình lên đương nhiên đều được thư ký sắp xếp và đánh số để tiện cho việc thẩm duyệt. Anh đã nói như vậy, cô không thể làm gì khác ngoài đứng bên bàn đọc sách, vùi đầu sắp xếp lại chồng tài liệu theo số thứ tự đã định.

Đang làm, lại nghe Cố Triệt lên tiếng hỏi: “Hội nghị tác chiến tối nay có vấn đề gì không?”

“Hả?” Hứa Mộ Triều chưa phản ứng kịp.

“Nghe thấy báo cáo chiến sự có lợi cho quân đội loài người, hình như cô không được vui cho lắm.” Cố Triệt nói. “Tôi không cho phép bất kì tham mưu nào giấu giếm tôi điều gì.”

Biểu cảm của cô lúc đó rõ ràng như vậy sao? Hứa Mộ Triều lắc đầu. “Không phải tôi giấu giếm, chẳng qua lúc đó trong lòng tôi cảm thấy hơi kì lạ, nhưng kì lạ ở đâu thì lại không thể nói rõ ra được.”

Những lời cô nói là thật, nhưng Cố Triệt lại đưa tay rút một tập văn kiện trong đống tài liệu cô vừa sắp xếp ra, vứt xuống trước mặt cô rồi hạ giọng ra lệnh: “Đọc kĩ đi! Cho đến khi tìm được đáp án. Tôi không cho phép bỏ sót bất cứ khả năng nào có thể xảy ra.”

Màn đêm càng lúc càng dày đặc, tĩnh lặng tới lạnh lẽo, trong phòng Nguyên soái yên ắng đến nỗi một cây kim rơi cũng khiến người ta giật mình. Hứa Mộ Triều cầm bản báo cáo tình hình chiến đấu giai đoạn trước, nghiên cứu suốt nửa tiếng, không khỏi cảm thấy đầu váng mắt hoa.

Tuy rằng cô từng dẫn binh lính đánh trận không ít lần, nhưng Đại đội 5 của cô cùng lắm chỉ sánh ngang với hang ổ thổ phỉ, hành động tự do, không theo một quy tắc nào. Không giống như quân đội của loài người, hệ thống tác chiến, báo cáo rất phức tạp, ngay cả báo cáo nội bộ

cũng phải dùng kí hiệu mật mã thay thế những từ then chốt. Cô lại chưa quen nên cảm thấy có chút khó khăn.

Cuối cùng không kìm được nữa, Hứa Mộ Triều liền cầm một bản báo cáo đứng lên, bước tới gần bàn làm việc, chỉ vào một kí hiệu trên báo cáo, hỏi: "Xin hỏi một chút, kí hiệu này có nghĩa là gì?"

Cố Triệt đang phê duyệt văn kiện, đảo mắt qua bản báo cáo, im lặng một lát rồi mới nói: "Phục kích cánh phải."

"Thế còn cái này?"

"... Số sĩ quan biên chế từ đoàn trưởng trở lên."

"Cái này?"

"Số lượng tù binh..."

Sau đó ngài Nguyên soái không kìm được nữa, mở ngăn kéo tự động ra, ném cho cô một chiếc máy tính bảng. "Tự tra đi."

Hứa Mộ Triều một tay cầm báo cáo, một tay cầm máy tính bảng, ngồi trở lại xô pha, trong lòng hết sức buồn bực, tại sao anh ta lại không chê cô phiền phức mà đuổi cô về phòng chứ? Cho dù thể chất bán thú của cô mạnh khoẻ đến mức có thể mười ngày mười đêm liên tiếp không ngủ, nhưng không có việc gì sao lại bắt cô thức đêm chứ?

Cô uể oải nhìn những kí hiệu Cố Triệt vừa mới chỉ, lẩm bẩm: "Phục kích cánh phải, số biên chế, số tù binh..."

Số tù binh?!

Trong đầu Hứa Mộ Triều như thể có một tia sáng xẹt qua, cô vứt máy tính bảng qua một bên, lật lại trang đầu bản báo cáo. Đó là văn bản tóm lược tình hình chiến đấu của ban tác chiến.

Quân địch có ưu thế vượt trội về binh lực, tiến quân thần tốc, chiếm lĩnh hơn ba mươi thành trấn lớn nhỏ. Quân ta huy động binh lực gấp mấy lần vây đánh, khiến cho quân địch

rơi vào thế bị động một thời gian dài... Tính đến rạng sáng ngày hôm qua, quân số tử vong của quân ta là ba nghìn, bị bắt năm nghìn.

Cô đã biết vấn đề nằm ở chỗ nào.

Hứa Mộ Triều ngẩng đầu, liền phát hiện Cố Triệt đã dừng bút tự bao giờ, đang lẳng lặng nhìn cô. Vẻ mặt vừa rồi của cô phải chăng đã bị anh nhìn thấu? Liệu cô có nên dùng phát hiện này để trao đổi điều kiện với anh không?

Nhưng không hiểu tại sao, ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu đã bị ánh mắt sắc lạnh như dao của Cố Triệt làm cho tan thành mây khói.

Hay là có gì cứ nói ra hết đi. Cô cũng không có can đảm trực tiếp đàm phán điều kiện với Cố Triệt. Trực giác mách bảo cô rằng, đối với một người như anh thì càng thành thật càng được lợi hơn giở thủ đoạn.

"Nguyên tắc đầu tiên của người máy là tiêu diệt tất cả các chủng tộc khác." Hứa Mộ Triều đứng lên, hai tay đút túi quần, ánh mắt sáng ngời khác thường. "Nguyên soái, tôi từng nghĩ tại sao không phải là chinh phục, là xưng bá, mà lại là diệt chủng?"

Cố Triệt gật đầu. "Kẻ đứng sau chế tạo đám người máy này có lẽ là một chủng tộc mà chúng ta chưa biết tới."

Toàn thân Hứa Mộ Triều chấn động, cô cũng từng hoài nghi khả năng này, bây giờ nghe Cố Triệt cũng nói như vậy, cô không khỏi có chút thầm sợ hãi. Chủng tộc mà chưa ai biết tới này rốt cuộc là cái gì đây?

"Đã thế, mấy chữ này cũng rất kì quái." Hứa Mộ Triều đi tới trước mặt Cố Triệt, chỉ vào một hàng chữ có trong báo cáo.

Cố Triệt nhíu mày. "Đúng là có chút kì quái."

"Năm nghìn tù binh..." Hứa Mộ Triều đặt bản báo cáo lên bàn, vẻ mặt có chút phức tạp. "Chẳng phải hắn ta muốn tiêu diệt loài người sao? Vậy thì bắt nhiều tù binh như thế để làm gì? Tôi nghĩ, tôi có đáp án rồi."

Cố Triệt nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của cô, khẽ cau mày, trầm giọng hỏi: "Cải tạo thành

người máy ư?”

Hứa Mộ Triều mở to đôi mắt, gật đầu. Cố Triệt quả nhiên đã nghĩ ra. Cũng phải, hai chân A Lệ đã bị cải tạo, chắc chắn anh cũng nghĩ tới khả năng này.

Hai người nhất thời không ai lên tiếng. Năm nghìn binh sĩ bị cải tạo thành người máy sẽ kinh khủng đến mức nào đây?

Lát sau, Hứa Mộ Triều thở dài, giọng nói càng thêm nghiêm trọng: “Nếu như những người bị cải tạo này quay lại tấn công loài người...”

©STENT

“Tâm trí của quân ta chắc chắn sẽ đại loạn...” Cố Triệt tiếp lời cô, rồi nở một nụ cười lạnh. “Xem ra quân địch sắp phản công rồi.”

Nụ cười đó lạnh đến thấu xương, khiến lần nữa Hứa Mộ Triều cảm thấy người đàn ông trước mặt này vô cùng xa lạ.

“Tôi về phòng trước đây.” Hứa Mộ Triều nói, chẳng biết tại sao, ở cạnh Cố Triệt lại khiến cô không được tự nhiên.

Cố Triệt ngước mắt nhìn cô, sau đó thản nhiên nói: “Trên bàn lại lộn xộn rồi, cô thu dọn gọn gàng đi đã.” Nói xong anh đứng lên, chắp tay sau lưng, chậm rãi rời khỏi thư phòng.

Hứa Mộ Triều đành nhận lệnh, bắt đầu thu dọn. Cố Triệt còn trẻ mà cứ chắp tay sau lưng như mấy ông già, bóng dáng cao lớn trong bộ quân phục màu xanh lại có vẻ hơi gầy khiến người ta không khỏi hoài nghi một người mang dáng vẻ trẻ trung tuyệt mĩ như vậy mà lại là Nguyên soái lạnh lùng, hà khắc của loài người, chủng tộc mạnh nhất trên đại lục ư?

Bóng lưng đó, thoạt nhìn thôi cũng thấy đáng sợ. trong đầu Hứa Mộ Triều bỗng dấy lên một suy nghĩ, kì thực anh cũng chỉ mới hai mươi mấy tuổi đầu, cùng lứa tuổi với A Lệ mà thôi, thế mà đã sớm phải gánh vác trách nhiệm nặng nề mà không có bất cứ người bình thường nào cáng đáng nổi.

Cố Triệt trở về phòng ngủ, cũng không đi nghỉ ngay mà ngồi trên chiếc giường lớn với chăn đệm sạch sẽ, trắng phau, lần tìm dưới gối một tờ giấy thật mỏng, mở ra dưới ánh đèn.

Trên tờ giấy chỉ có vài dòng ngắn ngủi nhưng lại khiến ngài Nguyên soái vốn lãnh đạm,

lạnh lùng trở nên hòa nhã, dịu dàng hơn hẳn. Có vẻ như vệt máu dính trên trang giấy này là của người em trai đã qua đời của anh, chỉ có tư lệnh quân đội loài người mới có thể sử dụng mật mã cấp chín này. Lời trăn trối được viết bằng một giọng văn rất mực ôn hoà:

Anh trai kính mến!

Khi anh đọc được những dòng thư này, chắc hẳn em đã không còn trên cõi đời này nữa...

Chương 48: Trao đổi lợi ích

Anh trai kính mến!

Khi anh đọc được những dòng thư này, chắc hẳn em đã không còn trên cõi đời này nữa.

Trước khi đặt bút viết lá thư này, em cũng có chút thấp thỏm, bất an. Em đã bỏ đi nhiều năm như vậy, nếu là lúc trước, có lẽ anh sẽ cau mày, trách em bướng bỉnh. Vậy mà đến khi đặt bút xuống, tâm trạng của em lại hết sức bình thản.

... Anh ở đế đô có khoẻ mạnh không? Nghe anh họ Quan Duy Lăng nói, em biết mấy năm nay anh lập được không ít chiến công, so với trước kia còn hoàn hảo hơn nhiều. Anh hoàn toàn xứng đáng với ngôi vị thống trị đại lục, em rất vui. Em cũng biết, bởi vì sự bướng bỉnh của em mà anh đã bỏ cả việc lớn trong quân, trong nước để mạo hiểm đi tìm em hết lần này đến lần khác. Vậy mà đến lúc sắp chết, em vẫn chưa có cơ hội để nhận lỗi với anh...

... Em yêu một cô gái, có lẽ anh đã biết ít nhiều, cô ấy tên là Hứa Mộ Triều... Cô ấy là cô gái kiên cường nhất, đặc biệt nhất, cũng khiến người ta phải đau lòng nhất mà em từng gặp. Em biết, cô ấy không yêu em mà chỉ thương hại em thôi. Nhưng dù sao đó cũng là mối tình đầu của em, anh ạ...

Cho dù là em, một người con trai không hề có năng lực chiến đấu, khiến gia tộc hổ thẹn, cũng có cô gái mà mình yêu, cũng muốn thấy cô ấy vui vẻ, cũng muốn cứu cô ấy...

... Anh, nếu như em chết mà cô ấy còn sống thì em xin anh, xin anh hãy thay em chăm sóc cô ấy, xin anh ngàn vạn lần đừng ghét bỏ thân phận bán thú của cô ấy. Cô ấy là một cô gái tốt, đáng được anh bảo vệ. Em tin rằng, cô ấy cũng sẽ thay em chăm sóc cho anh thật tốt. Coi như đây là nguyện vọng cuối cùng của người em trai bất tài vô dụng này, được không anh?

Em không biết mình có thể giết chết Đồ Lôi được hay không. Nếu Hứa Mộ Triều cũng chết mà Đồ Lôi vẫn sống, em tin anh nhất định sẽ giết hắn để báo thù cho em và cô ấy. Nhưng những người khác trong thú tộc đều là tộc nhân của cô ấy, xin anh đừng vì cái chết của em mà trút giận lên những người đó. Em không muốn cô ấy đau lòng.

... Anh, mùa này đế đô có giống như xưa không, không khí cuối thu vẫn thoáng đãng, đẹp đẽ mà trang nghiêm như trước chứ? Em còn có một thỉnh cầu, xin anh hãy quý trọng bản thân mình, bởi vì chỉ có anh mới là hi vọng của loài người, là trụ cột của Cố thị.

Tại đại doanh của thú tộc, Cố Lệ tuyệt bút.

Cẩn thận gập bức thư lại, Cố Nguyên soái khôi phục vẻ lãnh đạm thường ngày. Anh gọi cho sĩ quan thông tin, ra lệnh lập tức truyền tin tức về người máy cho chỉ huy tối cao ở tiền tuyến.

"Quân địch sẽ triển khai phản công mãnh liệt." Anh lạnh lùng nói. "Ra lệnh cho tư lệnh, không được lui quân dù chỉ một bước."

Hứa Mộ Triều rất nhanh đã thu dọn bàn làm việc của Cố Nguyên soái xong xuôi, cũng rất biết ý không ngó nghiêng bất cứ thứ gì, xong việc liền rời khỏi thư phòng ngay. Suy cho cùng, cô cũng từng trở thành trò hề nhiều lần rồi, ai mà biết được trong phòng này có gắn hệ thống giám sát bí mật nào hay không.

Mới vừa ra tới cửa, cô liền bắt gặp người hầu của Cố Nguyên soái cúi đầu đứng một bên. Đúng lúc này, bụng Hứa Mộ Triều bỗng nhiên kêu "ùng ục". Cô có chút ngượng ngùng, ngẩng đầu lên thì thấy anh ta vẫn đứng nguyên như cũ, chỉ có khoé miệng ẩn hiện ý cười ôn hòa.

Thực ra cô cũng hơi đói rồi.

Cô cười với anh ta, hỏi: "Anh này, anh có chuẩn bị bữa ăn khuya cho Nguyên soái không?"

Người hầu trẻ tuổi ngẩng đầu, hơi ngẩn ra, liền thấy cô mỉm cười càng ôn hòa và thân thiết hơn. "Nếu có thì mang cho tôi một phần được không?"

Người hầu lập tức sau người mang đến phòng nghỉ của Hứa Mộ Triều một phần ăn khuya thanh đạm mà đầy đủ dinh dưỡng. Có điều câu hỏi của cô khiến anh ta hơi do dự.

"Anh có chuẩn bị bữa ăn khuya cho Nguyên soái không?"

Thân là người hầu cận, anh ta đương nhiên hi vọng Nguyên soái cũng biết yêu quý bản thân mình, nếu thức đêm thì phải bổ sung dinh dưỡng. Chỉ là Nguyên soái dường như không hề quan tâm tới sức khoẻ của mình. Trước đây, người hầu cũng từng đem đồ ăn khuya đến, nhưng sáng sớm hôm sau, vẫn thấy khay đồ ăn đặt nguyên chỗ cũ, thức ăn đã nguội ngắt. Cô gái này suốt ngày đến thư phòng của Nguyên soái, cô nam quả nữ ở chung lâu như vậy... Câu hỏi của cô chẳng lẽ muốn ám chỉ mình nên chuẩn bị một bữa ăn khuya sao?

Sau một hồi cân nhắc, người hầu nhìn phòng ngủ của Nguyên soái vẫn còn sáng đèn, liền bưng một phần ăn khuya, gõ cửa tiến vào.

Quả nhiên Nguyên soái vẫn chưa nghỉ ngơi, nhìn thấy khay đồ ăn trên tay người hầu, anh thản nhiên nói: "Tôi không đói."

Người hầu do dự một lúc rồi nói: "Thưa... là Thượng tá Hứa Mộ Triều sai thuộc hạ mang tới cho ngài."

Nguyên soái lúc này mới ngẩng đầu, ánh mắt dừng lại ở khay đồ ăn trên tay người hầu.

Người hầu khẽ thở phào một hơi, có vẻ như nhắc tới Thượng tá Hứa, phản ứng của Nguyên soái liền thay đổi hẳn, chắc anh sẽ chịu ăn khuya. Vậy thì tốt quá, sau này cứ nhờ cô khuyên Nguyên soái chịu khó ăn uống...

Nhưng Nguyên soái lại cúi xuống, dán mắt vào bản báo cáo.

Người hầu cận chẳng biết làm thế nào mới phải.

"Cô ấy kêu cậu đưa thì cậu liền đưa sao? Cậu là người hầu của ai? Muốn đưa thì đưa cho cô ấy. Tôi không ăn, cậu đem ra ngoài đi." Nguyên soái nói mà không hề ngẩng đầu lên.

Người hầu vừa sầu não vừa sợ hãi, rời khỏi phòng.

Đêm đó, trong phòng của Hứa Mộ Triều có tới hai phần ăn khuya do người hầu của Cố Nguyên soái đưa tới. Lúc hỏi tại sao lại đưa tới hai phần, người hầu trầm mặc một chút rồi nói: "Nguyên soái bảo tôi đưa tới."

Hứa Mộ Triều hơi sững sờ, tâm trạng có chút phức tạp, Cố Triệt sợ chỉ có một phần cô ăn không đủ sao? Thì ra cái tên lạnh lùng này cũng biết quan tâm tới người khác đấy chứ.

Qua đêm nay, sự tức giận trong lòng cô hình như cũng đã tiêu tan đi nhiều. Mà người đàn ông ấy dường như cũng không quá lạnh lùng như trong tưởng tượng.

Cô hài lòng ăn cả hai phần đồ ăn khuya rồi ngủ một mạch đến lúc bình minh. Mãi đến khi người hầu của Nguyên soái đánh thức, cô mới mơ màng tỉnh giấc.

Tuy chỉ ngủ được vài tiếng đồng hồ nhưng tinh thần của Hứa Mộ Triều lại vô cùng phấn chấn, cô vui vẻ chạy đến thư phòng của Nguyên soái. Ánh mặt trời ấm áp xuyên qua rèm cửa sổ màu nhạt khiến cho căn phòng nhuốm một vẻ thanh mát lạ kì. Cố Triệt đang khoanh tay đứng trước màn hình tinh thể lỏng khổng lồ, xem xét tình hình binh lực ở tiền tuyến.

Nghe thấy tiếng bước chân, anh chậm rãi xoay người lại, quân phục Nguyên soái màu xanh thẫm phẳng phiu càng làm nổi bật gương mặt trắng trẻo, đẹp trai của anh. Ngón tay thon dài chỉ lên màn hình. "Tiền tuyến hồi báo, đã phát hiện ra một vạn quân địch xuất hiện ở hướng này."

Gần như không ngủ cả đêm nhưng hình như anh còn tỉnh táo hơn cả cô, cơ thể cao lớn tràn trề sinh lực, đôi mắt trong trẻo ánh lên những tia sáng âm trầm. Hứa Mộ Triều nhìn khuôn mặt anh ở góc nghiêng, đẹp như một bức hoạ được vẽ tỉ mỉ, khiến ánh sáng tràn ngập trong căn phòng này cũng vì thế mà ảm đạm đi nhiều.

"Chắc hắn đang tiến hành cải tạo loài người thành người máy." Hứa Mộ Triều nói. "Chúng ta phải làm thế nào đây?"

Cố Triệt liếc nhìn cô. "Chúng ta... quyết không rút lui."

Người hầu cận thay Nguyên soái truyền lại mệnh lệnh, Hứa Mộ Triều lẳng lặng đứng bên bàn làm việc của anh, chờ những tham mưu khác đến để cùng thảo luận tìm đối sách cụ thể.

Bộ quân phục Nguyên soái càng khiến cả người anh toát lên vẻ lạnh lùng, xa cách. Hứa Mộ Triều không khỏi hoài nghi, người hạ lệnh mang đồ ăn khuya cho cô đêm qua có thực sự là

anh?!

“Bữa ăn khuya hôm qua... Cảm ơn anh nhé! Rất ngon!” Cô khẽ giọng nói, ánh mắt vẫn dừng lại nơi cửa.

Vậy nhưng Nguyên soái không hề ngẩng đầu, bàn tay cầm bút viết chỉ dừng lại một chút, chứ không lên tiếng đáp lời.

Nhưng đêm hôm đó, khi Nguyên soái lại làm việc đến nửa đêm, nhìn bóng tối nhuộm đen bầu trời ngoài cửa sổ, bỗng nhiên cảm thấy hơi đói bụng. Anh gọi người hầu đến, thản nhiên hỏi: “Đêm nay là cái gì?”

Câu hỏi không đầu không cuối khiến người hầu ngẩn người một lúc mới phản ứng kịp, thử đáp: “Cháo dinh dưỡng mật ong và trứng ạ.” Thấy Nguyên soái không nói năng gì, người hầu khẽ giọng nói: “Tôi sẽ mang đến ngay.”

Sau đó, anh ta ngẩng đầu, liền thấy Nguyên soái đang nhìn mình, liền ướm lời: “Tôi cũng sẽ chuẩn bị một phần cho Thượng tá Hứa.”

Nguyên soái im lặng cúi xuống, tiếp tục làm việc.

Người hầu ra khỏi thư phòng, tỏ vẻ hết sức vui mừng. Từ lúc biết tin Cố Lệ qua đời, Nguyên soái ăn uống rất kém, làm việc thì nhiều thêm. Bây giờ anh chịu ăn khuya, đối với những người hầu bên cạnh anh, chính là một tin cực tốt lành.

Người hầu gọi đầu bếp đến, tỉ mỉ dặn dò, còn điềm đạm cười, nói: “Sau này, bữa ăn khuya mỗi đêm đều chuẩn bị thêm cho Thượng tá Hứa một phần. À không, hai phần.”

Sắc trời mờ tối, hẻm núi rạn nứt màu máu, giống như làn da khô cứng, nứt nẻ của zombie, khiến người ta như lạc vào một thế giới điêu tàn.

Nơi này là lãnh địa của zombie – mảnh đất bao nhiêu năm qua không tồn tại dù chỉ một chút sinh khí. Hôm nay bỗng có một sinh mạng mới tiến vào.

Ngoài trời mưa như trút nước, nhà xưởng dựng tạm cũng không vì thế mà giảm sức sản xuất, chỉ có làn da ngăm đen và những vật dụng kim loại màu ghi xám là trông có vẻ ảm đạm, u ám hơn.

Bộ quân phục màu xanh phẳng phiu, vì được đan với sợi kim loại chịu lực cao nên sáng bóng dưới ánh đèn. Vành nón lính màu xanh đậm kéo xuống thật thấp, để lộ khuôn mặt anh tuấn, trắng trẻo của người đàn ông. Trong đôi mắt màu đỏ đậm ánh lên những tia sáng lưu chuyển.

Một tay hắn chống lên mui chiếc xe bọc thép, tay kia cầm điếu thuốc lá. Đôi mắt hắn nheo lại, nhìn về xa xăm theo làn khói thuốc.

"Người máy cũng biết hút thuốc sao?" Gã zombie cao lớn với khuôn mặt in đầy hoa văn hình bướm dữ tợn đội mũ sắt đứng bên cạnh lạnh lùng nói.

Minh Hoằng dập tắt điếu thuốc đã hút hết, cười khẽ. "Những thứ của loài người, tôi đều muốn nếm thử." Sau đó, hắn chuyển hướng. "Vua zombie, anh từng là con người mà, phải không?"

Vua zombie Thẩm Mặc Sơ "hừ" lạnh một tiếng, nói với giọng châm chọc: "Con người ư? Đã là chuyện của một trăm năm trước, ai còn nhớ nổi chứ?"

"Chi bằng anh cũng xuất binh đi, chúng ta sẽ chia đôi lãnh địa của loài người." Minh Hoằng bâng quơ nói.

Thẩm Mặc Sơ chậm rãi lắc đầu. "Quân của tôi vừa mới bại trong tay loài người, tổn thất còn rất nặng nề. Vẫn nên để Minh Tướng quân bộc lộ tài năng thì hơn."

Minh Hoằng chỉ cười nhạt, cũng không đề cập tới vấn đề liên minh nữa.

Giữa màn mưa xuất hiện một cô gái xinh đẹp trong bộ trang phục màu đỏ, bốt đen, sắc mặt lạnh lùng hơn cả mưa thu.

"Tướng quân, đã hoàn tất cải tạo nhóm người máy đầu tiên." Khoé miệng cô ta khẽ nhếch lên, để lộ một nụ cười dịu dàng. "Xin cho phép tôi đưa họ ra cho ngài chiêm ngưỡng."

Minh Hoằng gật đầu, quay sang nói với Thẩm Mặc Sơ: "Đây là Minh Huy. Người của Hứa Mộ Triều đã từng chặt đầu cô ấy."

Thẩm Mặc Sơ không thay đổi nét mặt, cũng chẳng thèm liếc nhìn Minh Huy lấy một cái.

Minh Hoằng nở nụ cười ấm áp. “Vua zombie, cảm ơn anh ngày đó đã không ăn thịt Hứa Mộ Triều.”

Thẩm Mặc Sơ lạnh lùng nói: “Cô ta da nhẵn thịt non, vốn là một bữa ăn ngon, có điều cô ta quá giảo hoạt, chạy thoát mất... Chẳng phải cô ta cũng từng chạy thoát khỏi tay anh sao?”

Minh Hoằng nghe vậy thì ngẩn ra, sau đó cười to. “Sau này tôi sẽ đưa tới cho anh năm mươi cô gái loài người xinh đẹp, sạch sẽ. Cô gái Hứa Mộ Triều này đối với tôi có một số ân oán cũ, tôi phải mang cô ta về đảo Tây Vu.”

Vua zombie lúc này mới khẽ mỉm cười. “Tướng quân khách sáo rồi.”

Nhìn Minh Hoằng và Minh Huy cùng đi khuất sau màn mưa, Thẩm Mặc Sơ khẽ nhíu mày. Theo lệnh của Huggins, anh ta đồng ý để cho bọn người máy mượn đường. Chỉ là đám người ngoài hành tinh kia tính tình rất cẩn thận, yêu cầu anh tuyệt đối không được đề cập tới sự tồn tại của bọn chúng. Cho nên đến giờ, Minh Hoằng vẫn cho rằng Thẩm Mặc Sơ chính là thủ lĩnh duy nhất của tộc zombie.

©STENT: http://www.luv-ebook.com

Gần đây người máy xâm nhập vào khu vực phía tây của loài người, liên tiếp giành được thắng lợi. Minh Hoằng lại có mong muốn đội quân lớn sẽ mạnh hơn, nên hỏi mượn khu vực phía đông của Thẩm Mặc Sơ để sản xuất và cải tạo người máy.

Nghe cảnh vệ zombie báo lại rằng nhìn thấy hàng nghìn binh lính loài người bị bắt vào khu sản xuất, Thẩm Mặc Sơ biết bọn chúng không chỉ sản xuất người máy thuần tuý mà còn muốn cải tạo từ con người, thế nên liền tự mình đến xem. Minh Hoằng cũng thoải mái nghênh đón.

Chiến tranh giữa người máy và zombie là điều khó có thể tránh khỏi trong tương lai. Hiện giờ, hai bên bắt tay nhau chẳng qua cũng vì mưu đồ riêng. Về phần khi nghe Minh Hoằng nhắc tới Hứa Mộ Triều, Thẩm Mặc Sơ cố ý giấu giếm là bởi chiếm một vị trí quan trọng trong lòng vua zombie, đối với cô, chỉ có hại mà không có lợi.

“Tư lệnh, đã sắp xếp xong cả rồi.” Tướng quân zombie Lưu Phi vội vàng đi tới, nói thầm vào tai Thẩm Mặc Sơ.

Thẩm Mặc Sơ gật đầu, nói: “Minh Hoằng rất khôn khéo, phải hành sự thật cẩn thận.”

Trên khuôn mặt dữ tợn của tướng quân zombie hiện rõ nét bi thương. “Bọn họ sẽ hoàn

thành tốt, xin Tư lệnh cứ yên tâm.”

Cặp răng nanh của Thẩm Mặc Sơ ánh lên, đôi môi xanh đen mím chặt lại, trầm mặc không nói tiếng nào.

Lưu Phi yên lặng một lát rồi nói: “Tư lệnh, ngài sẽ không thay đổi quyết định chứ?”

Thẩm Mặc Sơ thản nhiên nói: “Cố Triệt muốn gì, tôi sẽ giúp hắn có được. Chỉ mong thứ tôi muốn, hắn cũng sẽ bằng lòng đưa ra.”

Chương 49: Lính tiên phong – Con tốt thí

Mưa tạnh dần. Vua zombie và đám thuộc hạ rời khỏi nơi sản xuất của người máy. Cả căn cứ chỉ còn lại những khối kim loại cứng ngắc, lạnh lẽo.

Trên bầu trời xanh trong không một gợn mây, xuất hiện một chiếc cầu vồng rực rỡ, chiếu sáng cả một vùng trời trải dài mấy nghìn dặm. Phía xa, dường như có tiếng súng nổ và tiếng chém giết mơ hồ truyền đến, phải chăng ở nơi đó đang diễn ra cảnh san bằng lãnh địa vô cùng khốc liệt giữa binh đoàn người máy và đội quân loài người.

Mà nơi này, trong căn nhà xưởng bám đầy muội đen, tiếng gầm rú của máy móc cũng dần ngừng lại. Toàn bộ căn cứ trở nên hết sức yên tĩnh.

“Cộp cộp...” Tiếng bước chân vang lên. Một quân nhân cao lớn trong bộ quân phục màu xanh sải những bước dài ra khỏi nhà xưởng. Một cô gái trong bộ quần áo đỏ thẫm lẳng lặng đi bên cạnh.

Trên mặt đất phía sau lưng họ, dưới ánh mặt trời buổi chiều chao nghiêng là hai bóng đen khổng lồ như ma quỷ đang giơ nanh múa vuốt.

Thân thể làm từ kim loại, giống như một con quái vật tám vuốt, khổng lồ và dữ tợn. Nửa thân trên màu lúa mạch, rắn chắc như được sinh trưởng tự nhiên từ sắt thép, chậm rãi vặn vẹo theo từng bước đi. Cánh tay to khỏe khiêng hỏa tiễn xung kích, trên khuôn mặt của con người là đôi mắt màu đỏ sậm, trống rỗng, vô hồn. Chỉ có điều khi bước đi, từ những chỗ da thịt nối

liền máy móc kim loại dấy lên cơn đau nhức tột cùng khiến khuôn mặt bọn họ vô thức hiện lên vẻ thống khổ.

Thế nhưng điều này cũng không thể cản trở bọn họ tiếp tục tiến về phía trước, rời khỏi nhà xưởng, đến trước mặt Minh tướng quân, yên lặng xếp thành hàng.

Nơi chân trời, ánh tịch dương đỏ rực màu máu, khói lửa mịt mù.

Đây là một trận công đồn thường thấy tại một thị trấn ven chiến trường giữa loài người và người máy.

Trận chiến đã diễn ra được một giờ đồng hồ. Hai bên vẫn giữ khoảng cách xa, tấn công bằng tên lửa, hiện đang ngang sức ngang tài, bất phân thắng bại. Thế rồi người máy bất ngờ chuyển hướng, dưới sự yểm trợ của hỏa lực, bộ binh bắt đầu tấn công.

"Mẹ kiếp bọn người máy khốn nạn! Chúng mày chỉ là đống sắt vụn mà thôi! Ông đây không tin là không thể đánh lại chúng mày!"

Phụ trách phòng thủ là một viên đội trưởng tuổi ngoài bốn mươi. Ông ta đã chán ngấy cảnh nhìn đám người máy màu xám bạc lởn vởn ở phía xa, không kìm được quay đầu khiển trách binh lính cấp dưới: "Lấy lại tinh thần cho tôi! Đừng để ông đây phải mất mặt!"

"Rõ, thưa đội trưởng!" Chi đội này có tiếng là dũng mãnh và thiện chiến, cho nên mới được bộ tư lệnh phái đến tiền tuyến chống lại sự tiến công của người máy. Mặc dù cuộc chiến này rất cam go, người máy không dễ gì bị phá huỷ, nhưng sau nhiều ngày chiến đấu, chi đội này vẫn chưa từng lùi bước.

Chỉ có điều khi đám người máy màu xám bạc kia ồ ạt tiến lên như thủy triều, ánh mặt trời soi tỏ từng khuôn mặt vô hồn ấy thì thần sắc của binh lính loài người bỗng chốc thay đổi. Mọi thứ dường như lắng lại, ai nấy đều nín thinh, hãi hùng. Ngay cả viên đội trưởng hiếu chiến cũng sửng sốt, điếu xì gà hút dở trên tay rơi xuống đất, trong đôi mắt hổ dữ tợn tràn ngập vẻ đau đớn, phẫn nộ.

Đám người máy càng lúc càng gần. Không, phải gọi là những vật thể dị dạng nửa người nửa máy mới đúng. Bọn chúng cao tới hai mét, năm mét, rồi tám mét... Nửa thân người bị gắn chặt vào khối sắt thép vô tri. Làn da ngăm đen vì dãi dầu sương gió càng làm nổi bật cái màu xám lạnh ngắt của kim loại, khiến nó càng có vẻ sáng bóng, dẻo dai. Thân thể bọn họ vặn vẹo như loài bò sát, những gương mặt quen thuộc giờ đây không còn bất cứ cảm xúc nào nữa, chỉ

như một đám quái vật từng bước, từng bước nhích tới gần trận địa, tới gần cách chiến hữu từng cùng bọn họ vào sinh ra tử.

"Oẹ..." Có người lính rốt cuộc không nhịn được nữa, khom người nôn thốc nôn tháo. Ngày càng có nhiều binh lính hoảng sợ la hét: "Trương Vệ Quốc! Đó là Trương Vệ Quốc!" "Đội trưởng Chu! Đội trưởng Chu, anh hùng chiến đấu của Binh đoàn 45 kìa! Ôi trời ơi! Đội trưởng Chu!"

...

Viên đội trưởng trầm mặc, thân hình cường tráng bỗng chốc trở nên cứng đờ. Ông ta xoay người, nhặt điếu xì gà dưới đất lên, cũng chẳng quan tâm đến việc nó đã bám đầy bụi mà đưa lên miệng ngậm.

Điếu xì gà đã tắt, ông ta lẩy bẩy rút bật lửa ra, châm lại. Rít một hơi thật sâu, viên đội trưởng không giấu nổi vẻ xót xa, đau đớn tột cùng, dứt khoát ra lệnh: "Mẹ kiếp! Phản công!"

Đám lính bị tiếng thét chói tai đầy phẫn nộ của đội trưởng làm cho chấn động.

"Nhớ kỹ cho tôi, không được chạy trốn! Quyết không được rút lui dù chỉ một bước!" Ông ta hung hăng nói. "Nếu bản thân vô dụng mà bị bắt thì, mẹ kiếp, phải dứt khoát tự sát ngay cho ông."

Hứa Mộ Triều chưa từng nghĩ mình lại ra chiến trường nhanh như vậy. Cô vác trên vai khẩu pháo cối laser, ngước mắt nhìn những vật thể nửa người nửa máy đang vặn vẹo trước mặt, trong lòng không khỏi cảm thấy ghê tởm. Cô thực sự không hiểu, tại sao Cố Triệt đã biết bản tính và phong cách tác chiến của cô rồi mà vẫn phái cô đến tham gia trận chiến ác liệt này?

Ngày hôm qua, như thường lệ, cô ở trong thư phòng giúp Cố Triệt thu dọn tài liệu. Có lẽ bởi vì cô là người hiểu rõ Minh Hoằng và đám người máy nhất nên ngày nào Cố Triệt cũng cho gọi cô và hai người Quan, Tạ đến thảo luận về tình hình tác chiến. Sau khi cuộc thảo luận kết thúc, Quan Duy Lăng và Tạ Mẫn Hồng đều đã cáo lui, Cố Triệt cũng thu xếp về phòng nghỉ ngơi, Hứa Mộ Triều định cáo từ thì anh lại thản nhiên ra lệnh: "Thu dọn đi!"

Chuyện này cũng có thể coi là chuyện tốt, vì như vậy có nghĩa là Cố Triệt không còn coi cô là người ngoài nữa. Có điều trong mắt người khác, chuyện lại không hề đơn giản như vậy. Hứa Mộ Triều không chỉ là cô gái đầu tiên "ở trong phủ Nguyên soái" mà còn là người con

gái đầu tiên "được Nguyên soái mang theo bên cạnh". Không chỉ có hai vị Quan, Tạ kia nhìn cô bằng ánh mắt khác thường mà đám người hầu bên cạnh Nguyên soái cũng tỏ ra vô cùng khách khí đối với cô.

Điều này khiến Hứa Mộ Triều không khỏi suy nghĩ mông lung, Cố Triệt không có ý gì với cô đấy chứ? Cố Nguyên soái – thống lĩnh vĩ đại của loài người – lại có ý với một cô gái bán thú, chuyện này hết sức hoang đường!

Quả nhiên, ngày hôm qua, Cố Triệt đã tỏ rõ thái độ khiến Hứa Mộ Triều phải triệt để xoá bỏ mối nghi hoặc này.

Tình hình chiến sự ở tiền tuyến khiến toàn bộ tướng lĩnh loài người vô cùng lo lắng. Sự xuất hiện của đội quân nửa người nửa máy đã gây nên một ảnh hưởng không hề nhỏ tới cục diện trận chiến.

Mặc dù nhận được lệnh "chết cũng không được rút lui", nhưng khi những binh sĩ loài người nhìn thấy anh em, đồng đội từng vào sinh ra tử với mình biến thành những cỗ máy vô tri, thì sự ảnh hưởng tâm lí này quả thật khó mà tưởng tượng nổi. Sau vài ngày, tuy quân đội loài người vẫn giữ được trận địa nhưng số binh lính tử vong, bỏ trốn, thậm chí suy sụp tinh thần càng lúc càng tăng.

Vì thế, ở hội nghị tác chiến ngày hôm qua, Hứa Mộ Triều đã nêu ý kiến: "Hiện giờ cấp bách nhất vẫn là phải thắng một trận lớn để vực tinh thần quân sĩ dậy."

Nói xong, cô chậm rãi đưa mắt nhìn quanh phòng hội nghị, các nam sĩ quan khi đối diện với ánh mắt trong veo của cô đều khẽ rùng mình một cái.

"Ý của tôi là để binh lính thú tộc đánh trận này." Hứa Mộ Triều nhìn thẳng vào Cố Triệt. "Thú lớn có thể đối kháng với những cỗ máy khổng lồ. Để đối phó với năng lực chiến đấu hùng mạnh của người máy, chúng tôi có hổ trắng biến dị, có nắm đấm mạnh mẽ của bán thú, đủ để đập nát con chip trong đầu chúng. Hơn nữa, những người bị cải tạo đều không phải là người của thú tộc nên trong lòng thú binh sẽ không bị hoang mang nhiều."

Tư lệnh Mộ Đạt đứng dậy nói: "Nguyên soái, tôi tình nguyện nhận nhiệm vụ chỉ huy quân đoàn thú tộc."

Tất cả mọi người đều dõi mắt chăm chú về phía Cố Triệt, chờ đợi thái độ của anh. Cố Triệt gật đầu, Tạ Mẫn Hồng nở nụ cười, rút một tập tài liệu từ trên bàn ra, nói: "Hai người có

suy nghĩ giống bộ tham mưu quá.”

Hứa Mộ Triều và Mộ Đạt đồng thời ngẩng lên, tỏ vẻ bất ngờ.

“Nguyên soái đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi, chúng ta sẽ quyết chiến một trận ở Khang Đô.” Tạ Mẫn Hồng giao mệnh lệnh cho Mộ Đạt.

Cố Triệt nhìn Mộ Đạt, nói: “Chỉ cho phép thắng, không được phép bại.”

Mộ Đạt cung kính đưa hai tay tiếp nhận mệnh lệnh. “Tôi lấy danh dự bán thú thề với ngài, nhất định chúng tôi sẽ đánh lui đội quân nửa người nửa máy ấy, sẽ chiến đấu đến hơi thở cuối cùng.”

Hứa Mộ Triều đứng bên cạnh, nhìn vẻ mặt kiên định của Mộ Đạt, trong lòng có chút khó chịu. Đây nhất định là một trận chiến đẫm máu, không biết sẽ có bao nhiêu người thú vùi thây nơi chiến trường. Nhưng cô và Mộ Đạt đã thương lượng từ trước rằng sẽ chủ động đề nghị với Cố Triệt để được thực hiện nhiệm vụ này.

Một là thú tộc và loài người sẽ tiến cùng tiến, lùi cùng lùi; hai là nếu trận đánh này thắng lớn, sẽ có một sự tác động cực lớn đối với thanh danh, địa vị lẫn sự hoà hợp giữa thú tộc và loài người.

Hứa Mộ Triều ân cần nhìn Mộ Đạt, nói: “Tư lệnh Mộ, bảo trọng! Tôi chờ tin tốt lành từ anh.”

Mộ Đạt gập tập tài liệu trong tay lại, ánh mắt có chút kì lạ nhìn chằm chằm vào Hứa Mộ Triều. “Mộ Triều, Nguyên soái bổ nhiệm cô làm Phó tư lệnh...”

Hả, cái gì cơ? Phó tư lệnh? Bảo cô tham gia trận chiến đẫm máu này ư?

Cả thiên hạ đều biết Hứa Mộ Triều cô không am hiểu đánh trực diện kia mà. Trên thực tế, cô chưa từng trực tiếp đánh trận nào. Trước kia, khi thống lĩnh Đại đội 5, mỗi khi gặp phải đối thủ mạnh hơn, bọn cô đều chạy thoát thân từ sớm. Bây giờ, cô phải ra trận thế nào đây? Kinh nghiệm chiến đấu của Mộ Đạt dày dạn hơn cô nhiều, điểm này Mộ Đạt cũng biết kia mà.

Không riêng gì Hứa Mộ Triều, các sĩ quan khác cũng lộ vẻ nghi hoặc. Không phải theo như lời đồn đại thì cô gái bán thú này luôn ở bên Nguyên soái sao... Mặc dù trong lòng bọn họ,

một cô gái bán thú như cô cũng không có gì đáng quan tâm lắm.

Hứa Mộ Triều nhìn Tạ Mẫn Hồng, muốn dò xét thực hư nhưng đối phương lại không thèm để ý, chỉ nhìn lại cô, cười tủm tỉm mà không hé răng nửa lời. Cô lại nhìn về phía Quan Duy Lăng, liền bắt gặp ánh mắt vừa thân thiết vừa phức tạp của anh ta. Thôi được rồi, thiếu tá Quan đương nhiên phải cảm thấy đối với một quân nhân, ra trận giết địch là chuyện không thể tránh khỏi, điều này cũng chẳng có gì kì quái.

Cô đành yên lặng nhìn Cố Triệt, tin rằng anh sẽ hiểu được ánh mắt của mình. Không ngờ Cố Triệt lại nói thẳng: "Phó soái chỉ là hữu danh vô thực."

Ý Cố Triệt là trong trận chiến khốc liệt này, cô chỉ cần đi theo giúp đỡ Mộ Đạt thôi sao? Muốn cô xây dựng hình tượng người thủ lĩnh tài mạo song toàn của thú tộc chứ gì?

Đang đoán già đoán non, cô lại nghe thấy Cố Triệt thản nhiên nói: "Cô làm lính tiên phong. Không thể bỏ qua người dũng cảm, gan dạ như cô được. Người có sức chiến đấu đứng đầu thú tộc làm lính tiên phong là thích hợp nhất."

Hứa Mộ Triều á khẩu. Lính tiên phong? Lính tiên phong chẳng phải là con tốt thí sao? Đó là chuyện ngu xuẩn nhất mà hơn một trăm năm qua cô chưa từng phải nếm trải.

Nhưng mà mệnh lệnh của Nguyên soái thì không thể không tuân theo. Qua chuyện này, cô có thể khẳng định rằng anh chẳng có cảm tình gì với mình. Còn chuyện lúc nào cũng mang theo cô bên mình chắc là vì anh sai bảo cô quen rồi, hoặc là cô dễ sai bảo hơn những người khác...

Trên thực tế, không chỉ có một mình Hứa Mộ Triều cảm thấy nghi hoặc.

Lúc Cố Triệt hạ bút viết mệnh lệnh này, Tạ Mẫn Hồng đã do dự một lát rồi hỏi: "Thương vong có lẽ sẽ rất lớn, để Hứa Mộ Triều đi trận này liệu có thích hợp không?"

"Thích hợp." Cố Triệt tỏ vẻ rất kiên định. "Sự có mặt của cô ấy sẽ khiến sĩ khí của thú tộc tăng cao."

Đúng vậy, ai cũng biết Hứa Mộ Triều là người có uy lực nhất toàn thú tộc, nếu cô dẫn dắt đội quân tiên phong, hiệu quả đương nhiên sẽ rất cao, chỉ có điều... "Lỡ như cô ấy có mệnh hệ gì..." Tạ Mẫn Hồng ngập ngừng. "Chẳng phải ngài cũng muốn nghiên cứu sâu hơn về cô ấy sao?"

Cố Triệt yên lặng một lát rồi đáp bằng giọng ráo hoảnh: “Cô ta không chết được đâu.”

“Tại sao?” Mặc dù biết là không nên hỏi nhiều nhưng Tạ Mẫn Hồng vẫn không kìm được sự tò mò.

Cố Triệt thản nhiên nói: “Cô ta tuy là một kẻ ưa dối trá và ranh ma, nhưng khi cần thiết lại kiên cường hơn bất cứ ai... Cô ta sẽ không làm tôi thất vọng đâu.”

Trong khi bộ chỉ huy loài người lẳng lặng chờ đợi biểu hiện của binh đoàn thú tộc thì Hứa Mộ Triều đứng ở phòng tuyến của thành Khang Đô cũng hạ quyết tâm.

Huyết chiến, huyết chiến cái đầu anh ấy! Đấu trực diện, trực diện cái con khỉ mốc! Nếu Hứa Mộ Triều cô thực sự cam tâm tình nguyện trở thành con tốt thí thì sẽ bỏ họ Hứa, theo họ Cố luôn rồi.

Mộ Đạt nhìn vẻ mặt cay cú của cô, thở dài, nói: “Mộ Triều, đây là một trận quyết chiến vô cùng khốc liệt, một là ngươi sống, hai là ta chết, nếu cô không làm được thì cứ để tôi...”

Hứa Mộ Triều ngẩng đầu nhìn anh ta. “Ai muốn đánh trực diện chứ? Ai muốn ngươi chết ta sống chứ? Chẳng lẽ anh cũng giống như Cố Triệt, cho rằng tôi đầu óc ngu si tứ chi phát triển, chỉ có thể làm lính tiên phong, làm con tốt thí thôi sao?”

Chương 50: Cuộc chiến tại Khang Đô

Năm nghìn quân người máy đã qua cải tạo làm tiên phong nhanh chóng tiến về thành phố trọng điểm – Khang Đô. Dưới sự yểm trợ của vũ khí hạng nặng ở cự li xa, bất kì chướng ngại vật nào có ý đồ ngăn trở bước tiến của đội quân đều bị biến thành tro bụi chỉ trong chớp mắt.

Cuộc đại chiến đang ở trong tình thế căng thẳng. Cho dù được trang bị vũ khí tân tiến nhất thì theo lệ thường, quân tiên phong vẫn luôn là đội quân chịu tỉ lệ thương vong nhiều nhất.

Hứa Mộ Triều không có ý định để cái lệ thường này tiếp tục xảy ra.

Về sau, không chỉ có Mộ Đạt, mà chính bản thân Hứa Mộ Triều cũng không thể ngờ được

rằng sau trận chiến ở Khang Đo này, danh tiếng của cô lại vang vọng lẫy lừng khắp lục địa như vậy. Mà chiến thuật "giày vò" người máy của cô cũng được các chuyên gia quân sự trẻ tuổi đánh giá vào hàng kinh điển trong các chiến dịch quy mô nhỏ, được viết vào tài liệu giảng dạy quân sự tại trường Đại học Đế Đô.

Thậm chí, những nhà phê bình quân sự lão luyện cũng phải công nhận mặc dù chiến thuật này của Thượng tá Hứa có hơi lưu manh, khôn vặt, nhưng không thể không thừa nhận rằng đây đúng là một trận chiến kinh điển về tính hạ lưu.

Trước khi lâm trận, Hứa Mộ Triều đã nhốt mình trong phòng suốt một ngày một đêm, sau đó thì cầm một xấp quân lệnh, gọi các cấp dưới thú tộc đến, dặn dò một hồi. Những binh lính thuộc Đại đội 5 lập tức nhận mệnh lệnh, thi hành ngay mà không có lấy một chút ngạc nhiên, còn những thú binh khác thì lại nửa tin nửa ngờ. Ba nghìn quân tiên phong thú tộc do Hứa Mộ Triều chỉ huy, trong khói bom lửa đạn mịt mù, đã đối đầu trực diện với quân tiên phong của người máy.

Ồ, không, không phải là trực diện. Khi đội quân người máy lẳng lặng áp sát chiến hào phòng thủ đầu tiên của thú tộc, tên thủ lĩnh mặc dù là người máy, không hề có tình cảm, cảm xúc nhưng đến lúc phát hiện trong chiến hào không có một bóng người, thay vào đó là mùi xú uế của chất thải vung vãi khắp nơi xộc lên thì cũng không nhịn nổi chửi một câu học từ binh lính loài người: "Mẹ kiếp!"

Gã người máy thủ lĩnh ra lệnh cho đội quân tiến lên, nhưng phía trước lại truyền đến tiếng báo cáo hốt hoảng của binh lính người máy: "Báo cáo, tứ chi bị ăn mòn!", "Báo cáo, quân tiên phong tổn thất ba mươi lăm người máy", ...

Đến lúc này, gã người máy thủ lĩnh mới biết trong nước tiểu vương vãi trên mặt đất còn trộn lẫn những thứ khác.

Người máy vốn không có bất cứ cảm xúc nào, thế nhưng sau khi gặp phải đủ loại cạm bẫy vô lại ngoài sức tưởng tượng của đối thủ thì kiêu ngạo đến mấy cũng phải thừa nhận là khổ không sao kể xiết.

Một lá cờ viết đầy những lời lẽ thô tục sỉ nhục Minh Hoằng, sỉ vả nguyên tắc cơ bản của người máy được cắm giữa chiến trường. Khi đám người máy tức giận xé tan lá cờ thì bỗng nhiên từ bốn phương tám hướng bay đến vô vàn đạn pháo tập kích, khiến bọn chúng lập tức bị chôn vùi.

Một nhóm khác lại "chơi trò trốn tìm", cứ thấy bóng người máy ở đâu là trốn hoặc bỏ chạy. Năm lần bảy lượt như thế khiến người máy khinh địch, ra sức đuổi bắt. Ai ngờ binh lính thú tộc đột ngột vùng lên, huy động đội quân nhiều gấp mười lần, nhanh chóng phản kích, bao vây và tiêu diệt đội người máy khổng lồ tinh nhuệ nhất.

Có nhóm lại nép mình phía sau những con thú khổng lồ, xông ra giữa chiến trường, chấp nhận hy sinh gần trăm con thú lớn để lén lút tiếp cận quân địch, sau đó đột kích, giết chết tên người máy thủ lĩnh thông minh nhất, khiến những tên người máy khác rơi vào cảnh khốn đốn, quân mất chỉ huy như rắn mất đầu, chẳng biết chiến đấu thế nào, đành bỏ chạy tán loạn.

Khi hoàng hôn buông xuống Khang Đô, thi thể người máy đã rải đầy đất. Quân tiên phong thú tộc không khỏi reo hò vui sướng.

"Mộ Triều, làm tốt lắm!" Ngay đến Mộ Đạt cũng cảm thấy xúc động. "Để tôi xử lí nốt những chuyện còn lại." Ngừng một chút, y lại nói: "Cô dùng binh xảo quyệt quá đấy, nhưng lại khiến người ta không khỏi bội phục."

Hứa Mộ Triều lau máu trên hai bàn tay, mỉm cười, nói: "Chỉ là phụ nữ chúng tôi tương đối cẩn thận mà thôi."

Phải nói là lá gan của cô hơi lớn một chút mới đúng!

Cả Mộ Đạt, Hứa Mộ Triều và đội quân người thú đều tin chắc rằng, chiến dịch lần này chắc chắn sẽ giành được thắng lợi. Thậm chí Cố Nguyên soái ở hậu phương khi nhận được tin báo khẩn, cũng bất giác nở nụ cười hài lòng.

Nguồn ebooks: http://www.luv-ebook.com

Thế nhưng khi Hứa Mộ Triều cho rằng chỉ mấy ngày nữa là sẽ tiêu diệt hết toàn bộ quân chủ lực của binh đoàn người máy tấn công Khang Đô và phấn khởi dẫn binh đoàn thú tộc trong trạng thái sức cùng lực kiệt vào công sự[1] trong thành nghỉ ngơi thì lại có lính cảnh vệ lảo đảo chạy tới báo cáo. Trên khuôn mặt của người lính bán thú trẻ tuổi là vẻ hoảng sợ không bút nào tả xiết.

[1] Công sự là công trình quân sự dùng để bảo đảm an toàn cho người và phương tiện vật chất, kho tàng, bảo đảm chỉ huy ổn định, nâng cao hiệu quả sử dụng vũ khí và phương tiện kỹ thuật quân sự, chống lại các phương tiện sát thương của địch – ND.

"Thượng tá, chúng ta bị bao vây rồi! Có hơn một vạn quân người máy chỉ còn cách Khang Đô chưa tới mười kilômét nữa."

Hứa Mộ Triều tròn mắt nhìn gã cảnh vệ, yên lặng chừng một phút đồng hồ.

Quân chủ lực của Mộ Đạt đã ra khỏi thành, trong thành chỉ còn lại ba nghìn trong số năm nghìn quân tiên phong của Hứa Mộ Triều, mà ai nấy đều đã sức cùng lực kiệt. Vậy mà đội quân của cô lại bị bao vây trong tình huống này, đã thế còn có tới hơn một vạn người máy?

Cô buông tiếng thở dài não nề.

"Các anh em người thú!"

Hứa Mộ Triều đứng trên công sự trong thành, trước mắt có ba nghìn thú binh đang hoang mang. Giọng nói của cô trong trẻo lại vang dội, gần như vọng đến từng ngóc ngách trong thành. Đôi cánh của cô mở rộng, đỏ tươi màu máu, mái tóc dài đen nhánh óng mượt như tơ, nhìn có nét yêu dị lại dịu dàng quá đỗi.

Nhưng trên mặt cô lại là vẻ quyết tâm mà bi thương động lòng người, khiến gương mặt trắng nõn như ngọc dưới ánh trời chiều đỏ sậm như máu mang một vẻ đẹp không bút nào tả xiết.

"Mọi người còn nhớ năm mươi năm trước, chủng tộc của chúng ta cũng từng uy chấn toàn đại lục, cũng từng bách chiến bách thắng chứ?" Giọng nói của cô bỗng trở nên trầm thấp như vang tới từ một nơi xa. "Quân địch mạnh gấp mấy lần chúng ta đang ở ngoài thành. Có lẽ chúng ta không sống nổi. Thế nhưng..." Đôi mắt xanh sâu thẳm của Hứa Mộ Triều giống như ngọn đuốc sáng rực, hơn cả ánh mặt trời. "Chúng ta vì sự vẻ vang của thú tộc, vì bảo vệ loài người mà hi sinh. Bia tưởng niệm thú tộc sẽ khắc tên chúng ta, ngay cả đế đô loài người cũng sẽ dựng bia tưởng niệm chúng ta."

Đám binh sĩ người thú lặng yên, không ai lên tiếng. Mà sau lưng thú binh, bách tính loài người trong thành vốn đang hoảng loạn, kinh hãi cũng lặng người.

Hứa Mộ Triều bỗng nở một nụ cười vừa dịu dàng lại vừa có vẻ kiêu ngạo. "Tôi xin lấy danh dự của bán thú để thề rằng, tôi nhất định sẽ khiến đám người máy thối tha kia biết sở trường của Hứa Mộ Triều tôi không chỉ có đánh lén sau lưng."

Đám thú binh cười rộ lên, bầu không khí căng thẳng lúc đầu đã giảm đi phân nửa, nhường chỗ cho lòng hăng hái quyết chiến đến hơi thở cuối cùng.

“Tôi xin thề dưới danh nghĩa của thú tộc, nhất định sẽ khiến cho người máy biết tuy trong mắt những chủng tộc khác, thú tộc chúng ta đã từng là chủng tộc thấp kém và hèn yếu nhất, nhưng chúng ta vĩnh viễn không chịu khuất phục, không bao giờ tiêu vong!”

Vĩnh viễn không chịu khuất phục, không bao giờ tiêu vong!

Nụ cười của mấy nghìn thú binh trong nháy mắt đã biến thành những tiếng gào thét mãnh liệt, hào hùng khiến dân chúng loài người trong thành cũng phải động lòng, không kìm được mà trào nước mắt, nhiệt huyết sục sôi.

Đó là tiếng gào thét của những người lính mấy chục năm qua bị coi là chủng tộc hạ đẳng nhất, sự tôn nghiêm cũng vì thế mà mỏng manh như tơ chỉ. Đó là tuyên ngôn đánh đổi bằng cả tính mạng được gửi tới toàn bộ đại lục, khi những cơ thể làm bằng máu thịt sắp phải quyết chiến với đại quân người máy bằng sắt thép, có thực lực vượt xa mình.

“Vĩnh viễn không chịu khuất phục, không bao giờ tiêu vong!”

Đêm nay, quân trung lộ của người máy bỗng nhiên thay đổi phương hướng tấn công, bao vây thành Khang Đô, khoá chặt đội quân tiên phong của Hứa Mộ Triều trong thành. Mộ Đạt trước đó đã dẫn quân chủ lực của thú tộc về phía đông nam, chặn đánh quân người máy ở đây nên không cách nào quay về tiếp viện.

Khi nhận được tin này, tổng bộ chỉ huy quân đội loài người rất nhanh đã đưa ra phương án: Tiếp viện cho Khang Đô.

Thế nhưng khi viện binh loài người vẫn còn cách Khang Đô ba giờ lộ trình, đại quân người máy đã san bằng nửa toà thành bằng lửa đạn. Một vạn bộ binh người máy đã vây chặt ba nghìn tàn binh của Hứa Mộ Triều.

“Không kịp nữa rồi.” Sĩ quan chỉ huy quân chi viện loài người báo cáo với tổng bộ chỉ huy: “Nguyên soái, ba giờ đồng hồ đủ để người máy san bằng thành Khang Đô.”

“Nhất định phải cứu họ! Nếu như thú tộc chết trận thì bằng bất cứ giá nào cũng phải bao vây tiêu diệt quân địch.” Mệnh lệnh của tổng bộ chỉ huy rất đơn giản.

Cách đó mấy trăm cây số, tại tổng bộ chỉ huy của binh đoàn người máy, Minh Hoằng nở một nụ cười lạnh lùng.

Vứt bỏ một thành thị vì chiến cuộc của đại lục thì có đáng gì? Hứa Mộ Triều, để xem lần này cô định trốn thế nào đây?

Khi cuộc chiến chống xâm lược ở lãnh địa loài người đã đánh động tới tâm trí của kẻ thống trị các tộc thì gần biên giới phía đông của lãnh thổ zombie, tại khu vực người máy mượn làm nơi sản xuất, công cuộc chế tạo người máy vẫn đang được tiến hành với khí thế bừng bừng.

Minh Lăng là người nổi bật nhất trong đám người máy. Trông hắn rất giống một con người bình thường, lúc nào cũng mặc một bộ quân phục màu xanh cũ kĩ, làn da trắng trẻo, mặt mũi khôi ngô, tính tình nhã nhặn, lịch sự, chỉ có đôi mắt đỏ ngầu là màu nóng duy nhất trên người hắn.

Năng lực chiến đấu chỉ ở mức trung bình những hắn lại là một trong số những người máy thông mình nhất, khả năng suy tính chiến lược thậm chí còn vượt xa Minh Hoằng. Con chip lắp cho số người máy cải tạo lần này được giao cho hắn phụ trách nghiên cứu và cải tiến.

Đêm hôm đó, như thường lệ, hắn đến nhà xưởng để kiểm tra các tình huống phát sinh trong quá trình cải tạo cơ thể người, tìm kiếm bug[2] của chip để tăng cường tối ưu hoá.

[2] Lỗi lập trình làm cho một chương trình hoặc một hệ thống máy tính bị lỗi, cho kết quả sai, hoặc đổ vỡ. Thuật ngữ "bug" (sâu bọ) đã được đặt ra khi người ta phát hiện một con sâu thực đã gây rối loạn cho một trong các mạch điện của máy tính điện tử số đầu tiên, máy ENIAC. Các lỗi này có thể gây ra hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Hắn đi tới một trong số những nhà xưởng ngầm dưới lòng đất, nơi những binh sĩ loài người ưu tú nhất sau khi bị bắt thường được đưa đến. Ban đêm, trong xưởng, đèn đuốc sáng trưng, một người máy chiến đấu cấp thấp dẫn hắn tới trước mặt nhóm tù binh mới nhất.

Mười binh sĩ loài người cao lớn, cường tráng bất lực nằm trên dây chuyền sản xuất, hoảng sợ nhìn chằm chằm vào Minh Lăng.

"Cấp trên, chỉ số huyết áp của bọn chúng không được bình thường cho lắm." Người máy chiến đấu cấp thấp xin chỉ thị. "Liệu có nên bỏ qua quá trình cải tạo bọn chúng không?"

Minh Lăng nhìn chỉ số huyết áp thấp hơn một nửa so với người bình thường trên thiết bị đo, trong khi những chỉ số khác lại hết sức bình thường thì khẽ cau mày, nói: "Đưa chúng tới phòng làm việc của tôi."

Ban đầu, khi mới được đưa vào xưởng cải tạo, tất cả binh lính loài người đều bị áp dụng

một phương pháp "vệ sinh" duy nhất, đó là tiêm thuốc mê, tước vũ khí, làm sạch cơ thể. Cho nên khi dẫn mười tên lính loài người kia vào phòng làm việc của mình, Minh Lăng không hề có bất cứ biện pháp phòng bị nào.

Đám binh lính toàn thân mềm nhũn, nằm sõng xoài trên bàn thí nghiệm. Minh Lăng điều khiển hệ thống máy tính siêu cấp, viết chương trình khống chế người máy cải tạo vừa mới tối ưu hoá vào chip. Sau đó, cầm mười tấm chip mới, tiến đến gần đám lính.

Một gã lính có vẻ khác biệt hẳn so với chín người còn lại, dáng người cao to, khuôn mặt hết sức thanh tú, cho dù mặc quân phục thì cũng không thể giấu nổi vẻ thư sinh nhã nhặn toát ra từ trên người. Minh Lăng quyết định bắt đầu từ hắn.

Minh Lăng ấn nút điều khiển trên bàn thí nghiệm, sau đó xung quanh bàn thí nghiệm liền xuất hiện các cánh tay máy màu đen giữ chặt cơ thể của tên lính đó. Dao máy dùng để cắt những đường nối thân thể với kim loại cũng từ từ tiến tới gần.

Mỗi khi đến bước này, tâm trí của Minh Lăng lại có chút ngẩn ngơ bất định. Mỗi một người máy cải tạo ra đời đều sẽ làm tăng thêm giá trị tồn tại của hắn, tất cả đều là sự cống hiến vì Minh Tướng quân, vì nguyên tắc cơ bản bao đời của người máy.

Bọn họ chính là tác phẩm nghệ thuật hoàn mĩ nhất!

Minh Lăng đưa mắt nhìn cơ thể đang nằm trên bàn thí nghiệm.

Nhưng chẳng biết từ lúc nào, một cánh tay rắn chắc đã nắm chặt lấy cánh tay máy đang cố kẹp lấy đầu của người lính. Năm ngón tay bằng xương thịt lại có thể khiến cánh tay người máy mạnh mẽ đến hàng chục mã lực[3] không thể cựa quậy được.

[3] Mã lực, viết tắt là HP (Horse Power), là một đơn vị chỉ công suất cần thiết để nâng một khối lượng 75 kilôgam lên cao 1 mét trong thời gian 1 giây. 1 HP = 75 kgm/s.

Minh Lăng hốt hoảng ngẩng đầu, thấy đám lính trên bàn thí nghiệm đột nhiên mở trừng mắt, con ngươi đen láy nháy mắt đã chuyển thành màu xanh lá cây. Làn da trắng trẻo cũng bắt đầu xuất hiện những hoa văn hình bướm vô cùng khủng khiếp.

"Các ngươi không phải là con người sao?" Minh Lăng thốt lên.

Một giây sau đó, người lính kia nhảy xuống khỏi bàn thí nghiệm, những tên zombie ngụy

trang thành con người cũng hưng phấn ngồi bật dậy. Minh Lăng bị bọn họ trói nghiến lại thành một khối, ném vào góc nhà.

"Đó là chương trình điều khiển mã hoá, các người không thể phá giải được đâu." Minh Lăng nhìn thấy đám zombie tiến lại gần hệ thống máy tính mà mình coi là báu vật, không kìm được cau chặt hàng mày, hét lên.

Tên lính trông có vẻ nhã nhặn kia quay đầu liếc nhìn hắn, ánh mắt màu xanh lá tràn ngập vẻ khinh thường. "Mày cho là chỉ có người máy mới biết dùng máy tính sao?"

Mấy tiếng sau, tên lính đó thận trọng nhét vài tấm chíp vào trong ngực áo, sau đó lại cầm một tấm chip khác vừa mới được lập trình lại, đi về phía Minh Lăng, nói: "Nào, thử con chip do tao viết đi."

Những tên lính zombie bên cạnh bất giác nở nụ cười xấu xa.

Chương 51: Chiến thần bất tử

Cơn mưa cuối thu như một ngọn thác trút xuống căn cứ quân sự nằm sâu trong hẻm núi, khiến cảnh vật nhuốm một vẻ xơ xác, tiêu điều. Nằm sâu trong căn cứ là một tòa biệt thự màu xanh đậm, cảnh vật vô cùng trang nhã, vắng lặng.

Cố Triệt chắp hai tay sau lưng đứng dưới mái hiên màu xám, nước mưa nhỏ xuống đất tong tỏng, anh nhìn màn mưa bụi mịt mờ giăng khắp núi, đột nhiên nói với người hầu đứng bên cạnh: "Đã bao lâu tôi chưa ra chiến trường rồi?"

Người hầu không ngẩng lên, đáp: "Từ lúc ngài nhậm chức Nguyên soái, đã là sáu năm mười tháng rồi ạ."

Gương mặt Cố Triệt trong trẻo hơn cả những giọt nước mưa ngoài hiên, anh chậm rãi cúi đầu, nhìn hai tay mình sau lớp áo quân phục màu xanh đậm, lẩm bẩm: "Ngoài kia, người ta nói sức chiến đấu của tôi và zombie cùng đứng đầu đại lục ư?"

Người hầu đáp: "Thưa vâng!"

“Tôi và hắn chưa từng giao đấu, sao có thể khẳng định như vậy?” Cố Triệt nói. “Nếu đấu tay đôi với hắn, có lẽ cũng không đến nỗi tồi.”

Người hầu cười, nói: “Nhất định đó sẽ là một trận đấu kinh thiên động địa.”

Thấy Cố Triệt im lặng không nói gì nữa, người hầu bèn hỏi sang chuyện khác: “Nguyên soái, sáng nay, Thượng tá Hứa Mộ Triều đã trở về căn cứ. Có cần gọi cô ấy đến đây không?”

Cố Triệt mặt không đổi sắc, hỏi ngược lại: “Sáng nay ư?”

Người hầu nhìn đồng hồ treo tường, thấy đã qua mười hai giờ trưa, bèn nói: “Vâng... Nghe nói cô ấy bị thương, dáng vẻ cực kì mệt mỏi, vừa về đến phòng đã lăn ra ngủ luôn, cho nên không tới báo cáo hoàn thành nhiệm vụ với Nguyên soái được. Ngài có cần thuộc hạ...”

Cố Triệt im lặng một lát rồi nói: “Để cô ấy ngủ cho đủ rồi hãy gọi tới.”

Buổi chiều, theo lời đề nghị của ủy ban tác chiến, hội nghị tổng kết chiến dịch Khang Đô được gấp rút tổ chức.

Tư lệnh Thôi – Thống soái đại quân tây lộ, người phụ trách cứu viện Khang Đô – chính là một trong những vị anh hùng và nhân vật chính của hội nghị lần này. Thân là tướng tài của Cố Nguyên soái, Tư lệnh Thôi năm nay bốn mươi hai tuổi, gia thế hiển hách, dụng binh điêu luyện, vững vàng, có uy danh cực cao trong quân đội. Đối với ông ta, đám người Quan Duy Lăng chỉ đáng xếp vào hàng con cháu. Năm ngoái, trong cuộc chiến với zombie, ông ta cũng lập được rất nhiều công lao hiển hách.

Thế nhưng ông ta lại rất hợm hĩnh, tự phụ, luôn xem thường thú tộc. Mặc dù luôn tuân thủ mọi mệnh lệnh của Cố Nguyên soái một cách vô điều kiện nhưng đối với thú tộc, ông ta vẫn giữ thái độ kinh thường.

Vậy mà hôm nay, Tư lệnh Thôi vốn cao ngạo là thế mà lúc bước vaò phòng họp, thấy Tư lệnh Mộ Đạt đã ngồi đó thì lại lần đầu tiên mỉm cười khách sao, khiến Mộ Đạt có chút kinh ngạc.

Nguyên soái có lời khen ngợi Tư lệnh Thôi và Tư lệnh Mộ Đạt, chỉ huy quân tiên phong Hứa Mộ Triều. Mà trong trận chiến này, Tư lệnh Thôi là người dẫn đầu quân cứu viện, bao vây đại quân người máy ở Khang Đô, tiêu diệt được hơn một vạn người máy, ép địch phải rút lui tới hàng trăm dặm, có thể nói là người lập công đầu.

Song khi Nguyên soái đang hết lời khen ngợi ông ta thì ông ta lại ho khan hai tiếng, nói: "Ngài Nguyên soái, tôi có ý kiến khác."

Cố Nguyên soái lẳng lặng nhìn ông ta.

"Người lập công đầu trong chiến dịch lần này là hai người khác chứ không phải là tôi." Vẻ mặt ông ta trông rất nghiêm túc. Mọi người tò mò, nín thở chờ đợi câu nói tiếp theo của ông ta.

"Người đầu tiên đương nhiên là ngài, Nguyên soái." Ông ta mỉm cười. "Người máy vốn luôn vô cùng cẩn trọng trong việc dụng binh, thế mà lần này lại như nổi điên tấn công ồ ạt vào Khang Đô mà không suy tính gì, có thế quân ta mới có thể bao vây bọn chúng thuận lợi như vậy. Thuộc hạ nghĩ, chắc chắn là ngài Nguyên soái đã dùng mưu kế gì đó để dẫn dụ người máy đến. Tư lệnh tôi đây chỉ hưởng sái công lao của ngài mà thôi."

Cố Triệt im lặng không nói, Tạ Mẫn Hồng nhìn vẻ mặt của Cố Triệt, cười nói: "Thế mà Tư lệnh Thôi cứ luôn miệng nói là mình vụng mồm vụng miệng." Các tướng lĩnh khác nghe thấy vậy thì bật cười, tuy nhiên những lời Tư lệnh Thôi nói không khỏi làm cho họ thắc mắc, vậy mà nhìn ngài Nguyên soái thì có vẻ như anh không có ý muốn giải thích việc này.

"Vị thứ hai là ai?" Có người hỏi. Mọi người đều cho rằng đó là Mộ Đạt.

Tư lệnh Thôi im lặng giây lát, trên gương mặt vị quân nhân cao ngạo, lạnh lùng này lại lộ vẻ xúc động hiếm thấy. Sau đó, ông ta nói: "Người thứ hai, chính là Thượng tá Hứa Mộ Triều." Rồi ông ta lấy từ trong túi ra một lõi chip điện tử, nói một cách chậm rãi mà rõ ràng: "Sở dĩ quân ta có thể gây ra tổn thất nặng nề cho quân địch là nhờ có đội quân của Hứa Mộ Triều đã bằng mọi giá giữ chân bọn chúng trong vòng năm tiếng đồng hồ. Chắc các vị có thể tưởng tượng tình hình chiến sự khó khăn, khốc liệt đến mức nào. Đây là những hình ảnh quay được từ ống kính laser tầm xa khi quân ta đến ngoại thành Khang Đô."

Ông ta nhìn sang Cố Triệt, nói tiếp: "Tuy chỉ có hơn mười phút thôi nhưng nếu các vị không ngại, tôi muốn các vị cùng tôi xem lại những hình ảnh này."

Cố Triệt khẽ gật đầu. Tạ Mẫn Hồng tiếp nhận lõi chip, cắm vào màn hình tinh thể lỏng 3D treo lơ lửng trên không.

Tư lệnh Thôi bỗng ngần ngừ nói: "Nhập ngũ đã hơn hai mươi năm, người khiến tôi phải

thực lòng tôn kính gần như là đếm trên đầu ngón tay... Không ngờ hôm nay, tôi lại được cảm nhận cái gọi là tinh thần thép của quân nhân từ một phụ nữ thú tộc."

Ai nấy đều biến hẳn sắc mặt. Cho tới bây giờ, chưa từng có ai được Tư lệnh Thôi khen ngợi đến mức này. Rốt cuộc đó là hình ảnh như thế nào mà lại có thể khiến người quân nhân cao ngạo này cũng phải chấn động trong lòng?

©STENT: http://www.luv-ebook.com

Rất nhanh sau đó, trên màn hình hiện lên hình ảnh bầu trời phủ một lớp tro bụi mịt mù. Đập vào mắt người xem là một màu xám bạc ập tới như thuỷ triều, giăng khắp nơi nơi. Tập trung nhìn kỹ mới thấy đó là cả một quân đoàn người máy đông như kiến cỏ.

Hình ảnh được phóng to lên, lướt qua lớp lớp binh đoàn người máy, nổi bật trong khung hình tràn lan màu xám bạc là một vạt màu xanh dương vô cùng bắt mắt.

Màu xanh dương, màu quân phục của quân đội loài người. Sau khi thú tộc quy thuận loài người, quân phục của họ đã đổi từ đen sang xanh, coi như là quân liên minh. Đây chính là toán quân chủ lực cuối cùng của người thú, ước chừng có mấy trăm binh sĩ đang bị đám người máy hung hãn bao vây.

Mặc dù biết rõ cuộc chiến này đã diễn ra vào mấy ngày trước rồi, thế nhưng khi nhìn lại những hình ảnh này, các tướng lĩnh ngồi đây không khỏi toát mồ hôi lạnh. Đối với người máy thì đây là một trận chiến tiêu diệt, còn đối với người thú thì lại là một trận chiến tiêu hao[1]. Bởi người máy giống như những khối kim loại cứng rắn khổng lồ không ngừng bao vây người thú, tại những nơi đánh giáp lá cà, bên cạnh vô số người máy ngã xuống là vô vàn xác thú binh tử trận.

[1] Chiến tranh tiêu hao là một chiến thuật quân sự được một bên sử dụng để thắng cuộc chiến bằng cách làm suy yếu đối phương tới mức sụp đổ khi thiệt hại liên tục về người và trang thiết bị.

Quan sát kĩ thì thấy đám người máy trầm lặng vô tình kia hoàn toàn không quan tâm tới sự tiêu hao quân số, mà cứ hết lần này đến lần khác bổ sung lực lượng. Rõ ràng bọn chúng mang trong mình ý đồ bắt sống người nào đó trong vòng vây, nếu không chỉ cần một quả bom là đã đủ để tiêu diệt hơn một nửa đám thú binh rồi.

Bên cạnh đó, thú tộc cũng không kém cạnh, ai nấy đều hết sức dũng mãnh, từ thú lớn, bán thú đến hổ trắng biến dị đều có vẻ mặt vô cùng dữ tợn. Song khi ống kính máy quay lướt qua gương mặt họ rồi thì có thể thấy ai cũng lộ vẻ mệt mỏi, tuyệt vọng khó mà che giấu nổi.

Đúng vậy, dưới sức ép của việc liên tục chiến đấu với đội quân người máy hùng mạnh, có quân đội nào giữ vững được ý chí kiên cường, tinh thần bất khuất không ngừng nghỉ? Nhìn thời gian hiển thị trên màn hình, trong tình huống không có viện binh mà bọn họ vẫn chống đỡ được hơn ba tiếng đồng hồ, quả thật không dễ dàng.

Bất kì sĩ quan có kinh nghiệm nào cũng có thể nhận ra là nhóm thú binh này đã sức cùng lực kiệt. Cơ thể mệt mỏi mà tinh thần dường như cũng đã hoàn toàn rệu rã. Với sự chênh lệch về binh lực, cộng thêm trạng thái tinh thần và thể xác như vậy, bọn họ đã cầm chắc sự thất bại thảm hại. Đã vậy, quân cứ viện của Tư lệnh Thôi phải hai giờ sau mới tới, phá vòng vây xông vào trong thành. Rốt cuộc binh đoàn người thú của Hứa Mộ Triều đã làm thế nào để vượt qua hai giờ còn lại?

Rất nhanh sau đó, họ đã có câu trả lời.

Hình ảnh của Hứa Mộ Triều giữa chiến trường thật bắt mắt vô cùng.

Có vô số người máy vây quanh cô, vậy mà thân hình mảnh mai của cô lại như ma quỷ vượt qua mọi trở ngại. Nếu như ví vòng vây bên ngoài của người máy giống như một cái máy cắt bằng kim loại lần lượt đánh ngã từng lớp, từng lớp người thú thì chỗ Hứa Mộ Triều đang đứng lại tựa như trung tâm của vùng nước xoáy, hút mọi dòng chảy xuống đó, lại giống như một cái cối xay thịt cường độ cao, xung quanh cô liên tục có người máy ngã xuống.

Thế nhưng cho dù cá nhân cô có sức chiến đấu vô địch đi chăng nữa thì cũng khó xoay chuyển được cục diện bất lợi trước mắt. Vậy cô đã làm thế nào?

Người quay phim dường như cũng bị hình ảnh của Hứa Mộ Triều thu hút, ống kính cũng được phóng to lên hết cỡ. Vì vậy, khuôn mặt vốn mờ ảo của cô cũng dần hiện lên một cách rõ ràng trên màn ảnh.

Gương mặt đó khiến tất cả mọi người trong phòng họp đều chấn động.

Mái tóc đen dài, óng mượt, cộng với vài vết máu đỏ tươi bên khoé miệng càng làm tôn lên làn da trắng ngần của cô. Trông cô lúc này quyến rũ mà lạnh lùng đến lạ thường. Trong đôi mắt màu xanh biển dị ánh lên vẻ kiên cường, tàn bạo, chỉ cần một cái liếc mắt cũng đủ khiến người ta thầm run sợ.

Đúng lúc này, đôi mắt màu xanh lạnh lùng chợt mở to, lóe lên vẻ tuyệt vọng, chăm chú nhìn

về một nơi xa xăm nào đó.

Là cái gì mà có thể khiến cô phân tâm vào lúc này?

Các tướng lĩnh ngồi đây đều có chung một nỗi nghi hoặc, đúng lúc này ống kính cũng dõi theo ánh mắt của Hứa Mộ Triều, phóng ra xa.

"A!" Có viên tướng kinh ngạc thốt lên.

Người thú tiêu rồi! Khi cảnh tượng này hiện lên trên màn hình, gần như tất cả mọi người đều nghĩ như vậy.

Hằng hà sa số người máy đen sì từ đầu đến chân xếp hàng ngay ngắn, bước tới tấn công thú binh. Mặc dù không mạnh mẽ như những cỗ máy khổng lồ trước đó, nhưng đội quân màu đen này lại khiến bầu không khí của trận đánh trở nên trầm hùng hơn.

Đây chính là đòn trí mạng cuối cùng của người máy. Nhận thấy khí thế của người thú đã suy yếu, chúng quyết định phát động đợt tấn công cuối cùng.

Mà khi một người máy màu đen chỉ bằng tay không đã giết chết được một con thú lớn đang trong tình trạng kiệt sức thì bầu không khí nới chiến trường dường như cũng đóng băng trong giây lát.

Càng nhiều người máy màu đen tham gia cuộc chiến thì càng có nhiều người thú bị quật ngã dưới tay chúng. Ống kính lướt qua chỗ nào, chỗ nấy đều hiện lên biểu cảm lạnh lùng của người máy và đôi mắt trống rỗng, mệt mỏi của người thú.

Ý chí của thú binh đã hoàn toàn tan rã. Sự kiên trì suốt mấy giờ đồng hồ đã nhanh chóng sụp đổ chỉ trong vòng vài phút này.

Lại có năm con thú lớn dũng mãnh bị hai mươi tên người máy màu đen quây vào đánh. "Bịch!" Một con thú lớn rống lên đau đớn rồi ngã xuống, máu chảy đầm đìa. Những con thú khác cùng lúc rống lên thảm thiết. Đội quân người máy vẫn hành động một cách yên lặng mà cực kỳ chính xác, như thể đang săn mồi, lần lượt bao vây tấn công những con thú lớn còn lại. Tiếng động bọn chúng tạo ra quá lớn, đến nỗi tất cả người thú còn sống sót trên chiến trường đều phải quay đầu, dõi mắt nhìn về hướng đó.

Mà lúc này, trong phòng họp của các tướng lĩnh loài người, ai nấy đều toát mồ hôi lạnh, xót xa cho tình cảnh của đám thú lớn.

Thế nhưng đúng lúc này...

Một bóng dáng màu xanh lẫn đỏ tựa như một tia chớp kinh hoàng đột ngột phá vỡ vòng vây. Đợi đến lúc mọi người kịp nhìn rõ thì Hứa Mộ Triều toàn thân như được ngâm trong bể máu đã lạnh lùng đứng trên lưng một con thú lớn.

Thế nhưng điều kinh khủng không chỉ nằm ở thần thái của cô.

Hai bàn tay của cô đã biến thành hai bộ móng vuốt sắc nhọn, nhỏ máu, mỗi bên xách một chiếc đầu người máy đen sì, phía dưới còn lủng lẳng máu thịt và những sợi kim loại đứt lìa. Con chip chưa bị phá huỷ nên người máy đó vẫn chưa chết hẳn, đôi mắt vẫn lóe ánh sáng đỏ. Hứa Mộ Triều không cho bọn chúng bất kì cơ hội nào để sống lại, cô siết chặt móng vuốt, chiếc đầu kim loại cứng như thép từ từ mềm nhũn như đậu phụ, cuối cùng tan thành bụi phấn chỉ trong nháy mắt.

Năm tên người máy lập tức vây quanh cô và con thú. Chúng đâm liên tiếp và người con thú khiến nó gầm lên đau đớn, đám người máy cứ thế leo lên thân thể con thú, trong nháy mắt đã tiến đến gần cô.

Hứa Mộ Triều lúc này đã sức cùng lực kiệt, cho nên đại đa số cao thủ loài người ở đây đều có thể nhìn thấy rõ động tác của cô. Thế nhưng không ai có thể ngờ tới, mặc dù tốc độ phản ứng đã giảm đi rất nhiều nhưng chỉ trong một cái chớp mắt này, sức chiến đấu của cô lại bộc phát một cách dữ dội.

Cô không né đòn mà nghênh đón cú đấm của một tên người máy. Khi tên này đánh trúng vào lồng ngực của cô, cô vẫn không dừng lại một giây nào, như thể người vừa mới lãnh cú đấm kia không phải là cô. Một giây sau, khẩu súng giắt sau lưng tên người máy đó đã bị Hứa Mộ Triều cướp lấy, cô nhắm thẳng họng súng đen ngòm vào giữa trán hắn, còn một bên móng vuốt thì vặn cổ một tên người máy khác. Cơ thể tên người máy đó giống như một con quay xoay tròn với tốc độ cao, sau đó bị hất văng rà ngoài, ngã rầm xuống đất.

“Hay lắm!” Có người không kìm được hô lên.

Ba tên người máy khác không hề do dự nhảy bổ về phía cô, một tên bắt được cánh tay đang cầm súng của cô, một tên đấm vào bụng cô, tên còn lại cầm dao đâm vào đôi cánh phía sau

lưng cô.

Tiêu rồi! Mọi người trong phòng họp đều thất kinh, trong lòng thầm hét lên.

Thế nhưng cánh tay của Hứa Mộ Triều lại như một sinh vật sống độc lập, bất chấp sự kìm kẹp của đám người máy, mặc kệ thương tích đầy mình, vẫn cứ đâm thẳng tới, khoét một lỗ sâu hoắm trên đầu tên người máy. Cùng lúc đó, đôi cánh khổng lồ đỏ như máu đột nhiên vỗ mạnh, tránh được đòn tấn công của tên người máy sau lưng, đồng thời quật ngã tên người máy còn lại xuống đất.

Không để cho tên người máy thứ ba kịp thời phản ứng, cô lật cánh tay còn nắm đầu một gã người máy lại, huých mạnh khuỷu tay vào đầu hắn khiến cơ thể hắn lập tức đứt lìa.

Động tác của cô nhanh gọn, dứt khoát, vô cùng thuần thục, lại mạnh mẽ như gió lốc. Cô đứng trên đỉnh đầu con thú lớn, ánh mắt ngạo nghễ lướt qua một vòng. Những móng vuốt sắc bén và đôi cánh nặng nề đều đã đầm đìa máu tươi, lộ ra xương cốt trắng ởn đến rùng rợn. Chiến trường huyên náo là thế bỗng chốc lặng ngắt như tờ.

Cô gái đã chiến đấu ác liệt mấy giờ đồng hồ này, cô gái tuyệt vọng, sức cùng lực kiệt này, ai cũng cho rằng cô không thể thoát khỏi lưỡi hái tử thần đến từ đám người máy màu đen, thế mà chỉ bằng tay không, cô đã giết sạch bọn chúng.

Đám thú binh trên chiến trường bỗng chốc reo hò phấn khích như phát điên. Từng người, từng người đều há to miệng, gào thét không ngừng. Vẻ tuyệt vọng, mệt mỏi rã rời trong những đôi mắt thú màu vàng kim, xanh xám, đỏ đen lúc trước đều đã biến mất, thay vào đó là ngọn lửa chiến đấu sục sôi.

Hết đạn cạn lương[2] thì có sao! Cơ thể bằng máu thịt không thể cứng như sắt thép cũng chẳng là gì! Đám thú binh tựa như được tiêm một mũi thuốc kích thích, càng trở nên nhanh hơn, mạnh hơn.

[2] Có nghĩa là đạn dược hết, lương thực cũng cạn.

Bầu không khí trên chiến trường phút chốc thay đổi. Rõ ràng là thực lực cách xa, rõ ràng là sức cùng lực kiệt, thế nhưng lúc này, khí thế hai bên lại trở nên ngang bằng. Thậm chí còn có một số người thú bạo gan vây đánh đám người máy...

“Lúc tôi đến nơi, ba nghìn người thú chỉ còn lại ba trăm.” Tư lệnh Thôi chậm rãi nói. “Bọn

họ gần như đã phát điên, suýt chút nữa còn đánh lại cả quân ta, mà trong miệng bọn họ đều lẩm bẩm ba chữ: Hứa Mộ Triều."

Lúc hội nghị kết thúc, tâm trạng của tất cả những người tham dự đều kích động và bi thương không sao tả xiết. Thậm chí còn có sĩ quan nói rằng nhất định phải đi tạ tội với Hứa Mộ Triều, xin lỗi vì mình đã xem thường thú tộc, nhưng khi nghe nói sáng sớm hôm nay cô mới trở về căn cứ và ngủ đến bây giờ vẫn chưa dậy thì đành thôi.

Quan Duy Lăng và Tạ Mẫn Hồng xem đoạn video đó xong cũng không giấu nổi vẻ xúc động. Hai người đi phía sau Nguyên soái chừng mười mét, trở lại phòng chỉ huy. Tạ Mẫn Hồng thấy sắc mặt Quan Duy Lăng có vẻ nặng nề thì cười, nói: "Cậu lo lắng cho cô ấy hả?"

Trước đây, khi bị anh ta trêu chọc như vậy, Quan Duy Lăng chỉ cau mày tỏ vẻ nghiêm túc, nhưng hôm nay lại không hề phản bác mà chỉ trầm ngâm nói: "Nếu như A Lệ cũng được xem đoạn video hôm nay, hẳn là cậu ấy sẽ rất đau lòng."

Tạ Mẫn Hồng hơi sững sờ, liếc mắt nhìn Nguyên soái cách đó không xa, rồi lại trừng mắt với Quan Duy Lăng. Quan Duy Lăng hiểu ẩn ý trong ánh mắt của Tạ Mẫn Hồng, ở khoảng cách gần như vậy, Nguyên soái hoàn toàn có thể nghe thấy những lời này. Họ đã sớm thống nhất với nhau rằng sẽ không nhắc tới A Lệ nữa.

Sau đó, Quan Duy Lăng vốn luôn ngay thẳng, thật thà và trung thành với Nguyên soái bỗng nhiên lại nhìn chằm chằm vào bóng dáng cao gầy phía trước, chậm rãi nói: "Anh nói xem, có phải vì chúng ta dùng Hứa Mộ Triều làm mồi nhử nên mới thành công dụ được quân đoàn người máy lọt vào vòng vây không?"

"Không, cậu nói sai rồi!" Tạ Mẫn Hồng kiên định nói. Anh ta nhớ tới cuộc trò chuyện với Nguyên soái trước khi trận đánh diễn ra, trong lòng không khỏi buồn bã, liền thấp giọng nói: "Nguyên soái đối với cô ấy, không phải như cậu nghĩ đâu."

Trong khi đó, Cố Nguyên soái đang bước vào phòng chỉ huy lại làm như không hề nghe thấy gì. Anh đặt một bàn tay đeo găng trắng như tuyết lên nắm cửa kim loại màu bạc, mái tóc đen ẩn dưới vành nón lính, khuôn mặt nhìn nghiêng đẹp tựa bức tượng điêu khác toát lên vẻ lạnh lùng, vô cảm.

Chương 52: Vị Nguyên soái cô độc

Khi tỉnh lại, Hứa Mộ Triều nghe thấy tiếng gió thổi ào ào báo hiệu cơn dông sắp đến. Bầu trời ngoài cửa sổ âm u lạ thường, còn chưa tới hoàng hôn mà đã tối sầm, đất trời nối liền một mảnh.

Hứa Mộ Triều vẫn ở căn phòng ngày trước, có điều phòng ốc rõ ràng đã được người khác thu dọn sạch sẽ. Cô phát hiện mình đang mặc một bộ quần áo màu xám, trên tay cắm ít nhất năm ống truyền dịch, bên cạnh giường là một chiếc máy theo dõi các chỉ số sinh lí của cô.

Trên chiếc tủ nhỏ đầu giường có một bát cháo loãng nóng hổi. Cô gắng gượng ngồi dậy, đầu óc choáng váng, cau mày giật những ống truyền ra khỏi tay mình, bưng bát cháo lên, uống một hơi cạn sạch, thế nhưng trong bụng vẫn nhộn nhạo bởi cơn đói.

Cô chưa kịp cất tiếng gọi người hầu thì bên ngoài hành lang đã vang lên tiếng bước chân vội vã của ít nhất hai, ba người. Một nữ bác sĩ tuổi còn rất trẻ và hai hộ lí nhanh chóng bước vào.

Bác sĩ nhìn bộ dạng của cô, tỏ vẻ mừng rỡ, nói: “Thượng tá Hứa, cô tỉnh lại rồi, thật tốt quá!”

“Tôi đã ngủ bao lâu rồi?”

“Ba ngày. Sao cô lại rút ống truyền dịch ra thế?” Bác sĩ nhíu chặt hàng mày. “Cô vẫn còn sốt kia mà.”

“Chuyện nhỏ thôi.” Hứa Mộ Triều nhận lấy khay đồ ăn từ hộ lí, ăn ngấu nghiến như hổ đói.

Cô đã ngủ ba ngày rồi sao? Thảo nào lại đói như thế. Chắc đây là lần cô bị thương nặng nhất vì đến bây giờ, cả người vẫn còn đau nhức, không còn chút sức lực.

“Đội trưởng! Cô tỉnh lại rồi!” Một giọng nói kích động kèm theo những tiếng bước chân nặng nề, gấp gáp truyền đến.

Hứa Mộ Triều ngẩng đầu, liền nhìn thấy Đại Võ đang ở trần, băng quấn đầy người, tươi cười hớn hở, khập khiễng bước vào phòng. Cô lập tức nhớ ra cậu ta cũng bị thương.

Đại Võ nắm chặt hai cánh tay cô, thao thao bất tuyệt một hồi, toàn những chuyện không đầu không cuối. Hiển nhiên việc Hứa Mộ Triều hôn mê bất tỉnh đã khiến đám người thú vô cùng hoảng sợ. Dù gì thì cô cũng gần như là chiến thần bất bại của toàn thú tộc. Lúc này thấy cô đã tỉnh, Đại Võ luống cuống chẳng biết nói gì mới phải.

"Dừng lại!" Hứa Mộ Triều cau mày, cắt ngang những lời nói lộn xộn của Đại Võ. "Còn lại bao nhiêu người?"

Đại Võ đột nhiên im thin thít.

"Năm nghìn hai trăm sáu mươi bảy giờ còn lại ba trăm hai mươi mốt." Anh ta lo lắng nhìn Hứa Mộ Triều, đáp. "Tôi dẫn theo một nghìn quân thuộc Đại đội 5 đi, giờ còn lại chưa tới năm mươi người."

Hứa Mộ Triều quay đầu nhìn sắc trời u ám bên ngoài cửa sổ. Những tia sét rạch ngang bầu trời, sấm sét không ngừng gào thét trên các tầng mây xám xịt, thế nhưng mãi vẫn không thấy giọt nước mưa nào rơi xuống.

"Đội trưởng... cô đừng quá đau lòng, hãy dưỡng thương cho thật tốt." Đại Võ lo lắng nhìn cô chằm chằm.

"Cậu đi đi."

Nữ bác sĩ đứng bên cũng lên tiếng: "Anh đi đi. Thượng tá cần phải nghỉ ngơi."

Đại Võ ngượng ngùng đi ra, lúc tới cửa lại quay đầu nhìn lại. Hứa Mộ Triều có chút bực bội nhìn theo cậu ta, thấy cậu ta mấy lần muốn nói gì đó lại thôi, mãi lâu sau mới dứt khoát lên tiếng: "Đội trưởng, hôm trở lại doanh trại, trông cô vẫn bình thường, bọn tôi cứ nghĩ cô chỉ mệt quá mà nằm xuống ngủ một giấc. Nếu như không có bác sĩ kiểm tra cho cô, phát hiện cô cũng bị thương nặng không kém gì các binh sĩ khác thì thiếu chút nữa... Lúc đó, chúng tôi mới biết cô không phải đang ngủ mà là hôn mê bất tỉnh. Sự sống của cô, đối với chúng tôi mà nói, còn quan trọng hơn tất thảy mọi thứ trên đời này. Vì thế, xin cô đừng quá đau buồn cho những thú binh tử trận, bọn họ ngã xuống nơi chiến trường có cô dẫn dắt đã là một sự hi sinh vô cùng ý nghĩa. Thật đấy!"

Hứa Mộ Triều im lặng một lát rồi mới nói: "Tôi biết rồi."

Đại Võ buồn bã rời đi. Hứa Mộ Triều liếc nhìn cô bác sĩ trẻ, nói: "Cám ơn cô."

Bác sĩ lắc đầu. “Cô không cần phải cảm ơn tôi. Chúng tôi cũng chỉ làm theo mệnh lệnh của ngài Nguyên soái mà thôi.”

Hứa Mộ Triều không nói câu nào nữa. Bác sĩ nhìn sắc mặt của cô rồi lại nói: “Cô vừa mới tỉnh, chúng tôi đã cho người thông báo với người hầu cận của Nguyên soái rồi. Nguyên soái có lệnh, khi cô tỉnh lại thì phải lập tức thông báo với ngài ngay. Chỉ có điều cơn sốt của cô vẫn chưa thuyên giảm...”

“Tôi phải đi ngay bây giờ.” Hứa Mộ Triều đứng bật dây, lảo đảo vài cái mới đứng vững được. Hai hộ lí vội chạy tới đỡ cô nhưng lại bị cô khẽ đẩy ra.

Đây là đầu đông, ngay cả những cơn mưa cũng vô cùng ít ỏi. Sấm chớp suốt một hồi lâu mà rốt cuộc chỉ có vài hạt mưa. Thế nhưng hôm nay chưa biết chừng sẽ có mưa lớn, bởi bầu trời lúc này đã giăng đầy mây đen xám xịt.

Hứa Mộ Triều ngồi trên xô pha trong thư phòng của Nguyên soái, chỉ cảm thấy căn phòng không có lấy một bóng người này đúng là lạnh lẽo đến thấu xương.

Lúc cô đến mới nhận được tin Nguyên soái đi thị sát tiền tuyến từ sớm, đang trên đường trở về. Cô đành ngồi đợi trong thư phòng.

Thân nhiệt của cô càng lúc càng cao, đầu óc cũng vì thế mà mơ mơ màng màng, đã thế trong lòng lại hết sức phiền muộn. Sau khi trở thành bán thú, đây là lần đầu tiên cô yếu ớt đến mức phát sốt thế này. Cô cảm thấy gặp mặt Cố Triệt trong tình trạng này quả thực không được thích hợp cho lắm, nhưng khi cô muốn đứng lên thì lại phát hiện cơ thể mình chẳng còn chút sức lực.

Cô ngồi trở lại xô pha, định nghỉ ngơi một lát cho đỡ choáng rồi mới rời đi.

Mới sẩm tối mà sắc trời đã tối đen. Tiếng sấm rền vang như thể có người cầm búa tạ ra sức nện lên nền trời. Gió đột nhiên ngừng thổi, chỉ nghe “ào” một tiếng lớn, sau đó mưa trút xuống như thác đổ, trong nháy mắt bao phủ cả bầu trời là một màn mưa trắng xoá.

Hứa Mộ Triều bật khóc tỉnh dậy trong cơn mưa.

Thật quái lạ! Cô luôn là người kiên cường, sắt đá trên mọi chiến trường, thế mà lần này,

trong mơ, nhìn thấy từng người thú lần lượt ngã xuống bên cạnh mình, trong lòng cô không khỏi dấy lên nỗi đau đớn vô bờ, chua xót như đứt từng khúc ruột.

Bởi vì số binh lính thương vong thực sự quá lớn.

Cô nhìn quanh một vòng, thư phòng vẫn yên ắng như cũ. Cô thở phào nhẹ nhõm đưa tay gạt những dòng lệ ướt đẫm hai gò má, cảm thấy sau khi ngủ được một giấc, sức khoẻ đã hồi phục lại chút ít.

Cố Triệt vẫn chưa quay về ư?

"Chết tiệt!" Cô không nhịn được, nghẹn ngào chửi một câu.

"Tỉnh rồi sao?" Một giọng nói trầm ổn, rõ ràng vang lên giữa cơn dông tố, nghe mà lạnh cả người.

Hứa Mộ Triều lập tức ngồi thẳng dậy, chiếc áo đắp trên người nhẹ nhàng rơi xuống. Cô ngẩng đầu, lúc đó mới để ý thấy có một người đàn ông cao lớn đang lẳng lặng ngồi trên chiếc ghế dựa gần ban công. Biết cô đã tỉnh mà anh vẫn không hề nhúc nhích, như thể đã hòa làm một với bóng đêm đen kịt ngoài kia.

Cô hít sâu một hơi, đứng lên, bước về phía người đàn ông, nói: "Nguyên soái, thuộc hạ đến báo cáo."

"Ừm." Anh đáp với giọng nhàn nhạt.

Tiếng mưa rơi càng lúc càng to, sắc trời tối đen khiến cho Hứa Mộ Triều không thể nhìn rõ vẻ mặt của anh. Lúc này, cơn đau đầu lại nhói lên, càng lúc càng nghiêm trọng, thân nhiệt cũng tăng cao, cả người cô nóng phừng phừng. Nhìn anh yên lặng ngồi ở đó lại khiến tâm tình cô thêm rối loạn.

Rất muốn, rất khó khống chế, rất kích thích, muốn đảo lộn vẻ trầm ổn của anh, phá vỡ cái thế giới tĩnh lặng đó.

"Lần này đội quân của cô đã chiến đấu rất tốt." Anh nói. "Thông cáo khen thưởng đã được soạn xong, vài hôm nữa sẽ công bố."

Cô chỉ cảm thấy hơi thở của mình cũng nóng bừng. “Cả một đội quân mà hi sinh gần hết, đối với Nguyên soái, chuyện đó đương nhiên là tốt rồi.”

Cô bỗng cảm thấy vô cùng sảng khoái. Trước mặt Cố Triệt, cô lúc nào cũng có vẻ khúm núm vâng lời, không ngờ nói chuyện thẳng thắn như lúc này lại sảng khoái đến vậy.

©STENT

Hai người nhất thời không ai lên tiếng. Chắc hẳn là chưa từng có ai nói với Cố Nguyên soái bằng giọng điệu đó. Hứa Mộ Triều đau đớn nghĩ, bốn nghìn bảy trăm người kia đấy! Bốn nghìn bảy trăm anh em thú tộc đang sống sờ sờ, bỗng nhiên tử trận...

“Tại sao cô lại khóc?” Anh đột nhiên hỏi, vượt ra ngoài dự liệu của cô.

“À vâng...” Cô thở hổn hển, nói. “Tôi không thể mạnh mẽ được như Cố Nguyên soái, người không đau lòng trước sự sống chết của hàng vạn người. Tôi không nỡ để bọn họ chết. Nhưng lần sau, nếu như Nguyên soái muốn lấy Hứa Mộ Triều tôi ra làm con tốt thí thì cứ nói thẳng, tôi nhất định sẽ nghe theo, chỉ xin ngài đừng đẩy các chiến hữu của tôi cùng xuống mồ.”

Một tiếng sấm nổ vang trời, mưa càng lúc càng lớn, ập xuống như thác lũ, tựa hồ ông trời quyết phải tưới đẫm mảnh đất này mới thôi.

Hứa Mộ Triều rốt cuộc cũng nói ra được những lời bất kính chôn sâu trong lòng bấy lâu, cảm thấy thoải mái như đã trút được cơn giận. Cô tuyệt nhiên không hối hận. Nhưng có lẽ vì tâm trạng được thả lỏng ít nhiều mà cô bỗng nhiên cảm thấy đầu váng mắt hoa, toàn thân mềm nhũn.

Cô mơ mơ màng màng ngả người xuống xô pha. Một cơn gió nhẹ đột nhiên thổi tới, một bóng người nhanh như điện xẹt lao đến bên cô.

Bên hông chợt bị ôm chặt, Hứa Mộ Triều hoảng hốt ngẩng đầu, lại chỉ thấy một bờ vai trong chiếc sơ mi trắng, trong bóng tối mịt mù, gương mặt anh tuấn của Nguyên soái cũng trở nên mơ hồ.

Có lẽ là vì ngồi trước cửa sổ đã lâu nên từ người anh toát ra làn hơi lạnh toát, đối lập hoàn toàn với cơ thể nóng bừng của cô. Cảm giác mát lạnh này nhất thời khiến cô tỉnh táo hơn nhiều, cô gắng sức mở mắt ra, liền thấy đôi mắt lạnh băng của anh như xuyên thấu bóng tối âm u, đau đáu nhìn cô.

“Cô cho rằng... tôi dùng cô làm con tốt thí ư?” Giọng nói của anh vừa chậm rãi vừa nặng nề vang lên ngay trên đỉnh đầu cô, tuy trầm thấp, dễ nghe nhưng lại vô cùng lạnh lùng, vô tình.

Hứa Mộ Triều không hé răng nửa lời, trong lòng vô cùng phiền não, cô biết không nên chống đối với Nguyên soái, nhưng cô sao có thể nuốt trôi cơn giận này được? Hứa Mộ Triều cô không phải là một con ngốc. Dù hôn mê, cô cũng kịp nghe thấy có người nói Nguyên soái anh minh, dùng diệu kế để dụ mấy vạn quân người máy tiến vào vòng vây. Một chuỗi suy nghĩ kết nối lại khiến cô thực sự không ngờ mọi chuyện lại như vậy.

“Không cần anh phải đỡ!” Cô không nhịn được, đưa tay đẩy mạnh vào ngực anh, thế nhưng lại không biết trong mắt anh, cú đẩy này yếu ớt đến mức nào.

“Hứa Mộ Triều!” Anh siết chặt bàn tay đang đặt trên hông cô, bàn tay kia bóp chặt lấy cằm cô.

Cô bị anh giữ chặt cằm, theo phản xạ muốn giãy giụa thoát ra nhưng lại không còn chút sức lực nào để nhúc nhích.

Ánh sáng mờ mờ ảo ảo nhưng cô lại nhìn rất rõ. Dưới hàng mi đen dài, cong vút là đôi mắt đẹp mê hồn, sáng long lanh nhưng lại toát ra một vẻ lạnh lùng không sao tả xiết.

“Buông tôi ra!” Ở cự li gần như vậy, trong tình huống nguy hiểm như vậy, một người đang yếu ớt như cô cũng phải vô thức tránh né.

“Cô nói đúng, Cố Triệt tôi đã giết chết vô số người. Sự sống chết của hàng vạn sinh mệnh được quyết định chỉ bằng một câu nói.” Giọng nói của anh bình thản đến lạ kì. “Thế nhưng loại chuyện lừa gạt thuộc hạ đi làm mồi nhử thế này, chỉ e làm bẩn tay tôi.”

Hứa Mộ Triều giật mình. Tuy đầu óc đang choáng váng nhưng cô lại nghe thấy rất rõ ràng. Thì ra anh không hề có suy nghĩ đó. Chuyện như lấy cô làm mồi nhử thu hút sự chú ý của đại quân người máy, hẳn là kẻ cầm quyền như anh đã chẳng thèm dùng đến kế sách đó. Hoá ra cô đã quên mất anh là một vị Nguyên soái kiêu ngạo đến mức nào.

“Các người...” Giọng nói của anh cuối cùng cũng không giấu nổi vẻ giận dữ. “... cho rằng chỉ dựa vào khả năng của một mình Cố Triệt ta thì không có cách nào thắng nổi lũ người máy mình đồng da sắt kia hay sao?”

Cằm Hứa Mộ Triều bị anh bóp chặt, đau nhói. Cô chợt giật mình, ngây ngốc nhận ra tình

trạng hiện tại của mình...

Cô đã hiểu lầm Cố Triệt một cách trầm trọng.

Mà Cố Triệt... thì đang rất tức giận.

Mọi cảm xúc kích động, tức giận, bi tráng đang sôi sục trong lòng... bỗng chốc tiêu tan như mây khói. Cô vừa làm gì vậy? Cơn sốt khiến đầu óc cô chậm chạp hẳn đi, cô mở to mắt nhìn anh hồi lâu nhưng không biết phải mở lời giảng hòa thế nào.

Chợt anh bỏ tay ra, đặt cô ngồi ngay ngắn trên xô pha. Sau đó, bóng hình anh dần rời xa.

"Gọi bác sĩ tới. Ba ngày rồi mà vẫn còn sốt cao thế, bác sĩ làm ăn kiểu gì vậy?" Anh nói với giọng lạnh như băng, còn mang theo mấy phần uy hiếp.

Một lát sau, loáng thoáng vang lên tiếng nữ bác sĩ kia tủi thân nói: "Thưa ngài, cô ấy bị trọng thương, thiếu chút nữa đã không cứu được mạng, sốt cao là chuyện bình thường thôi ạ..."

Hứa Mộ Triều càng lúc càng choáng váng, mặc dù thính lực vốn hơn người nhưng lúc này cô đã quá mệt mỏi, chỉ muốn lịm đi nên không nghe rõ cuộc đối thoại sau đó như thế nào. Cô hít sâu một hơi, chống tay lên xô pha định đứng lên, lại khiến chiếc áo khoác đang đắp trên người rơi xuống.

Cô nheo mắt nhìn sang, chỉ thấy trên chiếc áo quân phục tối màu, huy hiệu Kim Ưng tượng trưng cho Nguyên soái thường ngày tỏa ánh hào quang rực rỡ khiến người ta không dám nhìn thẳng là thế, lúc này lại bị bóng tối u ám lạnh lẽo phủ kín, khiến lòng người không khỏi chấn động.

Chương 53: Cố Tiểu Bạch

Khi đã quyết tâm lấy lòng ai đó, Hứa Mộ Triều sẵn sàng dùng bất cứ thủ đoạn nào, cho dù đó là thủ đoạn hạ lưu nhất.

Một trăm năm trước, cô chỉ là một nữ sinh bình thường, không cần gắng sức lấy lòng bất cứ

ai. Khi đến lãnh địa của thú tộc, ngay ngày đầu tiên cô đã đánh bại đám thú binh ở Đại đội 5, thế nên từ đó chỉ có bọn họ phải xun xoe nịnh nọt cô. Đến lúc làm việc dưới sự thống trị của Đồ Lôi thì mỗi khi nhìn thấy hắn, cô lại thấy buồn nôn như nuốt phải ruồi bọ, vậy nên chỉ tập trung vào công việc của mình. Muốn cô dồn tâm sức lấy lòng thì cứ nằm mơ đi! Đối với Minh Hoằng – gã người máy khiến cô hận đến thấu xương – thì phải công nhận là cô lừa gạt hắn nhiều hơn là lấy lòng.

Thế nhưng Hứa Mộ Triều hôm nay đã không còn là cô gái ngây thơ của một trăm năm trước nữa. Sau vài lần suýt chết, cô cũng hiểu được tầm quan trọng của việc biết co biết duỗi[1], huống chi lần này là do cô hiểu lầm Cố Triệt.

[1] Nghĩa là biết ứng phó sao cho thích hợp với từng hoàn cảnh.

Ngay ngày hôm sau, cô đã ba lần xin được gặp Cố Triệt nhưng đều bị người hầu cận bên cạnh anh từ chối, nói là Nguyên soái bận bịu nhiều việc, không có thời gian. Cô cảm thấy đã đến lúc mình phải bỏ sự tự tôn đi để lấy lòng Cố Triệt rồi.

Sau khi nghỉ ngơi chừng bảy ngày, sức chiến đấu của cô mới cơ bản hồi phục. Cô không biết từ khi nào, các mối quan hệ của mình lại tốt như vậy, vì trong bảy ngày đó, có không ít sĩ quan cao cấp sau khi trở về bộ chỉ huy đều ghé thăm cô.

Đại Võ thật thà nói toạc móng heo: "Hình ảnh của đội trưởng đã lan truyền khắp toàn quân, à không, là cả đế đô. Hiện giờ, mọi người đều công nhận cô là nữ chiến thần của thú tộc, là tấm gương, là linh hồn của quân đội. Nhờ phúc của cô, bây giờ người thú chúng ta đi đến đâu cũng được loài người nhường nhịn, coi trọng."

Hứa Mộ Triều bấy giờ mới nở nụ cười đầu tiên trong suốt mấy ngày qua. Hi sinh một đội thú binh mà có thể thay đổi hình tượng của cả chủng tộc, cũng coi như là một sự bồi thường thỏa đáng cho bốn nghìn anh em đã ngã xuống.

Tư lệnh Thôi cũng tới thăm Hứa Mộ Triều. Là một Tư lệnh bẩm sinh tính tình nghiêm túc, uy nghi, ông ta thực sự không biết phải giao tiếp thế nào với một cô gái bán thú trẻ tuổi, đành nhã nhặn biểu đạt sự thân thiện của một người đồng đội, dặn dò cô cố gắng tĩnh dưỡng cho thật tốt.

Khi nhắc đến chuyện đại quân của ông ta đã gấp rút hành quân tới cứu viện Hứa Mộ Triều, ngữ khí của Tư lệnh Thôi bỗng nhiên trở nên hết sức thành khẩn: "Thượng tá Hứa, Nguyên soái đối với cô và thú tộc cũng coi như hết lòng rồi. Chúng ta là thuộc hạ của ngài ấy, cũng

phải dốc hết sức để báo đáp.”

“... Tôi không hiểu ý của Tư lệnh.”

“Tôi đã phải mất một tuần mới hoàn thành việc bố trí đại quân ở tuyến bắc lộ nhằm đối phó với binh đoàn người máy. Để cứu ba nghìn tàn quân thú tộc của cô, tôi đành bỏ dở việc bao vây, quyết định lấy cứng chọi cứng[2] với đại quân trung lộ của người máy. Tuy thắng nhưng tỉ lệ thương vong vô cùng lớn. Dĩ nhiên, cô đã chiến đấu rất anh dũng, xuất sắc, đã làm hết sức mình để cổ vũ lòng quân. Cố Nguyên soái đã ra lệnh cho tôi, nhất định phải cứu mọi người. Điều này cũng cho thấy tấm lòng của Cố Nguyên soái.”

[2] Có nghĩa là dùng thái độ cứng rắn để đối phó với một thái độ cứng rắn khác.

“... Tấm... lòng? Không đúng, Tư lệnh Thôi! Ở hội nghị tác chiến, không phải chính ngài đã nói đó là kế hay của Cố Nguyên soái hay sao?”

“... Thượng tá Hứa, loài người chúng tôi có câu “Kiệu hoa người người nâng[3]”.”

[3] Có nghĩa là nói tốt cho nhau, tán dương ca tụng nhau.

“...”

Hai ngày sau, thông cáo khen thưởng của Nguyên soái được ban ra. Toàn bộ binh sĩ thú tộc may mắn còn sống sau cuộc chiến đều được thăng một cấp. Tư lệnh Mộ Đạt đang từ thiếu tướng lên thành trung tướng, Hứa Mộ Triều lên hàm thiếu tướng. Mà thú tộc, đúng như lời Đại Võ nói, sau chiến thắng đó đã nhận được sự tôn trọng của quân đội loài người. Hai bên phối hợp tác chiến càng thêm ăn ý.

Nhưng tình hình tiền tuyến vẫn còn vô cùng đáng ngại. Dưới sự khích lệ của Hứa Mộ Triều, thú tộc không còn e sợ đội quân người máy cải tạo nữa, trên chiến trường càng thêm dũng mãnh hơn người. Sau vài lần giao đấu, đội quân người máy cải tạo bị đánh cho tơi bời hoa lá, buộc phải rút lui. Quân đội của loài người cũng không còn tim đập chân run khi đụng độ bọn chúng nữa.

Mặc dù trong tình hình chung, thế lực hai bên vẫn ngang hàng, nhưng liên quân thú tộc và loài người vốn có xu hướng suy tàn là thế, giờ bỗng chốc chuyển mình. Tư lệnh của các quân đoàn đều vững tin chờ mong thắng lợi tiếp theo.

Vì thương tích chưa lành hẳn nên Hứa Mộ Triều ở lại bộ chỉ huy, vì thế mới có thời gian rảnh rỗi để nghĩ xem nên làm thế nào để lấy lòng vị Nguyên soái lạnh lùng, kiêu ngạo kia.

Bầu trời quang đãng nhưng giá rét, tại căn phòng nhỏ bên cạnh phòng ngủ của Cố Nguyên soái, người hầu trẻ tuổi nhìn Hứa Mộ Triều, mỉm cười ý vị.

"Thiếu tướng Hứa, cô muốn hiểu thêm về ngài Nguyên soái ư?"

Hứa Mộ Triều cười ha hả. "Thân là cấp dưới, trước đây đúng là tôi đã không chú ý, quan tâm tới Nguyên soái đầy đủ."

"Thân là người hầu cận, nguyên tắc đầu tiên là phải hầu hạ Nguyên soái thật tốt, nguyên tắc thứ hai là phải tuyệt đối giữ bí mật. Yêu cầu này của cô quả thật khiến tôi vô cùng khó xử."

"Tôi chỉ muốn biết một số chuyện bên lề thôi."

"Ví dụ?"

"Sở thích của Nguyên soái là gì?"

"Chiến tranh, vũ khí." Điều này cũng chẳng có gì bí mật, không phải lo.

"... Chính xác, điều này đã quá rõ ràng rồi. Thích nhất màu gì?"

"Không có."

"Thích kiểu quần áo như thế nào?"

"Không có."

"Thích ăn món gì nhất?"

"Không có."

"... Được rồi. Nguyên soái thích kiểu đàn ông hay đàn bà nào nhất?"

Người hầu nghe xong liền lườm cô một cái, nói: "Thiếu tướng, câu hỏi này vượt quá giới hạn."

Sau mười phút trò chuyện, chẳng tìm được thông tin nào có ích. Mặc dù Hứa Mộ Triều đã toàn tâm toàn ý muốn lấy lòng, thế nhưng quả đúng như người xưa có câu: "Không bột đố gột nên hồ." Cô thất vọng, chào tạm biệt người hầu, nhưng mới quay người đi được vài bước đã nghe anh ta gọi lại.

"Nếu thực sự xét ra..." Ánh mắt người hầu đột nhiên trở nên sâu thẳm đến lạ. "Tôi nhớ khi còn nhỏ, Nguyên soái từng đem một con chó hoang về nhà nuôi, nhưng sau đó lão Nguyên soái phát hiện ra, con chó lập tức bị giết chết."

"Giết chết? Tại sao?"

"Thiếu tướng, vấn đề này vượt quá giới hạn."

"Được rồi... Có điều, anh hầu này, một con chó thì có gì mà vượt quá giới hạn chứ?"

"Thiếu tướng, cô lại vượt giới hạn."

Sau khi rời khỏi chỗ Cố Nguyên soái, Hứa Mộ Triều cảm thấy có chút nực cười. Cô thực sự không thể nhìn ra giữa một con chó con đáng yêu và vị Cố Nguyên soái lạnh lùng kia có điểm nào liên quan đến nhau. Nhưng cứ nhìn vẻ mặt "không thể vượt quá giới hạn" của anh chàng người hầu đó, ai mà biết được có khi một con thú cưng bình thường lại có thể khiến tên máu lạnh kia thích thật thì sao?

Vài ngày sau.

Nhìn con cún nhỏ trắng như bông tuyết nằm gọn trong lòng mình, Hứa Mộ Triều cảm thấy, việc đưa con cún này đến phòng của Cố Nguyên soái mới là nhiệm vụ "vượt quá giới hạn"

Tuy người hầu đã chỉ điểm cho Hứa Mộ Triều nhưng muốn bọn họ thay Nguyên soái nhận con cún này thì lại là chuyện không thể xảy ra. Làm sao có thể để một sinh vật mang đầy vi khuẩn thế này ở gần Nguyên soái được?

Trực tiếp đưa cho Cố Triệt ư? Nhưng gần đây cô không thể gặp được anh. Hơn nữa, với tính cách của anh, đưa trực tiếp chắc chắn sẽ bị từ chối.

Vì thế, lúc này cô đang khe khẽ vỗ cánh, lẳng lặng bay lên không, né tránh tất cả cảnh vệ và phòng tuyến phóng xạ, tiếp cận cửa sổ thư phòng của Cố Nguyên soái.

Trong phòng hết sức vắng lặng, lạnh lẽo, giống hệt con người anh vậy. Hứa Mộ Triều cột con chó nhỏ dưới chân bàn làm việc. Con chó thản nhiên nằm rạp xuống mặt sàn, hai mắt đen láy, tinh ranh hết nhìn Hứa Mộ Triều lại liếc nhìn cảnh vật xung quanh, không sủa lấy một tiếng.

Hứa Mộ Triều rất hài lòng. Mấy ngày trước, trong đám chó con mà thú binh mang tới, cô chỉ chọn được chú chó nhỏ này, trông nó có vẻ thản nhiên và yên tĩnh nhất, rất giống Cố Triệt.

"Tiểu Bạch." Cô khẽ nói. "Chúc may mắn. Chủ nhân của mày rất mạnh mẽ, mày sẽ được hạnh phúc thôi."

Như thể hiểu được lời của cô, con chó khẽ "gừ gừ" hai tiếng.

Bỗng cô cảm thấy vô cùng luyến tiếc con vật nhỏ đầy lông lá này, bèn cưng nựng, xoa đầu nó một lúc. Con chó thản nhiên hưởng thụ sự vuốt ve. Sau đó, Hứa Mộ Triều nhìn thấy con chó đứng bật dậy, ngếch một chân lên, nhắm ngay chân bàn làm việc của Nguyên soái mà... Nhìn bãi nước tiểu nho nhỏ và ánh mắt vô tội của Tiểu Bạch, Hứa Mộ Triều bỗng hoài nghi... Cố Nguyên soái thực sự sẽ thích món quà này sao?

Đúng lúc này, cô nghe thấy một tràng tiếng bước chân vang lên từ ngoài cửa. Cô lập tức nhảy ra ngoài cửa sổ.

Năm phút sau.

Người hầu lặng im đứng trước mặt Nguyên soái.

"Đây là cái gì?" Nguyên soái nhíu mày nhìn con vật nhỏ vô tư nằm bò trên mặt sàn ngủ ngon lành. "Ai cho phép mang nó vào đây?"

"Đội ngũ người hầu chưa hề nhận nó thay ngài." Người hầu bối rối nhìn sắc mặt của Nguyên soái. "Chắc là có người đã tự ý đưa nó vào đây."

Nhìn khắp cả căn cứ này, người có thể mang con chó này vào đây mà không làm kinh động bất cứ cảnh vệ nào chỉ có một.

“Lập tức gọi Hứa Mộ Triều đến gặp tôi.”

Lại năm phút sau.

Hứa Mộ Triều liếc mắt nhìn con chó nhỏ nằm rạp dưới mặt sàn đang lẳng lặng nhìn mình, bộ dạng nghiêm túc giống hệt như Nguyên soái, chân thành lên tiếng: “Nguyên soái, đây là món quà tôi muốn tặng ngài, nó tên Tiểu Bạch.”

Cố Triệt liếc mắt nhìn Hứa Mộ Triều hồi lâu, sau đó nói: “Cô dựa vào đâu mà nghĩ tôi cần một con chó?”

Hứa Mộ Triều quan sát vẻ mặt của anh, nói bằng giọng chắc nịch: “Tôi nghe nói, khi còn bé ngài từng nhặt một con chó hoang về nhà nuôi, nhưng lại bị cha ngài... Thế nên tôi nghĩ ngài sẽ thích Tiểu Bạch, không phải sao?”

Mặt Cố Triệt nhìn thế nào cũng không giống một người thích những con vật nhỏ. Hứa Mộ Triều thầm rủa tên người hầu chết tiệt, hắn dám nói đùa cô sao? Cố Triệt trầm mặc một lát rồi nói: “Là A Lệ thích. Sau khi cha tôi sai người giết chết con chó đó, nó đã buồn bã suốt một thời gian dài.”

Hứa Mộ Triều liền bối rối, tròng mắt phút chốc đỏ hoe. “Cậu ấy vẫn luôn lương thiện như vậy.”

Hai người bất giác cùng nhau nhìn sang con chó nhỏ đang nằm rạp dưới mặt sàn.

“Để nó ở lại đây đi.” Cố Triệt thản nhiên nói. “A Lệ vẫn thích có một con.”

Hứa Mộ Triều có chút xúc động, nói: “Được.”

“Cô tới chăm sóc nó.” Anh lại nói bằng giọng kiên quyết, không cho phép thương lượng.

“Hả? Tôi chưa từng nuôi chó!” Hứa Mộ Triều kinh ngạc, nghĩ bụng, anh có tới mấy người hầu, để bọn họ chăm sóc con chó không phải tốt hơn sao?

Như thể đoán được suy nghĩ của cô, Cố Triệt thẳng thừng nói: “Người hầu của tôi sẽ không đi hầu hạ một con chó.” Anh lạnh lùng nhìn cô một cái, nói tiếp: “Không được thì giết nó đi.”

"... Được rồi, để tôi chăm." Hứa Mộ Triều vốn vì muốn lấy lòng anh nên mới đến, lúc này cô chỉ có thể đồng ý.

Cố Triệt xoay người rời đi. Hứa Mộ Triều lập tức ngồi xổm xuống, xoa đầu Tiểu Bạch, cố tình nói to: "Tiểu Bạch, sau này tao sẽ đến chăm sóc mày. Từ giờ mày đã thuộc Cố gia rồi, tên mày là Cố Tiểu Bạch."

Bước chân của Cố Triệt hơi khựng lại, sau đó anh không hề quay đầu mà bước nhanh ra khỏi phòng.

Ba ngày sau, mỗi khi nhắc tới Tiểu Bạch, Hứa Mộ Triều lại có cảm giác bỏ thì thương, vương thì tội.

Là một món quà, nó đã phát huy tác dụng còn hơn cả dự tính. Tuy cuộc sống hàng ngày của nó vẫn có hầu gái riêng chăm lo, thế nhưng mỗi ngày Hứa Mộ Triều đều ghé qua chăm sóc nó một chút. Ổ của Tiểu Bạch đặt ngay ở gian ngoài trước phòng Cố Triệt, hàng ngày, Hứa Mộ Triều đều có thể tranh thủ đi thăm Tiểu Bạch mà tán gẫu đôi ba câu với anh. Hai người có thể nói là đã khôi phục lại mối quan hệ như lúc cô vừa mới nhậm chức Tư lệnh, rất thoải mái, tự nhiên.

Thế nhưng, bực mình nhất là Tiểu Bạch rất nhanh đã quen thuộc với cảnh vật xung quanh. Tuy phần lớn thời gian nó chỉ yên lặng nằm một chỗ nhưng cũng có lúc tinh nghịch, kêu sủa ầm ĩ, chạy nhảy khắp phòng, thậm chí còn có một lần liều lĩnh nhào tới cắn gấu quần của Cố Triệt.

Lúc đó, Cố Triệt chỉ dửng dưng liếc nhìn nó, hạ lệnh theo thói quen: "Đi ra!"

Thế nhưng Tiểu Bạch đang ở độ tuổi mọc răng ngứa lợi, vớ được cái gì cũng điên cuồng nhay cắn, sao có thể chỉ vì câu nói của anh mà bỏ ra chứ? Cái miệng nhỏ càng cắn chặt ống quần và giày da của Cố Triệt, nước miếng thậm chí còn thấm ướt cả một mảng quần nhỏ.

Thấy Cố Triệt cau mày, Hứa Mộ Triều thở dài, đành phải đi tới, ngồi xổm xuống, một tay cầm ống quần Cố Triệt, một tay túm lấy Tiểu Bạch, tách ra.

"Tiểu Bạch, con không thể cắn chú ấy." Cô vỗ vào đầu nó. "Ngoan nào, để mẹ dẫn con đi tản bộ." Cô ôm con chó nhỏ vào lòng, liền thấy Cố Triệt nhìn chằm chằm vào nó.

"Nguyên soái, nó không cố ý làm như vậy đâu"

Cố Triệt liếc nhìn cô rồi đứng dậy, nói: “Đi thôi!”

“...”

©STE.NT

Cùng ngài Nguyên soái đi tản bộ xung quanh khu căn cứ hẳn là một chuyện hết sức khó khăn. Hứa Mộ Triều đã cố tình đi đến những nơi ít người bên ngoài căn cứ, thế nhưng trên đường vẫn gặp không ít lính canh. Nhiều người chưa từng biết đến mặt Nguyên soái, nhưng nghe đồn Nguyên soái có khí chất vô cùng mạnh mẽ, tướng mạo anh tuấn phi phàm, giờ được nhìn thấy anh, trong lòng không khỏi kích động.

Vậy nhưng ngài Nguyên soái này lại lạnh lùng như băng, cả quãng đường chẳng nói lấy một lời, chỉ chắp tay sau lưng, im lặng đi bên cạnh Hứa Mộ Triều. Hứa Mộ Triều cũng không nói gì, nhưng Tiểu Bạch được ra ngoài thì tỏ ra hết sức phấn khích, cô cứ phải chạy đuổi theo nó, còn Nguyên soái thì chỉ thản nhiên đứng một bên quan sát.

Sau khi bắt được Tiểu Bạch, Hứa Mộ Triều không kìm được mắng một câu: “Mẹ kiếp! Khả năng bay của mình đứng đầu thú tộc, thế mà phải chạy theo sau làm trâu làm ngựa cho cái con Tiểu Bạch này. Mày đúng là đệ nhất thiên hạ chó!”

Cố Triệt nãy giờ vẫn trầm mặc đột nhiên bước lại gần, cúi đầu nhìn Tiểu Bạch rồi chậm rãi nói: “Bởi vì nó mang họ Cố.”

Một giây sau, Hứa Mộ Triều mới phản ứng kịp, giật mình xoay người lại, chỉ thấy bóng lưng cao ngất của Cố Triệt đang chắp tay dạo bước. Người nhà họ Cố đúng là... ngay cả bóng lưng mặc quân phục cũng anh tuấn hơn người. Có điều... vừa nãy anh nói đùa hay nói thật vậy? Muốn cô phải vất vả hầu hạ con Cố Tiểu Bạch này sao?

Cô thực sự không thể hiểu nổi ý tứ của anh.

Sau vài lần hai người cùng đi tản bộ, mọi người đã bắt đầu chú ý. Người khác thì không cần phải nói, đến Mộ Đạt khi quay về bộ chỉ huy báo cáo cũng phải do dự hỏi: “Mộ Triều, nghe nói cô và Cố Nguyên soái ở bên nhau rất hòa hợp.”

“... Phải nói là tôi với con chó của anh ta ở bên nhau rất hòa hợp mới đúng.”

“Đừng có đùa. Nghe nói chưa từng có người phụ nữ nào thân cận với Nguyên soái đến thế.” Ánh mắt Mộ Đạt trở nên phức tạp. “Nguyên soái đối xử với cô chắc chắn là đặc biệt

hơn những người phụ nữ khác."

Hứa Mộ Triều ngẩn người. Thật thế ư? Có thể đó chỉ là thói quen coi cô như một người hầu theo sau của anh mà thôi... Làm ơn đừng có quan trọng hóa vấn đề thế chứ!

"Còn cô thì sao?" Mộ Đạt lại hỏi. "Tình cảm của cô đối với Nguyên soái là như thế nào?"

Hứa Mộ Triều trầm mặc một lát rồi mới nói: "Người như anh ta, muốn thích cũng phải có dũng khí kinh khủng lắm đấy. Tôi nghĩ mình bẩm sinh đã ham sống sợ chết rồi."

Mộ Đạt nhìn cô, nói: "Tôi cũng không đồng ý việc cô thích Nguyên soái, anh ta rất... Có điều nếu cô thực sự thích thì cũng đừng nói tới mấy cái dũng khí vớ vẩn đó."

Hứa Mộ Triều có phần kinh ngạc nhìn y.

"Mạnh mẽ, oanh liệt, dám yêu dám hận mới là bản sắc của thú tộc ta." Mộ Đạt cười hào sảng. "Hứa Mộ Triều cô từ trước tới nay chưa bao giờ là người biết ngại ngùng, õng ẹo cả."

Đúng vậy, quả thật cô không phải là người hay ngượng ngùng, e thẹn. Chỉ có điều, oanh liệt ư? Một mối tình như thế nào mới được gọi là oanh liệt đây? Cô không có kinh nghiệm trong chuyện tình cảm nên thực sự không biết.

Cô đột nhiên nhớ ra rất lâu trước đây, có người từng nói với cô rằng, nếu có một ngày, anh ta không chết, cô không chết, anh ta sẽ đến tìm cô. Không biết bây giờ anh ta thế nào rồi? Nếu như anh ta thực sự thành công rồi đến tìm cô, lúc đó cô nên làm thế nào?

Trong đầu bỗng hiện lên khuôn mặt tuyệt mĩ, trong sáng mà lạnh lùng của Cố Triệt, Hứa Mộ Triều thực sự cảm thấy đau đầu. Vì thế, theo tác phong nhà họ Hứa, cô lập tức quyết định không nghĩ tới vấn đề này nữa.

Vậy nhưng cô không ngờ, ngày hôm sau lại có người bắt cô phải trực tiếp đối diện với vấn đề này.

Giữa trưa, như thường lệ, Hứa Mộ Triều ăn cơm xong liền đi thăm Cố Tiểu Bạch. Mới đi đến lầu dưới, bỗng thấy vài tên lính với vẻ mặt hết sức nghiêm túc, xếp thành hàng trong bầu không khí căng thẳng. Trên khuôn mặt bọn họ đều toát lên vẻ lạnh lùng, cả người đằng đằng sát khí, có thể thấy bọn họ chính là những cao thủ đứng đầu loài người. Nếu như bọn họ liên

thủ lại thì ngay đến Hứa Mộ Triều cũng không thể toàn vẹn trở ra.

“Thiếu tướng Hứa, Nguyên soái đang tiếp khách, mời cô quay về cho.” Một gã sĩ quan nói.

Hứa Mộ Triều gật đầu, trong lòng hết sức nghi hoặc. Vị khách nào mà có thể khiến Cố Triệt coi trọng như vậy? Cô xoay người định đi, chợt nghe có tiếng người gọi giật lại.

Người hầu vội vã chạy xuống, nói: “Thiếu tướng Hứa, Nguyên soái cũng mời cô lên.”

Việc tiếp kiến cơ mật như vậy mà anh lại gọi cô vào ư? Hứa Mộ Triều có chút kinh ngạc, không khỏi nghi hoặc.

Vừa mới bước vào thư phòng, cô chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc, trầm thấp mà ấm áp: “Sở dĩ tôi biết cô ấy ở dưới lầu là bởi trên người cô ấy có mang theo giọt máu của tôi.”

Cái gì?! Hứa Mộ Triều thật không dám tin, tự hỏi có phải cô... đã không theo kịp tình hình biến hoá của đại lục rồi không.

Quyển 5: Đại lục say ngủ

Chương 54: Tri kỉ chi giao

Nhìn thấy người đàn ông anh tuấn, trầm tĩnh ngồi trên sô pha đối diện với Cố Triệt, Hứa Mộ Triều chỉ do dự trong vòng một giây rồi thu ánh mắt lại, thản nhiên nhìn về phía Cố Triệt. "Nguyên soái, ngài tìm tôi có việc gì sao?"

Vẻ mặt Cố Triệt vẫn lãnh đạm như cũ. "Ngồi đi."

Người kia mặc áo giáp màu đen, mày kiếm mắt sáng, môi mím chặt, khóe miệng hơi nhếch lên để lộ nụ cười mỉm, ánh mắt không chút che giấu, nhìn chằm chằm vào Hứa Mộ Triều.

Hứa Mộ Triều ngồi xuống, trong lòng vẫn chưa hết ngạc nhiên và nghi hoặc.

Cô có nhìn nhầm không đây, thực sự có một ngày, cô được nhìn thấy thống lĩnh loài người và vua zombie ngồi bên nhau một cách hòa bình như thế này ư? Tại sao anh ta lại tới đây? Chẳng lẽ anh ta giả làm con người để tiếp cận Cố Triệt sao? Không đúng, Cố Triệt chắc chắn phải có hình ảnh khi còn là con người của Thẩm Mặc Sơ. Hai kẻ thù hiểu rõ nhau lại thản nhiên ngồi chung một chiến tuyến sao?

Trong lòng cô khẽ chấn động, chẳng lẽ… bọn họ đã kí kết hiệp ước đồng minh sao?

Quả nhiên, Thẩm Mặc Sơ nói: "Tri kỉ chi giao, hiệp ước giữa tôi và anh không cần phải giấu giếm cô ấy nữa."

Cố Triệt liếc mắt nhìn Hứa Mộ Triều, không nói tiếng nào.

Hứa Mộ Triều mỉm cười. "Anh, anh đến rồi à!"

Thẩm Mặc Sơ yên lặng giây lát rồi nói: "Ừ, anh tới rồi."

Hứa Mộ Triều không khỏi có chút xấu hổ. Cố Triệt vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng.

Lúc này Thẩm Mặc Sơ mới nhìn về phía Cố Triệt, nói: "Người của anh lúc nào thì tây tiến được?"

Trong lòng Hứa Mộ Triều lại chấn động lần nữa, tây tiến ư?

Cố Triệt đáp: "Ba ngày nữa. Số người anh cần, cần phải có thời gian để triệu tập."

Thẩm Mặc Sơ gật đầu: "Được. Tôi sẽ sắp xếp người ở biên giới đón bọn họ."

Hứa Mộ Triều nghe họ nói chuyện mà ù ù cạc cạc chẳng hiểu gì. Nhưng nếu hai người đã không muốn giấu giếm cô thì đến một lúc cô tự nhiên sẽ biết, cũng không cần phải hỏi vội.

"Gâu gâu…" Chú chó nhỏ Tiểu Bạch không biết từ đâu chui ra, vừa sủa vừa nhào tới chân Hứa Mộ Triều, hết dụi đầu lại lăn lộn tỏ vẻ thân thiết.

Hứa Mộ Triều ngẩng đầu nhìn hai người đàn ông nãy giờ vẫn im lặng. Được rồi, hai vị vua của đại lục đang mật đàm, có thêm cô đã là miễn cưỡng, thêm cả Tiểu Bạch nữa thì thực sự là quá ồn ào. Không cần Cố Triệt mở miệng, Hứa Mộ Triều cũng tự giác nói: "Tôi đưa Tiểu Bạch ra ngoài."

Không ngờ cô còn chưa khom lưng xuống, Tiểu Bạch đã như thể phát hiện ra một vùng đất mới, vui sướng chạy tọt tới bên chân Thẩm Mặc Sơ.

"Gâu gâu…" Vừa tới gần anh ta, Tiểu Bạch bỗng nhiên dừng lại, tỏ vẻ sốt ruột cào cào móng vuốt xuống mặt sàn, ư ử hai tiếng rồi ngồi nguyên tại chỗ.

"Tiểu… Bạch?" Thẩm Mặc Sơ trầm giọng gọi.

Tiểu Bạch nghe thấy vậy, toàn thân run lẩy bẩy, hoảng sợ chui tọt xuống gầm ghế của Hứa Mộ Triều với tốc độ chóng mặt, sau đó không thấy chui ra nữa.

Có lẽ là do hơi thở của vua zombie đã khiến Tiểu Bạch hoảng sợ. Mùi máu trên người anh ta đúng là đậm hơn trước rất nhiều.

Hứa Mộ Triều đi tới phía sau sô pha, cúi xuống nhìn, quả nhiên thấy Tiểu Bạch đang nép sát vào bên thành ghế, run lẩy bẩy. Cô dịu dàng thò tay vào vuốt ve nó, nựng: "Tiểu Bạch,

ngoan nào, ra đây mẹ dẫn con đi ăn cơm trưa.” Lại nghe giọng nói trầm thấp của Thẩm Mặc Sơ vang lên: “Không ngờ Cố Nguyên soái lại thích chó đấy.”

“Không phải tôi thích.” Cố Triệt nói với giọng lãnh đạm quen thuộc.

Hứa Mộ Triều ôm lấy Tiểu Bạch đứng lên, ngẩn cả người.

Ánh nắng ấm áp ngày đông phủ kín hơn nửa thư phòng, gương mặt trầm tĩnh của hai vị thống lĩnh trở nên rõ ràng, sinh động hơn bao giờ hết. Cố Triệt dựa lưng vào chiếc ghế dài bằng gỗ hoa lê, quân phục nguyên soái màu xanh đậm càng tôn lên khuôn mặt trắng trẻo cùng cặp mắt sắc lạnh như băng. Dáng ngồi của anh trước giờ vẫn nghiêm túc như vậy, chưa bao giờ đổi khác, sắc mặt cũng toát ra luồng khí thế bức người.

Thẩm Mặc Sơ ngồi đối diện anh, quân phục đen huyền chỉnh tề, trên gương mặt anh tuấn là nụ cười ngang tàng. Dưới hàng mày đen rậm là đôi mắt sáng như thể có ngọn lửa thiêu đốt. Khi anh ta ngước mắt lên, khuôn mặt màu lúa mạch kiên nghị thỉnh thoảng lại ánh lên sát khí bừng bừng. Cho dù là người thân thiết với anh ta như Hứa Mộ Triều cũng không tránh khỏi cảm giác rùng mình sợ hãi.

Thấy cô đứng lên, ánh mắt hai người đồng loạt liếc qua, dừng lại trên người cô rồi nhanh chóng dời đi.

“Anh nắm chắc bao nhiêu phần thắng.” Cố Triệt hỏi.

Thẩm Mặc Sơ cười vẻ thâm trầm. “Tôi đã đợi một trăm năm rồi.”

“Tôi chờ tin tức của anh. Nếu như thất bại, phải đảm bảo người của tôi sẽ trở về an toàn.” Cố Triệt thản nhiên nói.

“Được.”

Hai người lại chìm trong yên lặng một lát, rồi Thẩm Mặc Sơ đứng lên, nói: “Xong chuyện này, ba mươi vạn quân zombie sẽ vây đánh quân đoàn người máy từ phía sau. Cáo từ!”

Cố Triệt gật đầu, gọi: “Người đâu!”

Thẩm Mặc Sơ quay sang nhìn Hứa Mộ Triều đang đứng yên lặng một bên. “Để cô ấy tiễn

tôi.”

Từ căn gác nhỏ đến sân bay, mặc dù Thẩm Mặc Sơ đang ở hình dạng con người, không ai có thể nhận ra anh ta là vua zombie, thế nhưng với vẻ ngoài anh tuấn vượt trội, lại đi bên cạnh Hứa Mộ Triều, anh ta vẫn khiến người ta phải chú ý tới.

“Em gầy đi nhiều đấy.” Giọng nói dịu dàng như nước khiến cô như chìm trong đôi mắt đen láy sâu thẳm của anh ta.

“Vừa mới bị thương, nhưng cũng không nặng lắm.” Hứa Mộ Triều nở nụ cười, gặp lại người quen cũ, tâm tình cô cũng trở nên tốt hơn.

Thẩm Mặc Sơ nhìn cô gái bên cạnh, cô không đội nón lính, mái tóc dài xõa ra, mượt mà như lụa, gương mặt thanh tú hơn người. Bộ quân phục nghiêm túc của loài người bó sát nơi vòng eo thon nhỏ, càng làm tôn lên dáng người mảnh khảnh của cô. Đôi mắt trong veo như nước, sáng long lanh, tựa hồ như có sóng gợn.

Bí mật lẻn vào lãnh địa loài người, gặp gỡ Cố Nguyên soái, cùng với vận mệnh không thể đoán trước sau khi trở về, bỗng nhiên trở nên không còn quan trọng.

“Anh mượn quân của Cố Triệt, phát động toàn lực tấn công đám người ngoài hành tinh kia.” Thẩm Mặc Sơ nói.

“Mượn quân gì cơ?”

“Chuyên gia sinh vật virus, cao thủ hàng đầu. Những người này trong đội ngũ zombie cũng có, nhưng gene của bọn anh đã bị đám người cận tinh kia khống chế, nếu như có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, mọi kế hoạch coi như tiêu tan hết. Thế nên anh mới cần có loài người trợ giúp trong đợt tấn công này.”

Hứa Mộ Triều gật đầu. “Vậy anh lấy gì trao đổi với Nguyên soái?”

Thẩm Mặc Sơ nhìn cô vẻ tán dương. “Bảng mã chip của quân loài người bị cải tạo thành người máy. Có cái này, Cố Triệt sẽ có vô số biện pháp đập tan quân cải tạo, đánh úp bọn người máy.”

“Thế thì thật tốt quá!” Hứa Mộ Triều túm lấy cánh tay anh ta. “Sao anh lại lấy được thứ

này?”

Thẩm Mặc Sơ nắm chặt lấy tay cô, nói: “Hiện giờ bọn chúng đang ở trong địa bàn của anh.”

Hứa Mộ Triều định rút tay ra theo phản xạ nhưng cô đâu phải là đối thủ của vua zombie, càng cố giãy giụa thì tay của anh ta càng ra sức nắm chặt, sau đó đặt bàn tay cô lên lồng ngực anh ta.

Người hầu đi trước dẫn đường đứng cách đó mười mét, nghiêng người khẽ ho khan hai tiếng. Đám lính trinh sát đứng cách đó không xa cũng nhìn thấy, nhưng Thẩm Mặc Sơ là ai mà thèm để ý tới ánh mắt của con người chứ?

Trên thực tế, anh ta căn bản không quan tâm đến những người này. Bàn tay anh ta ôm chặt lấy vòng eo thon nhỏ của Hứa Mộ Triều, chỉ cần dùng sức một chút đã kéo sát người cô vào lòng anh ta.

“Buông ra!” Hứa Mộ Triều ngượng chín mặt, nhưng khi ngẩng lên, thấy đôi mắt đen láy của Thẩm Mặc Sơ đang chăm chú nhìn mình, cô bỗng không thốt nên lời.

“Mộ Triều.” Hơi thở lạnh lẽo của anh ta phả lên mái tóc đen mượt của cô, bàn tay kia khẽ nâng khuôn mặt của cô lên.

“Bất kể em có tình ý gì với anh không…” Anh ta bỗng nhiên cúi đầu, mái tóc ngắn kề sát vào gương mặt cô, đôi môi lạnh như băng cũng dán vào chiếc cổ trắng nõn của cô. “Anh cũng sẽ đến tìm em.” Nụ hôn của anh ta rất tự nhiên rơi xuống cần cổ của Hứa Mộ Triều, khiến toàn thân cô tê dại. Nhưng anh ta cũng không quan tâm mà tập trung nói rõ từng từ: “Bán thú, em thuộc về anh, thuộc về zombie.”

Lời anh ta nói như một tiếng sét đột ngột giáng xuống trái tim Hứa Mộ Triều. Người vốn luôn trấn tĩnh như cô lúc này lại thấy bối rối. Ngài Tư lệnh năm đó bị nhốt trong thùng xe thần bí, cao ngạo là thế; vị vua zombie từng cõng cô vượt rừng lên đỉnh núi, dịu dàng mà kiên cường là thế; giờ khắc này, đứng trước mặt cô lại là một Thẩm Mặc Sơ mạnh mẽ, ngang tàng, muốn gì làm nấy, không cho phép đối phương có quyền thương lượng.

Ngày trước, sự dịu dàng của anh ta đã khiến cô suýt thì quên mất anh ta cũng là một vị vua cao cao tại thượng, xương trắng dưới chân anh ta đủ để phủ kín đại lục này.

Nụ hôn cưỡng ép không thể cự tuyệt kéo dài suốt mười phút đồng hồ, sau đó Thẩm Mặc Sơ mới mỉm cười, buông Hứa Mộ Triều đang thở hổn hển ra.

Tâm tình của vua zombie trở nên tốt hơn, bởi vì trong lòng anh ta lúc này tràn ngập hơi thở thanh tân của Hứa Mộ Triều, mặc dù nó không hề phù hợp với mùi máu tươi tanh nồng trên người anh ta.

Mà cô rõ ràng vẫn còn hơi tức giận, trên gương mặt ửng hồng là đôi mắt đen láy trợn to nhìn Thẩm Mặc Sơ không chớp. Dù sao cô cũng không phải loại người dễ dàng mặc cho người khác định đoạt như vậy.

"Thẩm Mặc Sơ, anh không thể làm như vậy. Tôi còn chưa nhận lời anh." Hứa Mộ Triều nghiến răng nghiến lợi nói với anh ta.

Thẩm Mặc Sơ nhìn bộ dạng tức giận của cô, bỗng nhiên bật cười sảng khoái: "Em có thể suy nghĩ. Nhưng anh đã quyết định rồi. Ngày chiến thắng, anh sẽ đến đón em. Hi vọng lúc đó, anh sẽ nhận được sự đồng ý từ em."

Trong ánh nhìn chăm chú của binh lính loài người, Thẩm Mặc Sơ bước đến gần máy bay chiến đấu, bên cạnh máy bay, vài binh lính zombie mang hình người cung kính hành lễ với anh ta. Anh ta khẽ gật đầu, quay lại nhìn Hứa Mộ Triều một lúc nữa rồi mới khom lưng, bước vào khoang máy bay.

Đến khi máy bay của anh ta bay xa rồi, sân bay mới khôi phục lại sự yên tĩnh ban đầu. Hứa Mộ Triều đứng khoanh tay, buông một tiếng thở dài rồi xoay người, quay trở về khu căn cứ.

Cô phải làm thế nào đây? Anh ta là zombie, nghĩ cũng thấy hơi kinh khủng, có điều trong lòng lại không khỏi có chút chua xót. Thế nhưng cô thì tốt hơn ai chứ? Cũng chỉ là một bán thú mà thôi.

Cô quay về khu căn cứ với tâm tư rối rắm. Bây giờ cô cũng đang ở cùng một chỗ với Cố Triệt, hôm nay lại gặp gỡ thân mật với vua zombie ngay trước mặt anh như vậy, dù thế nào cũng phải giải thích rõ ràng để tránh làm anh tức giận.

Dưới sự đồng ý ngầm của người hầu, Hứa Mộ Triều bước vào thư phòng, liền bắt gặp Tạ Mẫn Hồng đang vui mừng hớn hở đứng trước bàn làm việc của Cố Triệt. Nghe thấy tiếng cô, Tạ Mẫn Hồng quay đầu lại, Cố Triệt ngẩng đầu lên, hai người cùng lúc nhìn về phía cô. Trong nháy mắt, bọn họ đều im lặng.

Một lát sau, Cố Triệt mới quay lại phía Tạ Mẫn Hồng, nói: "Giao những con chip mang mật mã quân cải tạo này cho bộ phận IT, còn nữa, tôi muốn trong vòng một ngày, bộ tác chiến phải đưa ra được phương án tác chiến tốt nhất."

"Vâng." Tạ Mẫn Hồng vội vàng quay đầu nhận lấy mấy con chip, sau đó ra khỏi thư phòng.

Trong phòng chỉ còn lại hai người.

"Nguyên soái, căn nguyên của mối quan hệ giữa tôi và vua zombie, chắc ngài cũng biết chút ít." Hứa Mộ Triều nói với thái độ rất tự nhiên. "Năm đó, tôi đã cứu anh ta khỏi tay Quan Duy Lăng nên anh ta coi tôi là ân nhân."

Cố Triệt ngẩng đầu, liếc nhìn cô, trong mắt tựa hồ có ẩn ý gì đó, nhưng Hứa Mộ Triều thực sự không thể nhìn ra đó là ý gì.

"Nhưng mà Nguyên soái nghìn vạn lần đừng hiểu lầm tôi. Tôi chỉ trung thành với ngài thôi." Nói xong, cô cũng cảm thấy mình nịnh bợ hơi quá, thế nhưng đó cũng là những lời thật lòng, Hứa Mộ Triều cô là ai mà không thể phân biệt được giữa công và tư chứ. Hiện giờ thú tộc đã quy thuận loài người, cô cũng không có ý định phản bội.

Thế nhưng nghe xong lời thề thốt của cô, những ngón tay trắng trẻo, thon dài của Cố Triệt chỉ nhẹ nhàng gõ xuống mặt bàn. Tiếng gõ trầm đục, mạnh mẽ khiến Hứa Mộ Triều không khỏi thấp thỏm. Cô không cần ngẩng đầu cũng có thể tưởng tượng được ánh mắt lạnh băng đầy uy hiếp của Cố Triệt đang nhìn mình chằm chằm, không một giây, một phút nào rời đi.

Một hồi lâu sau mới nghe thấy giọng nói thản nhiên của anh cất lên: "Hứa Mộ Triều, người có quyền suy xét là tôi, không phải là cô."

Hứa Mộ Triều ngây ngốc rời khỏi thư phòng, tinh thần vẫn có chút không yên sau những lời Cố Triệt nói. Mới đi được vài bước, cô lại chạm mặt Tạ Mẫn Hồng đang vội vã đi tới.

"Không phải anh cần đi…" Cô ngạc nhiên hỏi.

"Đã sắp xếp xong cả rồi. Nửa tiếng nữa tôi sẽ bay về đế đô." Đôi mắt đầy vẻ phấn chấn của anh ta chăm chú nhìn cô trong chốc lát. "Hứa Mộ Triều, cô có rảnh để tiễn tôi một đoạn không?"

Hứa Mộ Triều cảm thấy thật kì lạ, cô và Tạ Mẫn Hồng cũng thường xuyên gặp mặt nhưng hôm nay là lần đầu tiên anh ta muốn cô tiễn chân. Chắc hẳn anh ta có lời muốn nói với cô.

Mới vừa xuống dưới lầu, thấy xung quanh tương đối vắng vẻ, Tạ Mẫn Hồng không kìm được thẳng thắn hỏi: "Xin thứ cho tôi nói thẳng. Cô thực sự là người yêu của vua zombie sao?"

Hứa Mộ Triều giật mình, quay sang nhìn anh ta: "Không phải đâu."

Tạ Mẫn Hồng nhìn thẳng vào mắt cô, thấy thần sắc của cô vẫn rất thản nhiên thì cười gian xảo, chỉ vào cổ cô, nói: "Không phải là người yêu mà mang cái dấu đỏ này chạy khắp nơi sao? Cả cái căn cứ này, có tên sĩ quan nào dám động đến cô? Đương nhiên là chỉ có hắn ta thôi."

Hứa Mộ Triều lập tức hiểu ra, bất giác sờ lên cổ mình, thầm nghĩ: Thôi xong, nhất định là dấu vết nụ hôn của Thẩm Mặc Sơ để lại. Lúc đó bị anh ta ôm chặt vào lòng, thẹn quá hóa giận nên cô không để ý đến chuyện này. Nghĩ đến chuyện mình cứ thế xông thẳng vào thư phòng của Nguyên soái và ánh mắt của anh… Hứa Mộ Triều đột nhiên cảm thấy đau đầu.

Tạ Mẫn Hồng nhìn cô, nghiêm túc nói: "Hứa Mộ Triều, nếu Nguyên soái đã giữ cô ở lại bên mình thì những việc như thế này, sau này đừng để xảy ra thêm lần nào nữa."

Những lời này của anh ta không khỏi khiến Hứa Mộ Triều biển hẳn sắc mặt. Cô cảm thấy bị xúc phạm ghê gớm.

"Tôi thực lòng trung thành với Nguyên soái, tôi tuyệt đối sẽ không phản bội, thế nhưng ở cùng ai là quyền tự do cá nhân của tôi kia mà."

Tạ Mẫn Hồng vẫn chăm chú nhìn cô. "Cô không thích Nguyên soái sao? Giữa vua zombie và Nguyên soái, cô sẽ chọn ai?"

"… Máy bay của anh đến rồi kìa, tạm biệt, không tiễn." Hứa Mộ Triều xoay người, đi như chạy.

Hôm nay sao Tạ Mẫn Hồng lại kì quái như vậy chứ? Anh ta hỏi cô sẽ chọn ai là có ý gì? Hay thật đấy, làm như Cố Nguyên soái và Thẩm Mặc Sơ là đồ vật cho tùy ý chọn lựa vậy. Mà Cố Triệt cũng có thích cô đâu cơ chứ! Anh giữ cô bên cạnh có lẽ chỉ giống như giữ một thuộc hạ hữu dụng mà thôi, đâu thể gọi là thích được! Hơn nữa, một khi đã yêu thì tại sao một người

đàn ông lại sẵn sàng để người phụ nữ mình yêu phải ra chiến trường muôn vàn nguy hiểm? Nếu như không phải sức chiến đấu của cô đột nhiên bột phát thì sớm đã mất mạng ở thành Khang Đô rồi.

Nhưng cô… có thích anh không? Nghĩ đến gương mặt đẹp như tượng tạc, ánh mắt lạnh như băng muôn đời không thay đổi, dáng vẻ chững chạc, trầm lặng nhưng khí thế đến bức người của anh, trên đỉnh núi nơi cuối chân trời ngày nào, bóng ma lạnh lẽo của anh bay vút lên tầng không, thân thủ nhanh nhẹn, giết chết hàng loạt cao thủ người máy… Lại nghĩ tới dáng vẻ lặng lẽ ngồi trước bàn đọc sách, tựa hồ chưa bao giờ biết mệt mỏi, ánh mắt tập trung vào công việc, dáng ngồi thẳng lưng nghiêm túc, lúc nhìn thấy Tiểu Bạch, hàng lông mày đen rậm khẽ cau lại…

Hứa Mộ Triều bỗng có một cảm giác khó tả.

Cô chợt hiểu được hàm ý trong câu nói của Cố Triệt.

Người hầu mà anh phái đi theo cô và Thẩm Mặc Sơ, người hằng ngày chỉ biết răm rắp nghe lời đó, hóa ra cũng là một cao thủ, dù đứng ở một cự li xa nhưng vẫn có thể nghe thấy rõ ràng từng lời nói của hai người, tất nhiên sau đó cũng hồi báo lại với Cố Triệt không sót một chữ. Thế nên Cố Triệt mới nói, người có quyền suy xét là anh, chứ không phải là cô. Bởi vì bản thân cô từ lâu đã như một tờ ngân phiếu được giao vào tay Cố Nguyên soái, cho nên, việc Thẩm Mặc Sơ muốn tới đón, đừng tưởng rằng cô có thể tự do quyết định.

Hứa Mộ Triều đột nhiên có cảm giác, bất kể là Cố Triệt hay là Thẩm Mặc Sơ, trong chuyện này đều có những điểm khiến người khác chán ghét.

Bao năm qua, dù gì trong thú tộc, cô cũng giữ quyền cao chức trọng, tự do tự tại. Nhưng hết lần này đến lần khác, cô luôn bị kìm kẹp giữa hai người đàn ông này, bất kể xuất phát từ lợi ích hay tình cảm, bọn họ đều có quyền hơn cô, binh lực cũng mạnh hơn. Không những thế, khả năng chiến đấu của bọn họ cũng hơn hẳn cô.

Cô quyết định, lúc này phải lấy chiến sự làm trọng. Loài người và zombie đã kết thành liên minh, thắng lợi sẽ không còn xa nữa. Sau này, cùng lắm thì cô rời xa hai người đàn ông này, Hứa Mộ Triều cô đánh không lại bọn họ nhưng chẳng lẽ lại không biết chạy trốn hay sao ? Đừng ai nghĩ đến chuyện ép buộc cô, cho dù là thể xác hay tình cảm!

Chương 55: Xương trắng người cận tinh

Máy bay chiến đấu đáp xuống vùng biên cương của lãnh địa loài người, Thẩm Mặc Sơ bí mật băng qua đường biên giới, đi thẳng đến thủ phủ zombie.

Những cái bẫy sắp sẵn cho đám người cận tinh giống như tên đã lên cung, hết sức căng thẳng. Anh ta về phòng nghỉ ngơi độ mười phút rồi lập tức triệu tập thuộc hạ thân cận mở một cuộc họp khẩn.

Trong thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi đó, trong đầu anh ta vẫn không ngừng nghĩ tới Hứa Mộ Triều. Có lẽ cô cũng nhận thấy sự biến đổi của anh ta rồi, phải không? Nghĩ đến đó, khóe miệng Thẩm Mặc Sơ cong lên, nở một nụ cười mỉa mai. Ngay đến bản thân anh ta cũng cảm nhận được sự biến đổi của chính mình. Thì ra cho dù hệ gene của loài người đã giành được quyền khống chế cơ thể nhưng một vài thói quen của vua zombie tự lúc nào đã in dấu lên người anh ta, khó lòng xóa bỏ.

Ví dụ như, khi thiết lập những cái bẫy dành cho đám người cận tinh kia, anh ta có thể cảm nhận được một sự tàn nhẫn, hung hiểm đã ăn sâu vào trong cốt tủy của mình.

Ví dụ như, đối với người phụ nữ mình thích, anh ta nhất định phải có được, bất luận cô có bằng lòng hay không.

Thẩm Mặc Sơ – vị quân nhân trung thành, chính trực, công bằng và dũng cảm của một trăm năm trước – không còn nữa, thay vào đó là Thẩm Mặc Sơ ngày hôm nay với quyền cao chức trọng, giết người không gớm tay, cũng có vài phần ngang tàng, ngỗ ngược, thích gì làm nấy, không cho phép bất cứ ai có quyền gây trở ngại.

Rốt cuộc là hệ gene của người cận tinh đã thay đổi tính cách của zombie hay nó chỉ phóng đại mặt tối trong tâm tính của bọn họ lên?

Thẩm Mặc Sơ không tiếp tục suy nghĩ về vấn đề này nữa.

Đám người ngoài hành tinh kia, khi vua zombie dốc toàn lực tấn công, liệu các người có trốn thoát hay không ?

Tại thành cổ của người cận tinh, phía tây thủ phủ zombie.

“Cái gì? Thẩm Mặc Sơ khôi phục lại hình người sao?” Gương mặt anh tuấn của gã thanh niên da trắng tóc xanh lúc này vì khiếp sợ mà trở nên cực kì hung tợn.

“Đúng vậy, thưa Điện hạ.” Một tên zombie cao to cúi đầu vẻ phục tùng. “Ban đêm, thuộc hạ lén nhìn trộm mới phát hiện hắn đã khôi phục lại hình dáng con người.”

Huggins đi đi lại lại quanh phòng, trong lòng hết sức hoang mang.

“Nói tiếp đi.”

“Ba ngày trước, hắn triệu tập bảy vị tướng quân, muốn chúng tôi cùng hắn mưu phản. Hắn nói, hắn muốn làm một vị vua zombie chân chính.” Tên zombie đó nói.

“Hừ… Muốn làm vua zombie ư?” Huggins nhìn tên lính zombie, hỏi: “Ngươi tên là gì?”

“Lưu Phi.”

“Tại sao ngươi lại nói cho ta biết điều này? Ngươi dựa vào cái gì mà bảo ta tin ngươi đây?”

“Bởi vì tôi muốn kế tục chức tư lệnh của quân đoàn zombie.” Lưu Phi ngẩng đầu lên, con ngươi màu xanh ánh lên những tia khát khao mãnh liệt. “Tôi chưa từng nghĩ đến việc phản bội ngài. Một con virus nhỏ bé của ngài cũng đủ khiến Thẩm Mặc Sơ sống không được, chết cũng không xong, tại sao tôi lại phải chịu chết cùng hắn chứ?”

Huggins nhìn chằm chằm vào Lưu Phi một hồi lâu, bỗng nhiên bật cười ha hả. “Ha ha ha! Ngươi nói không sai! Hệ gene của các ngươi thuộc về ta, kẻ nào mơ mộng hão huyền muốn chống lại hệ gene này thì cứ chờ mà xuống địa ngục đi!” Sau đó, hắn đổi giọng, hỏi: “Thẩm Mặc Sơ hiện giờ đang ở đâu?”

“Hắn vẫn ở bộ tư lệnh. Chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng, bảy tướng quân chúng tôi sẽ tóm gọn hắn.”

“Được, chiều nay ta sẽ đi cùng ngươi, xem thử rốt cuộc tại sao hắn lại có thể khôi phục hình người.”

Khi Huggins ngồi xe quang điện đến bộ tư lệnh zombie, nhìn thấy cảnh tượng tàn khốc

trước mắt, chút nghi hoặc về Lưu Phi còn sót lại trong lòng bỗng tan thành mây khói."

Tòa nhà bộ tư lệnh đơn giản mà trang nghiêm lúc này đã ngập tràn vết xám đen của khói lửa, bom đạn. Trên mặt đất, xác zombie la liệt, từng vũng máu đọng bốc lên mùi tanh nồng. Trong màn khói bom dày đặc, Huggins thấy rõ bóng dáng của hơn mười người vẫn đang ngoan cố trấn thủ trong bộ tư lệnh, bên cạnh ít nhất có đến tám người thương vong. Mơ hồ có thể thấy được khuôn mặt anh tuấn và dáng vóc cao lớn của kẻ cầm đầu tuy rằng mang dáng vẻ con người nhưng vẫn khiến Huggins cảm thấy có chút quen thuộc. Thẩm Mặc Sơ, hắn tự nhủ.

Huggins không kìm được nở nụ cười. Lưu Phi đứng bên cạnh lo lắng hỏi: "Điện hạ, hắn quá mạnh, quân chúng ta đã thương vong hơn một trăm người rồi."

Huggins nhìn bóng dáng bất khuất kia thì bừng bừng nổi giận. Hắn vẫn biết, Thẩm Mặc Sơ là kẻ mạnh nhất trong binh đoàn zombie. Một trăm năm trước, sức chiến đấu của anh ta đã vượt qua những người cận tinh bình thường. Để một gã zombie hùng mạnh như vậy đảm nhiệm chức tư lệnh, tuy rằng anh ta chinh chiến đại lục, lập được không ít chiến công hiển hách cho người cận tinh, thế nhưng rốt cuộc lại vẫn là một mầm họa khôn lường.

"Đưa người của ngươi rời khỏi đây, cách xa ít nhất một kilômét." Huggins nói với Lưu Phi: "Loại virus này có lực sát thương yếu hơn lần trước nhưng cũng đủ để bọn chúng phải đầu hàng, ta muốn lột da lũ phản bội này!"

Thế rồi hắn móc ra một khẩu súng lục tinh xảo, tùy ý nhắm bắn một gã zombie đang đứng trong chiến tuyến trước mặt.

Ba phút sau.

Tiếng súng dần ngừng lại, thay vào đó là tiếng gào thét khàn đặc của zombie. Vài tên zombie đau đớn lăn lộn trên mặt đất, từ hốc mắt xanh đỏ trào ra hai dòng máu tươi. Mà sau bức tường cao của bộ tư lệnh bị zombie bao vây, hơn mười con người cũng ngã lăn ra đất, chịu đựng cơn đau giống hệt đám zombie.

Huggins một mình đi vào giữa đám người đó, nở nụ cười châm chọc. "Thẩm Mặc Sơ, chúc mừng ngươi đã khôi phục hình dáng con người."

Trên mặt đất, Thẩm Mặc Sơ chậm rãi ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đen chảy ra hai vệt máu tươi loang lổ, nhìn mà giật mình kinh hãi.

“Điện hạ… Thuộc hạ nhất thời hồ đồ…”

“Hồ đồ ư?” Huggins chậm rãi thay băng đạn khác. “Thử cái này xem, mùi vị càng mãnh liệt hơn đấy.”

Thế nhưng không thấy có tiếng súng nổ nào vang lên, bàn tay cầm súng của Huggins cũng khựng lại giữa không trung. Trên cần cổ mảnh khảnh tái nhợt của hắn không biết tự lúc nào đã có một con dao găm sắc lạnh gí sát.

Hơn mười người trong chiến tuyến bỗng nhiên nhảy vọt lên, trên gương mặt bọn họ không hề thấy có vết máu.

“Tư lệnh, anh không sao chứ?” Một trong số những người đó đỡ Thẩm Mặc Sơ đang thở dốc dậy.

“Tôi không sao.” Thẩm Mặc Sơ gắng gượng đứng dậy, nhìn chằm chằm vào Huggins mặt mũi đỏ bừng đang bị binh sĩ loài người bắt giữ. “Điện hạ, hãy thông báo cho thành cổ hủy bỏ lệnh phòng bị, nếu không…”

“Mơ tưởng hão huyền.” Huggins giận run lên. “A…”

Giữa tiếng kêu gào thảm thiết của hắn, Thẩm Mặc Sơ vận hết sức lực, ném một cánh tay của hắn xuống đất, lạnh lùng hỏi: “Muốn tôi tiếp tục không?”

Năm tiếng đồng hồ sau.

Lưu Phi vội vã đi tới bên cạnh Thẩm Mặc Sơ, sắc mặt cuối cùng cũng lộ rõ vẻ vui mừng. “Tư lệnh, thành cổ đã bị khống chế, tổng cộng bắt được một trăm chín mươi bảy người cận tinh. Đã chém đầu toàn bộ và cho hỏa thiêu rồi.”

Thẩm Mặc Sơ ngẩn người, một người trầm tĩnh như anh ta cũng không khỏi lộ vẻ xúc động.

Rốt cuộc… đã thành công rồi sao?

Một trăm năm nô dịch, mang hệ gene bất tử này.

Từ lúc thức tỉnh đến giờ, mỗi một lần giết chóc, mỗi một lần khuất phục đều tượng trưng

cho sự sỉ nhục. Quá trình chuẩn bị kéo dài đến nửa năm, lại được đội quân tinh nhuệ của loài người giúp đỡ, cuối cùng cuộc tổng tiến công thành cổ – hang ổ của bọn người cận tinh – cũng diễn ra êm đẹp.

Lưu Phi không nhắc tới con số thương vong, nhưng thành cổ phòng bị thâm nghiêm như thế, không biết đã phải tốn bao nhiêu máu thịt của zombie mới công phá nổi.

Thế nhưng có thương vong nhiều hơn nữa cũng đáng giá.

Huggins bị trói nghiến trên cột cất tiếng khóc to. "Thẩm Mặc Sơ, ngươi đã tiêu diệt chủng tộc của ta! Ngươi là đồ cầm thú! Ta muốn giết chết ngươi!"

Ngay sau đó, binh sĩ châm lửa, thiêu sống Huggins đã bị xối dầu toàn thân. Hắn lập tức kêu gào thảm thiết như heo bị chọc tiết.

"Cả mày và tao đều là sinh vật hữu cơ. Tao sẽ thiêu mày ba ngày ba đêm để tạ tội với loài người." Thẩm Mặc Sơ nói.

Màn đêm buông xuống.

Nguồn ebook https://www.luv-ebook.com

Một trăm chín mươi tám bộ xương trắng đã biến thành màu đen ám khói, được xếp thành hàng chỉnh tề trên bãi đất trống. Bởi vì có gene kim loại nên không thể nào tiêu hủy được xương cốt của người cận tinh. Thẩm Mặc Sơ vẫn cẩn thận ra lệnh, tiếp tục tìm kiếm phương thức hóa học để khiến chúng biến thành tro bụi.

Các sĩ quan của khu căn cứ hòa trong niềm vui sướng tột cùng. Cuối cùng người cận tinh cũng bị diệt chủng, bọn họ không còn kiêng kị gì nữa, ai nấy đều khôi phục hình dáng con người. Từ binh đến tướng đều mở tiệc, uống rượu, sôi nổi thảo luận về tình cảnh bi thảm của lũ người cận tinh khi bị thảm sát, đồng thời cũng thấp thỏm chờ mong gây dựng cuộc sống sau này.

Vì ảnh hưởng của virus nên lúc này Thẩm Mặc Sơ đã suy yếu gần như một con người bình thường. Anh ta không tham gia tiệc tùng với binh đoàn mà chỉ mỉm cười, đi vào phòng, kết nối với một tín hiệu đã được cài đặt từ trước.

Không ai chú ý tới, trên mảnh đất trống tối đen heo hút gió sau lưng bọn họ, có một bộ xương khẽ run rẩy.

Trên màn hình tinh thể lỏng mỏng dính treo lơ lửng, hình ảnh cô gái tóc đen, đôi mắt mở to ngây thơ từ từ xuất hiện trước mặt Thẩm Mặc Sơ.

"Thẩm Mặc Sơ?" Hứa Mộ Triều nghi ngại hỏi. "Có chuyện gì mà liên lạc gấp vậy?" Cô cảnh giác nhìn quanh. "Lỡ tín hiệu này bị người ta nghe lén thì sao?" Thật ra "người ta" mà cô muốn nói bao gồm cả loài người.

Thẩm Mặc Sơ ngồi dựa vào chiếc ghế tư lệnh bằng hợp kim màu đen, khuôn mặt tuấn tú hút hồn rốt cuộc cũng nở một nụ cười dịu dàng.

Trong giây phút đó, trong lòng Hứa Mộ Triều cũng khẽ rung động, một niềm vui sướng khôn tả trào lên. "Anh thành công rồi đúng không?"

Thẩm Mặc Sơ gật đầu, đôi con người đen láy dường như có ngọn lửa mơ hồ đang thiêu đốt.

Thành công rồi! Một trăm năm khuất phục, máu của vô số con người đã đổ xuống, mối thù truyền kiếp này, ngày hôm nay, rốt cuộc đã trả đủ.

"Tín hiệu này bị bắt được cũng chẳng sao cả." Anh ta nhìn cô chăm chú, nở nụ cười tự tin mà trong sáng. "Cứ để cho bọn họ biết, kể từ ngày hôm nay, chủng tộc zombie chúng ta sẽ không còn sợ hãi điều gì nữa."

"Tuyệt quá!" Hứa Mộ Triều nhảy như con choi choi. "Để em đi báo tin vui này với Cố Triệt."

"Khoan đã." Thẩm Mặc Sơ nói với giọng khàn khàn. "Để anh nhìn em thêm chút nữa."

Nghe thấy lời này của anh ta, Hứa Mộ Triều không khỏi đỏ mặt.

"Em…" Cô muốn nói gì đó lại thôi.

"Em không cần phải nói gì hết." Thẩm Mặc Sơ nở một nụ cười thâm trầm. "Minh Hoằng cũng được, Cố Triệt cũng được. Anh muốn em biết rằng làm người phụ nữ của zombie có thể sẽ mang đến thiệt thòi cho em, nhưng Thẩm Mặc Sơ anh nhất định sẽ không phụ lòng em."

Hứa Mộ Triều có chút bối rối ngẩng đầu lên, thoáng chốc giật nảy mình.

"Anh làm sao vậy? Mắt của anh…" Cô đứng bật dậy, nhào tới trước màn hình, tuy hình ảnh không gian ba chiều rất chân thực nhưng khoảng cách giữa hai người vẫn là trăm núi nghìn sông.

Thế nhưng Thẩm Mặc Sơ ở màn hình bên kia lại chẳng hề tỏ ra hoảng hốt. Trong đôi mắt đen tràn ngập nét cười của anh ta, máu đột nhiên tuôn ra xối xả, trông khủng khiếp như thể A Tu La.

"Không sao đâu, đây là tác dụng phụ do một loại virus của người cận tinh. Người ta nói máu chảy đủ hai mươi tư tiếng sẽ ngừng. Lúc đó, sức chiến đấu của anh cũng tự nhiên khôi phục." Thẩm Mặc Sơ trấn an cô.

"Sao anh lại bị trúng độc?"

"Nếu như anh không đứng ra làm mồi nhử thì sao có thể lừa được Huggins mắc bẫy đây?" Thẩm Mặc Sơ bình thản trả lời.

"… Cũng may là anh không sao, nếu như là virus nguy hiểm hơn thì biết tính sao?" Hứa Mộ Triều lo lắng nhìn anh ta, tuy cô không biết rõ tình hình nhưng cũng có thể tưởng tượng anh ta đã phải trải qua tình cảnh hung hiểm đến mức nào.

Thẩm Mặc Sơ trầm mặc giây lát rồi nói: "Thế nên anh đã rất may mắn khi còn sống sót để được nhìn thấy em."

Cả người Hứa Mộ Triều cứng đờ. Nói như vậy là anh ta đã chuẩn bị sẵn tinh thần hi sinh rồi sao? Thế nên sau trận chiến thập tử nhất sinh đó, anh ta mới muốn nhìn thấy cô lâu hơn một chút?

"Anh nhớ giữ gìn sức khỏe!" Cô cố kìm những giọt nước mắt chực trào, cúi đầu, nghẹn ngào nói.

"Em đang lo lắng cho anh ư…" Nụ cười trên mặt Thẩm Mặc Sơ càng sâu đậm.

Hứa Mộ Triều trầm mặc, chỉ cảm thấy trong lòng rối bời.

Thế nhưng… Có lẽ cô vẫn cần thêm một chút thời gian.

“Đợi chiến tranh kết thúc rồi nói sau.” Cô nghiêm túc đáp.

“Được. Khi chiến tranh kết thúc, em không được trốn tránh nữa đâu đấy.” Giọng nói của anh ta vẫn ẩn chứa ý cười.

Hứa Mộ Triều cũng không nhịn nổi cười, ngẩng đầu, đang muốn chào tạm biệt, lại nghe thấy từ trong màn hình truyền đến giọng nói của một người xa lạ.

Giọng nói đó âm u đến lạ, cho dù Hứa Mộ Triều ở bên này màn hình mà cũng không kìm nổi, trong lòng khẽ run lên.

“Vua zombie… Lần này, ta sẽ không cho người có bất cứ cơ hội thức tỉnh nào nữa.”

Máu huyết toàn thân Hứa Mộ Triều phút chốc tắc nghẽn. Chỉ thấy hai mắt Thẩm Mặc Sơ trầm hẳn xuống, anh ta đột nhiên đứng bật dậy, quay đầu đi.

“Huggins?” Cô nghe thấy giọng nói trầm ổn như núi của Thẩm Mặc Sơ vang lên thì hết sức lo lắng, nhưng ở khoảng cách cả nghìn dặm, cô thực sự không biết phải làm thế nào. Màn hình vụt đông cứng lại, không thấy ai xuất hiện, cũng không có bất cứ tiếng động nào.

“Cảnh vệ! Cảnh vệ!” Cô hạ giọng ấn nút truyền tin nội bộ.

“Thiếu tướng Hứa!” Có binh sĩ truyền tin trả lời.

“Lập tức liên lạc với quân đội zombie, bảo bọn họ tới ứng cứu Thẩm Mặc Sơ ngay! Nhanh lên!” Cô gần như gào lên.

“Thế nhưng…” Binh sĩ do dự nói. “Việc này cần mệnh lệnh của Nguyên soái hoặc bộ tác chiến.”

“Làm ngay cho tôi!” Cô quát lên. “Tôi sẽ giải thích với Cố Triệt sau.”

Sau khi ngắt tín hiệu, cô lập tức quay đầu nhìn lại, nhìn chằm chằm vào màn hình tinh thể lỏng. Một đoạn xương trắng từ một bên màn hình vươn tới, nhấn nút tắt màn hình. Màn hình phút chốc tối đen như mực.

Chương 56: Nỗi đau của hệ gene

Lúc gặp lại Thẩm Mặc Sơ lần nữa, Minh Hoằng nở một nụ cười thích thú khó hiểu.

Người thanh niên anh tuấn trầm mặc đứng dưới bậc thang, dưới vành nón lính màu đen là khuôn mặt với những đường nét góc cạnh, đôi mắt đen sẫm như màn đêm, âm trầm mà tĩnh mịch.

"Hóa ra vua zombie cũng có hình người." Hắn nói. "Điện hạ, gene quý tộc quả là vô cùng hùng mạnh."

Ngồi kế bên hắn là một bộ xương trắng hếu, chỉ còn sót lại một đôi mắt kim loại màu đen. Bộ xương trắng đó lên tiếng: "Ngươi đã tin ta thì chúng ta bàn chuyện hợp tác đi thôi."

Minh Hoằng trầm mặc trong giây lát rồi nở một nụ cười rạng rỡ. "Nếu hắn đã là người của Điện hạ thì việc hắn tự ý xóa bỏ hiệp ước, đánh cắp bảng chip quân cải tạo của tôi giao cho loài người cũng có thể coi là lỗi lầm của Điện hạ, đúng vậy không?"

"Ta không biết chuyện đó." Huggins nói với giọng chán ghét. "Mấy ngày trước, hắn phát động binh biến, cả tộc ta đều đã chết dưới tay hắn… Minh Tướng quân, ta và ngươi có chung một kẻ thù."

"Binh biến ư?" Minh Hoằng liếc nhìn Thẩm Mặc Sơ. "Thế nên bây giờ hắn mới ra nông nỗi này sao? Làm cách nào mà Điện hạ chạy trốn được?"

Huggins cười ha hả. "Hắn đã thiêu cháy cả gia tộc của ta! Nhưng hắn không biết, ta là người thừa kế hoàng tộc, xương trắng mới là hình thái nguyên thủy của ta, trừ phi đốt ta thành tro, nếu không ta sẽ vĩnh viễn bất tử! Còn hắn ư? Đã bị hoàng tộc nguyên thủy cắn, bị khống chế bởi hệ gene hùng mạnh của ta, từ nay về sau, hắn sẽ không thể phản bội được nữa."

Huggins liếc mắt nhìn Thẩm Mặc Sơ, vua zombie yên lặng đứng ở đó vẫn khiến hắn có cảm giác không rét mà run.

Minh Hoằng gật đầu. “Hắn cũng đã khiến tôi tổn thất mất ba vạn quân cải tạo. Giờ giao hắn cho tôi, ngài muốn đổi lấy thứ gì? Vũ khí? Đàn bà? Hay là lãnh thổ loài người.”

“Ta muốn cùng ngươi chia đôi đại lục và loài người.”

Minh Hoằng lắc đầu, bật cười. “Ngài dựa vào cái gì chứ?”

“Ta có ba mươi vạn quân zombie.” Huggins nói. “Ngoài ra, nghe nói Cố Nguyên soái có sức chiến đấu đứng đầu đại lục. Nếu như hắn bị ám sát, loài người tất sẽ bại dưới tay chúng ta! Nhưng trên đại lục này, có mấy ai có thể ám sát được hắn đây?”

Minh Hoằng để lộ dáng vẻ tươi cười, cùng Huggins liếc mắt nhìn Thẩm Mặc Sơ nãy giờ vẫn yên lặng cúi đầu.

“Vua zombie. Đi lấy đầu Cố Triệt cho ta.” Huggins hạ lệnh.

“Vâng.” Một giọng nói bình tĩnh, không có bất cứ cảm xúc nào vang lên. Đôi mắt Thẩm Mặc Sơ đen kịt như thể vĩnh viễn chìm trong bóng tối.

Tại tổng bộ chỉ huy tiền tuyến lâm thời thuộc một căn cứ quân sự trên lãnh địa loài người.

Hứa Mộ Triều đứng bên ngoài phòng chỉ huy quân sự của Nguyên soái, sốt ruột đợi gặp Cố Triệt. Người hầu cận nhìn cô, trách cứ: “Nguyên soái vừa mới chợp mắt được một lúc, sao cô lại…”

Hứa Mộ Triều chỉ kiên quyết nói ra bốn chữ: “Khẩn cấp lắm rồi!”

Một tràng tiếng bước chân vang lên, Quan Duy Lăng và Tạ Mẫn Hồng vừa mới trở về căn cứ đã vội vã chạy tới. Có lẽ là người hầu vừa mới báo cho họ biết nên họ vội chạy tới đây ngay mà không kịp chỉnh trang lại trang phục.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Quan Duy Lăng hỏi. Anh ta chưa bao giờ thấy Hứa Mộ Triều lo lắng như vậy, thậm chí trên khuôn mặt còn có phần tuyệt vọng.

Hứa Mộ Triều cắn chặt đôi môi sớm đã tái nhợt. Đúng lúc này, một giọng nói dễ nghe khẽ khàng truyền đến: “Vào đi!”

Hứa Mộ Triều vừa bước vào phòng chỉ huy liền thấy đèn đóm sáng trưng, Cố Triệt mặc áo sơ mi trắng, trong đêm đông lạnh giá, anh chỉ mặc thêm một chiếc áo khoác quân nhân màu xanh đậm, ngước ánh mắt trong veo nhìn cô chăm chú.

"Ai bắt được tín hiệu cũng không sao cả…

Để anh nhìn em thêm chút nữa…

Minh Hoằng cũng được, Cố Triệt cũng được…

Thẩm Mặc Sơ anh nhất định sẽ không phụ lòng em…"

Trong căn phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng hai người nói chuyện với nhau, rõ rệt mà dịu dàng, Cố Triệt và Quan Duy Lăng đều nhìn chằm chằm vào màn hình tinh thể lỏng, trong ánh sáng mờ ảo, vẻ mặt hai người trầm hẳn xuống. Tạ Mẫn Hồng thì lại có vẻ tức giận, trừng mắt, nói với Hứa Mộ Triều: "Nửa đêm nửa hôm cô dựng chúng tôi dậy để xem cái màn tỏ tình sến sẩm này hả?"

Tạ Mẫn Hồng bực tức nhìn Hứa Mộ Triều, nhưng thấy trong đôi mắt của cô lấp lánh ánh nước của sự lo lắng và bất an, lại vội vã im bặt.

Hình ảnh của Thẩm Mặc Sơ được chiếu lại lần nữa, khiến Hứa Mộ Triều đau đớn khôn nguôi. Bởi vì cô biết, hình ảnh cuối cùng kết thúc đoạn video này chính la một cánh tay xương trắng. Câu nói cuối cùng là: "Vua zombie, lần này ta sẽ không cho ngươi bất cứ cơ hội thức tỉnh nào nữa."

Bầu không khí bên trong căn phòng lại một lần nữa yên lặng như tờ. Lúc này, đến Tạ Mẫn Hồng cũng trở nên nghiêm túc.

"Sau đó, tôi không sao liên lạc với anh ấy được nữa." Giọng nói của Hứa Mộ Triều rất khẽ, dường như cô không muốn tin vào những gì mình đang nói. "Khi đó, anh ấy đã mất hết năng lực chiến đấu… E rằng lúc này đã gặp nạn rồi."

Cố Triệt nãy giờ vẫn chăm chú nhìn vào màn hình, không hề liếc nhìn cô lấy một cái. Đoạn băng kết thúc, anh đột nhiên quay về phía hai người Quan, Tạ, nói với giọng bình tĩnh không gì sánh được: "Lập tức liên lạc với sáu vị tư lệnh, tôi sẽ đích thân tiếp quản quyền chỉ huy quân tiền tuyến."

Đã hai tuần kể từ khi mất liên lạc với Thẩm Mặc Sơ.

Đây là lần đầu tiên bóng chủng tộc lớn ở đại lục chia làm hai phe phát động chiến tranh. Vốn dĩ, quân đội đại lục đã giải được mật mã của quân cải tạo, lợi dụng sóng điện tử quấy nhiễu lập trình hành động, khiến quân cải tạo mất kiểm soát trên chiến trường, thậm chí còn quay lại tấn công người máy, thành công đoạt được quyền chủ động trong cuộc chiến. Nhưng đội quân zombie lại đột nhiên tham chiến khiến liên quân thú tộc và loài người mất ưu thế.

Việc Cố Nguyên soái tiếp quản quyền chỉ huy quân tiền tuyến đã khiến lòng tin của liên quân được củng cố. Mà dưới sự chỉ huy toàn diện của anh, liên quân vốn yếu sức hơn người máy và zombie đã không những ngoan cường giữ vững thế cân bằng, mà những ngày gần đây còn bắt đầu giành được những thắng lợi đầu tiên trong các chiến dịch nhỏ lẻ.

Tại một căn cứ bí mật loại nhỏ cách tiền tuyến một trăm kilômét thuộc bộ chỉ huy của Cố Nguyên soái.

Hứa Mộ Triều mệt mỏi đứng ở ngoài căn nhà nhỏ Cố Triệt đang ở tạm, nhìn lên ngọn đèn chiếu sáng cả ngày đêm, suy nghĩ đến thất thần.

Cô là một trong những tướng lĩnh cấp cao, liên kết tác chiến với các vị tư lệnh đã được một thời gian. Hàng ngày việc quân bận rộn tới mức ngay cả cô cũng phải choáng váng đầu óc, có khi ba ngày ba đêm không ăn không ngủ.

Như vậy cũng tốt, có thế cô mới không còn thời gian suy nghĩ đến những việc khác.

Vẫn chưa có tin tức gì về Thẩm Mặc Sơ. Dưới sự đồng ý ngầm của Cố Triệt, các lính trinh sát hàng đầu của cục tình báo loài người đã bắt đầu vào tìm kiếm tung tích của anh ta, thế nhưng bao nhiêu ngày trôi qua vẫn chẳng có tin tức nào được truyền ra từ lãnh địa zombie.

Hứa Mộ Triều nghĩ mình cũng không đến mức hồn siêu phách lạc vì Thẩm Mặc Sơ, thế nhưng mỗi lần rảnh rỗi, một vài hình ảnh vụn vặt vẫn lóe lên trong đầu cô, không sao xua đi được. Nụ cười của anh ta, sự trầm mặc của anh ta, cả bóng dáng anh tuấn, rắn rỏi, vững vàng như tùng bách và mùi máu tanh trên người anh ta…

Cô nghĩ đúng là cô đang rất đau lòng. Từ lúc quen biết Thẩm Mặc Sơ đến bây giờ, cô luôn không biết anh ta sống chết ra sao, nhưng mỗi lần nghĩ tới anh ta, trong lòng cô lại dấy lên cảm giác đau xót. Chỉ là cô vốn đã quen thói mạnh mẽ hơn bất cứ người nào khác nên đã xem nhẹ tấm chân tình nhỏ nhoi này.

Tất thảy cảm xúc đan xen lúc này có thể nói là đã bắt đầu nhen nhóm từ ngày cô bắt anh ta làm tù binh, trong bóng đêm sâu thẳm, anh ta khẽ nói với cô: "Bởi vì bản thân tôi đã từng ở trong địa ngục."

Đôi tròng mắt nhòa lệ, cô gắng sức kìm nén. Hơn một trăm năm nay, số lần cô rơi nước mắt chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Lần đầu tiên là vì Cố Lệ, lần thứ hai là vì Thẩm Mặc Sơ.

Không, đây không phải là lúc để cô khóc lóc. Hứa Mộ Triều ngước mắt lên, nhìn ngọn đèn bất diệt tỏa sáng trong đêm.

Chỉ có chiến tranh, chỉ có chiến thắng thì Thẩm Mặc Sơ mới có hi vọng sống sót.

Cố Triệt là toàn bộ hi vọng chiến thắng của cô.

Cô lập tức chạy lên gác. Người hầu thấy cô thì nhíu mày, hạ giọng nói: "Lâu lắm không thấy cô."

"… Tôi ở tiền tuyến suốt." Hứa Mộ Triều đáp qua loa rồi bước vào phòng.

Trong phòng, Cố Triệt đang chắp tay đứng trước bản đồ tác chiến màu xanh, anh chậm rãi xoay người lại.

Sáng sớm mùa đông, sương xuống rất lạnh, vậy mà anh cũng không cần lò sưởi, trong bộ quân phục phẳng phiu, khuôn mặt trầm tĩnh, trắng trẻo của anh còn sạch sẽ và lạnh lẽo hơn những bông tuyết rơi bên ngoài cửa sổ.

Trên đời này, thiên tài quân sự phân ra rất nhiều loại. Có loại rành về bày mưu tính kế; có loại dụng binh như thần; cũng có loại hành quân mạnh mẽ, bách chiến bách thắng. Qua những trận chiến trong thời gian này, sau khi có cơ hội quan sát tài thao lược trong doanh trại cơ sở đến chỉ huy thực chiến của Cố Triệt, cô mới biết, thì ra trên đời này còn có người hội tụ đầy đủ đặc điểm của ba loại thiên tài trên. Đó là lí do tại sao hình ảnh của anh trong quân đội, trong lòng bách tính loài người lại sánh nganh với chiến thần. Trong cuộc chiến với thú tộc ngày trước, khi chưa có người máy tham chiến, anh chỉ khống chế chiến lược tổng thể mà không hề nhúng tay vào chỉ huy tiền tuyến, có lẽ vì anh căn bản không coi họ là đối thủ xứng tầm.

Mà người duy nhất có thể chống lại anh – vua zombie – lúc này lại bặt vô âm tín.

Hiện giờ, sáu đại quân nghe theo hiệu lệnh của anh, sau những thất bại nhỏ ban đầu, đã liên tục đánh lui liên quân zombie và người máy. E rằng đến Minh Hoằng vốn luôn tự phụ, lúc này cũng phải thẹn quá hóa giận rồi.

Cố Triệt, thống lĩnh của loài người, là vị anh hùng bất diệt, cũng là trái tim của toàn quân.

"Anh không cần ngủ sao?" Hứa Mộ Triều hỏi một câu không đầu không cuối.

Cố Triệt lẳng lặng liếc nhìn cô, sau đó ánh mặt lại tập trung nhìn lên bản đồ.

"Ba ngày sau, tôi dự định bao vây quân trung lộ của kẻ địch từ nơi này…" Anh nói bằng giọng trầm thấp. Hứa Mộ Triều đi tới bên cạnh anh, cảm nhận được hơi thở của anh cũng lạnh lẽo, trong trẻo như chính con người anh vậy.

"Kế sách này được đấy!" Cô vỗ tay hoan hô. "Nhất định là sẽ khiến cho bọn chúng sợ vãi ra quần cho coi." Có lẽ là giọng điệu của cô quá vui sướng nên đột nhiên cô thấy nơi khóe miệng Cố Triệt dường như hơi nhếch lên, nở nụ cười nhàn nhạt.

Đúng lúc này, dạ dày của cô lại chẳng thức thời, kêu lên hai tiếng "ọt ọt". Hứa Mộ Triều cũng không cảm thấy xấu hổ, thản nhiên ngước mắt nhìn Cố Triệt, hỏi: "Tôi đi bảo người hầu chuẩn bị đồ ăn. Anh có muốn ăn không?"

"Người hầu!" Cố Triệt cất giọng trầm thấp.

"Gâu gâu!" Một cục bông trắng tinh lao nhanh từ trong góc nhà ra, nhay nhay ống quần của Hứa Mộ Triều.

"Tiểu Bạch!" Hứa Mộ Triều ngạc nhiên, khom lưng ôm con chó nhỏ lên. "Hóa ra mày cũng ở đây à!"

"Nó vẫn luôn ở đây." Cố Triệt từ trên cao nhìn xuống con vật nhỏ đang nằm gọn lỏn trong lòng Hứa Mộ Triều. "Chắc nó vừa mới ngủ dậy."

"Tao đến đã lâu như vậy… Tính cảnh giác quá thấp, xem ra nhà cửa không trông cậy gì được ở mày rồi." Hứa Mộ Triều trêu con chó nhỏ.

Tiểu Bạch vùi đầu vào lòng cô, rên ư ử.

Rời khỏi phòng Cố Triệt, tâm tình của Hứa Mộ Triều ổn định hơn nhiều. Cô chậm rãi đi về phòng mình, vệ binh dưới lầu cúi đầu chào cô. Nhìn gã vệ binh trẻ tuổi thở ra khói lạnh, khuôn mặt đỏ ửng vì giá rét, lòng cô bất giác chùng hẳn xuống.

Bao nhiêu binh sĩ hi sinh trong yên lặng rốt cuộc là vì hòa bình hay vì ham muốn chinh phục của kẻ đứng đầu?

Thẩm Mặc Sơ, còn anh thì vì cái gì?

Tâm thần chấn động, cô lập tức thu lại dòng suy nghĩ, không tiếp tục nghĩ tới Thẩm Mặc Sơ nữa. Hiện giờ chỉ có chiến đấu mà thôi.

Nguồn ebook: https://www.luv-ebook.com

Mắt thú trong đêm đen cũng không cần nhiều ánh sáng lắm, cô bước từng bước, dọc theo bậc thang lạnh lẽo, tối om. Cô mở cửa phòng, đây là gian phòng ngủ hơn ba mươi mét vuông, rèm cửa sổ rất dày, giường đệm rất êm ái, trong thời chiến đây đã là điều kiện tốt nhất rồi.

Cô ném áo khoác lên sô pha, chỉ mặc chiếc áo sơ mi mỏng, nằm phịch xuống giường, đôi mắt mở to, nhìn trần nhà trân trối.

Vẫn không kìm được mà nghĩ tới anh ta.

"Mẹ kiếp! Nhất định là anh ấy vẫn còn sống." Cô lẩm bẩm. "Vua zombie bất tử cả trăm năm, không thể dễ dàng chết như vậy. Chắc chắn không thể! Tuyệt đối không thể!"

"Đúng vậy, tuyệt đối không thể!" Một giọng nói trầm thấp mang đầy ý cười lặng lẽ vang lên phía sau lưng cô.

Toàn thân Hứa Mộ Triều cứng đờ, cô quay phắt đầu lại với tâm trạng ngạc nhiên xen lẫn vui sướng. "Anh…"

Trong góc phòng âm ủ, người nọ chậm rãi đi tới, dáng người cao lớn, lặng lẽ trong đêm tối.

"Anh đến đón em." Anh ta dịu dàng nói.

Chương 57: Dục vọng của zombie

Dưới ánh đèn êm dịu, gương mặt giống như tượng tạc của anh ta càng thêm anh tuấn, dịu dàng. Anh ta cúi đầu nhìn cô, ánh mắt đen láy nhuốm một vẻ thâm trầm khó hiểu.

"Anh… Thật tốt quá!" Hứa Mộ Triều mừng rỡ, đi về phía Thẩm Mặc Sơ. "Hôm đó, anh làm em sợ muốn chết! Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy? Sao anh lại đột ngột tới đây thế?"

"Anh bị trọng thương, may mà trốn thoát được." Giọng nói của anh ta rất khẽ và êm ái. "Huggins vẫn chưa chết, hắn đã khống chế toàn quân zombie. Anh chỉ có thể tới tìm em."

Ngay từ sớm, Hứa Mộ Triều đã mơ hồ đoán được chuyện này, trong lòng hết sức bất an, thế nhưng hôm nay nhìn thấy Thẩm Mặc Sơ bình an vô sự, cô không khỏi vui mừng khôn xiết. Ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu cô chính là muốn lập tức chạy đi báo cho Cố Triệt và các vị tướng lĩnh biết.

"Anh ngồi tạm ở đây nghỉ ngơi một chút đi!" Cô vội vàng nói. "Để em đi báo với Cố Triệt."

Thẩm Mặc Sơ lập tức vươn cánh tay mạnh mẽ, lạnh lẽo tóm chặt lấy cô.

Cô có chút kinh ngạc quay đầu lại, trong lòng hết sức kinh hãi. Chẳng biết từ lúc nào, Thẩm Mặc Sơ đã áp sát vào người cô. Khoảng cách giữa hai người gần đến mức cô có thể cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo như màn đêm tăm tối tỏa ra từ người anh ta.

Anh ta cúi đầu nhìn cô, trong mắt không hề có nét cười, cũng không có sự kích động, càng không có vẻ dịu dàng, tình cảm như ngày trước. Thay vào đó là ánh mắt sáng quắc, lóe lên những tia xa lạ.

Rốt cuộc Hứa Mộ Triều cũng nhận ra anh ta khác lạ ở điểm nào.

Chính là đôi mắt. Trước đây, khi ở trạng thái con người, mắt anh ta luôn đen láy, sáng ngời. Thế nhưng hôm nay, trong màu đen sâu thẳm lại ánh lên những tia sáng màu xanh lá. Tựa hồ từ

sâu trong cơ thể có một sức mạnh nào đó đang từ từ làm ô nhiễm đôi mắt thuần khiết đó.

"Anh làm sao vậy?" Cô gắng sức giãy dụa. Thế nhưng đôi tay anh ta lại giống như gọng kìm, không mảy may suy suyển. Anh ta nhích người đến, ôm cô vào lòng.

Hứa Mộ Triều bực bội kêu lên một tiếng, đôi cánh phía sau lưng trong nháy mắt sải rộng ra, làm rách cả chiếc áo sơ mi đang mặc trên người. Cô ngước đôi mắt màu xanh biếc lên, trong đôi mắt ngập tràn sự nghi hoặc và cảnh giác. Những chiếc móng vuốt sắc bén cũng tạo thành tư thế phòng vệ giữa hai người.

"Anh đã nói rồi, em là của anh." Giọng Thẩm Mặc Sơ rất dịu dàng. Anh ta đưa tay lên, không hề có ý tấn công, mà chỉ nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô.

Mặt Hứa Mộ Triều đỏ bừng lên. "Tôi đã nói đợi sau khi chiến tranh kết thúc, tôi sẽ xem xét lại, huống chi lúc này tình hình chiến sự vô cùng khẩn cấp, anh mau theo tôi tới gặp Cố Triệt đi…"

Cô còn chưa dứt lời đã đột nhiên á khẩu. Dường như Thẩm Mặc Sơ không hề lắng nghe lời cô nói, cứ từ từ áp sát ánh mắt nóng rực, gương mặt anh tuấn tới gần cô.

"Mộ Triều, Mộ Triều…" Anh ta khẽ gọi tên cô hết lần này đến lần khác, khiến cô cảm nhận được vài phần bi thương và cô quạnh trong giọng nói trầm khàn đó. Thế nhưng khi nhìn vào mắt anh ta, cô lại chỉ thấy màu xanh lá càng lúc càng lan rộng, ánh sáng đó rất mạnh mẽ và không hề có một tia ấm áp.

"Anh buông tôi ra trước đã, có gì chúng ta từ từ nói…" Móng vuốt của cô rốt cuộc cũng bật ra, để hờ trước ngực anh ta, không có ý tấn công mà chỉ cố gắng giãy thoát. Không ngờ anh ta đột nhiên kéo cô lại, hung hăng ôm chặt, khiến cả người cô áp sát vào lồng ngực rắn rỏi của anh ta.

"Anh!" Động tác của anh ta mặc dù hết sức thân mật nhưng cô không thể cảm nhận được chút dịu dàng nào trong đó, thay vào đó là cảm giác sợ hãi tột cùng.

Cả người cô bị anh ta ôm gọn vào lòng chỉ bằng một tay. Sau đó, anh ta đưa cánh tay kia lên, siết chặt lấy chiếc cằm nhỏ của cô, khiến cô không quay ngang quay ngửa được nữa.

Hứa Mộ Triều rút mạnh bộ móng vuốt ra, cổ, ngực và cánh tay Thẩm Mặc Sơ bỗng chốc có thêm mấy vết thương sâu. Hứa Mộ Triều biết uy lực của bộ móng vuốt của mình, chắc chắn

anh ta rất đau. Thế nhưng anh ta vẫn không nhúc nhích dù chỉ một li, trái lại còn nhìn cô chăm chú hơn.

"Anh làm sao vậy?"

Anh ta rất thông minh, cũng rất mạnh mẽ, dễ dàng giữ chặt được các khớp xương chủ đạo của cô. Cho dù cô có khỏe đến cỡ nào cũng không thể động đậy. Thẩm Mặc Sơ chưa từng ép buộc cô, tại sao hôm nay anh ta lại hành động như vậy?

"Ngoan nào, đừng làm ồn." Giọng nói vốn thật thà, chất phác của anh ta lúc này bỗng trở nên trầm thấp một cách lạ kì. "Để anh ôm em một lát."

"Nhưng anh đang bị chảy máu kia mà, thả tôi xuống đi!" Hứa Mộ Triều không sao hiểu nổi, tại sao anh ta phải khăng khăng cố chấp như vậy?

"Người phụ nữ của anh…" Cánh tay của anh ta mạnh mẽ mà dịu dàng, trong giọng nói lại có mấy phần si mê. Anh ta nhanh chóng bế bổng cô lên, đặt xuống giường.

"A!" Hứa Mộ Triều hoảng hốt kêu lên, bởi cơ thể cao lớn, rắn rỏi của anh ta trong nháy mắt đã nằm đè lên người cô.

Đây không phải là lần đầu tiên hai người có những cử chỉ thân mật, thế nhưng hôm nay, khi cơ thể quen thuộc, từng chạm vào thân thể cô lại ghìm chặt, không cho cô có bất cứ khe hở nào để nhúc nhích, trong lòng Hứa Mộ Triều lại không khỏi nảy sinh sự kinh hoảng tột cùng.

Cơ thể của anh ta hết sức hoàn mĩ, hơi thở cũng vô cùng quen thuộc, thế nhưng ánh mắt của anh ta… Hứa Mộ Triều tuyệt vọng nhìn đôi mắt đã hoàn toàn đổi sang màu xanh lá của Thẩm Mặc Sơ.

"Buông tôi ra! Cứu tôi với!" Cô kêu cứu, lại bị bàn tay to khỏe của anh ta bịt chặt miệng. Trong nháy mắt, cô bị nghẹt thở đến đỏ cả mặt, thế nhưng trong đôi mắt của anh ta lại không có bất cứ sự thương hại nào. Hứa Mộ Triều rốt cuộc cũng có thể khẳng định, đôi mắt dịu dàng mà chính trực trước kia bây giờ chỉ tràn ngập dục vọng đen tối.

"Chúng ta bắt đầu thôi." Anh ta thì thầm vào tai cô, như thể một người tình. Vậy nhưng lại khiến cô sợ hãi không thốt nên lời, cũng không thể cựa quậy, nơi trái tim vô cùng đau đớn, xót xa. Thẩm Mặc Sơ, rốt cuộc anh bị làm sao vậy? Đây không phải là anh, người đàn ông này nhất định không phải là anh.

Thế nhưng cô hoàn toàn không biết, Thẩm Mặc Sơ căn bản không thể trả lời được câu hỏi này.

Hai giờ sáng, bốn vòng cảnh vệ bên ngoài tăng cường canh gác, căn cứ chỉ có khoảng năm trăm cảnh vệ loài người, tập trung ở bộ chỉ huy tối cao lâm thời

Nguyên soái Cố Triệt chỉ huy quân tiền tuyến chiến đấu ác liệt, thức trắng đêm không ngủ. Anh ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy gian phòng của Hứa Mộ Triều nằm trên căn gác nhỏ cách đó vài trăm mét cũng cả đêm sáng đèn giống như phòng anh.

Dưới lầu là những cao thủ cảnh vệ cấp cao, vậy mà lại không hề phát hiện ra có người xâm nhập. Hệ thống camera giám sát tân tiến nhất cũng không quay được hình ảnh nào bất thường.

Trên chiếc giường lớn mờ ảo dưới ánh đèn, Thiếu tướng Hứa Mộ Triều – trái tim của thú tộc, thân tín của Cố Nguyên soái – đang bị dồn vào góc chết, từ đầu đến chân không thể nhúc nhích. Trong khi đó, vua zombie mạnh mẽ mà dịu dàng lại đang vùi đầu vào cổ cô.

Khi dục vọng bị khiêu khích đến triệt để, trong mắt vua zombie, phản ứng và thái độ của cô đã không còn là điều quan trọng nữa. Bờ môi lạnh lẽo của anh ta vội vàng và vồ vập, đặt từng nụ hôn nóng bỏng dọc từ mặt đến vành tai rồi xuống bả vai mảnh khảnh, láng mịn thấp thoáng sau lớp áo sơ mi của cô.

Hình ảnh đó lại càng kích thích vua zombie, khiến nụ hôn của anh ta rơi xuống người cô càng sâu thêm. Hứa Mộ Triều chỉ cảm thấy nơi hõm vai đau đớn từng cơn nhưng lại không thể lên tiếng, cũng không cách nào nhúc nhích.

Hứa Mộ Triều không biết quần áo trên người cô đã bị cởi bỏ lúc nào, càng không biết mình đã khôi phục lại hình dáng con người tự bao giờ. Chỉ có điều, khi ngước mắt lên, liền nhìn thấy mái tóc ngắn, đen mượt và bả vai rộng lớn, cường tráng như báo hoang của Thẩm Mặc Sơ hiển hiện trước mắt.

Lẽ nào anh ta đã hạ độc cô? Thế nên dù đã thoát khỏi vòng tay kìm kẹp của anh ta nhưng cơ thể cô vẫn mềm nhũn, muốn cử động cũng không được. Cô định lên tiếng, thế nhưng kì lạ là âm thanh cô phát ra chỉ có những tiếng thở dốc nhẹ nhàng.

Thẩm Mặc Sơ vùi đầu vào ngực cô, ra sức hít hà. Cảm giác tê dại đến thấu xương này trong nháy mắt đã lan ra toàn thân khiến cô không ngừng run rẩy. Khi anh ta ngẩng đầu lên,

chăm chú nhìn cô bằng ánh mắt thâm trầm, thứ cô nhìn thấy lại chỉ là hai ngọn lửa thiêu đốt giữa đêm đen, hết sức nhức nhối.

"Anh muốn em." Bờ môi anh ta dần trượt xuống, bàn tay cũng di chuyển xuống eo cô.

"Em cũng muốn anh." Cô nghe thấy mình vang lên. Nhất định là do thuốc mê, nên cô mới nói ra những lời như vậy. Trong nội tâm của cô lúc này không hề có chút xấu hổ, do dự hay đau khổ nào.

Sự ham muốn của cô, dưới sự kích thích của đôi môi và bàn tay của Thẩm Mặc Sơ, càng lúc càng trở nên mãnh liệt, trong đầu cô phút chốc chỉ còn lại dục vọng dâng trào. Đôi tay cô đã khôi phục lại chút sức lực, liền chậm rãi ôm chặt lấy bả vai rắn chắc của anh ta. Cơ thể Thẩm Mặc Sơ vì sự chủ động động chạm này của cô mà đột nhiên run rẩy.

Cô nghĩ, thì ra ý chí có kiên cường đến cỡ nào cũng không thể chống cự nổi vua zombie.

"Mộ Triều yêu dấu…" Anh ta nói với giọng khàn khàn. "Em phải luôn nhớ tới anh đó, Mộ Triều." Anh ta vừa nói, ánh mắt vừa chăm chú nhìn cô không chớp. Sau đó, anh ta chống người dậy.

"Ừm… Ai có thể quên vua zombie được chứ!" Cô đáp.

Nghe thấy câu trả lời cua cô, Thẩm Mặc Sơ cúi xuống, hôn cô một nụ hôn thật sâu, nuốt hết những tiếng thét đau đớn của cô vào miệng. Anh ta chậm rãi hòa vào cô, từng chút từng chút một.

Phản ứng của Hứa Mộ Triều hết sức quyến rũ, Thẩm Mặc Sơ nghĩ bất kì kẻ nào trong tình huống này cũng không thể kiềm chế nổi. Thế nhưng vua zombie chỉ một mực hôn đôi môi cô một cách dịu dàng, anh ta không muốn khiến cô đau đớn, mà muốn lần đầu tiên của cô chỉ có sự ngọt ngào.

Rốt cuộc anh ta cũng hoàn toàn xâm chiếm được cô. Hai tay ôm siết lấy cơ thể mảnh mai của cô, Thẩm Mặc Sơ cảm thấy có hôn bao nhiêu cũng không đủ. Lúc này, không chỉ có hai cơ thể dính sát vào nhau mà hai trái tim cũng hòa chung một nhịp.

Hứa Mộ Triều khẽ nở nụ cười mãn nguyện, như một đóa hoa kiều diễm từ từ nở rộ trong lòng vua zombie.

Nở rộ với một mình anh ta, nở rộ trong trái tim sớm đã mục ruỗng cả trăm năm của anh ta.

"Mộ Triều…" Thẩm Mặc Sơ không kìm được, khẽ gọi tên cô. "Em đẹp lắm!" Anh ta thở dài, vươn tay ra, lấy chiếc gương trang điểm bên giường, đưa tới trước mặt cô.

Cô mở to đôi mắt nhìn cơ thể mềm mại, quyến rũ của cô gái trong gương. Mái tóc đen xõa tung trên bờ vai trắng ngần, gò má ửng hồng, trong đôi mắt đen mơ hồ hiện ra những tia sáng màu xanh lá. Xuống dưới một chút nữa là bả vai mềm mại in dấu răn thuộc về zombie, vừa sâu vừa đỏ, giống như một dấu ấn không thể xóa nhòa.

Ồ, thì ra là thế. Cô thản nhiên ngộ ra, chẳng trách cô không thể cự tuyệt, chẳng trách cô lại ham muốn như vậy. Thì ra anh ta đã cắn cô. Thì ra trong cơ thể của cô đã có máu của anh ta.

Thì ra cô cũng trở thành zombie mất rồi.

Một tân zombie không có nhân tính, thâm trầm, lạnh lùng, vĩnh viễn trung thành với vua zombie.

Chương 58: Sau khi vượt qua giới hạn

Chưa bao giờ mùa đông ở đại lục lại lạnh giá như năm nay. Những cơn bão tuyết tựa hồ vĩnh viễn không bao giờ ngừng, khiến toàn bộ khu căn cứ chìm trong một màn tuyết dày, trắng xóa. Tiết trời này thật khiến người ta chẳng làm gì cũng cảm thấy mệt mỏi.

Nguyên soái thức trắng đêm làm việc nhưng lại không có vẻ uể oải chút nào. Anh ngước mắt nhìn về phía tòa nhà xa xa, nơi đã bị tuyết bao phủ, chỉ còn lại một màu trắng toát lạnh lẽo, ngay cả song cửa cũng đọng tuyết, tỏa ra hơi lạnh mơ hồ.

Người hầu đưa bữa sáng đến, theo ánh mắt của anh, liếc ra phía ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: "Tối hôm qua, Thiếu tướng Hứa báo cáo xong rồi về phòng ngay, nghe nói đến giờ vẫn chưa dậy. Tôi nghĩ chắc là cô ấy quá mệt mỏi nên dặn cảnh vệ đừng quấy rầy cô ấy."

Nguyên soái khẽ gật đầu, cúi xuống nhìn khay đồ ăn trong tay người hầu. Người hầu lập tức nói: "Lúc nào cô ấy thức dậy sẽ có người mang đồ ăn đến cho cô ấy ngay."

Nguyên soái nhìn người hầu do chính tay cha mình cẩn trọng lựa chọn, đã ở bên anh từ lúc anh còn nhỏ xíu, khẽ khàng cất lời: "Có phải sự quan tâm của tôi dành cho cô ấy đã vượt quá giới hạn của cấp trên đối với cấp dưới rồi không?"

Người hầu lắc đầu, nói: "Mọi chuyện Nguyên soái làm đều không hề vượt quá giới hạn."

Nguyên soái không nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lặng nhìn cánh cửa sổ đang đóng chặt phía xa xa. Cánh cửa bị tuyết phủ trắng xóa, hoa văn điêu khắc trên đó cũng hết sức đơn giản, thế nhưng dưới màn mưa tuyết dày đặc lại trở nên vô cùng sinh động.

Một lúc sau, người hầu đang chuẩn bị lui ra ngoài, lại nghe thấy Nguyên soái khẽ lẩm bẩm: "Nên làm như thế nào đây?"

Đối lập với tiết trời lạnh giá bên ngoài cửa sổ là những màn nóng bỏng bên trong phòng ngủ của Hứa Mộ Triều.

Lúc này đã là chín giờ tối, vậy là đã mười tám tiếng trôi qua.

Cho dù có sức chiến đấu đứng đầu thú tộc nhưng Hứa Mộ Triều vẫn cảm thấy mệt mỏi không sao chịu nổi. Còn vua zombie thì vẫn tràn trề sinh lực, không có chút uể oải, rã rời. Trong lúc Hứa Mộ Triều nằm nghỉ, anh ta yên lặng chăm chú ngắm nhìn cô, hít hà mái tóc và thưởng thức mùi thơm từ cơ thể cô, khi không kìm được nữa, anh ta lại tiếp tục thể hiện tình cảm mãnh liệt của mình.

Thẩm Mặc Sơ quấn lấy cô không rời. Trong giây phút đó, anh ta liếc nhìn cơ thể hai người qua tấm gương to, thấy sự mãn nguyện của cô và sự thỏa mãn của anh ta đã hòa làm một.

Từ lúc trở thành bán thú, dục vọng của Hứa Mộ Triều luôn bị ý chí kìm hãm mãnh liệt, không ngờ dưới sự dịu dàng của vua zombie, lại bùng nổ một cách mạnh mẽ đến vậy. Cô nằm trong vòng tay siết chặt của anh ta, chỉ cảm thấy ngay cả những ngón chân cũng rã rời như thể không còn là của mình nữa.

Quấn quýt suốt một ngày một đêm, vua zombie rốt cuộc cũng hài lòng, không tiếp tục đòi hỏi nữa.

"Bán thú bé bỏng… Cả đời này, cả ngày lẫn đêm, em đều là của anh." Anh ta ôm cô lên, nói: "Ngoan nào, chúng ta đi tắm nhé!"

Cô mở đôi mắt mịt mờ như có màn sương bao phủ ra, vòng tay ôm chặt lấy cổ anh ta, vùi đầu vào lồng ngực rắn chắc của anh ta. Động tác nhỏ xuất phát từ bản năng này lại khiến vua zombie không kìm được, cúi đầu hôn lên bờ môi bỏng rát của cô. Mãi đến khi cô thở hổn hển, anh ta mới rời ra.

Nhưng khi nhìn thấy cơ thể trắng nõn, mịn màng của cô thoắt ẩn thoắt hiện trong làn nước ấm, năng lực kiềm chế của vua zombie bỗng nhiên tan thành mây khói. Ngước đôi mắt màu xanh lá, sáng lấp lánh lên, anh ta bật cười, nói: "Thì ra anh lại yêu em nhiều đến vậy, Hứa Mộ Triều à."

Hứa Mộ Triều nghe thấy vậy thì cũng mỉm cười. "Em nghĩ em không yêu anh, Thẩm Mặc Sơ, thế nhưng em lại yêu vua zombie."

Vua zombie yên lặng trong chốc lát rồi đặt cô vào giữa bồn tắm, bàn tay quen thuộc khẽ ve vuốt tấm lưng trần của cô, sự va chạm lúc này so với những lần trước lại càng thêm mãnh liệt.

Mãi đến khi cô thở hổn hển, mềm nhũn trong lòng vua zombie, anh ta mới đưa tay khẽ nâng khuôn mặt trong sáng của cô lên.

"Chúng ta cùng đi giết Cố Triệt, sau đó mãi mãi ở bên nhau, được không?"

"Được, vua zombie.

Thế trận ở tiền tuyến đang rơi vào tình trạng vô cùng khó khăn, đáng lo ngại. Trong đêm đông lạnh giá, căn cứ chỉ huy của loài người chìm trong vẻ tĩnh mịch, cô liêu.

Sau khi đã nghỉ ngơi một chút vào lúc chiều, Cố Triệt lại đến trước bản đồ tác chiến, căn cứ vào báo cáo tiền tuyết gửi về, anh tự suy nghĩ sách lược hành quân tiếp theo. Tiểu Bạch vẫn luôn hí hửng chạy tới chạy lui bên chân anh, tựa hồ đã quen với tính cách lạnh lùng của anh.

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng mở cửa, ngay sau đó là tiếng bước chân nhẹ nhàng vọng vào, Cố Triệt không khỏi khựng người lại.

"Ngài lại làm việc đến tận bây giờ sao?" Người đó cất tiếng nói trong trẻo, dịu dàng. "Tôi mang đồ ăn khuya người hầu chuẩn bị vào cho ngài."

Anh quay đầu lại, nhìn cô gái với mái tóc dài buông xõa trên vai. Khuôn mặt trong sáng như ngọc của cô hình như hơi khác so với lúc trước, tựa hồ có một màn sương mỏng mờ mờ ảo ảo bao phủ dung nhan kiều diễm, khiến tâm tình người đối diện không khỏi rung động.

Anh đi tới, ngồi xuống trước bàn làm việc. Tiểu Bạch mỗi lần thấy cô tới là lại vui mừng chạy đến, không hiểu sao hôm nay nhác thấy bóng cô là nó liền chui tọt vào gầm sô pha, không thấy bò ra nữa.

Cô cụp mắt xuống, khẽ khàng để mấy món ăn trông rất bắt mắt lên bàn làm việc cùa anh. Khi cô xoay người, để bát cháo dinh dưỡng nóng hổi xuống trước mặt anh, anh liền nhìn thấy những ngón tay nhỏ nhắn, trắng như ngọc của cô nổi bật trên chiếc bát sứ men xanh, mái tóc đen dài, mềm mại cũng phất qua bờ vai anh.

Hứa Mộ Triều không hề biết, thế giới của Cố Nguyên soái, trong khoảnh khắc đó đã dừng lại trong một giây.

Anh yên lặng giơ tay lên, đợi cô buông chiếc bát ra liền nhẹ nhàng nắm lấy những ngón tay mềm mại như đang cố tình trêu đùa người ta trong bóng đêm. Anh ngước đôi mắt đen láy, thâm trầm nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của cô. Trong mắt vị thống lĩnh loài người, lần đầu tiên vì một cô gái mà lộ ra thần thái kiên định như vậy.

Đúng vậy, anh không biết dùng lời lẽ để bày tỏ, cũng chẳng đủ đa tình để ngả ngớn trêu đùa cô, đối với Cố Nguyên soái – người từng bước qua cửa tử nghìn vạn lần – động tác này đã được coi là quá giới hạn. Cùng với sự kiên định của anh, những ngón tay trắng trẻo cũng giữ chặt lấy bàn tay cô, giống như một lời tuyên ngôn mơ hồ mà vô cùng vững chãi.

Mà cơ thể của cô cũng khẽ run lên dưới sự đụng chạm của anh. Cô cụp mắt xuống, giấu đi những cảm xúc kì lạ dưới hàng mi cong dài.

“Anh ăn chút gì đi.” Cô thấp giọng nói, như thể ngượng ngùng, lại có chút căng thẳng.

Anh gật đầu, bưng bát cháo lên, xúc từng thìa, một lát sau đã ăn hết. Bàn tay kia của anh vẫn nắm chặt tay cô, kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình.

Ánh mắt của anh lẳng lặng lướt qua cô, cô ngồi bên cạnh anh, vẻ dịu dàng mà e thẹn ấy khiến trong lòng anh bất giác dấy lên một niềm vui lạ lùng. Có điều anh sớm đã quên mất một điều, cô vốn là người rất giỏi trong việc che giấu cảm xúc của bản thân.

“Ngày nào anh cũng ăn muộn như thế là không tốt đâu, về sau nên ăn sớm hơn một chút.” Cô cúi đầu, dịu dàng nói.

“… Ừm.”

“Chiến đấu cũng không cần liều mạng như vậy, anh là thủ lĩnh của loài người, nếu bị thương thì biết làm thế nào.”

“… Ừm”

“Anh thật không cẩn thận gì cả, cổ áo bị dính cháo kìa.” Cuối cùng cô cũng ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đen láy ánh lên những tia chân tình. “Để tôi… lau giúp anh.”

“… Ừm”

Cô chậm rãi áp vào lồng ngực anh, hơi thở tươi mát mà lạnh lẽo, đầy nam tính của anh gần ngay gang tấc. Tay cô chậm rãi tiếp cận cổ họng anh. Mà từ nãy đến giờ, anh chỉ lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt chăm chú mà vô cùng trìu mến.

“Phập!”

Một tiếng động rất nhỏ vang lên.

Chính là lưỡi dao sắc bén đâm vào da thịt.

Con ngươi của Cố Triệt đột nhiên co lại. Ở khoảng cách gần như vậy, đối phương lại là một cao thủ như Hứa Mộ Triều, một đòn vốn dĩ nhắm ngay cổ họng lại bị Cố Triệt trong trạng thái không chút phòng bị tránh được với một tốc độ phi thường. Có điều, mũi dao nhọn giấu trong tay áo của cô cũng kịp thời đâm sâu vào bả vai trái của anh.

“Rầm!” Một tiếng động lớn vang lên. Chỉ trong nháy mắt theo phản xạ có điều kiện, Cố Triệt đã đánh cô một chưởng vào giữa ngực khiến cả người cô bắn ra xa, đập mạnh vào vách tường kim loại trong phòng.

Ngay lập tức trong khoảnh khắc ấy, bóng người màu lam đậm đứng bật dậy, dùng tốc độ nhanh hơn cả tên bắn, chạy về phía Hứa Mộ Triều. Mặc kệ bả vai đang đầm đìa máu, anh ôm cô vào lòng thật chặt, rồi cả hai ngã lăn ra đất.

“Mộ Triều…” Trong đôi mắt sắc lạnh ánh lên nỗi kinh hoàng, đau đớn đến thấu tim.

Hóa ra… hóa ra đôi mắt của cô sớm đã tối tăm như sắc trời vào đông.

Anh một tay ôm cô, một tay rút con dao găm ra khỏi bả vai mình. Máu theo vết thương hở tuôn ra xối xả, tựa như một đóa hoa xuân nở rộ nơi bả vai cường tráng của anh. Đòn đánh ban nãy của anh vốn là đòn trí mạng, vậy nhưng trong khoảnh khắc chạm vào cơ thể cô, lại gắng sức giảm bớt hơn nửa lực đạo.

Cô vẫn có thể đánh trả anh. Thế nhưng cô lại như ngây dại, cả người mềm nhũn, gục vào lòng anh, đôi mắt tối tăm như thể trống rỗng, vô hồn, cứ thản nhiên nhìn anh. Cô hệt như một con rối không có linh hồn.

Anh lùi lại, nhẹ nhàng đặt cô lên sô pha, sau đó quay người định gọi người hầu, nhưng thân hình cao lớn của anh bỗng nhiên trở nên cứng đờ. Anh bất giác quay lại nhìn cô.

Ánh mắt của cô vẫn vô hồn như cũ, cô cất giọng trầm thấp, âm u như loài ma quỷ: “Đúng vậy, tôi đã hạ độc vào bát cháo đó.”

Là loại kịch độc đủ để người có sức chiến đấu đứng đầu đại lục phải không ngừng chảy máu mà chết.

Đúng lúc ấy, cửa phòng bỗng nhiên bị ai đó khẽ khàng đẩy ra rồi lập tức khép lại.

©STENT: http://www.luv-ebook.com

“Rầm!” Một thân hình cao lớn ngã xuống đất, bất tỉnh. Đó chính là người hầu cận của Cố Triệt. Hai mắt anh ta nhắm nghiền, không biết còn sống hay đã chết.

Sau đó là mấy thân hình cao lớn vụt bước vào. Dưới sự trợ giúp của Hứa Mộ Triều, bọn họ dễ dàng thoát khỏi sự canh phòng nghiêm mật, lẳng lặng tấn công đội ngũ người hầu, lính gác của Cố Triệt rồi đột nhập vào phòng anh.

“Cố Triệt!” Vua zombie cất giọng bình thản mà vô tình. “Tao tới để lấy đầu mày.”

Ánh mắt vua zombie lướt qua người Cố Triệt, sau đó dừng lại trên người Hứa Mộ Triều. Anh ta có chút sửng sốt.

Đó là thần sắc mà anh ta chưa bao giờ nhìn thấy. Cô của đêm hôm qua có vẻ hờ hững bẩm sinh của zombie nhưng thân thể lại vô cùng nóng bỏng, sắc xanh trong mắt như có ánh lửa thiêu đốt, vô cùng quyến rũ và mê đắm. Thế nhưng hôm nay, cô lại giống như một xác chết, nằm đờ đẫn trên sô pha, hai mắt tối đen, u ám và vô hồn.

"Mộ Triều." Anh ta cất tiếng gọi. "Đến đây với tôi."

Vậy nhưng Hứa Mộ Triều lại không có bất cứ phản ứng nào.

"Mày đã làm gì cô ấy?" Giọng nói của Cố Triệt hết sức lạnh lùng, ẩn chứa nỗi căm hận đủ để khiến bất cứ kẻ nào cũng phải run rẩy. Máu tươi vẫn không ngừng rỉ ra từ vết thương trên vai anh, chất kịch độc trong dạ dày cũng theo các mạch máu lan ra toàn thân. Cơ thể anh hơi nghiêng ngả, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch, vậy nhưng vẻ anh tuấn, kiên cường vẫn không vì thế mà bị lu mờ.

Anh nhìn chằm chằm vào vua zombie, không chút sợ hãi.

"Tao và cô ấy sẽ ở bên nhau mãi mãi." Vua zombie nhìn sắc mặt càng lúc càng trắng bệch của thủ lĩnh loài người, nhếch môi cười. "Còn mày, mày sẽ cùng diệt vong với loài người."

Nói rồi, anh ta phất tay, vài tên zombie phía sau lập tức tiến lên bao vây Cố Triệt.

Phía sau Cố Triệt, Hứa Mộ Triều vẫn nằm im trên sô pha, đôi mắt mở to vô hồn, tựa như không hề nghe được hiệu lệnh của vua zombie, cũng không nhìn thấy thân ảnh cô đơn, bất khuất sừng sững của Cố Triệt.

Chương 59: Tê liệt

Hứa Mộ Triều nghiêng đầu nhìn nhưng chỉ có thể thấy những cái bóng mờ mờ di chuyển, mùi máu tanh nồng không ngừng xộc thẳng vào mũi, toàn thân cô đã hoàn toàn tê liệt.

Đúng vậy, chính là cảm giác tê liệt. Trước mắt cô hiện lên vô vàn khuôn mặt, thế nhưng cô không thể nhận ra đó là những ai, có ánh mắt nóng rực, cũng có ánh mắt sắc lạnh, không ngừng xoay tròn trước mắt cô.

Cô chỉ cảm thấy chết lặng, trong lòng trống rỗng lạ kì. Giống như cô và những người trước mặt, cùng cái đêm đủ để khiến thế cục của cả đại lục bỗng nhiên thay đổi này, chẳng liên quan gì tới nhau mà cách xa nhau hàng nghìn dặm. Cô có cảm giác linh hồn mình như thoát khỏi thể xác, lặng lẽ mà bàng quan chứng kiến tất thảy những gì đang xảy ra. Bất kể đó là Cố Triệt, đám zombie hay là vua zombie mà mới hôm qua cô còn tuyên thệ sẽ tuyệt đối trung thành.

Chuyện này là sao? Tại sao mọi thứ lại giống như một giấc mơ đến vậy? Hôm qua, rõ ràng là cô đã biến thành zombie mà? Dấu răng trên bả vai, sự thờ ơ xuất phát từ nội tâm, cảm xúc thần phục cuồng nhiệt đối với vua zombie rõ ràng đã ăn sâu vào tận xương tủy, vậy mà lúc này, tại sao trong ánh mắt cô, vua zombie cũng như một kẻ xa lạ?

Những thay đổi này bắt đầu từ lúc nào?

Đầu cô đột nhiên đau như búa bổ, kí ức từng chút, từng chút quay về…

Cô rút con dao găm ra đâm vào bả vai anh… Đôi mắt đẹp đẽ song lại hiện lên vẻ khiếp sợ… Máu tuôn ra từ bả vai trái của anh, đỏ thẫm như một đóa hoa nở rộ… Anh ôm lấy cô, trong mắt hiện rõ một nỗi đau kinh hoàng…

Phải rồi, chưa bao giờ, cũng chưa có ai từng nhìn thấy trong mắt vị thống lĩnh loài người lại xuất hiện nỗi đau đớn kinh hoàng đến vậy. Từ giây phút đó, cô đột nhiên chết lặng, toàn bộ mạch máu trong cơ thể cũng như đông cứng lại.

Ánh mắt của anh, cho tới bây giờ vẫn luôn cao ngạo, lạnh lẽo như băng, làm sao có thể xuất hiện vẻ đau đớn đó chứ? Là ai đã nhẫn tâm khiến anh đau đớn đến thế?

Cô không còn nghe thấy gì, toàn thân cũng không thể cử động. Một nỗi thống khổ xuất hiện rồi cứ thế gặm nhấm tâm hồn cô, từ từ ăn sâu vào tận cốt tủy. Bởi vì đã đánh mất thính giác, xúc giác nên nỗi đau khổ kia càng lúc càng rõ ràng, càng lúc càng mãnh liệt.

Thế nhưng, lúc này, cô bỗng nhiên quên cả đau đớn. Thứ duy nhất còn sót lại trong đầu chính là hình ảnh lặng lẽ diễn ra ngay trước mắt.

Giữa đêm đông lạnh giá, trong thư phòng của Cố Nguyên soái, những tên cao thủ zombie đang chậm rãi bao vây anh. Từ góc độ của cô, chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh màu xanh đậm cao lớn, đơn độc đứng đó, không hề nhúc nhích.

Mà lúc này, vua zombie đang khoanh tay đứng ngoài vòng chiến, đôi mắt đen tối, vô cảm

nhìn chằm chằm vào đối thủ cân sức cân tài với mình.

Đám zombie nói với nhau mấy câu gì đó rồi ai nấy đều nở nụ cười hèn hạ, gian trá. Mà bóng dáng màu xanh đậm kia vẫn kiên nghị như cũ.

Đám zombie xông lên với tốc độ cực nhanh. Thống lĩnh loài người đang bị trọng thương, lại trúng kịch độc cũng bất ngờ ra tay.

Cuộc giao đấu đầu tiên kết thúc khi hai gã zombie bị quăng mạnh ra ngoài, đập vào tường, máu thịt tả tơi, trút hơi thở cuối cùng.

Hứa Mộ Triều nhìn thấy ngay cả vua zombie cũng lộ vẻ kinh ngạc. Đúng vậy, ai có thể ngờ, trong lúc bị thương nặng lại trúng chất kịch độc, thế mà Cố Triệt vẫn có thể sừng sững, bất khuất như một gốc tùng đầy kiêu hãnh như thế?

Vậy nhưng những tên zombie còn lại đã nhanh chóng bắt được thống lĩnh loài người. Hai tên túm lấy cánh tay của anh, mấy tên còn lại đá vào đầu gối anh. Nếu lúc này Hứa Mộ Triều còn thính giác, chắc hẳn cô đã nghe thấy tiếng xương gãy răng rắc.

Cô không nghe thấy gì, thậm chí còn không nhìn thấy sắc mặt kiên cường, bất khuất của Cố Triệt. Cô chỉ thấy bọn chúng đá mạnh vào chân anh, thấy cơ thể anh bị bọn chúng đánh đấm túi bụi, thấy thân hình cao lớn của anh đổ rạp xuống, trở nên yếu đuối dưới gọng kìm của hai gã zombie đang trói nghiến tay anh.

Cảm giác đau nhói nơi lồng ngực bỗng nhiên rõ ràng hơn.

Đó là một cơn đau buốt không gì tả nổi khiến toàn thân cô run rẩy không ngừng. Cô đột nhiên nhớ tới đoạn hồi ức xa xôi mà quen thuộc đó.

Đúng rồi, khi Quang ảnh thứ cùng cô hợp thể, cô cũng có cảm giác đau đớn y hệt thế này. Là cảm giác đau đớn xé ruột xé gan, như thể mỗi một tế bào trên cơ thể đều đang nhỏ máu.

Trong đầu tựa hồ có những tia sáng xẹt qua, vừa rực rỡ vừa hỗn độn. Cô bắt đầu thở hổn hển, nỗi tuyệt vọng cùng niềm hi vọng đồng thời trào dâng trong lòng. Lần này là gene nào sẽ tiêu diệt gene nào đây?

Cô tự nhủ với mình: Hứa Mộ Triều, ngươi không thể khuất phục được, cũng không thể chết,

tuyệt đối không thể. Bất kể là Hứa Mộ Triều hay là Quang ảnh thú, cũng không thể khuất phục sự xâm phạm này.

Bởi vì Cố Triệt… bởi vì anh ấy…

Vị thủ lĩnh loài người cao quý ủ rũ gục đầu xuống, bên khóe miệng rỉ ra một dòng máu tươi. Nếu nhân dân đế đô mà nhìn thấy cảnh này, chắc hẳn bọn họ sẽ đau lòng đến chết. Thế nhưng âm mưu và ám sát, tình yêu và sự phản bội từ xưa đến nay vẫn luôn đến mà không báo trước. Nơi cách đế đô hàng nghìn kilômét, ở căn cứ lâm thời của bộ chỉ huy, trong thư phòng của Cố Nguyên soái, sự việc này đã lặng lẽ xảy ra.

Không thể dùng súng, vì bất kể là loại súng giảm thanh nào cũng sẽ có khói thuốc súng làm kinh động đến bộ phận giám sát. Cũng không thể dùng dao, bởi khi lẻn vào khu căn cứ, tất thảy những dụng cụ có lưỡi sắc đều không thể tránh khỏi tia hồng ngoại ở tuyến phòng ngự. Thế nên đám zombie đành dùng tay không để tấn công Nguyên soái đang dần chìm vào cơn hôn mê.

Một gã zombie lạnh lùng giáng một đấm thật mạnh vào bụng Cố Triệt. Cố Triệt lập tức gập người lại vì đau đớn, sau đó anh ngẩng đầu lên, máu tươi từ miệng phun ra thành dòng. Dòng máu đó trào lên nơi lục phủ ngũ tạng bị tổn thương, như đang tiễn biệt vị thống lĩnh loài người, dưới sàn, từng vũng máu lớn không ngừng lan rộng.

Mùi máu tanh kích thích thị giác của vua zombie. Dù sao thì anh ta vẫn mang lòng kính trọng vị Nguyên soái loài người bất khuất này, không đành lòng làm nhục anh thêm nữa. Vua zombie khẽ nhíu mày, tỏ ý muốn đám thuộc hạ hãy nhanh chóng giải quyết Cố Triệt.

Hết đòn này đến đòn khác, liên tục giáng lên bụng, ngực, hông… của Cố Triệt. Mỗi một đòn đều khiến toàn thân anh đau đớn vô cùng, máu tươi không ngừng phun ra từ miệng và những vết thương. Ngay cả đám zombie cũng có chút mất kiên nhẫn. Tại sa anh vẫn chưa tắt thở, tại sao đã mất đi ý thức rồi mà vẫn gắng gượng chống đỡ?

Phía sau Cố Triệt, trên chiếc sô pha mà anh và Hứa Mộ Triều thường ngồi.

Dưới quyền cước, trong màn máu tươi, thân ảnh màu xanh đậm mềm nhũn, vô cùng yếu ớt đó tựa như một tảng đá nặng nghìn cân đè lên trái tim của Hứa Mộ Triều, mỗi một đòn, mỗi một giọt máu như những lưỡi dao găm, không ngừng đâm sâu vào tâm hồn cô.

Cố Triệt… Cố Triệt…

Nỗi đau đớn trong cơ thể chẳng biết từ lúc nào càng thêm mãnh liệt, khiến cả người cô run lên. Quá trình lột xác của cô còn nhanh chóng hơn nữa. Ba loại gene hòa vào nhau, đấu tranh giành quyền sinh tồn. Hứa Mộ Triều như đang lột xác bên bờ vực giữa sự sống và cái chết.

Rốt cuộc, đám zombie cũng bỏ qua phương thức giết người vô dụng này.

Một gã zombie tiến lên, một tay túm lấy mái tóc ngắn của Cố Triệt, tay kia đặt vào cổ anh, làm động tác vặn cổ… chỉ cần vặn mạnh một cái..

"A…" Một tiếng gào thảm thiết vang lên. Trong đó chất chứa cả một sự thống khổ đến tan nát cõi lòng.

Tiếng thét này đủ để xuyên qua vách tường cách âm trong phòng, đủ để vang vọng cả khu căn cứ, đánh động bốn đội cảnh vệ tăng cường bên ngoài, đủ để đội cảnh vệ tinh nhuệ của Nguyên soái xuất hiện ở nơi phát ra âm thanh, cứu viện trong vòng năm phút.

Đám zombie biến hẳn sắc mặt, vua zombie thì sầm mặt xuống. Bọn họ nhất loạt dừng tay, nhìn về phía phát ra tiếng thét…

Phía sau Cố Triệt, Hứa Mộ Triều chậm rãi đứng lên, hai bàn tay nắm chặt.

Một dòng máu đỏ pha lẫn chút xanh từ khóe môi cô lặng lẽ chảy xuống. Trên gương mặt trắng như ngọc, đôi mắt đen dần dần ánh lên màu xanh biếc. Cô không để ý tới bất cứ ai, bất cứ việc gì xung quanh, chỉ yên lặng cúi đầu, nhìn người đang bị đám zombie kia vây quanh.

"Không ai được giết anh ấy." Giọng nói của cô lạnh lẽo đến mức ngay cả vua zombie cũng phải tỏ vẻ kinh hãi. "Cho dù là ngài thì cũng không thể."

Cho dù là vua zombie, cho dù là hệ gene zombie buộc cô phải trung thành, cũng không thể.

Vua zombie nghe thấy vậy thì biến hẳn sắc mặt, ngước ánh mắt phức tạp nhìn Hứa Mộ Triều, rồi trong nháy mắt lao đến. Thế nhưng anh ta vẫn chậm hơn một bước. Hứa Mộ Triều dùng tốc độ nhanh gấp mấy lần ngày thường để xuất hiện giữa đám zombie tinh nhuệ. "Rầm, rầm, rầm!" Không biết có bao nhiêu cú đấm đã giáng xuống, ba gã zombie không kịp rên một tiếng đã bay thẳng ra ngoài, ngã sống soài trên đất, hai mắt nhắm nghiền, không biết còn sống hay đã chết.

Hứa Mộ Triều lại giơ tay lên, nhanh chóng đỡ được thân hình cao lớn, yếu ớt kia.

"Cố Triệt, anh thật ngốc…" Cô ôm lấy anh, không để ý đến mấy người kia, dịu dàng ghé sát vào tai anh, thầm thì. "Nếu không có anh, loài người biết làm sao đây? Để em chết thay anh."

Để em chết thay anh. Vì anh đã lặng yên nắm tay em; vì sau khi em làm anh trọng thương, nhìn thấy em đau mà anh vẫn mang biểu cảm đau đớn, hoảng hốt ấy; vì anh luôn ở bên cạnh em, chưa bao giờ rời xa.

Cô nhẹ nhàng đặt anh lên sô pha, sau đó đứng lên, đôi mắt xanh biếc ánh lên tia ma mị, đôi cánh khổng lồ, đỏ tươi như máu cũng sải rộng ra.

Vua zombie chỉ trầm mặc đứng yên.

"Thẩm Mặc Sơ…" Cô nói gằn từng từ. "Từ nay về sau, chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt!"

Ánh mắt vua zombie xám xịt lại, anh ta khe khẽ run lên, thế nhưng đã nhanh chóng ngẩng đầu, ánh mắt trở nên sắc lạnh, nói: "Zombie phản bội, giết!"

Không có súng, không có dao. Một cuộc đấu tay đôi nguyên thủy nhất diễn ra trong căn phòng nhỏ hẹp. Đây là cuộc quyết đấu giữa vua zombie và thống lĩnh của thú tộc, cũng là cuộc chiến giữa những loại gene thần bí.

Một nguồn năng lượng khủng khiếp tràn ngập gian phòng. Ngoài hành lang đã có đoàn cảnh vệ vội vàng chạy tới, thế nhưng lại bị năng lượng này làm cho chấn động, phải lùi lại mấy bước, từ trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Đây là trận đấu liều lĩnh nhất từ trước đến nay của Hứa Mộ Triều. Sau khi dung hòa hệ gene, cô càng mạnh mẽ và nhanh nhẹn hơn trước. Vua zombie – người mà trước đây cô không thể đấu lại – bây giờ đã trở thành đối thủ ngang sức ngang tài.

Thế nhưng việc dung hợp gene sao có thể hoàn thành trong một sớm một chiều? Trước đây, Hứa Mộ Triều phải ngủ say cả trăm năm mới có được sức chiến đấu đứng đầu thú tộc, thế mà giờ phút này, chỉ vài giờ đồng hồ ngắn ngủi căn bản vẫn chưa đủ để cô hoàn toàn thích ứng và nắm giữ được sức mạnh của bản thân. Cô chỉ đang dựa vào cơn thịnh nộ trong lòng và tinh thần quyết chiến quyết thắng để giao đấu với vua zombie mà thôi.

Rốt cuộc, sau vài hiệp đấu, Hứa Mộ Triều ngã vật xuống đất, vua zombie cũng bị trọng thương, văng ra ngoài. Cánh tay trái của anh ta không cử động được nữa, ổ bụng cũng đầm đìa máu.

Hứa Mộ Triều nằm trên mặt đất, ngay dưới chân Cố Triệt, cũng không còn sức nhúc nhích. Vốn đã chịu một đòn của Cố Triệt, cơ thể lại bị cơn đau nhức từ các hệ gene hành hạ, giờ còn giao đấu với vua zombie thì chẳng khác nào tự sát. Vì vậy, cô đã bị vua zombie đánh cho gãy hết xương cốt, ngay cả đôi cánh cũng không giương lên nổi, cả người đẫm máu, nằm bệt trên mặt đất.

"Hứa Mộ Triều, tại sao em lại phản bội tôi?" Vua zombie nhích tới gần, từ trên cao nhìn xuống, một tay túm lấy cổ cô, nhấc bổng thân thể mềm nhũn của cô lên.

"Ngày hôm qua… không phải chúng ta đã rất vui vẻ sao?" Anh ta ghé sát vào mặt cô. "Em quên rồi sao, chúng ta đã nói dù là đêm hay ngày, chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nhau?"

"Thẩm Mặc Sơ…" Cô dùng chút hơi tàn khẽ nói. "Không có gì là không thể chiến thắng, cho dù đó là hệ gene đã xâm nhập vào tận xương tủy. Anh quên rồi sao?"

Vua zombie nghe thấy vậy, bỗng nhiên bật cười ha hả.

"Đó là Thẩm Mặc Sơ của ngày xưa." Anh ta lạnh lùng nói, "Mà giờ phút này, không còn Thẩm Mặc Sơ nào nữa, chỉ có vua zombie mà thôi."

Vua zombie vĩnh viễn không thể quay đầu, vĩnh viễn không thể thoát khỏi lời nguyền của hệ gene.

Ngoài hành lang vang lên một tràng tiếng bước chân, tiếng cảnh báo trong nháy mắt vang vọng cả khu căn cứ. Nhưng vua zombie lại không hề sợ hãi, vì dù có là thiên binh vạn mã, anh ta vẫn có thể ra vào như chốn không người. Anh ta nhìn Hứa Mộ Triều chằm chằm, trong mắt lóe lên vẻ trầm tĩnh khác thường, nói: "Bẻ gãy cổ hắn. Tôi sẽ tha thứ cho em. Nếu không…" Anh ta chợt dồn sức vào bàn tay, bóp chặt cổ cô. "Tôi sẽ từ từ tra tấn em rồi giết chết em."

Hứa Mộ Triều nhìn anh ta, bỗng nhiên nở nụ cười lãnh đạm. "Từ từ tra tấn, từ từ giết."

Bởi vì cảnh vệ sắp tới rồi. Anh có thể được cứu.

Ánh sáng cuối cùng trong mắt vua zombie. “Được, tôi sẽ thành toàn[1] cho em.”

[1] Đáp ứng nhu cầu, làm cho ai đó mãn nguyện.

Chương 60: Đại lục say ngủ

Đèn pha công suất lớn từ ngoài cửa sổ chiếu vào, cực kì chói mắt. Trong bóng đêm mờ ảo, trực thăng chiến đấu được trang bị vũ khí đầy đủ điên cuồng vây quanh tòa nhà. Mà Hứa Mộ Triều đã gần như hôn mê cũng có thể nghe thấy tiếng mặt đất rung chuyển dữ dội. Đó là một đội quân gồm vô số binh lính, không cần tới hiệu lệnh vẫn vội vàng chạy tới tập kết trước tòa nhà để ứng cứu.

Mọi người đều hoảng hốt, chỉ vì một người.

Loài người không thể mất đi người đó.

Hứa Mộ Triều cũng không thể để mất anh.

Ý thức đã rã rời. Cánh tay đang bóp chặt cổ cô của vua zombie vẫn lạnh băng, rắn chắc như cũ. Hứa Mộ Triều không thèm để ý tới anh ta, cố gắng dùng chút sức tàn quay đầu lại, nhìn người đang hôn mê bất tỉnh nằm trên sô pha.

Vua zombie nhìn chằm chằm vào cô gái trong tay mình, nghĩ chỉ cần dùng sức một chút thôi là cô sẽ tắt thở ngay, và không còn cơ hội ngỗ ngược với anh ta nữa.

Mái tóc dài xổ ra, rối tung khiến khuôn mặt cô càng có vẻ trắng bệch, yếu ớt. Cô mệt mỏi thở dốc, tựa hồ có thể tắt thở bất cứ lúc nào. Mà cơ thể mảnh mai của cô cũng giống như một con rối trong tay vua zombie, mặc cho anh ta ra sức giày vò. Nhất định là cô đang rất đau, lục phủ ngũ tạng dập nát, tứ chi bị bẻ gãy, không đau sao được.

Nhưng cô vẫn mỉm cười. Đôi mắt màu xanh lá u tối nãy giờ vẫn nhìn về phía người đàn ông kia.

Đó là nụ cười sẵn lòng chịu chết.

Nụ cười này khiến tâm trạng vua zombie không khỏi bứt rứt, rối bời. Một tiếng nói gào thét trong đầu anh ta: "Giết cô ta đi! Giết cô ta rồi, từ nay về sau sẽ không còn cảm giác bứt rứt này nữa…"

Đúng lúc này, ánh mắt u ám của Hứa Mộ Triều đột nhiên lóe sáng. Cô nhìn chằm chằm vào thân ảnh nhanh như tia chớp đứng bật dậy khỏi sô pha với ánh mắt kinh ngạc xen lẫn vui mừng.

Vua zombie cũng cảm nhận được luồng hơi thở đó, nhưng không kịp nữa rồi. Một cú đánh mạnh như búa tạ, hung hăng đập vào lưng anh ta. Dù có bản lĩnh chưa từng thất bại, vua zombie cũng đau đến mức phải lập tức buông Hứa Mộ Triều ra, lùi lại mấy bước để tự vệ, sau đó khiếp hãi ngẩng đầu lên nhìn kẻ vừa tấn công mình.

Mà thân thể rã rời của Hứa Mộ Triều cũng rơi thẳng vào một vòng tay lạnh lẽo đến cùng cực.

Cố Triệt cúi thấp đầu, hai mắt vằn đầy tia máu, nhìn cô chăm chú rồi chỉ thốt ra được năm chữ bằng hơi thở đứt đoạn: "Có tôi ở đây rồi!"

Mộ Triều, đừng sợ, có tôi ở đây, em sẽ không chết đâu.

Nguồn ebooks: http://www.luv-ebook.com

Đột nhiên, anh khuỵu xuống, cánh tay đang ôm chặt lấy cô chợt buông thõng. "Phịch" một tiếng, cả anh và cô đổ ập xuống sàn nhà.

Hai mắt anh nhắm nghiền, gương mặt không còn chút huyết sắc. Còn cô vẫn nằm trong vòng tay anh, dựa đầu vào vòm ngực rắn chắc của anh. Một bên tay anh vẫn khoác lên eo cô, như thể luyến tiếc, không nỡ rời ra.

Hứa Mộ Triều nằm trong lòng anh, chỉ có thể ngước đôi mắt ngơ ngác, chăm chú nhìn khuôn mặt tĩnh lặng như thể đang say ngủ của anh…

Trong giây phút này, sống hay chết, chủng tộc hay sự trung thành, tất thảy đều chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Cô gắng gượng đưa tay ra, khẽ chạm vào tay anh.

Xung quanh vẫn hết sức ồn ào. Đám cảnh vệ phá cửa xông vào thư phòng của Nguyên soái. Giữa đống xác chết ngổn ngang, vua zombie rốt cuộc cũng đánh mất cơ hội cuối cùng của mình, bất đắc dĩ phải bỏ đi, phút chốc đã chẳng còn tăm hơi. Hứa Mộ Triều được người nào

đó ôm đặt sang một bên, bất lực trừng mắt nhìn hai bàn tay phải tách rời nhau.

Tình thế rất gấp, đưa đến phòng bệnh thì sợ không kịp, đội ngũ bác sĩ hàng đầu đại lục lập tức quyết định xử lí vết thương cho Cố Triệt ngay tại chỗ bằng tốc độ nhanh nhất. Không ai lo lắng đến Hứa Mộ Triều cũng đang bị trọng thương, ngay cả chính bản thân cô. Cô thoi thóp nhìn cơ thể bất động như thể đang say ngủ của anh. Cô chỉ bị thương phần xương thịt, nhưng anh thì…

Cửa phòng lần nữa bị đẩy ra, Quan Duy Lăng xông vào với vẻ mặt lo lắng. Lướt qua Hứa Mộ Triều, ánh mắt anh ta chỉ hơi dừng lại rồi lập tức nhào tới giường, nơi Cố Triệt đang được cấp cứu.

Hình ảnh cả người Nguyên soái thấm đẫm máu tươi đã kích thích thị giác của Quan Duy Lăng. Anh ta bỗng ngay người như tượng gỗ rồi "phịch" một tiếng, quỳ sụp xuống trước giường. Một lát sau, không kìm nén được nữa, anh ta khóc òa lên: "Nguyên soái! Nguyên soái!"

Những người không có phận sự đều bị đuổi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại đội ngũ y bác sĩ, Quan Duy Lăng và Hứa Mộ Triều.

Trên mặt đất, người hầu của Nguyên soái sau một lúc lâu hôn mê đã tỉnh lại. Anh ta chỉ sửng sốt một giây rồi run rẩy chống tay ngồi dậy, lo lắng nhìn Nguyên soái đang nằm trên giường.

Thế rồi đột nhiên anh ta quay đầu, nhìn chằm chằm vào Hứa Mộ Triều bằng ánh mắt bừng bừng lửa giận.

"Rốt cuộc thương tích của Nguyên soái là từ đâu mà ra?" Quan Duy Lăng trầm giọng quát lên, phẫn nộ nhìn về phía người hầu. "Sao ngài lại bị tấn công? Cậu là người hầu cận, tại sao lại không ấn hệ thống báo động khi có nguy hiểm hả?"

Người hầu tính tình vốn điềm đạm, trầm tĩnh, lúc này cũng không cầm được nước mắt, nói: "Không kịp! Không kịp! Bọn chúng đã chuẩn bị rất kĩ lưỡng, tôi chưa kịp báo động thì đã bị bọn chúng đánh cho ngất xỉu rồi!"

Đội ngũ y bác sĩ khẩn trương xử lí vết thương, tất cả các chất dinh dưỡng và thuốc điều trị hữu hiệu nhất đều được truyền vào người Cố Triệt không ngừng. Vị bác sĩ hàng đầu ấn lên người anh vài cái rồi vội vã bắt mạch, sau đó cả người ông ta bỗng nhiên mềm nhũn, kinh

hoàng ngã ngồi xuống sàn nhà. Thế rồi ông ta chẳng còn để ý đến hình tượng của mình, cứ thế gào khóc thảm thiết.

Quan Duy Lăng sợ hãi đến ngây người, túm cổ áo bác sĩ, nhấc bổng lên, gào: "Ông khóc cái gì? Tại sao ông lại khóc hả?"

Bác sĩ nhìn viên sĩ quan cùng lớn lên với Nguyên soái từ nhỏ, khóc tức tưởi, rồi đẩy anh ta ra, bò tới trước giường Nguyên soái, gào lên: "Nguyên soái! Ôi Nguyên soái của tôi ơi! Trúng độc thì có sao đâu! Bị thương nặng thì có hề gì đâu! Với thể chất của ngài, dù thế nào thuộc hạ cũng có khả năng chữa trị, thế nhưng Nguyên soái ơi, rõ ràng ngài đã bị trúng độc, thần kinh tê liệt cả rồi, tại sao ngài còn ép mình phải dùng sức như vậy? Bây giờ, chất độc đã ngấm vào hệ thần kinh, có thể ngài sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa. Ngài muốn thuộc hạ phải làm thế nào đây? Nguyên soái!"

Quan Duy Lăng, Hứa Mộ Triều, người hầu và tất cả đội ngũ y bác sĩ đều lặng người đi. Trong phòng chỉ còn lại tiếng khóc ai oán của ông bác sĩ già.

"Tại sao? Nói cho tôi biết tại sao?!" Quan Duy Lăng đột nhiên nhảy vọt tới trước mặt Hứa Mộ Triều, hai mắt vằn đầy tia máu đỏ, dùng một tay xách cô từ dưới sàn lên. "Tại sao cô lại ở đây? Tại sao lũ zombie kia có thể vào được khu căn cứ? Tại sao Nguyên soái lại bị hạ độc?"

Thế nhưng Hứa Mộ Triều căn bản không nghe thấy gì nữa. Cô chỉ nhìn chằm chằm vào Cố Triệt, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng. Máu tươi không ngừng chảy xuống từ những vết thương trên người cô, nhuộm đỏ cả bàn tay Quan Duy Lăng. Anh ta nghiến răng, tay kia bỗng rút súng ra, nhắm vào giữa trán cô.

"Kẻ phản bội? Cô là kẻ phản bội có đúng không?" Anh ta nói gằn từng từ.

"Dừng tay!" Một tiếng gầm giận dữ vang lên. Quan Duy Lăng quay đầu lại, liền thấy vẻ mặt bi thương của người hầu. Anh ta đang gí súng vào đầu mình.

"Là do tôi thất trách, bị zombie hạ độc vào thức ăn, lại không thể báo động kịp thời. Là lỗi của tôi." Anh ta kiên quyết nói, sau đó nhìn sang Hứa Mộ Triều, trong ánh mắt chất chứa vô vàn sự thù hận, nhưng giọng điệu lại rất bi thương: "Hứa Mộ Triều, dù cho Nguyên soái có tỉnh lại hay không, bây giờ chỉ có cô mới có thể bảo vệ được ngài ấy."

Sau đó, anh ta quay sang, lặng lẽ nói với Quan Duy Lăng: "Tất cả là lỗi của tôi, để mình

tôi gánh chịu. Xin Thiếu tá hãy giải thích tội trạng của tôi với bộ quân pháp."

"Pằng!" Người hầu ngã gục xuống đất.

Căn phòng nhất thời im lặng như tờ. Bàn tay cầm súng của Quan Duy Lăng chậm rãi buông xuống, ông bác sĩ già ngừng khóc, kinh ngạc nhìn thi thể của người hầu trên mặt đất.

Không ai có thể thốt nên lời.

Trong lòng mỗi người đều mang một nỗi tuyệt vọng khôn cùng.

Trời sáng, rồi lại tối.

Bão tuyết vẫn không ngừng hoành hành khiến màn đêm càng thêm u tịch. Cả đại lục đã hoàn toàn thay đổi.

Tin tức Nguyên soái bị trọng thương được hai người Quan, Tạ giấu kín, nhưng ở chiến trường, tin tức "Nguyên soái đã chết" được kẻ địch ác tâm lan truyền rộng khắp khiến lòng quân rung chuyển. Những mối quan hệ trên toàn đại lục cũng trở thành một vấn đề nhạy cảm. Đế đô không còn là lựa chọn an toàn nhất nữa. Bên cạnh đó, toàn bộ bác sĩ có tay nghề cao nhất đại lục cũng được bí mật điều về khu căn cứ.

Những khớp xương vừa được nối lại đang lành lặn với tốc độ nhanh chưa từng thấy, tuy mỗi lần khẽ di chuyển, ở những chỗ nối vẫn dấy lên cơn đau nhức, thế nhưng Hứa Mộ Triều không thể tiếp tục ngồi yên trong căn phòng ngột ngạt này nữa.

Cô ngồi xe lăn tự động, trượt đi trên mặt đất phủ đầy tuyết, lướt qua tòa nhà của Cố Triệt, qua kí túc xá của sĩ quan, qua trạm gác tĩnh mịch. Khu căn cứ càng ngày càng có vẻ trầm lặng hơn. Mặt ai cũng cứng đờ, có người mắt còn đỏ ngầu, lấp lánh ánh lệ. Bọn họ đều là những người trung thành nhất với Cố Triệt, nhưng bây giờ, sự trung thành của bọn họ không biết phải gửi gắm vào đâu.

Không biết từ lúc nào, cứ mỗi lần gặp mặt, bọn họ lại cùng thấp giọng nói với nhau một câu: "Nguyên soái thân thể an khang!" Những quân nhân vốn luôn kiên cường, thô lỗ này đã bắt đầu tin tưởng vào sức mạnh của lời cầu nguyện.

Trở về từ tiền tuyến, gặp Hứa Mộ Triều đang ngơ ngẩn ngồi trên mặt đất đầy tuyết, Tư lệnh

Thôi trầm giọng nói: "Nguyên soái thân thê an khang." Hứa Mộ Triều nghe thấy vậy thì chỉ trầm mặc.

Tư lệnh Thôi nhìn cô, dịu dàng an ủi với tư cách của một người bề trên: "Tiểu Hứa, đừng quá lo lắng. Nguyên soái nhất định sẽ tỉnh lại."

Hứa Mộ Triều lắc đầu. Ông ta chưa biết tình hình vết thương của Nguyên soái sao? Các bác sĩ có tay nghề hàng đầu đều nói hi vọng anh tỉnh lại là rất mong manh.

Tư lệnh Thôi lại nở nụ cười, nói: "Từ lúc Nguyên soái nắm quyền đến nay, tôi đã hiểu ra một đạo lí. Mà đạo lí này, vĩnh viễn không bao giờ mất hiệu lực."

"Đạo lí gì cơ?"

"Bất cứ lúc nào cũng phải tin vào Nguyên soái." Đôi mắt kiên nghị của Tư lệnh Thôi lấp lánh ánh lệ. "Thế nên, Hứa Mộ Triều… Nguyên soái thân thể an khang."

"… Nguyên soái… thân thể an khang."

Tư lệnh Thôi quay gót bước đi. Hứa Mộ Triều ngẩn ngơ nhìn mặt đất tuyết phủ trắng xóa.

Một ngày một đêm qua, đối với cô là khoảng không hoàn toàn chết lặng. Mọi người hối hả chạy đôn chạy đáo, khóc lóc rầm rĩ, chỉ riêng mình cô mờ mịt, chẳng biết đâu là bến bờ, chỉ có cảm giác đất trời u tối nối liền một mảng, khắp nơi đều là màu trắng xóa khiến người ta gai mắt.

Kí ức giống như những con mối, từng chút, từng chút gặm nhấm tâm hồn cô. Đôi mắt tăm tối của Thẩm Mặc Sơ, cái đêm trầm luân quấn quýt của hai người, cái nắm tay đầy mừng rỡ của Cố Triệt, cô dùng dao đâm vào bả vai anh…

Hóa ra Thẩm Mặc Sơ đã xuống địa ngục, mà cô cũng không thể chạy thoát.

Thế nhưng Cố Triệt, sao anh có thể đi cùng được chứ? Cô và Thẩm Mặc Sơ đều là những cơ thể đã mục ruỗng cả trăm năm nay, nhưng còn anh, anh là thủ lĩnh, là hi vọng của loài người. Anh sao có thể xuống địa ngục cùng cô được!

Hình ảnh gào khóc của vị bác sĩ kia giống như một cái que hàn không ngừng nung đỏ mắt

cô, còn những lời ông ta nói càng giống như một lưỡi dao sắc nhọn, đâm liên tiếp vào trái tim sớm đã rỉ máu của cô. Không một ai hiểu Nguyên soái đã bị tê liệt thần kinh rồi mà vẫn gắng gượng dùng chút sức tàn cuối cùng để làm gì, chỉ có mình cô biết, nhưng lại lặng im cất giấu bí mật to lớn này.

Bởi vì anh nói: "Có tôi ở đây rồi."

Cho nên, dù cho thân thể đã hoàn toàn rã rời, máu huyết gần như đã cạn, dù cho hệ thần kinh bị tê liệt đến mức hôn mê, thế nhưng anh vẫn tỉnh lại ở khoảnh khắc cô suýt bị giết chết.

Trong khoảnh khắc đó, điều thúc đẩy thủ lĩnh loài người thức tỉnh có lẽ chính là trực giác của anh. Quân đội, quốc gia, giang sơn, tất thảy đều ném qua một bên, để cứu cô, sau đó anh mới chìm vào giấc ngủ say. Nhưng trước lúc đó, anh vẫn kịp để lại cho cô một cái nắm tay kiên định mà dịu dàng, nói cho cô biết tình cảm âm thầm mà trúc trắc[1] của mình.

[1] Có nghĩa là tình cảm khó xác định, khó biểu đạt.

Tình cảm âm thầm mà trúc trắc của anh…

Hứa Mộ Triều giơ tay lên, lặng lẽ ôm lấy mặt mình.

Dưới bầu trời mờ mịt, trong cơn bão tuyết lạnh lẽo, vô số người đi qua đi lại, vô số vẻ mặt đau xót tột cùng. Khi lướt qua tòa nhà của Nguyên soái, bọn họ vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy một cô gái bán thú mắt xanh cánh đỏ đang ôm mặt khóc nức nở, chẳng khác nào một đứa trẻ lạc đường.

Chương 61: Liên quan tới lợi ích

Đế đô.

Dưới cơn bão tuyết dày đặc, một chiếc ô tô nhãn hiệu bình dân chậm rãi lái vào con đường núi phía chân trời. Đến trước cổng lớn của tòa nghị sự, chiếc xe dừng hẳn lại, một người đàn ông trung niên mặc âu phục nhảy xuống xe, kéo vành mũ xuống thật thấp rồi vội vã đi vào.

Tại một căn phòng trên gác ba, Tạ Mẫn Hồng đang gọi một cuộc điện thoại video. Nhìn thấy người vừa tới, anh ta liền cúp máy. Người đó tiến đến gần Tạ Mẫn Hồng, thấp giọng nói vài câu, sau đó lấy từ trong ngực áo ra một xấp tài liệu, cung kính đưa cho anh ta.

Tạ Mẫn Hồng lật giở xấp tài liệu, vẻ mặt hết sức chăm chú, sau đó xoay người đi vào phòng trong.

Vừa vào tới phòng, anh ta bỗng lại sửng sốt. Ánh mặt trời chiếu vào chiếc giường trắng tinh, sạch sẽ của Nguyên soái. Mà Hứa Mộ Triều thì đang tựa vào mép giường, gối lên tay ngủ, giống như một người con gái bình thường.

Cô chậm rãi ngẩng đầu dậy, ánh mắt phút chốc hoàn toàn tỉnh táo, không có vẻ gì là vừa mới ngủ.

Trong giây phút này, Tạ Mẫn Hồng đột nhiên ước mình có thể mang tới cho cô một tin tức tốt lành. Thế nhưng…

"Đã xác nhận, thành phần quý tộc phía đông đồng lòng ủng hộ Tiếu Lượng Tư của nhà họ Tiếu làm Nguyên soái mới. Đây là tài liệu ghi chép về anh ta…"

Một lát sau, Hứa Mộ Triều gập tài liệu lại, nhìn Tạ Mẫn Hồng với ánh mắt không thể tin nổi. "Đây là trò gì vậy? Tên Tiếu Lượng Tư này hoàn toàn không biết đánh đấm gì cả."

Tạ Mẫn Hồng gật đầu: "Những năm gần đây, chức vị nguyên soái tuy là chức vụ trong quân đội nhưng vẫn được ngầm thừa nhận là người thống trị tối cao của đế quốc. Trong chiến tranh, quân quyền được ưu tiên hơn cả. Bọn họ muốn chiếm đoạt quân quyền không chỉ vì chiến tranh. Về phần tiền tuyến, có lẽ bọn họ cảm thấy một mình Tư lệnh Thôi chống đỡ là đủ rồi."

Hứa Mộ Triều tức giận mắng: "Một lũ vô liêm sỉ! Lúc này rồi mà không nghĩ tới chiến cuộc, chỉ vội vàng tranh giành quyền lực. Để xem khi người máy đánh tới đế đô, nguyên soái mà bọn chúng bầu ra sẽ làm ăn như thế nào!"

Tạ Mẫn Hồng cười khổ: "Trả giá bằng sự thất bại của một cuộc chiến để đổi lấy sự thay đổi quyền lực, trong mắt các vị chính khách, điều đó nhìn chung vẫn hết sức có lời."

Hứa Mộ Triều lắc đầu. "Nếu như cái giá là loài người bị diệt vong thì sao?"

Tạ Mẫn Hồng thở dài.

Hứa Mộ Triều trầm mặc giây lát rồi nói: "Nhà họ Cố Triệt có thái độ như thế nào?"

Tạ Mẫn Hồng lắc đầu. "Hiện giờ vẫn chưa có động tĩnh gì."

"Hi vọng bọn họ sẽ không bỏ cuộc."

Tạ Mẫn Hồng liếc nhìn cô. "Không ngờ cô lại bảo vệ Nguyên soái đến vậy."

"Ừm." Hứa Mộ Triều không ngẩng đầu lên mà nắm chặt lấy tay Cố Triệt, trầm ngâm nói: "Có gì mà không thể chứ?"

Mộ Đạt nói đúng, tình yêu của Hứa Mộ Triều cô phải thật oanh liệt. Cô cảm thấy cả đời này cũng không thể quên được cái nắm tay mà anh đã trao cho cô đêm đó.

Cho dù cả thế giới này đều biết Hứa Mộ Triều cô yêu thương Cố Triệt thì cũng có sao?

Tạ Mẫn Hồng không giấu nổi vẻ sửng sốt, lát sau thì mỉm cười, nói: "Thú thực tôi vẫn không thích cô lắm. Cô đã từng là con người, lại luôn đứng ở lập trường của thú tộc. Hơn nữa, cô ở bên Nguyên soái, thật ra cũng chẳng xứng đôi."

Hứa Mộ Triều cười. "Tôi cũng chẳng thích anh, tâm tư của anh quá sâu xa. Lần này Cố Triệt… Tôi sợ rằng người đầu tiên phản bội anh ấy chính là anh, không ngờ anh lại đứng ra gánh vác tất cả mọi chuyện thế này. Về phần xứng đôi hay không, không phải là việc do anh định đoạt."

Tạ Mẫn Hồng cười vang. "Lão nguyên soái giữ tôi ở lại bên cạnh Nguyên soái chính là vì muốn tôi thay Nguyên soái ngăn chặn những chuyện xấu xa. Không mưu trí một chút thì tôi còn làm được cái gì chứ?" Anh ta liếc mắt nhìn Cố Triệt, nói tiếp: "Thật ra Nguyên soái không hề thích giao tiếp với các chính khách, ngài ấy chỉ có hứng thú với quân sự. Nhưng vì đế quốc, vì Cố thị, ngài ấy đã không để lộ ra chuyện ấy."

Sau đó, anh ta đưa tay về phía Hứa Mộ Triều. Đây là cái bắt tay đầu tiên của bọn họ sau nhiều ngày quen biết.

"Chúc Nguyên soái thân thể an khang."

Dứt lời, Tạ Mẫn Hồng vội vã rời khỏi dinh thự của Nguyên soái.

Hứa Mộ Triều đứng trước cửa sổ, nhìn theo bóng dáng vội vàng lên xe trong màn mưa tuyết của Tạ Mẫn Hồng, đột nhiên có cảm giác những tâm phúc của Cố Triệt thật ra đều rất đáng thương. Bộ Quân sự bị ép phải tuyên bố thông cáo chứng thực tin Nguyên soái bị kẻ địch ám hại, đồng thời kêu gọi toàn thể quân sĩ báo thù cho Nguyên soái. Điều này chắc chắn sẽ khích lệ sĩ khí trong một thời gian ngắn. Thế nhưng, thiếu Cố Triệt, quân đội rất nhanh sẽ để lộ nhược điểm. Tất cả mọi người đều đang băn khoăn, không có Cố Nguyên soái, liệu quân ta có thể thắng được không.

Vì vậy, chiến thắng dần ít đi, thay vào đó là thất bại ngày càng tăng.

Vậy mà ngay lúc này, các chính khách lại bắt đầu tranh luận không ngớt.

Đế quốc không cần kẻ thống trị say ngủ! Thành phần quý tộc phía đông đã kêu gào như vậy. May mà Tư lệnh Thôi đại diện cho toàn quân cương quyết chống lại việc thay Nguyên soái nên bọn họ vẫn chưa dám manh động.

Mà ở đế đô, tuy rằng có rất nhiều quan chức từng được Cố Triệt đề bạt, thế nhưng ở vào tình thế Cố Triệt có thể vĩnh viễn không tỉnh lại này, bọn họ có lẽ cũng đã bắt đầu tìm kiếm lối thoát cho riêng mình.

Đương nhiên, vẫn có một nhóm người giống như Hứa Mộ Triều và Tạ Mẫn Hồng, luôn trung thành và tận tâm vì Nguyên soái. Chỉ là tình hình tiền tuyến đang bất ổn, đế đô rung chuyển, bọn họ có thể làm gì được? Cho dù bọn họ có thể giữ vững quyền lực cho Cố Triệt, nhưng Nguyên soái bất tỉnh, quyền lực liệu có còn giá trị và biết phải sử dụng thế nào đây?

Hứa Mộ Triều cúi đầu, thản nhiên nhìn Cố Triệt, mỉm cười, hỏi: "Này, anh định ngủ mãi không tỉnh thật đấy à?"

Cô bước tới gần, lần nữa nắm chặt lấy tay anh. Có lẽ vì phải truyền dịch liên tục nên nằm trong phòng ấm áp như vậy nhưng tay anh vẫn lạnh như đông đá. Vết thương trên cơ thể anh đã lành hết nhưng hệ thần kinh bị tổn thương lại không có bất cứ phương pháp y học nào có thể chữa trị nổi.

"Có lẽ đây cũng là một chuyện tốt." Vị bác sĩ kia từng an ủi cô. "Nguyên soái đã bận rộn, mệt mỏi vì công việc quá nhiều rồi, đây cũng coi như là cơ hội cho ngài ấy nghỉ ngơi. Đợi

đến lúc ngài ấy tỉnh lại, cơ thể được nghỉ ngơi đầy đủ, chắc chắn sẽ còn mạnh mẽ hơn trước đây nhiều."

"Chậc chậc! Không ngờ cũng có một ngày, đường đường là Nguyên soái mà lại phải để em ủ ấm tay cho." Cô nắm chặt tay anh trong lòng bàn tay mình, nhẹ nhàng ve vuốt. Mấy ngày nay, không biết cô đã nhìn ngắm đôi bàn tay này bao nhiêu lần. Tuy dáng vóc anh hơi gầy nhưng bàn tay lại rất to, những ngón tay thon dài, trắng nõn. Ngày bị Minh Huy đánh lén, anh đã dùng chính đôi bàn tay này giết chết hơn mười người máy cao cấp chỉ trong một cái chớp mắt, sau đó cũng chính đôi tay này đã ôm cô suốt cả quãng đường về.

Cô lại nhớ tới lúc anh chủ động nắm lấy tay cô, dáng vẻ hờ hững nhưng thật ra trong lòng anh đang rất căng thẳng, phải vậy không?

"Đúng là đồ ngốc." Cô cúi đầu, ghé sát vào tai anh, thầm thì. "Cầm tay thôi mà anh cũng căng thẳng như kiểm tra quân đội ấy."

Anh hiển nhiên không có bất cứ phản ứng gì. Khuôn mặt tái nhợt, hàng lông mi cong dài, mềm mại khiến cô muốn chạm vào. Sống mũi cao, thanh tú, đôi môi khẽ mím, vừa nhìn đã biết là một người cố chấp, kiêu ngạo. Trước kia, sao cô có thể ngốc tới tới mức tôn sùng anh như một vị thần nhỉ? Cái tên này, kì thực vẫn luôn cần người khác chủ động tới gần sao?

Cô không nhịn được bật cười.

"Anh mau tỉnh lại đi…" Cô cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên má anh. "Em cũng không biết mình còn có thể gánh vác được bao lâu. Anh biết con người em rồi đấy, gió chiều nào xoay chiều ấy. Nếu anh không tỉnh lại, em sẽ đi tìm Nguyên soái mới để dựa dẫm, lúc đấy anh chỉ có lỗ to thôi!"

Lại vài ngày nữa trôi qua, tình hình vẫn nghiêm trọng như cũ. Phủ họ Cố Triệt lại nghênh đón một vị khách bất ngờ.

Tiếng bước chân của cô ta hết sức nặng nề, hỗn loạn, vang vào tận trong phòng của Cố Triệt. Hai gã cảnh vệ theo cô ta cả quãng đường tới đây, trên tay vẫn lăm lăm khẩu súng gí vào huyệt thái dương của cô ta.

Hứa Mộ Triều khoát tay, bảo cảnh vệ lui ra. Cô gái kia dường như đã mất hết thần trí. Bông hoa xinh đẹp, tươi sáng động lòng người nhất đế đô một thời, lúc này lại ngơ ngẩn như người mất hồn, ánh mắt vô cùng đau đớn. Cô ta lảo đảo bước đến trước giường Cố Triệt.

“Nguyên soái!” Cô ta quỳ trước giường, nghẹn ngào khóc.

Hứa Mộ Triều đứng phía sau cô ta, quay đầu nhìn ánh mặt trời mỏng manh ngoài cửa sổ, hít sâu vài hơi.

Một hồi lâu sau, Cố Linh đứng dậy. Cô ta dặm lại lớp phấn trang điểm, tuy trên mặt vẫn còn vệt nước mắt nhưng đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng, kiêu ngạo.

“Tôi đi đây.” Cô ta nói.

Hứa Mộ Triều liền ngăn lại. “Cô biết chúng tôi đang chờ đợi điều gì không?”

Cố Linh ngước mắt nhìn Hứa Mộ Triều, im lặng một lúc rồi mới nói: “Vừa nãy chỉ là tâm tình của riêng mình tôi, không phải là lập trường của Cố thị. Xin đừng suy đoán bừa bãi.”

“Nếu như cô không nói thì tôi đành phải đánh đến khi cô chịu mở miệng mới thôi.” Hứa Mộ Triều bình thản nói.

Cố Linh liếc nhìn cô. “Cô trở nên lưu manh từ khi nào vậy?”

Hứa Mộ Triều cười khẩy. “Ở đế đô phồn vinh này, lưu manh mới là hữu dụng.”

Cố Linh cũng cười, có điều, đó lại là một nụ khổ, khiến cho lòng Hứa Mộ Triều không khỏi chùng hẳn xuống.

Cô ta nói: “Nếu như đã bị ép buộc như vậy thì tôi nói ra những chuyện bên lề này cũng không bị coi là phản bội.” Rồi cô ta nhìn Hứa Mộ Triều, gằn từng từ: “Cố thị sẽ đề cử nguyên soái mới, là Cố Tích.”

Tuy sớm đã đoán được khả năng này, thế nhưng Hứa Mộ Triều vẫn không khỏi tức giận. “Nguyên soái cống hiến cho Cố thị nhiều như vậy, bây giờ các người bảo vứt bỏ là vứt bỏ được ngay sao?”

Cố Linh lắc đầu: “Cố Triệt là một thiên tài hoàn mĩ, những người như ngài ấy cầu còn chẳng được. Lần này ngài ấy bỗng nhiên gặp nạn, gia tộc cũng rất bàng hoàng. Nhưng nếu mãi không đưa ra hành động gì, e rằng quyền thống trị của Cố thị ở đại lục sẽ bị lung lay. Có thể

gia tộc vẫn muốn chờ đợi thêm chút nữa, thế nhưng nếu vài ngày nữa mà Cố Triệt vẫn chưa tỉnh lại, người mới sẽ được đề cử lên đế đô."

Nói xong những lời này, Cố Linh xoay người rời đi.

"Cô cố ý đến đây để nói cho tôi biết thái độ của gia tộc cô sao?" Hứa Mộ Triều đột nhiên hỏi.

Cố Linh không trả lời, cũng không quay đầu lại, chỉ lẳng lặng nói: "Hứa Mộ Triều, xin cô hãy chăm sóc Nguyên soái thật chu đáo."

Tạ Mẫn Hồng nhanh chóng nhận được tin tức, mười tâm phúc của Cố Triệt lập tức tập trung về phủ họ Cố Triệt, bàn bạc đối sách.

Một tâm phúc nói: "Hiện giờ, quá nữa số quan chức vẫn ủng hộ Nguyên soái. Thế nhưng lúc này, Cố thị và thành phần quý tộc phía đông đều đã rục rịch chuẩn bị đối sách, thế lực này cũng có thể coi như ngang bằng với chúng ta."

Một tâm phúc khác nói: "Ngài Tạ, Thiếu tướng Hứa, tôi tuyệt đối trung thành với Nguyên soái. Thế nhưng hiện giờ không biết ngày nào Nguyên soái mới tỉnh lại, cho dù chúng ta ra sức ủng hộ thì cũng không thể địch lại bọn họ." Ông ta nghiến răng nói. "Hết lần này tới lần khác, chỉ có chúng ta lo cho chiến cục tiền tuyến, còn bọn họ thì chẳng thèm quan tâm."

Tất cả mọi người nghe thấy vậy thì đều im lặng. Mặc dù có quân đội ủng hộ nhưng dù sao đó cũng chỉ là thái độ từ một phía. Cho dù đế đo lựa chọn nguyên soái mới thì quân đội liệu có thể phản đối bằng cách ngừng tham chiến?

Quân đội đã từng có chính kiến riêng của mình, là bởi thống soái của bọn họ không phải ai khác chính là Cố Triệt. Thế nhưng hiện tại, những chính khách này sao có thể không biết nhân cơ hội quân đội suy yếu mà thâu tóm quyền lực?

Trong số những người đang ngồi đây, có người nằm trong Bộ Chính trị, có người thoạt nhìn rất bình thường, thế nhưng Hứa Mộ Triều biết, quyền lực của họ đủ để làm đế đô rung chuyển.

"Vậy chúng ta chỉ quan tâm đến chiến tranh thôi." Hứa Mộ Triều đột nhiên lên tiếng.

Mọi người đồng loạt quay sang nhìn cô. Chỉ quan tâm đến chiến tranh thôi ư?

“Tại sao chúng ta không mặc cho Cố thị và thành phần quý tộc phía đông cắn xé nhau? Đợi đến lúc bọn chúng đều chịu thua thiệt, có lẽ Nguyên soái cũng tỉnh lại rồi.” Giọng nói của Hứa Mộ Triều hết sức tự tin.

Mọi người kinh ngạc nhìn cô.

Tạ Mẫn Hồng cười, nói: “Thực ra tôi cũng có suy nghĩ đó. Trước tiên chúng ta chia làm hai phe, một phe ủng hộ thành phần quý tộc phía đông, một phe ủng hộ Cố thị. Phải giành được toàn bộ sự tín nhiệm của bọn chúng. Sau đó tiết lộ người được bọn chúng đề cử cho đối phương, để chúng đánh nhau sứt đầu mẻ trán thì thôi!”

Nói xong, anh ta nhìn về phía Hứa Mộ Triều. “Đến lúc Nguyên soái tỉnh lại thì mọi vấn đề đều đã được giải quyết xong.”

Sau đó, Tạ Mẫn Hồng cùng mọi người cẩn thận bàn bạc đối sách, ai nấy đều nhận lệnh đi tiến hành. Chỉ còn lại anh ta và Hứa Mộ Triều ngồi lại.

“Cô thay đổi rồi.” Tạ Mẫn Hồng đột nhiên nói.

Hứa Mộ Triều lẳng lặng ngẩng đầu nhìn anh ta.

“Lúc vừa mới tới đế đô, cô chỉ là một tay gà mờ. Tuy cũng ngoan ngoãn tham gia các cuộc gặp gỡ do chúng tôi sắp xếp, thế nhưng tôi và Cố Linh vẫn cảm thấy cô không thích hợp với đế đô… Nhưng bây giờ, cô lại có thể nghĩ đến việc mâu thuẫn giữa Cố thị và thành phần quý tộc phía đông.”

Hứa Mộ Triều nói: “Trước đây, tôi chỉ là không quan tâm mà thôi. Mà bây giờ cũng chỉ là cố gắng suy nghĩ xem nên làm thế nào.”

Kế sách chia rẽ nói thì dễ mà khi thực hiện lại cần một thủ đoạn cao siêu. Tạ Mẫn Hồng rõ ràng là một cao thủ chính trị, mọi kế hoạch của anh ta không thể chê vào đâu được, cũng không hề để lại bất cứ dấu vết nào. Một số ít người trung thành với Cố Triệt không để người ngoài biết, âm thầm gia nhập hai phe, nhằm gây rối. Quân đội tuyên bố ủng hộ Cố thị, trong khi phần lớn các vị bộ trưởng lại lui tới thân thiết với nhà họ Tiếu. Nửa tháng sau, tình hình ở đế đô đã hết sức nghiêm trọng, hai phe Tiếu và Cố đối địch nhau gay gắt, bất kể là ở dinh thự thủ tướng hay trong bộ quân pháp đều rơi vào tình thế nước sôi lửa bỏng. Mà trên đường cái quan lại càng có nhiều sát thủ xuất hiện.

Hứa Mộ Triều thở phào nhẹ nhõm, cứ tiếp tục này, chí ít bọn chúng còn phải tranh đoạt thêm một thời gian, sau đó cô mới rảnh rang giành lại quyền lực cho Cố Triệt.

Thế nhưng ngày hôm sau, hệ thống thông tin tác chiến của phủ họ Cố lại truyền đến một tín hiệu khẩn cấp. Trên màn ảnh, Quan Duy Lăng trấn thủ nơi tiền tuyến nhìn Hứa Mộ Triều, cất giọng bi thương: "Tiền tuyến thua to rồi. Quân ta thương vong hơn một vạn binh sĩ."

"Tại sao lại như vậy?" Hứa Mộ Triều vội vã hét lên.

"Bởi vì… vua zombie đột nhiên xuất hiện." Sắc mặt Quan Duy Lăng càng trở nên khó coi. "Vừa nãy, vua zombie và Minh Hoằng cùng phát tín hiệu cầu hòa đến quân ta."

Trái tim Hứa Mộ Triều giật thót, cầu hòa vào lúc này ư?

Quan Duy Lăng gần như nghiến răng nói: "Bọn chúng muốn chúng ta giao Nguyên soái ra, khi đó sẽ lập tức rút quân. Nếu không, chiến dịch sau này sẽ không giữ lại tù binh nữa."

Chương 62: Trừng trị kẻ làm loạn.

Thông cáo liên minh của người máy và zombie không chỉ được phát tán trong quân đội và phủ thủ tướng, mà còn ngang nhiên công khai với dân chúng đế đô. Bất kì tần số truyền tin dân dụng công cộng nào cũng đều nhận được thông cáo này.

Việc này rõ ràng như một tảng đá khổng lồ, đập tan cuộc sống vốn đã hỗn loạn của dân chúng đế đô.

Dư luận lập tức đưa ra những phản ứng mãnh liệt. Đa số dân chúng đều bày tỏ sự căm hận đối với lối uy hiếp của quân địch, thề rằng sẽ chiến đấu đến hơi thở cuối cùng để báo thù cho ngài Nguyên soái. Trong đó nổi bật nhất là Bộ trưởng Bộ Giáo dục trong tờ *Nhật báo đế đô* đã có bài phát biểu công khai, ông ta dùng giọng điệu sắc bén mà bi thương nhất để bày tỏ: "Không còn Nguyên soái đồng nghĩa với việc hi vọng xưng bá đại lục của loài người cũng không còn nữa. Chúng ta đồng ý giao Cố Triệt ra thì chẳng khác nào một hành động tự sát."

Vậy nhưng bên cạnh đó cũng có những ý kiến trái chiều. Một bộ phận dân chúng và chính

khách bày tỏ, Cố Triệt bây giờ đã gần như là "người thực vật". Mặc dù anh từng có rất nhiều cống hiến to lớn cho loài người nhưng lúc này chỉ cần giao "cái xác không hồn" của anh ra là có thể đổi lấy hòa bình cho đại lục, bảo toàn tính mạng cho những người khác. Bọn họ tin rằng, nếu như Nguyên soái tỉnh lại, anh cũng sẽ đồng ý làm như vậy.

Hai luồng dư luận đánh nhau túi bụi, thế nhưng cũng không thể làm phai mờ sự thật là không có Cố Triệt, cũng chẳng có ai đủ bản lĩnh để quyết định những việc quan trọng dẫn dắt loài người huyết chiến với quân địch.

Vài ngày sau, dưới áp lực của dư luận, gia tộc họ Cố đã trực tiếp hoặc gián tiếp bày tỏ thái độ của mình ở khắp nơi. Khi người của Cố thị đưa ra ý kiến sẵn sàng hi sinh vì đại nghĩa chủng tộc thì tình hình bắt đầu thay đổi, tràn ngập nguy cơ.

Hứa Mộ Triều từ lúc nhìn thấy thông cáo này thì chỉ đứng trước giường Cố Triệt, lẳng lặng trầm mặc hồi lâu.

Đòi Cố Triệt vào lúc này là kế sách cao minh nhất của kẻ địch. Là ai nghĩ ra nó? Là anh ta sao?

Cô đọc đi đọc lại thông báo mấy lần, đã cố gắng trốn tránh nhiều ngày nhưng có thứ gì đó càng lúc càng hiện rõ. Cặp mắt âm u vô biên đó như thể vẫn đang chăm chú nhìn cô, đau đớn trong lòng lại chậm rãi nhói lên hết lần này đến lần khác.

Thẩm Mặc Sơ, anh ta đang ở đâu? Thẩm Mặc Sơ…

Hôm nổ ra biểu tình, Hứa Mộ Triều đang ở trong phòng giúp Cố Triệt lau người, mát xa chân.

Tạ Mẫn Hồng sớm đã nhận được tin, liền dẫn theo năm nghìn binh sĩ tinh nhuệ bày binh bố trận, sẵn sàng nghênh đón quân địch, đồng thời âm thầm kích động một bộ phận dân chúng khác phá hoại cuộc biểu tình. Thế nhưng anh ta đã đánh giá thấp mức độ vô liêm sỉ của thành phần quý tộc phía đông.

"Một vạn người đang bao vây đường lên núi sao?" Hứa Mộ Triều không dám nhìn thẳng vào Tạ Mẫn Hồng. "Hơn nữa, số người còn không ngừng tăng lên?"

"Trong số đó, rất nhiều người có khẩu âm miền đông." Tạ Mẫn Hồng lắc đầu cười khổ. "Pháp luật quy định, dân chúng được quyền tự do diễu hành, biểu tình, bất cứ người nào cũng

không thể can thiệp.”

“Có thể là do bọn Minh Hoằng đã tiếp cận đám người quý tộc này, dụ dỗ bọn họ liên kết với bọn chúng.” Hứa Mộ Triều nói. “Cuộc biểu tình này giống như đã được lên kế hoạch từ rất lâu rồi, thế nên bọn họ mới phối hợp ăn ý với thông báo trước đó của quân địch như vậy.”

Đúng lúc này, một cảnh vệ đột ngột xông vào thông báo, sắc mặt hết sức khó coi.

“Thiếu tướng! Quân ta và dân chúng đã nổ ra xung đột. Dân chúng hò nhau tấn công mười binh lính, binh lính không dám nổ súng, dân chúng đã dùng dao đâm chết bọn họ. Sau đó, binh lính căm phẫn quá nên đã… nổ súng.”

Tạ Mẫn Hồng đập bàn quát: “Bọn chúng không phải đang biểu tình, mà là đang bạo động.”

Mười phút sau, dân chúng bạo động phá tan phòng tuyến của quân đội, tấn công vào ranh giới khu căn cứ.

"Bọn họ còn có vũ khí nữa." Tên cảnh vệ đó tức giận nói. "Không những thế, một số đông người còn được huấn luyện nghiêm chỉnh. Vậy nhưng trong đoàn biểu tình còn có cả phụ nữ và trẻ em, chúng ta không thể xả súng được."

"Cô ở lại đây, tôi đi xử lí!" Tạ Mẫn Hồng nói với Hứa Mộ Triều.

Hứa Mộ Triều đắp lại chăn cho Cố Triệt, cũng không ngẩng đầu lên mà hỏi: "Anh định xử lí thế nào?"

Tạ Mẫn Hồng trầm mặc giây lát rồi nói: "Tôi đã huy động thêm năm nghìn người tới bảo vệ đế đô, sẽ cho bố trí quân vũ trang hạng nặng ở đây, nếu như bọn chúng dám xông vào, tôi nhất định sẽ không nhân nhượng."

Hứa Mộ Triều đứng thẳng người dậy. "Ngoại trừ những việc này, anh hãy đem tin tức phủ họ Cố đang bị bao vây, thêm mắm dặm muối vào rồi truyền tới các trường đại học. Còn phần bên này thì cứ để tôi lo."

"Cô định làm gì?"

"Đã hai tháng trôi qua rồi mà anh ấy vẫn chưa tỉnh." Hứa Mộ Triều cười cười. "Thế mà lại có những người vô liêm sỉ, ngu xuẩn đến mức muốn dùng Cố Triệt để đổi lấy nền hòa bình cơ bản không có khả năng tồn tại. Tôi thực sự không nhịn nổi nữa."

"Không được! Bạo động đã không thể khống chế được rồi, cô không thể đổ thêm dầu vào lửa."

Hứa Mộ Triều lại nở nụ cười. "Anh yên tâm. Người bị người khác giật dây nhất định là có điều muốn cầu xin. Có điều muốn cầu xin ắt hẳn là sợ chết. Lấy bạo lực trị bạo lực là thích hợp nhất."

Ngoài trời đang có mưa phùn khiến cả con đường núi bị bao phủ trong màn hơi nước mờ mịt. Mây đen che kín bầu trời, báo hiệu sắp có một cơn mưa lớn ập xuống đế đô.

Đội ngũ biểu tình giống như một cơn thủy triều, từ từ phủ kín đường lên núi. Khi những

người dẫn đầu sắp tiến tới cổng vào phủ họ Cố nằm giữa sườn núi, chợt phát hiện đám binh lính ngăn cản bọn họ không còn là những binh sĩ loài người thông thường nữa.

Hơn hai mươi bán thú cao lớn, cường tráng, vác trên vai những vũ khí hạng nặng tiên tiến nhất, đứng sau những chiếc xe bọc thép màu đen. Ai nấy đều vạm vỡ, tráng kiện và hung tợn. Đứng phía trước đội bán thú đó là một cô gái mảnh mai trong bộ quân phục màu xanh đậm, đang chắp tay đứng yên. Cô gái đó có đôi mắt màu đen, mái tóc dài đen mượt, gương mặt thanh tú hơn người, nhưng ánh mắt lại không thân thiện chút nào, còn ẩn chứa ý cười lạnh lẽo, sát khí đằng đằng.

"Cút ngay!" Trong đám người biểu tình có người gào lên.

Ngay sau đó, bọn họ đồng thanh thét lên: "Cút ngay! Cút ngay!" Tiếng gào thét vang dội đủ để chấn động cả con đường núi.

"Im lặng!" Một giọng nói trong trẻo khẽ khàng cất lên, giống như một lời thì thầm sát bên tai, lại như vang dội bốn phía, khiến cả vạn người đột nhiên ngây dại, còn có chút hoảng sợ không phản ứng kịp, buộc phải câm họng.

"Tôi là Thiếu tướng Hứa Mộ Triều, tôi có vài điều muốn nói với mọi người."

"Cút ngay! Chúng tao không muốn nghe… A!" Một người trong đám đông ngắt lời cô. Người này chưa kịp nói hết câu thì đám đông biểu tình bỗng thấy vụt một cái, trên mặt đất trước chỗ Hứa Mộ Triều đang đứng, tự lúc nào đã có một người đàn ông trên tay cầm một tấm banner "Giao nộp Cố Triệt" lăn lộn trên mặt đất, miệng không ngừng kêu la thảm thiết.

"Đành phải đánh gãy xương chân của anh, để anh không thể ngắt lời tôi nữa." Hứa Mộ Triều lạnh lùng nói. "Nào, nói cho mọi người biết xem anh là ai?"

"Mày cần biết tao là ai để làm gì?" Gã đàn ông đang lăn lộn trên mặt đất vẫn tỏ vẻ hung hăng.

Hứa Mộ Triều nở nụ cười. "Xem ra là khẩu âm miền đông."

Sau đó, Đại Võ xông đến, kéo người đàn ông đó ra sau xe bọc thép. Trong nháy mắt, không còn thấy hắn ta kêu la gì nữa.

Hứa Mộ Triều ngẩng đầu nhìn đám người biểu tình, nói: "Chà đạp lên những cống hiến của Cố Nguyên soái, muốn bắt ngài ấy để đổi lấy hòa bình, thật là vô liêm sỉ! Tin tưởng vào lời hứa hão "hòa bình" của kẻ thù, thật là ngu xuẩn! Người vừa vô liêm sỉ vừa ngu xuẩn chắc không nhiều như vậy chứ? Đa số mọi người ở đây có lẽ là bị người khác xúi giục, đương nhiên không thể nói đạo lí được rồi, tôi cũng chẳng hi vọng có thể thuyết phục được các người. Chúng ta cứ phân xử theo hình thức đơn giản nhất. Tôi chỉ nói thế này thôi, hôm nay người nào tiến lên nửa bước, giết không tha! Xong rồi, mời mọi người tiếp tục."

"Cô dám ư!" Có người quát lên. "Dân chúng có quyền tự do biểu tình."

"Nhưng dân chúng không có quyền tự do xông vào nhà người khác, đã thế còn tự ý giết chết binh lính của đế quốc nữa." Hứa Mộ Triều không thể nhịn nổi nữa. "Được rồi, các người đã không còn biết thế nào là đạo lí nữa thì cũng đừng lảm nhảm nhiều lời, chỉ tốn thời gian. Xuống núi hoặc là chết!"

"Pằng! Pằng! Pằng!" Trong đám biểu tình có người bất chợt bắn mấy phát súng, thế nhưng Hứa Mộ Triều không hề chớp mắt, thậm chí toàn thân vẫn không hề nhúc nhích. Cô cười khinh bỉ, chậm rãi xòe hai bàn tay ra, mấy viên đạn rơi lộp bộp xuống đất. Trong nháy mắt, đám người biểu tình lại thấy một tia sáng nữa lóe lên, khi định thần lại thì đã có một người đàn ông cầm súng ngã xuống.

"Súng tự động tám viên ư?" Cô cười khẩy, nói. "Người dân bình thường có thể mua được loại súng quân sự tốt như thế này sao?"

Người đàn ông kia vô cùng hoảng sợ, giơ súng định bắn thêm lần nữa nhưng Hứa Mộ Triều sao có thể để hắn ta có cơ hội làm việc đó? Cô hành động nhanh như chớp, một tay tóm lấy khẩu súng, một tay bóp chặt cổ hắn. Lần này, cô cố ý để mọi người nhìn thấy rõ, cho nên tốc độ ra đòn rất chậm, mọi người có thể nghe thấy một tiếng "rắc" rất đanh gọn. Đầu người đàn ông kia oẹo sang một bên, lập tức tắt thở.

"Tôi nhắc lại lần cuối, hôm nay người nào tiến lên nửa bước, giết không tha."

Đám người biểu tình lập tức im bặt. Đúng như Hứa Mộ Triều dự đoán, trong số những người biểu tình, ngoại trừ một phần nhỏ là lính tiên phong ra thì đa phần là những tên vô lại. Luật pháp không làm gì được chúng, thế nhưng hôm nay, Hứa Mộ Triều giở chiêu này ra, chúng lại không dám tiến lên một bước, thậm chí không dám kêu la.

Trong bầu không khí hết sức căng thẳng, Hứa Mộ Triều vẫn đứng nguyên tại chỗ, phía sau

là một đội quân người thú hùng hậu, tựa như những tử thần che chắn cho phủ họ Cố.

"Cố Triệt đã không còn giá trị gì nữa. Đáng lẽ anh ta nên hi sinh vì đế quốc mới phải." Một giọng nói non nớt vang lên.

Trong đám người, có người khẽ nở nụ cười.

Một đứa bé tầm tám, chín tuổi, cầm trên tay một lá cờ biểu tình, run rẩy bước ra khỏi đám người.

Hứa Mộ Triều sớm đã lường trước được tình huống này, nghe nói ở mấy trạm kiểm soát trước, bọn chúng đều dùng phụ nữ và trẻ em để thông đường. Cô chỉ liếc ánh mắt nhàn nhạt về phía Đại Võ, Tiểu Võ liền gật đầu.

"Cháu bé, thật đáng tiếc." Hứa Mộ Triều thản nhiên nói.

Đại Võ rẽ đám người, lôi đứa trẻ về phía sau chiếc xe bọc thép. Chỉ nghe thấy tiếng đứa trẻ kêu la thảm thiết, sau đó máu thịt tung tóe khắp không trung, còn kèm theo tiếng nhai nuốt ngấu nghiến của binh đoàn người thú. Sau đó, có hai khúc xương trắng bay ra, rơi xuống ngay trước mặt đám người.

Rất nhanh đã chẳng còn nghe thấy tiếng đứa bé kia kêu la nữa.

Vẻ mặt đám người biểu tình phần lớn là hoảng sợ, không còn hung hăng như lúc đầu nữa.

"Liều mạng với cô ta!" Có người quát lên.

Lập tức, có hơn hai mươi người đàn ông tráng kiện cùng lúc lao ra, người nào người nấy vẻ mặt hết sức hung ác, tay lăm lăm khẩu súng. Thế nhưng chỉ trong một cái chớp mắt, hai mươi người đó đã đồng loạt ngã xuống đất. Hứa Mộ Triều lau vết máu trên tay, nhìn đám người biểu tình bằng ánh mắt khinh miệt. "Đấy là tôi còn chưa dùng đến vũ khí đâu đấy."

Đám người nhất thời im lặng.

"Chiến thần… Hứa Mộ Triều…" Trong đám đông có tiếng bình luận khe khẽ.

"Ở đế đô không ai là không biết tới danh hiệu của tôi." Hứa Mộ Triều lẳng lặng nói. "Mọi

người còn muốn đi tìm cái chết nữa sao? Tôi chỉ cần một giờ đồng hồ để giết chết một vạn người bằng tay không. Nếu dùng vũ khí thì chắc mất tầm nửa giờ nhỉ? Các người có muốn thử không?"

Giọng nói của cô rất mực nhẹ nhàng nhưng lại vang vọng cả con đường núi. Vì vậy, cả con đường bỗng chốc im lặng như tờ, ai nấy đều khiếp đảm, lúng túng không biết phải làm thế nào.

Năm nghìn cảnh vệ ở trên các sườn núi đồng loạt vỗ tay khen ngợi không ngớt.

Đúng lúc này, từ phía sau chiếc xe bọc thép, một cảnh vệ vội vã chạy tới, nói nhỏ vào tai Hứa Mộ Triều.

"Lại có một đoàn biểu tình nữa đang trên đường tới đây sao?" Hứa Mộ Triều hạ giọng nói, đồng thời dùng ánh mắt như điện xẹt lướt qua đám người, thấy trong đó có không ít kẻ đang nhếch mép cười. Cô nhớ mặt mấy tên đó rồi quay sang nói với cảnh vệ: "Không sao đâu, giết một vạn hay hai vạn người cũng chẳng có gì khác nhau cả."

Đám người càng không ai dám nói năng gì.

"Cô làm như vậy là phạm tội." Có người hét lên, lập tức bị Hứa Mộ Triều lôi ra ngoài, ném cho các thú binh tra tấn.

"Không, tôi đang thi hành luật pháp." Hứa Mộ Triều cười cười. "Còn ai muốn nói hay tiến lên nữa không?"

Lúc này cảnh vệ lại đi tới, nhưng trên mặt anh ta lại ánh lên nét cười.

Lần này, anh ta nói thật to: "Báo cáo! Những người dẫn đầu đoàn biểu tình và đoàn thanh niên Đại học Đế Đô có cờ hiệu là "Bảo vệ Nguyên soái, quyết tử vì tổ quốc!" đã đến dưới chân núi, đang nổ ra một trận xung đột kịch liệt với đám phản loạn này."

Đám người biểu tình mặt mày tái mét, bắt đầu xì xào bàn tán.

Hứa Mộ Triều nói với tay cảnh vệ: "Lúc cần thiết thì cứ trợ cấp hỏa lực cho đội ngũ sinh viên đó." Rồi cô liếc mắt nhìn đám người sau lưng. "Nội bộ nhân dân mâu thuẫn, vậy thì cứ giao cho nhân dân tự giải quyết đi."

Liếc mắt nhìn về phía sau xe bọc thép, thấy đứa bé trai bị đánh cho ngất xỉu, cô cau mày nói với Đại Võ: "Đừng có ăn thịt nó thật đấy!"

Đại Võ trừng mắt nhìn cô. "Nhìn tôi giống người đói bụng đến mức phải ăn bậy ăn bạ lắm à?"

Cô bước lên lầu, đối diện với Tạ Mẫn Hồng mang vẻ mặt vừa muốn cười vừa có chút do dự.

"Tuy rất hả giận nhưng… Có lẽ phủ thủ tướng không dám động đến cô, chỗ quân pháp cũng coi như không nhìn thấy." Tạ Mẫn Hồng cau mày nói. "Thế nhưng dư luận sẽ nhanh chóng phê bình cô lấy bạo lực trị bạo lực."

Hứa Mộ Triều mỉm cười. "Không đâu. Bởi vì dư luận rất nhanh sẽ bị hút vào tiêu điểm tiếp theo."

"Tiêu điểm gì vậy?"

Nguồn ebooks: http://www.luv-ebook.com

"Tôi sắp ban bố… tuyên ngôn của thú tộc." Hứa Mộ Triều đi tới bên giường Cố Triệt, nhìn gương mặt anh tuấn, sáng như ngọc của anh. "Nếu như Cố Triệt bỏ mạng hoặc bị bắt, như vậy hiệp ước giữa thú tộc và loài người cũng không còn tồn tại nữa. Tôi sẽ lập tức dấy binh, vượt núi băng sông, tấn công vào đế đô."

Tạ Mẫn Hồng chậm rãi nở nụ cười, thế nhưng lại có vẻ buồn rầu, nói: "Chủ ý này rất hay. Thế nhưng… chỉ e là định kiến về cô sẽ càng thêm nặng nề. Cô sẽ trở thành tội đồ của loài người."

Hứa Mộ Triều thở dài, nhìn anh ta, nói: "Sao anh còn ngốc hơn cả Quan Duy Lăng vậy?"

Tạ Mẫn Hồng ngớ người ra, không hiểu cô nói vậy là có ý gì.

Hứa Mộ Triều nắm chặt tay Cố Triệt. "Vì anh ấy mà trở thành một tội đồ, cảm giác này thực ra cũng không đến nỗi tệ."

Thật vậy, Cố Triệt, cảm giác này thậm chí còn rất dễ chịu nữa.

Một lần nắm tay, cả đời này em là của anh.

Chương 63: Bức thư của Mộ Triều.

Hỡi loài người,

Cố Triệt mới là thống lĩnh của chúng ta. Nếu các người giao nộp ngài ấy cho bọn người máy rác rưởi và lũ zombie thối tha, mười lăm vạn thú binh nhất định sẽ vây khốn đế đô[1].

Thú tộc

[1] Câu gốc tiếng Trung: 兵临城下, đây là một câu thành ngữ của Trung Quốc, có nghĩa quân địch đã đến dưới chân thành, tình hình vô cùng nguy khốn.

Tạ Mẫn Hồng nhíu mày. "Cách hành văn này… đơn giản quá, có vẻ như dùng quá nhiều khẩu ngữ."

Hứa Mộ Triều khẽ cười, nói: "Ý anh là tôi thô tục chứ gì?"

Tạ Mẫn Hồng im bặt.

"Bức thư này là do Đại Võ xung phong nhận viết đấy." Hứa Mộ Triều nói. "Cậu ta nói nó đại diện cho tấm lòng của toàn binh lính thú tộc. Nguyên soái quả thực rất giữ chữ tín, từ đó đến giờ vẫn gìn giữ quyền lợi cho thú tộc. Tôi cũng không ngờ thú binh lại yêu quý Nguyên soái đến vậy. Cho nên cứ viết rõ ràng, thẳng thắn như thế lại tốt, tất cả binh lính khi đọc nó đều có thể hiểu được. Anh xem, ít nhất thì Đại Võ cũng biết dùng một câu thành ngữ đó chứ."

Tạ Mẫn Hồng bất đắc dĩ nói: "Đế đô sẽ im lặng trước hành động này."

Hứa Mộ Triều nói: "Đế đô sẽ nghe lời."

"… Lần trước, tôi nói cô đã thay đổi, xem ra chưa thật chính xác. Cô bây giờ vừa kiêu ngạo vừa có vẻ ung dung tự tại, như thể chẳng coi trọng bất cứ khó khăn nào trong đời."

“Ừm. Tôi đã hiểu thái độ của loài người đối với Cố Triệt rồi.” Hứa Mộ Triều nói. “Bọn chúng dám giao Cố Triệt cho kẻ địch, dám ra một quyết định vừa ngu xuẩn vừa hèn hạ như vậy…”

“Lợi ích luôn khiến cho người ta mờ mắt.” Tạ Mẫn Hồng nói.

“Vì thế cho nên…” Hứa Mộ Triều cười tủm tỉm, nhìn Cố Triệt đang nằm trên giường, tiếp: “Tôi hiện giờ có binh có quyền, lại có sức chiến đấu đứng đầu đại lục, tại sao không thể vừa quân phiệt vừa bi tình để bảo vệ anh ấy chứ?”

“Cô và Nguyên soái, bắt đầu từ lúc nào…”

“Ừm, vào buổi tối khi xảy ra chuyện không may đó, chúng tôi đã đính ước với nhau.”

Thân là người nổi bật nhất trong lớp trẻ thuộc Cố thị, sinh cùng thời với Cố Triệt vừa là may mắn cũng vừa là nỗi bất hạnh.

May mắn ở chỗ, sự tồn tại của Cố Triệt đã khiến cho thế lực của gia tộc họ Cố đạt tới cao độ trước nay chưa từng có. Tuy Cố Triệt độc lập một cách thái quá, thậm chí đôi lúc còn không tuân theo mệnh lệnh của gia tộc, nhưng nhìn chung, anh vẫn đem theo nhiều lợi ích hơn là tác hại.

Không may ở chỗ, bất luận có ưu tú đến đâu cũng vĩnh viễn không thể vượt qua cái bóng to lớn, lấp lánh ánh hào quang của Cố Triệt.

Cố Tích là một người thông minh. Khi Cố Triệt còn cầm quyền, hắn bề ngoài thì nghiêm ngặt tuân thủ bổn phận nhưng bên trong lại ngầm gây dựng một nền tảng vững chắc trong diễn đàn chính trị, chờ thời cơ lật đổ kẻ cầm quyền. Hiện giờ, Cố Triệt gặp chuyện không may, hắn nghiễm nhiên trở thành người có điều kiện tốt nhất để thay thế chức nguyên soái, bên cạnh đó, hắn còn có chung đường lối với đa số bô lão của Cố thị, rõ ràng ứng cử viên tiếp theo cho chức vị nguyên soái này không ai khác ngoài hắn. Nhưng cũng bởi vì hắn quá quan tâm đến chính trị nên hầu như không nắm được đường lối quân sự, cũng chẳng có chút năng lực chiến đấu.

Thế nhưng, khi đọc bản tuyên ngôn công khai của thú tộc, đến kẻ đa mưu túc trí như Cố Tích cũng không khỏi trầm mặc thật lâu.

Sau khi quy thuận, thú tộc vẫn luôn tỏ ra an phận nghe lời. Không ai ngờ bọn họ lại đứng ra

ủng hộ Cố Triệt ngay tại thời điểm này.

Cũng có người phân tích, việc đứng về phía Cố Triệt chẳng qua cũng chỉ là một mánh lới của thú tộc, cái bọn họ muốn hướng đến chính là thừa cơ giành độc lập.

Bất luận như thế nào, tuyên ngôn này đã dấy lên một làn sóng ngôn luận lớn ở đế đô. Bộ trưởng Bộ Tài chính thẳng thắn bày tỏ: "Ngày đó, chỉ riêng trang bị quân sự cho thú tộc thôi đã tiêu tốn một khoản tiền lớn, chưa bàn đến vấn đề thương mại, cơ sở vật chất, nơi ăn chốn ở và các phương tiện khác. Nếu giờ thú tộc làm phản, nền kinh tế của chúng ta nhất định sẽ bị hao hụt một khoản không nhỏ."

Nếu vào thời điểm này, thú tộc quay đầu đánh đế đô, loài người thực sự sẽ tiêu tùng.

Cố Tích gọi Cố Linh tới, hỏi: "Bọn họ rốt cuộc muốn như thế nào?"

Cố Linh nhún vai, đáp: "Bọn họ đương nhiên là muốn bảo vệ Cố Triệt."

"Chỉ muốn bảo vệ mạng sống, hay là muốn vừa bảo vệ mạng sống lại vừa bảo vệ địa vị?" Cố Tích hỏi.

Cố Linh suy nghĩ một lát rồi nói: "Hiểu rồi, tôi sẽ đàm phán với bọn họ, để bọn họ lấy địa vị nguyên soái ra đổi lấy tính mạng của Cố Triệt."

Rạng sáng ba ngày sau.

Tại nơi đình viện vắng vẻ, tranh tối tranh sáng.

Tạ Mẫn Hồng ngồi trên chiếc ghế đá trong vườn hoa, hai tay kê sau đầu, ngắm nhìn bầu trời sao, suy nghĩ đến thất thần.

Bỗng nhiên có một bóng đen mảnh mai đi vào con đường nhỏ trong đình viện, hướng thẳng về phía tòa nhà của Cố Triệt.

"Muộn thế này vẫn chưa ngủ sao?" Tạ Mẫn Hồng cất tiếng hỏi.

Người nọ bước tới, bởi vì mặc đồ đen nên trông cô càng toát lên vẻ nghiêm túc, lạnh lùng. Cô ngồi xuống bên cạnh Tạ Mẫn Hồng, buông một tiếng thở dài tựa hồ có chút mệt mỏi.

Cho dù không muốn để ý thì cũng không thể không nhận thấy trên người cô nồng nặc mùi máu.

"Cô vừa đánh nhau với ai à?" Tạ Mẫn Hồng giật mình, ai có thể khiến Hứa Mộ Triều phải đích thân ra tay giữa đêm hôm khuya khoắt như thế này chứ?

"Ừm." Hứa Mộ Triều khoanh tay, tựa người vào lưng ghế. "Tôi đã giết chết Tiếu Lượng Tư."

"Giết người? Ai cơ?" Trong nháy mắt, Tạ Mẫn Hồng đứng bật dậy. "Cô giết chết Tiếu Lượng Tư rồi sao? Người mà đám quý tộc phía đông đề cử làm nguyên soái đó hả? Cô… cô…"

Anh ta "cô, cô" một hồi lâu mà vẫn không nói thêm được tiếng nào.

"Có gì không tốt sao?" Hứa Mộ Triều hỏi.

"Tốt! Đương nhiên là rất tốt!" Đôi mắt Tạ Mẫn Hồng sáng như hai vì sao. "Chỉ là đột ngột quá, khiến tôi bất ngờ. Tại sao cô lại giết chết hắn?"

"Thứ nhất, bè đảng của hắn phát động cuộc biểu tình, muốn động đến Cố Triệt, chết là đáng. Thứ hai, không phải mục đích của chúng ta là muốn ủng hộ Cố Tích làm nguyên soái mới, buộc hắn phải phát biểu tuyên ngôn cuối cùng của cuộc kháng chiến sao?"

"Đúng vậy!" Tạ Mẫn Hồng nói.

"Cố Tích chắc chắn sẽ hiểu được ý của tôi." Hứa Mộ Triều nói.

Tạ Mẫn Hồng suy nghĩ một lát rồi nói: "Cô thật là độc ác!"

Hứa Mộ Triều trầm mặc vài giây rồi nói: "Thực ra con người tên Tiếu Lượng Tư này không hề xấu."

"Sao cô lại nói vậy?"

"Trước khi giết hắn, tôi đã quan sát hắn một lúc, cũng hàn huyên với hắn một hồi." Hứa

Mộ Triều nói. “Nhưng vì Cố Triệt, tôi chỉ có thể giết chết hắn mà thôi.”

Tạ Mẫn Hồng vỗ vào bả vai cô. “Chúng ta không có sự lựa chọn nào khác, đành phải đóng vai ác thôi.”

Hai người nhất thời cùng yên lặng, lòng ai cũng bất giác chùng xuống.

“… Thế nhưng, có người đã từng rất quan trọng với tôi, vậy mà thiếu chút nữa lại giết chết tôi.” Cô nói với giọng rất nhỏ, tựa hồ đang lẩm bẩm một mình. “Mà tôi, cứ nghĩ tới chuyện sắp trở thành kẻ địch với anh ấy… trong lòng lại rất khó chịu.”

Tạ Mẫn Hồng vừa nghe liền biết ngay người cô muốn nói tới là ai. Lần này, anh ta lại không đồng ý với quan điểm của cô, cười, nói: “Tôi chẳng cần biết rốt cuộc hắn ta bị thứ virus quái quỷ gì khống chế, chỉ cần là kẻ có nguy cơ làm hại tới Nguyên soái, tôi đã muốn băm vằm hắn thành trăm ngàn mảnh rồi.”

Sáng sớm ngày hôm sau, khi nhận được tin tức Tiếu Lượng Tư bị kẻ gian ám hại, Cố Tích không giấu nổi vẻ vui sướng trong lòng. Thế nhưng ngay sau đó, hắn chợt tỉnh táo lại, khẽ cau mày.

Hắn nói với Cố Linh: “Lập tức thay tôi soạn một bản thông cáo, phải nhanh nhanh lên.”

Cố Linh gật đầu. “Hứa Mộ Triều và Tạ Mẫn Hồng, bọn họ đúng là điên rồi.”

“Đúng vậy.” Cố Tích nói. “Bọn họ muốn ngầm nói cho tôi biết, giết được Tiếu Lượng Tư đồng nghĩa với việc bọn họ cũng có thể giết được tôi.”

Vài ngày sau, thông qua cuộc bầu cử dân chủ, Cố Tích đã trúng cử chức nguyên soái tân nhiệm. Cố Triệt vẫn được giữ lại danh hiệu nguyên soái, nhưng chỉ có thể ở nhà dưỡng bệnh. Trong tuyên ngôn của mình, Cố Tích đã phát biểu khẩn thiết như thể cố tỏ vẻ loài người và thú tộc thà quyết chiến đến hơi thở cuối cùng, cũng nhất quyết không đồng ý với kẻ địch giao anh hùng dân tộc Nguyên soái Cố Triệt ra.

Ngày hôm sau, Hứa Mộ Triều tham dự một hội nghị do Tạ Mẫn Hồng tổ chức.

“Thiếu tướng, cô nhất định phải trở về tiền tuyến sao?” Có người hỏi.

“Đúng vậy.” Hứa Mộ Triều gật đầu. “Cố Tích đã công khai tuyên bố tuyên ngôn, các anh chỉ cần làm tốt công tác phòng bị, tôi tin chắc rằng sẽ không có bất cứ ai dám làm hại đến Nguyên soái nữa đâu.”

Tạ Mẫn Hồng trêu chọc cô: “Tin tức cô giết chết Tiếu Lượng Tư vừa lộ ra, tất cả quan viên ở đế đô, buổi tối trước khi đi ngủ, đều lo ngay ngáy cho cái đầu của mình. Không ai dám chọc giận cô, cũng không ai dám làm hại đến Nguyên soái nữa đâu.”

Mọi người cùng bật cười.

Một gã tâm phúc có vẻ lo lắng, hỏi: “Hiện giờ, chúng ta ủng hộ Cố Tích trở tràng nguyên soái, thay hắn hành sự. Nếu có một ngày, Cố Nguyên soái tỉnh lại, địa vị đã bị Cố Tích chiếm giữ, Cố thị lại không chịu giao nộp quyền lực, vậy thì biết tính sao?”

Hứa Mộ Triều và Tạ Mẫn Hồng đều nở nụ cười.

Hứa Mộ Triều nói: “Nếu như anh ấy tỉnh lại, việc này còn cần tới chúng ta quan tâm sao?”

Nếu như anh có thể tỉnh lại thì ai có thể ngăn cản được bước tiến của anh đây?

Ngày thứ hai sau khi Hứa Mộ Triều rời khỏi đế đô, một gã thuộc hạ bất ngờ đến tìm Tạ Mẫn Hồng, nói: “Tướng quân, Thiếu tướng Hứa có để lại một phong thư dưới gối của Nguyên soái.”

Sau khi đọc hết bức thư, Tạ Mẫn Hồng hít sâu một hơi, đến phòng của Cố Triệt, nhìn vị Nguyên soái trầm lặng tựa như đang say ngủ trên giường, anh ta gấp gọn bức thư, nhét trở lại dưới gối của Nguyên soái.

Những ngày này, Tạ Mẫn Hồng phải giải quyết rất nhiều việc, thế nhưng trong lòng anh ta vẫn có chút không yên. Anh ta luôn cảm thấy trống rỗng, hoảng hốt nhưng không hiểu nổi đó rốt cuộc là cảm giác gì. Cứ như vậy đến khuya, Tạ Mẫn Hồng từ dưới lầu nhìn lên ô cửa sổ sáng ánh đèn của phòng Cố Triệt, trái tim bỗng nhiên giật thót, một câu trong bức thư Hứa Mộ Triều để lại hiện về trong trí nhớ: “A Triệt, bàn tay em đã dính đầy máu tươi…”

Anh ta đột nhiên cảm thấy buồn rầu.

Từng trêu chọc Hứa Mộ Triều và Cố Triệt đủ thứ, thế nhưng Tạ Mẫn Hồng cho tới tận bây

giờ vẫn đứng ở góc độ của Nguyên soái để suy xét. Ví như, hiếm có người nào khiến Nguyên soái thích đến vậy, Hứa Mộ Triều nên cảm kích mà nghe theo mới phải. Hay như anh ta cũng chưa bao giờ có suy nghĩ Nguyên soái lại thực sự yêu thích một cô gái bán thú. Vậy nhưng lúc này, nghĩ đến dòng thư của Hứa Mộ Triều viết cho Cố Triệt, Tạ Mẫn Hồng chỉ có duy nhất một mong muốn, rằng Cố Triệt hãy mau chóng tỉnh lại, để hai người họ không phải cách xa nhau nữa.

A Triệt!

Thứ lỗi cho em đã không màng đến tôn ti mà gọi anh như vậy. Trong lòng em, cái danh xưng hoàn hảo này không thuộc về người thống trị khiến kẻ khác vừa nghe đã vội vã hoảng sợ, mà thuộc về người đàn ông ngay cả việc nắm tay cũng cảm thấy hồi hộp, căng thẳng.

Mà anh biết không, thực ra trong lòng em đã rất nhiều lần muốn gọi anh như vậy.

A Triệt!

Mấy ngày nay, em đã làm rất nhiều chuyện. Em bảo đám người thú trẻ người non dạ phải tập trung đánh trận, phải nguyện trung thành với anh như họ đã trung thành với em vậy. Anh yên tâm, cho tới bây giờ, bọn họ vẫn luôn làm rất tốt và quy củ. Em cũng câu kết với Tạ Mẫn Hồng làm việc xấu, âm mưu, phản bội hay ám toán, em rất nhanh đều đã luyện tập thành thạo.

Em còn đi xem căn phòng nơi anh ở khi còn nhỏ, trên tấm ảnh 3D, cậu bé xinh trai với vẻ mặt nghiêm túc, bờ môi mím chặt kia thật chẳng khác nào anh bây giờ.

Bắt đầu từ khi nào vậy?

Em suy nghĩ một chút rồi nhận thấy, thì ra giây phút khắc sâu trong lòng em không phải là lúc anh bỏ qua sự kiêu ngạo, lạnh lùng mà nắm lấy bàn tay em; không phải là lúc anh giống như một vị tử thần bước tới, dễ dàng đánh lui bọn người máy tập kích, ôm em vào lòng; cũng không phải là lúc anh làm mặt lạnh, bóp chặt cằm em, nói với em rằng sự sống chết của hàng vạn người đối với anh chẳng qua cũng chỉ là một ý nghĩa, và anh chưa bao giờ nghĩ tới chuyện lấy em ra làm mồi nhử.

Mà là ngày đầu tiên, ngày đầu tiên sau khi em tỉnh lại từ cơn hôn mê. Lúc đó, em nhìn thấy anh ngồi một mình trong bóng đêm, bóng dáng anh vừa trầm lặng vừa lạnh lùng, tựa

hồ đã cô độc ở đó rất lâu rồi.

Thì ra là từ lúc đó, A Triệt!

Kể từ khi đó, ánh mắt của em bắt đầu dõi theo anh, chú ý tới từng động thái nhỏ của anh, suy nghĩ đến từng câu từng từ mà anh nói. Em cho là mình đã sùng bái anh đến mức coi anh như một vị thần, mà không biết rằng, thật ra, em chỉ không muốn anh lại ngồi một mình lặng lẽ, cô đơn như vậy nữa. Trong khi đất trời và năm tháng vẫn không ngừng thay đổi, không ngừng trôi qua trước mắt anh, anh vẫn chỉ cô đơn ở đó một mình.

Có nhiều lúc, em lang thang đến quảng trường đế đô, nơi hằng đêm đều có, có người cầu nguyện cho Nguyên soái, cầu nguyện thân thể Nguyên soái được an khang. Nhờ vậy, em mới biết, sự sống chết của một người hóa ra lại có sức mạnh chi phối vận mệnh của nhiều người đến vậy. Mà một người ngủ say cũng có thể khiến hi vọng của vô vàn người đột nhiên tan biến.

Ngay cả một kẻ tội đồ đã tự tay đẩy anh xuống vực sâu như em cũng có thể cảm nhận được sự cao thượng thuộc về anh.

Mà em cũng vì sự cao thượng này, vì tâm tư trầm lặng mà dịu dàng của anh, sẵn lòng chấp nhận làm bất cứ chuyện gì.

Khả năng chiến đấu của em dường như đã đứng đầu đại lục, anh và Thẩm Mặc Sơ có lẽ cũng không có cách nào thắng nổi em. Mấy ngày nay, em đã giết rất nhiều người, cũng học được cách xúi bẩy người vô tội chịu chết thay em. Bàn tay em đã dính đầy máu tươi, khắp người đều đã nhúng chàm. Vậy mà anh vẫn chưa tỉnh lại.

Cảnh tượng hỗn loạn và tanh nồng mùi máu đêm đó, ngày qua ngày, đều như một thước phim quay chậm không ngừng hiển hiện trong trí óc em. Hóa ra vận mệnh thật cay nghiệt và vô tình với chúng ta. Nó khiến Thẩm Mặc Sơ mất đi tia sáng cuối cùng mà anh ấy chờ đợi trong suốt một trăm năm qua, ngay trước lúc anh ấy báo được mối thù sâu nặng; cũng vào đúng khoảnh khắc anh mỉm cười nhìn em, khiến cho đôi mắt trong veo hơn cả ánh trăng kia từ nay về sau chỉ có thể khép chặt.

Thế nhưng, A Triệt, ngay cả việc báo thù em cũng không thể làm được! Thẩm Mặc Sơ thực sự còn đau khổ hơn chúng ta nhiều. Anh ấy từng nói, em chính là sự cứu rỗi của anh ấy, nhưng bây giờ, nếu như anh ấy không thể thức tỉnh lại, em nhất định sẽ phải đối đầu với anh ấy. Em phải làm thế nào đây, A Triệt?

Những ngày này, biểu hiện của em đúng là đã vượt xa cả mong đợi. Đám người Tạ Mẫn Hồng chỉ thấy em kiên cường độc đoán, nói là em kiêu ngạo, vậy nhưng thật ra mỗi ngay em đều hoảng sợ, cứ như thể mình chỉ là một đứa ngốc lạc đường, tìm mãi cũng không thấy lối ra. Bọn họ nói tình hình càng ngày càng tốt lên, bọn họ vẫn còn ôm hi vọng, thế nhưng em lại chỉ thấy cả đại lục này đang chìm trong giấc ngủ say.

Đại lục mênh mông và đầy nỗi đau thương mất mát[2] này, trong mắt em là một vùng đất chết, không còn phân biệt được ngày hay đêm, lúc nào cũng u ám như thể đang say ngủ. Nếu như đến cuối cùng, chính nghĩa và tự do vẫn bị hủy diệt, vậy thì anh và Thẩm Mặc Sơ bao năm qua không ngừng đấu tranh, không ngừng vươn lên, rốt cuộc là vì cái gì?

[2] Từ gốc trong tiếng Trung: 千疮百孔, âm Hán Việt: Thiên sang bách khổng, ý chỉ những thứ xấu xa, đầy tệ nạn, bị hư hỏng một cách nghiêm trọng – ND.

Bất kể em có mất phương hướng ra sao, bất kể em đa nghi khổ sở tới mức nào, thì khi nhìn thấy gương mặt hiền hòa say ngủ của anh, tất thảy phiền não dường như đều tan biến, không còn gì khiến em phải bận tâm nữa. Em sẽ không nghĩ đến chuyện sau này, sẽ không thèm suy đoán khi nào thì anh tỉnh lại, không thèm để ý tới những tiếng xấu về sau, cũng không nghĩ tới chuyện mình có sống sót qua khỏi cuộc chiến này hay không nữa.

Điều em nghĩ đến chỉ có anh thôi, A Triệt.

Nếu như ông trời đã muốn anh say ngủ, thì đất nước này của anh, em sẽ thay anh gánh vác.

Chương 64: Nửa năm sau

Trên bầu trời mờ mịt, âm u, khói thuốc súng cuồn cuộn. Đoàn máy bay chiến đấu màu xám không ngừng bay qua bay lại trên bầu trời thành phố. Xe bọc thép tốc độ cao có trang bị đầy đủ hỏa tiễn và súng laser nối đuôi nhau ầm ầm tiến vào trận địa; phía sau xe bọc thép là đoàn quân người thú và loài người oai phong lẫm lẫm, khắp người trang bị đủ các loại vũ khí hạng nặng và áo giáp chống đạn.

Cách đó vài kilômét là mấy vạn người máy đang giữ thành, tay lăm lăm vũ khí, sẵn sàng

nghênh chiến. Chúng còn dùng hỏa tiễn tốc độ cao để phòng vệ, nhằm chống lại mối nguy hại từ trên không.

"Cánh quân G2, không kích B7, tọa độ C122!"

"Binh đoàn 7, tăng thêm hỏa lực, tiến lên trước một kilômét!"

"Binh đoàn thông tin, chuẩn bị mở đầu cuộc tấn công bằng súng laser, trong phạm vi năm trăm kilômét vuông!"

"Đại Võ, dẫn bộ binh xung phong đoạt thành!"

Đối lập với tình hình chiến đấu ác liệt hiển hiện trong kính viễn vọng là tiếng ra lệnh hào sảng, dứt khoát phát ra từ hệ thống thông tin chỉ huy ở phía sau chiến địa. Trong tiếng nổ vang rền của bom đạn, giọng nói đó tựa hồ một dòng suối thanh mát, tạo cho người nghe một cảm giác vững vàng, đáng tin cậy.

Hai tiếng đồng hồ sau.

Hứa Mộ Triều đặt ống nghe điện thoại xuống, rời khỏi kính viễn vọng, uể oải ngả người xuống chiếc ghế lớn.

Phù… Mệt mỏi quá! Cũng may là thành quả không đến nỗi tồi.

Khóe miệng cô chậm rãi cong lên. Hứa Mộ Triều bây giờ không còn là một kẻ vừa nghe thấy nơi đâu có chiến tranh ác liệt là lập tức điên cuồng xung phong ra trận, cũng không còn là người chỉ huy nhiệt tình, hiếu thắng nữa. Cô cũng chẳng tự nhận mình là một thiên tài quân sự, thế nhưng hiện giờ tất cả chiến dịch mà cô chỉ huy đều ở trong tình thế "thắng thì nhiều mà bại thì ít."

"Thưa Tư lệnh! Tư lệnh Tiết và Thiếu tá Quan đã đến." Giọng nói của cảnh vệ ở ngoài cửa truyền vào từ hệ thống thông tin.

"Mời bọn họ vào."

Ngay sau đó, cánh cửa phòng bị đẩy ra. Phía sau viên Tư lệnh trung niên cường tráng là bóng dáng anh tuấn, lãng tử của Quan Duy Lăng. Hai người nhìn thấy Hứa Mộ Triều thì đều

mỉm cười, gật đầu.

Ba người ngồi xuống. Tư lệnh Tiết nhìn Hứa Mộ Triều, cất lời tán dương: "Gần đây, cô toàn đánh thắng những trận lớn. Cô còn thắng nữa thì chắc tôi và mấy vị Tư lệnh khác đều phải chịu lép vế mất thôi."

"Đừng có nói thế chứ Tư lệnh Tiết!" Hứa Mộ Triều nhìn vào ông ta với ánh mắt không đồng tình. "Nếu không có ông, Tư lệnh Thôi và các vị Tư lệnh khác suốt nửa năm qua đã tận tình chỉ bảo, e là vừa mới nghe thấy phải đánh trực diện thôi là tôi đã cảm thấy nhức đầu rồi."

"Ha ha ha!" Tiết Tư lệnh cười vui vẻ. "Thanh niên ít có ai vừa chăm chỉ, vừa khiêm tốn lại vừa có khả năng trời phú như cô."

Hứa Mộ Triều thở dài. "Chúng ta đã cố gắng đến vậy, thế mà miễn cưỡng lắm mới có thể ngang tài ngang sức với quân địch." Thậm chí, nói ngang tài ngang sức vẫn là hơi quá, vì so với liên quân máu lạnh của người máy và zombie, liên quân thú tộc và loài người rõ ràng luôn ở thế yếu. Kể từ khi vua zombie trở lại, năng lực chỉ huy của anh ta luôn biến hóa rất tài tình, khiến liên quân phải chịu không ít khổ sở. Nếu không nhờ có Hứa Mộ Triều cùng các vị Tư lệnh liều chết chống đỡ và sự mất ăn ý trong việc thống nhất chiến lược của liên quân người máy – zombie thì số thương vong e là còn nhiều hơn.

Sắc mặt Tư lệnh Tiết trở nên khó coi. "Đã thế lại còn cái bọn khốn kiếp ở đế đô kia nữa, mỗi lần cung cấp lương thực còn lề mà lề mề."

"Bởi vì bọn họ vừa không muốn chúng ta chiến thắng vừa sợ chúng ta thất bại." Hứa Mộ Triều mỉm cười, rót trà vào chén cho hai người. Nếu như quân ta đánh thắng được một trận lớn thì đội quân vẫn luôn trung thành với Cố Triệt chắc chắn sẽ đạt được uy danh lớn hơn nữa, bên cạnh đó, tiếng nói của bọn họ cũng có sức thuyết phục hơn.

Quan Duy Lăng nãy giờ vẫn im lặng bỗng nhiên lên tiếng: "Mộ Triều, hôm qua khi tôi rời khỏi đế đô, ngón tay của Nguyên soái hình như khẽ động đậy."

Bàn tay đang cầm ấm trà của Hứa Mộ Triều hơi khựng lại.

"Ngày mai tôi sẽ trở về đế đô. Đã nửa năm cô không về đó rồi, lần này cô đi cùng tôi đi." Quan Duy Lăng dịu dàng nói. "Nói không chừng lần này cô trở về, Nguyên soái sẽ tỉnh lại."

"Được!" Hứa Mộ Triều ngước mắt nhìn Quan Duy Lăng, ánh mắt trong veo dịu dàng hơn

cả làn gió mát, không những vậy còn lấp lánh ánh cười.

Màn đêm dần buông

Tiết trời đang độ giữa hè, có phần oi nóng. Hứa Mộ Triều mặc áo thun, quần soóc, thoải mái tựa người vào chiếc ghế đá đặt trong tiểu viện, mái tóc ướt sũng xõa trên vai.

Vừa bước vào tiểu viện, Quan Duy Lăng liền nhìn thấy một cô gái mảnh mai, ngồi tựa vào ghế, mắt nhắm hờ, dưới ánh trăng vằng vặc, trông cô càng toát lên vẻ trong sáng, hiền hòa.

"Hôm nay có chuyện gì mà Tư lệnh Tiết lại không dám nói?" Hứa Mộ Triều mở mắt ra, nhìn người vừa mới tới.

Khi còn cách chỗ cô ngồi khoảng chừng một mét, Quan Duy Lăng bèn dừng lại.

"Chúng tôi nhận được tin tức, có người sẽ gây bất lợi cho cô."

"Ồ!" Cô cảm thấy tò mò, vội hỏi: "Như thế nào cơ?"

Quan Duy Lăng lắc đầu. "Người đưa tin còn chưa nói xong đã bị bắn chết. Cô phải cẩn thận gấp bội mới được."

"Người muốn hại tôi đang ở trong quân ư?" Hứa Mộ Triều phản ứng rất nhanh nhạy. "Muốn tôi qua trở về đế đô để lánh nạn sao?"

"Không. Mọi người muốn cô quay về đế đô là vì Nguyên soái." Quan Duy Lăng tiến lên một bước, thế nhưng trước mặt lại như có một bức tường vô hình khiến anh ta bất giác phải dừng lại ở một khoảng cách an toàn. "Cô đã rời khỏi đế đô được nửa năm, không muốn quay về thăm ngài ấy sao?"

"Tình hình chiến sự vô cùng ác liệt, thân bất do kỉ." Cô chậm rãi nói.

"Mộ Triều…" Quan Duy Lăng tựa hồ phải đấu tranh tư tưởng một hồi, sau đó mới nói: "Đêm đó đã xảy ra chuyện gì, chúng tôi căn bản không thể đoán ra được dù chỉ một chút. Mà dù đã xảy ra chuyện gì đi chăng nữa thì tôi nghĩ Nguyên soái cũng không trách cô đâu."

Hứa Mộ Triều gật đầu, mỉm cười. "Tôi biết rồi, tôi đã biết từ đêm hôm đó rồi. Chỉ là …"

Chỉ là cô… muốn yêu anh bằng cách của riêng mình.

Nửa năm đã trôi qua rồi mà anh vẫn chưa tỉnh lại. Cô sợ khi trở về đế đô, cô sẽ rơi nước mắt. Mà khi ở nơi này, sự nhớ nhung và quyết tâm báo thù sẽ càng khiến cô mạnh mẽ hơn. Ở nơi này, chí ít cô còn có thể giành lại thành trì vì anh. Còn khi ở đế đô, cô không thể làm được bất cứ việc gì.

Quan Duy Lăng đưa tay lên kéo vành nón lính của mình xuống, nói: "Bảy giờ sáng ngày mai, tôi sẽ tới đón cô đến sân bay số 15, chúng ta sẽ ngồi máy bay riêng của tôi để trở về đế đô."

"Được." Cô mỉm cười nhìn anh ta, nói đùa: "Tốt xấu gì thì bây giờ tôi cũng là tư lệnh, không biết khi nào mới có đủ điều kiện để có một chiếc máy bay riêng đây?"

Quan Duy Lăng cũng cười, trong đầu bỗng nảy ra một ý: "Câu hỏi này cần có thời gian để trả lời, nhưng cô có thể … sử dụng máy bay riêng của Nguyên soái."

"Ừm." Từ hàng mày đến khóe mắt của Hứa Mộ Triều đều toát lên vẻ dịu dàng rất mực. "Nếu anh ấy cứ không chịu tỉnh dậy, tôi sẽ sử dụng máy bây của anh ấy, như thể "Nguyên soái đích thân xuất hiện" vậy."

Cùng lúc đó, ở bộ chỉ huy của liên quân người máy và zombie.

Từng cơn gió mang theo hơi nóng thổi qua nhưng cũng không thể khiến dòng máu lạnh lẽo cua zombie trở nên ấm áp hơn. Doanh trại được dững lên giữa vách núi thăm thẳm mà tăm tối, im lìm, trên ngọn núi cao hiểm trở nhất, một bóng người cao lớn lẳng lặng đứng sừng sững.

Sắc mặt u ám, vô cùng yên lặng

Đối với Thẩm Mặc Sơ, quãng thời gian này tựa như một giấc mơ. Trái tim đã khôi phục lại sự băng giá như suốt một trăm năm qua, chỉ một mệnh lệnh tùy tiện như bùa chú của Huggins cũng đủ khiến anh ta cam tâm tình nguyện đầu rơi máu chảy.

Lại một lần nữa chìm đắm, u mê trong máu tanh và lửa đạn, hóa ra thịt sống cùng dục vọng về thể xác lẫn tinh thần lại vẫn khiến người ta thỏa mãn đến thế.

Chỉ là khi nhìn vào bóng đêm bao trùm toàn cảnh vật, trong lòng anh ta luôn dấy lên một cơn thống khổ khó nói thành lời. Anh ta biết bản thân càng ngày càng sa đọa nhưng lại không có cách nào khống chế, cũng không thể làm mình quên đi. Anh ta vẫn còn nhớ rất rõ hình ảnh cô gái trên mình mang thương tích đã trải qua một đêm điên cuồng và đè nén từng cơn sóng khát khao cuộn dâng trong lòng. Cũng chính trên đỉnh núi tối tăm và vắng vẻ này, anh ta đã hôn cô, hương vị đó mới thật ngọt ngào, tươi mát làm sao.

Bây giờ, không chỉ nụ hôn của cô đã thuộc về anh ta mà ngay cả thân xác và lần đầu tiên quý báu nhất đời người con gái cũng đều bị anh ta chiếm đoạt. Vậy nhưng tại sao trong lòng anh ta, ngoài cảm giác hả hê và thỏa mãn vốn có, lại tồn tại một cơn đau đớn đến khó tả?

Không thể giết chết được Cố Triệt đã khiến anh ta vô cùng buồn bực. Nhưng những chuyện xảy ra vào đêm hôm đó càng khiến anh ta thêm phần ảo não.

Là vì cái gì chứ?

Khoảng thời gian thức tỉnh ngắn ngủi ấy khiến vua zombie vừa như mất phương hướng vừa như một trò hề. Bây giờ chỉ có dồn hết sức lực vào việc giết chóc mới có thể khiến tất cả mạch máu trong người anh ta cảm thấy hưng phấn hơn. Nếu đã thích cô gái đó rồi thì lần sau cứ thẳng tay cướp về là xong.

©STENT: http://www.luv-ebook.com

Chỉ là tại sao, ở một nơi sâu thẳm nào đó trong trái tim, anh ta luôn cảm thấy có chút không cam tâm? Tựa hồ khắp đất trời này đều là một mảng đen tối, trống rỗng…

Ở phía đông, mặt trời dần dần ló dạng, những tia nắng ban mai từ từ lan tỏa bốn phía, ánh sáng thuần khiết, ôn hòa chiếu rọi mảnh đất phì nhiêu. Đây là lãnh thổ của loài người, là nơi zombie đã nhòm ngó như hổ rình mồi cả trăm năm nay.

Một vùng đất vô cùng xinh đẹp.

Quan trọng hơn cả là, cô gái xinh xắn, tốt bụng ấy đang sống ở một nơi nào đó trên vùng đất này, nơi mà cô hết lòng yêu mến…

Vua zombie chậm rãi đứng thẳng người dậy, cuối cùng thì anh ta cũng tìm ra nguyên nhân khiến cho mình buồn phiền.

Đêm đó, trong lòng bàn tay này, chỉ thiếu một giây nữa thôi là cô đã tắt thở. Thế nhưng

trong giây phút ấy, người mà ánh mắt cô hướng về lại không phải là anh ta.

Tại sao lại có thể như thế chứ? Hứa Mộ Triều, tại sao em không thể yêu tôi? Tôi đã từng gần như chìm sâu vào bóng tối, chính em đã kéo tôi ra, em là ánh sáng duy nhất trong cuộc đời tôi, tại sao em không thể thuộc về tôi?

"Đang nghĩ gì vậy?" Một giọng nam trầm thấp đột nhiên vang lên ngay bên tai anh ta.

Vua zombie sớm đã nhận ra mùi của hắn, lúc này chỉ thản nhiên liếc qua. "Không liên quan gì đến anh."

Vị tướng quân trong bộ quân phục màu xanh lắc đầu, bật cười. "Nếu Huggins mà thấy bộ dạng này của anh, chắc chắn hắn sẽ hoài nghi anh đã khôi phục lại tính người." Minh Hoằng cẩn thận quan sát gương mặt u ám của vua zombie một lượt, lại hỏi: "Vậy có phải anh đang khôi phục lại tính người không?"

"Tôi trung thành với Huggins." Thẩm Mặc Sơ bực bội đáp.

Minh Hoằng ngồi xuống tảng đá bên cạnh, nói: "Thật ra Huggins bây giờ cũng chỉ là thứ bỏ đi mà thôi."

"Tôi biết, nhưng tôi vẫn trung thành với ngài ấy như cũ."

"… Ái chà, anh thật là thú vị đấy!" Minh Hoằng nhìn mặt trời từ từ nhô lên sau ngọn núi phía xa xa, ánh mắt đột nhiên trở nên thâm sâu khó lường. "Cố Triệt giờ đã thành phế nhân, dựa vào binh lực của chúng ta, nếu phối hợp ăn ý một chút thì sẽ nhanh chóng đánh tới đế đô thôi. Thế nhưng cái tên Huggins ngu xuẩn kia, đã dựa vào chúng ta để có được địa bàn rồi mà việc đầu tiên hắn làm khi chiếm được thành lại là tìm người đẹp để vui thú. Bị hắn làm cho liên lụy thì đến ngày nào chúng ta mới có thể khiến cho lũ loài người diệt vong được đây?"

Vua zombie vẫn chỉ trầm mặc.

"Không nói chuyện này nữa… Ban nãy anh đang nghĩ tới Hứa Mộ Triều, có phải không?" Minh Hoằng nho nhã mỉm cười, hỏi.

Vua zombie ngước mắt nhìn hắn, không thèm đáp lời.

Minh Hoằng bật cười. “Thật vậy sao? Ngay đến cả tính người còn không có, vậy mà vẫn còn tơ tưởng đến một người phụ nữ. Lẽ nào cô ta thực sự là người yêu của anh? Tôi đã biết ngay từ đâu mà, ngày đó, anh cướp cô ta từ tay tôi, quả nhiên là có vấn đề.”

Vua zombie nói với giọng lạnh lùng, vô tình: “Cô ấy không màng tới sống chết để bảo vệ Cố Triệt. Lần sau gặp lại, tôi nhất định sẽ giết chết cô ấy.”

Minh Hoằng lại làm như thể không nghe thấy những lời của Thẩm Mặc Sơ, ngước đôi mắt đỏ ngầu quan sát sắc mặt của anh ta một lượt rồi đột nhiên hỏi: “Anh yêu cô ta sao? Tôi lấy thân phận là đồng minh của chủ nhân anh để mạo muội hỏi anh câu này đấy.”

Vua zombie trầm mặc giây lát rồi đáp: “Tôi nghĩ là tôi yêu cô ấy.”

Minh Hoằng nghe thấy vậy thì im lặng.

Một lát sau, Minh Hoằng mới nói: “Yêu là cảm giác như thế nào? Một zombie cũng biết yêu, thế mà tôi lại không biết.”

Vua zombie lẳng lặng ngước nhiền những đám mây lững lờ trôi trên bầu trời, chậm rãi nói: “Tình yêu đã có lúc là niềm hi vọng ấm áp, còn hiện tại, yêu lại là một cảm giác đau thấu tận xương tủy.”

“Hi vọng ấm áp? Đau thấu tận xương tủy?” Minh Hoằng nhìn Thẩm Mặc Sơ bằng ánh mắt khó hiểu. “Đường đường là vua zombie mà lại có thể thốt ra những lời này ư? Đây thực sự là cảm giác mà Hứa Mộ Triều đã mang tới cho anh sao?”

“… Phải”

Minh Hoằng đứng lên, tựa hồ nhớ ra điều gì đó, ánh mắt ngời sáng một cách kì lạ. “Cô gái đó khiến tôi cảm thấy hết sức thú vị, nhưng lại không chịu nghe lời. Tôi rất muốn khống chế cô ta, thế nhưng hết lần này đến lần khác cô ta đều trốn thoát.”

Vua zombie ngẩng đầu lên. “Anh không xứng với cô ấy.”

Ánh mắt Minh Hoằng đột nhiên trầm hẳn xuống. “Vậy sao? Tôi đã thỏa thuận với chính phủ loài người, đổi mười thành trì lấy một mình cô ta. Trong tương lai, tôi nhất định sẽ có được cô ta.”

“Cô ấy là của tôi.” Vua zombie chậm rãi nói.

Minh Hoằng lắc đầu. “Không, cô ấy sớm đã là của tôi rồi, người đầu tiên mà cô ấy nguyện trung thành chính là tôi.”

Vua zombie không hề giận dữa, trái lại mỉm cười, hỏi: “Lời của cô ấy mà anh cũng tin sao?”

Minh Hoằng im lặng một lát rồi nở nụ cười. “Anh nói cũng phải.” Sau đó lại im lặng, cuối cùng khẽ nói một câu: “Đối với một người máy như tôi, mỗi một câu nói của cô ấy đều là những lời lẽ hết sức nghiêm túc.”

Chương 65: Thứ gọi là tình yêu

Ô tô đi ngang qua vùng bình nguyên bao la, bầu trời dần chuyển sang màu tro xám, những áng mây lãng đãng nhanh chóng bị bóng tối che lấp.

Quan Duy Lăng trong bộ quân phục màu xanh phẳng phiu, dõi ánh mắt thẳng về phía trước. Thỉnh thoảng, anh ta lại khẽ liếc sang bên cạnh, thấy cô gái đó vẫn ngả người trên vành ghế, vành mũ hạ thấp, có vẻ như đang ngủ rất say.

Hoàn toàn… không có dáng dấp của một quân nhân, mà trông giống một nữ lưu manh trong quân đội hơn. Nhưng điều đó vẫn khiến tâm trạng của anh ta… vui vẻ hẳn lên.

“Gần đây, đội trưởng chưa lúc nào có một giấc ngủ trọn vẹn cả.” Đại Võ ngồi ở ghế phụ lái khoanh tay nói. “Thú tộc chúng tôi khi đau khổ vì tình thì thường đáng thương như vậy đấy…”

“Câm miệng!” Hứa Mộ Triều chợt nói với giọng hết sức tỉnh táo, lúc này cô mới ngồi thẳng người dậy, mở to đôi mắt màu xanh lục nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Ô tô chạy băng băng trên đường đã ba tiếng đồng hồ. Còn hai tiếng nữa mới đến sân bay quân dụng gần nhất. Đội của bọn họ đi chuyến này tổng cộng gồm tám chiếc xe, ngoài chiếc xe này chỉ có ba người họ ra thì trên những chiếc xe khác là mấy chục binh sĩ đều thuộc đội cảnh

vệ của Quan Duy Lăng và Hứa Mộ Triều.

Bởi vì chiến tranh nên đường cao tốc thường bị không kích, bọn họ chỉ có thể chạy trên đường cái thông thường. Hai bên đường là những cánh đồng màu mỡ xanh mướt. Lãnh thổ của loài người luôn là nơi màu mỡ, phì nhiêu như vậy.

"Dừng xe!" Hứa Mộ Triều đột nhiên cất tiếng.

Quan Duy Lăng mặc dù rất kinh ngạc nhưng vẫn nhấn nút truyền tin. Tám chiếc xe đồng thời dừng lại.

Hứa Mộ Triều ngước mắt nhìn anh ta. "Có anh ta."

"Sao có thể như vậy được chứ? Đây là lãnh thổ của chúng ta kia mà." Quan Duy Lăng lập tức đề cao cảnh giác, nhìn ngó xung quanh, nhưng chỉ thấy phía cuối cánh đồng là một rừng cây bát ngát, sâu thăm thẳm.

Hứa Mộ Triều nói với giọng chắc nịch: "Tôi ngửi thấy mùi của bọn chúng. Lập tức cho xe quay lại."

Tuy rằng kinh ngạc nhưng Quan Duy Lăng vẫn lập tức hạ lệnh cho đoàn xe quay lại. Chưa đến mười phút sau, Hứa Mộ Triều lôi một khẩu súng cối từ dưới ghế ngồi của mình lên, nói: "Dừng xe lại, chúng ta bị bao vây rồi. Bọn chúng… rất đông."

Quan Duy Lăng thực sự không thể tin nổi vào tai mình. Phía sau trận địa, trong lãnh thổ loài người lại có người máy xâm nhập được sao? Lẽ nào nơi tiền tuyến đã xuất hiện lỗ hổng? Không thể thế được, nếu như thực sự có một số lượng lớn người máy đang bao vây thì tại sao tiền tuyến lại không phát hiện ra?

Vậy thì chỉ có duy nhất một nguyên do, đó chính là… có kẻ phản bội! Có kẻ đã để người máy tiến vào lãnh địa. Hơn nữa, rõ ràng bọn chúng đang nhắm thẳng vào nhóm người của anh ta.

Địa thế nơi này khá bằng phẳng, ngay cả công sự che chắn cơ bản cũng không có. Mọi người chỉ còn cách chuẩn bị tốt vũ khí, sẵn sàng đón địch.

Chỉ sau khoảng một đến hai phút, từ đầu bên kia của cánh đồng, trong rừng cây sâu thăm

thẳm từ từ xuất hiện những bóng người đen xì… Một, hai, một chục, hai chục,… số lượng càng lúc càng nhiều, cho đến khi không đếm xuể. Bầu không khí thoáng chốc đã tràn ngập mùi kim loại.

"Đây chính là người sẽ gây bất lợi cho tôi mà anh từng nói đấy sao?" Hứa Mộ Triều nói rồi mở cửa xe. "Hai người lên xe khác đi, đột phá vòng vây về phía bắc, nơi đó có ít người máy hơn, bọn chúng tới đây để bắt tôi nên tôi sẽ thu hút sự chú ý của bọn chúng."

"Không được!" Quan Duy Lăng nắm chặt lấy cửa xe.

Hứa Mộ Triều kiên định nói: "Đợi mọi người chạy thoát rồi, tôi sẽ bay thoát thân luôn. Mọi người ở lại là gánh nặng cho tôi đấy."

Nửa giờ sau.

Minh Hoằng! Lẽ nào Minh Hoằng đang ở đây?

Hứa Mộ Triều hạ cánh xuống đất, cảnh giác nhìn xung quanh. Minh Hoằng là thống soát của toàn quân, hắn cao cao tại thượng, chẳng lẽ lại chịu hạ mình xâm nhập vào lãnh địa loài người như vậy? Cô không tin sự cố chấp của hắn đối với cô lại sâu sắc đến mức độ này.

Nhưng nếu không phải hắn thì ai có thể hiểu rõ đặc điểm chiến đấu của cô mà bố trí trận địa dày đặc, khiến cô không thể chạy thoát như thế?

Trong tầm mắt của cô, cả bầu trời là một màn sương mù dày đặc, cô chỉ cần bay cao khoảng mười mét là lập tức bị mùi khói trong màn sương mù đó làm cho ngạt thở. Cô lấy mặt nạ chống độc luôn mang theo bên người ra, chiếc mặt nạ lập tức bị ăn mòn. Vì thế, Hứa Mộ Triều căn bản không có cách nào để thoát thân.

Vòng vây của đám người máy màu đen từ từ thu hẹp lại, Hứa Mộ Triều đã thử dùng tốc độ cực cao để đột phá vòng vây. Với tốc độ này của cô, bất cứ người máy nào cũng cảm thấy như thể có một cơn cuồng phong lướt qua, không thể nắm bắt được.

Cô mới thoát khỏi vòng vây được năm mươi mét, đám người máy màu đen liền nhận được mệnh lệnh, dùng hỏa lực dày đặc phong tỏa mọi lối thoát của cô, thậm chí còn không thương tiếc bắn cả vào đồng loại của mình, tựa hồ muốn đẩy cô vào chỗ chết.

Dù thế nào thì cô cũng là người bằng xương bằng thịt, không thể cứ thế xông bừa lên được. Thế nhưng khi đưa mắt nhìn tình hình xung quanh, cô lại thấy trên khoảng đất trống cách đó không xa, Đại Võ đang nằm sõng soài trên đất, bên cạnh là một gã người máy đen sì đang chĩa súng vào người anh ta.

"A…" Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Hứa Mộ Triều ném đầu một tên người máy xuống đất, liếc mắt nhìn Đại Võ toàn thân chi chít vết thương sâu hoắm, bất lực nằm bẹp trên mặt đất, trong lòng không khỏi đau xót khôn nguôi. Thế nhưng ban nãy vì cứu Đại Võ mà cô bị đạn lạc bắn trúng vào cánh, cảm giác tê dại bắt đầu lan ra khắp toàn thân.

Chết tiệt! Là đạn gây mê cực mạnh! Minh Hoằng! Chỉ có cái tên biến thái đó mới chịu tốn công tốn sức như vậy để bắt sống cô.

Sau lưng cô túa đầy mồ hôi lạnh. Cô tuyệt đối không thể ngất đi vào lúc này.Vậy nhưng càng lúc càng có nhiều người máy bao vây cô. Cô hoài nghi, để có thể bắt được cô, có phải Minh Hoằng đã phải dốc toàn bộ vốn liếng. Tuy những tên người máy màu đen này không thể chịu nổi một đòn của cô nhưng cô có thể cảm nhận được bọn chúng có năng lực chiến đấu mạnh nhất trong số những tên người máy mà cô từng gặp từ trước đến nay.

Thuốc mê từ từ lan ra khắp cơ thể, tốc độ di chuyển của cô càng lúc càng chậm.

"Xoạc…" Bộ móng thép của một gã người máy đâm xuyên qua một bên cánh của Hứa Mộ Triều, khiến cô đau đến mức toàn thân khẽ run lên. Cô ngước đôi mắt đã trở nên mơ hồ lên nhìn, lại chỉ thấy đám người máy đang thừa cơ lao đến như một cơn thủy triều.

Đúng lúc này, có một cơn gió mạnh mẽ xẹt qua. Đám người máy trong vòng năm mét xung quanh cô nhanh cóng lùi xuống, bộ dạng hết sức cung kính. Trên bầu trời u ám, một bóng người màu xanh đột ngột xuất hiện rồi từ từ hạ xuống chỗ Hứa Mộ Triều đang đứng.

Người đó ôm chặt lấy eo cô, bế bổng cô lên. Dưới vành nón màu lính xanh là khuôn mặt anh tuấn ngời ngời cùng ánh mắt ấm áp khiến trái tim người khác phải tan chảy. Cánh tay của hắn vô cùng mạnh mẽ và rắn chắc.

Bị áp sát vào lồng ngực lạnh như băng của hắn, Hứa Mộ Triều càng thêm choáng váng. Một nỗi tuyệt vọng như dây leo khô cằn lập tức trói chặt lấy trái tim cô. Cuối cùng, cô vẫn rơi vào vòng tay của Minh Hoằng sao?

Đúng lúc này, ánh mắt cô đột nhiên ngời sáng lạ kì, cô có thể nhìn thấy ở cách đó mấy mét, Quan Duy Lăng người đầy máu, xung quanh là trùng trùng người máy vây chặt, nhưng anh ta vẫn trừng mắt nhìn cô, dồn hết sức bổ nhào về phía này như thể đã phát điên.

"Thả họ ra đi!" Hứa Mộ Triều cũng không biết mình lấy đâu ra dũng khí mà nắm chặt lấy ngực áo của Minh Hoằng, nói: "Anh thả bọn họ ra đi."

Minh Hoằng có chút sững sờ. Ánh mắt hắn lướt từ khuôn mặt cô xuống những ngón tay thon dài, trắng nõn đang bấu chặt lấy ngực áo mình.

Hắn giơ tay lên, khẽ vuốt ve khuôn mặt cô, thấy đôi mắt mơ màng của cô thoáng hiện lên vẻ chống cự, trên khuôn mặt anh tuấn của hắn lại để lộ một nụ cười hài lòng.

Hắn ra lệnh cho những tên lính phía sau: "Thả những người khác ra."

Sau đó, hắn cúi đầu, khẽ đặt một nụ hôn lên trán cô. "Yên tâm ngủ đi, Hứa, cuối cùng em cũng là của tôi."

Đế đô.

Trong phủ Nguyên soái vô cùng yên ắng bỗng nhiên vang lên những tiếng bước chân gấp gáp, vang vọng như thể có ai đó ngang nhiên ném đá xuống mặt hồ yên ả.

Bác sĩ khổ sở hết cầu xin lại lôi kéo, thế nhưng vẫn không thể ngăn được Quan Duy Lăng toàn thân đẫm máu xông thẳng lên phòng làm việc.

"Mẫn Hồng đâu!" Anh ta giận dữ gầm lên.

Bác sĩ vội vã quỳ xuống dưới chân anh ta. "Thiếu tá! Thiếu tá! Ngài để tôi xử lí vết thương cho ngài trước đã! Ngài trở về với thương tích đầy mình thế này, nếu không xử lí ngay thì sẽ nhiễm trùng mất! Ngài Tạ sẽ tới đây ngay thôi!"

Cuối cùng, bóng dáng của Tạ Mẫn Hồng cũng xuất hiện phía cuối hành lang, Quan Duy Lăng vội vàng chạy tới.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Tạ Mẫn Hồng vô cùng hoảng hốt, đỡ lấy Quan Duy Lăng đang lảo

đảo chực ngã.

"Chúng tôi bị mai phục!" Trên khuôn mặt vị Thiếu tá vốn kiên nghị lúc này lại lộ ra vẻ bi thương. "Mộ Triều bị người máy bắt đi rồi! Cô ấy bị bắt ngay trên lãnh thổ loài người mới đau đớn chứ!"

Tạ Mẫn Hồng chợt biến hẳn sắc mặt, trầm mặc giây lát rồi tức giận nói: "Vừa mới nhận được tin tức, quân đoàn người máy ở phía đông rút lui hơn trăm dặm, trả lại mười thành trì, tôi đang thấy lạ… hóa ra mục đích của chúng là như vậy."

Quan Duy Lăng nắm chặt cánh tay của Tạ Mẫn Hồng. "Mười thành trì mà đổi được cô ấy sao? Đối với Nguyên soái, cô ấy là… Cô ấy vì loài người chúng ta mà lập bao nhiêu chiến công, giành lại vô số mảnh đất bị chiếm mất. Rốt cuộc là kẻ nào đã bán đứng cô ấy? Tôi sẽ giết chết hắn!"

Vẻ mặt Tạ Mẫn Hồng cũng suy sụp. "Phủ thủ tướng? Cố Tích? Bọn quý tộc phía đông? Hay là kẻ nào đó trong quân đội? Cũng có khi tất cả bọn chúng đều có phần. Thật là ghê tởm! Thế nhưng chúng ta lại chẳng thể làm gì được."

Quan Duy Lăng hung hăng hất tay Tạ Mẫn Hồng ra, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, anh ta cố lết tấm thân chi chít vết thương vào phòng của Nguyên soái.

Trong phòng Nguyên soái lúc ngày tràn ngập ánh mặt trời ấm áp, bầu không khí vô cùng thoáng đãng, yên ả. Nguyên soái vẫn đang chìm trong giấc ngủ say.

Bỗng Quan Duy Lăng quỳ sụp xuống trước giường Nguyên soái, đau đớn nói: "Xin lỗi ngài, Nguyên soái!" Anh ta giơ tay lau vệt máu trên khóe miệng. "Chúng tôi không bảo vệ được cô ấy… Cô ấy bị người máy bắt đi rồi."

Giọng nói của anh ta vừa trầm vừa khàn, rõ ràng mang ý cầu xin nhưng giọng điệu lại hết sức kiên quyết.

"Nguyên soái, ngài hãy tỉnh lại đi! Chỉ có ngài mới cứu được cô ấy thôi! Nếu không… e là sẽ không kịp nữa! Nếu như cô ấy bị cải tạo thành người máy thì biết làm thế nào đây?"

Ngón tay của Nguyên soái khẽ động đậy như thể muốn nói cho mọi người biết, anh đã nghe thấy lời cầu khẩn Quan Duy Lăng. Thế nhưng tựa như thiên sứ bị giam cầm nơi địa ngục, trên gương mặt anh tuấn tuyệt trần của anh, đôi mắt vẫn cứ nhắm chặt, trầm luân trong cơn mê man.

Mặc dù lòng đầy căm phẫn nhưng Quan Duy Lăng và Tạ Mẫn Hồng vẫn phải cố kìm nén, không để lộ tin tức Hứa Mộ Triều bị bán đứng ra bên ngoài. Ở ngoài kia, người ta chỉ biết có một đội quân người máy đã lén lợi dụng sơ hở của phòng tuyết để lẻn vào mai phục, bắt cô đi. Không một ai biết đã có một cuộc trao đổi bẩn thỉu diễn ra ngay giữa đế đô này.

Sau khi tin tức Hứa Mộ Triều bị người máy bắt giữ được truyền ra, toàn bộ mười lăm vạn binh sĩ thú tộc đã dấy lên một làn sóng phẫn nộ đủ để xới tung mảnh đất dưới chân. Ở trong lòng bọn họ, Hứa Mộ Triều từ lâu đã là nữ hoàng của thú tộc. Thế mà hôm nay, nữ hoàng của bọn họ lại bị đám người máy thối tha đó ngang nhiên cướp đi.

Dưới sự ngầm cho phép của các sĩ quan loài người, đội quân thú tộc phát động cuộc tổng tấn công người máy, khí thế ồ ạt như thủy triều. Tuy nhiên sau khi phải trả cái giá bằng thương vong nghiêm trọng mà cũng chỉ đánh thắng được vài trận nhỏ, đội quân thú tộc liền ý thức được rằng nỗ lực của bọn họ thực sự không thể làm nên chuyện. Đất trời bao la, giữa hơn mười vạn đại quân người máy và zombie, bọn họ căn bản không nghĩ ra được cách gì để cứu viện.

Bọn họ chỉ có thể lẳng lặng cầu nguyện cho nữ hoàng của mình trong mỗi đêm hè lộng gió thê lương. Vậy nhưng nước mắt của thú tộc lại không đủ để khiến kì tích xuất hiện.

Màn đêm buông xuống.

Hứa Mộ Triều chỉ cảm thấy bao trùm quanh mình lúc này là bầu không khí trong lành, tươi mát, khiến cô không kìm được muốn ngủ thêm một lát nữa.

Thế nhưng, có một luồng kí ức vô cùng đáng sợ đột nhiên tràn về.

Cô chậm rãi mở mắt ra.

Trần nhà trắng toát, ánh mặt trời rực rỡ, chăn ấm đệm êm, bộ đồ ngủ mềm mại, trắng như tuyết. Toàn thân cô trên xuống dưới đều sạch sẽ, thoải mái.

Cách đó mấy mét, trước một loạt màn hình tinh thể lỏng khổng lồ treo lơ lửng trên không, một bóng người cao lớn màu xanh đứng lên. Nụ cười của hắn cực kì ấm áp, thế nhưng lại khiến Hứa Mộ Triều thầm run rẩy trong lòng.

Tay chân có thể cử động nhưng lại không còn chút sức lực, chắc chắn cô đã bị hạ độc. Bây giờ, Hứa Mộ Triều cô chỉ là một cô gái sức trói gà không chặt mà thôi.

Theo phản xạ, cô co người, lùi lại phía sau.

Thấy cô cuộn tròn người trên giường, Minh Hoằng khẽ nở nụ cười, ngồi xuống bên giường. Thân thể cao lớn của hắn khiến tấm đệm lún xuống một khoảng.

“Em sợ tôi sao?” Hắn cất tiếng hỏi.

Trả lời hắn chính là nụ cười rạng rỡ "trở mặt còn nhanh hơn lật sách" của Hứa Mộ Triều. "Tướng quân, đã lâu không gặp."

"Ồ." Tựa hồ mỗi lần gặp cô, tâm trạng Minh Hoằng lại trở nên tốt hơn. Hắn chợt đưa tay ra, dịu dàng nắm lấy cổ chân thon nhỏ, trắng mịn của cô. Mắt cá chân của cô không biết tự lúc nào đã có một chiếc lắc bằng kim loại được điêu khắc rất tinh xảo quấn quanh.

"Đây là bom đấy." Hắn dịu dàng nói rồi cầm cổ chân cô, kéo về phía mình. "Rất vừa với chân em, em không tháo nó ra được đâu. Nếu như nó đứt, hoặc tôi chỉ cần ấn nút điều khiển từ xa, nó và em sẽ lập tức nổ tung. Bùm…"

Hứa Mộ Triều chửi thầm một câu: "Mẹ kiếp!" Thế nhưng nhìn nụ cười còn ấm áp hơn cả ánh mặt trời của Minh Hoằng, cô không dám chắc hắn đang nghĩ gì, thế nên cũng không dám bắt đầu câu chuyện bằng cách tùy tiện nịnh nọt như trước.

"Tướng quân, anh tốn công tốn sức như vậy chỉ vì muốn bắt tôi về cải tạo thôi ư?" Lúc này, tay hắn đang chậm rãi lướt trên cẳng chân cô khiến giọng nói của cô có phần run rẩy.

"Tôi sẽ không cải tạo em." Hắn vươn tay ra, dễ dàng ôm cô lên, đặt trên đùi mình.

Hứa Mộ Triều nghe thấy vậy thì buông lỏng toàn thân, thế nhưng vì bị hắn ôm nên lại căng thẳng như bị điện giật. Vô số suy nghĩ xuất hiện trong đầu nhưng cô không dám chắc tên máu lạnh này rốt cuộc muốn gì.

Minh Hoằng từ từ siết chặt vòng tay, gương mặt lạnh lùng của hắn dần dần áp sát vào mặt cô.

"Ồ. Em hiểu về tình yêu." Hắn nhẹ ngàng ngậm lấy vành tai trắng như tuyết đang dần đỏ ửng lên của Hứa Mộ Triều. "Tôi muốn em yêu tôi."

Chương 66: Sức mạnh của tình yêu

Hứa Mộ Triều có cảm giác những ngày sống ở đại bản doanh của người máy này cứ như một giấc mơ.

Cuộc sống giống như trong mơ này khiến cô không biết phải nói gì, nghĩ gì; nếu không phải Minh Hoằng ngày nào cũng xuất hiện, nhắc nhở cô rằng hắn chính là kẻ địch hùng mạnh nhất của thú tộc, của loài người thì cô gần như chỉ có cảm giác mình là một lữ khách tha hương.

Không có gì nực cười hơn khoảng thời gian này. Rõ ràng trong lòng cô đang mang nặng mối hận nước thù nhà, sẵn sàng anh dũng hi sinh vì quốc gia đại sự, vậy nhưng gã người máy lạnh lùng này cứ một mực đòi tính chuyện yêu đương với cô.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu sáng cả gian phòng toàn gam màu lạnh, rèm cửa sổ màu xanh lam tắm dưới ánh nắng êm dịu khiến không gian càng có vẻ thoáng đãng, yên ả. Hứa Mộ Triều mở mắt ra, liền nhìn thấy ngay một vòm ngực rộng lớn, vững chắc. Cô ngẩng đầu lên, khuôn mặt với nét cười dịu dàng của Minh Hoằng tự lúc nào đã kề sát.

Cơ thể đang nằm bên cạnh cô chắc chắn đã được chế tạo theo một tỉ lệ hoàn mĩ nhất, hắn đã si ngốc nhìn cô suốt cả đêm, còn mang theo cả nụ cười đẹp đến độ làm điên đảo chúng sinh. Có điều Hứa Mộ Triều tuyệt đối không ngốc đến mức cho rằng hắn yêu mình. Nói một cách chính xác thì hắn chỉ là đang "mô phỏng tình yêu" của loài người mà thôi.

"Chào buổi sáng, Mộ Triều." Đôi mắt màu đỏ của hắn vẫn nhìn cô chằm chằm.

"Chào buổi sáng, Minh Hoằng." Cô nằm trong lòng hắn, không khỏi thở dài chán nản, rướn cổ lên, mà hắn cũng rất phối hợp cúi đầu xuống, để cô đặt một nụ hôn nhẹ lên trán mình.

Ngày nào cũng có một nụ hôn chào buổi sáng là yêu cầu đầu tiên mà Minh Hoằng đặt ra cho cô. Một yêu cầu ngây thơ mà đơn giản ngoài sức tưởng tượng. Hứa Mộ Triều lúc này đã là cá nằm trên thớt, tuyệt đối không thể vì một nụ hôn mà chọc tức tên Minh Hoằng "điên điên khùng khùng" này được.

Minh Hoằng nhận được nụ hôn thì có vẻ rất vừa lòng thỏa dạ, nhưng có lẽ vẻ mặt này cũng chỉ là "mô phỏng" mà thôi. Hắn đứng lên, cơ thể đẹp tựa một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo dưới ánh mặt trời. Hứa Mộ Triều ngoan ngoãn giúp hắn mặc bộ quân phục màu xanh lam thơm tho, phẳng phiu vào rồi cẩn thận chỉnh lại cổ áo và vành nón lính cho hắn. Xong xuôi, hắn khẽ nắm lấy những ngón tay thon dài, mềm mại của cô, đưa lên môi, hôn phớt một cái.

Phải thật nhẫn nại… Hứa Mộ Triều có kìm nén cảm xúc, im lặng nhìn hắn, không biết hôm nay hắn lại định giở trò gì nữa đây?

Quả nhiên, ngay sau đó, Minh Hoằng lấy từ trong túi áo ra một cái hộp nhỏ, mở nắp, vật bên trong sáng lấp lánh đến mức khiến người ta không khỏi lóa mắt.

"Năm mươi năm trước, trong số những lễ vật cầu hòa mà Cố thị tặng cho zombie, sợi dây chuyền kim cương này là quý giá nhất." Hắn lấy sợi dây chuyền ra khỏi hộp, ra lệnh: "Em đeo vào đi."

Sợi dây chuyền kim cương được chế tác hết sức tinh xảo, khiến làn da mịn màng, trắng nõn của Hứa Mộ Triều càng thêm sáng ngời. Minh Hoằng tỉ mỉ ngắm nghía một hồi rồi kết luận: "Đây chính là vẻ đẹp tuyệt trần mà loài người vẫn tán tụng đó sao?"

"Tôi vẫn còn kém ba chữ "đẹp tuyệt trần" xa lắm." Hứa Mộ Triều nhìn mình trong gương, đưa những ngón tay thon dài lên khẽ chạm vào mặt dây kim cương quý giá, không khỏi thầm cười khổ. Hơn một trăm năm nay, người đầu tiên coi cô như một người phụ nữ để mà lấy lòng, chiều chuộng lại chính là kẻ địch hùng mạnh nhất của cô – một người máy đang học cách yêu.

"Tôi đã từng tạo ra một người máy còn đẹp hơn em." Minh Hoằng khẽ lướt bờ môi dọc cần cổ cô. "Thế nhưng không có ai động lòng người hơn em."

Đúng là những lời tán tỉnh sến sẩm đến buồn nôn, Hứa Mộ Triều sởn cả gai ốc, bất giác không biết phải nói gì. Lúc ngước lên nhìn vào gương, cô lại thấy đôi mắt đỏ rực của Minh Hoàng vẫn bình thản tựa như mặt hồ không gợn sóng.

Quả nhiên… vẫn chỉ là mô phỏng mà thôi.

Trong ánh nhìn chăm chú của Minh Hoằng, Hứa Mộ Triều thản nhiên ăn bữa sáng do người hầu máy mang đến. Sau đó, hắn rời khỏi phòng ngủ để đến Bộ Quân sự họp, lúc ấy tâm trạng của Hứa Mộ Triều mới có thể thả lỏng đôi chút.

Lúc mới bị bắt, cô căng thẳng và hoảng sợ bao nhiêu thì đến lúc này lại dở khóc dở cười bấy nhiêu. Cô bây giờ thân bất do kỉ, hoàn toàn không biết phải ứng phó thế nào.

Minh Hoằng đúng là rất biết giữ lời hứa, không cải tạo, cũng không làm vấy bẩn cơ thể cô. Hắn chỉ hơi biến thái, chiều chuộng cô quá mức, đồng thời cũng muốn cô chiều chuộng lại hắn như vậy. Điều này khiến Hứa Mộ Triều có cảm giác giống như lúc mới đầu ra trận, nửa căng thẳng nửa háo hức.

Suy nghĩ của hắn quả thật rất kì quặc, thế nhưng khi ngẫm nghĩ một cách kĩ lưỡng, Hứa Mộ

Triều lại không thấy kì quặc nữa. Cái tên Minh Hoằng này, ngày trước thì lúc nào cũng thích làm theo ý mình, luôn kiêu ngạo theo đuổi sự hoàn mĩ của người máy, giờ lại có hứng thú học hỏi về tình yêu, trong lòng hắn, việc này chắc hẳn quan trọng ngang ngửa với việc san bằng đại lục, vì thế hắn mới làm ra chuyện hoang đường như đích thân xâm nhập lãnh thổ loài người, đổi mười thành trì lấy một mình cô. Mà cũng do trước đây Hứa Mộ Triều xui xẻo chọc vào hắn, thế nên bây giờ việc cô trở thành người đầu tiên mà hắn muốn luyện tập chuyện yêu đương cũng không có gì là lạ.

Minh Hoằng càng biến thái thì cô lại càng thấy mình gặp họa được phúc. Thế nhưng chuỗi ngày này đến khi nào mới có thể kết thúc đây? Chiến tranh còn rất dài, trông cậy vào việc có người xâm nhập thủ phủ của người máy để cứu cô là điều hoàn toàn không tưởng. Rồi nhỡ ngày nào đó, Minh Hoằng cảm thấy "tình yêu" của hai người đã đạt đến giai đoạn linh hồn và thể xác cùng hòa chung một nhịp, đưa ra yêu cầu tiến thêm một bước thì cô biết phải làm thế nào đây?

"A Triệt, anh bảo em phải làm thế nào đây?"

Quan Duy Lăng nói, ngón tay của anh đã cử động được rồi, cô rất muốn trở về gặp anh, nhưng lại bị nhốt ở đây, giống như một người tàn phế vậy.

Hơn nữa… Nếu như anh thực sự tỉnh lại, chưa kịp hồi phục đã phải đương đầu với kẻ địch hùng mạnh, gánh vác trọng trách quốc gia, không biết anh có gắng gượng được không? Với tính cách lạnh lùng, nghiêm nghị của anh, sao có thể để người ta uy hiếp được? Cho dù anh thật lòng thích cô đi chăng nữa thì liệu anh có vì đại nghiệp của loài người và thú tộc mà hi sinh cô không?

Cô thở dài, quyết định không nghĩ tới những chuyện phù phiếm này nữa. Rời khỏi đế đô đã nửa năm, nỗi nhớ nhung dành cho Cố Triệt ban đầu thì nồng đượm như rượu Mao Đài, đến hôm nay, hương vị đó chỉ còn thơm ngọt, dịu nhẹ như rượu gạo, cũng ổn định và không còn quấy nhiễu tâm hồn cô nhiều như trước nữa.

Chưa đến buổi trưa, trong khi Hứa Mộ Triều còn đang xem vài tài liệu liên quan đến quy trình công nghệ sản xuất người máy thì Minh Hoằng đã trở về. Dáng dấp anh tuấn, vẻ mặt dịu dàng, trông hắn chẳng khác nào một người đàn ông bình thường đang nóng lòng muốn về nhà gặp vợ.

Hắn đến gần cô, lồng ngực vững chãi dần dần kề sát, rồi hắn khẽ đặt một nụ hôn lên trán cô.

Hứa Mộ Triều cố sức gạt bỏ cảm giác kì quái đang dâng tràn trong lòng mình, bình tĩnh nói: "Hôm nay anh không bận việc gì à… A!" Chưa kịp nói hết câu, cả người cô đã bị hắn kéo tới, ôm vào lòng.

Hắn ôm cô tới ngồi xuống trước bàn làm việc rồi đặt cô lên đùi mình.

"Công việc bề bộn lắm." Hắn nói. "Còn một cuộc họp nữa."

"…"

"Ôm em ngồi họp." Hắn ôm chặt lấy cô, cánh tay vừa vặn vòng qua lưng cô, bàn tay đặt lên một bên ngực cô. "Cảm giác vẫn tuyệt như trong trí nhớ." Hắn dịu dàng nói. "Tôi thấy rất thoải mái, còn em?"

Tuy rằng năng lực kiềm chế dục vọng của Hứa Mộ Triều đã rất mạnh, thế nhưng trong tình cảnh địch mạnh ta yếu này, cho dù mọi hành động của hắn đều chỉ là mô phỏng nhưng dưới sự ve vuốt của hắn, toàn thân cô cũng không khỏi tê dại. Có điều, lại sợ chọc giận tên điên có tâm trạng thất thường này, cô cân nhắc một chút rồi đành trả lời: "Về sinh lí thì… có cảm giác hơi thoải mái."

Câu trả lời này đủ để khiến Minh Hoằng cảm thấy thỏa mãn. Hắn căn bản không phân tích ẩn ý trong lời nói của Hứa Mộ Triều, vì hắn cho rằng, thoải mái về mặt sinh lý chẳng phải là câu trả lời thẳng thắn và tốt nhất sao?

Hắn cởi khuy áo, ôm cả người cô vào lòng. "Không biết tại sao lại muốn ôm em ngồi họp." Hắn ra vẻ vô tâm nói ra một câu, sau đó nhấn nút truyền tin, hàng loạt màn hình tinh thể lỏng khổng lồ lơ lửng trong không trung đồng thời sáng lên, cuộc họp chính thức bắt đầu.

Mà câu nói vô tâm này của hắn lại khiến cho Hứa Mộ Triều từ khi bị bắt tới nay, lần đầu tiên cảm thấy kinh hồn bạt vía đến vậy.

Thế nhưng cô không hề để lộ cảm xúc, chỉ ngoan ngoãn ngồi trong lòng hắn, chấp nhận những động tác vuốt ve và những cái hôn bất chợt của hắn.

Nếu như chỉ dừng lại ở mức độ động chạm này, trước khi Hứa Mộ Triều cô tìm được cách chạy trốn, e rằng sẽ dần dần chấp nhận mất.

Chỉ là sau khi bắt giữ cô, đến Minh Hoằng cũng phải kinh ngạc thừa nhận năng lực chiến đấu của cô đã tăng vọt một cách ngoạn mục. Hắn bất chấp mọi thủ đoạn chỉ đề đề phòng việc cô chạy trốn. Vậy nên tạm thời cô vẫn chưa nghĩ ra cách nào để có thể thoát khỏi đây.

Trên những màn hình tinh thể lỏng treo lơ lửng lập tức hiện lên khuôn mặt của vài viên đại tướng người máy. Khi nhìn thấy trong lòng vị Thống soái có thêm một người phụ nữ, không một ai trong số họ dám lên tiếng chất vấn. Người máy không bao giờ chất vấn cấp trên. Thế nhưng, dưới ánh nhìn chăm chú của nhiều người xa lạ, lại bị Minh Hoằng ôm siết trong tay, Hứa Mộ Triều rốt cuộc vẫn cảm thấy hết sức ngại ngùng. Cô bất giác cúi đầu, dựa sát vào lồng ngực của Minh Hoằng, giấu mặt mình đi. Thế nhưng cô không hề hay biết, hình ảnh này đã bị Minh Hoằng sai người lén phát tới bộ phận truyền tin của quân đội loài người và đế đô. Khi các Tư lệnh của quân đội loài người và hai người Quan, Tạ, nhìn thấy những hình ảnh này, tất thảy đều không thốt nổi nên lời.

Cuối cùng cuộc họp cũng chấm dứt. Dưới sự động chạm không cần học tập cũng tự tinh thông của Minh Hoằng, cơ thể Hứa Mộ Triều khó có thể tránh được cảm giác rạo rực. Thế nhưng cô cũng không dám để lộ ra, mặc cho hắn ôm cô lên giường.

Minh Hoằng bắt đầu cởi quần áo. Cởi xong của mình, hắn liền đưa tay về phía cô.

Trong lòng cô hết sức hoảng loạn. “Anh định làm gì?”

Minh Hoằng bật cười, bàn tay to lớn của hắn dễ dàng nắm lấy hai cánh tay cô, dịu dàng cởi chiếc váy liền đã được hắn tỉ mỉ chọn lựa ra.

“Tôi đã nói là tôi chỉ muốn em yêu tôi, chứ tôi không ép buộc em. Em bảo tôi thả đám người Quan Duy Lăng ra, tôi đều đã thả rồi. Em còn lo lắng điều gì nữa?”

Minh Hoằng nhìn chằm chằm vào trong gương, thấy một cô gái mảnh mai nằm gọn trong lòng một người đàn ông cao lớn, điển trai thì cảm thấy vô cùng hài lòng.

“Nào, lại đây…” Hắn nói với giọng ngọt như mía lùi, tựa hồ có thể mê hoặc bất cứ cô gái nào. “Chúng ta cùng đi tắm!”

“Khoan đã! Điều này chẳng phải là ép buộc đó sao?” Hứa Mộ Triều hỏi.

Tuy rằng trước đây đúng là hắn từng nhìn thấy, thậm chí từng chạm vào cơ thể cô, hơn nữa cô và Thẩm Mặc Sơ còn… Thế nhưng cứ nghĩ tới Cố Triệt, cô lại không muốn để cho bất kì

người đàn ông nào chạm vào mình nữa. Sự nhượng bộ lúc ban ngày đã khiến cô phiền não lắm rồi, nói gì tới chuyện bảo cô cùng tắm chung.

"Em đừng quên…" Hắn chậm rãi lắc đầu. "Bất luận là hành động thân mật nào thuộc về hai người yêu nhau, em đều phải dành cho tôi. Em là tù binh, nếu như không thể thỏa mãn được nhu cầu của tôi, vậy thì chỉ có thể đưa đi cải tạo như những tù binh khác mà thôi. Đây là sự thực. Nếu như em vô dụng thì hà cớ gì tôi phải giữ lại một tù binh như em chứ?"

Hứa Mộ Triều trầm mặc trong giây lát rồi nói: "Anh nói rất đúng."

Đây không phải là những lời nịnh nọt, Hứa Mộ Triều thực sự cảm thấy hắn nói đúng. Nếu như chỉ là để hắn động chạm một chút, hùa theo hắn đóng vai người tình để bảo toàn tính mạng, thậm chí không cần hi sinh đến thân thể thì còn đãi ngộ nào tốt hơn nữa đây? Cô đã bị loài người bán đứng, hôm nay, bất luận hắn muốn giết chết cô hay cải tạo cô, tất cả cũng chỉ cần một ý nghĩ.

Nghĩ tới đây, cô không khỏi cảm thấy hoảng sợ tột độ.

Cũng may hắn là người máy…Thực ra cũng không tính là cô bị thiệt thòi… Mong rằng với hứng thú của Minh Hoằng dành cho cô, cô có thể chống đỡ được đến lúc có cơ hội trốn thoát hoặc có người tới cứu cô ra khỏi đây.

Cô lực bất tòng tâm nhìn Minh Hoằng cẩn thận ôm mình vào phòng tắm, rồi vào bồn tắm xa hoa mới tinh khổng lồ.

Thế nhưng… Trời ạ! Không biết ai đã dạy Minh Hoằng mấy cái trò chết tiệt này?

Hứa Mộ Triều được đặt ngồi trên thành bồn, mơ hồ nhìn hơi nóng nghi ngút bốc lên tận đỉnh đầu, chỉ có cảm giác như thể đang bị người ta nướng trên một ngọn lửa ngùn ngụt.

Hai cánh tay cô bị Minh Hoằng nắm chặt lấy chỉ bằng một bàn tay, đùi cũng bị hắn kẹp chặt. Phía sau là cạnh bồn tầm cứng ngắc, ẩm ướt và trơn trượt, khiến cô không có cách nào nhúc nhích.

Mà đôi môi cùng bàn tay kia của Minh Hoằng giống như có sức mạnh tạo ra nhiệt lượng, mỗi chỗ nó lướt qua đều mang tới cảm giác bỏng rát. Hắn thích thú hôn lên vành tai cô, trượt dần xuống đôi môi mọng đỏ.

“Minh Hoằng…” Cô tức giận nói: “Chúng ta có thể làm theo thứ tự từng bước được không? Chẳng phải anh muốn học cách yêu sao? Khi người ta yêu nhau, khi nào cảm thấy đã đạt đến một mức độ nhất định rồi mới có những hành động thuộc về sinh lí…”

Đôi môi của Minh Hoằng không hề ngừng lại. Hắn nói với giọng khàn khàn: “Đêm nay không liên quan đến tình yêu. Đêm nay… chỉ là tôi bỗng nhiên muốn làm như vậy thôi.”

Trong lòng Hứa Mộ Triều chấn động không thôi, cùng lúc đó, cảm giác tê dại kì lạ đột nhiên kéo tới, khiến cả người cô mềm nhũn.

“Thật thú vị…” Hắn vừa ngắm nhìn cô vừa lẩm bẩm. “Sau này, mỗi đêm đều sẽ như vậy…”

Hứa Mộ Triều nghiến chặt răng… cứ coi như cô đang bị chó cắn đi!

Màn tắm chung kéo dài đến hơn hai mươi phút khiến Hứa Mộ Triều đã mất hết sức chiến đấu giờ còn cạn kiệt sức lực. Minh Hoằng rất hài lòng với trạng thái mệt mỏi của cô, hắn bế cô lên giường, ôm vào lòng.

“Chúc ngủ ngon, Mộ Triều.” Hắn thấp giọng nói, ngón tay khẽ mân mê một lọn tóc của cô.

“Chúc ngủ ngon.” Hứa Mộ Triều lập tức nhắm chặt mắt lại, tránh đêm dài lắm mộng.

Thế nhưng cô biết, cặp mắt đỏ rực sáng ngời, không nhuốm chút dục vọng kia cả đêm sẽ nhìn cô chằm chằm như thế, như thể muốn tìm thấy chút ý nghĩa của cuộc sống và tình yêu ở trên cơ thể cô.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hứa Mộ Triều bị Minh Hoằng ôm ra khỏi giường, sau đó hắn tự tay mặc một bộ quân phục cỡ nhỏ cho cô, rồi lại ôm chặt cô vào lòng.

“Anh định làm gì?” Cô vẫn còn ngái ngủ nên không hiểu có chuyện gì đang xảy ra.

“Đưa em đến một chỗ.”

Lát sau, hai người đứng trên đỉnh núi gió thoảng, ngắm mây mù vờn quanh, mặt trời màu đỏ nhạt lúc này mới từ từ nhô lên phía chân trời. Cho dù Minh Hoằng đang ở ngay bên cạnh, thế nhưng trong lòng Hứa Mộ Triều vẫn ngổn ngang trăm mối tơ vò.

“Em có thích không?” Hắn ôm lấy eo cô, hỏi.

“Không tồi.” Chỉ là bỗng nhiên nhớ tới, có một người cũng từng đưa cô lên đỉnh núi lúc tảng sáng, cùng ngắm cảnh mặt trời mọc tuyệt đẹp, thậm chí… còn nói cho cô biết, nếu có một ngày cô không chết, anh ta cũng không chết, anh ta nhất định sẽ đến tìm cô. Vậy mà bây giờ… anh ta đã sa ngã, sau khi chìm sâu vào tội lỗi, lại trở thành kẻ thù không đội trời chung của cô.

Có lẽ anh ta đang ở một nơi nào đó cách đây không xa….

“Thẩm Mặc Sơ đã từng đưa em đến đây ngắm mặt trời mọc phải không?” Tựa hồ hiểu được những suy nghĩ trong đầu cô, Minh Hoằng bỗng nhiên cất tiếng.

Hứa Mộ Triều không khỏi hoảng hốt, không hiểu hắn muốn gì đây, lại muốn thăm dò cô ư? Cô quyết định không đáp lời.

Lại nghe Minh Hoằng nghiêm túc nói: “Nếu không thì tại sao đường đường là vua zombie hùng mạnh, đã một lần nữa đánh mất nhân tính, bất luận là đại quân có đi đến đâu, hằng đêm vẫn chạy lên đỉnh núi này, ngẩn ngơ nhìn cảnh mặt trời mọc?”

Trong lòng Hứa Mộ Triều chợt dấy lên một nỗi đau xót không nói được thành lời.

Sau đó, Minh Hoằng nở nụ cười ấm áp, ghé sát gương mặt điển trai của mình tới, hôn lên môi cô, rồi nói với giọng tràn đầy khí thế: “Đó chính là sức mạnh của tình yêu.”

Chương 67: Chạy trốn

Mặt trời sáng chói từ từ nhô lên khỏi đỉnh núi, Hứa Mộ Triều bị Minh Hoằng ngang nhiên dắt tay đi vào trong doanh trại, trước ánh mắt của bao nhiêu người, chút ngại ngùng ban đầu chẳng biết tự lúc nào đã tan thành mây khói.

Cô âm thầm quan sát lực lượng phòng vệ xung quanh đại bản doanh, suy tính đường trốn chạy. Còn Minh Hoằng vẫn nhìn thẳng về phía trước, mắt không hề chớp, chậm rãi đi đằng trước cô.

“Ôi chao! Cuối cùng cũng được thấy bên cạnh Minh Tướng quân có một người phụ nữ!” Ở phía sau bỗng vang lên giọng cười đùa chọc ghẹo. Minh Hoằng nở một nụ cười tươi, ôm vai Hứa Mộ Triều rồi xoay người lại. Trong giây phút đó, hắn cảm nhận được cơ thể cô hơi căng cứng.

Một bộ xương khô chậm rãi đi tới, sống lưng thẳng đứng như một người bình thường. Phía sau hắn là một người đàn ông điển trai với mái tóc đen cùng đôi mắt màu xanh lục đang thong thả bước.

Huggins!

Thẩm… Mặc Sơ!

Bốn người nhất thời yên lặng, không biết phải nói gì. Hứa Mộ Triều nhìn Thẩm Mặc Sơ, vẻ mặt u ám cùng ánh mắt nóng rực của anh ta khiến tâm trí của cô bỗng nhiên rối như tơ vò.

Cái đêm si mê triền miên không dứt ấy giống như một giấc mộng ngày lại ngày khắc sâu, không cách nào xóa đi được. Mà những lời vua zombie nói với cô lúc đó vẫn in hằn trong tâm trí, tha thiết mà chân tình. Lúc này, anh ta có thể nhìn thấy cô, nghe được tiếng cô thở, thậm chí từng lời yêu tha thiết, nỉ non của hai người lúc nđó như một dòng suối, không ngừng cuộn trào trong tâm trí. Thế nhưng vua zombie giờ đây đã lún sâu vào bóng tối, tựa hồ biến thành một người hoàn toàn khác.

©STE.NT

Thẩm Mặc Sơ, biết đến khi nào anh ta mới có thể thức tỉnh lại đây?

Vẫn là Huggins lên tiếng phá vỡ bầu không khí căng thẳng này: “Không có gì đặc biệt cả… Minh Hoằng, ngài ưng cô gái này ở điểm nào chứ?”

Minh Hoằng nghiêm túc đáp lời: “Yêu một người không nên chỉ nhìn vẻ bề ngoài.”

Hứa Mộ Triều: “…”

Huggins lại tưởng Minh Hoằng đang nói đùa, đôi mắt kim loại màu đen của hắn quan sát Hứa Mộ Triều một lượt từ đầu xuống chân. “Chẳng lẽ kĩ thuật giường chiếu của cô ta lợi hại đến thế sao?” Ngữ khí của hắn bỗng lộ vẻ kinh ngạc xen lẫn vui mừng. “Cô là… Chiến thần của thú tộc – Hứa Mộ Triều đấy sao?”

“Điện hạ, cô ấy là người yêu của tôi.” Vua zombie đột nhiên lên tiếng. “Khiến Cố Triệt hôn mê bất tỉnh như ngày hôm nay là nhờ có cô ấy nội ứng ngoại hợp. Xin ngài hãy ban thưởng cô ấy cho tôi.”

Huggins nghe thấy vậy, cánh tay xương xẩu khẽ vung lên, hắn nói với giọng đầy khao khát: “Minh Tướng quân, người phụ nữ này nổi tiếng như vậy, thân hình nhất định là rất đẹp, chi bằng cả ba chúng ta cùng chơi đùa với ả? Sẽ rất kích thích đó!”

Minh Hoằng nhíu mày liếc nhìn bọn họ, sau đó thản nhiên cúi đầu, đặt một nụ hôn trên trán Hứa Mộ Triều với vẻ yêu thương rồi nói: “Bảo bối, nói xem, em là của ai?”

Hứa Mộ Triều giả bộ nhìn Minh Hoằng bằng ánh mắt đắm đuổi, dứt khoát trả lời: “Tôi là của anh, tôi là người của Minh Tướng quân.”

Bàn tay của vua zombie lặng lẽ nắm chặt lại.

Minh Hoằng hài lòng cười ha hả, bế bổng cô lên, ném lại cho hai người Huggins một bóng lưng tiêu sái rồi bước vào tòa nhà của mình.

Về đến phòng, Hứa Mộ Triều lập tức nói với Minh Hoằng: “Cảm ơn anh, Tướng quân. Hứa Mộ Triều tôi thà bị cải tạo còn hơn để tên Huggins đó…”

“Hắn bẩn thỉu như vậy…” Minh Hoằng nói với giọng khinh bỉ. “Sao có thể động tới bảo bối của tôi được?”

Hứa Mộ Triều thở phào nhẹ nhõm.

“Thẩm Mặc Sơ đã từng chạm vào người em chưa?” Minh Hoằng đột nhiên hỏi, đôi hàng mi đen dài cụp xuống, nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng.

Hứa Mộ Triều im lặng vài giây rồi đáp: “Không có, đương nhiên là không rồi.”

Minh Hoằng hài lòng gật đầu: “Vậy thì tốt. Tôi chẳng ngại gì giết chết Huggins, nhưng Thẩm Mặc Sơ là trợ thủ đắc lực giúp tôi san bằng đại lục, nếu như hắn ta động tới em, em sẽ không còn sạch sẽ nữa. Tôi không thể giết được hắn thì chỉ có thể giết em mà thôi.”

Minh Hoằng ngẩng đầu nhìn ánh nắng sáng chói bên ngoài cửa sổ rồi lại quay sang nhìn thẳng vào Hứa Mộ Triều, nói: "Tiết trời hôm nay rất đẹp, chúng ta đi tắm thôi."

"…"

Cái trò hành xác này diễn ra trong ba ngày liền, mặc dù kinh nghiệm yêu đương và gần gũi của Minh Hoằng gần như là con số không, thế nhưng dựa vào trí não phát triển siêu cấp và tinh thần cần cù học hỏi, ngoại trừ bước cuối cùng, hắn gần như đã làm đủ mọi trò trên cơ thể của Hứa Mộ Triều.

Hứa Mộ Triều cũng có chút chết lặng, cứ nghĩ hắn không làm được gì để thỏa mãn chính mình thì sẽ chán nản. Ai ngờ ngày nào cũng diễn đi diễn lại cái trò "tắm chung" này lại có thể khiến hắn thích thú đến thế, tần suất cũng vì vậy mà tăng lên.

Bên cạnh đó, Hứa Mộ Triều cũng nhận ra một dấu hiệu tốt xuất hiện bên trong cơ thể mình, đó là năng lực chiến đấu của cô dường như đang dần hồi phục. Cô nghĩ có lẽ cơ thể mình đã từ từ miễn dịch với thứ thuốc mà Minh Hoằng hằng ngày vẫn trộn lẫn vào thức ăn của cô. Tuy bây giờ vẫn chưa có cách nào chống lại được hắn, nhưng một khi tìm được cơ hội rồi, cô sẽ không chút do dự mà chạy trốn.

Thế nên khi tin tức chiến tranh nổ ra được truyền về từ tiền tuyến, Hứa Mộ Triều liền biết cơ hội của mình đã tới.

Lúc nhận được tin tức, sắc mặt Minh Hoằng tái nhợt, hắn có chút khiếp sợ, cười tự giễu: "Quân đội loài người cũng có người máy ư? Với trình độ lạc hậu của bọn chúng mà cũng làm ra được những binh sĩ người máy sao?"

Mặc dù có ý khinh thường nhưng với bản tính kiêu ngạo, Minh Hoằng không thể không chạy tới tiền tuyến một chuyến.

Trước khi đi, hắn có phần không yên lòng, nhưng lại không tiện đưa Hứa Mộ Triều theo. Dùng ngón chân để suy nghĩ cũng có thể đoán được, càng đến gần tiền tuyến, binh sĩ loài người và thú tộc càng hung hăng, chúng sẽ chẳng từ thủ đoạn nào để cướp cô từ tay hắn, cứ để cô ở hậu phương là an toàn hơn cả.

"Ngoan ngoãn ở nhà chờ tôi nhé." Minh Hoằng ôm Hứa Mộ Triều vào lòng, liên tiếp hôn lên trán cô. "Tôi đã nói chuyện với Huggins, hắn sẽ không dám đụng tới em đâu."

Hứa Mộ Triều gật đầu, rốt cuộc cũng nói được một câu thật lòng: “Bao giờ thì anh về? Nhớ trở về sớm một chút!”

Minh Hoằng nở nụ cười. “Hai ngày nữa tôi sẽ quay về. Nếu như em chạy trốn, tôi sẽ không tha cho em đâu.”

“… Tôi hiểu rồi.”

Mười một giờ trưa, máy bay của Minh Hoằng rời khỏi khu căn cứ. Một người máy nữ có dáng vẻ hết sức dũng mãnh mang bữa trưa tới cho Hứa Mộ Triều. Cô tỏ vẻ thản nhiên, ung dung ngồi ăn. Đợi đến lúc người máy nữ đó rời đi, Hứa Mộ Triều liền chạy ngay vào phòng vệ sinh, nôn thốc nôn tháo. Sau khi nôn hết các thứ trong dạ dày ra, đã cảm thấy thoải mái hơn, Hứa Mộ Triều liền tới bên cạnh cửa sổ, nấp sau tấm rèm, quan sát tuyến phòng ngự xung quanh.

Hằng ngày, Minh Hoằng không hề cho cô uống thuốc hay tiêm thuốc, vậy thì đương nhiên thuốc đã được trộn lẫn vào thức ăn. Sau khi nghỉ trưa một lát, Hứa Mộ Triều liền cảm thấy tứ chi tràn đầy sinh lực, cho đến tận khi trời tối…

Phải mất chút công sức mới có thể giải quyết bốn tên người máy canh giữ cửa phòng. Lúc đi tới cửa tòa nhà, cô có phần căng thẳng. Tuyến phòng vệ bên dưới rất nghiêm ngặt, cô không chắc mình có thể địch lại được tất cả bọn chúng.

Đúng lúc này lại nghe thấy mấy tiếng kêu rên đau đớn, cô ngẩng đầu, thấy một gã người máy đứng gần hành lang đổ rầm xuống sàn, đầu bị xuyên thủng. Cô giật nảy mình, ngước mắt lên liền thấy dưới ngọn đèn hành lang là một zombie cao lớn, khôi ngô, lẳng lặng đi tới…

Bóng đêm ngoài cửa sổ u ám, quỷ mị, doanh trại người máy vẫn im lìm, không một tiếng động. Bởi vì gã zombie này thân thủ vô cùng nhanh nhạy nên những gã người máy giữ cửa không kịp cảnh báo đã bị hạ gục.

Hứa Mộ Triều nấp trong bóng tối, vô thức lùi về phía một gian phòng đã khóa trái cửa, sau đó không chút do dự xông lên, định đánh ngã tên zombie đó để chạy trốn. Cô lao đến như một mũi tên…

Lúc này cô mới chỉ khôi phục được hai phần năng lực chiến đấu, cần phải hạ hắn ngay đòn đầu tiên.

“Thiếu tướng Hứa Mộ Triều!” Gã zombie đó khẽ hô lên vẻ vui sướng khiến nắm đấm đang lao đến trái tim anh ta của Hứa Mộ Triều đột nhiên ngừng lại, cô dõi ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào anh ta.

Anh ta vui mừng như thể sắp khóc đến nơi. “Thiếu tướng, cuối cùng cũng tìm được cô rồi! Tôi là con người!”

Hứa Mộ Triều quan sát làn da màu xám tro phủ đầy hoa văn hình bướm cùng đôi mắt đeo lens xanh biếc, trộn lẫn mùi máu tươi tanh nồng trên người anh ta, suýt thì nôn mửa. Kiểu hóa trang quá lố này khiến Hứa Mộ Triều có cảm giác anh chàng này đúng là một con người thực thụ.

Màn đêm càng lúc càng dày đặc. Ánh trăng hôm nay cũng lặn đi đâu mất. Trong doanh trai, ở một góc khuất, chỉ toàn một màu đen đặc quánh, giơ tay cũng không thể nhìn rõ năm ngón, một gã zombie cao lớn, trên vai vác theo bao tải, sải bước đi ra. Đám người máy canh gác nhìn thấy thế thì chặn lại, hỏi: “Đây là cái gì?”

Gã zombie phun một ngụm máu lên mặt tên người máy. “Đây là ả đàn bà ngài Huggins đã chơi chán rồi thưởng cho ta, đừng có cản đường! Ta đang muốn ăn nó lúc còn tươi!”

Cho dù không biết tới cảm giác bị sỉ nhục nhưng mấy bãi nước bọt trộn lẫn máu tươi của tên zombie phun lên mặt mình, mấy tên cảnh vệ người máy cũng không khỏi cau mày. Liên quân zombie – người máy như nước sông không phạm nước giếng, người máy liền lặng lẽ nhường đường.

Đã đến gần ranh giới của doanh trại, cả gã “zombie” lẫn Hứa Mộ Triều đang ở trong bao tải cũng không kìm được toát mồ hôi lạnh.

“Thiếu tướng, cửa này không thể qua được.” Anh ta nói. “Lát nữa tôi sẽ dốc sức chạy qua trạm gác phía tây, cô chạy hướng ngược lại. Cô có bay được không?”

“… Được. Cảm ơn cậu.” Trong lòng Hứa Mộ Triều dấy lên cảm giác chua xót.

“Thiếu tướng, đội chúng tôi có cả thảy mười lăm người, đều được Nguyên soái tự tay huấn luyện, chỉ nghe mệnh lệnh của phủ Nguyên soái, bây giờ chỉ còn mình tôi sống sót. Nếu như có thể cứu được cô ra ngoài, cái chết của tôi chính là cái chết vinh quang nhất.”

“Đã đến giờ giới nghiêm, trong bao tải này là thứ gì, phải kiểm tra rõ rồi mới được ra khỏi

doanh trại.” Trong mắt tên người máy canh phòng lóe lên những tia sáng đỏ rực.

“Mẹ kiếp, đây là ả đàn bà ngài Huggins thưởng cho ta, chẳng lẽ các ngươi cũng muốn chia phần? Đừng có mơ!”

“Nhất định phải kiểm tra!”

“Cút ngay!”

Chiếc bao tải chứa Hứa Mộ Triều chợt bay lên không trung rồi bị anh lính đó vứt xuống mặt đất. Tiếng bước chân truy đuổi không ngừng vang lên, càng lúc càng xa, Hứa Mộ Triều nhân cơ hội xé rách bao tải, chui ra ngoài.

Từ phía xa lóe lên ánh lửa và tiếng súng đì đùng, chỉ cần nhìn lướt qua cũng biết người lính kia đã thu hút được sự chú ý của rất nhiều người máy phòng vệ. Hứa Mộ Triều hít sâu một hơi rồi xoay người, vội vàng chạy về hướng ngược lại.

Có hai gã người máy đang chặn lối đi, vừa nhìn thấy Hứa Mộ Triều thì sợ hãi vô cùng. Mấy ngày nay, Minh Hoằng đi đâu cũng đưa cô theo, thành ra bây giờ không ai không biết đến thân phận của cô. Bọn chúng không dám nổ súng, mà kĩ thuật bắn súng của Hứa Mộ Triều lại không hề giảm sút chút nào, chỉ bằng hai phát đạn đã giải quyết xong bọn chúng, sau đó, cô cắm đầu chạy thẳng vào trong bóng tối.

Thế nhưng Tổng bộ chỉ huy lúc nào cũng ở trong trạng thái canh gác rất nghiêm ngặt, sao có thể để cô trốn thoát dễ dàng như vậy được! Hứa Mộ Triều mới chạy dọc theo chân tường được mấy phút đã thấy một lượng lớn người máy đuổi theo sát nút.

Bọn chúng sẽ không dám làm tổn thương mình! Hứa Mộ Triều tự động viên như vậy, gầm lên một tiếng rồi sải cánh, bay vút lên tầng không.

Bầu trời bị che lấp bởi một màn tối đen, người máy dưới mặt đất căn bản không có cách nào phát hiện ra bóng dáng của cô, mà quả nhiên cũng không một ai dám nổ súng. Hứa Mộ Triều dồn toàn bộ sức lực bay vút lên cao. Mặc dù tốc độ không bằng một phần ba ngày thường nhưng bằng sự linh hoạt của mình, cô cũng không e ngại mấy viên đạn của người máy bình thường.

Chỉ cần bay thẳng về phía đông! Cô thầm nghĩ, theo lời người lính kia vừa nói, chạy thẳng về phía đông khoảng hai trăm kilômét sẽ gặp một phân đội nhỏ của loài người nằm vùng ở đó,

bọn họ sẽ tiếp ứng cho cô. Hơn nữa, cứu được cô, sự hi sinh của bọn họ cũng không uổng phí.

"Pằng! Pằng! Pằng!" Một tràng tiếng súng chát chúa vang lên, từng tia lửa đạn nguy hiểm xẹt qua bên người. Hứa Mộ Triều hít sâu một hơi. Cô đã đánh giá quá cao địa vị của mình khi ở bên cạnh Minh Hoằng sao?

Tiếng chuông báo động dồn dập vang lên trong đầu, còn chưa kịp điều chỉnh tư thế bay, bên tai cô đã vang lên hàng loạt tiếng súng liên thanh, mấy tia lửa đạn phút chốc bắn vào mặt. Hứa Mộ Triều cắn chặt răng, cả người khựng lại giữa không trung, đột nhiên thay đổi phương hướng. Một cơn cuồng phong bỗng nhiên ập đến, quật mạnh vào đôi cánh của cô, dấy lên cơn đau đớn, may mà cuối cùng cô cũng tránh được trận tập kích của quân đoàn người máy.

Cô giận dữ xoay người lại nhìn, trong lòng không khỏi thầm chấn động.

Từ hướng lửa đạn bay tới, cách đó khoảng một kilômét nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng một bóng người cao lớn, điển trai, vai vác súng cối đang nhắm thẳng về phía cô. Trong màn đêm u ám là thế, cô vẫn nhìn thấy rõ đôi tròng mắt xanh biếc, sâu thẳm quen thuộc, đang nhìn chằm chằm về phía mình.

Hứa Mộ Triều nhất thời kinh hãi, xoay người, cố sống cố chết bay thật nhanh. Cũng may anh ta không tấn công tiếp nữa. Cũng có lẽ cô đã vượt khỏi tầm ngắm của anh ta.

Ước chùng đã bay được khoảng nửa giờ, doanh trại người máy đã lùi về phía xa, mà bóng dáng cô ẩn sâu vào trong tầng mây, cũng không dễ bị người máy và zombie dưới mặt đất phát hiện ra.

Cảm nhận từng làn mây mát rượi, xốp mềm chạm vào mặt, tâm trạng Hứa Mộ Triều cuối cùng cũng có thể thả lỏng. Thật tốt quá, đã trốn thoát rồi.

A Triệt! Cuối cùng e cũng có thể trở về bên cạnh A Triệt của em rồi!

"Ù ù ù…" Từ phía sau mơ hồ truyền đến tiếng động cơ. Hứa Mộ Triều vô cùng sợ hãi, rút khẩu súng lục giắt bên hông ra, quan sát một hồi, cả cơ thể đang bay lượn gần như khựng lại giữa không trung.

Một chiếc máy bay chiến đấu màu đen giống như đại bàng đang giương cánh giữa màn đêm, vượt trùng trùng ngàn mây truy đuổi, tựa hồ nhất định phải bắt cho bằng được kẻ đào tẩu. Ngồi trên ghế lái chính là người đàn ông có khuôn mặt anh tuấn bất phàm vô cùng quen

thuộc ấy, giữa đêm tối, gương mặt đó hiện lên vẻ uy nghiêm đến đáng sợ.

Chương 68: Không thể xuống tay

Người từng khiến ta đau lòng, bây giờ… lại còn muốn khiến ta sợ hãi nữa hay sao?

Cảm giác đau đớn không ngừng cuộn trào nơi lồng ngực nhưng lại lập tức bị lí trí đè nén. Nếu là một Hứa Mộ Triều bình thường, khỏe mạnh thì giờ phút này, một mình cô đấu với Thẩm Mặc Sơ cũng không thành vấn đề. Thế nhưng hiện tại, bị ảnh hưởng bởi thuốc của Minh Hoằng nên sức chiến đấu cua cô chỉ còn chưa đến một phần ba, sao có thể đấu lại vua zombie được?

Tiếp tục bay lượn thế này cũng không phải là cách, sức lực của cô cũng không còn dồi dào như lúc vừa mới bỏ chạy nữa, căn bản không có cách nào né tránh nổi sự truy đuổi của anh ta. Cô vội vã quan sát xung quanh rồi đột nhiên xoay người, chuyển hướng lao về phía bắc.

"Pằng! Pằng! Pằng!" Không cần quay đầu lại cũng biết những tiếng súng chát chúa, vô tình ấy đang nhắm thẳng về phía cô, bao vây tầm bay của cô, như thể muốn đẩy cô vào chỗ chết. Khó khăn lắm cô mới tránh được cơn mưa đạn dày đặc đó, trong lòng không khỏi bừng bừng lửa giận, anh ta thực sự muốn giết chết cô!

Chỉ chốc lát sau, hai người đã bay đến một vùng núi non hiểm trở. Cả ngọn núi như quỷ thần say ngủ, tối đen một mảng. Bóng dáng Hứa Mộ Triều linh hoạt như loài chim yến, chao liệng giữa núi non, lúc sang đông lúc sang tây, chợt nhanh chợt chậm. Còn máy bay chiến đấu của Thẩm Mặc Sơ lại như một con chim ưng màu đen, mặc dù cũng hết sức linh hoạt, nhanh nhẹn nhưng vẫn không sao bằng cô được. Hứa Mộ Triều đang chiếm thế thượng phong, muốn tìm một cơ hội để hoàn toàn cắt đuôi anh ta.

Có điều cô quả thực đánh giá quá thấp mức độ tàn bạo của Thẩm Mặc Sơ.

Trong lúc Hứa Mộ Triều còn đang thầm vui mừng khi tìm thấy một sơn động tối đen nằm giữa hai ngọn núi, định trốn vào đó thì bỗng nhiên nghe thấy một tiếng "ầm" rất lớn, là tiếng đại bác nổ rền. Trong lòng cô dâng lên một dự cảm chẳng lành, cô quay phắt đầu lại, chỉ thấy trước mặt là một quầng sáng màu xanh bao phủ, bầu trời tối đen, cây cối ở hai bên sườn núi đều bị thiêu đốt trong ánh lửa màu xanh rờn rợn.

Đại bác trọng lực! Trong nháy mắt, Hứa Mộ Triều biến hẳn sắc mặt. Cô vận hết tốc lực bay lên cao, dù có chết cũng phải thoát khỏi phạm vi của quầng sáng màu xanh kia.

"A…" Hứa Mộ Triều thét lên một tiếng đau đớn, đầu bị đập vào một cành cây to, ngã dúi dụi. Một cơn đau nhức lập tức dấy lên từ bên cánh phải, cô nhìn kĩ, thấy nó đang bốc khỏi nghi ngút.

Cô nhanh chóng nhìn lên, nhìn thấy giữa những làn khói xanh, chiếc máy bay chiến đấu màu đen kia lại một lần nữa xuất hiện. Mà tại địa điểm vừa bị đột kích, hai bên sườn núi đều đã trơ trụi, không còn bất cứ sinh vật nào sống sót. Trong tim cô ngập đầy nỗi căm hận.

Đại bác trọng lực! Không ngờ anh ta lại dám dùng đại bác trọng lực để đối phó với cô! Sức sát thương của loại đại bác này rất lớn, đủ để khiến tất cả vật thể nằm trong phạm vi mấy trăm mét vuông xung quanh đó bốc hơi chỉ trong một cái chớp mắt. Anh ta quả thực không hề nương tay!

Cô gạt cành cây ra hai bên, giận dữ xoay người lao thẳng về phía máy bay chiến đấu của Thẩm Mặc Sơ. Sự phản kích đột ngột của cô rõ ràng đã khiến Thẩm Mặc Sơ hơi ngẩn ra. Thế nhưng hỏa lực vẫn tiếp tục nhắm thẳng về phía cô mà phun tới.

Bóng dáng lao vun vút của cô giống như một lưỡi dao nhỏ đâm thủng tấm lưới lửa, sắc bén đến rợn người. Trong bóng đêm đặc quánh, Thẩm Mặc Sơ vẫn có thể nhìn rõ khuôn mặt cương nghị mà quyết tuyệt của cô xẹt qua bên ngoài khoang điều khiển. Mặc dù đã giết chết vô số người nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt này của cô, trong lòng anh ta không khỏi kinh sợ vạn phần.

Không được rồi!

Anh ta lập tức quay đầu máy bay, muốn thoát khỏi phạm vi tấn công của cô, nhưng không còn kịp nữa!

Máy bay chao liệng, trong cơn cuồng phong, khối kim loại khổng lồ không ngừng xóc nảy kịch liệt.

Thế nhưng Hứa Mộ Triều lại không hề hoảng sợ, cô vững vàng bám vào một bên cánh máy bay, nhanh chóng rút súng ra bắn.

“Pằng! Pằng! Pằng!” Không đợi động cơ tắt lửa, cô liền dùng vai đập mạnh vào đó. Bị công kích hai lần liên tiếp, động cơ không chịu nổi, lập tức phát nổ.

Chiếc máy bay trong nháy mắt đã mất thăng bằng, khói đen cuồn cuộn bốc lên, nó lảo đảo trên không trung rồi nghiêng hẳn về phía sườn núi bên cạnh.

Hứa Mộ Triều cảm thấy hết sức vui sướng, vừa muốn rời khỏi máy bay để thoát thân thì đột nhiên lại nghe thấy một tiếng kêu nhỏ. Trong lòng tức khắc chùng hẳn xuống, cô khó nhọc ngẩng đầu, trong tim dâng lên một nỗi tuyệt vọng không gì sánh được…

Trong bóng đêm sâu thẳm, cơ thể Thẩm Mặc Sơ tựa như một con chim ưng hùng dũng đang săn mồi, lao vút tới với một vận tốc không tưởng.

“A!”

Hứa Mộ Triều đau đớn rên lên một tiếng, bàn tay như gọng kìm sắt kia từ phía sau đã bóp chặt lấy cổ và lưng cô. Đôi cánh của cô không ngừng vùng vẫy, quật thật mạnh vào người Thẩm Mặc Sơ. Thế nhưng anh ta tựa hồ không coi nó ra gì, dồn hết sức siết chặt lấy cô.

Nguồn ebooks: http://www.luv-ebook.com

“Buông tay ra!” Cô giận dữ gào lên. Nếu không thì cả hai sẽ cùng chết! Máy bay sắp rơi xuống vách núi, cánh của cô lại đang bị giữ chặt, hai người sẽ rơi thẳng từ độ cao mấy nghìn mét xuống đất!

Nhưng đáp lời cô lại là một ngón đòn tấn công thô bạo của Thẩm Mặc Sơ. Anh ta thẳng tay đập mạnh vào gáy cô.

Mẹ kiếp! Thẩm Mặc Sơ vì muốn giết chết cô mà ngay cả mạng sống của mình cũng không cần! Ý nghĩ này lóe lên trong chốc lát rồi ngay sau đó, trước mắt cô tối sầm lại, cô bất tỉnh nhân sự.

Khi Hứa Mộ Triều tỉnh lại, đã là ban ngày. Không biết lúc này là mấy giờ rồi, trời xanh mây trắng, vô cùng sáng sủa, bên tai còn vang vọng tiếng nước chảy róc rách.

Cô không thể nhúc nhích dù chỉ một chút, ngước mắt quan sát xung quanh, bốn phía không có một bóng người. Cánh của cô bị bỏng, sau gáy vẫn còn đau. Hứa Mộ Triều điều chỉnh nhịp thở, sức lực dường như đã khôi phục hơn phân nửa.

Cô thầm cảm thấy vui mừng, nhưng ngay sau đó lại phát giác ra có điểm không đúng.

Phía sau lưng… có cảm giác hết sức vững chãi, ấm áp.

Cô chậm rãi quay đầu lại, liền nhìn thấy cách đỉnh đầu mình chưa tới năm centimét là khuôn mặt điển trai quen thuộc.

Hứa Mộ Triều lập tức ngẩn cả người.

Ở khoảng cách gần như vậy, đôi hàng mi cong dài khép chặt khiến anh ta trông dịu dàng hơn một chút. Bởi vì nhắm mắt nên gương mặt lạnh lùng vốn có của anh ta trông thanh tú mà hiền lành một cách khác thường, tựa như một người thanh niên bình thường đang chìm trong giấc ngủ say.

Hứa Mộ Triều lặng lẽ chớp mắt, chậm rãi đưa tay lên, định bóp cổ anh ta.

Đây thực sự là cơ hội ngàn năm có một. Chỉ cần anh ta chết, Huggins sẽ như rắn mất đầu, Minh Hoằng mất liên minh, chỉ còn một thân một mình, cô cũng sẽ báo thù được cho cái đêm hoang đường bị vua zombie cắn đó.

Đúng là một cơ hội vô cùng tốt.

Hứa Mộ Triều nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của anh ta, ngắm nghía hồi lâu. Những ngón tay lạnh như băng đã chạm hờ vào cần cổ màu lúa mạch của anh ta, hơi thở đàn ông mang đậm mùi máu tanh không ngừng vờn quanh chóp mũi cô, mãi không dứt.

Cô không xuống tay được. Một Hứa Mộ Triều "nhất tướng công thành vạn cốt khô[1]", một Hứa Mộ Triều bị anh ta hại đến suýt nữa rơi vào chỗ chết, lại không thể xuống tay được.

[1] Nhất tướng công thành vạn cốt khô: Có nghĩa là một vị tướng khi công phá, đánh chiếm vào một thành trì thì sẽ dẫn đến cảnh cả vạn bộ xương binh lính chết khô. Đây là câu cuối trong bài thơ thất ngôn ***Kỷ Hợi tuế nhị thủ*** *của Tào Tùng, đời Đường.(Theo Wikitionary)*

Trong lòng cô vẫn luôn mong ngóng ngày anh ta thức tỉnh, hi vọng sẽ được trông thấy kì tích xuất hiện.

Thế nhưng Hứa Mộ Triều còn chưa kịp thu tay về, bên tai đã vang lên một tiếng gió sắc bén, thế giới của cô phút chốc bị đảo lộn. Bả vai và tứ chi bị người đàn ông đó giữ chặt lại.

Trên đỉnh đầu là một mảnh tối đen…

Vẻ dịu dàng kia vẫn chỉ là một biểu hiện của sự giả dối.

Chỉ có khuôn mặt thâm trầm của vua zombie là bất diệt. Không biết anh ta tỉnh dậy từ lúc nào, đôi mắt màu xanh biếc sâu thẳm đằng đằng sát khí. Mà lúc này, bàn tay anh ta cũng đang bóp chặt lấy cổ cô.

Đôi mắt sáng quắc của anh ta nhìn cô chằm chằm. "Tại sao lại không ra tay?"

Cô tức đến nghẹt thở, còn cảm thấy vô cùng hối hận vì vừa rồi đã không nhân cơ hội mà trừ khử anh ta. Thế nhưng cô cũng không hề tỏ ra yếu thế. "Anh ra tay đi, chúng ta cùng nhau chết, cái đồ thần kinh nhà anh!"

Thẩm Mặc Sơ không cần cúi nhìn cũng có thể cảm nhận được một bàn tay của cô không biết tự lúc nào đã bóp chặt nơi ngực trái của anh ta, chỉ cần dùng sức một chút là có thể móc tim anh ta ra ngay. Không những thế, một bên chân cô cũng đang để ở chỗ hiểm của anh ta, chỉ cần đá một cú là sẽ khiến vua zombie từ nay về sau tuyệt tự.

Thế cục lúc này là ngang bằng.

"Em từng bị tôi cắn, tại sao vẫn không biến thành zombie nhỉ?" Anh ta đột nhiên hỏi. "Chẳng phải đêm hôm đó em đã…"

"Câm miệng." Hứa Mộ Triều quát lên, ngắt lời anh ta. "Thẩm Mặc Sơ, anh đã thức tỉnh thì thức tỉnh luôn đi được không, có thể tự làm chủ bản thân mình hay không hả? Cố Triệt đã gần như trở thành người thực vật, tôi cũng bị anh… Đội quân của Minh Hoằng thì liên tiếp giành chiến thắng, đến lúc nào anh mới tỉnh ra đây?"

"Tôi trung thành với Huggins." Thẩm Mặc Sơ bỗng nhiên cúi đầu, ghé sát mặt tới, hơi thở nóng rực không ngừng phả lên mặt cô, khiến cô lúng túng quay đầu đi chỗ khác, né tránh nụ hôn của anh ta.

"Lạch cạch…" Một tiếng động nhỏ vang lên.

Hứa Mộ Triều hoảng hốt quay đầu lại, nhìn thấy anh ta khẽ mỉm cười, mà tay trái của cô và tay phải của anh ta đã bị còng chung bằng một chiếc còng làm từ hợp kim đại phân tử vô cùng

bền chắc.

“Em trốn không thoát đâu!” Anh ta khẽ cười. “Theo tôi quay về, nếu không tôi sẽ giết chết em.”

“Thẩm Mặc Sơ… Chẳng phải chính anh đã nói là thích tôi sao?” Cô thấp giọng nói, tỏ vẻ hờn dỗi và đau lòng. “Tôi không thể khiến anh tỉnh táo lại được hay sao?” Cô nhắm mắt lại, chậm rãi ngẩng đầu, đôi môi đỏ chủ động kề sát. Cặp mắt vua zombie lập tức tối sầm lại.

Thế nhưng chỉ trong nháy mắt, cả người anh ta đột nhiên văng ra, nhanh nhẹn nhảy sang một bên, chỉ có cánh tay phải là vẫn bị trói cùng một chỗ với cô. Khi Thẩm Mặc Sơ nghiêng người qua, Hứa Mộ Triều liền nhìn thấy trên tấm lưng trần rộng lớn của anh ta chi chít vết thương, máu tươi đầm đìa, như thể vừa mới trải qua một trận đánh ác liệt. Mà khi anh ta xoay hẳn người lại, nhìn cô bằng ánh mắt giận dữ, cô cũng có chút thương xót khi thấy nơi ngực trái của anh ta đầm đìa máu tươi.

Chỉ thiếu chút nữa thôi, nếu anh ta không lùi lại quá nhanh như vậy thì cô đã có thể móc trái tim của anh ta ra rồi.

“Em đã mạnh lên khá nhiều.” Thẩm Mặc Sơ lạnh lùng nói.

“Cám ơn anh đã cắn tôi một nhát, còn để tôi uống máu của anh nữa.” Cô cũng nở nụ cười nhàn nhạt.

“Nhưng em vẫn chẳng thể thắng được tôi.” Anh ta cười vẻ châm chọc.

Năm phút sau.

Rốt cuộc Hứa Mộ Triều cũng hoàn toàn bị khuất phục, hai tay hai chân cô đều bị trói chặt. Mặc dù sức mạnh của cô đã trở lại, thế nhưng vẫn không thể tháo nổi chiếc còng tay làm bằng hợp kim đại phân tử này.

Mà Thẩm Mặc Sơ lại đang kề một con dao găm vào sát cổ cô, đẩy cô đi từng bước về phía trước.

Hơi thở tanh nồng mùi máu của anh ta khẽ phả lên cổ cô. “Em có biết tại sao em không thể thắng được tôi không?”

Cô không trả lời.

"Bởi vì em không nỡ giết tôi. Nhưng tôi thì lại dám giết em." Anh ta nói với giọng hết sức vô tình, khiến bất cứ ai nghe thấy cũng phải không rét mà run.

"Ồ, vậy sao?" Khóe miệng Hứa Mộ Triều bỗng nhiên cong lên, Thẩm Mặc Sơ đi ở phía sau nên không nhìn thấy nụ cười mỉa mai này của cô, cũng chẳng nghe ra sự mất mát trong tiếng cười ấy.

"Nếu anh đã dám xuống tay thì tại sao lại không dùng đại bác trọng lực bắn chết tôi ngay lúc đó đi? Tại sao trên lưng anh chi chít vết thương như thế? Anh vì đỡ lấy tôi khi tôi rơi xuống nên mới bị thương ở lưng phải không? Tại sao hằng đêm anh đều một mình chạy lên đỉnh núi đó, đứng chờ ngắm mặt trời mọc? Tại sao?" Hứa Mộ Triều không hề quay đầu lại, trong giọng nói mang theo vài phần chua xót. "Anh cũng chẳng khá hơn tôi bao nhiêu đâu. Chỉ là tôi vẫn không thể hiểu nổi, tại sao đến bây giờ anh vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh?"

Phía sau không có tiếng trả lời.

Dưới sự uy hiếp của anh ta, hai người rời khỏi dòng suối nhỏ, đi xuyên qua rừng cây, hướng về phía doanh trại. Hứa Mộ Triều thầm than một tiếng, chỉ cần tìm được một tên zombie hay một tên người máy của doanh trại là có thể tìm được phương tiện giao thông để đi về. Chỉ có điều, chẳng lẽ kẻ có tâm tự kín kẽ như Thẩm Mặc Sơ lại có thể dễ dàng đối phó đến như vậy? Dọc đường đi, cô đã cố gắng quan sát khắp nơi, thế nhưng vẫn không thể tìm được cách trốn thoát.

"Em nói đúng." Vừa đi đến chân núi, anh ta bỗng nhiên mở miệng nói: "Tôi không nỡ giết em."

Giọng nói lạnh lùng của anh ta khiến lòng cô chùng hẳn xuống.

"Em là người duy nhất tôi yêu trong lúc tôi thức tỉnh, tôi sẽ không nhường em cho bất cứ kẻ nào."

Bước chân của Hứa Mộ Triều hơi khựng lại, là một kẻ giết người không gớm tay nhưng cô vẫn không kìm nổi mà rưng rưng nước mắt. Cô nhớ đến lúc Thẩm Mặc Sơ mất tích, cô đã rất lo lắng cho anh ta; cũng nhớ đến những lúc anh ta bất chấp tất cả để âm thầm bảo vệ tính mạng cô. Nếu không nhờ có Thẩm Mặc Sơ, Hứa Mộ Triều lúc này đã sớm trở thành nửa người nửa máy rồi.

“Vậy sao?” Cô xoay người lại, buồn bã nói: “Nếu Huggins muốn có tôi thì sao?”

Thẩm Mặc Sơ nhìn cô, chậm rãi nói: “Tôi trung thành với Huggins.”

Tôi trung thành với Huggins…

Những lời này giống như lời nguyền, như thuật thôi miên xâm nhập vào từng mạch máu của Thẩm Mặc Sơ, thậm chí hòa quyện vào hệ gene của anh ta. Anh ta biết mình đang làm gì, cũng biết mình đã từng hứa hẹn chính nghĩa với cô gái trước mặt này như thế nào. Chỉ là, anh ta buộc phải trung thành với Huggins, không có cách nào thay đổi, cũng không có cách nào chống lại. Nếu không, anh ta sẽ không còn là chính mình nữa, zombie cũng không còn là zombie. Thế giới của anh ta cũng sẽ vì thế mà mất đi nguyên tắc.

Tuy đã sớm đoán được câu trả lời này, vậy nhưng trong lòng Hứa Mộ Triều vẫn chùng hẳn xuống. Cô biết lúc này, lời nói hay tình yêu đích thực gì đó chẳng thể khiến anh ta thức tỉnh được, cô chỉ có thể nhìn người đàn ông trước mặt bằng ánh mắt thương xót, tựa như muốn nhìn xuyên qua anh ta để thấy một người hoàn toàn khác.

Sau đó, cô chậm rãi xoay người, nhìn núi rừng bát ngát cùng khoảng không yên tĩnh trước mặt, tựa hồ lẩm bẩm một mình: “Mặc Sơ, anh xem, chiến tranh vẫn đang tiếp diễn, đại lục vẫn còn nhiều sinh mạng như thế…”

Thẩm Mặc Sơ lạnh lùng nhìn cô, không biết nói gì, cũng không cử động.

Cô vẫn tiếp tục nói, giọng nói khe khẽ mà vô cùng bi thương: “Tôi cảm thấy rất đau lòng. Bởi vì Thẩm Mặc Sơ và Cố Triệt, hai người đàn ông vừa vĩ đại vừa chính trực, hai người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời tôi, cho đến giờ, vẫn chưa thể tỉnh lại.”

Chương 69: Thứ mà tôi mong muốn

Lúc hai người trở lại doanh trại, đã là buổi trưa ngày hôm sau. Giữa cái nắng hè oi nực, Hứa Mộ Triều bị vua zombie dùng áo khoác quân phục của zombie quấn chặt lại, ôm trong lòng rồi bước vào doanh trại, con dao găm vẫn kè kè ở cô, vậy nên cô không dám nhúc nhích

dù chỉ một chút. Cả người đầm đìa mồ hôi, cô chỉ biết cắn răng căm hận. Minh Hoằng sẽ không bỏ qua cho cô, nhưng liệu Thẩm Mặc Sơ có bảo vệ cô? Rơi vào tay ai thì sẽ may mắn hơn một chút đây? Sao cô lại xui xẻo như vậy chứ?

Cô không biết, thật ra trong lòng vua zombie bây giờ cũng hết sức mờ mịt. Anh ta biết Minh Hoằng luôn coi cô là tất cả, cũng biết Huggins khao khát thân thể cô đến mức nào, thế nhưng anh ta lại muốn bất chấp tất thảy để giữ cô bên mình.

Vua zombie đi thẳng một mạch vào doanh trại, không muốn bất cứ kẻ nào nhìn thấy rõ cô gái đang ở trong lòng mình là ai.

Cuối cùng cũng đi tới trước cửa phòng ngủ, tâm trạng anh ta bỗng chốc vui hơn hẳn, nhìn mái tóc dài màu đen xổ tung cùng gương mặt thanh tú của cô ẩn hiện sau lớp áo choàng, anh ta đột nhiên cúi xuống, dịu dàng đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu cô. "Em thơm quá!"

Hứa Mộ Triều tức giận, lạnh lùng "hừ" một tiếng.

Lúc mở được cánh cửa ra, cả Thẩm Mặc Sơ và Hứa Mộ Triều đều phút chốc biến hẳn sắc mặt.

Trên sô pha màu nâu đậm, một bộ xương trắng đang ngồi ngay ngắn. Hắn khe khẽ lên tiếng: "Ngươi chạy đi đâu vậy?"

Thẩm Mặc Sơ bước vào phòng, đóng cửa lại. "Cô ấy chạy trốn, tôi đuổi theo bắt về."

"Vậy sao?" Huggins cẩn thận quan sát ánh mắt vua zombie, mãi đến khi xác nhận bên trong đó toàn một màu xanh lục thì mới quay sang nhìn Hứa Mộ Triều. "Có thể chạy thoát khỏi bàn tay Minh Hoằng, quả nhiên không giống một người bình thường. Thả cô ta xuống đi."

Thẩm Mặc Sơ đặt cô xuống sô pha, con dao găm vẫn kề ở cổ cô như cũ, khiến cô không dám manh động.

Bởi vì phải liên tiếp biến thân và chiến đấu nên chiếc váy liền màu hồng trên người cô đã rách te tua, trên bả vai mảnh mai và trước ngực dính đầy máu của Thẩm Mặc Sơ, các vệt máu chạy ngang dọc như những họa tiết hình hoa sen uốn lượn tô điểm cho làn da trắng ngần. Dưới mái tóc đen dài là khuôn mặt cương nghị không gì sánh nổi, mặc dù không phải là tuyệt sắc giai nhân thế nhưng cũng đủ để khiến kẻ "từng trải" như Huggins cũng phải rung động.

“Vua zombie, để chứng minh lòng trung thành, ngươi hãy… giữ chặt lấy cô ta cho ta.” Huggins nở nụ cười. “Ta nhất định phải nếm thử một lần mùi vị của cô gái đứng đầu đại lục này.”

Thẩm Mặc Sơ ngẩn người ra trong vài giây.

Huggins quan sát sắc mặt của anh ta, sau đó nói gằn từng từ: “Túm lấy chân cô ta, giữ chặt trên sô pha! Chờ ta chơi chán rồi sẽ cho phép ngươi cùng hưởng thụ!”

“Thẩm Mặc Sơ, mẹ kiếp, nếu anh dám làm như vậy, cho dù anh có thực sự thức tỉnh lại, tôi cũng không tha thứ cho anh đâu!” Hứa Mộ Triều gào ầm lên, quay đầu nhìn Huggins, cười mỉa một tiếng. “Ta cứ tưởng chủ nhân của Thẩm Mặc Sơ là nhân vật lợi hại thế nào, hóa ra lại là cái thứ rác rưởi này.”

Huggins nói: “Cô có tin là ta sẽ chơi cô cho đến khi cô phải quỳ xuống chân xin tha mới thôi không?”

Hứa Mộ Triều bật cười ha hả. “Hứa Mộ Triều ta là người yêu của Cố Triệt – vị thống lĩnh tối cao của loài người, ta chỉ dưới một người mà trên vạn người, Minh Hoằng phải lấy mười thành trì mới có thể đổi lấy ta. Đợi Cố Triệt tỉnh lại rồi, chỉ sợ có lấy cả trăm thành trì ra, anh ấy cũng không tiếc để đổi lấy ta! Thế nhưng…”

Hứa Mộ Triều nhìn Huggins bằng ánh mắt bừng bừng lửa giận. “Nếu hôm nay ngươi dám làm nhục ta, ta lấy sinh mạng này ra để thề, chỉ cần ta còn một hơi thở, thú tộc và loài người của cả đại lục sẽ không lúc nào ngừng truy sát ngươi. Dù ngươi có khống chế cả ba vạn quân zombie, khống chế Thẩm Mặc Sơ thì cũng thế thôi, người của ta nhất định sẽ chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, cho đến khi giết được ngươi thì thôi. Bên nặng bên nhẹ, tự ngươi suy nghĩ cho kĩ đi!”

Bị giọng nói đằng đằng sát khí cùng ánh mắt hung dữ của Hứa Mộ Triều dọa cho sợ hãi, Huggins hít một hơi thật sâu, nhất thời không biết phải đối đáp ra sao. Giọng điệu của cô rõ ràng nói cho hắn biết, tất thảy những gì cô nói là thật, nếu hắn dám động vào cô, cô nhất định sẽ không buông tha.

Nhưng hắn cũng không đến nỗi ngốc, đã thế trời sinh lại có tính đa nghi. Hắn suy nghĩ một lát rồi rát nhanh đã bật cười. “Nếu như cô thực sự quan trọng như vậy thì tại sao lại bị loài người bán đứng? Hơn nữa, Cố Triệt giờ đã là một kẻ tàn phế, hắn vĩnh viễn sẽ không có cơ hội tỉnh lại, cô dựa vào đâu mà uy hiếp ta? Cô nghĩ ta ngu ngốc lắm sao?”

Trên mặt Hứa Mộ Triều lập tức hiện lên vẻ tuyệt vọng, giằng xé và suy sụp, cô suy nghĩ một lát rồi tỏ vẻ cam chịu. "Được rồi, nếu như ngươi buông ta cho ta, ta sẽ đồng ý gia nhập đội quân của ngươi, nguyện trung thành với ngươi. Mọi người đều biết, Hứa Mộ Triều ta coi trọng nhất là mạng sống."

Huggins ngẩn người rồi cười khúc khích, nói: "Hứa Mộ Triều, cô đúng là một cô gái vô cùng thú vị! Máu của zombie cũng không thể khiến cô thần phục, ta làm sao dám tin tưởng cô sẽ trung thành với ta chứ? Dùng lời của loài người để nói thì cô chính là một củ khoai nóng bỏng tay, đến Minh Hoằng cũng phải chịu lép vế vì cô. Vua zombie cũng vì cô mà không giết được Cố Triệt. Cô còn không chịu ngoan ngoãn nằm xuống sao? Chơi đùa với cô gái đứng đầu đại lục, đối với ta còn có chút giá trị thực tế!"

"Điện hạ, mạng sống của cô ấy còn quan trọng hơn tính mạng của tôi." Thẩm Mặc Sơ trầm ngâm nói.

Từ nãy đến giờ, ham muốn chiếm hữu mãnh liệt của Huggins đối với Hứa Mộ Triều cũng đã phai nhạt đi mấy phần, nhưng lúc này nghe Thẩm Mặc Sơ cầu khẩn như vậy, hắn lại có chút hoài nghi lòng trung thành của anh ta, bây giờ có làm gì Hứa Mộ Triều hay không cũng không còn quan trọng nữa.

Hắn nhìn Thẩm Mặc Sơ. "Được rồi, ta sẽ không làm gì cô ta. Nhưng nếu đem cô ta trả lại cho Minh Hoằng thì một ngày nào đó, cô ta cũng sẽ bị cải tạo thành người máy thôi, lúc ấy chỉ càng khiến đội quân của Minh Hoằng thêm hùng mạnh."

Thẩm Mặc Sơ lặng im không nói, trong lòng Hứa Mộ Triều lại chùng hẳn xuống.

"Giết cô ta đi." Huggins cười, nói. "Chỉ có như vậy mới không để lại bất cứ hậu họa nào, còn bảo toàn được trinh tiết cho cô gái của ngươi, thế nào?"

"Nếu đây là mệnh lệnh của ngài thì tôi sẽ chấp hành." Thẩm Mặc Sơ không thèm liếc nhìn Hứa Mộ Triều, đáp.

"Không." Huggins dường như lại nghĩ tới chuyện gì đó, bỗng nhiên nở nụ cười. "Hay là ngươi ăn luôn cô ta đi, ăn sạch thịt, uống cạn máu, như vậy, cô gái của ngươi sẽ ở ở bên cạnh ngươi mãi mãi."

"… Tuân lệnh!" Con dao găm trên tay Thẩm Mặc Sơ khẽ run rẩy, mũi dao sắc bén không

chút do dự cứa vào bả vai mềm mại của Hứa Mộ Triều, máu tươi lập tức chảy ra.

"Hay lắm!" Huggins cười cười, ngồi xuống sô pha phía đối diện, chống cánh ta xương xẩu vào cằm.

"Em yêu…" Thẩm Mặc Sơ vùi đầu vào hõm vai của Hứa Mộ Triều, hút thật mạnh dòng máu tươi đang không ngừng chảy ra. "Em sẽ ở bên tôi mãi mãi."

"Buông ra!" Hứa Mộ Triều sợ đến ngây người, hai chân cô không ngừng giãy giụa thế nhưng tác dụng của thuốc vẫn còn, Thẩm Mặc Sơ dễ dàng giữ được chân cô khiến toàn bộ sức mạnh của cô đều tan biến dưới bàn tay anh ta. Trong phút chốc, cô chỉ có thể nằm im bất động, trơ mắt nhìn anh ta vùi đầu vào hõm vai của mình, nhìn khuôn mặt anh tuấn màu lúa mạch ấy lúc này như một con quỷ dữ đang hung hăng hút từng giọt máu.

Nguồn ebook: https://www.luv-ebook.com

Cô có thể cảm nhận được máu trong cơ thể mình đang cạn dần, cũng cảm thấy tay chân đang mất dần sức lực. Không biết vua zombie đã hút bao nhiêu máu của cô, chỉ biết cô bắt đầu có cảm giác choáng váng, mơ màng. Khuôn mặt tươi cười, hài lòng của Huggins dần dần nhòe đi, cô tuyệt vọng nhắm mắt lại, không muốn chứng kiến cảnh bản thân mình bước vào những giây phút cuối cùng của cuộc đời.

Cô nhìn thấy gương mặt người đàn ông đang kề sát trên cổ mình, trên miệng dính đầy máu tươi, hàng lông mi đen dài nhắm chặt vẻ thỏa mãn, vì mùi máu tươi mà hơi thở của anh ta càng thêm dồn dập.

Thế nhưng nơi cuối hàng mi kia, trên khuôn mặt đã gần như mất đi ý thức của vua zombie, một giọt nước mắt trong suốt đang lặng lẽ chảy xuống.

"Nếu như không thể khống chế được… hệ gene…" Cô đột nhiên ghé sát vào tai anh ta, thì thào. "Mặc Sơ… vậy tại sao anh lại rơi nước mắt?"

Cơ thể cường tráng đang chế ngự cô bỗng nhiên run rẩy như thể bị điện giật. Nhưng động tác hút máu vẫn tiếp tục, anh ta giống như một người đói khát lâu ngày, càng hút càng không nỡ buông ra. Anh ta chậm rãi ngước mắt lên, đối diện với ánh mặt tuyệt vọng đáng thương của cô.

Mà cô cũng rõ ràng nhìn thấy, trong đôi mắt màu xanh biếc sâu thẳm kia, vẻ đau đớn mơ hồ đang từ từ lan rộng.

Thế nhưng cô không thể xác định nổi vẻ đau xót ấy sâu đậm đến nhường nào. Cô cảm nhận được hơi thở của mình càng lúc càng yếu ớt, cô biết, mình sắp rơi vào cõi vĩnh hằng…

A Triệt…

Đế đô, dãy núi phía chân trời. Mặt trời không ngừng chiếu những tia nắng chói chang xuống nhân gian, núi rừng xanh thẫm một màu, yên ắng đến khác thường.

Quan Duy Lăng dưỡng thương đã sắp khỏi hẳn, ngồi trước giường Nguyên soái với vẻ mặt nghiêm túc, buồn bã. Anh ta vừa nhận được tin tức, hôm qua, một cao thủ trong đội quân tinh nhuệ của loài người đã lẻn vào doanh trại quân địch, tìm được Hứa Mộ Triều trong một căn cứ. Thậm chí cục tình báo còn nhận được tin Hứa Mộ Triều đã thoát khỏi doanh trại địch. Thế nhưng đã một ngày một đêm trôi qua mà vẫn không có thêm bất cứ tin tức nào. Ngay cả binh sĩ mai phục ở địa điểm ứng cứu cũng không thấy bóng dáng của cô đâu. Nghĩ đến thủ đoạn cải tạo người thành nửa người nửa máy của Minh Hoằng, cùng dáng vẻ khuất nhục của cô khi bị Minh Hoằng ôm siết vào lòng, Quan Duy Lăng cảm thấy trái tim mình đau đớn như bị ai đó bóp nghẹt.

Nếu như cô không chạy trốn được, bị bắt về… hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

"Nguyên soái…" Quan Duy Lăng lặng lẽ nói. "Cô ấy phải kiên cường lắm mới có thể nhận lấy bao nhiêu đau khổ như vậy, phải không?"

Mà nỗi đau khổ này, biết bao giờ mới chấm dứt đây?

Ngày hôm nay, đối với Quan Duy Lăng, đối với phủ nguyên soái, vốn là một ngày hết sức bình thường. Vết thương của Quan Duy Lăng đã dần hồi phục, anh ta sắp phải trở lại tiền tuyến, còn phủ nguyên soái vẫn im lìm như thể không còn sức sống.

Quan Duy Lăng nói chuyện với Nguyên soái xong, trước khi rời đi, lại nhìn thấy ngón tay của Nguyên soái khẽ động đậy, thậm chí đôi mắt đẹp đẽ bấy lâu vẫn khép chặt kia cũng bắt đầu chậm rãi chuyển động. Vì vậy mà ngày hôm nay đã trở thành ngày khiến toàn bộ loài người vui mừng òa khóc.

Niềm vui to lớn ùa đến không gì sánh nổi bắt đầu dâng lên trong lòng Quan Duy Lăng. Anh ta cuống cuồng gọi bác sĩ và Tạ Mẫn Hồng đến ngay phòng Nguyên soái. Sau một hồi kiểm tra kĩ lưỡng, ai nấy đều nín thở chờ đợi, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt người đang say ngủ kia.

Ngày Mười bảy tháng Tám, hai giờ bảy phút chiều, Nguyên soái Cố Triệt hôn mê bất tỉnh suốt tám tháng trời cuối cùng cũng từ từ mở mắt.

Từ trên xuống dưới trong phủ nguyên soái, sau những giây phút căng thẳng, lặng yên không một tiếng động, tất cả đã vỡ òa trong niềm vui sướng hân hoan. Hai người Quan Duy Lăng và Tạ Mẫn Hồng không cầm được nước mắt, nhào đến trước giường Nguyên soái, nghẹn ngào không nói nên lời, đội ngũ y bác sĩ và người hầu thì ôm nhau khóc nấc lên.

Nằm trên giường bệnh lâu ngày khiến gương mặt trắng trẻo của Nguyên soái càng có vẻ nhợt nhạt. Cho dù là người có sức chiến đấu đứng đầu đại lục thì lúc này thân thể, tay chân vẫn cảm thấy cứng nhắc, không thể điều khiển theo ý mình.

Nhưng sau vài giây im lặng nhìn vẻ mặt vui mừng của mọi người, anh liền chậm rãi ngồi dậy. Anh gạt tay Tạ Mẫn Hồng đang định đỡ anh ra, cất giọng trầm thấp, lạnh lùng mà quyết tuyệt: "Những ngày qua, mọi người nói gì, tôi đều nghe thấy hết. Mẫn Hồng, báo cho Cố thị, bảo Cố Tích phải từ chức trong vòng ba ngày."

"Tuân lệnh!"

"Duy Lăng, tổng kết tình hình chiến sự mới nhất rồi báo cáo cho tôi. Báo cho Tư lệnh Thôi, kể từ hôm nay, tôi sẽ đích thân chỉ huy quân tiền tuyến."

"Tuân lệnh!"

Vị bác sĩ đứng bên cạnh tỏ vẻ do dự. "Nguyên soái, thân thể của ngài…"

Cố Triệt không thèm liếc mắt nhìn ông ta lấy một cái, tiếp tục ra những mệnh lệnh ngắn gọn mà súc tích cho các thuộc hạ. Chỉ trong vòng nửa giờ đồng hồ ngắn ngủi, hai người Quan Duy Lăng và Tạ Mẫn Hồng đã phấn chấn tinh thần, hả lòng hả dạ. Lúc này, đừng nói là liên quân người máy và zombie, cho dù là cả đại lục, cả vũ trụ này kéo đến tấn công, bọn họ cũng chẳng thấy có gì đáng sợ.

Đội ngũ y bác sĩ và người hầu nhìn nhau cười vẻ bất đắc dĩ, chỉ có thể tận dụng thời gian truyền nốt dịch cho Nguyên soái và chuẩn bị thức ăn thanh đạm mà bổ dưỡng nhất cho anh. Hai người Quan Duy Lăng và Tạ Mẫn Hồng nhận lệnh, đang định rời đi thì Cố Triệt lại gọi Tạ Mẫn Hồng lại.

Những người khác đều lui ra ngoài. Lúc này Cố Triệt mới nhìn Tạ Mẫn Hồng, chậm rãi nói: "Thư của cô ấy đâu?"

Tạ Mẫn Hồng hít sâu một hơi, đi tới bên giá sách, lấy từ bên trong chiếc két âm tường ra một lá thư, cẩn thận đưa cho Cố Triệt. "Nửa năm trước, cô ấy vừa đi, tôi liền cất giữ nó giúp ngài."

Cố Triệt gật đầu, mở bức thư ra, đôi hàng mi đen dài cụp xuống, trong cặp mắt sáng trong như hai vì sao trên bầu trời ánh lên tia xao động.

Một lát sau, anh ngẩng đầu, gáp lá thư lại thật ngay ngắn, sau đó cầm chặt trong tay.

"Nguyên soái… Hôm qua vừa nhận được tin, cô ấy đã trốn thoát khỏi doanh trại của quân địch… Vậy nhưng, đến giờ vẫn chưa có tin tức nào khác." Tạ Mẫn Hồng cảm thấy báo cho Nguyên soái biết tin tức này còn khó khăn hơn báo tin về thực trạng cuộc chiến đang khiến người ta phải nản lòng kia.

Cố Triệt trầm mặc một lát, sau đó giật hết các ống truyền dịch ra, vững vàng đứng lên.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, xuyên qua bầu trời xanh trong ở phía tây. Tạ Mẫn Hồng đột nhiên kinh ngạc phát hiện, lần đầu tiên trong mắt vị Nguyên soái vốn lạnh lùng vô tình này ánh lên nhưng tia cảm xúc dịu dàng đến vậy.

"Mẫn Hồng, hai mươi lăm năm." Giọng nói của Cố Triệt hạ xuống rất thấp. "Đây là lần đầu tiên, ngoài mong muốn về quyền lực và thắng lợi, tôi có một mong muốn khác, mà mong muốn ấy lại bị người khác tước đoạt mất."

Tạ Mẫn Hồng bỗng nhiên không rét mà run, anh ta kinh ngạc phát hiện vẻ dịu dàng trong mắt Cố Triệt đã nhanh chóng biến mất không còn chút dấu vết, thay vào đó là vẻ lo lắng và sát khí như thể có một tầng mây đen giăng đầy trên mặt anh. Sắc mặt này của Cố Triệt, anh ta mới chỉ thấy hai lần, một lần là trong ngày lão Nguyên soái mất, Phó nguyên soái vì muốn soán ngôi mà công khai bôi nhọ tư cách của ông, lần thứ hai là khi xác thực được tin Cố Lệ đã chết.

Lần thứ nhất, trong vòng ba tháng ngắn ngủi, xương trắng của mười vạn quân phản loạn đã chất thành đống, vây cánh toàn tộc của tên Phó nguyên soái kia không một ai sống sót, từ đó cắt đứt mọi hậu họa. Lần thứ hai, ngoài những tên người thú đã làm nhục Cố Lệ bị Hứa Mộ Triều thẳng tay trừng trị ra, hơn ba nghìn cận vệ thuộc bộ tộc của Đồ Lôi, bất kể có liên quan hay không liên qua, đều bị Cố Triệt cho người lẳng lặng phanh thây xẻ thịt, ngay cả Hứa Mộ

Triều một lòng bảo vệ thú tộc cũng không biết đến sự thật tàn khốc này.

Sau đó, Tạ Mẫn Hồng nghe thấy vị Nguyên soái vốn không kiêng dè ai này thản nhiên khẳng định lại một lần nữa: "Thứ mà tôi mong muốn."

Quyển 6: Người tôi yêu

Chương 70: Cạm bẫy của Nguyên soái

Từ lúc Minh Hoằng có ý thức tới giờ, đây là lần đầu tiên hắn bị một loại cảm xúc gọi là "lo lắng" quấy nhiễu tâm trí.

Ngồi trên chuyến bay trở lại doanh trại, hắn thấy trong lòng nóng như lửa đốt, liền ra lệnh cho phi công tăng tốc nhanh nhất. Nhìn tầng tầng lớp lớp mây bay ngoài cửa sổ, hắn nghĩ cảm xúc của mình có lẽ đã bị chi phối bởi người phụ nữ có tên Hứa Mộ Triều kia.

Cảm giác này vừa xa lạ vừa phiền phức, hắn nghĩ chẳng lẽ đó chính là tình yêu? Hay đơn giản chỉ vì đã là vật sở hữu của Minh Hoằng hắn thì không thể chia sẻ với bất kì kẻ nào khác?

Chiếc lắc trên chân Hứa Mộ Triều ngoài chứa bom ra còn có chức năng theo dõi. Cho nên sáng sớm ngày hôm đó, cùng lúc nghe thấy tin tức vệ binh doanh trại báo cáo rằng Hứa Mộ Triều đã chạy trốn, trên màn hình theo dõi, hắn cũng nhìn thấy hướng bay của cô đã thay đổi.

Trên đường bay của cô luôn có mười chiếc máy bay chiến đấu trực sẵn, chỉ cần cô tiến vào tầm bắn, bọn chúng sẽ lập tức làm theo lời dặn của hắn, rằng chỉ làm cô bị thương, ép cô ngoan ngoãn trở về chứ không bắn chết. Mệnh lệnh này của hắn đã khiến những phi công người máy chủ chốt phải đau đầu tính toán hồi lâu.

Thế nhưng bọn họ không đợi được Hứa Mộ Triều, vì cô đột ngột dừng lại rồi chuyển hướng. Đến khi đội quân người máy vùng lân cận tiến vào ngọn núi kia để tìm kiếm thì trên màn hình theo dõi lại thấy cô đã trở lại doanh trại. Bên cạnh đó, ở tiền tuyến, loài người đã chế tạo ra được hơn một nghìn người máy, tình hình chiến sự khẩn cấp như vậy, khiến hắn không còn thời gian lo nghĩ đến chuyện khác, vì thế đến tận hôm nay, hắn mới có thể tạm gác công việc mà quay trở về doanh trại.

Cô ấy đã quay về doanh trại, lúc chạy trốn hình như có zombie trợ giúp. Tin báo này khiến Minh Hoằng càng thêm khó chịu. Chắc chắn là Thẩm Mặc Sơ đã sắp xếp tất cả, chính hắn ta từng tuyên bố rằng cô gái họ Hứa đó là của hắn, hắn đã muốn có được cô không chỉ một lần. Cái trò lạt mềm buộc chặt này của Thẩm Mặc Sơ là muốn cướp cô từ tay hắn một cách hợp

tình hợp lí sao?

“Còn bao lâu nứa thì về tới doanh trại?” Hắn hỏi sĩ quan phụ tá.

“Thưa tướng quân, còn mười phút nữa ạ.”

“Tìm thấy Hứa Mộ Triều chưa?”

“Người của chúng ta đã xung đột với zombie ở chỗ vua zombie, hiện vẫn chưa tìm thấy cô gái ấy.”

“Bảo bọn họ cứ xông vào.”

Thế nhưng năm mười phút sau, khi Minh Hoằng đích thân dẫn quân tới giết chết mười cao thủ zombie, đá văng cửa phòng của Thẩm Mặc Sơ ra, vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hắn đã giận đến tím mặt.

Trên chiếc xô pha màu nâu đậm, thân thể thiếu nữ lạnh băng như tuyết ẩn hiện bên dưới chiếc váy đã rách tả tơi khiến hắn vừa nhìn đã giật mình. Trên khuôn mặt u ám vô hồn, đôi mắt vốn sắc bén, ngang ngạnh giờ chỉ còn lại nỗ tuyệt vọng, bất lực.

Thân thể cường tráng của gã đàn ông tóc đen kia đang phủ phục trên người cô, khi Minh Hoằng xông vào, có thể nhìn thấy trên khóe miệng gã dính đầy máu tươi. Mà ở xô pha phía đối diện, Huggins đang thản nhiên ngồi xem như thể chuyện chẳng liên quan đến mình, còn có vẻ khoái trá khi được nhìn tận mắt quá trình tử vong của cô. Lúc nhìn thấy sắc mặt của Minh Hoằng, bộ xương trắng mới khẽ lay động, dường như có chút căng thẳng.

Hình ảnh này kích thích thị giác của Minh Hoằng đến cực điểm. Hắn cảm thấy vô cùng tức giận, gần như là chưa bao giờ tức giận đến vậy. Trước đây, khi Hứa Mộ Triều phản bội hắn, chạy trốn khỏi đảo Tây Vu, hắn cũng không tức giận đến thế.

Minh Hoằng liếc nhìn ba người trong phòng, sau đó nhanh như chớp phi tới trước mặt Huggins, cánh tay sắt thép cứng rắn vươn ra chuẩn xác bóp chặt lấy cổ hắn.

“Minh Hoằng, anh cứ buông tay ra đã, có gì từ từ nói! Vua zombie!”

Thẩm Mặc Sơ nghe thấy Huggins la lên thì cơ thể bỗng chốc cứng đờ. Anh ta nhỏm dậy,

buông Hứa Mộ Triều ra, chậm rãi đứng lên, xoay người lại.

Minh Hoằng dễ dàng nhấc bổng cả người Huggins lên khỏi mặt đất. “Ai cho phép các ngươi động tới Hứa Mộ Triều? Hút máu của cô ấy ư? Thật kinh tởm!”

Huggins nóng nảy nói: “Hôm trước cô ta chạy trốn, chính Thẩm Mặc Sơ đã đi bắt cô ta về cho anh. Cô ta phản bội anh nên chúng tôi mới dạy cho cô ta một bài học.”

Thẩm Mặc Sơ để mặc cho đám người máy xông vào trong phòng, nhấc Hứa Mộ Triều lên, lạnh lùng nhìn Minh Hoằng, nói: “Thả điện hạ ra!”

Minh Hoằng thấy Hứa Mộ Triều đã được cứu thì lạnh lùng nhìn Thẩm Mặc Sơ, vứt bộ xương khô Huggins xuống đất.

“Huggins, ta không có hứng thú với vở kịch tự biên tự diễn này của các người. Ta là đồng minh của ngài, nhưng nếu ngài còn dám đụng đến người của ta một lần nữa, Minh Hoằng ta sẽ không thèm quan tâm ngài là người ngoài hành tinh hay loại người gì, chỉ có giết không tha. Nhớ kĩ lấy, virus của ngài không có tác dụng đối với người máy đâu.”

Hắn nhận lấy Hứa Mộ Triều từ tay cấp dưới, thận trọng ôm cô vào lòng. Hứa Mộ Triều kinh ngạc ngước mắt nhìn hắn. Minh Hoằng chợt nhìn thấy trên khuôn mặt tái nhợt của cô, nỗi tuyệt vọng ban nãy đã tan biến, thay vào đó là vẻ cảm kích và nỗi sợ hãi đan xen.

“Em sợ cái gì vậy?” Hắn dịu dàng nói bên tai cô.

Cô không đáp lời, chỉ cuộn mình trong lòng hắn.

Minh Hoằng bế cô xuống lầu, khe khẽ thở dài. “Chắc là em sợ lắm. Rõ ràng em đã biết là mình không trốn thoát nổi kia mà.”

Ngày hôm sau.

Ánh đèn rất tối, bởi vì với đôi mắt làm bằng tinh thể, người máy có thể nhìn thấy mọi thứ ẩn trong bóng đêm, vì thế ánh sáng cũng chẳng có nghĩa lí gì với bọn họ.

Hứa Mộ Triều nằm trên chiếc giường lớn mềm mại, trắng như tuyết, nhìn căn phòng được trang trí hết sức tinh xảo, trong lòng buốt giá từng cơn.

Cô không biết mình đã bị hút mất bao nhiêu máu. Có lẽ là một phần năm, hoặc cũng có thể là một phần tư lượng máu trong cơ thể. Dưới sự chăm sóc của đội ngũ y bác sĩ người máy, sức khỏe của cô qua một ngày một đêm đã khôi phục lại ít nhiều.

Vì vậy, Minh Hoằng cho các bác sĩ lui ra, đóng cửa lại.

"Minh Hoằng tôi không thể thưởng phạt bất phân minh. Tôi cho em hai sự lựa chọn." Minh Hoằng bước tới bên giường, nhẹ nhàng cầm lấy tay cô. "Một là chịu cải tạo làm người máy, hai là cùng tôi làm chuyện đó."

Hứa Mộ Triều nhìn hắn, trên khuôn mặt tái nhợt chợt hiện lên vẻ buồn cười. "Tôi có thể lựa chọn điều thứ ba, là chết được không?"

Minh Hoằng lắc đầu. "Không thể. Người tôi yêu sao có thể chết được chứ?" Hắn cảm thấy nụ cười xa cách trên mặt cô lúc này rất không thích hợp. Cô nên cười hì hì mờ ám, luôn miệng nói mấy điều vớ vẩn mới phải.

Hắn cũng không ép cô, chỉ đứng lên, cởi áo khoác ra, vứt xuống đất rồi cởi từng chiếc cúc áo, để lộ vòm ngực rộng lớn mà vững chãi như loài người.

Minh Hoằng nhìn thấy vẻ khuất nhục quyết tuyệt hiện lên trên mặt cô thì nói:

"Tôi thay em lựa chọn, điều thứ hai." Hắn nói rồi vươn tay ra, xé toang chiếc áo ngủ mỏng manh trên người cô.

Khi những đường cong quyến rũ cùng khuôn ngực đầy đặn lộ ra trước mắt Minh Hoằng một lần nữa, hắn đột nhiên cảm thấy giây phút này thật thiêng liêng làm sao. Hắn đã rất quen thuộc với thân thể cô, hơn nữa những ngày qua, để học cách "yêu", hắn đã tích lũy cho mình không ít kĩ xảo. Dưới sự động chạm lúc nhanh lúc chậm, cơ thể yếu ớt của cô rất nhanh đã trở nên nóng rực.

Thế nhưng trái tim và cơ thể của hắn vẫn lạnh lẽo như cũ. Điều này khiến hắn không khỏi có chút giận dữ.

Tại sao vậy? Hắn không hiểu vì sao mình đã gắng sức để yêu một người đến vậy mà vẫn không có được cái cảm giác thần kỳ đó.

Trong sự chống cự quyết liệt của cô, hắn vẫn hào hứng khám phá cơ thể cô.

Người tạo ra hắn rốt cuộc là ai? Tại sao hắn lại cảm thấy bản thân không còn giống với một người máy thuần túy nữa?

Dưới ánh đèn mờ tối, cô gái không ngừng vùng vẫy trong cơn tủi nhục. Sau khi thấy cô dã đủ kích thích, hắn định tiến vào cơ thể cô. Trong giây phút này, hắn bỗng có lại cảm giác trang nghiêm, khí thế như lúc dẫn đầu đại quân người máy đặt chân lên đại lục ngày hôm đó.

Hắn liền cúi đầu, nhìn ngắm người phụ nữ đã trao cho hắn cảm giác kì diệu này, chợt phát hiện hai mắt cô nhắm nghiền, vẻ mặt hết sức đau khổ, nơi khóe mắt không ngừng chảy ra những giọt nước trong veo.

“Tại sao em lại khóc?” Hắn hỏi. “Em không muốn đến thế sao?”

“Đúng vậy, tôi không muốn một chút nào.” Hứa Mộ Triều bỗng nhiên trừng mắt, nhìn hắn với vẻ hung dữ. “Làm sao tôi có thể muốn được? Lẽ nào anh yêu tôi thì tôi nhất định phải yêu lại anh sao? Tôi cho anh biết, mẹ kiếp, những ngày qua tôi đã chịu đựng đủ rồi, tôi không muốn!”

“Tại sao lại… không muốn chứ?” Minh Hoằng không hiểu, hỏi thêm một lần nữa.

“Anh không hiểu ư?” Hứa Mộ Triều nói với giọng châm chọc. “Chuyện đó, chỉ khi làm với người mình yêu thì mới cảm thấy hạnh phúc.” Cô không kiêng nể gì nưa, ngữ điệu trở nên hết sức chua ngoa. “Anh biết cái gì gọi là tình yêu chứ? Yêu một người là lúc nào cũng muốn đối xử thật tốt với cô ấy, liều chết vì cô ấy, chứ không phải là ép buộc cô ấy yêu mình! Anh không yêu tôi, anh thực sự cho rằng chỉ cần làm chuyện đó thì giữa tôi và anh sẽ có tình yêu ư?”

Minh Hoằng ngẩn người.

Hắn không biết tại sao mình lại dừng lại, nhưng hắn cảm thấy những điều Hứa Mộ Triều nói khiến hắn buộc lòng phải dừng lại. Mà dáng vẻ quyết liệt của cô cũng khiến sự hưng phấn của hắn mất sạch.

Hắn rời khỏi người cô với vẻ mặt điềm tĩnh, động tác nhẹ nhàng nhàng. Hắn tự tay mặc lại áo ngủ cho cô rồi đứng lên, mặc lại quần áo, sau đó cầm lấy áo khoác của mình, xoay người đi ra cửa. Sau khi suy nghĩ một chút, hắn lại quay về, nằm xuống bên cạnh cô.

Hắn mang tâm trạng bất ổn ôm cô vào lòng, nói với giọng cưng chiều như thể chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra. "Hứa Mộ Triều, ai nói là tôi không yêu em?"

Những lời nói không có lí do này vừa thốt ra, nhìn thấy vẻ khiếp sợ và hoài nghi trên mặt Hứa Mộ Triều, tâm tình hắn bỗng nhiên bình ổn trở lại.

Đúng vậy, ai nói là tôi không yêu em, Hứa Mộ Triều.

Hắn ôm cô, nhắm mắt lại, bắt chước loài người chìm vào giấc ngủ.

Sự việc chạy trốn lần này tựa như một khúc nhạc đệm nho nhỏ khiến đời sống bị giam cầm của Hứa Mộ Triều có chút thay đổi theo chiều hướng tốt hơn, thế nhưng việc trốn chạy trái lại càng thêm mù mịt, vô vọng.

Minh Hoằng vẫn yêu chiều cô như cũ, mỗi ngày đều hôn chào buổi sáng và ôm ấp vô cùng thắm thiết. Bên cạnh đó, hắn đã ngừng hẳn việc thăm dò cơ thể cô, cũng không tắm chung với cô nữa, thậm chí còn không một lời đề cập tới chuyện đó. Hứa một triều thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn rất đề cao cảnh giác, sợ một ngày hắn bỗng nhiên lên cơn.

Sau ngày hôm đó, Minh Hoằng canh giữ cô rất cẩn thận, cũng không gặp Huggins và Thẩm Mặc Sơ nữa.

Một ngày của nửa tháng sau, Minh Hoằng mang theo cô tham gia một hội nghị quân sự. Tư lệnh phân đội Đông Nam lại báo cáo một tin tức vô cùng chấn động.

"Tướng quân! Một tù binh là trung úy loài người thú nhận, Cố Triệt đã tỉnh lại, hiện giờ hắn đang ở quân đoàn thứ tư của loài người, đang dẫn quân tiến đánh quân ta theo hướng đông nam."

Minh Hoằng nhíu mày. "Đã tỉnh rồi sao? Quả nhiên là Cố Triệt!" Sau đó, hắn cúi đầu, liền thấy người phụ nữ trong lòng mình dường như không có động tĩnh gì.

Hắn cúi xuống hôn cô một cái rồi ghé vào tai cô, thì thầm: "Biết là em giả vờ nhưng tôi vẫn rất vui."

Viên Tư lệnh phụ trách quân Đông Nam xin chỉ thị tiếp theo: "Tướng quân, nhánh quân loài người này hướng về phía tây, một mình xâm nhập vào khu vực khống chế của quân ta, Cố Triệt

cũng ở trong đoàn quân, chúng ta có nên điều binh bao vây tiêu diệt nhánh quân này để bắt sống hắn không?"

Hứa Mộ Triều thản nhiên ngước mắt nhìn Minh Hoằng.

Minh Hoằng không hề nhìn cô, chỉ hơi trầm tư rồi nở nụ cười. "Nếu làm như vậy thì sẽ trúng kế của Cố Triệt mất."

"Vậy xin Tướng quân ra chỉ thị!"

Minh Hoằng lớn tiếng nói: "Tung tích của Cố Triệt, sao có thể để chúng ta biết một các rõ ràng như vậy được? Một mình xâm nhập vốn là việc tối kị trong thuật dụng binh, chắc chắn đây là cái bẫy của Cố Triệt. Nếu làm như lời cậu nói thì e rằng Cố Triệt nhất định sẽ giở chiêu trò, tiêu diệt quân chủ lực của ta dễ như trở bàn tay."

Hắn chăm chú nhìn vào bản đồ tác chiến, các tướng lĩnh khác đều yên lặng chờ đợi.

Một lát sau, Minh Hoằng để lộ ý cười, chỉ vào một điểm tại hướng đông nam trên bản đồ. "Nếu tôi đoán không sai thì nhánh quân này chỉ giả vờ tấn công để thu hút quân chủ lực của chúng ta thôi, mục tiêu thực sự của chúng nhất định là thành phố Bàng Sa ở phía đông nam này."

Các tướng lĩnh đều gật đầu. Hứa Mộ Triều cũng cảm thấy có lí.

Thành phố Bàng Sa là nơi phồn hoa nhất nằm ở biên cảnh lãnh thổ loài người mà người máy đã đánh chiếm cách đây ba tháng. Nơi đây tài nguyên phong phú, cảnh vật hữu tình, sau khi chiếm được thành phố này, sản lượng của người máy đã tăng vọt trên diện rộng.

Cố Triệt có thừa lí do để đoạt lại thành phố này trước tiên. Nếu như anh thực sự tỉnh lại như lời gã tư lệnh kia nói.

Ba ngày trước, tại tổng bộ chỉ huy của liên quân loài người và thú tộc.

Sau khi nghe thấy mệnh lệnh Cố Triệt ban ra, Tư lệnh Thôi là người đầu tiên quỳ xuống. "Nguyên soái, không thể được!"

Cố Triệt lúc này đang mặc bộ quân phục nguyên soái màu xanh đậm, quân hàm lấp lánh

trên vai, trông anh khác hẳn so với hình ảnh say ngủ lúc trước. Bên chân anh là một con cún tròn xoe, trắng như cục bông gòn đang nằm bẹp vẻ lười biếng, trông nó chẳng hợp với vẻ cao quý của anh chút nào. Cứ nhìn đôi mắt tròn xoe, đen láy của nó đang nhìn Tư lệnh Thôi chằm chằm kia là đủ biết nó ngốc đến mức nào.

©STENT: http://www.luv-ebook.com

Nguyên soái lại tựa hồ không hề để tâm, hờ hững xoay người, nhìn Tư lệnh Thôi. "Không có gì là không thể cả. Kế hoạch tác chiến tổng thể đã được quyết định như trong hội nghị ngày hôm qua, mọi người cứ thế mà tiến hành."

"Kế hoạch tổng thể thực sự rất hay, hiện giờ mọi người đều tràn ngập lòng tin chiến thắng… Thế nhưng ngài đích thân dẫn quân đoàn thứ tư xâm nhập vào thủ phủ của quân địch, còn cố ý lộ tin tức này… Nếu như quân địch vây đánh thì phải làm sao đây?"

"Minh Hoằng dụng binh hết sức đa nghi và cẩn trọng. Ông giả vờ tấn công vào thành phố Bàng Sa, hắn nhất định sẽ trúng kế." Cố Triệt chắp hai tay sau lưng, đứng thẳng. "Huống hồ cho dù hắn không mắc lừa mà vây đánh quân đoàn thứ tư, thì chẳng lẽ tôi cũng không thể tiêu diệt nổi quân chủ lực của hắn hay sao?"

"Thế nhưng…" Tuy những chiến dịch lấy ít địch nhiều làm chủ đạo của Nguyên soái nhiều không kể siết, vậy nhưng Tư lệnh Thôi vẫn không dám mạo hiểm. "Ngài nói không sai, thế nhưng để ngài đích thân lao vào chốn nguy hiểm, chỉ sợ ngộ nhỡ…"

Cố Triệt lắc đầu. "Đã điều tra rõ rồi, tôi đã quyết tâm đích thân dẫn binh cứu Hứa Mộ Triều về."

"Chi bằng để thuộc hạ đi được không?" Tư lệnh Thôi nói. "Hứa Mộ Triều đã bị bắt đi nhiều ngày, tuy ngài đích thân đi cứu cô ấy sẽ khiến mười lăn vạn thú binh cảm động đến rơi nước mắt, thế nhưng dù gì ngài cũng không thể dấn thân vào nguy hiểm được…"

Ông ta chưa nói dứt lời đã bị Cố Triệt lạnh lùng cắt ngang: "Tôi không quan tâm đến việc mười lăm vạn thú binh đó có cảm kích hay không."

Tư lệnh Thôi nhìn vẻ mặt quyết tuyệt của Nguyên soái, đột nhiên nhớ tới trong lúc Nguyên soái hôn mê, Hứa Mộ Triều cũng có những hành vi quyết liệt để bảo vệ anh. Tư lệnh Thôi bỗng nhiên hiểu ra, ông ta có vô số lí do để khuyên can Nguyên soái khong thể bất chấp nguy hiểm, nhưng lại không có bất cứ lí do nào để can ngăn người đàn ông trước mặt đích thân đi cứu người mà mình dành trọn niềm tin yêu trong đời.

Chương 71: Cô độc suốt quãng đời còn lại

Hứa Mộ Triều chưa khi nào sống trong cảm giác giống như lúc này, một ngày dài tựa một năm.

Cố Triệt đã tỉnh lại, còn ở ngay trong quân đoàn thứ tư, đang dẫn đại quân tiến về hướng tây nam, và chưa đụng độ với quân đoàn người máy. Tin tức này từng ngày từng giờ đều cuộn trào trong lòng cô vô số lần.

Mặc dù Minh Hoằng từng nghi ngờ việc Cố Triệt có khả năng tỉnh lại, cũng không khó để đoán được rằng những kẻ khác cũng sẽ ngờ vực việc này, thế nhưng trực giác nói cho Hứa Mộ Triều biết, anh nhất định đã tỉnh lại, tin tức này không hề sai.

Hơn nữa, anh đang ở ngay trong quân đoàn thứ tư, lại còn sẵn lòng tiết lộ tin tức này cho Minh Hoằng, sự gan dạ không gì tưởng tượng nổi ấy lại khiến cô cảm thấy đó chính là sự thật.

Thế nên, khi Minh Hoằng nhìn về phía Hứa Mộ Triều và hỏi: "Bảo bối, em có nghĩ Cố Triệt thực sự đang ở trong quân đoàn thứ tư không?", cô đã im lặng trong chốc lát, sau đó ngẩng đầu, nói với giọng hơi do dự: "Hành tung của Cố Triệt lại có thể dễ dàng bị lộ như vậy sao? Việc này xem chừng không được bình thường cho lắm. Có điều, Tướng quân, vạn sự vẫn nên lấy cẩn trọng làm đầu, chi bằng ngài cứ bao vây tiêu diệt nhánh quân này."

Minh Hoằng nghe cô nói như vậy thì trái lại nở nụ cười, nói với hai người bên cạnh: "Trái tim của cô ấy vẫn luôn hướng về phía Cố Triệt, muốn phân tán binh lực của chúng ta đây mà. Cứ theo kế hoạch đã định trước đó mà làm, để nhán quân này tiến tới, không cần quan tâm tới bọn chúng. Mục tiêu của bọn chúng nhất định là thành phố Bàng Sa."

Hứa Mộ Triều vẫn giữ sắc mặt trầm tĩnh như nước, trong lòng thì lại hết sức vui mừng. Cuối cùng thì mục đích của cô đã đạt được.

Đang mừng thầm trong bụng, Hứa Mộ Triều bỗng nhiên cảm nhận được ánh mắt suy tư của một người. Cô lườm anh ta một cái rồi quay đầu đi, không thèm để ý tới. Hơi đâu quan tâm tới ánh mắt suy tư đó làm gì? Cô sớm đã không còn chút kiên nhẫn nào đối với cái tên Thẩm Mặc Sơ máu lạnh này rồi.

Mà vua zombie bị cô lườm thì tựa hồ không có phản ứng gì, lại tiếp tục bàn bạc cách phối hợp tác chiến với Minh Hoằng và Huggins.

Hứa Mộ Triều ngả người về phía sau, chiếc ghế tựa mà Minh Hoằng đã đặc biệt bảo người mang đến cho cô thực sự rất thoải mái. Cô nheo mắt lại, lặng lẽ quan sát ba tên động vật giống đực đang ngồi kia.

Đúng vậy, nói trắng ra là động vật giống đực chứ chẳng phải đàn ông. Một người máy, một zombie và một tên người ngoài hành tinh. Hứa Mộ Triều chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày mình lại ngồi cùng một chỗ với đám thủ lĩnh quân địch, không phải với thân phận của một tù binh là mà lại là… nữ quyến[1].

[1] Người nhà.

Minh Hoằng tựa hồ không hề để ý đến việc toàn bộ kế hoạch tác chiến của bọn họ đều sẽ bị cô nắm rõ như lòng bàn tay, điều này không khiến cô thầm mừng rỡ, trái lại cô càng cảm thấy lo lắng vạn phần. Như vậy có nghĩa là Minh Hoằng đang rất tự tin, rằng cả đời này cô cũng đừng mong thoát được khỏi bàn tay của hắn.

Mặc dù thời gian trước, vì cô mà Minh Hoằng và Huggins đã xảy ra mâu thuẫn, thế nhưng hai người bọn họ trước sau vẫn là đồng minh, chỉ cần chia rõ ranh giới, nước sông không phạm nước giếng thì sẽ chẳng chỉ vì một người phụ nữ mà làm mất đi hòa khí đôi bên.

“Tôi cũng cho rằng Cố Triệt không thể ở trong quân đoàn thứ tư được.” Vua zombie nói. “Thế nhưng chắc chắn là hắn đã tỉnh lại.”

“Ồ?” Trên phương diện quân sự, trình độ của Huggins rõ ràng còn không bằng Hứa Mộ Triều, thế nên trong hội nghị quân sự này, hắn đóng vai người chỉ biết lắng nghe.

Minh Hoằng khẽ nhíu mày.

Vua zombie chỉ vào bản đồ tác chiến trên màn hình tinh thể lỏng trước mặt, nói: “Đội quân loài người ở các phương hướng đều đã bắt đầu hành động. Thoạt nhìn thì không có gì liên quan đến nhau nhưng trên thực tế, mỗi một hành động đều có mối liên hệ vô cùng chặt chẽ. Đây là một ván cờ khổng lồ. Người nắm giữ quân cờ chỉ có thể là Cố Triệt. Hắn định đánh ván cờ này thế nào, tôi tạm thời vẫn chưa nghĩ ra được. Tuy nhiên kế nghi binh tại thành phố Bàng Sa và quân đoàn thứ tư nhất định là một điểm then chốt trong ván cờ của hắn.”

Hứa Mộ Triều không kìm được liếc mắt nhìn anh ta. Vẻ mặt trầm tĩnh cùng ánh mắt sáng ngời đó dường như cũng đã bị Cố Triệt làm cho mắc bẫy.

Có điều, đến vua zombie xưa nay năng chinh thiện chiến [2] mà cũng nói như vậy, Hứa Mộ Triều không khỏi có phần thấp thỏm, hoài nghi suy đoán của mình không biết là đúng hay sai. Cố Triệt thực sự không có ở quân đoàn thứ tư sao? Dù gì… thân phận của anh cũng hết sức cao quý, sao có thể đích thân tây tiến được chứ? Lúc trước, khi quân đoàn nửa người nửa máy khiến chiến dịch của loài người liên tiếp thất bại, anh cũng không hề đổi sắc mặt, vẫn bình tĩnh trấn giữ hậu phương kia mà…

[2] Năng chinh thiện chiến: ý chỉ những người năng nổ đi chinh phạt, chiến đấu.

Lẽ nào vì cô mà anh dám mạo hiểm như vậy?

Mặc dù lí trí mách bảo Hứa Mộ Triều rằng khả năng này là rất nhỏ, thế nhưng trái tim cô vẫn không khỏi đập rộn lên.

“Điện hạ, tôi muốn đích thân đi phá vòng vây ở thành phố Bàng Sa.” Thẩm Mặc Sơ nói.

Huggins còn chưa lên tiếng, Minh Hoằng đã gật đầu. “Thế thì tôi sẽ xuất binh bao vây quân bắc lộ và trung lộ của loài người.”

Huggins trầm mặc trong chốc lát. Thực ra hắn không muốn Thẩm Mặc Sơ rời xa mình, vì sợ anh ta lại có những biến đổi gì đó, hơn nữa, cũng cần Thẩm Mặc Sơ bảo vệ an toàn cho hắn. Thế nhưng trong cuộc đại chiến sắp tới, hắn cũng không muốn ra tiền tuyến – một nơi không an toàn chút nào.

Sau một hồi do dự, hắn đành nói với Thẩm Mặc Sơ: “Ngươi hãy dẫn bốn trong bảy vị đại tướng theo cùng, ba vị đại tướng còn lại sẽ bảo vệ ta.”

“Tuân lệnh.”

Minh Hoằng mỉm cười không nói, liếc nhìn Huggins bằng ánh mắt khinh bỉ. Hứa Mộ Triều hiểu ánh mắt này của hắn, hắn là đang muốn cười nhạo Huggins. Bảy viên đại tướng kia cũng đã bị hắn cắn, cho nên bọn họ chỉ nghe lệnh trực tiếp từ hắn chứ không qua Thẩm Mặc Sơ nữa. Hắn muốn có người của mình ở bên cạnh Thẩm Mặc Sơ, chẳng qua cũng là để giám sát anh ta mà thôi.

Thế nhưng… Huggins đã không dưới một lần tuyên bố, đã bị hắn – kẻ có dòng máu vương tộc cắn thì Thẩm Mặc Sơ mãi mãi không thể nào thức tỉnh được nữa. Bây giờ hắn lại đề phòng như vậy, chắc hẳn là vẫn bị ám ảnh bởi cuộc ám sát lần trước.

"Chúng ta hãy cùng cố gắng, mau chóng phá vỡ ván cờ của Cố Triệt." Minh Hoằng chậm rãi nói.

Nửa tháng đã trôi qua.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Cố Triệt đã thực sự tỉnh lại. Bởi vì quân đội loài người trong vòng nửa năm vừa qua vẫn luôn sa sút, bây giờ bỗng nhiên lại dũng mãnh, thiện chiến, hành động xuất quỷ nhập thần như loài mãnh hổ, chỉ trong mười mấy ngày ngắn ngủi đã đoạt lại được hơn mười thành thị. Quân bắc lộ thậm chí còn phản công đánh vào lãnh địa của zombie, chiếm được một căn cứ chế tạo người máy cỡ lớn khiến Minh Hoằng hết sức tức giận.

Tình hình chiến đấu càng ác liệt thì thời gian hắn không có ở căn cứ càng dài, điều này khiến Hứa Mộ Triều hết sức phấn chấn. Đôi lúc hắn cũng đưa cô theo cùng, cô không dám lên tiếng phản đối, may mà Minh Hoằng cũng không đến nỗi quá đang tới mức trút giận lên người cô chỉ vì tình hình chiến sự gặp nhiều bất lợi. Hiện giờ, Hứa Mộ Triều chỉ có thể tạm thời đóng vai một cô tình nhân ngoan ngoãn vâng lời, dịu dàng quan tâm chăm sóc. Minh Hoằng vì thế mà cũng cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

Chỉ là có một đêm, khi bọn họ đang tác chiến ở biên giới phía bắc… Hứa Mộ Triều ở trong phòng, không kìm được dõi mắt trông về phía đông nam xa xôi, đúng lúc bị Minh Hoằng đang bước vào phòng bắt gặp. Hắn không nói gì, chỉ ôm cô vào lòng, sau khi đặt một nụ hôn dài lên trán cô, đôi môi vẫn áp vào trán cô, hắn thấp giọng nói: "Bảo bối, tôi không thích em vẫn nhớ mong Cố Triệt, nhớ mong loài người như thế đâu."

Cô không đáp lời. Lại nghe hắn nói: "Cố Triệt đã tỉnh lại, nhưng không nghĩ cách tới cứu em. Em hãy yên tâm ở bên cạnh tôi đi, hắn không đối xử với em tốt như tôi đâu."

Hứa Mộ Triều mỉm cười, ngẩng lên, nói: "Anh hiểu lầm rồi. Anh ta chỉ là cấp trên, không phải là người yêu của tôi."

Nửa tháng rồi, anh vẫn chưa đến. Cô biết trong hoàn cảnh nguy hiểm trùng trùng, anh đâu biết cô đang ở nơi nào, sao có thể đến cứu cô được?

Bàng Sa đúng là đã bị loài người đánh lén, Thẩm Mặc Sơ báo cáo bị một đội quân hùng

hậu tập kích, thiệt hại nặng nề, Bàng Sa thiếu chút nữa đã không giữ nổi. Quân đoàn thứ tư vốn có chút kì quái khiến Hứa Mộ Triều bấy lâu nuôi hi vọng, thế nhưng bây giờ xem ra nó chẳng có gì kì lạ cả. Thoạt nhìn quân đoàn này đúng là một kế nghi binh, nhằm yểm trợ cho cuộc tập kích ở Bàng Sa. Bọn họ chỉ hời hợt tấn công vào khu vực của zombie, không có chiến thuật nào nổi bật, gần đây thậm chí còn không thèm tiến lên nữa, tựa hồ chuẩn bị rút quân để bảo toàn lực lượng tiếp viện cho Bàng Sa ở phía nam bất cứ lúc nào. Mà đại quân Minh Hoằng bố trí cũng đang trên đường hành quân xuống phía nam chờ đánh quân đoàn thứ tư.

Cố Triệt chắc chắn là không có ở quân đoàn thứ tư rồi.

Vài ngày sau, Minh Hoằng để Hứa Mộ Triều ở lại tổng bộ chỉ huy. Cùng ngày đó, Thẩm Mặc Sơ báo cáo quân địch đã lui binh, không tấn công Bàng Sa nữa, anh ta cũng nghe theo mệnh lệnh của Huggins, quay về tổng bộ chỉ huy chờ lệnh.

Tuy Thẩm Mặc Sơ đã đánh lui được quân đội loài người nhưng Huggins lại có vẻ không vui, thậm chí hắn còn cảm thấy mất hứng.

Căn phòng vô cùng u ám. Ba cao thủ zombie – những viên đại tướng có thể nói là năng chinh thiện chiến nhất – lại phải đứng canh trước cửa phòng, đảm đương công việc đơn giản nhất là bảo vệ. Điều kiện ở nơi này so với ở thành phố cổ ngày trước có thể khẳng định là kém xa, thế nhưng Huggins vẫn lệnh cho zombie trang hoàng gian phòng thật xa hoa, tinh xảo.

Huggins vẫn chưa thỏa mãn, vuốt ve hai mĩ nhân loài người đang bất tỉnh trên giường một chặp, sau đó mới đứng lên, nhìn về phía Thẩm Mặc Sơ đang đứng sừng sững trong phòng bằng ánh mắt ngập tràn sự bất mãn.

“Tại sao thương vong lại nghiêm trọng như vậy? Bốn viên đại tướng đi theo ngươi lại có thể chết mất ba người sao?” Huggins cực kì bực bội, nếu như không phải hết lòng tin tưởng hệ gene của mình thì chắc chắn hắn sẽ nghi ngờ cái chết của ba viên đại tướng kia có liên quan đến Thẩm Mặc Sơ, nhằm làm suy yếu lực lượng của hắn.

Thẩm Mặc Sơ lắc đầu. “Quân đoàn loài người quá mạnh. Đến tôi cũng bị trọng thương.”

Huggins nhìn bả vai rộng lớn quấn đầy băng gạc của Thẩm Mặc Sơ, phảng phất có vết máu thấm ra, lúc đó mới hoàn toàn yên tâm.

Bỗng nhiên hắn lại nghe Thẩm Mặc Sơ nói: “Điện hạ, có cần sắp xếp thêm vài sĩ quan cao cấp để ngài ban tặng hệ gene cao quý, khiến bọn họ phải trung thành với ngài, luôn túc trực

bảo vệ bên cạnh ngài, để yên tâm hơn không?"

Huggins nhíu mày nhìn Thẩm Mặc Sơ, rốt cuộc cũng nở nụ cười hài lòng.

Ba mươi vạn quân zombie, Huggins không thể đi cắn từng tên được. Thay vào đó, hắn đã sắp xếp cho ba nghìn quân tinh nhuệ zombie tự cắn lẫn nhau, thế nhưng hệ gene truyền một cách gián tiếp như vậy vẫn khiến hắn không thể hoàn toàn yên tâm. Cho nên ngày đó, trước khi khống chế được Thẩm Mặc Sơ, hắn đã đích thân cắn bảy viên đại tướng ở bộ ư lệnh là tâm phúc của Thẩm Mặc Sơ. Tám người này sẽ trực tiếp nghe lệnh của hắn.

Gần một nghìn tên zombie tham gia đánh vào thành cổ, bao vây Huggins ngày đó đều đã bị hắn hành hình. Còn những tên zombie khác lại không hề biết rõ nội tình.

Về phần những zombie khác, tuy đã khôi phục nhân tính nhưng bọn chúng hoàn toàn nghe theo lệnh của đám người Thẩm Mặc Sơ. Việc Thẩm Mặc Sơ liên minh với Minh Hoằng chống đối loài người cũng không nhận được nhiều sự phản đối, bởi không phải tất cả zombie đều khát khao được loài người tiếp nhận, mà đa số bọn họ ao ước được xưng bá đại lục.

Cho nên khi Thẩm Mặc Sơ đề cập tới vấn đề này, Huggins càng thêm yên tâm, đồng thời hắn cũng tin tưởng Thẩm Mặc Sơ thực sự hướng về hắn.

"Vậy thuộc hạ sẽ đi sắp xếp, vài ngày sau sẽ chọn ra vài sĩ quan có năng lực, tiếp nhận hệ gene cao quý của điện hạ." Thẩm Mặc Sơ cung kính nói.

Huggins gật đầu, nói: "Được, ngươi đi đi." Sau đó, hắn khoát tay, bò lên giường.

Hai ngày sau, Thẩm Mặc Sơ báo cáo với Huggins rằng đã sắp xếp xong người và sân bãi. Vì không muốn những người máy và zombie khác biết nội tình, Thẩm Mặc Sơ đã tìm hẳn một căn phòng ở nơi hẻo lánh trong doanh trại, bảo những sĩ quan này tắm rửa sạch sẽ rồi nhốt họ vào bên trong. Mà ở căn phòng kế bên cũng đã sắp sẵn rượu thơm, đồ ăn ngon và cả người đẹp, để Huggins bồi bổ thể lực sau khi "ban ân".

Huggins hết sức hài lòng, bày tỏ đêm mai hắn sẽ đi "ban ân".

Mà buổi tối hôm đó, căn phòng của Hứa Mộ Triều cũng đón tiếp một vị khách bất ngờ.

Chẳng mấy người có thể thoát khỏi tầm mắt của mười tên cao thủ người máy do Minh

Hoằng bố trí, lặng yên không một tiếng động lẻn vào phòng Hứa Mộ Triều. Cho nên khi Hứa Mộ Triều vừa tắm rửa xong, chỉ quấn tạm một chiếc khăn tắm bước vào phòng khách, nhìn thấy bóng dáng cao lớn quen thuộc ấy thì trong lòng không khỏi dâng lên một cơn kinh hãi vô bờ.

"Anh tới đây làm gì?" Theo phản xạ, cô quấn chiếc khăn tắm chặt hơn. "Nếu anh dám động đến tôi, Minh Hoằng sẽ không bỏ qua cho anh đâu."

Vậy nhưng vua zombie lại không trả lời. Anh ta chỉ nhìn cô chằm chằm, ánh mắt dán chặt vào mái tóc dài mềm mại đang rỏ từng giọt nước xuống khuôn ngực đầy đặn, trắng ngần. Trong đôi mắt màu xanh biếc đó chợt thoáng qua bao nhiêu tâm trạng khó có thể nói thành lời, nhưng cuối cùng, chỉ còn lại vẻ yêu thương, trìu mến.

Hứa Mộ Triều nhìn thấy biểu cảm đó của anh ta, trái tim khẽ nảy lên.

Anh ta tiến lên một bước, cô lập tức lùi về phía sau phòng bị.

Anh ta hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Mộ Triều, là anh đây. Anh đã khôi phục được nhân tính. Là anh, Thẩm Mặc Sơ."

Hứa Mộ Triều hết sức kinh hãi, cô dõi theo từng cử chỉ của anh ta. Dáng vẻ thoạt nhìn vô cùng khổ sở cùng thần sắc hết sức sinh động rõ ràng là vua zombie không thể nào có được.

Thế nhưng, bảo cô phải tin như thế nào đây?

Cô lắc đầu, nói: "Cút đi! Tôi không tin anh nữa!"

Bảo tôi phải tin tưởng anh như thế nào đây? Sau khi anh cướp đoạt cơ thể tôi như loài dã thú, sau khi anh không chút lưu tình cắt đứt cơ hội trốn chạy duy nhất của tôi, sau khi anh gần như đã hút cạn máu tôi!

Cũng vì anh mà Cố Triệt suýt chết, phải chìm sâu trong cơn hôn mê suốt tám tháng trời. Mà tôi, đời này kiếp này, có lẽ sẽ không thể gặp lại anh ấy nữa.

Vậy mà Thẩm Mặc Sơ vẫn nhìn cô bằng ánh mắt tĩnh lặng mà đau thương, anh ta chậm rãi tiến tới gần, ép cô phải lùi đến góc tường.

“Cố Triệt ở quân đoàn thứ tư phải không? Cái gọi là đánh lén Bàng Sa chẳng qua là anh kết hợp với loài người diễn một vở kịch mà thôi, có lẽ quân đoàn loài người cũng cảm thấy kì quái, rằng tại sao quân zombie cũng thùng rỗng kêu to giống như bọn họ. Ba viên đại tướng của Huggins từng là cấp dưới rất mực trung thành với anh cũng đã bị anh chính tay giết chết. Sau ngày uống máu của em, anh đã bắt đầu khôi phục nhân tính. Lúc ấy, anh mới ý thức được bản thân mình đang làm gì.”

Hứa Mộ Triều hoang mang nhìn anh ta. Thật thế ư? Vua zombie chìm sâu trong bóng tối đã thực sự thức tỉnh, khôi phục nhân tính rồi ư? Nhưng đúng là trong vòng hơn một trăm năm qua, cô là người duy nhất thoát khỏi hệ gene của người cận tinh.

Nhưng liệu đây có phải là cái bẫy của bọn chúng, nhằm dẫn dụ cô, dẫn dụ Cố Triệt?

Song, lời nói kế tiếp của Thẩm Mặc Sơ lại khiến Hứa Mộ Triều bật khóc, hoàn toàn tin lời anh ta nói.

Anh ta từ từ tiến lên phía trước, nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Mộ Triều, anh rất hối hận về đêm đó. Bởi vì anh biết, sau đêm đó, anh đã vĩnh viễn mất em.”

Thẩm Mặc Sơ đã vĩnh viễn đánh mất Hứa Mộ Triều.

Ánh sáng duy nhất trong một trăm năm tăm tối mịt mờ của anh ta, cô gái duy nhất anh ta ngày đêm mong ngóng yêu thương, đã bị chính tay anh ta đánh mất, không cách nào lấy lại được.

Bất kể là vì loài người hay vì zombie, cho dù đã đạt được sự tự do vĩnh cửu, thế nhưng anh ta vẫn cô độc, cô độc suốt quãng đời còn lại.

Chương 72: Tri âm tri kỉ

Đêm đầu thu, gió hiu hiu thổi, cả doanh trại chìm trong vẻ tĩnh lặng, u ám. Mùi gỉ sắt và mùi máu tanh tràn ngập trong không khí, đủ khiến Hứa Mộ Triều vốn có khứu giác hết sức nhạy bén không khỏi cau mày.

Thời khắc này, cô ngồi trên giường, nhìn ánh mắt đau khổ của người đàn ông trước mắt, nhất thời không biết phải nói gì.

Thẩm Mặc Sơ cũng bất giác trầm mặc.

Mặc dù trầm luân, thế nhưng hương thơm và sự hòa hợp đêm hôm đó vẫn in hằn trong tâm trí, khắc sâu trong linh hồn anh ta. Trước kia, Thẩm Mặc Sơ luôn nghĩ anh ta không biết gì về tình yêu, thứ tình cảm mà anh ta dành cho hứa một triều có lẽ giống với sự đồng cảm nhiều hơn. Bởi bọn họ đều chìm trong cơn say ngủ suốt một trăm năm và cô là người đã cứu rỗi tâm hồn anh ta, mỗi lần nhớ tới cô, trái tim anh ta lại đập rộn lên, ấm áp vô cùng.

Vì vậy, Thẩm Mặc Sơ rất muốn có được sự ấm áp này, vĩnh viễn.

Thế nhưng một đêm kia, sau khi anh ta không còn biết đến liêm sỉ mà chiếm đoạt thân xác cô, cảm giác ấm áp đó đã tan thành mây khói. Cho tới hôm nay, để vua zombie có thể khôi phục lại nhân tính một lần nữa thì cái giá phải trả chính là máu của cô. Anh ta không hề phủ nhận chuyện mình yêu cô.

Bởi vì Thẩm Mặc Sơ nhớ rất rõ, kể cả là trong khoảng thời gian mất hết nhân tính, anh ta vẫn nhớ rõ. Nhớ nụ cười xinh đẹp của cô, nhớ cơ thể mềm mại, trắng ngần, nhớ ánh mắt căm hận ấy, nhớ rằng cô sẽ không bao giờ có thể yêu anh ta nữa.

©STENT

Anh ta cúi đầu nhìn cô, không kìm được khẽ đưa tay vuốt ve mái tóc đen dài, óng mượt ấy. “Sau khi cứu em thoát khỏi đây, tiêu diệt toàn bộ đội quân người máy, sắp xếp ổn thỏa cho ba mươi vạn đại quân zombie rồi, mạng của anh sẽ giao cho em xử trí, coi như đó là cái giá anh phải trả cho đêm hôm đó.”

Trong lòng Hứa Mộ Triều dâng lên một nỗi chua xót không sao thốt nên lời.

Trong giọng nói của Thẩm Mặc Sơ mang theo vài phần khổ sở: “May mà Cố Triệt không chết…”

Hứa Mộ Triều gật đầu. “Ừm, anh ấy không dễ dàng bị đánh bại như vậy đâu…”

Khi nhắc đến Cố Triệt, cô vô tình để lộ vẻ dịu dàng, trìu mến khiến trái tim Thẩm Mặc Sơ đau đớn như bị dao cứa. Thế nhưng theo phản xạ, anh ta cố đè nén nỗi đau này xuống, nở nụ cười, ánh mắt vô cùng trầm tĩnh, sắc mặt cũng rất mực ôn hòa. Anh ta chậm rãi nói: “Anh đã

nói với Cố Triệt, anh và em… Thẩm Mặc Sơ và Hứa Mộ Triều là tri âm tri kỉ. Sau này… cũng sẽ như vậy."

Hứa Mộ Triều bật khóc, cô đã từng suy nghĩ về chuyện này rất nhiều lần, nếu như có một ngày Thẩm Mặc Sơ thức tỉnh, cô phải đối mặt với anh ta như thế nào đây? Anh ta là người vô tội, cô biết, thế nhưng cô và Cố Triệt phải chịu khổ cũng là sự thật.

Chỉ là… sao cô có thể nhẫn tâm oán trách Thẩm Mặc Sơ được đây? Ai có thể nhẫn tâm mà oán trách anh ta được chứ?

"Tôi không muốn lấy mạng anh." Hứa Mộ Triều nhìn anh ta, ánh mắt rất mực dịu dàng, rưng rưng mỉm cười. "Anh nói đúng, chúng ta là những người… tri âm tri kỉ."

"Mộ Triều…" Thẩm Mặc Sơ không kìm được khẽ gọi tên cô, vươn tay ra ôm cô vào lòng. Hứa Mộ Triều ở trong vòng tay của anh ta, không nhúc nhích. Thẩm Mặc Sơ nghĩ mình sẽ vĩnh viễn không quên những gì đã nói, đã có đêm nay, vì từ nay về sau, anh ta không thể quay đầu được nữa rồi.

Mái tóc dài của cô vẫn ngát hương như xưa, giống như cảm giác triền miên trong ảo mộng. Cơ thể của cô vẫn mềm mại, vòng eo thon nhỏ khiến người ta đắm đuối, Thẩm Mặc Sơ không nỡ rời đi. Rõ ràng cô đang ở trong vòng tay của anh ta nhưng lại với thân phận là người tri kỉ, anh ta không thể vượt quá giới hạn, cũng không thể làm mọi chuyện quay lại thuở ban đầu.

Thẩm Mặc Sơ hít sâu một hơi, lại phát hiện không có cách nào kìm nén nổi những dòng nước mắt chực trào. Anh ta nhìn thấy những giọt nước mắt của mình rơi trên mái tóc dài đen mượt của cô, như thể muốn tiếc thương cho tình yêu chưa kịp nở đã sớm tàn của vua zombie, thầm lặng mà vô vọng.

"Tối mai anh sẽ đưa em đi." Thẩm Mặc Sơ ôm cô chặt hơn.

"Ừm…" Cô ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt cũng giàn giụa nước mắt. Cô biết trăm nghìn tổn thương trên cơ thể anh ta đều đã mục rữa, vậy nhưng cô chỉ muốn ôm anh ta, vì bây giờ anh ta cần một vòng tay an ủi hơn bất cứ lúc nào.

"Em ăn cái này đi." Anh ta lấy từ trong người ra một viên thuốc. "Minh Hoằng không rành về thuốc, thuốc hắn cho em uống hằng ngày là của Huggins cho. Đây là thuốc giải độc."

"Minh Hoằng còn mấy ngày nữa sẽ trở về?"

“Hai ngày.”

“Tám giờ tối mai, sau khi giết chết Huggins, chúng ta sẽ chạy trốn.”

“Giết hắn thế nào? Chạy trốn ra sao đây?” Cô hỏi.

Huggins đã là một bộ xương khô, đốt không cháy, chém cũng không đứt. Mà ở đây còn có mấy nghìn quân người máy cùng ba nghìn quân zombie, tất thảy đều nhất nhất nghe theo lệnh của hắn. Cho dù giết chết được Huggins cũng không thể thay đổi được hệ gene của bọn họ.

Thẩm Mặc Sơ vùi đầu vào hõm vai cô, hít sâu một hơi. “Anh tự sẽ có cách giết chết được Huggins. Nếu không giết được, anh sẽ trói hắn lại. Bây giờ hắn không có cách nào để khống chế anh nữa. Anh nghĩ Cố Triệt cũng sắp đến cứu em rồi.”

Hứa Mộ Triều cố đè nén niềm hân hoan trong lòng: “Anh có tin tức gì về anh ấy ư?

Thẩm Mặc Sơ gật đầu: “Anh vẫn luôn lưu ý đến đội quân thứ tư. Đội ngũ của bọn họ nhìn thì giống như bất động, thế nhưng hôm qua, ở sâu trong khi vực phía tây đã thấy xuất hiện dấu vết của loài người. Anh đã phong tỏa tin tức này, đến Minh Hoằng cũng chưa biết đâu.”

“Bọn họ tới rồi sao?”

“Đúng vậy, ít nhất cũng có tới năm trăm người đã rải rác lẻn vào. Nhưng muốn tìm được nơi này, e là phải mấy thêm dăm bữa nửa tháng.” Thẩm Mặc Sơ nói. “Chuyện ở Bàng Sa không lừa được Minh Hoằng lâu nữa đâu. Chúng ta không thể đợi bọn họ tự tìm đến được, phải mau chóng rời khỏi đây càng sớm càng tốt.”

Tám giờ tối ngày hôm sau.

Đứng trước cửa gian phòng Thẩm Mặc Sơ tỉ mỉ chuẩn bị cho, Huggins tỏ ra vô cùng hài lòng.

Gian phòng rõ ràng được bày trí vô cùng tinh xảo, đèn thủy tinh hoa lệ, rèm cửa sổ dày dặn, in hoa văn sặc sỡ, đồ nội thất kiểu cổ… không có chỗ nào không khớp với sở thích của Huggins.

Mười tên zombie dũng mãnh đã khôi phục tính người bị trói chặt tay chân, trần như nhộng, quỳ trên mặt đất. Đại đa số bọn họ đều cho rằng Huggins đã bị chết cháy, cho nên khi nhìn thấy Huggins đứng trước mặt, bọn họ không khỏi liếc mắt nhìn về phía Thẩm Mặc Sơ, trên khuôn mặt ngập tràn nỗi nghi hoặc. Ngày hôm qua, vừa nhận được lệnh của Thẩm Mặc Sơ, bọn họ lập tức chạy tới tổng bộ chỉ huy rồi bị bắt lại, sau đó phải quỳ trên mặt đất chờ đợi trong tư thế nhục nhã này cả một ngày trời.

Huggins rất thích kiểu cách nghi thức hóa này, hắn đi tới bên cạnh tên zombie đầu tiên, đưa tay lên sờ vào cổ anh ta, bộ xương trắng trong phút chốc run lên vì hưng phấn.

"Tốt!" Hắn cười tươi. "Vua zombie, ngươi có thể ra ngoài được rồi."

Thẩm Mặc Sơ ngập ngừng giây lát rồi nói với mười tên zombie kia: "Đồng bào sẽ nhớ đến các anh."

Huggins không hề để ý đến lời anh ta nói. Thẩm Mặc Sơ rời khỏi phòng, khóa trái cửa lại, hít sâu một hơi rồi ấn vào một cái nút ẩn dưới tay nắm cửa.

Sau đó, anh ta trầm mặc đứng trước cửa phòng một hồi, chờ đợi.

Hiệu quả cách âm của căn phòng quả nhiên rất tốt. Thẩm Mặc Sơ gần như không nghe thấy bất cứ tiếng kêu la đau đớn nào của các sĩ quan trung thành khi bị Huggins cắn, cũng không nghe được tiếng khung xương kim loại của Huggins rung lên khi nhiệt độ trong phòng hạ thấp một cách đột ngột.

Một hồi lâu sau.

Đã chờ được khoảng một giờ đồng hồ, cho đến khi Tướng quân Lưu Phi bây giờ đã trung thành với Huggins chạy đến nói là muốn tìm hắn ta. Thẩm Mặc Sơ liền lạnh lùng trả lời Lưu Phi rằng Huggins đã quay trở lại phòng ngủ. Mà khi Lưu Phi gõ cửa phòng Huggins thì lại có một mĩ nữ loài người ra mở cửa, bực bội nói rằng Huggins không muốn bị bất cứ người nào quấy rầy.

Sau đó, đợi đến lúc bóng dáng Lưu Phi đã hoàn toàn biến mất, Thẩm Mặc Sơ hít sâu một hơi, lấy từ vách tường bên cạnh ra một cây búa tạ, mặc bộ đồ bảo hộ đã chuẩn bị từ trước, vặn khóa cửa, mở ra.

Cách một lớp mặt nạ bảo hộ, thế nhưng Thẩm Mặc Sơ vẫn có thể cảm nhận được một luồng

khí lạnh buốt ập đến, nhanh chóng bao trùm cả cơ thể.

Bất luận là khung xương kim loại hay thân thể bằng máu thịt, dưới nhiệt độ này cũng đều khó tránh khỏi bị đóng thành băng.

Xuyên qua tầng tầng lớp lớp hơi lạnh, Thẩm Mặc Sơ đi vào giữa phòng. Mười thuộc hạ trung thành vẫn giữ nguyên tư thế quỳ dưới đất, chỉ là họ vĩnh viễn không còn cử động được nữa. Anh ta tháo nón bảo hộ xuống, cúi người thật thấp trước bọn họ.

Sau đó, anh ta nhìn về phía bộ xương trắng bên cạnh tên zombie đầu tiên.

"Chẳng phải không có cách nào tiêu diệt được mày sao?" Thẩm Mặc Sơ lạnh lùng hỏi. "Chẳng phải cũng không có cách nào chống lại được hệ gene sao?"

Thẩm Mặc Sơ dồn sức vào cây búa tạ, đập thật mạnh vào bộ xương khiên nó vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

Trong khoảnh khắc mảnh xương trắng cuối cùng cũng bị đập nát, Thẩm Mặc Sơ thầm nghĩ, cuối cùng thì chủng tộc zombie cũng giành lại được nền độc lập đáng có, mặc dù cái giá phải trả không hề nhỏ chút nào.

Bóng đêm bao trùm cả doanh trại, u ám và quỷ mị, trong vòng vây trùng điệp của năm nghìn quân người máy và ba nghìn quân zombie, không có thứ gì có thể che giấu được. Nhưng với công phu tuyệt đỉnh của hai cao thủ thú tộc và zombie, lại được màn đêm hết lòng che chắn, chạy trốn không còn là một việc quá khó.

Vậy nhưng máy theo dõi của Minh Hoằng và Tướng quân zombie Lưu Phi một khi đã phát giác ra sự khác thường thì nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bọn họ. Đội ngũ phòng vệ xung quanh doanh trại đồng thời xuất phát, vô số máy bay chiến đấu bay lên không trung sẵn sàng nghênh đón quân địch, khí độc cũng được rải khắp bầu trời xung quanh tổng bộ chỉ huy.

Ở nơi tiền tuyến xa xôi, Minh Hoằng nhìn chằm chằm vào một điểm đỏ ở phía đông trên màn hình giám sát, gương mặt anh tuấn trầm hẳn xuống như bị bao phủ bởi một tầng mây xám. Hắn nhắm mắt lại, trong đầu liền hiện lên dung nhan xinh đẹp động lòng người của Hứa Mộ Triều. Cơ thể ấy quyến rũ là vậy, thế nhưng mãi mãi không thể nào hoàn toàn thuộc về hắn.

"Nếu như không thể bắt sống…" Hắn chợt mở bừng mắt, trong đó là một mảnh đỏ ngầu không chút hơi ấm. "… thì hãy mang thi thể về đây cho ta."

Cũng trong đêm đó, trong vùng đất thuộc lãnh thổ zombie, một nhóm người hòa lẫn vào bóng đêm, rời khỏi khu rừng ẩn nấp để tiến về phía trước.

Từng có thuộc hạ đề nghị ngụy trang thành zombie, như vậy, độ an toàn sẽ cao hơn. Thế nhưng Nguyên soái chỉ đáp lại anh ta bằng một cái nhìn lạnh lùng. Anh lính đó thầm than thở, không ngừng trách mình đã nhanh nhảu đoảng, chỉ cần tưởng tượng khuôn mặt điển trai của Nguyên soái bị bôi đầy máu đen, khắp người nồng nặc mùi máu tanh thôi cũng đủ khiến cho mọi người không sao chịu nổi.

Mà bọn họ có thể bí mật đi thẳng một mạch tới đây qua thực đã minh chứng cho việc không cần thiết phải ngụy trang làm gì.

Bởi vì… những tên zombie hay người máy gặp phải trên đường đi đều bị bọn họ gọn gàng và lẳng lặng tiêu diệt sạch. Còn khi gặp phải những đội quân lớn, Nguyên soái cũng có cách dẫn dắt bọn họ lẹ làng vượt qua.

Căn cứ vào những tin tức của mật thám gửi về từ thủ phủ quân địch, chỗ này còn cách tổng bộ chỉ huy liên quân người máy – zombie ít nhất hai ngày hai đêm đi đường. Có điều, để bắt kịp tốc độ của Nguyên soái, nhóm binh sĩ tinh nhuệ cũng phải cố gắng hết sức mình.

“Chiến dịch Bàng Sa không lừa được bọn chúng lâu nữa đâu.” Nguyên soái từng nói với Quan Duy Lăng. “Một khi phát hiện ra, Minh Hoằng nhất định sẽ cho chặn đứng mọi ngả đường có thể tới cứu cô ấy.”

Hơn nữa, lúc chiều, khi nhìn bầu trời càng lúc càng tối dần, trong lòng Nguyên soái không khỏi dâng lên một nỗi bất an mơ hồ.

Anh luôn kiên định với mục tiêu của mình, chưa bao giờ có bất cứ suy nghĩ dư thừa nào. Vậy nhưng mấy ngày trước, khi nhìn thấy hình ảnh Hứa Mộ Triều bị Minh Hoằng ôm chặt vào lòng, một cảm xúc khác lạ chợt dâng lên trong lòng anh.

Anh trước giờ chưa có lúc nào làm việc theo cảm tính, thế nhưng lần này, sự tức giận tích tụ trong lòng bây lâu không kìm nén nổi mà bột phát một cách không hề báo trước. Anh có cảm giác muốn tự tay đâm cho Minh Hoằng một nhát. Không, tự tay đâm thôi chưa đủ, mà có giết chết hắn cũng vẫn chưa đủ.

Lá thư Hứa Mộ Triều để lại có lẽ chỉ là một trong những cách bày tỏ tình cảm của cô, vậy

nhưng lại được anh trân trọng nhét vào trong ngực áo, đi đâu cũng mang theo. Mỗi khi màn đêm buông xuống, anh lại lấy nó ra, lặng lẽ đọc. Khi đọc đến câu *"đất nước này của anh, em sẽ thay anh gánh vác"*, anh lại nhớ đến đôi mắt lúc nào cũng trong veo mà đầy khí phách, kiên cường của cô.

©STE.NT

Anh cảm thấy một nơi nào đó trong trái tim mình đang khẽ nhói đau. Cảm giác này hơi giống với tình cảm mà anh dành cho Cố Lệ, nhưng cũng rất khác. Mỗi khi nhớ tới lúm đồng tiền cùng mái tóc dài đen mượt của cô, Nguyên soái lại cảm thấy mình bị mỗi cái nhăn mày, mỗi một nụ cười của cô trêu chọc làm cho ngứa ngáy không yên.

Mà mỗi khi nhớ đến lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh đã coi cô là vật thí nghiệm, trong mắt anh khi đó, cơ thể cô nằm trên bàn thí nghiệm chỉ đơn giản là cơ thể của một người phụ nữ bình thường. Thế nhưng rất nhanh sau đó, chính cơ thể mềm mại, trắng như tuyết ấy lại thiêu đốt đôi mắt anh còn mãnh liệt hơn bất cứ ngọn lửa nào. Lần đầu tiên anh cảm thấy hối hận, hối hận vì đã để cô khỏa thân ngay trước mặt mấy nhà khoa học.

Có một đêm, khi hồi tưởng lại ánh mắt âm trầm của Hứa Mộ Triều cùng cách cư xử thân mật của vua zombie đối với cô trong cái đêm thảm sát đó, anh đã nghi ngờ và truy xét đủ loại dấu vết còn sót lại của zombie trong phòng cô, và dễ dàng đoán ra được khoảng thời gian mà vua zombie ở lại đó…

Anh cảm thấy khó chịu, khó chịu vô cùng. Cảm giác đó giống như bộ tư lệnh – nơi nắm giữ sinh mệnh của toàn quân – bị kẻ địch đánh lén, mà anh thân là Nguyên soái lại không thể làm được gì. Anh nghĩ ít nhất cũng phải dùng máy bay thả bom ba vòng liên tiếp, sau đó dùng xe bọc thép nghiền nát đống phế tích hoang tàn còn sót lại đó, cuối cùng châm lửa đốt hết những gì còn thoi thóp thì mới đủ hả giận.

Cứ nghĩ tới đêm đó, hình ảnh Hứa Mộ Triều với cơ thể mềm nhũn cùng hơi thở yếu ớt không khác nào một mũi dùi đâm vào trái tim anh, khiến anh dằn vạt không nguôi, một cảm giác đau xót mãnh liệt cứ thế dội thẳng vào tâm trí làm cho anh không sao thở nổi. Anh có cảm giác phải giành lại cô bằng bất cứ giá nào, sau này, sẽ không để cô rời xa mình nửa bước, không cho phép cô gặp phải bất cứ nguy hiểm nào nữa.

"Tăng tốc lên!" Giọng nói lạnh lùng của anh vang lên trong gió đêm, dội vào tai mọi người. Thân hình anh giống như loài ma quỷ, thoắt ẩn thoắt hiện trong rừng cây. Anh biết, cô gái bán thú tên Hứa Mộ Triều này đã trở nên hết sức quan trọng, là một phần không thể thiếu trong cuộc đời vốn thẳng tắp của anh.

Mà bất luận kẻ nào có ý đồ cản trở bước chân anh tiến về phía cô, đều sẽ bị anh không chút nương tình trừ khử.

Chương 73: Đến bước đường cùng

Bao quanh vùng đất này là núi non, vực thẳm vô cùng hiểm trở. Dãy núi ở phía xa kia trông chẳng khác nào một con rồng khổng lồ đang chìm trong giấc ngủ đông trên mặt đất đen sẫm. Trong bóng đêm, những đôi mắt đỏ ngầu của người máy cao cấp và hằng hà sa số cặp mắt màu xanh biếc của dội quân zombie tinh nhuệ lập lòe ở khắp nơi.

Lúc hai người Hứa Mộ Triều và Thẩm Mặc Sơ chạy khỏi tổng bộ chỉ huy, hơn hai vạn quân zombie đã khôi phục được nhân tính ở biên giới cách đó vài trăm kilômét đã nghe theo lệnh của Thẩm Mặc Sơ, ùa về khu căn cứ, đồng thời phát động một cuộc tập kích bất ngờ vào tổng bộ chỉ huy bao gồm ba nghìn quân zombie, năm nghìn người máy và tám đoàn người máy tăng cường. Tại những khu vực đóng quân khác, zombie cũng phát sinh xung đột với người máy, ngang nhiên tuyên bố liên quân giữa người máy và zombie kể từ đây không còn tồn tại.

Đội quân tinh nhuệ của loài người lẻn vào khu căn cứ, phát hiện quân địch xảy ra mâu thuẫn nội bộ thì cũng chẳng quan tâm chuyện này là thật hay giả, bởi Quan Duy Lăng ở lại trấn giữ đội quân thứ tư sớm đã phát hiện ra sự kahsc thường của Thẩm Mặc Sơ trong chiến dịch Bàng Sa, vì thế, anh ta dứt khoát hạ lệnh cho đội quân của mình tham chiến, tăng cường đánh lén quân đoàn người máy.

Thế nên mới dẫn đến việc đêm hôm nay, tình hình chiến sự trên đại lục trở nên vô cùng hỗn loạn và phức tạp.

Mà ngay lúc này, cho dù là cao thủ đệ nhất đại lục đi chẳng nữa, muốn thoát ra khỏi tổng bộ chỉ huy trong vòng hai trăm kilômét cũng là một điều hết sức khó khăn. Bởi vì Minh Hoằng biết rõ hai người Thẩm Mặc Sơ và hứa một triều chính là mấu chốt quyết định ý chí và vận mệnh của hai chủng tộc, nên hắn đã không tiếc bất cứ thủ đoạn nào để đánh lén. Bởi vậy, trong vòng một tiếng đồng hồ, Thẩm Mặc Sơ và Hứa Mộ Triều chỉ chạy được có năm mươi cây số.

Khắp bầu trời rải đầy khí độc, chiếc máy bay chiến đấu của Thẩm Mặc Sơ đã bị đông đảo đội quân người máy bắn hạ. Hai người chỉ có thể đi bộ xuyên qua tầng tầng phòng tuyến để tẩu thoát.

Gặp được trạm kiểm soát nào ít người, bọn họ liền di chuyển với tốc độ cực nhanh, thậm chí kẻ địch còn chưa kịp nhìn rõ ai với ai thì cả hai đã vượt qua phòng tuyến, lẩn vào trong bóng đêm, để lại phía sau hàng đống thi thể rải đầy mặt đất.

Thế nhưng thời gian càng kéo dài thì càng khó để giết hết kẻ địch, đến cuối cùng bọn chúng vẫn có thể chuẩn xác chặn đứng tuyến đường của hai người. Ví dụ như lúc này, Thẩm Mặc Sơ và Hứa Mộ Triều đứng trước con đường núi ngoằn ngoèo, lại phát hiện kẻ địch đã phong tỏa cả con đường phía trước lẫn phía sau, khí thế hùng hồ như thủy triều.

"Chúng ta chia nhau ra chạy!" Hứa Mộ Triều thấp giọng nói.

Trong bóng đêm, vua zombie cao lớn mà dữ tợn khẽ lắc đầu: "Không."

Hứa Mộ Triều nôn nóng nói: "Trên người tôi có gắn thiết bị theo dõi, tôi đi tới đâu, Minh Hoằng cũng biết mà cho quân mai phục. Anh đi đi, chạy thoát khỏi đây rồi sau đó đưa quân tới cứu tôi."

"Đừng có nói nhảm!" Anh ta bỗng nhiên vươn tay ra, bàn tay to lớn, thô ráp giữ chặt lấy eo cô. "Anh sẽ không bao giờ làm những chuyện khiến mình hối hận nữa."

"Đừng làm chuyện ngu ngốc! Minh Hoằng sẽ không nỡ giết tôi đâu!"

Thẩm Mặc Sơ càng ôm cô chặt hơn. "Em có nghe thấy tiếng pháo rền phía đông không? Anh sẽ đưa em an toàn trở về bên Cố Triệt, nhất định đó!"

Dưới ánh trăng, Hứa Mộ Triều ngẩng đầu, nhìn đôi mắt màu xanh lá cây ánh lên nét kiên định của Thẩm Mặc Sơ, đột nhiên cảm thấy, lúc này có nói gì cũng trở thành những lời thừa thãi. Hai người nhìn nhau mỉm cười, Hứa Mộ Triều bất giác cảm thấy mình đã phấn chấn hơn nhiều.

"Được!" Cô bật cười. "Vua zombie và thủ lĩnh thú tộc liên thủ, đánh cho bọn chúng tơi bời hoa lá mới thôi!"

"Ừ!" Trong giọng nói của anh ta tràn ngập ý cười, tựa như đã đặt bản thân mình ngoài vòng sống chết. "Thủ lĩnh thú tộc, chúng ta cùng thi xem ai giết được nhiều kẻ địch hơn nhé!"

Vừa dứt lời, thân thể của anh ta tựa một mũi tên rời khỏi dây cung, mạnh mẽ lao vào đoàn quân địch ở phía trước.

Hứa Mộ Triều vẫn đứng đó, nhìn bóng lưng xấu xí kinh khủng của anh ta, bóng lưng bị người đời phi nhổ, sợ hãi ấy, trong lòng bỗng dang lên một nỗi đau xót khó tả, khóe mắt bất giác cay sè.

Một tiếng động lớn vang lên. Hứa Mộ Triều bay lên bầu trời, đến bên cạnh Thẩm Mặc Sơ, cùng anh ta kề vai chiến đấu.

Đằng trước là năm trăm quân zombie tinh nhuệ đã mất hết nhân tính, tay lăm lăm khẩu súng tự động, lặng yên đứng sừng sững. Cánh tay phải đã được nâng cấp thành súng của hơn một nghìn binh lính người máy cũng lẳng lặng giơ lên nhắm bắn.

Thế nhưng bất kể đó là đạn pháo hay hỏa lực, sắt thép hay cơ thể dã thú tất thảy đều không ngăn cản nổi bóng dáng đang kề vai sát cánh của hai người. Trong mưa bom bão đạn, cơ thể cường tráng, mạnh mẽ như mãnh hổ của anh ta cùng động tác linh hoạt, nhanh nhẹn tựa báo săn của cô hòa quyện vào nhau, khiến vô số quân địch ngã xuống, hết lớp này đến lớp khác.

Khi quân địch đã cạn đạn, trận chiến này nghiễm nhiên trở thành một trận quyết đấu tanh nồng mùi máu. Minh Hoằng đang ở cách xa cả vạn dặm không thể ngờ được, Tướng quân Lưu Phi ở sâu trong hậy phương zombie tăm tối cũng không thể ngờ, những con người bằng xương bằng thịt này lại có thể chiếm thế thượng phong, đánh lui hàng trăm người máy sắt thép và zombie tàn độc. Súng đạn không thể uy hiếp được bọn họ, bởi bọn họ còn nhanh hơn cả đạn; pháo đạ bác cũng không có tác dụng, bởi ở cự li gần như vậy, phái chỉ khiến cho người của bọn chúng chịu thương vong nhiều hơn mà thôi; bao vây tấn công cũng không phải là cách, bởi hai người Thẩm – Hứa phối hợp vô cùng ăn ý, không có bất cứ sơ hở nào để đánh lén, tựa hồ thiên quân vạn mã cũng phải bại dưới tay họ.

“Toàn bộ binh đoàn số 8 tăng cường mau chóng thu hẹp lại!” Minh Hoằng hạ lệnh trên hệ thống tác chiến. “Không được để bọn chúng phá được vòng vây thêm một kilômét nào nữa.”

Bóng đêm dần tan, phía cuối chân trời lóe lên một tia sáng đầu ngày, vua zombie cả người đầm máu đứng giữa làn khói thuốc súng, khẽ nở một nụ cười dịu dàng.

Hứa Mộ Triều cũng nhìn anh ta, cười tươi. Khuôn mặt đẹp tựa thiên thần dính đầy máu, dưới ánh bình minh, đôi mắt sáng ngời càng thêm phần xinh đẹp. Thế nhưng Thẩm Mặc Sơ lại không hề nhìn thấy, hai tay cô lúc này đã nắm chặt thành quyền, rất kiên quyết, cũng rất dứt

khoát.

Lúc này, hai người đang đứng bên một con suối trong sơn cốc. Năng lực chiến đấu dù có cao tới đâu, trải qua cả một đêm vào sinh ra tử, bọn họ cũng cần phải nghỉ ngơi một chút. Thế nhưng sơn cốc thâm sâu này cũng chẳng còn là nơi hoang vắng bí mật nữa, từ phía chân trời đã mơ hồ truyền đến tiếng động cơ máy bay. Trên đỉnh những ngọn núi cao bao quanh tự lúc nào đã lố nhố những bóng người di chuyển, đó là một binh đoàn người máy đen đang nhanh chóng tập kết.

Dù có trốn bằng cách nào cũng không sao thoát được. Lén vào rừng cây cũng thế mà cướp xe chạy trối chết cũng thế, trên chân hứa một triều có gắn thiết bị theo dõi, hay cũng có thể nói là một tấm bùa truy mệnh, khiến cô trốn đi đâu cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của Minh Hoằng. Tuy nhiên, cô vẫn phải cảm tạ Minh Hoằng, bởi anh ta vẫn chưa mất kiên nhẫn đến độ cho nổ quả bom, nếu không cô và Thẩm Mặc Sơ đã sớm phải kết thúc trờ chơi đuổi bắt này tại đây.

Chỉ là, Minh Hoằng có thể nhẫn nại được bao lâu nữa đây? Thứ tình yêu tự cho là đúng của người máy kia thực sự có thể khiến hắn buông tha cho cô chăng?

Không, không thể nào.

Mắt thấy quân địch sắp lập xong vòng vây, Hứa Mộ Triều liền tỏ vẻ kiên cường, bất khuất, nói: "Anh, tiếp tục đi!"

Thẩm Mặc Sơ gật đầu. "Cẩn thận bên cánh phải!" Thân hình cường tráng của anh ta bất ngờ xông vào đám người máy đang dần trải rộng khắp núi rừng.

Hứa Mộ Triều nhìn bóng lưng kiên nghị của Thẩm Mặc Sơ, khóe mặt bất giác cay xè.

Vĩnh biệt, Thẩm Mặc Sơ.

Vĩnh biệt, A Triệt.

Chất độc trong không khí loãng dần, cô không phối hợp cùng Thẩm Mặc Sơ giống như đêm qua nữa. Những chiếc máy bay chiến đấu tập kích ở tầm thấp lượn vòng trên đầu, khi thấy Thẩm Mặc Sơ đã xông vào trận địa của quân địch, không thể thoát thân trong một thời gian ngắn, hứa một triều liền bất ngờ giương cánh, lướt qua tầng tầng lớp lớp máy bay địch, tránh mọi luồng đạn, bay thẳng về phía đông.

Cô lướt nhanh qua các đám mây mù. Máy bay chiến đâu từ bốn phương tám hướng mau chóng bay tới, tập trung thành một vòng vây kín đến mức không có một chỗ hở.

Dưới mặt đất, ngay lúc cô bay lên, có tiếng kêu khiếp sợ mà đau đớn vang vọng, không ngừng thét gọi tên cô, bóng người ấy điên cuồng lao về phía cô với tốc độ chóng mặt.

Giống như có lửa đốt sau lưng, anh ta nhanh như chớp lao vào vòng vây trùng điệp của người máy, nhưng vẫn không bắt kịp bản lĩnh bay lượn của cô, chỉ đành bất lực nhìn bóng dáng ấy khuất dần về phía chân trời.

Hứa Mộ Triều giương cánh bay lượn giữa không trung, nhìn những chiếc máy bay không ngừng kéo đến từ mọi hướng, tạo thành một vòng vây kiên cố. Trong hoàn cảnh như vậy, cô vẫn ngạo nghễ mỉm cười. Hành động này của cô nhằm để Thẩm Mặc Sơ có thể một mình thoát thân.

Đến đây nào, lũ người máy thối tha!

Mười hai giờ trưa.

Đây là thế cục kì dị và căng thẳng nhất kể từ khi chiến tranh nổ ra tới nay. Các trạm gác tác chiến của loài người đã xác thực tin tức đại quân zombie bất ngờ phát động tổng công kích quân đoàn người máy, điên cuồng đánh úp về phía tây. Đội quân thứ tư của loài người cũng xâm nhập sâu vào khu vực của địch, đánh túi bụi khắp nơi. Tư lệnh thú tộc Mộ Đạt vốn đa mưu túc trí, hiểu rõ thế cuộc, cũng đề xuất chiến lệnh với Tư lệnh Thôi lúc này đã thay mặt Nguyên soái chỉ huy quân tiền tuyến, mười lăm vạn thú tộc rất có thể sẽ kháng lệnh mà ồ ạt tiến về phía tây. Mà phân đội gồm một trăm người do Nguyên soái dẫn dầu cũng nhanh chóng vượt hàng trăm kilômét trong đêm, đơn độc tiến vào khu vực chống nhiễu sóng tín hiệu của địch, kể từ lúc đó cũng lập tức mất liên lạc với hậu phương.

Nguồn ebooks: http://www.luv-ebook.com

Hướng tây, hướng tây! Tất cả các chủng tộc giống như nhận được mệnh lệnh triệu tập của bậc đế vương, giành giật từng giây từng phút, nhiệt huyết sôi trào, không màng thịt nát xương tan.

“Phản công toàn diện!” Tư lệnh Thôi ở hậu phương hạ lệnh.

“Liệu có ổn không? Nguyên soái vẫn còn ở trong lãnh thổ của địch. Không có mệnh lệnh

của ngài ấy mà phản công toàn diện liệu có mạo hiểm quá không?" Có người lo lắng hỏi.

Đến cả Tư lệnh Thôi trước giờ vẫn luôn trầm ổn như núi, lúc này sắc mặt cũng có phần tái đi vì căng thẳng, nhưng ông ta vẫn kiên định nói: "Nếu ngay đến Nguyên soái cũng không tiếc tất cả mà đi về phía tây, vậy thì chúng ta có lí do gì mà không mau chóng tới giúp ngài ấy một tay?"

Tiếng đạn pháo vang vọng trên đại lục cả đêm không nghỉ. Ba vạn đại quân người máy tạm thời thu hẹp vòng vây, trong bán kính một trăm kilômét đường rừng núi, Hứa Mộ Triều ngồi trong một căn nhà đổ nát. Nơi này có lẽ là một trạm gác đã bỏ hoang của zombie, vị trí bí mật, hoang vu không một bóng người.

Xung quanh đống đổ nát, hơn một trăm người máy từ khắp các ngả đường từ từ tiến lại gần. Cùng lúc đó, mười chiếc máy bay chiến đấu cũng chậm rãi bay đến, bao vây bầu trời.

Dưới mặt đất, tên người máy hình người đứng đầu đội quân bước ra đó chẳng phải ai khác mà chính là Minh Huy đã lâu không gặp. Cô ta bấy lâu nay vẫn luôn ở tiền tuyến, gần đây mới trở về bộ chỉ huy. Hứa Mộ Triều đánh vào phòng tuyến của cô ta, khiến cô ta gần như phải dốc toàn sức lực để truy sát.

Lúc này, cô ta đang lạnh lùng ấn vào nút truyền tin trên cổ tay của mình, nói với giọng cung kính: "Tướng quân, đã tìm thấy cô ta rồi, chỉ có một mình. Theo như quan sát của tôi thì cô ta bị thương khá nặng và đã mất hết sức chiến đấu. Vâng, sau khi bắt sống, tôi sẽ lập tức đưa cô ta lên máy bay."

Nhìn tên người máy thận trọng tiến từng bước tới gần, Hứa Mộ Triều chỉ nở một nụ cười nhạt. Cả người cô lúc này chi chít vết thương, đau đớn không sao kể xiết. Thì ra năng lực chiến đấu đứng đầu đại lục cũng có lúc cạn kiệt, không biết ngày ấy, khi Cố Triệt đã trúng độc còn bị trọng thương, nhưng vẫn giết chết hai tên zombie tinh anh để cứu cô, anh có giống như cô lúc này, có cảm giác anh hùng mạt lộ chẳng còn đủ sức để xoay chuyển đất trời không?

Thế nhưng cô dù có chết cũng không cảm thấy hối tiếc, bất kể là bây giờ Minh Hoằng có cho nổ bom, hay cô bị người máy bắt sống.

A Triệt, có lẽ em không thể quay về bên anh được nữa. Nhưng không sao cả, anh và Thẩm Mặc Sơ là hai người đàn ông quan trọng nhất đời em, cả hai đều đã thức tỉnh, cuộc chiến trên đại lục cũng không còn là vấn đề nan giải nữa. Chỉ cần các anh liên thủ lại, Minh Hoằng sẽ bị dồn vào đường cùng. Đại lục cũng sắp chào đón hòa bình trở lại.

Còn em, sắp bị Minh Hoằng bắt lại, có lẽ cả đời này sẽ phải sống trong bóng đêm vô tận.

Tự sát… Vẫn có chút luyến tiếc không thể ra tay… Con dao găm em vẫn giấu bên người, trong tình huống không thể cứu vẫn, tự sát là cách giải thoát tốt nhất.

Đúng lúc này.

Chính diện phía tây, trong vòng vây người máy bên ngoài chợt phát ra mấy tiếng kêu đau đớn. Vài chiếc cổ sắt thép đứt lìa khỏi thân thể. Bóng người di chuyển kia không được tính là quá nhanh nhưng vẫn dễ dàng đoạt được mấy khẩu súng, sau một hồi bắn phá điên cuồng, trong vòng vây người máy dày đặc đã mở được một con đường máu thông đến chỗ Hứa Mộ Triều.

"Anh điên rồi sao?" Hứa Mộ Triều mở to đôi mắt đỏ ngầu, vằn đầy tia máu, lẩm bẩm. Khi nhìn thấy rõ ràng bóng người đang đi tới đó, tuy có hơi thất vọng nhưng cảm giác vui mừng hòa lẫn nỗi đau vẫn trào lên, không cách nào xua tan được

Trong màn mưa bom bão đạn của binh đoàn người máy, mỗi bước đi của Thẩm Mặc Sơ đều có vẻ hết sức gian nan. Cả người anh ta như tắm trong máu tươi, không còn nhìn rõ màu da ban đầu nữa. Mà những hoa văn chìm hình cánh bướm của zombie càng lúc càng dày đặc, lồng ngực rách bươm, máu thịt trộn lẫn, cánh tay trái rõ ràng đã buông thõng không thể cử động, bên đùi phải chi chít lỗ thủng, chỉ có thể dựa vào sức của chân trái để lết về phía trước.

Thế nhưng anh ta tựa hồ không quan tâm tới tất cả những việc này, gắng hết sức dùng cơ thể không còn toàn vẹn đánh ngã từng tên người máy xông tới. Những vết thương trên người anh ta không ngừng tăng lên, khóe miệng cũng có máu tươi trào ra.

Chỉ là, thấy anh ta như vậy mà vẫn có thể giết chết được hơn nửa dám người máy xung quanh, những tên người máy còn lại có vẻ e sợ, không dám tiến lên nửa bước. Anh ta lê lết từng bước tới trước mặt Hứa Mộ Triều, chậm rãi đưa tay ra, ôm lấy cơ thể đã mất hế sức lực của cô vào lòng.

"Em mới là đồ ngốc." Anh ta tựa hồ không hề nghĩ ngợi, bật thốt. "Anh yêu em như vậy, sao có thể cam lòng để em chết một mình được đây?"

Đúng vậy, anh rồi cũng sẽ chết. Cái gì là tri kỉ, cái gì là âm mưu phản bội, anh nợ em hay em nợ anh, anh không thể quản được nhiều như thế. Anh chỉ biết là anh rất yêu em, yêu em

điên cuồng. Sau khi làm em bị tổn thương sâu sắc, anh lại càng yêu em hơn.

"Anh mau đi đi…" Hứa Mộ Triều nghẹn ngào nói. "Bom trên người tôi… có thể nổ tung bất cứ lúc nào. Chẳng lẽ anh muốn… bỏ lại ba mươi vạn quân zombie kia sao? Bọn họ… chỉ có mình anh!"

Thẩm Mặc Sơ hơi chấn động, nhưng rất nhanh sau đó lại trầm mặc.

"Vậy thì đành bỏ lại thôi!" Anh ta thấp giọng nói.

Chương 74: Tam vương nhất hậu[1]

[1] Tam vương nhất hậu: "tam vương" ý chỉ Cố Triệt, Thẩm Mặc Sơ, Minh Hoằng; "nhất hậu" ý chỉ Hứa Mộ Triều –ND

Khi đại sự của quốc gia và chủng tộc đều bị bỏ lại phía sau, khi hi vọng trốn chạy ngày một xa vời, cái chết cũng trở nên không còn quan trọng nữa. Thẩm Mặc Sơ ôm Hứa Mộ Triều, ngồi dựa vào chân tường đổ nát trong khu phế tích. Bọn họ đều đã khôi phục lại hình dáng con người – một người đàn ông cao lớn ôm một cô gái mảnh mai, xinh đẹp, toàn thân hai người đầm đìa máu tươi, vậy nhưng lại không hề có bất cứ lời nói dư thừa nào, chỉ nhìn nhau mỉm cười vẻ buông xuôi.

Minh Huy cũng bị Thẩm Mặc Sơ đả thương, nằm giữa đống người máy ngổn ngang trên mặt đất. Nhìn thấy hai người bọn họ chết đến nơi rồi mà vẫn còn mỉm cười, cô ta không khỏi cảm thấy chói mắt.

Thân là một người máy, vậy mà trong giây phút này, Minh Huy lại nhớ tới rất nhiều chuyện.

Cô ta nhớ đến ngày đó, khi mới đến đảo Tây Vu, Hứa Mộ Triều đã tìm đủ mọi cách để nịnh nọt Minh Hoằng và cô ta; nhớ cái ngày A Lệ cầm cây búa tạ, nhìn cô ta bằng ánh mắt ngợp đầy nỗi thương tâm. Minh Huy cũng nhớ đến người đó – người đàn ông có vẻ ngoài giống A Lệ, chỉ khác là sức chiến đấu của anh ta mạnh mẽ đến độ không thể tin nổi; cũng nhớ tới cái ngày sau khi nghe được tin xác thực rằng A Lệ đã chết, cô ta liền leo lên nóc nhà, ngắm nhìn trời sao cả đêm.

Cô ta nghĩ A Lệ cũng đẹp như những vì sao kia, thế nhưng sự đẹp đẽ đó cho tới tận bây giờ vẫn không thể nào thuộc về cô ta, thậm chí cậu còn chưa khi nào chịu liếc nhìn cô ta lấy một lần. A Lệ như vậy, mà người đàn ông giống cậu như đúc kia cũng như vậy.

Thế nên lúc này, thấy đôi nam nữ trước mặt kia đang mỉm cười nhìn nhau, trong lòng Minh Huy bỗng dâng lên một cảm giác vô cùng chua xót. Đó là một loại cảm xúc hết sức xa lạ, như thể lõi chip điện tử của cô ta đang bị trục trặc ở đâu đó khiến đầu cô ta đau như búa bổ.

Cô ta cố gắng đè nén cảm giác đó, ấn nút truyền tin, nói: "Tướng quân! Thẩm Mặc Sơ đã cứu được Hứa Mộ Triều. Bây giờ bọn họ đang ở cùng nhau. Tướng quân, xin hãy kích nổ đi! Quân ta đã thương vong nhiều lắm rồi!"

Kích nổ đi, rồi tất cả sẽ kết thúc.

Cách nơi đó cả nghìn dặm, Minh Hoằng nhìn chấm đỏ trên màn hình giám sát suốt nửa giờ đồng hồ qua vẫn ở nguyên một chỗ không hề nhúc nhích, lại nhìn lên bản đồ tác chiến, thấy các nhánh quân người máy đang dần dần bị liên quân zombie, loài người và thú tộc bao vây.

Sau khi trầm mặc hồi lâu, trong đầu Minh Hoằng đột nhiên hiện lên vẻ mặt quyết tuyệt mà kiên nghị của cô trong cái đêm suýt bị hắn làm nhục ấy. Đêm đó, cô đã nói: "Anh không yêu tôi."

Minh Hoằng cười cười, nói với Minh Huy. "Cứ như vậy đi."

Minh Huy đang không hiểu gì thì lại nghe thấy từ trong máy truyền tin vọng ra giọng nói trầm thấp của vị Tướng quân lạnh lùng: "Đại cục đã không thể cứu vãn nổi nữa. Thả bọn họ ra đi. Nếu không giành được thắng lợi thì chí ít cũng phải chứng minh cho người ta thấy, rằng người máy thực sự cũng có tình yêu."

Minh Huy im lặng trong chốc lát rồi nói: "Tuân lệnh."

Sau đó, cô ta ấn nút tắt máy truyền tin, lại lệnh cho máy bay chiến đấu đang nắm quyền khống chế bầu trời: "Tiêu diệt bọn chúng đi!"

Lửa đạn lập tức ầm ầm vang lên tựa như tiếng sấm rền. Trong bước đường cùng, sức mạnh của hai cao thủ đại lục lại lần nữa bùng phát. Hai người như có thần giao cách cảm đồng thời nhảy lên, tránh khỏi một vòng tập kích liên hoàn.

Mà khi đạn pháo bắn tới càng lúc càng dày đặc, không dễ gì tránh né, Thẩm Mặc Sơ lại đột nhiên ôm Hứa Mộ Triều vào lòng, đè chặt cô xuống mặt đất.

Một hồi lâu sau, tiếng đạn pháo ngừng hẳn, Minh Huy khoát tay, mấy chục người máy còn sót lại liền lặng yên không một tiếng động. Trên mặt đất, người đàn ông cao lớn với tấm lưng rách tươm, thủng lỗ chỗ, máu thịt trộn lẫn, đến phút cuối vẫn cố gắng bảo vệ người con gái trong lòng mình.

Hứa Mộ Triều sau khoảnh khắc thất thần liền hoảng sợ ngẩng đầu, chỉ thấy trước mắt là khuôn mặt đã không còn nhìn rõ ngũ quan, máu me đầm đìa, hơi thở mong manh, dường như đã mất hẳn ý thức.

"Mặc Sơ… Mặc Sơ…" Cô như điên như dại, ra sức lay gọi anh ta bằng những tiếng nghẹn ngào, nức nở trong cổ họng.

Anh ta sắp chết rồi!

Ý nghĩ này như thể một thanh kiếm sắc bén cứ thế đâm thẳng vào trái tim vốn đã rỉ máu của Hứa Mộ Triều. Anh ta rốt cuộc cũng đã thực hiện lời hứa của bản thân, nhưng chỉ vì muốn bảo vệ cô mà nhất định phải chết trước mặt cô như thế này sao?

Ngước đôi mắt mờ mịt nhìn những khuôn mặt lạnh lùng, nghiêm trang của đám người máy, lại cúi xuống nhìn khuôn mặt nghiêng im lìm, xám ngoét cũng chiếc răng nanh sắc nhọn của Thẩm Mặc Sơ, trong đầu Hứa Mộ Triều chợt nảy ra một ý niệm kì dị nhưng hết sức mãnh liệt, mãnh liệt đến mức khiến cho tâm tình của cô trở nên vui sướng một cách kì lạ.

Cô không muốn Thẩm Mặc Sơ chết, càng không muốn anh ta chết trong sự dơ bẩn của thời thế, và sự không cam tâm xen lẫn hối hận của cô.

Ông trời ơi, nếu ông đã khiến Thẩm Mặc Sơ chìm sâu trong bóng tối cả trăm năm, cuối cùng lại chết không có chỗ chôn, thì ngay lúc này, ngay tại nơi đây, tôi sẽ thay đổi tất cả những điều ấy, thay đổi vận mệnh của anh ta.

Tôi muốn giúp anh ta có được một cuộc sống thật trong sạch, thật yên bình.

Cô lấy từ trong ngực áo ra một con dao găm, không chút do dự, rạch một đường thật sâu trên động mạch cánh tay trái. Máu tươi như suối cuồn cuộn chảy ra. Cô để tay mình kề sát vào miệng của Thẩm Mặc Sơ, để dòng máu chảy vào cuống họng của anh ta.

Thẩm Mặc Sơ đã mất đi ý thức bỗng nhiên được tiếp xúc với máu tươi, theo bản năng, cả người anh ta khẽ run lên, nhanh chóng bắt lấy cổ tay cô, ra sức hút. Răng nanh của anh ta vô thức cắn mạnh khiên Hứa Mộ Triều đau đến nỗi toàn thân buốt giá, chỉ trong chốc lát, khoang miệng của anh ta đã ngậm đầy máu tươi.

Vậy nhưng Hứa Mộ Triều vẫn không hề nhúc nhích, cũng không cảm thấy hối hận. Cô để mặc Thẩm Mặc Sơ nhào đến, đè cô xuống đất trong vô thức, để mặc cho anh ta ra sức hút từng ngụm máu, cũng để mặc cho anh ta cắn vào cổ tay mình.

Ý thức từ từ tan rã, cô yên lòng nghĩ: *Nếu có được toàn bộ máu trong người em, thì Thẩm Mặc Sơ, anh sẽ không chết được đâu. Kể từ lúc này, cũng không ai có thể khống chế được anh nữa, vua zombie ạ.*

Minh Huy trợn tròn mắt nhìn cảnh tượng trước mặt. Cô ta không thể ngờ Hứa Mộ Triều và Thẩm Mặc Sơ lại tàn sát lẫn nhau như vậy. Ngay lúc định hạ lệnh nã pháo thêm một lần nữa để tiêu diệt tận gốc bọn họ, cô ta bỗng nghe thấy một tràng tiếng bước chân kì dị.

Tiếng bước chân đó vừa nhẹ lại vừa nhanh, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện rồi nhanh chóng bao vây xung quanh, không chừa một khe hở. Người dẫn đầu đó chắc chắn là mọt cao thủ hàng đầu đại lục, ngay cả Minh Huy cũng không nghe ra được bọn họ rốt cuộc có bao nhiêu người, và không thể xác định phương hướng tiến công của bọn họ.

“Tấn công!” Minh Huy ý thức được nguy hiểm đang rình rập, định bắn chết hai người Thẩm Mặc Sơ và Hứa Mộ Triều trước đã rồi tính sau.

Thế nhưng không còn kịp nữa.

Mười chiếc may bay cùng lúc bị pháo cối dưới mặt đất bắn phá, chưa đầy một phút, toàn bộ đều bị tiêu diệt. Hơn mười bóng người từ trong rừng cây nhanh thoăn thoắt nhảy ra, tựa như gió thu cuốn hết lá vàng, đánh gục tất thảy đám người máy còn sót lại kia. Minh Huy chỉ thấy mắt mình hoa lên, một gương mặt loài người xa lạ ập đến, ngay sau đó, trước mắt đột nhiên tối sầm lại, bên tai vang lên một tiếng nổ vang trời, trước khi mất đi ý thức, Minh Huy cũng kịp nhận ra con chip gắn trên người mình đã bị tấn công ngay nơi trí mạng.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi trước lúc tất cả những việc này xảy ra, có một bóng người cao lớn nhanh thoăn thoắt từ trong rừng cây vọt ra, lao về phía hai người Thẩm Mặc Sơ và Hứa Mộ Triều đang nằm trên mặt đất.

Trong bộ quần áo màu đen, gương mặt điển trai của anh bị ánh nắng chói chang bao phủ, rực rỡ đến nỗi không thể nhìn thẳng vào đó, vậy nhưng cũng giống như một tảng băng lạnh lẽo, bừng bừng sát khí.

Phía sau có người kinh hãi hô lên: "Nguyên soái, không thể tới đó được! Trên người cô ấy có bom."

Khi Hứa Mộ Triều thất bại trong lần bỏ trốn đầu tiên, quân tiếp viện của anh ngoài báo cáo với cấp trên vị trí của tổng bộ chỉ huy quân địch, còn báo cáo cả việc cô bị gài bom.

Nghe thấy tiếng kinh hô, vậy nhưng người đàn ông đó lại hoàn toàn không quan tâm, bước tới gần rồi dừng lại cách hai người Thẩm Mặc Sơ và hứa một triều vài bước, tựa hồ ở đó có một bức tường vô hình ngăn cách.

Anh không tiếp tục đi tới, cũng không có ý định tấn công, đơn giản chỉ vì anh đã nhìn thấy Hứa Mộ Triều.

Người đàn ông kia, người đàn ông đã đoạt mất sự trinh trắng của cô, lúc này lại hệt như một con dã thú đè chặt lên người cô, hút từng ngụm máu đỏ thắm. Trong đôi mắt cô chỉ vương lại những tia sáng yếu ớt, còn mang chút ý cười nhàn nhạt. Một tay cô thậm chí còn quàng lên người gã đàn ông ấy, nhẹ nhàng vỗ về, như thể một người mẹ đầy yêu thương đang trấn an đứa con trai vô tình lạc lối.

Mặc dù từ nhiều nguồn tin khác nhau mà Cố Triệt biết được Thẩm Mặc Sơ đã khôi phục lại tính người, thế nhưng anh vẫn không hiểu nổi tại sao lúc này anh ta lại muốn hút cạn máu của Hứa Mộ Triều, không cần biết đó là ai, cũng không màng tới bất cứ lí do gì.

Trong nháy mắt, Cố Triệt tiến đến phía sau Thẩm Mặc Sơ, giơ tay lên, chỉ cần cắm con dao này xuống, não của Thẩm Mặc Sơ sẽ lập tức văng ra ngoài, chết ngay lập tức.

Thế nhưng đúng lúc này, ánh mắt xinh đẹp của Hứa Mộ Triều lại khẽ chuyển động, cuối cùng cô cũng nhìn rõ khuôn mặt của người vừa mới tới.

Cô lặng lẽ ngắm nhìn anh, nhìn khuôn mặt cương nghị mà đẹp đẽ ấy. Trong lòng cô lúc này ngập tràn cảm xúc ngạc nhiên xen lẫn vui mừng.

Cuối cùng thì anh cũng tới.

Là anh thật sao?

Hứa Mộ Triều không thể phân định rõ đây rốt cuộc là ảo giác hay là sự thật, khi khuôn mặt điển trai, lạnh lùng trong trí nhớ kia xuất hiện thêm lần nữa, khi đôi mắt đã nhắm nghiền suốt một thời gian dài ấy lại kiên định mà thâm tình nhìn cô lần nữa, nước mắt cô bất giác tuôn rơi lã chã, cô cảm thấy có chết ngay lúc này cũng chẳng hề luyến tiếc, cảm thấy dù là chân trời góc bể hay núi đao biển lửa, bất cứ nơi đâu cô cũng chẳng nề xông pha.

"A Triệt…" Giọng nói của cô chỉ còn là những tiếng thều thào, thế nhưng anh lại có thể nghe thấy rõ ràng. Từ sâu trong nội tâm lạnh lùng, cương nghị của Nguyên soái lại có một loại cảm xúc dịu dàng trào dâng.

Anh chỉ liếc nhìn cô một cái, sau đó nhanh chóng quay qua Thẩm Mặc Sơ, ánh mắt chợt trở nên hết sức tàn nhẫn.

"Đừng giết anh ấy!" Hứa Mộ Triều gắng hết sức lực để hét lên.

Thế nhưng cô căn bản không nhìn rõ động tác của Cố Triệt. Chỉ trong vòng một giây sau đó, sức nặng trên người cô chợt biến mất, cả cơ thể cô bỗng trở nên nhẹ bẫng, rất nhanh đã rơi vào một vòng tay dịu dàng mà mạnh mẽ.

Không biết lấy sức từ đâu ra, Hứa Mộ Triều đột nhiên tỉnh táo trở lại. Xung quanh người qua người lại nhốn nháo, hỗn loạn, vậy nhưng cô lại chỉ nhìn thấy một mình anh, trên khuôn mặt trắng trẻo của anh lúc này, đôi mắt đen láy sâu thẳm rõ ràng mang theo nỗi khổ tâm riêng. Họ đang ở sát gần nhau, cô thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng trái tim anh đang… đập rộn ràng.

Bỗng nhiên cô như bừng tỉnh, ra sức giãy giụa. "Buông em ra! Có bom!"

"Đừng nói gì hết." Anh rất đau lòng nhưng lại chẳng thể nói ra, chỉ biết ôm cô thật chặt, thì thầm vào tai cô. "Bom đang được gỡ bỏ, vết thương cũng đang được xử lí, hắn ta không chết, em… có anh ở đây, em yên tâm."

Có anh ở đây, em không cần lo lắng gì nữa. Càng không cần phải nghĩ cách bảo vệ anh, bảo vệ những người khác.

Cô nghe thấy vậy thì yên lòng, thở hổn hển vài hơi.

Những chuyên gia gỡ bom và đội ngũ bác sĩ đứng đầu đại lục nhanh chóng hoàn thành công việc của mình rồi cáo lui. Đoàn người gấp rút quay đầu đi về hướng đông. Nguyên soái đi phía trước vẫn ôm cô trong lòng, những người còn lại cũng thức thời không tiến lên, chỉ lặng lẽ thay Nguyên soái giải quyết nốt những công việc đơn giản khác.

Hàng cây hai bên đường nhanh chóng bị bỏ lại ở phía sau, đoàn quân phải dốc hết sức lực, khó khăn lắm mới đuổi kịp được Nguyên soái lúc này đang chậm rãi thả bước. Mà Hứa Mộ Triều sau khi được uống thuốc cầm máu và truyền dịch, ngủ được khoảng mấy chục phút, lại lo lắng tỉnh giấc.

Cô ngước mắt nhìn anh. Vẻ mặt của anh vẫn lạnh lùng như thể núi có sập trước mặt cũng không mảy may suy chuyển, vậy nhưng thần thái so với lúc chìm sâu trong cơn hôn mê thì đã khá hơn nhiều. Chỉ là, đôi mắt với hàng mi đen dài trong có vẻ dịu dàng hơn trước vài phần.

Ngài Nguyên soái… của tôi…

Cô bỗng nhiên ngẩn ngơ, giơ tay, khẽ khàng nắm lấy cổ áo anh. "Anh điên rồi, một thân một mình chạy đến nơi này… thật là quá mạo hiểm!"

Cố Triệt không dừng chân cũng không hề giảm tốc độ, chỉ nhíu mày, nói: "Em mất nhiều máu lắm, nhắm mắt lại nghỉ ngơi đi, đừng nói gì nữa."

Nhưng sao cô có thể nghe lời được chứ, cô mơ hồ nhớ lại Thẩm Mặc Sơ từng nói, dù hành động loài người có nhanh đến mức nào đi nữa thì cùng lắm cũng chỉ có thể tiếp cận được ở cự li hai trăm kilômét ngoài vòng vây, vậy mà vị trí của bọn họ lúc này chỉ cách tổng bộ chỉ huy hơn mười kilômét… Anh đã chạy tới đây bằng cách nào vậy?

"Sao các anh… lại có thể xuyên qua được phòng tuyến của quân địch vậy? Căn bản là không thể nào…" Cô lẩm bẩm nói.

Cố Triệt cúi đầu nhìn cô chằm chằm. Cô chợt thấy trong đôi mắt trong veo như nước của anh ánh lên một tia sáng kì dị trước nay chưa từng có.

"Anh nói rồi, em im lặng đi." Anh cúi đầu, đôi môi lạnh băng trong nháy mắt đã sáp tới gần, có chút gượng gạo nhưng lại rất kiên quyết phủ lên đôi môi đã tái nhợt của cô.

Hứa Mộ Triều trợn tròn mắt, cảm nhận một cách rõ ràng hơi thở ấm áp của anh, một hành động thân mật trước nay chưa từng có.

Hứa Mộ Triều có cảm giác máu nóng toàn thân đều dồn lên đầu, mắt hoa lên, váng vất. Mà nụ hôn bất ngờ của Nguyên soái cũng giống như chính bản thân anh, rõ ràng là rất bình tĩnh cũng rất kiềm chế thế nhưng vừa tiếp xúc đã khiến cô cảm nhận được, phía sau vẻ bình tĩnh đó là sự nhiệt tình bị đè nén đã lâu.

Anh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt cô, lạnh lùng ra lệnh: "Nghe lời đó!"

Hứa Mộ Triều chỉ cảm thấy trong lòng ngập tràn sự ấm áp, ngọt ngào, vậy nhưng vẫn chất chứa cả sự chua chát, phức tạp không thể nói thành lời. Chính trong giây phút được anh ôm thật chặt trong vòng tay này, thứ cô nếm được chính là niềm hạnh phúc vô bờ của tình yêu đôi lứa.

Nguồn ebooks: http://www.luv-ebook.com

Mặt Hứa Mộ Triều nóng bừng, cô nghĩ nếu không phải bị mất máu quá nhiều thì chắc hẳn giờ này mặt mình đã đỏ ửng lên rồi. Vậy mà Cố Triệt vẫn giữ được dáng vẻ trầm ổn khuôn mặt trắng ngần chẳng thấy hồng lên chút nào.

Hứa Mộ Triều đột nhiên giơ tay lên, bắt lấy cổ áo anh, khẽ kéo một cái. Anh nhíu mày, sợ cô cố sức lại đụng tới vết thương, liền nghiêng đầu theo lực kéo của cô. Đôi môi mềm mại của cô lập tức ập tới, dịu dàng hôn lên môi anh.

Hàng mi dài của anh khẽ run rẩy, đôi mắt chợt mở to. Sau giây phút bị động ngắn ngủi, anh thở hổn hển rồi khẽ ngậm lấy vành môi cô, giành quyền chủ động, triền miên không dứt. Anh vừa mạnh mẽ lại vừa dịu dàng, không cho phép cô chống trả.

Một lát sau, đôi môi anh mới rời khỏi khuôn mặt nóng bừng của cô, sau đó anh càng ôm cô chặt hơn. Mà bước chân của anh không hề chậm lại, ánh mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, chỉ khác là khuôn mặt tuấn tú ấy rốt cuộc cũng ửng đỏ.

Hứa Mộ Triều dường như đã kiệt sức, không thể cố được nữa, cô nghe lời nhắm mắt lại, sau đó thở ra một hơi thật dài. "A Triệt, em nhớ anh."

Anh lúc đó lại chẳng hề hé răng. Một lúc lâu sau, khi Hứa Mộ Triều đang mơ màng muốn thiếp đi, lại nghe thấy bên tai vang lên giọng nói trầm ấm của anh.

Rõ ràng chỉ là một câu đáp lời đơn giản, nhưng anh lại dùng giọng điệu kiên định như thể đang thông báo đến toàn quân, vừa chậm rãi vừa hết sức sâu nặng: “Anh cũng rất nhớ em.”

Chương 75: Trở về đế đô

Các thiếu nữ đang độ xuân thì của đế đô nhiệt liệt hoan nghênh người đàn ông thứ hai khiến họ vô cùng ngưỡng mộ và mơ tưởng.

Sự việc này quả thật đã nằm ngoài dự liệu của mọi người. Khi Thẩm Mặc Sơ xuất hiện trên màn hình ti vi với hình dáng con người, tuyên bố với toàn thể đại lục rằng sẽ liên thủ với loài người để chống lại người máy, dân chúng đế đô được thể mừng rỡ reo hò không ngớt. Bên cạnh đó, vẻ điển trai, trầm lặng của anh ta cũng khiến không ít trái tim phụ nữ loài người… rung động.

Mà người đã bày ra việc để Thẩm Mặc Sơ tuyên bố trước bàn dân thiên hạ này không ai khác chính là Cố Linh. Cô ta không ngừng gióng trống khua chiêng thúc đẩy sức mạnh của dư luận, giống hệt như khi cố gắng xây dựng hình tượng tích cực cho Hứa Mộ Triều và thú tộc năm đó. Lúc này, trong đế đô, ai ai cũng biết đến Thẩm Mặc Sơ cùng số phận ngang trái của anh ta, kể cả người lớn tuổi đến đâu cũng không thể ngờ được rằng vị vua zombie từng giết người không gớm tay này hóa ra là một vị anh hùng can đảm, chính trực nhưng cũng không kém phần cô độc.

Năng lực chiến đấu của Thẩm Mặc Sơ có thể nói là sánh ngang với Cố Nguyên soái. Anh ta kêu gọi ba mươi vạn quân zombie trở về với chính nghĩa và trở thành đồng minh hùng mạnh nhất của loài người. Đại quân người máy đơn độc tác chiến nên liên tiếp bị đánh bại, minh chứng nền hòa bình của đại lục sắp được thiết lập.

Dư luận lúc này vẫn chia thành hai phe, phe phản đối vua zombie ngày nào cũng đến trước của phủ tổng thống và phủ nguyên soái biểu tình, yêu cầu phải xử tử anh ta. Phe ủng hộ thì mỗi ngày đều đến phủ nguyên soái với hi vọng được vị vua zombie lạnh lùng, tàn nhẫn đó liếc nhìn dù chỉ một lần. Hơn thế nữa, tình yêu của anh ta và nữ vương thú tộc Hứa Mộ Triều đã khiến cho không ít người cảm động đến rơi lệ.

Nghe nói hai người bọn họ từng chia cách rồi tái hợp nhiều lần. Anh ta đã không chỉ một lần xâm nhập vào nơi nguy hiểm, cứu cô thoát khỏi tay đám người máy độc ác. Bên cạnh đó,

cô cũng là một người phụ nữ chính nghĩa và can đảm, bất kể là lúc anh ta thức tỉnh hay trầm luôn, vẫn không hề rời bỏ. Đúng vào thời điểm quyết định thế cục của đại lục, tình yêu chân thành của cô đã làm vua zombie cảm động, khiến anh ta khôi phục nhân tính, trở về với con đường chính nghĩa…

"Cố Linh to gan lớn mật thật đấy!" Hứa Mộ Triều cầm tờ báo trên tay, ngạc nhiên đến độ khó có thể thốt nên lời. Hiện giờ, cả đại lục này đều cho rằng cô và Thẩm Mặc Sơ là một đôi.

Ánh mặt trời dịu dàng chiếu lên thảm cỏ, người đàn ông điển trai ngồi trên chiếc ghế đá trong hoa viên bật cười, nói: "Trông em có vẻ vui nhỉ?"

Hứa Mộ Triều cười. "Anh cũng thế."

Nửa tháng trôi qua, vết thương trên người cô và anh ta đã gần như khỏi hẳn. Thẩm Mặc Sơ mặc bộ đồ bệnh nhân trắng tinh, bên ngoài khoác thêm chiếc áo quân phục zombie màu đen tuyền, dưới ánh mặt trời, trong vẻ kiên nghị của một quân nhân, anh ta trông dịu dàng hơn thường ngày rất nhiều. Đôi mắt màu xanh biếc ánh lên vẻ bình tĩnh, như thể không có chút cảm xúc dư thừa nào.

Mà cũng đã nửa tháng rồi Hứa Mộ Triều không được gặp Cố Triệt.

Sau khi giải cứu hai người thoát khỏi vòng vây của người máy, Cố Triệt chỉ kịp vội vã dặn dò người hầu vài câu rồi lập tức tập trung vào việc chỉ huy toàn cục của cuộc chiến. Hứa Mộ Triều và Thẩm Mặc Sơ được đưa về đế đô và dưỡng thương trong điều kiện tốt nhất. Mà Thẩm Mặc Sơ vừa hồi phục đã lập tức tuyên bố với toàn đại lục rằng bắt đầu từ giờ phút này, quân đoàn zombie sẽ liên thủ với loài người chống lại người máy.

Dưới sự vây đánh của cả ba chủng tộc, quân đoàn người máy sau giai đoạn đầu trở tay không kịp, phải chuyển sang phòng bị thì nay đã ổn định hơn một chút. Là người máy nên bọn chúng không hề dao động cũng như không hề có cảm xúc gì khi gặp một đội quân lớn mạnh như vậy, vẫn vững vàng giữ đúng lập trường chiến đấu.

Thế nhưng những biến cố trong đêm hôm đó giống như một bước ngoặt, dưới sự chỉ huy toàn quyền của Cố Triệt, loài người nghiễm nhiên giành lại được thế cục, còn binh đoàn người máy đành co đầu rụt cổ thoái lui về khu vực phía bác của zombie.

Thắng lợi đã nằm trong tầm tay.

“Ở phủ nguyên soái mà anh lại mặc quân phục của zombie sao?” Hứa Mộ Triều lắc đầu. “Hành động này của anh càng làm đám người ái mộ kia điên cuồng hơn đấy!”

Thẩm Mặc Sơ cười lớn. “Anh phải tỏ thái độ cho họ thấy chứ.”

Cô hiểu, zombie là đồng minh của loài người chứ không hề phụ thuộc. Vì thế cho nên dù ở trong vùng đất của loài người, Thẩm Mặc Sơ vẫn mặc quân phục của zombie để thể hiện rõ thân phận của mình.

Hứa Mộ Triều hất cằm. “Anh nói xem, zombie cũng giống như thú tộc, đều là chủng tộc bị loài người khinh bỉ, sức chiến đấu của mỗi binh sĩ cũng mạnh mẽ hơn con người gấp nhiều lần, vậy tại sao em lại cảm thấy zombie còn bị khinh bỉ hơn cả thú tộc nhỉ?”

“Khinh bỉ ư?” Thẩm Mặc Sơ lắc đầu. “Anh không nghĩ như vậy. Chủng tộc zombie cho tới tận bây giờ vẫn luôn khiến loài người kinh sợ.”

“…” Được rồi, quả nhiên là có sự khác biệt về suy nghĩ và năng lực. Nếu năm đó Hứa Mộ Triều to gan hơn một chút, may mắn hơn một chút thì chưa biết chừng thú tộc đã trở thành đồng minh của loài người chứ không phải hoàn toàn quy thuận như bây giờ. Chẳng qua là năm đó, trong lúc đàm phán, đối với nền độc lập tự cường của thú tộc, người nào đó đã không một chút nhân nhượng, lại còn muốn cô phải lấy thân thể của mình ra để cầm cố. Thế mà chỉ vì tạm thời được tiếp quản quyền chỉ huy ba mươi vạn quân zombie thôi, cái gã đó lại có thể dễ dàng cùng Thẩm Mặc Sơ kí kết hiệp định đồng minh như thế… Thật bất công biết nhường nào!

Mà nếu như anh biết chuyện Thẩm Mặc Sơ đã làm với cô thì sẽ có phản ứng như thế nào nhỉ? Hứa Mộ Triều cảm thấy hơi lo lắng. Thực ra cũng không phải là cô không biết anh sẽ có phản ứng như thế nào, chỉ là cô không hiểu tại sao thái độ của anh đối với Thẩm Mặc Sơ vẫn bình thường như thế? Còn để anh ta ở lại phủ nguyên soái để trị thương nữa?

Thấy Hứa Mộ Triều thất thần, Thẩm Mặc Sơ liền cười, hỏi: “Em đang nghĩ đến Cố Triệt hả?”

Hứa Mộ Triều lập tức đỏ bừng cả mặt, không đáp lời.

Thẩm Mặc Sơ nhìn gương mặt cô ửng hồng dưới ánh nắng ấm áp, nhất thời cũng không biết phải nói gì, chỉ cảm thấy thời gian dường như đã ngừng trôi. Sau một thời gian sống chết có nhau, người có thể bảo vệ được cô vẫn không phải là anh ta.

Anh ta ngẩng đầu, nhìn về bầu trời phía tây, nơi đó là lãnh địa của zombie, lãnh địa của anh ta. Từ vùng đất của loài người nhìn về, nơi đó như bao phủ bởi một màu xanh trong bạt ngàn, yên bình mà tốt đẹp.

Thẩm Mặc Sơ cảm thấy vô cùng hối hận, bởi anh ta đã không thể chết vì cô.

"Mấy ngày nữa, anh sẽ trở về lãnh thổ zombie của mình." Anh ta nhìn cô chăm chú. "Em chú ý giữ gìn sức khỏe nhé!"

Hứa Mộ Triều gật đầu. "Ừm, đây là lần đầu tiên Nguyên soái của loài người và vua zombie liên thủ đấy nhỉ? Đúng là khiến người ta phải mỏi mắt chờ đợi mà!"

"Hắn đã buông tha cho chúng ta." Thẩm Mặc Sơ lẳng lặng nói.

"Đúng vậy. Đời người quả là một ván cờ kì lạ." Hứa Mộ Triều nói. "Một người máy vốn lạnh lùng, tàn nhẫn, thế mà lại có lúc mềm lòng. Mà loài người và chúng ta cũng không thể đuổi giết hắn đến cùng."

Nếu đối tượng khiến hắn mềm lòng là em, vậy thì có gì là kì quái đâu. Thẩm Mặc Sơ nghĩ vậy, sau đó anh ta nhướng mày nhìn cô, nói: "Khi nào thì em trở lại tiền tuyến?"

Hứa Mộ Triều để lộ vẻ ngượng ngùng hiếm có. "À, chắc là… cũng sớm thôi."

Thực ra ngày hôm qua, cô đã nhờ người hầu cận do Cố Triệt phái tới nói lại với anh rằng thương thế của mình đã hoàn toàn hồi phục, muốn được ra tiền tuyến để giúp anh một tay. Kết quả là sáng nay, cô nhận được một cuộc gọi video ở tiền tuyến truyền về, trên màn hình là gương mặt lạnh lùng đang khẽ nhíu mày của anh. "Ba ngày sau."

"Hả?"

"Ba ngày sau anh về. Nếu kiểm tra thấy không có vấn đề gì thì anh sẽ để em trở lại tiền tuyến."

Người đàn ông ấy từ đầu đến cuối đều cau mày, vẻ mặt hết sức nghiêm túc, trong lúc nói chuyện với cô còn nhận hai cuộc điện thoại và hạ ba mệnh lệnh. Chỉ là khi chuẩn bị cúp máy, chợt nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của Hứa Mộ Triều thì anh có vẻ hơi ngạc nhiên. "Sao vậy?

Khó chịu ở đâu sao?”

“Đâu có.” Hứa Mộ Triều dở khóc dở cười. Chỉ vì câu “kiểm tra thấy không có vấn đề gì” vu vơ ấy đã khiến cô suy nghĩ linh tinh, tim đập nhanh, hơi thở dồn dập. Thế nhưng cô biết, anh chắc chắn không nghĩ tới chuyện đó đâu…

Càng nghĩ mặt càng nóng bừng bừng, Hứa Mộ Triều lập tức chuyển chủ đề, nói với Thẩm Mặc Sơ: “Cố Linh nói bậy nói bạ, bịa chuyện bôi xấu chúng ta chỉ vì lợi ích của Cố thị. Với tính cách của cô ấy, e là còn quấy rầy anh nhiều hơn nữa, thế nhưng cô ấy cũng không phải là người xấu.”

“Anh biết.” Thẩm Mặc Sơ gật đầu. “Người nên lo lắng là cái cô Cố Linh đó mới đúng, anh nghĩ người của Cố Triệt sắp đuổi giết cô ấy đến nơi rồi.”

“…”

“Còn nữa, em nhất định phải bảo trọng.” Ánh mắt anh ta trở nên sâu xa. “Con đường để em và Cố Triệt được ở bên nhau chắc cũng không dễ đi chút nào.”

“Vâng.” Hứa Mộ Triều gật đầu. “Cố thị cũng thật thú vị. Khi Cố Triệt hôn mê, bọn họ không tiếc từ bỏ anh ấy. Bây giờ anh ấy nắm giữ quyền lực, bọn họ lại muốn cản trở em và anh ấy thành đôi, không tiếc lợi dụng dư luận để kéo em và anh lại với nhau.”

“Có chuyện gì thì nhớ tìm người anh trai này nhé.” Anh ta mỉm cười. “Nếu Cố Triệt đối xử với em không tốt, ba mươi vạn quân zombie nhất định sẽ giúp em đòi lại công bằng.”

“Ồ…” Nơi trái tim cô ngợp đầy cảm giác ấm áp, nhìn gương mặt điển trai với hàng mi cong dài của Thẩm Mặc Sơ, trong lòng có nhiều điều muốn nói mà lại không thốt nên lời.

Cô còn có thể nói gì được đây? Cô lựa chọn Cố Triệt, vận mệnh cũng lựa chọn Cố Triệt. Còn Thẩm Mặc Sơ, lại trở về với lãnh địa của zombie. Cô không hiểu về tình yêu, càng không hiểu thứ tình cảm mà anh ta dành cho mình là gì. Mấy tối nay, trong đầu cô lúc nào cũng hiện lên hình ảnh khi hai người sắp chết, cô nói anh ta không thể cứ thế bỏ lại ba mươi vạn quân zombie mà ra đi được, anh ta chỉ khẽ mỉm cười, lời nói nhẹ tựa lông hồng: “Vậy thì đành bỏ lại thôi.” Câu nói đó khiến cô đau lòng khôn nguôi.

Thế nhưng khi nhìn thấy gương mặt luôn kiên định lại ẩn chứa sự hổ thẹn của Thẩm Mặc Sơ, nhìn thấy anh ta bỏ qua sự ngang tàng vốn có mà biểu lộ tình cảm với mình, thấy anh ta

vừa bình thản vừa dịu dàng đặt bản thân vào vị trí "anh trai", Hứa Mộ Triều cảm thấy cô và anh ta chẳng khác gì nhau, đều mang trong tim vị chua chát khó tả.

Có lẽ sau này không gặp nhau nữa sẽ tốt hơn.

Không gặp, anh ta vẫn là một vị vua zombie uy chấn đại lục, là người anh hùng được toàn thể phụ nữ đế đô đem lòng ngưỡng mộ, là chỗ dựa của ba mươi vạn quân zombie hùng mạnh. Anh ta sẽ ở trong thế giới của riêng mình, trả nợ tội nghiệt mình gây ra, cứu vớt những sinh linh vô tội, công thành danh toại.

"Có điều… người như anh ta…" Thẩm Mặc Sơ nhớ lại, sau khi tỉnh dậy từ cơn hôn mê, anh ta đã có một cuộc trò chuyện bí mật với Cố Triệt. "… sẽ chẳng bao giờ đối xử không tốt với em."

"Sao anh lại nói vậy?" Hứa Mộ Triều không kìm được hỏi.

"Ngày đó, sau khi bàn xong chuyện quân sự, anh đã hỏi anh ta vì sao lại không giết anh, còn cứu anh nữa." Thẩm Mặc Sơ nói. "Chuyện anh mất kiềm chế mà làm với em đêm đó, anh ta cũng biết cả rồi."

"Anh ấy biết? Anh ấy nói là anh ấy biết sao?"

"Không cần phải nói ra miệng." Thẩm Mặc Sơ lắc đầu. "Ánh mắt của anh ta nói cho anh biết rằng anh ta đã thông suốt mọi chuyện."

"Vậy anh ấy đã nói những gì?" Cô nôn nóng hỏi.

Thẩm Mặc Sơ nhớ lại ngày đó, sắc mặt Cố Triệt vừa lạnh lùng vừa buồn thương – biểu cảm này, Thẩm Mặc Sơ chẳng còn thấy lạ, bởi rất lâu trước đây, khi nhìn thấy Hứa Mộ Triều bị Minh Hoằng uy hiếp, anh ta đại khái cũng giống như vậy.

Biểu cảm đó đã nói cho Thẩm Mặc Sơ biết, Cố Triệt sẽ không chút do dự giết chết bất cứ kẻ nào, nếu kẻ đó dám chạm đến Hứa Mộ Triều dù chỉ là một cái móng tay. Bởi vì Thẩm Mặc Sơ lúc trước cũng từng nghĩ như vậy.

Người phụ nữ mà anh ta yêu thương, nữ thần của anh ta, sao có thể để cho người khác mặc sức làm nhục?

Mà khi Cố Triệt nhắc tới ba chữ "Hứa Mộ Triều", ánh mắt của vị Nguyên soái loài người vốn đang ngợp đầy sát khí bỗng trở nên bình thản như sóng nước. Anh nói: "Cô ấy nguyện ý chết vì anh, thế nên tôi tạm thời không giết anh."

Chỉ là tạm thời mà thôi.

Vua zombie, anh sẽ không bất tử được mãi đâu. Ngày Hứa Mộ Triều qua đời, bất kể Cố Triệt tôi còn sống hay đã chết, cũng sẽ có người tới lấy mạng anh. Người mà Cố Triệt tôi muốn giết, không một ai còn sống sót trên cõi đời này.

Thẩm Mặc Sơ ngẩng đầu, nhìn sâu vào mắt Hứa Mộ Triều. "Anh ta nói nếu anh ta giết anh, em sẽ rất đau khổ, thế nên đã tha cho anh. Mộ Triều, cũng vì nguyên nhân đó mà anh cũng đã không giết anh ta."

Bởi vì em lựa chọn anh ta, nên vua zombie anh mới buông tha người con gái duy nhất mà anh yêu trong suốt một trăm năm qua, cũng sẽ không xuống tay với người đàn ông đã cướp em khỏi lòng bàn tay anh. Bởi vì, anh không muốn thấy em đau khổ. Sau khi trăm tuổi, chúng ta đều sẽ phải xuống địa ngục, lúc đó, anh sẽ không nhường em cho ai nữa.

Hứa Mộ Triều liếc nhìn vẻ mặt bình tĩnh mà trầm lắng của Thẩm Mặc Sơ, cuối cùng chỉ đành cúi đầu, khẽ gọi một tiếng: "Anh trai…"

Chương 76: Dưới ngọn đèn ấm áp

Ánh nắng ấm áp bao phủ cả thành phố rộng lớn, những con đường thẳng tắp ngăn nắp, sạch sẽ, không vương chút bụi trần. Một chiếc xe hơi sang trọng lẳng lặng tiến vào trong sân phủ nguyên soái, dừng lại dưới tòa nhà nơi Nguyên soái nghỉ ngơi, đội quân cảnh vệ xếp thành hai hàng dài đều tăm tắp, cung kính hành lễ. Từ trong ô tô bước ra một đôi giày da đen bóng, vững vàng giẫm xuống mặt đất.

Nhìn gần hơn, chỉ thấy trên chiếc áo quân phục màu xanh đậm phẳng phiu là quân hàm nguyên soái hình chim ưng bằng kim loại chói lóa. Khuôn mặt anh tuấn, lạnh lùng, trắng ngần khẽ ngẩng lên, ánh mắt trong veo ánh lên nét trầm mặc mà kiên định, giống hệt như phong thái vốn có của anh.

Hứa Mộ Triều đứng trước cửa sổ tầng hai, nhìn theo bóng dáng Cố Triệt bước vào tòa nhà, không hiểu sao mặt cô lại nóng bừng lên.

Sau cái ngày khổ sở chạy trốn ấy, lúc tỉnh lại, Hứa Mộ Triều đã thấy mình đang ở đế đô. Mà trong khoảng thời gian hơn nửa tháng nay, cô và anh chỉ liên lạc với nhau đúng hai lần. Bây giờ rốt cuộc thì anh cũng có thời gian rảnh rỗi để trở về đế đô, cô rất muốn chạy ngay xuống lầu, đứng trước cửa nghênh đón anh, thế nhưng trái tim lại đập thình thịch không ngừng, cô cảm thấy vô cùng bối rối, đến nỗi khi nhìn anh bước tới gần tòa nhà, cô chỉ biết đỏ mặt, đứng im tại chỗ.

Vẻ mất tự nhiên này giống như là đang giả bộ vậy, thế nhưng cô thực sự không biết phải đối mặt với anh như thế nào. Nhờ có vòng ôm và nụ hôn trước ranh giới sống chết ngày hôm ấy mà hai người từ cấp trên cấp dưới đã trở thành người yêu của nhau… Dù sao thì cô cũng không thể tự nhiên như trước được.

Hứa Mộ Triều ơi Hứa Mộ Triều, ngươi cũng coi như đã tung hoành nhiều năm, vậy mà vẫn có lúc ngượng ngùng, căng thẳng đến thế sao? Cô không khỏi tự vấn lòng mình.

Ngoài cửa khẽ vang lên tiếng bước chân đều đều, nhịp tim của Hứa Mộ Triều cũng vì thế mà dồn dập hơn. Một bóng người xuất hiện, thế nhưng đó lại là người hầu riêng của cô.

"Khụ khụ… Thiếu tướng Hứa, Nguyên soái gọi cô đến…"

Hứa Mộ Triều liền đứng phắt dậy như một cái lò xo.

"… Đến dự hội nghị quân sự ạ." Người hầu vội nói hết câu.

Hứa Mộ Triều liếc nhìn người hầu, nở một nụ cười gượng gạo, cô che giấu vẻ căng thẳng khó kiềm chế trên gương mặt mình. Trời đất quỷ thần ơi, mấy ngày gần đây cô còn nhớ anh nhiều hơn trước, tình hình chiến sự nơi tiền tuyến đã nắm chắc trong tay trăm phần thắng, còn cần tổ chức mấy cái hội nghị quân sự chết tiệt đó làm gì nữa? Cô cứ tưởng sau khi trở về, anh sẽ đến gặp cô trước tiên rồi hai người hàn huyên cả buổi chứ? Ai ngờ tư tưởng vẫn luôn đau đáu trong lòng anh, được anh ưu tiên số một lại chính là quân sự, chứ không phải cô.

Có vẻ như nhận ra sự ngượng ngùng của Hứa Mộ Triều, người hầu dẫn đường phía trước vẫn luôn im lặng, lúc này đột nhiên lên tiếng: "Thiếu tướng Hứa có vừa lòng với điều kiện sinh hoạt ở đây không ạ?"

Hứa Mộ Triều vội vàng nở nụ cười, nói: "Điều kiện ở đây rất tốt, tôi vô cùng hài lòng." Nói thật là trong suốt một trăm năm qua, cô chưa từng được hưởng thụ sự đãi ngộ nào tốt như vậy. Đồ ăn hằng ngày đều là những thứ cao lương mĩ vị; mỗi ngày đều có người mang tới những bộ trang phục và trang sức hợp mốt, xa xỉ bậc nhất đế đô để cô lựa chọn; khi vết thương gần như đã khỏi hẳn, ngày nào cô cũng được người hầu sắp xếp cho những hoạt động khác nhau, ví dụ như thăm quan danh lam thắng cảnh của đế đô, thăm quan kho vũ khí cơ mật, thậm chí còn mang tới cho cô những video phim bộ mới nhất và hấp dẫn nhất thời điểm hiện tại, để cô không có lúc nào cảm thấy buồn chán.

"Vâng." Người hầu gật đầu như thể đó là lẽ tự nhiên. "Bởi vì trước khi rời đi, Nguyên soái chỉ dặn dò một câu: "Hãy giành cho cô ấy những gì tốt nhất!"."

"… Ha ha." Hứa Mộ Triều phát hiện, từ sau khi cô và Cố Triệt rơi vào một mối quan hệ mờ ám, những người hầu bên cạnh anh, đám người Tạ Mẫn Hồng, tựa hồ cũng biến niềm vui thành hành động cụ thể, vào những thời điểm thích hợp, bọn họ đều giúp cô và anh có điều kiện bồi dưỡng tình cảm với đối phương.

"Anh này, có việc này tôi đã muốn hỏi từ rất lâu rồi." Cô nhìn người hầu cận trẻ tuổi mà lúc nào cũng âm trầm trước mặt. "Mặc dù tôi sẽ không vì thái độ của những người khác mà thay đổi suy nghĩ của mình, thế nhưng dù sao tôi cũng là bán thú, Cố thị không hề muốn tôi ở bên cạnh Cố Triệt. Vậy tại sao các anh lại đối xử với tôi tốt như vậy?"

Người hầu mỉm cười. "Thiếu tướng, chúng tôi đều theo chân Nguyên soái đã nhiều năm. Ngày ấy quá lặng lẽ và cô đơn. Nếu như có Thiếu tướng làm bạn cùng, Nguyên soái nhất định sẽ vui hơn nhiều."

Ồ… Hóa ra mọi người đều lầm tưởng là anh không hề có thất tình lục dục[1], nên chỉ cần anh hơi động lòng, chỉ cần đó là một người phụ nữ, thì mọi người đều vội vã gán ghép, mong muốn khơi dậy bản năng ẩn sâu trong con người anh.

[1] Thất tình lục dục là bảy thứ tình cảm biểu lộ ra bên ngoài và sáu việc ham muốn của con người. Thất tình là bảy thứ tình cảm mà mỗi chúng ta đều có như: vui mừng, giận dữ, buồn bã, vui vẻ, yêu thương, ghét và ham muốn, hay nói cách khác là hỉ, nộ, ai, lạc, ái, ố và dục. Lục dục là sáu điều ham muốn đã trở thành thói quen khó sửa đổi: Sắc dục – thấy các sắc xanh, vàng, đỏ, trắng, và hình sắc nam nữ rồi tham đắm vào đó. Hình mạo dục – thấy hình dung đoan chính, tướng mạo tốt đẹp mà sinh lòng tham đắm. Uy nghi tư thái dục – thấy tướng đi, đứng, nằm ngồi, nói cười mà sinh lòng ái nhiễm. Ngữ ngôn âm thanh dục – nghe tiếng nói trau chuốt êm ái thích ý vừa lòng, giọng ca lánh lót, tiếng nói dịu dàng mà sinh lòng yêu mến. Tế hoạt dục – thấy da thịt của nam nữ mịn màng, trơn láng mà sinh lòng yêu mến. Nhân tượng dục – thấy hình nam nữ dễ thương mà sinh lòng mê đắm.

"Tình cảm mọi người dành cho anh ấy đúng là không còn lời nào để miêu tả… Nói cách

khác, kể cả đó là một con thú cái thuần chủng thì mọi người cũng vui mừng ủng hộ sao?"

"Khụ khụ… Thiếu tướng, tới phòng họp rồi ạ."

Cánh cửa tự động từ từ mở ra, quanh chiếc bàn tròn trong phòng họp đã chật kín người ngồi. Người ở vị trí đối diện cánh cửa chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn cô bằng ánh mắt trầm lắng, chất chứa nhiều tâm sự. Rõ ràng chỉ là một ánh nhìn bình thường, thế nhưng lại có thể khiến cho mặt Hứa Mộ Triều đỏ bừng lên.

Cảm giác này…

Không nắm tay, không ôm cũng không hôn, chỉ là một cái nhìn thoáng qua, thế mà cũng có thể khiến người ta cảm thấy hạnh phúc đến vậy.

Hứa Mộ Triều vội dời mắt đi. Trong phòng họp đều là người quen, Quan Duy Lăng, Tạ Mẫn Hồng, ngài Thủ tướng, cùng vài người thân tín trong giới chính trị của Cố Triệt. Ai cũng là những nhân vật tiếng tăm lẫy lừng của đế đô. Chỉ là khi nhìn thấy Hứa Mộ Triều đến gần, mọi người không chào hỏi cô xã giao như trước, thay vào đó là nụ cười mỉm, trong ánh mắt ngợp đầy vẻ trìu mến.

Chắc hẳn mọi người đều hiểu hàm ý bên trong nụ cười đó.

Hứa Mộ Triều cúi gằm mặt, tới ngồi xuống bên cạnh Tạ Mẫn Hồng. Tạ Mẫn Hồng cười tươi, vươn cánh tay ra, như thể vô tình chắn ngang chỗ trống bên cạnh mình. "Chỗ ngồi của cô ở bên kia kìa."

Cô nhìn theo ngón tay của anh ta, Cố Triệt cũng ngước mắt nhìn cô.

Áo khoác quân nhân mở ra, để lộ chiếc áo sơ mi trắng tinh sạch sẽ bên trong, càng làm tôn lên khuôn mặt trắng trẻo của anh. Một tay anh khoác lên lưng chiếc ghế trống bên cạnh, tay kia rảnh rang chống lên mặt bàn, như thể đang mở rộng vòng tay chào đón cô.

Cô thoáng nhớ tới nụ hôn mãnh liệt của anh hôm đó, cả hơi thở ấm áp khi anh thì thầm bên tai cô rằng anh cũng rất nhớ cô… Mặt cô thực sự muốn… bốc hỏa.

Thế nhưng Hứa Mộ Triều vốn là người "càng căng thẳng không chịu nổi thì càng tỏ ra bình tĩnh lạ thường", bàn tay đang túm chặt góc váy khẽ buông lỏng, cô bước những bước rất nhẹ

tới bên cạnh Cố Triệt, ngồi xuống, khoanh tay, nhìn mọi người một lượt với khí thế bức người. "Bắt đầu đi."

Mọi người vô cùng sửng sốt, câu này vốn nên để Cố Triệt nói mới đúng, bởi trước đây, mỗi cuộc họp đều được bắt đầu bằng ánh mắt lạnh lùng cùng câu nói "bắt đầu đi" của ngài Nguyên soái.

Vậy mà… hôm nay lại có người vì bối rối quá mà đã vượt cả quyền của Nguyên soái. Theo lí mà nói thì Nguyên soái phải tỏ ra bực bội vì bị xúc phạm mới đúng, thế nhưng anh lại có vẻ dịu dàng hơn cả lúc trước khi người nào đó chưa tới…

Bầu không khí của hội nghị quân sự nắm giữ sự sống chết của hàng nghìn, hàng vạn con người vốn vẫn luôn lạnh băng, căng thẳng, hôm nay lại có vẻ ôn hòa hơn…

Quan Duy Lăng thông báo tình hình quân sự mới nhất. Chiến dịch tiền tuyến lại thành công tiêu diệt hơn ba vạn quân người máy, bao vây đội quân chủ lực của Minh Hoằng. Ngài Thủ tướng báo cáo với Cố Triệt hướng đi mới nhất của giới chính trị đế đô, khắp nơi đều reo hò mừng rỡ, muôn dân mong mỏi chiến thắng cuối cùng. Gần như trở thành người đầu tiên thống nhất đại lục trong vòng một trăm năm qua, tiếng tăm của Cố Triệt lúc này đã đạt đến đỉnh cao trước nay chưa từng có.

Tạ Mẫn Hồng báo cáo cách xử lí những kẻ phản bội và đối địch với Cố Triệt trong thời gian anh hôn mê. Phần lớn đều được đọc lướt qua. Cố Triệt vẫn luôn trầm mặc đột nhiên hỏi một câu: "Còn Cố Linh?"

Tạ Mẫn Hồng lập tức đáp lời: "Những bản tin đó đều đã được gỡ xuống, toàn bộ lực lượng truyền thông của cô ấy đều không ai dám lên tiếng. Cố thị cũng đã ngỏ lời xin lỗi, từ giờ sẽ không vô cớ can thiệp nữa."

Cố Triệt im lặng trong chốc lát, hờ hững liếc mắt nhìn Hứa Mộ Triều, không lên tiếng.

Hứa Mộ Triều ngước lên, nhìn Tạ Mẫn Hồng, nở nụ cười. "Cảm ơn anh."

Tạ Mẫn Hồng vốn thân thiết với cô từ lâu, nở nụ cười chân thành, nói: "Là Cố Linh không màng tới sống chết."

Hội nghị quân sự của Cố Triệt trước giờ vẫn luôn nhanh gọn mà đạt được hiệu quả cao, chỉ nửa tiếng sau, Quan Duy Lăng đã tuyên bố kết thúc hội nghị. Lúc này đã là chạng vạng, mọi

người đứng dậy rời khỏi phòng, đội ngũ người hầu ở ngoài cửa tươi cười chào hỏi rồi đưa mọi người tới phòng ăn dùng bữa.

Hứa Mộ Triều do dự không biết có nên đi ra cùng mọi người không. Vậy nhưng hình như đi cùng mọi người cũng không được mà ở lại với Cố Triệt cũng chẳng xong. Cô rất muốn ở một mình với Cố Triệt nhưng lại không biết phải đối diện với anh như thế nào.

Hứa Mộ Triều khẽ liếc mắt qua, trên tay Cố Triệt vẫn đang cầm một tập tài liệu, đó chính là tài liệu mà ngài Thủ tướng vừa đưa lên, anh tựa hồ rất chuyên tâm nghiên cứu, không hề có ý muốn đứng dậy.

Haizz… Thôi được rồi. Hứa Mộ Triều đành đứng lên.

Thế nhưng không thể rời đi được.

Bởi bàn tay phải của cô đã được một bàn tay ấm áp lặng lẽ bao trùm, nắm chặt, trầm mặc mà kiên định, không cho cô thoái lui.

Người cuối cùng rời khỏi phòng là Tạ Mẫn Hồng, anh ta quay đầu nhìn hai người, lẳng lặng mỉm cười, chủ động ấn chốt cánh cửa bên ngoài, cửa tự động từ từ khép lại. Người hầu nhìn đám người vừa rời đi rồi đứng nguyên tại chỗ, lặng lẽ chờ đợi.

Hứa Mộ Triều đứng, còn anh ngồi. Mặt cô đỏ như gấc, còn tim thì đập như trống dồn. Cô cúi đầu nhìn anh, anh quẳng tập tài liệu lên bàn, ngẩng đầu nhìn cô.

Dưới ánh đèn, khuôn mặt điển trai, kiên nghị trong bộ quân phục phẳng phiu, nghiêm túc ánh lên nét cương nghị của một quân nhân. Còn ánh mắt lúc nào cũng lạnh lùng của anh, bây giờ lại trở nên dịu dàng, lấp lánh không gì tả xiết.

Anh cũng không phải là người không biết nói những lời tình tứ. Hai người yên lặng nhìn nhau chừng hai phút, sau đó Cố Triệt đứng lên, giơ tay, cúi đầu, lẳng lặng ôm cô vào lòng.

Kề sát vào chiếc áo sơ mi trắng tinh sạch sẽ của anh, bên tai là tiếng tim đập trầm ổn mà mạnh mẽ của anh, vẻ căng thẳng của Hứa Mộ Triều bất giác tan thành mây khói, thay vào đó là một cảm giác ấm áp, thoải mái lan tỏa khắp cơ thể.

Hồi lâu sau, cô ở trong lòng anh, ngẩng đầu lên, hỏi: “Đi ăn tối thôi?”

“Ừ.” Anh khẽ đáp một tiếng. Cô nhoẻn miệng cười, kéo tay anh đi ra ngoài cửa. Anh lại cứ đứng sững tại chỗ, khẽ kéo tay cô lại.

Cô đang mặc một chiếc váy dài. Khi thân hình mềm mại, nhỏ nhắn trong chiếc váy voan mỏng nhẹ, phiêu dật trở lại trong lòng anh, anh không chút do dự, đưa tay nắm lấy cằm cô, cúi xuống hôn.

Không hề giống với sự kiềm chế hôm đó, lúc này hai người đã buông bỏ tất cả gánh nặng ngăn cách trái tim mình. Nụ hôn của Cố Triệt hết sức kiên nhẫn, cũng vô cùng mãnh liệt. Hứa Mộ Triều chắc chắn là anh chưa có kinh nghiệm nên mới dùng sức nhiều như vậy, khiến môi và lưỡi cô bắt đầu trở nên tê dại. Thế nhưng sự si tình vốn ẩn sâu trong con người anh lúc này đã bùng phát, không cho phép anh dừng lại. Cố Triệt cứ thế mặc sức hôn, cho đến khi Hứa Mộ Triều phải thở hổn hển, đầu óc choáng váng. Khi Hứa Mộ Triều khẽ mở mắt ra, nhìn thấy hàng mi cong dài trên sống mũi cao của anh hơi rung động, trái tim cô cũng theo đó mà trở nên mềm nhũn, đập dồn dập.

Hứa Mộ Triều cảm thấy mình không thở nổi nữa, muốn nghiêng đầu tránh né nụ hôn của anh, ai ngờ anh lại đặt một tay giữ chặt gáy cô, khiến cô không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể tiếp tục “thưởng thức” nụ hôn nóng bỏng của anh.

Không biết đã bao lâu trôi qua, đúng là chẳng ai còn màng tới thời gian nữa.

Anh buông cô ra, trong đôi mắt kiên nghị lúc này đã xuất hiện một tia ham muốn.

Cô vẫn ở trong lòng anh. Nữ tướng khát máu, dũng mãnh thường ngày, lúc này lại trở nên hiền dịu, hai gò má ửng hồng, ánh mắt ngây thơ, long lanh ánh nước. Anh đưa tay ve vuốt khuôn mặt mịn màng của cô, cất giọng khàn khàn trước nay chưa từng có: “Mộ Triều, anh thực sự rất vui.”

Mà ở phương diện nào đó, Hứa Mộ Triều rõ ràng có kinh nghiệm hơn anh nhiều, thế mà khi kề sát vào anh, cô lại hoàn toàn không nghe thấy lời tỏ tình hết sức chân thành này. Bởi vì lúc này cô đang vô cùng hoảng sợ khi cảm nhận được sự thay đổi rõ rệt của cơ thể anh.

Thấy cô không tập trung, anh khẽ nhíu mày. “Em sao vậy?”

“À, không sao!” Cô nhanh nhẹn đáp lời, nhân lúc anh buông lỏng vòng tay, cô liền lùi về phía sau nửa bước, thở phào một hơi.

Cố Triệt nhìn cô, không lên tiếng, tựa hồ không nhận thấy điều gì đó đang thay đổi bên trong cơ thể mình.

Hứa Mộ Triều lần đầu tiên phát hiện Cố Triệt cũng sẽ có… phản ứng bình thường đó của đàn ông, điều này nghĩ thế nào cũng cảm thấy có chút sợ hãi. Mặc dù đối với cô, Cố Triệt đã không còn là một "vị thần", thế nhưng ngài Nguyên soái vốn luôn lạnh lùng băng giá lại đột nhiên có những phản ứng này thật khiến cô không khỏi có cảm giác thiên thần của mình đã bị vấy bẩn.

Cô chưa bao giờ thấy ngượng ngùng như vậy, liền kéo anh ra phía cửa. "Đi thôi, tới muộn là không còn đồ ăn nữa đâu."

Anh nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô thì cũng đành để cô kéo đến phòng ăn, tay kia lại âm thầm cài lại cúc áo khoác, che giấu sự biến đổi trên cơ thể mình.

Đi tới gần hành lang phòng ăn vắng vẻ, Hứa Mộ Triều lập tức buông tay anh ta, đi đằng sau anh. Anh cũng sải bước đi tới, ngồi vào vị trí. Các tướng lĩnh sớm đã ngồi xung quanh bàn ăn, chỉ chừa lại hai ghế chủ trì cho hai người.

Chiến sự ngày hôm nay hết sức thuận lợi, quốc sự lại bình yên, ai nấy đều vui vẻ, trò chuyện rôm rả, thỉnh thoảng còn cười rộ lên.

Thế nhưng mọi người cũng rất thức thời, mới hơn bảy giờ đã vội vã xin cáo lui.

Người hầu đi trước dẫn đường, hai người Cố Triệt và Hứa Mộ Triều rời khỏi phòng ăn. Người hầu đề nghị hai người nên tản bộ trong vườn hoa cho thoải mái, Hứa Mộ Triều không nói gì, Cố Triệt gật đầu đồng ý.

"Cảnh trong vườn si rất đẹp, Thiếu tướng Hứa còn chưa ghé qua nơi đó, có thể tới vườn si ngắm cảnh một chút." Người hầu cung kính đưa ra ý kiến rồi đưa hai người đến trước cổng vườn hoa, sau đó không đi theo nữa.

Vào trong vườn si, Hứa Mộ Triều nhìn ngắm khắp nơi, cảm thấy hơi thất vọng. Cảnh ở đây đẹp thật đấy, kiến trúc đình các, cây cối hoa cỏ đều hết sức hư ảo. Vậy nhưng trong bóng tối đen như mực này, chỉ có mấy ngọn đèn đường thưa thớt, cô chẳng thể nhìn rõ bất cứ thứ gì.

"Hệ thống chiếu sáng trong phủ không phải là rất tốt sao?" Cô lẩm bẩm. "Chẳng lẽ đây là khu phong cảnh nên không cần đến đèn đóm gì?"

Cố Triệt tựa hồ không nghe thấy lời cô nói, nhìn về phía chiếc ghế đá giả cổ đặt dưới ngọn đèn tỏa ánh sáng êm dịu đằng trước, bên cạnh đó là một hồ nước xanh, cảnh đẹp nên thơ hết sức động lòng người.

"Ra đằng kia ngồi đi." Anh nói với giọng như ra lệnh cho quân đội.

"Ừm." Trong bóng đêm tĩnh lặng, mọi cảnh vật đều nhuốm vẻ hư ảo, Hứa Mộ Triều bị bóng đêm dịu dàng này làm cho hơi thất thần.

"Em mặc chiếc váy này…" Ngồi sóng vai bên nhau, hơi thở của anh tựa hồ phả lên vành tai cô. "Rất đẹp."

"Người hầu mang tới cho em rất nhiều váy." Hứa Mộ Triều cười cười, trong đống váy đó, cô chỉ rút bừa một chiếc ra để mặc thôi mà.

Trong bóng tối, đôi mắt anh trở nên sâu thẳm lạ thường, cứ nhìn chằm chằm vào cô như thế, khiến cô muốn chui xuống đất trốn tránh.

Người đàn ông này… vốn chẳng biết đến tình yêu, mà cô cũng không am hiểu chuyện này lắm. Trông mong vào những lời ngon tiếng ngọt là điều không tưởng, vì thế ngài Nguyên soái của chúng ta đành dùng những hành động nghiêm túc mà trực tiếp nhất để bày tỏ – đó là nhìn chằm chằm vào cô. Anh định nhìn như thế cả đêm hay sao?

"Anh nhìn cái gì thế?" Cô thấp giọng hỏi. Người hầu, và cả anh nữa, đưa cô tới cái nơi hẻo lánh, u ám này làm gì, chẳng lẽ ngần này tuổi rồi còn học theo cách yêu đương của đám học sinh trung học sao? Đèn chắc cũng bị người hầu tắt bớt đi rồi.

"Nhìn em." Anh cất giọng trầm thấp mà ấm áp.

Cô nhìn bàn tay mình bị anh nắm chặt, nhìn tư thế ngồi ngay ngắn như núi đá của hai người, cảm thấy anh đúng là… rất nghiêm túc, cũng rất biết kiềm chế.

Cô ngẩng mặt lên, nhẹ nhàng sáp tới gần, để lại một nụ hôn trên gương mặt anh.

"A Triệt…" Cô khẽ gọi.

Trong không khí có mùi rượu thoang thoảng. Cô chợt nhớ tới bữa cơm tối, một A Triệt lạnh lùng lại có thể thoải mái cởi áo khoác, nhàn nhã uống rượu với thuộc hạ như vậy. Trông anh lúc đó thực sự rất đàn ông, rất quyến rũ.

Hứa Mộ Triều vốn chỉ định đáp lai nụ hôn lúc chiều của anh, thế nhưng Cố Triệt lại không để cơ thể cô rời khỏi vòng ôm của mình lần nữa.

Anh một tay ôm lấy hông cô, để cô dựa hẳn vào lồng ngực mình, sau đó cúi xuống nhìn cô, ánh mắt rất mực bình tĩnh, vẻ mặt cũng hết sức nghiêm túc.

Một bàn tay còn lại thì lẳng lặng nắm lấy tay cô, chậm rãi đặt bàn tay đó đúng vào nơi xảy ra biến đổi không thể cưỡng lại được vì nụ hôn vừa rồi.

Hứa Mộ Triều lập tức cứng đờ cả người, chỉ cảm thấy lòng bàn tay mình nóng bừng, đủ để thiêu cháy tất cả, còn đầu óc cô thoáng chốc trở nên đông đặc.

Chương 77: Trong bóng đêm dịu dàng

Ánh trăng như dòng suối trong lành trải đầy con đường mòn lát đá loang lổ tựa hồ đi mãi cũng không đến điểm cuối.

Cố Triệt đi ở phía trước, cúi đầu nhìn cô. Hứa Mộ Triều cũng cúi đầu, không nói.

Sau giây phút hóa đá ngắn ngủi ban nãy, Hứa Mộ Triều theo phản xạ rút tay về với tốc độ cực nhanh, hành động cũng rất mạnh mẽ khiến cố triều không hề đề phòng, để cô giãy thoát khỏi lòng anh.

Sau đó… hai người im lặng nhìn nhau trong chốc lát.

"À ừm, muộn rồi, nên trở về thôi." Hứa Mộ Triều phá vỡ sự im lặng, trong lòng buồn phiền không thôi. Không phải cô cố ý cự tuyệt anh, chỉ là hành động bất ngờ của anh thực sự khiến cô quá bối rối. Vẻ trầm mặc cùng mọi hành động của anh đối với cô đều thể hiện rõ dục vọng mãnh liệt khó kiềm chế bên trong con người anh.

Mà anh lại là người đàn ông cô yêu say đắm, mọi sự đụng chạm của anh đều có thể làm cho mọi huyết mạch của cô căng tràn, hưng phấn, thế nên cô mới có phản ứng quá khích, đột ngột rút tay về như vậy.

Cô không biết những kinh nghiệm thử thách ý chí trước đây liệu có hiệu lực với anh hay không.

"Ừm." Anh khẽ gật đầu, xoay người lại. Hai người lặng yên bước về phía trước.

Hình như anh… cũng có chút xấu hổ thì phải.

Ngoài cổng vườn si, người hầu đang đứng tựa vào hàng rào hoa để hút thuốc, thấy hai người vừa mới bước vào đã đi ra thì mặt không đổi sắc, vứt một nửa điếu thuốc đang hút dở xuống đất, di mũi giày dập lửa rồi mỉm cười chào đón.

"Quay về nghỉ ngơi thôi." Cố Triệt nói với giọng lạnh nhạt.

Người hầu nhanh nhẹn cúi đầu, nói: "Nguyên soái vẫn ở gian phòng cạnh bờ hồ chứ?"

"Sao cũng được."

Hứa Mộ Triều liếc mắt nhìn người hầu, cố gắng kiềm chế để không có bất kì phản ứng khác lạ nào. Phòng cạnh bờ hồ, chẳng phải là căn phòng sát bên cạnh phòng cô sao? Vậy là ngay từ lúc cô mới bước chân vào Cố phủ, người hầu đã chuẩn bị chu đáo, sẵn sàng rồi sao?

Vừa đi đến bờ hồ, Cố Triệt liền quay lại nói với người hầu: "Anh có thể lui được rồi."

Người hầu chưa bao giờ rời Cố Triệt nửa bước gật đầu vẻ thản nhiên, nói: "Phòng của tôi dưới lầu một, có gì cần ngài cứ sai bảo bất cứ lúc nào."

Nhìn theo bóng đang người hầu rời đi, mặt Hứa Mộ Triều lại đỏ rần lên. Toàn bộ lầu hai và ba chỉ có hai người họ thôi sao? Đang lúc căng thẳng, Cố Triệt bỗng nhiên quay đầu sang, lẳng lặng nhìn cô, chìa tay ra. "Đi thôi."

Một vài suy nghĩ không được trong sáng xuất hiện trong đầu cô đã bị động tác này của anh làm cho tiêu tan. Cô đặt tay mình vào bàn tay anh, yên lặng mặc cho anh dẫn lên lầu. Dưới ánh trăng êm dịu trong màn đêm tĩnh lặng, chỉ là lặng lẽ dắt tay nhau đi thôi cũng khiến cho trái tim chìm trong men say tình ái.

Hai người rất nhanh đã dừng lại trước một căn phòng trên lầu ba. Anh đứng đối diện với vô, cô liền kiễng chân, đặt một nụ hôn phớt lên môi anh. "Ừm… Chúc anh ngủ ngon!"

Anh gật đầu, dưới ánh trăng mông lung, người đàn ông anh tuấn đó trông hết sức chững chạc và đáng tin cậy. Cô cảm thấy như thế này đã là rất mãn nguyện rồi. Cô bước vào phòng, thuận tay đóng cửa.

Hứa Mộ Triều ngẩng đầu, nhìn gian phòng tối mờ, lạnh lẽo. Ánh trăng len lỏi qua khung cửa sổ chiếu vào phòng, tạo thành những hình khối sáng tối bất định. Bên ngoài cửa sổ, gió thổi lay động hàng cây phát ra những tiếng xào xạo, mặt hồ lăn tăn gợn sóng… Đây là sự tĩnh lặng muôn thuở của màn đêm, không có gì khác so với những đêm cô một mình ở Cố phủ trước đây. Hôm nay, bởi vì có anh về nên mỗi cảnh trí quen thuộc trước mắt đều trở nên căng tràn sức sống, thật khó diễn tả bằng lời.

Thật tốt quá, A Triệt.

A Triệt.

A Triệt!

Anh ở một vị trí rất cao, rất xa, em đã từng cho rằng cả đời này cũng chẳng thể nào với tới anh được. Vậy nhưng hóa ra chúng ta lại có chung một suy nghĩ.

Hứa Mộ Triều dựa vào cánh cửa, không biết đã đứng như vậy trong bao lâu. Cô cảm thấy bây giờ vị trí của mình đã rất gần anh, như vậy cũng đủ hạnh phúc, đủ ấm áp rồi. Từ nay về sau, Hứa Mộ Triều – một vong hồn lưu lạc cả trăm năm, đã không còn phải cô độc một mình nữa. Mà anh, người trước nay luôn cô đơn, trầm lặng cũng không còn cô quạnh như vậy nữa.

Như có ma xui quỷ khiến, cô đột nhiên có cảm giác muốn đẩy cánh cửa sau lưng mình ra,

cảm nhận hơi thở và sự hiện hữu của anh.

Hứa Mộ Triều bình ổn lại cảm xúc rồi mở cánh cửa ra.

"A…"

Anh vẫn đang đứng sừng sững ngoài cửa khiến cô không khỏi giật mình.

Trên hành lang mờ tối là một thân hình cao lớn trong bộ quân phục màu xanh đậm, anh từ từ ngẩng mặt lên, đôi mắt sáng quắc như chim ưng chăm chú nhìn cô.

Từ nãy đến giờ anh vẫn đứng yên ngoài cửa, chưa hề rời đi sao? Cứ lẳng lặng đứng đó, nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng đóng chặt như vậy ư?

Trái tim Hứa Mộ Triều lập tức mềm nhũn.

Song, trong đầu anh lại có một suy nghĩ khác.

Đôi môi từ trước đến giờ vẫn luôn nghiêm túc mím lại, lúc này từ từ cong lên, để lộ nụ cười mỉm hiếm thấy. Gương mặt anh tuấn ngời ngời tựa như vầng trăng sáng nhô dần lên trên mặt biển, khiến lòng người chấn động mãi không thôi.

"Em mở cửa rồi." Anh cất giọng khàn khàn nói thẳng ra sự thật, như thể tất cả những chuyện sắp phát sinh sau đây đều là trách nhiệm của cô. Anh đứng chống một tay lên khung cửa khiến cô không thể đóng cánh cửa lại được. Mà thân hình cao lớn ấy trong nháy mắt đã bao phủ cả người cô.

"Em… mở cửa…" Chỉ là em muốn đứng trước cửa phòng anh, hồi tưởng lại tình cảm của chúng ta mà thôi.

Anh nở một nụ cười mỉm hiếm có, khiến người ta phải hồn xiêu phách lạc. Anh tiến lên một bước, cô vô thức lùi về phía sau. Rồi anh đưa tay đóng cửa lại.

"Anh còn tưởng rằng mình sẽ phải đứng đó cả đêm." Trong giọng nói của anh thoáng có vẻ tự giễu, tựa hồ cũng có cảm giác hành động đứng ngây ra trước của phòng cô thực sự rất buồn cười.

©STENT: http://www.luv-ebook.com

Đôi mắt anh còn trong sáng hơn cả ánh trăng ngoài cửa sổ khiến cô bất giác muốn lùi lại phía sau. Cô biết anh muốn làm gì, chỉ là cô vẫn không thể ngăn chặn nổi sự hỗn loạn đang không ngớt trào dâng trong lòng.

"Em đi rót cho anh ly nước." Cô nói với anh rồi nhìn xung quanh.

Cô bật đèn lên, bưng tới một ly nước ấm. Anh ngồi trên giường cô, quan sát tủ quần áo của cô.

"Đây đều là quần áo người hầu đưa tới cho em sao?"

"Vâng."

"Nhìn đẹp đấy."

"Mắt thẩm mĩ của anh ta rất khá."

Anh nhận lấy ly nước từ trong tay cô rồi đặt xuống bên cạnh chứ không uống. Hứa Mộ Triều đứng trước mặt anh, có vẻ khó xử không biết phải làm gì tiếp theo. Cùng anh ngồi trên giường cũng không được hay cho lắm, mà đứng thế này thì còn kì quái hơn.

Tựa hồ nhận ra sự bối rối của cô, anh khẽ cười, vươn tay ra, nắm lấy tay cô, kéo cô ngã vào lòng mình.

Hứa Mộ Triều ngồi trên đùi anh, chỉ cảm thấy toàn thân nóng như lửa đốt. Một tay anh quàng qua hông cô, tay kia thì nắm chặt lấy bàn tay cô.

"Ngay cả chìa khóa phòng kế bên người hầu cũng chưa từng đưa cho anh." Anh cúi đầu, khẽ đặt một nụ hôn dịu dàng lên mái tóc dài suôn mượt của cô. "Nếu em mà không mở cửa thì anh cũng hết cách."

"Phì…" Cô không nhìn được cười. "Ban nãy em chỉ định đi ra ngoài một lát thôi."

"Vậy bây giờ thì sao?" Giọng nói của anh rất trầm thấp, rất nguy hiểm.

Bây giờ ư…

Cô ngồi trong lòng anh, ngẩng đầu nhìn anh bằng ánh mắt bình tĩnh, không nói gì.

Mà anh thì chăm chú ngắm nhìn dung nhan của cô, đôi mắt sáng lấp lánh như pha lê. Anh từ từ ghé sát mặt đến, không để cô kịp lên tiếng, đôi môi kiên nghị đã phủ kín đôi môi anh đào của cô.

Bầu không khí vô cùng tĩnh lặng, mỗi một hơi thở của anh đều vang dội bên tai Hứa Mộ Triều. Cả anh và cô đều mong đợi và ngây ngô như nhau. Song, ngài Nguyên soái không hổ là ngài Nguyên soái, tuy hành động không quen nhưng thái độ thì lại rất mạnh mẽ.

Hứa Mộ Triều bị Cố Triệt đặt lên giường, thân thể anh bao phủ lấy cô, anh chậm rãi hôn cô từng chút. Cô cảm thấy nhất định môi mình sẽ sưng lên, ngày mai sẽ bị Tạ Mẫn Hồng và người hầu cười trộm cho mà xem… Thế nhưng vậy thì có làm sao chứ?

Mặc dù lúc trước anh và cô mới chỉ dừng lại ở nụ hôn, thế nhưng làn da láng mịn, bờ vai mềm mại của cô vẫn luôn hấp dẫn, quyến rũ anh trong từng suy nghĩ. Đôi môi anh vội vã lướt trên từng tấc da thịt của cô, mùi hương này còn ngọt ngào, cuốn hút hơn cả trong tưởng tượng khiến hơi thở của anh bắt đầu dồn dập.

Một tay anh vẫn nắm chặt lấy tay cô, không dám có hành động gì thiếu suy nghĩ, cũng không dám đụng chạm đến những nơi khác. Chỉ có điều khi nụ hôn của anh từ từ lướt xuống phía dưới, chạm vào chiếc váy mềm mại của cô, anh ngước đôi mắt sâu thẳm lên, nơi đó đã không còn vẻ chính trực nữa mà ngợp đầy dục vọng như lửa đốt.

“Có thể không?” Anh thấp giọng hỏi.

Cô không đáp mà hỏi lại: “Có thể… để em ở trên không? Được thử cảm giác áp đảo Nguyên soái một lần, em sống cả đời này coi như cũng không uổng phí.”

Lúc này rồi mà cô còn không biết sống chết đùa giỡn, chỉ để đổi lại được cái liếc mắt từ trên cao của ngài Nguyên soái.

Ngài Nguyên soái căn bản khinh thường việc trả lời những câu hỏi hoang đường của cô. Anh nhìn thẳng vào đường cong ẩn hiện trong ngực áo đang không ngừng phập phồng của cô. “Cứ coi như em đã ngầm đồng ý đi.”

Mặt cô đỏ bừng lên, nhất thời cũng quên mất câu hỏi của mình vẫn chưa nhận được câu trả lời.

Chiếc váy dài nữ tính màu hồng phấn chỉ cần khẽ kéo một cái là đã từ bả vai trượt xuống, Nguyên soái âm thầm phê chuẩn quyết định tăng lương cho người hầu.

Mà khi chiếc váy dài đã tuột xuống bên hông, người con gái tóc dài với đôi mắt đen, vòng eo thon nhỏ trắng như thuyết dần dần lộ ra. Gương mặt thanh tú thoáng ửng hồng, vừa có vẻ ngượng ngùng khôn tả vừa khao khát.

Ánh đèn trong gian phòng vô cùng êm dịu, Hứa Mộ Triều vừa hồi hộp vừa lo lắng chờ đợi giây phút ấy. Cô nhìn anh, trong ánh mắt đen láy sâu thẳm dường như có một ngọn lửa nhỏ đang lặng lẽ thiêu đốt. Bàn tay Nguyên soái nãy giờ vẫn luôn kiên định, đầy sức mạnh, thế mà lúc này chợt trở nên cứng nhắc. Anh nín thở kéo chiếc váy của cô xuống.

Chiếc váy màu hồng phấn như một đóa hoa nở rộ dưới mắt cá chân cô. Cơ thể non tơ mềm mại của cô như thể muốn hòa làm một với chiếc ga giường trắng tinh. Mái tóc đen dài xoa tung trên gối, giống như những ước vọng xa xôi chôn giấu trong lòng Nguyên soái nay đã trở thành hiện thực, đẹp đến mức khiến người ta mê mẩn.

Chương 78: Một đêm triền miên

Nhiệt độ trong căn phòng vô cùng ấm áp.

Mặc dù đã cùng Thẩm Mặc Sơ triền miên ân ái một đêm, thế nhưng trong thâm tâm Hứa Mộ Triều, đêm nay mới là đêm đầu tiên của cô. Cho nên khi hai người nằm bên nhau mà không có một mảnh vải che thân, không hiểu vì sao Hứa Mộ Triều lại e thẹn kéo tấm chăn mỏng bên cạnh đắp lên người, rúc cả người vào trong chăn.

Cố Triệt nằm bên cạnh cô, yên lặng trong chốc lát rồi vén chăn lên, ôm cô từ phía sau.

Được anh ôm vào lòng, cảm giác này còn tuyệt vời hơn cả quan hệ xác thịt.

“Ôm em…” Anh dịu dàng thì thầm bên tai cô. “Cảm giác rất tuyệt.”

Hứa Mộ Triều không nói gì, xoay người lại, vùi đầu vào lồng ngực rắn chắc của nah.

“Em yêu anh, Cố Triệt.”

Hứa Mộ Triều không kiềm chế được, trầm luân trong vòng tay anh, đúng lúc cô đã trở nên tê dại thì động tác của Cố Triệt đột nhiên ngừng hẳn lại. Cùng lúc đó, nơi tư mật của cô truyền đến một cảm giác khác thường.

Cô mở to mắt, nhìn vị Nguyên soái từ trước đến giờ vẫn luôn anh minh thần trí, chẳng lẽ anh đã…

Một lát sau, anh mới buông cô ra, ngẩng đầu lên, chỉ thấy trong ánh mắt của anh vẫn rừng rực lửa nóng, anh liếc nhìn cô, nói: “Lại lần nữa.”

“A Triệt… Không cần gấp gáp như vậy đâu…”

Anh chỉ liếc nhìn cô, không lên tiếng. Việc Nguyên soái đã quyết định làm thì phải thật hoàn mĩ.

Thế nên dù không hề có kĩ xảo trong chuyện chăn gối, dù lần đầu tiên với cô kết thúc ngắn ngủi trong sự lúng túng, nhưng lần thứ hai, thứ ba… Hứa Mộ Triều có cảm giác dường như mình đã trở thành tù binh của anh.

Chẳng biết anh đã chỉnh đèn sáng lên từ lúc nào, khiến gương mặt anh tuấn của anh được bao phủ bởi một tầng ánh sáng mỏng chói lọi. Anh cúi đầu nhìn cô, trong mắt không còn vẻ âm trầm giống như trước đây nữa. Mà trên gương mặt trắng nõn lúc này lại phơn phớt hồng khiến Hứa Mộ Triều trưởng như đã nhìn thấy ảo giác.

Thế nhưng động tác của anh lại không yếu ớt chút nào.

Đến lúc này thì anh đã hoàn toàn thành thạo, sẽ không “đánh nhanh thắng nhanh” như lần đầu tiên nữa. Anh ngẩng đầu nhìn đồng hồ báo thức, mới là mười giờ tối. Tám giờ sáng mai anh có hẹn với Bộ trưởng Bộ Quân sự bàn bạc về việc đề bạt nhóm sĩ quan trẻ. Từ giờ đến lúc đó anh còn lại mười tiếng đồng hồ.

Ồ… Cũng hơi ngắn. Đêm nay chỉ có thể như vậy.

Nơi chân trời phía đông đã xuất hiện một vài tia sáng màu trắng bạc.

Ngài Nguyên soái nhìn đồng hồ, mới có hơn sáu giờ sáng, anh mỉm cười, tương đối hài lòng với khả năng khống chế thời gian của mình. Hơn nữa cả đêm không ngừng nghỉ, so với dự tính "vận động đơn thuần" thì coi như cũng là khá lắm rồi.

©STENT

Mặc dù việc thức trắng đêm đối với Hứa Mộ Triều cũng không thành vấn đề, thế nhưng dưới tác động cảm xúc mãnh liệt, tâm tình hưng phấn, thể lực khó tránh khỏi có phần cạn kiệt, rốt cuộc cô cũng cảm thấy hơi buồn ngủ.

Cố Triệt trầm mặc trong chốc lát, một tay ôm cô, một tay lục tìm trong túi áo khoác, lấy ra một chiếc hộp nhung tinh xảo, đưa tới trước mặt cô.

Hơi thở của cô như thể ngừng lại, cơn buồn ngủ phút chốc tan thành mây khói.

"Đây là cái gì cậy?" Cô biết rõ mà còn hỏi, bởi vì cô thực sự cảm thấy bất ngờ.

"Tặng em." Anh nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên mái tóc suôn mượt của cô, ngước mắt quan sát nét mặt và phản ứng của cô.

Chiếc nhẫn kim cương tỏa sáng lấp lánh, lặng lẽ nằm yên trong hộp.

Cô có chút khó nhọc nói: "Anh có biết thứ này tượng trưng cho điều gì không?"

"Anh biết." Anh lấy chiếc nhẫn ta, nâng tay cô lên, đeo nhẫn vào ngón áp út của cô. Rất vừa vặn. Chiếc nhẫn kim cương lấp lánh lồng vào ngón tay thon dài trắng như ngọc thực sự rất phù hợp, càng làm tôn lên vẻ đẹp thuần khiết của nhau.

Cố Triệt lẳng lặng cúi đầu, đưa ngón tay cô lên khóe miệng, khẽ đặt một nụ hôn.

"A Triệt…" Giọng nói của cô có phần nghẹn ngào, cô vòng tay ôm chặt lấy cổ anh.

"Trước đây, anh đã hành động quá chậm." Anh cất giọng nhàn nhạt tuyên bố cô thuộc quyền sở hữu của anh. Đây là lần đầu tiên trong hơn hai mươi lăm năm qua, ngài Nguyên soái thừa nhận mình cũng có lúc tính sai.

Hứa Mộ Triều suýt bật cười. Bởi vì trước đây quá chậm, cho nên bây giờ hai người vừa mới phát sinh quan hệ, anh đã phải vội vàng xác định sao?

Cô tựa vào lồng ngực anh, giơ tay lên, dưới ánh đèn sáng tỏ, ngắm nhìn chiếc nhẫn lấp lánh. Chợt nhớ tới điều gì đó, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, nói: "Đúng rồi… Tại sao lần đầu tiên lại nhanh như vậy… Thật ra thì cũng không quan trọng lắm, lúc ấy em chỉ sợ là dù gì ngài Nguyên soái cũng có sức chiến đấu đứng đầu đại lục…"

Anh trầm mặc một lúc rồi nói: "Lần đầu tiên anh có chút kích động nên không kiểm soát được."

Hứa Mộ Triều ngẩn ngơ. Cho nên… đây chính là "lần đầu tiên" sau nhiều năm kìm nén của ngài Nguyên soái sao? Thảo nào… lại mãnh liệt như vậy.

Lần đầu tiên của cô là cùng với Thẩm Mặc Sơ, cho nên cô không biết đàn ông dù có mạnh mẽ tới đâu, lần đầu tiên đa số cũng sẽ kết thúc trong vội vàng. Bây giờ Cố Triệt vừa nói, cô liền hiểu ra ngay. Cô nhìn Cố Triệt mặt không đổi sắc, thực sự không nhịn được cười. "Thực ra anh… cũng có lúc rất đáng yêu."

Thế nhưng Nguyên soái nghĩ có nói nhiều lời cũng vô ích, anh ngẩng đầu nhìn đồng hồ, cúi đầu ra lệnh: "Vẫn còn thời gian, tiếp tục đi."

Chiếc nhẫn kim cương đã đủ khiến tinh thần Hứa Mộ Triều chấn động mạnh, mà đây cũng là lần đầu tiên có người làm cô mềm lòng đến vậy. Cô gật đầu đáp ứng: "Được."

Vì thế, Nguyên soái lại áp sát vào người cô, ánh mắt đồng thời lướt qua chiếc nhẫn trên tay cô. Rất tốt, thời cơ đưa ra rất vừa vặn, còn mang lại hiệu quả nâng cao tinh thần. Anh thực sự rất hài lòng.

Chương 79: Cuộc đời của Nguyên soái

Khi Cố Triệt tròn ba tháng là một đứa bé mũm mĩm, hồng hào, đôi mắt to tròn đen láy, hàng lông mi cong dài, cái miệng nhỏ nhắn với đôi môi hồng chúm chím. Cố phu nhân âu yếm ôm anh vào lòng, vui đùa với anh cả buổi, sau đó bà lại ngẩng đầu nhìn chồng vẻ chán nản.

“Ông xã, chẳng phải người ta nói trẻ con ba tháng biết cười, sáu tháng biết ngồi sao? Sao cục cưng của mình thông minh như vậy mà ba tháng rồi vẫn chẳng thấy nó cười gì cả?”

Cố Nguyên soái thầm nghĩ, chẳng lẽ việc cải tạo gene đã xảy ra vấn đề? Không thể như thế được, toàn thể các chuyên gia trong Viện Sinh học đã lấy tính mạng của mình ra để làm bảo cuộc thí nghiệm này nhất định sẽ thành công kia mà. Nghĩ tới đây, ông bình thản nhìn vợ mình, nói: “Chẳng phải cục cưng nhà mình đã có thể ngồi được rồi đấy sao? Không có vấn đề gì đâu.”

Cố phu nhân ngẫm nghĩ một lát rồi cảm thấy lời chồng mình nói cũng có lí, kết quả kiểm tra tổng thể về sức khỏe và trí não của bé cưng đều xuất sắc hơn người, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu.

Vì vậy…

Bốn tháng, không biết cười.

Năm tháng, không biết cười.

Sáu tháng, vẫn chưa biết cười…

Đến tháng thứ bảy, cậu bé Cố Triệt đã biết nói chuyện. Lúc đó, anh được cha mình ôm đi tham quan kho binh khí. Câu đầu tiên anh nói không phải gọi cha, cũng không phải gọi mẹ, mà đôi mắt đen láy, trong vắt to như trái nho ấy cứ nhìn chằm chằm vào cây súng tự động khổng lồ, bập bẹ nói một câu: “Tốt!”

Có lẽ do Cố Nguyên soái luôn có thói quen trầm trồ tán thưởng vũ khí mới nên cậu bé Cố Triệt cũng bị ảnh hưởng. Chỉ trong vòng một tháng sau đó, vốn từ ngữ của cậu bé đã tăng lên trông thấy, thế nhưng trong lòng Cố phu nhân vẫn có điều sầu muộn không thôi. Có một ngày, bà ôm Cố Triệt trong lòng, nhìn chằm chằm vào cậu con trai bé bỏng, cưng nựng: “Cục cưng của mẹ, tại sao con lại không cười như thế?” Cố Triệt nghe thấy vậy, vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng, không nhếch mép cười lấy một cái.

Cũng trong đêm hôm đó, Cố phu nhân đột nhiên tỉnh giấc, tình thương con của người mẹ trỗi dậy trong lòng bà, bà lặng lẽ đi tới trước phòng của Cố Triệt, lại thấy bé cưng vẫn chưa ngủ. Cố Triệt nằm trên giường, thân hình bé xíu, mũm mĩm không động đậy, chỉ có chiếc cằm hai ngấn ngửa lên cao. Khuôn mặt trắng nõn của cậu bé quay về phía ánh trăng ngoài cửa sổ, ánh mắt lấp lánh có hồn.

Trong lòng bà chợt mềm nhũn, đang định đi vào ôm hôn Cố Triệt, lại nghe thấy cậu bé lẩm bẩm như thể tự nói với chính mình: “Tại sao lại phải cười?”

Cố phu nhân trong nháy mắt đã hóa đá, bà đột nhiên có cảm giác tính cách đứa bé này thật quái gở khác người, không khỏi khiến người làm mẹ như bà phải cảm thấy xót xa. Tất cả đều là do gene di truyền của chồng bà không tốt!

Không biết khi lớn lên, Cố Triệt có khá hơn chút nào không.

Thế nhưng khi anh dần trưởng thành, Cố phu nhân càng yêu thương, cưng chiều anh hơn, về chuyện anh không bao giờ cười… bà cũng đành dần dần chấp nhận.

Khi Cố Triệt biết viết, anh đã bắt đầu được cha mình bồi dưỡng để trở thành người kế nghiệp chức vị nguyên soái. Ngay từ khi bắt đầu, Cố phu nhân đã cảm thấy rầu rĩ không thôi. Có ai đời con trai mới chỉ bốn, năm tuổi đã bắt nó phải tập bắn súng không? Đã thế còn là súng tiểu liên Thompson[1] nữa chứ!

[1] Súng tiểu liên Thompson: một loại súng tự động, do John T. Thompson thiết kế, đi vào sản xuất hàng loạt từ năm 1921 với nhiều phiên bản – Theo Wikipedia.

Cố Nguyên soái hết sức vui mừng. Vậy nhưng Cố phu nhân lại đột nhiên có cảm giác đứa con trai bé bỏng của mình thật quá sức xa lạ…

Ngay sau đó, các chuyên gia quân sự đã sắp xếp thời khóa biểu học tập hằng ngày cho anh. Bắt đầu từ lúc Cố Triệt lên bốn, lịch sinh hoạt mỗi ngày của anh đều phong phú gấp máy lần người thường. Thậm chí trên cơ thể non nớt đang phát triển cũng bắt đầu xuất hiện các vết thương do luyện tập, ngày càng nhiều. Cũng có lúc, Cố phu nhân xót con, bất chấp tất cả để cướp anh về, dẫn anh đến vườn hoa chơi, cứ nhìn những đứa trẻ con nhà trợ lí và người hầu ngày ngày ngây thơ chơi đùa trên thảm cỏ, phơi nắng phơi sương, nghịch bùn nghịch đất, nhìn lại con trai mình thì chẳng thấy nó cười bao giờ, lúc nào cũng nhíu chặt đôi lông mày, không biết là đang suy nghĩ điều gì, Cố phu nhân lại không nhịn được mà buồn khổ, khóc nức nở.

Bà ôm con trai cưng vào lòng, nghẹn ngào nói: “Con trai ngoan của mẹ, hằng ngày con luyện tập mệt lắm phải không? Nếu không chịu được thì để mẹ dẫn con về bên ngoại nhé?”

Cố Triệt bé bỏng nhìn người mẹ yếu đuối của mình, lắc đầu từ chối hai cái rồi nhíu mày nói: “Không mệt, không về nhà ngoại. Còn nữa, đừng ôm, nóng lắm.”

Cố phu nhân lập tức hóa đá. Bà bị ghét… bị ghét… bị ghét thật rồi!

Năm Cố Triệt lên tám, Cố Lệ được đưa đến bên cạnh anh. Cha đã nói rõ thân phận thực sự của Cố Lệ cho Cố Triệt biết, còn thờ ơ bổ sung: "Một thế thân vô dụng. Nếu như con không thích thì có thể vứt nó đi."

Lúc đó, Cố Lệ nhìn sang Cố Triệt, dung mạo của hai anh em giống hệt nhau, thế nhưng anh trai lại có khí phách hơn người, không khỏi khiến cậu chấn động trong lòng. Cậu ngước đôi mắt xinh đẹp lên nhìn anh trai, ngây thơ nói: "Anh, anh thật là oai phong!"

Còn Cố Triệt nhìn thấy "tiểu mĩ nhân" đang tỏ ra vui vẻ ôm đùi mình thì chán ghét cau mày, vừa mở miệng đã thản nhiên nói: "Giữ lại đi."

Vì vậy, kể từ lúc đó, bên cạnh Cố Triệt bỗng nhiên có thêm một người tùy tùng nhỏ tuổi.

Cha luôn coi Cố Lệ như không hề tồn tại, còn mẹ lại rất yêu thương cậu bé Tiểu Lệ – tuy là bản sao nhưng còn giống người bình thường hơn cả con trai mình.

Khi Cố Triệt tròn tám tuổi, đã nắm rõ được định nghĩa và quá trình nhân bản người. Anh cũng biết Cố Lệ chỉ là bản sao của mình. Vậy nhưng mỗi lần nhìn thấy mẹ ôm Tiểu Lệ, tỏ ra vui vẻ tuyên bố với anh: "Tiểu Triệt, Tiểu Lệ là em trai của con, con phải chăm sóc em thật tốt, không được để bất cứ kẻ nào bắt nạt nó. Con đồng ý với mẹ đi!", anh lại cảm thấy không chịu nổi những lời thừa thãi của mẹ mình. Có điều, khi thấy Cố Lệ nhỏ bé vui vẻ ngẩng đầu nhìn anh như bao lần, líu lô: "Anh! Anh thật tốt!", anh liền không nói được gì nữa.

Chỉ là nhiều năm sau, khi đã hình thành thói quen bảo vệ đứa em trai bé bỏng của mình, Cố Triệt lại vĩnh viễn mất đi người thân yêu cuối cùng. Anh nhìn di ảnh của mẹ, nói rõ ràng từng câu từng chữ: "Mẹ, là con bất hiếu, không hoàn thành tốt lời dặn dò của mẹ." Bởi vậy, bây giờ bất kể là ai cũng không được nhắc đến cái tên Cố Lệ trước mặt Cố Triệt. Giống như Cố Lệ chưa bao giờ tồn tại trên thế giới này, vẫn là một thiên sứ thuần khiết vĩnh viễn ở lại nơi thiên đường.

Năm Cố Triệt mười hai tuổi, dưới trướng Cố Nguyên soái đã không còn ai địch nổi anh. Khi đó, đại lục vẫn còn nhiễu nhương, cha anh vừa mới giành được hơn nửa giang sơn đại lục, các nhánh thế lực loài người không ngừng rục rịch chuyển mình. Vì vậy, Cố Triệt đã theo chân cha mình nam chinh bắc chiến, bình định các nhánh quân phản động ở khắp nơi. Rất nhanh sau đó, uy danh của chàng thiếu niên tuyệt sắc đã vang dội khắp vùng nam bắc Trường

Giang. Thậm chí còn có người khẳng định, thành tựu tương lai của chàng thiếu niên này nhất định sẽ vượt qua cả cha mình.

Đằng sau sự nổi danh đó là những vụ ám sát liên hoàn, không ngừng nghỉ. Khi đó, nhiều lần Cố Lệ bị nhận nhầm là Cố Triệt, quân phản loạn khiến cậu bị trọng thương không biết bao nhiêu lần, đã thế Cố Lệ vốn là một bản sao không thành công nên càng có vẻ yếu ớt hơn người bình thường, từng có lần suýt chết. Bên cạnh đó, vì bảo vệ Cố Triệt mà ngay cả mấy trợ lí trong phủ cũng gặp thương vong, đến lúc này, rốt cuộc Cố Triệt không thể nhịn được nữa, lền nói với cha mình: "Con không cần bảo vệ, cũng không cần thế thân. Nếu bây giờ mà con vẫn chưa thể bảo vệ được bản thân mình thì không xứng làm con của cha nữa."

Cố phu nhân tỏ ra vô cùng hoảng sợ, chỉ có Cố Nguyên soái là vỗ vai con trai đầy vẻ tán dương.

Từ đó về sau, việc ám sát không còn là vấn đề sóng gió trong Cố phủ nữa, đa số người đến ám sát đều chết không toàn thây, cá trong ao của Cố phủ cũng càng lúc càng béo. Cố Triệt vốn coi chuyện giết mấy kẻ ám sát đó như một buổi đi săn, thế nhưng không ngờ mấy năm sau, bản thân anh đã suýt chết trong một vụ ám sát, mà anh lại đem lòng yêu kẻ mưu sát đó.

Từ năm Cố Triệt mười sáu tuổi, sức khỏe của cha anh ngày một yếu dần. Dưới quyền lực hùng mạnh của cha anh, Cố thị đã được cải biến hệ gene "bách độc bất xâm[2]" thế mà vẫn không chống chọi nổi căn bệnh hiểm nghèo của mẹ anh. Lúc mẹ anh qua đời, người cha trí dũng kiệt xuất của anh sau một đêm như già hẳn đi, còn Cố Lệ thì luôn tự nhốt mình trong phòng, vùi đầu khóc thảm thiết.

[2] Bách độc bất xâm: một trăm loại bệnh độc cũng không thể xâm nhập được vào cơ thể. Ý chỉ sức khỏe mạnh mẽ vô biên – ND.

Cố Triệt lại cả đêm đứng trước linh cửu của mẹ, nhìn bức di ảnh bà đang mỉm cười hạnh phúc, liền nói với người hầu đứng bên: "Tôi vẫn luôn cho rằng tình yêu của họ vĩnh viễn hạnh phúc như thế, hóa ra lúc một người mất đi, lại khổ sở đến vậy."

Người hầu cận rưng rưng nước mắt, nói: "Hai mối tình đã thực sự lâu dài, há đâu cứu phải gặp nhau chiều chiều sớm sớm[3]."

*[3] Câu gốc tiếng Trung: "两情若是久长对, 又岂在朝朝暮暮", đây là hai câu cuối trong bài thơ **Thước kiều tiên** của tác gia Tần Quán, thời Đường. Âm Hán Việt: "Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì, Hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ" – ND.*

Vào ngày sinh nhật lần thứ mười bảy của Cố Triệt, cha anh đã dẫn anh tới trước màn hình

tinh thể lỏng khổng lồ treo lơ lửng trên không, chỉ vào đó, nói: "Đây là những cô gái mà các chuyên gia y học đã tỉ mỉ lựa chọn cho con. Con giờ đã trưởng thành, cũng cần phải được giải quyết nhu cầu sinh lí bình thường rồi."

Khi đó, anh đã cao lớn hơn cả cha mình, gương mặt thừa hưởng nét sáng sủa, tinh tế của mẹ, thế nhưng anh cũng chính là Cố tiểu Nguyên soái khiến toàn dân đại lục vừa nghe danh đã sợ mất mật. Anh không ngốc, anh thừa biết đàn ông thì phải cần tới phụ nữ, nếu không thể phóng thích được dục vọng bên trong con người mình thì sẽ gây ảnh hưởng rất lớn tới việc nâng cao năng lực chiến đấu.

Nhưng khi nhìn thấy những cơ thể nữ giới lõa lồ cùng các gương mặt xinh đẹp xuất chúng đó, anh lại không hề cảm thấy có chút hứng thú. Anh nhớ lại những lời mẹ anh từng giãi bày, bà là người rất ngoan cố và bảo thủ, bà nói: "Tiểu Triệt, mặc dù trong tương lai, sẽ có rất nhiều thứ thuộc về con, nhưng con phải nhớ, cơ thể và trái tim con phải được dành trọn cho một người phụ nữ duy nhất. Như vậy, khi gặp được cô gái ấy, con mới không cảm thấy hối hận rằng mình đã từng có lúc phóng túng. Lúc đó con sẽ phát hiện ra, tất thảy mọi thứ trên đời này đều có cái giá của nó."

Khi đó, anh đã nhíu mày, nói: "Con không cần."

Mẹ anh lúc ấy đang mắc bệnh, nhìn vẻ mặt lạnh lùng của anh thì chỉ khẽ thở dài, trong giọng nói cũng mang theo sự quả quyết trước nay chưa từng có:

"Nhất định sẽ có lúc con gặp được người phụ nữ đó. Con trai của mẹ nhất định sẽ được hạnh phúc."

Nghĩ tới đây, anh giơ tay tắt màn hình tinh thể lỏng ngợp đầy những hình ảnh lõa lồ kia đi, nói với cha mình: "Con không cần."

Cha anh liếc nhìn anh. "Vậy con định giải quyết như thế nào?"

Anh lặng im trong chốc lát rồi mặt không đổi sắc, thản nhiên nói: "Dùng tay."

Hai cha con nhìn nhau không nói gì thêm, một lát sau, cha anh khẽ buông tiếng thở dài, để mặc anh rời đi. Từ đó về sau, cũng chẳng ai đề cập tới chuyện đưa phụ nữ tới cho anh nữa.

Cố Triệt cho tới tận bây giờ vẫn luôn giữ tính cách nghiêm túc và cẩn thận. Từ sau hôm đó, anh tuân theo lịch mỗi tháng hai lần, giải quyết theo định kì, khiến thể xác và tinh thần đều

khỏe mạnh, không còn những ham muốn bức bối nữa. Đại lục còn chưa ổn định, tuy rằng người ngoài giới luôn đánh giá anh ở đỉnh cao của danh vọng, thế nhưng trong lòng anh vẫn canh cánh một nỗi lo âu, rằng anh đã hai mươi ba tuổi rồi mà vẫn chưa bình định được đại lục, anh thấy thời gian của mình vẫn còn chưa đủ. Thế nên, anh càng không cho phép mình có thời gian nghĩ tới bất cứ chuyện gì khác.

Đúng lúc này, một người phụ nữ có tên Hứa Mộ Triều bắt đầu xuất hiện trong các bản tin tình báo của anh, với mật độ ngày càng dày đặc.

Cô là bán thú độc nhất vô nhị mang toàn bộ hình hài của loài người, chỉ với một điểm này cũng đã đủ khiến anh muốn bắt cô về để nghiên cứu. Thế nhưng muốn bắt được cô về cũng gặp phải không ít khó khăn. Chính người phụ nữ này đã đoạt được vua zombie từ trong tay Quan Duy Lăng. Đương nhiên, nếu như Cố Triệt biết có một ngày vua zombie ngang nhiên cướp đi lần đầu tiên của cô, thì khi bắt sống được anh ta trong cuộc chiến hôm đó, anh thà sai người bắn chết vua zombie đã mất đi khả năng chiến đấu ngay lập tức còn hơn.

Cũng chính người phụ nữ này đã cứu thoát Cố Lệ, đồng thời, còn được Cố Lệ coi như trân bảo. Cố Lệ vì cô mà tình nguyện ở lại lãnh địa của thú tộc – nơi đã từng sỉ nhục cậu, nơi mà cậu căm thù đến tận xương tủy. Đây cũng là lần đầu tiên Cố Triệt thấy em trai cãi lời mình, ngoài tức giận ra, anh còn cảm thấy rất nghi hoặc.

Cô gái bán thú kia, một nữ quân nhân lão luyện trong việc lừa đảo đã chiếm được trái tim của em trai anh rồi ư?

Anh cầm bức vẽ phác họa Hứa Mộ Triều, thấy đó là một cô gái có gương mặt thanh tú, ánh mắt sáng ngời, cũng chẳng phải đẹp đến mức khuynh quốc khuynh thành, càng không có vẻ sắc sảo đảo điên.

Cố Lệ coi trọng cô ta ở điểm nào chứ?

Cuối cùng, anh đã gặp được cô, dù chỉ là qua video.

Khác biệt hoàn toàn so với bức vẽ tĩnh lặng kia. Cô trong đoạn video mặc một bộ quân phục vừa vặn, toát lên vẻ mạnh mẽ, mái tóc dài đen mượt buộc cao trông vô cùng khí phách. Gương mặt xinh đẹp, đường nét thanh tú, giống như được bao phủ bởi một tầng ánh sáng nhàn nhạt. Cố Triệt suy đoán, cả người cô trông tràn đầy sức sống như vậy có thể là nhờ vào đôi mắt kia.

Nguồn ebooks: http://www.luv-ebook.com

Ánh mắt cô sáng hơn bất cứ người nào anh từng gặp, còn ngập tràn vẻ tự tin, hào sảng.

Anh đột nhiên cảm thấy vui vẻ, bởi vì sau đó, anh sẽ bóp nát sự tự tin của cô ngay lập tức.

Trên đời này, người dám ra điều kiện với Cố Nguyên soái thực sự rất ít. Mà cô còn có vẻ bình tĩnh, tự nhiên như thế, hơn nữa, ngay từ đầu đã quyết định quy thuận loài người – đúng là rất thức thời, sự trung thành đối với thú tộc vì thế mà thoạt nhìn cũng có mấy phần giả tạo.

Vậy nhưng có một đêm, Cố Triệt lại bỗng nhiên nhớ tới người phụ nữ này, nhớ một cách kì lạ, còn là ở trong một tình huống vô cùng đặc biệt.

Ba ngày nữa mới đến lần giải quyết tiếp theo, thế nhưng không hiểu sao anh lại bị kích thích một cách đột ngột.

Vậy nên ngay sau đó.

Trong gian phòng tối đen như mực, Nguyên soái chỉ có một mình.

Cố Nguyên soái cởi phăng chiếc quần dài ra, bàn tay đã quen cầm súng vội vàng lặp đi lặp lại động tác để thỏa mãn nỗi khát khao ẩn sâu trong cơ thể mình.

Trong đầu anh bất ngờ hiện lên hình ảnh cô gái với đôi mắt hết sức linh động cùng nụ cười đắc ý, bóng dáng hiên ngang, không sợ bất cứ thứ gì. Đột nhiên Cố Triệt có cảm giác, chỉ dựa vào đôi bàn tay này thì cũng khó tránh khỏi có chút nhàm chán.

Chỉ là, tại sao anh lại nghĩ đến cô nhỉ? Cô là người mà A Lệ yêu kia mà.

A Lệ chết thảm. Cô tới đế đô, cô lầm tưởng anh là A Lệ, rồi cứ thế bước vào cuộc sống vốn đơn côi, lạnh lẽo của anh.

Cô càng ngày càng có nhiều ảnh hưởng tới thế giới của anh.

Sau đó, mỗi khi anh có nhu cầu, khi anh phải một mình đối mặt với căn phòng u tối, rõ ràng lại nhớ đến cô. Lần nào cũng là cô.

Anh biết, đây là một tín hiệu nguy hiểm, có nguy cơ đẩy anh ra khỏi cuộc sống vốn đã được

lập trình sẵn.

Thế nhưng vì việc quân bận rộn, những việc nhỏ này cũng không ảnh hưởng gì tới chiến cuộc, chỉ có việc kia, Nguyên soái đã thầm lặng điều chỉnh lại, nâng từ mỗi tháng hai lần lên thành ba ngày một lần.

Chương 80: Nguyên soái tôn quý

Trước khi gặp gỡ Hứa Mộ Triều, Cố Triệt không biết trên đời này lại có một loại tình yêu được gọi là "vừa gặp đã yêu". Trên thực tế, đối với tình yêu, sự am hiểu của anh cũng vô cùng hạn hẹp.

Chỉ là vào cái ngày đầu tiên gặp gỡ đó, ấn tượng của anh về cô là một người phụ nữ có vẻ ngốc nghếch, hoàn toàn khác với những lời đồn đại bên ngoài rằng cô là một kẻ khôn khéo, ưa lừa lọc. Hôm ấy, cô đầu óc mờ mịt nhào vào lòng anh, vừa vui mừng vừa buồn khổ, gọi anh là "A Lệ", trong đôi mắt sáng rực, lấp lánh ánh nước ngợp đầy vẻ dịu dàng khiến người ta phải rung động.

Một cảm giác thật mềm mại.

Khi cô tựa trên đùi anh, anh có thể cảm nhận được sự mềm mại trên cơ thể mảnh mai của cô. Vòng eo thon nhỏ, làn da láng mịn, bầu ngực căng tròn, gần đến mức chỉ cần khẽ đưa tay ra là có thể chạm tới.

Có lẽ là vì nể mặt Cố Lệ, anh tự nhủ, cho nên anh đã không đẩy cô ra.

Thế nhưng anh sẽ không nhàm chán đến mức cứ mãi đóng vai một người đã chết. Bởi vì cô không thuộc típ người tuân thủ theo nguyên tác "nguyện trung thành đến chết", nên phương pháp để moi được bất cứ thông tin nào từ miệng cô cũng rất đơn giản. Tạ Mẫn Hồng có hàng trăm hàng nghìn phương pháp, đối với cô chỉ cần vừa dụ dỗ vừa đe dọa, mọi thông tin tình báo cần có đều được cô khai sạch.

Anh không phủ nhận việc cô nhận lầm mình là Cố Lệ, chỉ vì không muốn chính miệng mình nói ra cái tin Cố Lệ đã chết. Lại càng không muốn nhìn thấy bộ dạng của cô khi nghe thấy tin tức này.

Hẳn là cô sẽ rất đau lòng? Anh có thể tưởng tượng được cảm giác của cô lúc ấy.

Chỉ là anh thực sự không ngờ, rõ ràng là cô đã phát giác ra điểm đáng nghi đối với thân phận của anh, thế nhưng vẫn không màng đến nguy hiểm mà chạy tới cứu viện. Lúc còn ngồi ở trong xe, anh có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt dính máu của cô như yêu ma quỷ dị phản chiếu vào cửa kính xe, toàn thân cô chi chít vết thương, máu chảy đầm đìa, hiển nhiên là đang liều mạng vì anh.

Điều này khiến cho Cố Triệt, một người từ nhỏ đã có tư cách hơn người, nam chinh bắc chiến, trăm trận trăm thắng, đột nhiên nảy sinh một loại cảm giác kì lạ.

Cô lại muốn bảo vệ anh sao?

Một cô gái yếu đuối lại muốn dang tay che chở cho một người đàn ông hùng mạnh?

Anh không thích nợ ân nghĩa người khác, cho nên đối với tất thảy đám người máy đang bao vây tấn công cô, anh đều một đòn phá tan thành từng mảnh nhỏ. Mà khi cô ngã vào lòng anh, cơ thể mềm rũ, không còn chút sức lực, lại có vẻ hoảng sợ và khổ sở ấy khiến trái tim anh chấn động không thôi. Cô có nhiều cảm xúc như thế, căn bản không đủ tư cách để trở thành một sĩ quan.

Hơn nữa, cô còn không sợ anh chút nào.

Anh ôm cô, lần đầu tiên tâm trí phiêu du lên tận chín tầng mây, xa xăm đến một vạn tám nghìn dặm – anh nhớ đến những ảo tưởng khi phóng thích bản thân: Hứa Mộ Triều xinh đẹp với vòng eo thon nhỏ và nụ cười rất mực đáng yêu. Hôm nay, rốt cuộc anh cũng được ôm cô trong vòng tay, mặc dù cô gần như đã dùng ánh mắt giận dữ để nhìn anh, vậy nhưng anh lại cảm thấy thật khoái trá.

Mà khi chiếc chăn mỏng từ trên người cô rơi xuống, toàn bộ cơ thể mảnh mai của cô lộ ra, hơi thở của anh cũng vì thế mà ngưng lại vài giây, sau đó trở nên dồn dập hơn tất thảy.

Thông minh, thanh tú, kiên cường, giảo hoạt, dịu dàng, trung nghĩa và giàu tình cảm.

Trước kia anh không biết, trên người một người con gái lại có thể đồng thời có nhiều đặc tính đến như vậy. Anh không biết, có phải những đặc tính đó cũng có ở rất nhiều người con gái

khác hay không, nhưng bất kể thế nào, cô cũng là người đầu tiên mà anh gặp được. Mà anh lại không đủ nhẫn nại để quen biết với nhiều người phụ nữ, xem họ có giống cô hay không.

Đáng lẽ cô phải tỏ ra tức giận mới đúng. Với tính cách của cô, nếu biết thân phận của anh ngay từ lúc đầu, chắc hẳn cô đã ba hoa nịnh nót, việc gì cũng dám làm rồi? Vậy mà cô lại chỉ lạnh nhạt, nghiêm túc và cẩn thận coi anh là cấp trên, không một lời thắc mắc. Bên cạnh đó, cô cũng rất thờ ơ đối với ý tốt cho cô nghỉ ngơi trong vòng ba ngày của anh. Quả là rất khí phách, không mặt dày mặt dạn giống như lời đồn.

Không những thế, cô còn không sợ trời không sợ đất, kích động đả thương những tên sĩ quan loài người dám hành hạ thú binh đến chết, hơn nữa còn cố tình làm lớn chuyện trước mặt anh. Cô không biết là, khi ném tập tài liệu chứng thực thú tộc có được hưởng trọn vẹn nhân quyền hay không đến trước mặt cô, trong lòng anh rốt cuộc cũng dâng trào một cảm giác đắc ý và ung dung hiếm thấy.

Quả nhiên sau khi xem xong tập tài liệu ấy, sắc mặt cô đã lập tức thay đổi.

Chỉ là… phương thức cảm kích mà anh mong muốn đã không xảy ra.

Cô không hề tỏ vẻ ngưỡng mộ hay dịu dàng biết ơn anh, thay vào đó là vẻ mặt đắc ý như thể cô đã đoán trước được kết quả này.

Vì chuyện để thú tộc có thể bình đẳng với loài người mà Cố Triệt đã tốn không biết bao nhiêu tâm tư, vậy mà cô không hề tỏ ra biết ơn, còn làm phách trước mặt anh, cuối cùng anh cũng không nhịn được nữa, lên tiếng nhắc nhở cô bằng một thái độ lạnh như băng, rằng tính mạng của cô từ nay về sau sẽ thuộc về anh.

Sau đó, cô đã tỏ vẻ lúng túng. Anh rất hài lòng khi nhìn thấy bộ dạng này của cô.

Tiếp đó là những ngày đêm sống chung trong doanh trại. Cô ở bên anh, rất gần. Anh giữ cô lại bên người để đảm nhiệm việc bưng trà rót nước, chỉnh lí văn kiện. Nhìn thấy cô bề ngoài thì tỏ vẻ ngoan ngoãn nghe lời, nhưng thỉnh thoảng lại lộ vẻ mặt tức tối đến phát điên, anh càng cảm thấy hả hê, sung sướng.

Đối với anh mà nói, công việc chỉ huy quân sự vốn quen thuộc, nhàm chán lúc này đột nhiên trở nên linh động một cách thú vị và kì lạ.

Mà các chuyên gia trong Viện nghiên cứu Sinh học bấy giờ cũng báo cho anh biết, họ rốt

cuộc đã tìm ra được một chút manh mối về hệ gene bán thú trong cơ thể cô. Sau khi xem xong bản báo cáo các chuyên gia đưa tới và bản ghi chép chi tiết về thí nghiệm khoa học kì quái của tên giáo sư họ Tiết đã bán mạng cho Cố thị một trăm năm trước, anh cảm thấy việc điều tra nguồn gốc của cô không còn quan trọng nữa, coi như anh chưa từng biết tới những bản báo cáo thí nghiệm này, cũng không hé răng nửa lời về chuyện này trước mặt cô.

Anh biết cô rất tài giỏi. Làm việc lặt vặt đã lâu, mặc dù không thấy cô oán thán nửa lời nhưng mỗi khi nghe nhắc đến việc quân ở tiền tuyến, hai mắt cô lại sáng ngời. Trận chiến ở Khang Đô rõ ràng là một trận chiến ác liệt. Về công, cô là ứng viên sáng giá nhất. Về tư, trận chiến quyết định này có thể giúp cô mang uy danh và vinh quang về cho thú tộc.

Và cô quả nhiên đã không phụ lòng tin cậy của anh, hoàn thành cuộc kháng chiến một cách xuất sắc, hoàn hảo. Chỉ là cái giá phải trả thực sự nặng nề. Ngày thứ hai sau khi cô trở về doanh trại, nghe bác sĩ báo cáo lại tình hình thương thế của cô bằng giọng điệu đau lòng và tiếc nuối, Cố Triệt bỗng dưng bừng bừng lửa giận.

Cũng đêm hôm đó, không biết ma xui quỷ khiến thế nào, anh lại tránh tai mắt của mọi người, lẳng lặng lẻn vào phòng cô. Nhìn cô với dung nhan tiều tụy, xanh xao nằm trên giường bệnh, nghĩ đến chuyện suýt chút nữa đã không còn được nhìn thấy nụ cười xinh đẹp của cô, ngài Nguyên soái bỗng nhiên hiểu ra, người khiến anh cảm thấy tức giận lại chính là bản thân mình

Sau đó, thấy xung quanh không có ai, ngài Nguyên soái không chút do dự, cúi người xuống, ghé sát vào khuôn mặt lạnh như băng của cô, khẽ khàng đặt lên đó một nụ hôn ngọt ngào.

Cảm giác bức bối không thể khống chế, đến lúc này mới tan thành mây khói.

Vì vậy, trong ba ngày cô chìm sâu trong cơn hôn mê, anh đã đến đây ba lần, và hôn cô… không ít lần.

Ngài Nguyên soái không cảm thấy nửa đêm cướp sắc có gì là không thích hợp. Muốn hôn thì hôn thôi. Chỉ là anh đã xem nhẹ một vấn đề – tại sao ban ngày anh lại không dám hôn cô.

Thế nhưng, cô vẫn hiểu lầm anh.

Ngày đó, khi anh trở lại thư phòng, cả căn phòng đều tối đen một mảnh. Vậy mà cô gái chẳng biết từ lúc nào đã say ngủ trên xô pha lại giống như một tia sáng rực rỡ, chiếu rọi cả tầm mắt của anh.

Vị Nguyên soái từ trước đến nay vẫn luôn coi thời gian là vàng bạc, lần đầu tiên phá lệ không bật đèn, cũng không làm việc, còn cho mọi người lui ra ngoài. Anh cởi áo khoác của mình ra, đắp lên người cô, sau đó ngồi trong bóng đêm yên tĩnh, lẳng lặng ngắm nhìn cô, nhìn đến mức không biết chán mắt.

Sau đó, cô hình như mơ thấy gì đó, khóc nức một tiếng rồi tỉnh dậy, nhìn thấy anh thì cười lạnh, nói: "Nguyên soái, nếu ngài muốn lấy Hứa Mộ Triều tôi ra để làm mồi nhử thì cứ việc nói thẳng một tiếng."

Nếu là những người khác, dám chất vấn dụng tâm của anh, dám nhục mạ thẳng vào mặt anh như thế thì đã bị anh giết chết ngay tại chỗ rồi. Thế nhưng đối với cô lại không như vậy, anh muốn lên tiếng giải thích, giải thích cho người ngốc nghếch như cô biết rằng, anh sẽ không bao giờ lừa gạt thuộc hạ của mình đi chịu chết.

Chỉ là, còn một câu nói anh vẫn chưa thốt ra.

Anh làm sao có thể đẩy Hứa Mộ Triều vào chỗ chết được chứ?

Thế nhưng sau màn mâu thuẫn này cũng không phải là không thu hoạch được gì. Sau hôm đó, Cố thị bỗng nhiên có thêm một thành viên mới, Hứa Mộ Triều đã đặt tên cho nó là Cố Tiểu Bạch, Cố Triệt vốn không hề thích chú chó nhỏ Tiểu Bạch này, thế nhưng khi thấy cô ôm nó, tự xưng là "mẹ", anh bỗng dưng có cảm giác, sự tồn tại của loài động vật cấp thấp không hề có năng lực chiến đấu này cũng có một chút giá trị.

Vì thế, anh liền nghĩ ra thủ đoạn – ra lệnh cho cô ngày nào cũng phải đến thư phòng chăm sóc Cố Tiểu Bạch. Thế là chú chó nhỏ nghiễm nhiên trở thành lí do công khai để mỗi ngày anh có thể tản bộ cùng cô và nó, khiến đội ngũ người hầu không khỏi cảm thán với nhau rằng mấy ngày nay tâm tình của Nguyên soái quả thật đã tốt hơn nhiều. Mà việc Nguyên soái cùng một cô gái đi tản bộ đã khiến cả doanh trại phải khiếp sợ. Thế nhưng, ai dám chất vấn chứ?

Anh cho rằng, cuộc sống sẽ cứ thế tiếp diễn như vậy, cho rằng một ngày nào đó, anh sẽ tìm được một thời cơ thích hợp, một lí do thỏa đáng, có thể đó là lúc tản bộ, cũng có thể là lúc cô cúi đầu sắp xếp lại văn kiện, để nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cô.

Thiên hạ đệ nhất Nguyên soái lần đầu tiên có cảm giác hồi hộp, lo lắng.

Mặc dù ngày nào ở bên nhau, cô cũng nhìn anh mỉm cười, có lẽ ngay cả cô cũng không phát

hiện ra vẻ dịu dàng dành cho anh vẫn luôn ẩn sâu bên trong con người mình; mặc dù mỗi lúc nghe người hầu báo cáo việc sắp xếp các bữa ăn hằng ngày của anh, cô đều không nhịn được mà nói xen vào vài câu; mặc dù tất thảy đều hiển nhiên như thể "trăng đến rằm thì trăng sẽ tròn"… Vậy nhưng lần đầu tiên trong suốt hai mươi lăm năm qua, có một việc mà anh không dám khẳng định một cách chắc chắn.

Sau đó, vua zombie tới.

Kí kết hiệp ước đồng minh giữa loài người và zombie, Cố Triệt và vua zombie – vị anh hùng kiệt xuất một thời – đều hiểu rõ, hiệp ước tạm thời này có lợi cho tất cả mọi người. Tương lai ra sao vẫn còn chưa thể xác định rõ. Chỉ là khi nghe thấy vua zombie nói, trên người Hứa Mộ Triều có máu của anh ta, Cố Triệt bỗng nhiên ngửi thấy một hơi thở vô cùng nguy hiểm.

Đây là cảm giác chưa từng xuất hiện trong anh, vậy nên, anh đã cho rằng vẫn nên yên lặng theo dõi tình hình thì hơn.

Sau đó…

Nhìn dấu hôn đỏ tươi trên cổ Hứa Mộ Triều, Cố Triệt đột nhiên có cảm giác, có một số việc không phải cứ thông qua việc tính toán chính xác mà phán đoán được. Ngài Nguyên soái vốn luôn tự hào mình vô địch lại có một dự cảm mơ hồ, phải chăng từ trước đến nay bản thân mình vẫn luôn vận dụng sai phương thức.

Có phải… anh đã hành động quá chậm không?

Có phải anh đã luôn dễ dàng nhận được hết thảy, nhưng trong đó lại không… bao gồm trái tim cô?

Nếu anh hôn cô, ôm cô, nếu để cô biết được tình cảm của mình thì liệu cô có giống như lúc nhắc tới vua zombie, nói với người khác rằng: "Xin đừng hiểu lầm, Cố Triệt chỉ là cấp trên của tôi thôi."

Nếu để cho cô biết tình cảm của anh thì kết quả sẽ ra sao đây?

Ý niệm này đột nhiên xuất hiện trong đầu khiến Cố Triệt có phần kinh hãi. Hóa ra…

Tâm ý của anh đã rất rõ ràng, rất sáng tỏ rồi.

Vì thế, trong đêm cô bưng khay thức ăn, chậm rãi bước vào thư phòng, ngài Nguyên soái lạnh lùng, tàn nhẫn đã bị một cảm giác gọi là "căng thẳng" không ngừng quấy nhiễu. Mà lúc anh có chút bối rối nắm lấy tay cô, thế giới của anh bỗng nhiên ngừng quay trong vài giây. Anh nghĩ có lẽ là tại mình quá căng thẳng, bởi vì trước đó, anh chưa bao giờ nghĩ tới chuyện nếu cô gái này từ chối tình cảm của anh thì sẽ như thế nào.

Mà giây phút này, khi anh ngang ngược nắm chặt lấy tay cô, trong đầu lại không có cách nào ngăn nổi dòng suy nghĩ: Nếu như Hứa Mộ Triều cự tuyệt Cố Triệt, Cố Triệt phải làm thế nào đây?

Đáp án dĩ nhiên là không làm thế nào cả.

Anh có thể điều động trên năm mươi vạn liên quân; anh có thể tiêu diệt bất cứ chủng tộc nào trên đại lục, chỉ cần cô đồng ý; anh có thể mang bất cứ thứ gì cô muốn đến trước mặt cô.

Nhưng nếu như… cô không cần thứ gì thì sao?

Vậy mà, cô lại không cự tuyệt.

Cô không hề cự tuyệt.

Cô chỉ dịu dàng ngồi bên cạnh anh, hơi cúi đầu, không hề có ý tránh né. Ngài Nguyên soái thầm thở phào một hơi, thả lỏng bản thân…

Có phải cô gái nào khi nhận được tình cảm của đối phương cũng có biểu cảm thẹn thùng khác ngày thường như thế này không? Anh không biết. Thế nhưng anh đã từng cảm nhận được sự dịu dàng đến tận xương tủy của cô đối với A Lệ, cũng đã nhìn thấy vẻ đẹp khiến cả đế đô phải kinh sợ của cô. Mà cô hôm nay vừa đẹp vừa dịu dàng, lẳng lặng dựa vào lòng anh, cuối cùng thì hình ảnh mà anh hằng tưởng tượng vô số lần, hôm nay cũng đã trở thành hiện thực.

Vậy nên, trong lúc ngài Nguyên soái nhất thời không đề phòng, cô gái trong lòng đã bất ngờ đâm con dao tới phía ngực trái của anh.

Khoảng thời gian hôn mê đó là khoảng thời gian mà Cố Nguyên soái chưa bao giờ trải qua. Ý thức mơ hồ dần dần thanh tỉnh lại, nhưng cơ thể lại không chịu nghe lời điều khiển của trí

óc, hai mắt anh… không thể mở ra.

Thế nên, anh không thể nhìn thấy gương mặt đau buồn của cô, cũng không nhìn thấy dáng vẻ xót xa ấy.

Chỉ có thể nghe thấy những lời nói dịu dàng, vang vọng bên tai.

Cô khẽ ghé sát vào tai anh, hỏi: "A Triệt, khi nào thì anh mới tỉnh lại đây?"

Cô nói: "A Triệt, hôm nay em lại giết người."

Cô nói: "A Triệt, em phải ra tiền tuyến rồi, em để lại cho anh một bức thư, đặt ngay dưới gối của anh đó."

Cô nói: "A Triệt, tay em đã dính đầy máu tươi, khắp người đầy bụi đất. Đại lục đã thực sự chìm vào giấc ngủ say, tại sao anh vẫn chưa tỉnh lại?"

Anh không thể mở miệng để nói với cô, xin cô đừng đi. Từ lâu anh đã tự nói với mình rằng không được để cô dấn thân vào chốn nguy hiểm nữa. Anh không ngừng cố gắng, rốt cuộc cũng nhúc nhích được một ngón tay, thế nhưng bên tai chỉ truyền đến giọng nói vui mừng của Quan Duy Lăng: "Ngón tay của Nguyên soái cử động rồi! Cử động rồi!"

Không hề có giọng nói của cô.

Nguồn ebook: https://www.luv-ebook.com

Thì ra giọng nói dịu dàng vang vọng bên tai anh kia đã là của mấy ngày hôm trước. Cô đã đi mất rồi.

Ngày anh hoàn toàn thức tỉnh, trong lòng anh vô cùng bình tĩnh. Anh biết cô đã rơi vào tay Minh Hoằng, cũng biết mấy chục vạn đại quân đang đổ máu trên chiến trường khốc liệt, chia năm xẻ bảy, người nam người bắc không thể gần nhau.

Thế nhưng không có vấn đề gì hết. Không ai có thể ngăn cản nổi, dù sống hay chết cũng không ai có thể ngăn cách nổi đôi ta.

Anh muốn lau khô những giọt nước mắt của cô, anh muốn mỗi đêm đều được ôm cô vào lòng, không để cô phải chịu khó chịu khổ, cũng không để cô đơn độc không nơi nương tựa

nữa.

Anh đã từng ngây ngô trì trệ trong tình yêu, anh đã từng sống trong nỗi bất an căng thẳng, anh đã từng cho rằng, thống lĩnh loài người vốn chỉ là hư danh. Vậy nhưng chỉ cần trong lòng cô cũng có anh, thì anh vẫn là ngài Nguyên soái bách chiến bách thắng, thao túng toàn cục để tiến đến mục tiêu.

Người phụ nữ của Cố Triệt vĩnh viễn sẽ là của Cố Triệt.

Bởi vì A Lệ từng nói, cậu ấy muốn bọn anh mãi mãi ở bên nhau, mãi mãi không chia lìa.

Bởi vì mẹ anh từng nói, bọn anh nhất định sẽ gặp nhau, nhất định sẽ hạnh phúc.

Chương 81: Nói chuyện yêu đương

Ánh mặt trời chói chang, rực rỡ.

Hứa Mộ Triều tỉnh giấc, mình mẩy đau như dần, vươn vai một cái, lại đưa tay đấm đấm sống lưng nhức mỏi. Một cảm giác khác lạ lập tức truyền đến từ nơi tư mật khiến cô bất giác nhớ lại chuyện đêm qua. Hứa Mộ Triều lại lần nữa đỏ mặt, tim đập thình thịch, trong lòng tràn ngập niềm hạnh phúc vô bờ.

Trên chiếc giường lớn trắng tinh chỉ còn lại một mình cô, Cố Triệt chắc hẳn đã đi họp từ sáng. Trên gối dường như vẫn còn lưu lại hơi thở trong trẻo mà lạnh lùng của anh… Ấy, dường như còn có cả mùi hương trên cơ thể anh nữa…

Hứa Mộ Triều nằm một mình trên giường, nhìn trần nhà mà cười ngẩn ngơ.

Một lúc lâu sau, cô mới rời khỏi giường với tinh thần sảng khoái, nhìn thấy đống váy áo bị người nào đó mạnh bạo lột ra đêm hôm qua, bây giờ đã được xếp ngay ngắn, đặt nơi cuối giường, cô khẽ mỉm cười hạnh phúc.

Đây có phải… là lần đầu tiên ngài Nguyên soái gấp quần áo không nhỉ?

Cô mang tâm tình phơi phới đi rửa mặt, sau đó đứng trước tủ quần áo chật ních những bộ váy liền sặc sỡ sắc màu, ngay tại giây phút này, lần đầu tiên cô cảm thấy bối rối vì không biết nên mặc gì mới được.

Có vẻ như anh rất thích nhìn thấy cô… mặc váy, mà giống như cái váy tối hôm qua thì càng tốt…

Hứa Mộ Triều nghĩ mà đỏ mặt, ánh mắt khẽ lướt qua một lượt, sau đó nhắm trúng một chiếc quần dài thời thượng treo phía trên… Vậy thì mặc quần đi.

Cứ nghĩ đến việc người nào đó khi nhìn thấy cô mặc chiếc quần dài với nguyên một hàng khuy thế này, có lẽ sẽ không nhịn được mà nhíu chặt hàng mày, trong lòng cô bỗng nảy sinh cảm giác đắc thắng một cách kì lạ.

Sau đó, đầu óc lại rất "không trong sáng" mà nghĩ đến một từ…

Thú vui khuê phòng.

Hứa Mộ Triều vừa mở cửa phòng, định bước ra thì từ trong bóng tối đã có người nhanh chóng đi tới, cung kính hỏi cô muốn dùng bữa sáng ở đâu. Cô ngắm nhìn sắc thu đã phủ kín cả bãi cỏ khu vườn bên ngoài, gật đầu rồi chỉ ra đó.

Lúc này đã là hơn mười giờ sáng, ánh mặt trời soi tỏ khắp nơi. Hứa Mộ Triều uống canh táo đỏ ngân nhĩ, nheo cặp mắt to tròn ngắm nhìn phủ họ Cố rộng lớn chìm trong sự tĩnh lặng, im lìm. Lúc này, anh đang họp ở đâu nhỉ?

Phủ họ Cố lớn như vậy, thoạt nhìn tựa như không có ai, hoàn toàn vắng vẻ mà an toàn. Chỉ khi cẩn thận quan sát mới có thể thấp thoáng nhìn thấy các trạm gác ẩn mình nơi góc khuất, cùng với một vài bóng người mờ nhạt đi tuần quanh các hành lang khu nhà. Cố Triệt đã trưởng thành trong môi trường này, vậy tính cách quái gở của anh liệu có phải được bắt nguồn từ bầu không khí lạnh lẽo của gia đình giàu có này hay không?

Nơi này tuy rằng buồn chán nhưng bởi vì anh đã lớn lên ở đây, cho nên trong mắt Hứa Mộ Triều, từng ngọn cây ngọn cỏ đều bất giác trở nên thân thiết đến lạ kì

Đang chìm trong dòng suy nghĩ mông lung, phía trước bỗng vang lên tiếng bước chân trầm ổn. Cô lơ đãng ngẩng đầu, liền nhìn thấy một bóng người trong bộ quân phục nguyên soái màu xanh đậm phẳng phiu ở ngay trước mắt. Cô ngước nhìn, khuôn mặt điển trai, thuần khiết mà

trầm tĩnh như nước ấy tựa như một viên ngọc tỏa sáng dưới ánh mặt trời, anh đang sải những bước chân kiên định hướng về phía tòa nhà nguyên soái, ánh mắt sắc bén vô cùng.

Mới vào đến khu vườn dưới lầu, anh đã nhìn thấy cô, bước chân vì thế mà càng trở nên vội vàng.

"Em chỉ ngủ một lát như vậy thôi sao?" Anh cúi đầu nhìn ngắm cô, ánh mắt lạnh lùng bỗng trở nên dịu dàng hơn rất nhiều.

"Ừm." Cô đứng lên. "Anh họp xong rồi à?"

Anh không trả lời, chỉ đưa tay cởi nón lính xuống, để lộ mái tóc ngắn đen nhánh, mềm mại, nhìn cô chăm chú như có điều gì suy nghĩ.

Hứa Mộ Triều bị ánh mắt bình tĩnh của anh làm cho có chút sợ hãi. "Anh làm sao vậy?"

Anh tựa hồ tỏ vẻ thản nhiên như đang quyết định một kế hoạch tác chiến, khẽ gật đầu, nói: "Rất đẹp."

Đâu chỉ là đẹp không thôi.

Dưới chiếc mũ cát két[1] màu nâu là mái tóc dài suôn mượt xõa trên đôi bờ vai nhỏ nhắn, càng làm tôn lên khuôn mặt trái xoan trắng hồng, mịn màng của cô. Chiếc áo ba lỗ màu trắng cùng chiếc quần bó dài màu vàng khiến thân hình mảnh mai, cân đối của cô càng thêm nổi bật. Bên ngoài cô còn khoác thêm một chiếc áo ka ki chiết eo dài đến thắt lưng cùng màu với chiếc mũ. Dáng vẻ này của cô thực sự rất cuốn hút.

[1] Mũ cát két là một loại mũ mềm, chóp bằng, hơi bẹt về phía trước, thường làm bằng dạ hoặc vải, đằng trước có một lưỡi trai nhỏ áp chặt vào phần bẹt của mũ.

Thuần khiết và căng tràn nhựa sống. Cố Triệt không thể miêu tả cô bằng bất kì từ ngữ nào khác, bởi cô mặc bộ đồ nào thì cũng đều toát lên được cái thần thái đó. Anh chỉ có cảm giác cô giống như một cây súng lục tinh xảo hạng nhất, khiến người ta muốn nâng niu trên tay, vĩnh viễn không rời xa.

Sự khích lệ của anh khiến cho Hứa Mộ Triều đỏ bừng cả mặt. Vì thế mà ánh mắt của anh càng khó có thể dời đi.

Thế nhưng năng lực giữ bình tĩnh của ngài Nguyên soái quả nhiên phi thường, anh vẫn thản nhiên giả bộ như vô ý hỏi: "Lên lầu ngồi một lát nhé?"

Cô cũng không quá để ý, ngẩng đầu nhìn anh, cười. "Không khí ở vườn hoa trong lành thế này, ngồi ở đây một lát đã."

Anh trầm mặc một hồi, cuối cùng vẫn đi thẳng về phía cô, dang tay ôm chặt cô vào lòng, không cho cô nhúc nhích.

Lần nữa cảm nhận được hơi thở quen thuộc của anh, Hứa Mộ Triều chỉ có cảm giác tâm hồn rung động, lòng đầy say mê. Bờ vai của anh tựa như một ngọn núi, kiên cố mà an toàn.

Cô cảm thấy dường như mình có thể tìm thấy cả thế giới trong lòng anh.

Có điều…

"A Triệt, có phải có rất nhiều người đang nhìn chúng ta không?"

"Ừm." Anh khẽ hít hà mùi hương trên mái tóc vừa mới gội của cô.

"Em ngượng lắm…"

"Thế nên anh mới bảo hay là chúng mình lên lầu, nhưng em lại từ chối." Anh hơi buông lỏng vòng tay, cúi đầu nhìn cô đang dựa sát vào lòng mình. "Mười một giờ anh còn có cuộc họp nữa."

"Ồ, vậy anh đi đi…"

Lời nói còn chưa kịp dứt đã bị ngăn lại trong miệng. Bờ môi kiên định mà ấm áp của anh bất chợt ập đến như vũ bão, hơi thở mạnh mẽ cứ thế lẳng lặng bao phủ toàn bộ gương mặt cô, tình yêu ngọt ngào nãy giờ vẫn luôn bị kìm nén, trong giây phút được giải tỏa đã khiến khổ chủ đắm mình trong niềm vui sướng khôn tả.

Anh có cuộc họp nữa lúc mười một giờ, cho nên, hãy để anh tranh thủ thời gian.

Mãi đến lúc Hứa Mộ Triều thở hổn hển, anh mới chịu buông cô ra. Hứa Mộ Triều ngước ánh mắt mơ màng trong cơn mê say lên nhìn anh, chỉ thấy sâu trong đôi mắt anh là một sự bình

yên và dịu dàng khó có thể nói thành lời. Những ngón tay thon dài, trắng nõn tựa hồ không cách nào ngăn lại nổi lướt dọc theo khuôn mặt trắng hồng, mịn màng của cô xuống tới bờ vai thon thả.

"Đợi anh quay về." Anh nói với giọng hơi khàn.

"Vâng."

Trong lịch trình công tác vốn đã được sắp xếp dày đặc, lần đầu tiên ngài Nguyên soái tranh thủ thời gian nghỉ ngơi ít ỏi của mình để vội về nhìn cô một lát xong rồi lại đi. Nhìn bóng lưng cao ngất của anh biến mất khỏi tầm mắt, Hứa Mộ Triều chỉ biết đứng đó yên lặng thật lâu.

Anh khiến cô… vừa mới cách xa đã nhung nhớ cồn cào rồi.

Sự băn khoăn và nỗi vướng mắc trong lòng ngài Nguyên soái đã vô tình lọt vào mắt người hầu. Bởi thế, ngay ngày hôm sau, khi người hầu mang lịch trình công tác trong ngày đã được sắp xếp sẵn đến cho Nguyên soái, Nguyên soái chỉ lạnh nhạt đảo mắt qua, sau đó dừng một chút, hỏi: "Buổi chiều không có việc gì sao?"

Người hầu chuyên đảm nhiệm việc sắp xếp hội nghị cho Nguyên soái khẽ gật đầu, mặt không hề đổi sắc.

Nguyên soái không nói năng gì, cũng không tỏ rõ thái độ. Chỉ có điều mọi công việc của sáng nay đều được anh xử lí rất mau lẹ. Có thể cùng Hứa Mộ Triều ăn cơm trưa, ngài Nguyên soái nhất định sẽ ăn nhiều hơn nửa bát so với ngày thường.

Đợi hai người dùng bữa xong, người hầu thức thời lui ra ngoài. Hứa Mộ Triều hai mắt sáng ngời nhìn chằm chằm vào màn hình ti vi tinh thể lỏng, chăm chú xem bản tin thời sự mới nhất của đế đô. Cố Triệt ngồi bên cạnh, khoác một cánh tay lên thành xô pha phía sau lưng cô, có người đẹp trong lòng, không cần làm gì hơn mà thể xác và tinh thần vẫn có cảm giác vô cùng thư thái.

"Buổi chiều em định làm gì?"

"Buổi chiều… chuẩn bị đi ra ngoài…" Sau đó, nhớ ra điều gì, cô liền quay đầu nhìn anh, hỏi: "Chiều nay anh…"

“Ừm, không có việc gì làm.”

Ồ… Thế nhưng…

“Chiều nay Phùng tam công tử hẹn em đi cưỡi ngựa…” Ai mà biết được tự nhiên anh lại rảnh rỗi như thế chứ, hơn nữa bọn Phùng tam công tử cũng là những người bạn tốt.

Cố Triệt lập tức sa sầm nét mặt. “Chính là người lần trước sắp xếp để người máy bắt được em, Phùng Tam, phải không?”

“Tại vì lúc ấy cả nhà anh ta đã bị bắt làm con tin. Hơn nữa, sau đó anh ta cũng ngay lập tức đi thông báo cho đội cảnh vệ tới trường đua ngựa cứu em, chỉ là lúc ấy em đã bay đi rồi.” Hứa Mộ Triều liếc nhìn sắc mặt của Cố Triệt. “Người đó không xấu đâu, thật đấy. Cho nên lần này anh ta cũng muốn nhân cơ hội để xin em tha thứ.”

Cố Triệt đứng lên, cầm lấy chiếc áo khoác quân nhân.

“Anh định làm gì thế?”

“Đi cùng em.”

“Hả?” Ngẫm lại Cố Nguyên soái từ trước tới nay đều rất khiêm tốn, rất ít khi chủ động giao thiệp với ai, thế mà giờ lại muốn cùng cô đi tụ họp bạn bè ư? Cảm giác này… đúng là rất kì quái.

“Anh muốn đi thật sao?” Cô hỏi.

Anh không trả lời.

Như vậy là sao, có nghĩa là không muốn đi ư? Cô nhìn chằm chằm vào khuôn mặt trầm tĩnh của anh, nở một nụ cười dàn hòa. “Em không đi nữa.”

Anh vẫn chỉ yên lặng nhìn cô.

“Có anh ở bên, em sẽ không đi đâu cả.” Cô nói. “Thật ra em đồng ý đi chơi với Phùng Tam là vì cả ngày ở trong dinh thự này không có việc gì làm thì rất buồn chán, mà anh lại quá bận rộn.”

Có anh ở bên, em sẽ không đi đâu cả.

Cô đã nói ra câu này bằng tất cả sự dịu dàng ẩn sâu trong lòng mình. Cố Triệt cẩn thận hưởng thụ niềm sung sướng ngập tràn đến từ những lời có cánh này, ánh mắt không khỏi dán chặt vào khuôn mặt xinh đẹp, dịu dàng của người phụ nữ trước mặt.

Anh nghĩ, chẳng trách tại sao cha nổi tiếng tàn nhẫn, cứng rắn là thế, vậy mà trước mặt mẹ, ông vẫn luôn dùng ánh mắt ngập tràn tình yêu thương để nhìn bà; chẳng trách tại sao người đời lại có câu: "Yêu giang sơn càng yêu mĩ nhân[2]". Sự dịu dàng tri kỉ xuất phát từ trái tim cô càng khiến anh cảm thấy trân quý hơn bất kì điều gì.

[2] Yêu giang sơn càng yêu mĩ nhân: một câu thành ngữ của Trung Quốc, ý chỉ tình cảm của một người dành cho công việc sự nghiệp có to lớn đến đâu cũng không thể so sánh với tình yêu mà họ dành cho người yêu, người bạn đời của mình. Cũng giống như một ông vua có được giang sơn của mình rồi, càng ao ước có được mĩ nhân ở trong lòng – ND.

"Người hầu." Anh ra lệnh cho người hầu đang đứng ngoài cửa. "Sắp xếp một chút cho tôi, chiều nay tôi và phu nhân sẽ ra ngoài."

Bầu trời xanh trong như vừa được gột rửa, nước sông như một sợi dây lưng bằng ngọc vờn quanh triền núi. Dãy núi trải rộng, xanh um tươi tốt, yên tĩnh mà hết sức sạch sẽ, xinh đẹp.

Ca nô quân dụng bồng bềnh trôi trên mặt nước, Hứa Mộ Triều cầm chắc cần câu trong tay, thoải mái tựa vào người Nguyên soái lúc này đang mặc áo sơ mi trắng và quần quân phục màu xanh, mặc dù đơn giản nhưng vẫn điển trai đến độ khiến người ta có chút ngạt thở.

Lúc trưa anh nói muốn ra ngoài, Hứa Mộ Triều liền phát hoảng, cho rằng anh muốn dẫn cô đi dạo phố. Nhưng không ngờ sau đó anh lại điều một chiếc xe hơi tới, lôi kéo thêm vài người nữa, thẳng tiến về hướng ngọn núi sừng sững phía cuối đường chân trời.

"Nguyên soái, công việc chiều nay của ngài là thả câu lúc mặt trời xấp bóng." Người hầu trước giờ vẫn luôn là người rất đáng tin cậy, nghĩ ra được một tiết mục tương đối an toàn mà lại nhàn nhã.

"Tôi có mồi câu độc nhất vô nhị đây, còn tốt hơn nhiều so với loại mồi mà người hầu mua được ở ngoài chợ." Tạ Mẫn Hồng cũng mặc trang phục thoải mái, ung dung đi tới. "Hai người có muốn thử một chút không?"

Hứa Mộ Triều nhận lấy mồi câu, nghe Cố Triệt ở bên giải thích: "Anh ta là cao thủ câu cá đấy."

"Em cũng thích câu cá." Hứa Mộ Triều cười, nói. "Hồi nhỏ em thường theo cha ra sông câu cá. Khi đó thịnh hành nhất là loại lưỡi câu chùm, có thể câu được cá lớn ở cự li rất xa."

Tạ Mẫn Hồng kẹp điếu thuốc vào giữa hai ngón tay, hỏi: "Con cá lớn nhất cô câu được nặng bao nhiêu kilogram?"

"Hơn năm cân."

"Cũng không tệ." Tạ Mẫn Hồng nhìn cần câu trên tay cô. "Chúng tôi đã phải rất vất vả mới kiếm được cho cô loại cần câu lỗi thời này."

"Tiên tiến quá thì còn gì là thú vị nữa?" Cô huơ huơ cây gậy tre trong tay, lại chỉ vào mấy con cá nhỏ trong cái giỏ ở dưới chân. "Chỉ là thành quả thật chẳng ra sao cả."

"Cố lên!" Anh ta phả một làn khói thuốc, sau đó quay đầu về phía bên trái chiếc ca nô. "Buổi tối bảo người hầu làm cho chúng ta một bữa tiệc cá."

Hứa Mộ Triều cúi đầu nhìn Cố Triệt vừa câu được ba con cá lớn, không khỏi nhíu mày, nói: "Đây thực sự là lần đầu tiên anh câu cá đấy à?"

"Ừm." Anh nói với giọng trầm thấp.

Hứa Mộ Triều cảm thấy hết sức buồn bực. Thì ra trên đời này lại có người trời sinh làm cái gì cũng giỏi hơn người khác.

Nhưng dù sao cô cũng là cao thủ trong việc thả câu. Rất nhanh đã lại có cá cắn câu. Trực giác nói cho cô biết, đây nhất định là một con cá rất to. Cô vội đứng lên, giật mạnh cần câu về phía sau.

Bọt nước bắn tung tóe khắp nơi, những con sóng bạc không ngừng cuộn lên. Một con cá lớn màu bạc to cỡ nửa thân người vọt thẳng về phía Hứa Mộ Triều.

Chẳng lẽ đệ nhất cao thủ thú tộc lại không trị được con cá này hay sao? Cô mặt không đổi sắc, một tay che ở phía bên phải tránh làm phiền tới Cố Triệt, tay kia nhẹ nhàng đưa lên,

chuẩn xác bắt lấy con cá lớn. Con cá không ngừng giãy giụa trong tay cô khiến cô mất đà ngã xuống, con cá lớn cũng vì thế mà bị rơi xuống sàn ca nô.

Mọi sự đo lường của cô đều vừa đúng, tất thảy đều vô cùng thuận lợi và hoàn mĩ, con cá này to như vậy, cô nhất định sẽ là quán quân của ngày hôm nay. Thế nhưng…

Cô đã quên mất ở dưới hồ còn có nước.

Con cá lớn nhảy lên khỏi mặt nước mang theo một cơn sóng cuộn khổng lồ, vẩy đầy nước vào mặt và đầu, cổ cô. Sau nháy mắt, toàn thân cô đã ướt như chuột lôt. Tóc cô dính bết trên khuôn mặt, nhỏ nước tong tỏng, thật không còn gì xấu hổ hơn. Hứa Mộ Triều đànhh đứng đực ra tại chỗ. Cố Triệt mỉm cười, lấy cái khăn bông màu trắng đưa cho cô.

Cô nhận lấy chiếc khăn, có chút ngượng ngùng lau mái tóc ướt sũng. “Em thế mà lại bị một con cá tập kích thành công.”

Ánh nắng chiều khiến toàn thân cô được bao phủ trong một quầng sáng mông lung dịu dàng, chiếc mũ của cô đã được bỏ xuống, làm lộ ra mái tóc dài màu đen ẩm ướt, mềm mại. Khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn như một viên ngọc trong suốt, sáng lấp lánh. Dưới hàng mi đen dài, đôi mắt to trong ẩn giấu ý cười, còn mang vài phần ngượng ngùng của người thiếu nữ. Nước sông hơi có mùi tanh đã làm ướt hết chiếc áo sơ mi màu trắng bó sát của cô, khiến những đường cong trên cơ thể gần như hoàn toàn hiển lộ.

Cố Triệt đột nhiên vươn tay ra giằng lấy chiếc khăn bông, lạnh lùng nói: “Để anh lau giúp em.”

“Hả?” Cô bị anh bế lên, đặt ngồi xuống chiếc ghế tựa gần đó, cứ thế nhận lấy sự thản nhiên hầu hạ của người đàn ông đứng đầu thiên hạ.

Động tác của anh rất nhẹ, như thể có một cơn gió mát lành khẽ thổi qua mái tóc dài suôn mượt và hai gò má ửng hồng của cô. Hơi thở mát rượi của anh lướt qua mặt cô, chiếc khăn bông mềm mại không ngừng xoa xoa hai bên thái dương, cô thư thái nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác hạnh phúc này.

Cố Triệt đang đứng lau tóc cho cô, chợt nhìn thấy hàng lông mi cong như ánh trăng non của cô khẽ động đậy thì khóe miệng liền nhếch lên, để lộ nụ cười thỏa mãn. Sau đó, rốt cuộc anh cũng không kìm nén nổi nữa, ném chiếc khăn bông sang một bên, thân hình cao lớn chậm rãi cúi xuống, hôn thật sâu lên đôi môi anh đào mềm mại của cô.

Ở một góc chiếc ca nô, Tạ Mẫn Hồng đang ngồi, một tay cầm cần câu, một tay phủi phủi bụi, bên cạnh là người hầu đứng giẫm một chân lên mép ca nô.

"Chiến tranh sắp kết thúc rồi sao?" Người hầu lên tiếng hỏi.

Tạ Mẫn Hồng gật đầu. "Còn chưa đầy một tháng nữa là sẽ kết thúc thôi."

"Thật tốt quá!" Người hầu lẳng lặng nhìn mặt nước sông mệnh mông phía đằng xa. "Lần này, liệu nền hòa bình có thể kéo dài được mãi mãi?"

"Chắc là cũng lâu thôi."

"Mẫn Hồng, khi chiến tranh kết thúc, anh có dự định gì không?"

"Không có dự định gì hết, Nguyên soái muốn tôi làm gì thì tôi sẽ làm cái đó." Tạ Mẫn Hồng hạ giọng. "Bên kia sao im ắng quá vậy?"

Người hầu sớm đã nhìn thấy cảnh mật ngọt ở phía bên kia chiếc ca nô, liền liếc Tạ Mẫn Hồng một cái. "Nếu anh định đến đó quấy rầy bọn họ thì đừng trách tôi không nhắc nhở anh."

Tạ Mẫn Hồng khẽ bật cười một tiếng, sau đó lại thở dài. "Thật tốt!"

Người hầu im lặng trong chốc lát rồi nói: "Đúng là rất tốt. Trước đây tôi còn nghĩ Nguyên soái sẽ cô độc cả đời chứ."

Tiếng thì thầm trò chuyện đã được cố gắng đè xuống thật thấp, thế nhưng lại bị gió thổi bay đến phía bên trái ca nô, câu được câu chăng.

Trong khung cảnh sông nước hữu tình, dưới ánh nắng ấm áp chan hòa, thời gian dường như cũng ngừng trôi.

Con cá lớn trên sàn ca nô ra sức giãy giụa, chiếc khăn bông ẩm ướt bị ném xuống sàn, mấy chiếc cần câu cũng rơi xuống sàn tự lúc nào, nhưng lại chẳng có ai quan tâm. Ánh nắng chiếu xuống chiếc ghế mây làm lộ ra mấy sợi mây cũ kĩ đã bong ra gần nửa, phản chiếu ánh sáng lấp lánh không ngừng.

Cô gái với mái tóc đen như một dải lụa xõa tung trên thành ghế, hàng lông mi khép chặt khẽ run run. Người đàn ông cao lớn ngồi bên cạnh cô, một cánh tay chống trên lưng ghế, cả người gần như bao phủ toàn bộ cơ thể mềm mại của cô, tay kia nắm chặt lấy tay cô không rời. Đôi môi lạnh lẽo ấy giờ phút này lại dịu dàng như nước lưu luyến trên gò má hây hây đỏ vì hạnh phúc của Hứa Mộ Triều.

Chương 82: Trở lại tiền tuyến

Tại tiền tuyến, trong một doanh trại của liên quân loài người và thú tộc.

Ba gã bán thú lực lưỡng và một con người nhỏ bé đang ngồi quây quần bên nhau. Tuy không cùng chủng tộc nhưng bọn họ đều mang vẻ mặt hết sức tập trung, nhìn chằm chằm vào vật trong tay, lẩm bẩm câu gì đó.

Phía sau lưng bọn họ có rất nhiều ánh mắt căng thẳng và chăm chú, ngườin ào người nấy nín thở, không dám thốt ra tiếng nào.

"Đôi Q đại quỷ!" Gã binh sĩ loài người giơ cao tay, ném những quân bài đang cầm trên tay xuống đất, ngửa mặt lên trời cười: "Ha ha ha."

Ba gã bán thú nhìn thấy rõ những quân bài tên lính kia vừa vứt xuống thì sắc mặt phút chốc xám ngoét. Một tên trong số đó có thân hình cường tráng, cơ bắp cuồn cuộn, lồng ngực còn quấn đầy băng gạc tỏ vẻ không thể tin nổi, ôm chặt lấy đầu mình, rên rỉ: "Tại sao lại có thể như vậy chứ? Tại sao hả trời?"

Phía sau bọn họ, bất kể binh sĩ của loài người hay thú tộc đều cười vang ha hả. Gã binh sĩ loài người vừa thắng một trận lớn đó dương dương tự đắc nói: "Tổ tiên nhà ông đây là thần bài, chỉ dựa vào trình độ kém cỏi của các người mà cũng dám thách đấu với ông đây sao? Nộp năm nghìn ra đây!"

Đám bán thú phẫn nộ ném tiền ra, gã bán thú quấn băng kia lẩm bẩm: "Tại sao lại có thể như vậy? Tôi đã được đội trưởng tận tay chỉ dạy, là một trong những thần bài đỉnh nhất của Đại đội 5 kia mà!"

Dáng vẻ bứt rứt, ấm ức của gã khiến mọi người có mặt tại đó càng cười to hơn.

Đúng lúc này, có hai viên sĩ quan loài người rẽ đám đông đi tới. Đám binh sĩ vừa nhìn thấy quân hàm màu xanh lam trên quân phục của bọn họ thì đều lập tức ngậm miệng, đứng dạt ra nhường đường.

"Sao các cậu lại đánh bạc trong doanh trại hả?" Hai viên sĩ quan nhìn những quân bài vương vãi đầy đất, sắc mặt trở nên hết sức lạnh lẽo. Gã binh sĩ loài người vừa thắng tiền và hai gã bán thú đang ngồi kia giật mình nhảy dựng lên, trong nháy mắt đã nghiêm trang đứng thẳng, chỉ có gã bán thú quấn đầy băng gạc kia là không hề nhúc nhích.

©STENT

"Ồ… Là đội duy trì trật tự trong ban quân pháp…" Có người xì xào bàn tán.

"Đi, theo chúng tôi đến ban quân pháp!" Viên sĩ quan loài người tiến lên phía trước.

Gã bán thú quấn đầy băng gạc kéo chiếc áo khoác quân dụng ra khỏi người, để lộ rõ quân hàm trên cầu vai áo của mình. Anh ta đứng lên, ai viên sĩ quan loài người liếc nhìn nhau, sau đó liền cũng kính hành lễ cới anh ta. "Thì ra là Đội trưởng Đại Võ."

"Lúc trước khi chỉ huy chúng tôi, Thiếu tướng Hứa đã từng nói, chỉ cần thắng trận là có thể thoải mái tiệc tùng, chơi gái hay đánh bài. Chuyện này cũng đã được tổng trưởng ban quân pháp ngầm đồng ý rồi. Thế nào? Hai… thiếu úy các anh có ý kiến gì sao?" Đại Võ liếc nhìn bọn họ bằng ánh mắt uể oải. "Tôi hỏi các anh, hiện giờ đội quân của tôi có phải là đội quân giành được nhiều công lao to lớn nhất ở đây không? Bọn tôi có được tùy ý tiệc tùng, chơi gái và đánh bài không?"

Hai viên sĩ quan ban quân pháp mặt mày tái xanh tái dại, có vẻ như cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Gã binh sĩ loài người vừa thắng bài vội vã tiến đến gần Đại Võ, ghé sát vào tai anh ta, thì thầm vẻ rất thân thiết. "Người anh em, bọn này trông lạ lắm, chắc là mới tới đế đô. Anh bắt nạt bọn họ như thế, liệu có rước họa vào thân không đấy?"

Đại Võ cũng bắt chước dáng điệu thì thầm to nhỏ của gã binh sĩ đó, ép giọng xuống thật thấp: "Người anh em, thế thì cậu không biết rồi, bây giờ ngài Nguyên soái đối với thú tộc chúng tôi đã là…"

Đại Võ còn chưa nói hết câu đã vội vã ngừng lại. Bởi vì anh ta nhận ra, lúc này đám người

thú có mặt ở đây đều không để ý tới sự uy phong của anh ta nữa, mà đồng loạt châu đầu ghé tai, chuyển hướng chú ý của mình ra phía cửa.

Vì thế, anh ta cũng híp mắt nhìn theo…

Đại Võ lập tức ngây người ra vài giây, sau đó ném bộ bài trong tay xuống đất, phóng nhanh ra phía cổng doanh trại. "Đội… đội trưởng!"

Chiếc xe việt dã bọc thép màu đen lẳng lặng đỗ lại trước cổng doanh trại. Một bóng người màu xanh lam xinh xắn nhanh nhẹn nhảy xuống xe.

Chỉ thoáng nhìn từ xa đã khiến đám người thú hai mắt sáng ngời. Tinh thần của bọn họ nhất thời bị chấn động mạnh. Nữ sĩ quan cao cấp vừa mới xuống xe đó sải những bước dài về phía Đại Võ.

Đại Võ vui mừng đến độ nhảy dựng lên, nhào tới trước mặt cô. "Đội trưởng! Cô đã khỏe lại rồi!"

Hứa Mộ Triều mỉm cười, gật đầu, nói: "Ừm, tôi đã khỏe lại rồi đây! Hôm nay tôi đến thăm các anh em."

Xung quanh phần lớn đều là người thú và bán thú thuộc Đại đội 5 trước đây, bọn họ nhanh chóng vây quanh Hứa Mộ Triều, ai nấy đều tỏ ra hết sức vui mừng. Đám binh sĩ loài người cũng không kìm được, hướng ánh mắt chăm chú về phía nữ chiến thần trứ danh toàn đại lục, thì ra cô lại trẻ tuổi đến vậy, khiến cho bọn họ cảm thấy có chút xấu hổ phải quay mặt đi, sau đó lại không nhịn được mà liếc mắt nhìn thêm nhiều lần nữa.

Có người cao giọng nói: "Đội trưởng, chúng tôi vẫn luôn giành được thắng lợi trên chiến trường!"

Hứa Mộ Triều cũng sảng khoái đáp lời: "Tốt lắm! Các anh em thực sự không khiến tôi phải mất mặt."

Nghe thấy vậy, mặt mày ai nấy đều rạng rỡ, sáng ngời.

Có lẽ là vì từ lúc cô đến đã quá ồn ào nên người thú thuộc các doanh trại khác cũng chạy tới nghe ngóng. Chỉ một lát sau, binh sĩ loài người và thú tộc các doanh trại hầu hết đều chạy

tới nơi này, vậy xung quanh Hứa Mộ Triều, kẻ mừng rỡ, người tò mò.

Thế nhưng, xe của Hứa Mộ Triều dừng lại ở đây không phải chỉ là để ôn chuyện. Cô khoác tay lên bả vai cường tráng, rắn chắc của Đại Võ như thể anh em thân thiết lâu ngày mới gặp, nói với giọng trầm thấp mà nghiêm khắc: "Cậu lại gây ra chuyện gì với các sĩ quan ban quân pháp vậy?" Không đợi Đại Võ trả lời, ánh mắt sắc bén của cô đã quét qua những lá bài và tiền giấy rơi vung vãi trên mặt đất, sau đó lập tức hiểu ra vấn đề.

"Sau này không được đánh bạc nữa." Cô ghé sát vào tai anh ta, nói với giọng dữ dằn.

"Tại sao chứ?" Đại Võ giật bắn mình, không kìm được nói oang oang, còn bày ra vẻ mặt thần bí. "Người ở đế đô kia… chẳng phải chính là rể của thú tộc chúng ta sao?"

Đám người xung quanh lập tức đực mặt ra, tò mò không biết Đại Võ đang nói tới ai. Hứa Mộ Triều nhìn quanh một vòng, rốt cuộc cũng không thể nhịn nổi nữa, nhéo tai Đại Võ, tức giận nói: "Cậu có hiểu thế nào là "trong công việc không màng tình thân" không? Trước đây tôi đã giúp cậu gỡ bao nhiêu tội tày trời rồi, nhưng bây giờ, người của tôi không thể phạm vào quân kỉ, khiến anh ấy phải khó xử nữa, cậu hiểu chưa?"

Đám người xung quanh càng nghe càng không hiểu hai người bọn họ đang nói tới chuyện gì. Đại võ chớp chớp mắt, chợt hiểu ra rồi tủi thân nói: "Được rồi, được rồi! Phụ nữ quả nhiên là… Haizz!" Anh ta lớn tiếng nói với đám người xung quanh: "Nghe cho rõ đây, sau này cấm được đánh bạc nữa, hiểu chưa?"

"Hả?" Mọi người nhất thời kinh ngạc.

Đại Võ lại đi tới, nói với hai sĩ quan ban quân pháp: "Xin lỗi hai vị thiếu úy, sau này chúng tôi sẽ không tái phạm nữa!"

Hai viên sĩ quan đó gật đầu, có chút ngại ngùng nhìn Hứa Mộ Triều, đang định chuẩn bị hành lễ với cô, trên mặt lại chợt hiện lên vẻ ngẩn ngơ, nhưng ngay sau đó đã lập tức nghiêm túc trở lại.

"Khụ khụ!" Bên ngoài vang lên hai tiếng ho rõ ràng, mọi người nhanh chóng đứng lùi ra tránh đường. Nhìn về phía phát ra tiếng ho ấy, chỉ thấy người hầu mặc đồ đen, dáng người dong dỏng cao đang chậm rãi bước tới.

Mà đằng sau, cách đó không xa, chiếc xe việt dã màu đen đã tiến vào trong sân doanh tại

tự lúc nào. Một người đàn ông cao lớn, hai tay đút túi quần, trầm mặc đứng trước đầu xe. Anh nhìn thẳng về phía bên này, tựa hồ đang đợi ai đó. Khuôn mặt anh tuấn ngời ngời như lấp lánh muôn vàn ánh hào quang làm cho chói mắt mọi người, không ai đủ can đảm để nhìn thẳng. Trên bộ quân phục màu xanh đậm phẳng phiu có gắn huy hiệu nguyên soái hình chim ưng bằng kim loại màu vàng sáng chói. Tất thảy những ánh sáng đó như muốn chọc mù mắt đám binh sĩ loài người và thú tộc đang đứng đây.

Mọi người nhất tề quay về phía anh, nghiêm trang hành lễ. Cả doanh trại trong phút chốc im lặng như tờ.

Sau đó…

"Nguyên soái…"

"Sao lại có thể trẻ như vậy được nhỉ…"

"Mẹ kiếp, cậu không nhìn thấy quân hàm kia sao?"

"À à… Tôi lại có thể tận mắt nhìn thấy Nguyên soái cơ đấy, thật là vinh dự…"

Tuy đang hành lễ và đám người thú đã cố hạ giọng thấp nhất có thể, nhưng đối với lỗ tai của mọi người thì vẫn cứ oang oang như cũ. Xen lẫn đó là những tiếng bàn luận khe khẽ của binh sĩ loài người. Với hầu hết mọi người, đây là lần đầu tiên được nhìn thấy Nguyên soái. Chỉ giây lát sau, toàn bộ doanh trại đã lại ồn ào huyên náo hẳn lên. Hứa Mộ Triều âm thầm lè lưỡi, nói nhỏ với đám người thú: "Tôi đi đây, các cậu bảo trọng!"

Không một ai thèm đoái hoài đến cô, bởi vì lúc này, ai cũng bị kích động khi được nhìn thấy Nguyên soái, mặc dù chưa nghe thấy anh nói tiếng nào. Chỉ có Đại Võ vẫn còn giữ được chút vẻ bình tĩnh, lắc đầu một cái, nói: "Đúng là một đám cổ lỗ sĩ!"

Trong ánh mắt kính nể và ngưỡng mộ của mọi người, Hứa Mộ Triều bước nhanh về phía Cố Triệt.

Mọi người đều nhìn thấy rõ ràng, khi nữ sĩ quan xinh đẹp đó chạy đến trước mặt Nguyên soái, vị Nguyên soái nổi tiếng lạnh lùng, vô tình ấy lại vươn tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy eo cô với thái độ hết sức tự nhiên. Trong mắt các binh sĩ loài người và thú tộc, hình ảnh hai người ôm nhau ấy quả thực rất đẹp, chẳng khác nào một bức tranh điêu khắc.

Chúng thú bắt đầu không kìm được nữa, những lời bàn ra tán vào càng lúc càng nhiều, càng lúc càng lớn tiếng, máu thú cũng vì thế mà lặng lẽ sục sôi.

"Thấy không, thấy không… thống lĩnh Hứa quả là niềm tự hào to lớn của thú tộc chúng ta, cô ấy đã vượt qua sự phân biệt chủng tộc mà chinh phục được ngài Nguyên soái rồi đấy…"

"Không hổ là chiến thần!"

Nguyên soái đang ôm người đẹp trong lòng, bất ngờ giơ tay phải lên, ánh mắt lạnh lùng xẹt qua một bên thái dương của Hứa Mộ Triều, lướt quanh một vòng, sắc bén đến độ khiến mọi người phải rùng mình sợ hãi. Lúc này đám binh sĩ mới phát hiện, khuôn mặt đẹp tựa thiên thần đó hóa ra còn uy nghiêm hơn cả trong tưởng tượng.

Vì vậy, dưới cái nhìn rất đỗi "thân thiết" của Nguyên soái, máu thú lại triệt để sôi trào!

Khi Hứa Mộ Triều theo Cố Triệt vào trong xe, chợt nghe thấy một tràng tiếng hô tựa như sóng biển, càng lúc càng lớn, từng hồi lại từng hồi, từ từ vang vọng khắp doanh trại, bầu không khí phấn chấn phút chốc tràn ngập, thể hiện rõ tinh thần của quần chúng.

Tiếng gào rú của bọn họ nhanh chóng lan ra khắp các doanh trại quân đội khác thuộc khu vực xung quanh đó, ở tít phía xa cũng có thể nghe thấy loáng thoáng. Khắp núi rừng khu vực tiền tuyến đều là tiếng hô hoán đồng thanh.

Đó là tiếng hô của hai chủng tộc khác nhau, thế nhưng lạo có chung một nội dung, tiếng hô vọng khắp nơi nơi, chấn động tâm thần của tất cả mọi người: "Vua! Vua! Vua!"

Đó là… vị vua của chúng ta! Vị vua dẫn dắt chúng ta đến ngày kết thúc cuộc chiến tranh chống quân xâm lược!

Vua của loài người, vua của thú tộc!

Và gần như sắp lên ngôi – vua của đại lục!

Nửa tháng sau khi Hứa Mộ Triều theo Cố Triệt trở lại tổng bộ chỉ huy quân tiền tuyến, chiến cuộc của đại lục đã hoàn toàn sáng tỏ.

Đêm nay, cô ngồi trên xô pha trong phòng chỉ huy, lật xem tài liệu điện tử, lại không kìm

được ngẩng đầu lên nhìn Nguyên soái đang đứng sừng sững trước cửa sổ. "Nhìn tình hình này thì xem ra Minh Hoằng đã cùng đường rồi?"

Cố Triệt nhìn cô, gật đầu. "Thế bao vây đã được hình thành. Chưa đầy ba ngày nữa, chúng ta có thể liên quân với zombie. Lúc đó, Minh Hoằng sẽ không còn đường lui."

Liên quân ba phe loài người, thú tộc và zombie có tổng số binh lực đông gấp rưỡi số người máy. Mà dựa vào lần liên thủ đầu tiên của Cố Triệt và Thẩm Mặc Sơ, hiệu quả của cuộc chiến lần này có thể nói là đã nắm chắc trong lòng bàn tay. Tuy rằng Minh Hoằng cũng bộc lộ tài năng chỉ huy xuất sắc, chỉ số thông minh cũng đủ cao, thế nhưng đến Hứa Mộ Triều cũng cảm thấy dù là bất kì ai cũng không thể so sánh với hai người Cố Triệt và Thẩm Mặc Sơ, huống hồ hai người ấy lại còn liên thủ với nhau. Cho dù Minh Hoằng có thông minh hơn nữa, biết suy tính hơn nữa thì cũng chẳng làm được gì vì kinh nghiệm của hắn còn quá ít ỏi. Với bằng ấy lí do, hắn sẽ đối địch như thế nào được đây?

Bởi vậy, từ sau cuộc đại phản kích về phía tây của liên quân thú tộc và loài người ngày đó, toàn bộ thế cục chiến tranh đã đảo ngược. Chỉ trong vòng hơn một tháng, chiến lược phân binh của hai người Cố – Thẩm đã đạt được hiệu quả một cách rõ rệt, quân đoàn người máy liên tiếp bị đánh cho tan tác, thất bại thảm hại trong từng trận chiến.

"Thật ra Minh Hoằng coi như cũng từng tha mạng cho em." Hứa Mộ Triều khẽ buông tiếng thở dài.

Cố Triệt nghe thấy vậy, ngồi xuống bên cạnh cô, kéo cô vào lòng. "Em muốn anh tha mạng cho hắn ư?"

Hứa Mộ Triều lắc đầu. "Nguyên tắc cơ bản của hắn chính là tiêu diệt sạch sẽ tất cả các chủng tộc khác. Em không thể vì hắn từng tha cho mình một mạng mà bất chấp đại cục. Chỉ là dù sao đi nữa, em vẫn cảm thấy, hắn không hề giống với một người máy bình thường. Hắn quá tự phụ, tự phụ đến mức nó trở thành nhược điểm của hắn. Hơn nữa, đối với loài người, hắn tựa hồ có một niềm hứng thú bất tận. Em cảm thấy, mặc dù hắn trời sinh vô tình, nhưng dù cố tình hay vô ý, hắn vẫn bộc lộ được sự cảm tính của bản thân."

Cố Triệt trầm mặc giây lát rồi nói: "Những người có liên quan đến việc trao đổi thỏa thuận với hắn đã bị xử lí hết rồi. Anh đương nhiên sẽ không bỏ qua cho hắn."

Hứa Mộ Triều nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen láy, sâu thẳm mà tĩnh lặng của anh, không khỏi mềm lòng, mỉm cười, nói: "Này! Tuy rằng cơ thể em, tự em làm chủ, hắn cũng có chiếm

lợi được một chút, nhưng chưa hề làm chuyện đó với em… Đến giây phút cuối cùng, hắn đã buông tha em."

Cố Triệt nhìn nụ cười trong sáng của cô, như thể không ìm lòng được, đột nhiên dưa tay ra giữ chặt lấy gáy cô, sau đó cúi xuống, đặt một nụ hôn nồng nàn lên môi cô, lâu thật lâu.

Cho đến khi toàn thân cô mềm nhũn ngả vào lòng anh, anh mới hạ giọng như thể lẩm bẩm bên tai cô: "Em làm chủ ư?"

"Ừm…" Hứa Mộ Triều túm lấy ngực áo của anh, nheo mắt nhìn anh. "Chẳng phải chúng ta đã thỏa thuận rồi sao… Trong doanh trại chỉ có quan hệ cấp trên và cấp dưới. Sao anh lại hôn em ở phòng chỉ huy hả?"

Cố Triệt dừng lại, hóa ra là cô cố ý.

Hứa Mộ Triều mỉm cười. Thực ra, thấy anh vì chuyện tác chiến mà bận đến nỗi đầu bù tóc rối cả nửa tháng nay nên cô mới cố ý nói đùa để làm anh vui mà thôi.

Anh buông cô ra, trở về trước bàn làm việc, mở tập tài liệu, hờ hững nói: "Sớm muộn gì cũng là của anh."

Hứa Mộ Triều hiểu ra ý đồ đen tối trong lời nói của anh thì đỏ mặt, nhìn anh bắt đầu nghiêm túc làm việc, sau đó cô ngẩng đầu xem đồng hồ rồi đi ra ngoài, định bưng đồ ăn khuya lên.

Ngoài cửa, người hầu đã bưng sẵn khay thức ăn đứng chờ từ lúc nào, vừa nhìn thấy Hứa Mộ Triều, anh ta liền kéo cô qua một bên, thân thiết nói nhỏ: "Mộ Triều, đảo Đông Y và núi tuyết Thanh Tích, cô thích đi đâu?"

"Hả?" Đây là tên hai điểm du lịch tham quan nghỉ dưỡng nổi tiếng, anh ta hỏi cô như vậy là có ý gì?

"Sau khi chiến tranh kết thúc, tôi định đề nghị Nguyên soái đi nghỉ dưỡng mười ngày, chắc ngài ấy sẽ đồng ý thôi. Cô thích nơi nào trong hai nơi đó?"

"Ừm…" Có vẻ khó chọn đây, cô chưa từng đến nơi nào trong hai nơi đó cả.

“Đảo Đông Y phong cảnh thơ mộng, có các hoạt động như bơi, lặn, câu cá, vân vân. Leo lên núi tuyết Thanh Tích cũng có điểm vui thú đặc biệt. Người hầu chúng tôi cần phải chuẩn bị ngay từ bây giờ. Nếu như đi núi tuyết thì cần phải có trang thiết bị phục vụ cho việc leo núi.”

“Đảo.” Một giọng nói lạnh lùng chợt cất lên.

Người hầu có hơi sửng sốt, từ trước đến nay ngài Nguyên soái chưa từng quan tâm tới những việc nhỏ nhặt này… Hơn nữa, việc nghỉ dưỡng nghiễm nhiên thuộc về quyền quyết định của phụ nữ, thế nên người hầu đã phải hỏi ý kiến của Hứa Mộ Triều trước. Vậy nhưng lúc này, Nguyên soái lại tạm ngưng công việc để phát biểu ý kiến của mình…

Người hầu ngẫm nghĩ một lúc, sau đó hiểu ra, suýt nữa thì phì cười. Anh ta gật đầu với Hứa Mộ Triều đang ù ù cạc cạc không hiểu chuyện gì xảy ra. “Vậy đảo Đông Y đi. Tôi sẽ cho người chuẩn bị.”

Hứa Mộ Triều để ý thấy vẻ mặt mờ ám của người hầu, mang mối nghi hoặc trở về phòng chỉ huy. “Tại sao lại chọn đảo Đông Y? Anh thích à?”

Cố Triệt không ngẩng đầu lên. “Ừm.”

Cố Tiểu Bạch vẫn được nuôi ở chỗ người hầu. Vài ngày sau, Hứa Mộ Triều đến chơi với Tiểu Bạch, vô tình nhìn thấy mấy bộ áo tắm với đủ các kiểu dáng, nhãn hiệu nổi tiếng vứt chỏng chơ trên bàn, cô liền lặng lẽ ngộ ra chân lí…

Chương 83: Những ngày sau của Minh Hoằng

Ngày Hai mươi tháng Mười, cuộc hỗn chiến kéo dài hơn một năm trên đại lục rốt cuộc cũng đặt được dấu chấm hết. Vậy nhưng phương thức kết thúc lại vượt ngoài dự liệu của tất thảy mọi người.

Về sau, Hứa Mộ Triều lại nghĩ, nên dùng dấu chấm than để kết thúc thì có vẻ thích hợp hơn.

Vào lúc giữa trưa.

Mười vạn đại quân như thể một bức tường kín đặc không một kẽ hở, vây quanh trùng trùng điệp điệp những dãy núi. Vòng vây đầu tiên được hình thành bởi những chiếc xe bọc thép màu đen hạng nặng, các loại xe chở tên lửa đạn đạo cũng đã sẵn sàng hành động, chỉ cần một mệnh lệnh được đưa ra, đội quân hùng mạnh này sẽ lập tức san bằng toàn bộ vùng đồi núi hiểm trở đó thành một bình địa.

Những thi thể người máy màu trắng, màu đen, màu xám xếp thành từng đống giống như phế liệu sắt vụn rải đầy con đường núi, xuống tận chân núi, cho đến điểm xa nhất mà mắt thường có thể nhìn thấy, nơi bị cánh rừng che lấp. Từng đôi mắt làm bằng tinh thể silic đỏ lòm từ từ mất đi ánh sáng, chỉ lóe lên một cái rồi tắt ngúm, khắp núi non trùng điệp từng dày đặc ánh đỏ lập lòe như loài ma quỷ, lúc này chỉ còn lại vẻ âm u, lạnh lẽo, báo hiệu sự diệt vong cận kề của binh đoàn người máy.

Hứa Mộ Triều liếc mắt nhìn Cố Triệt nãy giờ vẫn luôn trầm mặc. Mặc dù sắc mặt anh vẫn lạnh lùng như cũ, vậy nhưng cũng không thể ảnh hưởng đến tâm trạng hồi hộp, chờ mong, vui mừng của Hứa Mộ Triều và các tướng sĩ khác. Bầu không khí bên trong bộ chỉ huy lâm thời sau nháy mắt đã rộ lên, bắt đầu hân hoan ca khúc khải hoàn.

©STE.NT

“Khi nào quân bạn hoàn thành vòng vây, hãy ép người máy đầu hàng.” Cố Triệt thản nhiên ra lệnh.

“Tuân lệnh.” Các tham mưu tác chiến đáp.

Quân bạn ư…

Ngay phía trước bức tường chống đạn là một tấm kính cường lực trong suốt, vậy nên người bên trong có thể nhìn thấy rõ toàn bộ cảnh núi non trùng điệp. Qua kính viễn vọng, Hứa Mộ Triều có thể nhìn thấy rõ mặt bên kia của ngọn núi, nơi được vây kín bởi binh đoàn zombie, đen đặc cả một vùng. Nói cách khác, dưới vòng vây của ba chủng tộc, đội quân người máy của Minh Hoằng đã bị cô lập trên ngọn núi này suốt một ngày một đêm, có chạy đằng trời cũng không thoát.

“Nguyên soái, tư lệnh zombie đã tới.” Cảnh vệ ở ngoài cửa báo cáo qua máy truyền tin.

Mọi người trong phòng chỉ huy đồng loạt quay đầu lại, cánh cửa hợp kim nặng nề từ từ mở

ra, một bóng người màu đen cao to anh tuấn, dáng vẻ bất phàm, có vẻ mệt mỏi vì khói lửa chiến tranh, sải bước đi vào. Cảnh vệ lập tức dẫn anh ta tới chỗ ngồi.

"Các vị, nơi phòng tuyến tôi đã bố trí ba mươi lăm vạn bộ binh, hai nghìn xe bọc thép chở tên lửa đạn bạo." Thẩm Mặc Sơ bình tĩnh nhìn quanh bốn phía, những lời nói ra cũng rất khí phách. Khi lướt qua Hứa Mộ Triều, ánh mắt của anh ta hơi khựng lại, sau đó liền dời đi, chuyển hướng về phía Cố Triệt. "Cố Nguyên soái, tôi giao lại quyền chỉ huy cho anh."

Dựa vào hiệp định hai người đã thống nhất ngày hôm qua, trận quyết chiến này diễn ra trong vùng đất của loài người, mà loài người dùng binh cao siêu hơn zombie rất nhiều, nên cả hai đã thống nhất quyền chỉ huy sẽ được giao cho loài người.

Cố Triệt gật đầu.

Tư lệnh Thôi phụ trách chỉ huy chiến dịch lần này, đi tới trước thiết bị thông tin, ấn nút truyền tin.

"Người máy, tôi là Tư lệnh Thôi thuộc quân đoàn hai của loài người. Các người đã bị bao vây. Tôi ra lệnh cho các người buông bỏ vũ khí, đầu hàng trong vòng mười phút, nếu không, quân đội của chúng tôi sẽ lập tức thực hiện việc ném bom hủy diệt. Tôi nhắc lại…"

Tối hậu thư lạnh lùng, vô tình của loài người vang vọng toàn bộ con đường núi, nhưng trả lời họ lại là sự yên tĩnh kéo dài suốt mười phút.

Vào giây phút cuối cùng, Cố Triệt gật đầu, Tư lệnh Thôi lần nữa nhấn nút truyền tin.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một giọng nói đáp lại.

Giọng nói đó vô cùng trầm thấp, còn hay hơn bất cứ giọng phát thanh viên nam nào Hứa Mộ Triều từng được nghe. Bởi vì hoàn hảo đến từng câu từng từ như vậy, cho nên ai cũng có thể dễ dàng nhận ra chủ nhân của giọng nói quen thuộc này.

"Tôi có lời muốn nói với Hứa Mộ Triều." Giọng nói của hắn cũng truyền qua hệ thống thông tin của người máy, vang vọng khắp núi non trùng điệp.

Bốn phía núi rừng, hơn mười vạn tướng sĩ nhất thời biến hẳn sắc mặt. Trong bộ chỉ huy, tất thảy mọi người đều khiếp sợ, không một ai dám lên tiếng.

Thẩm Mặc Sơ nãy giờ vẫn ngồi đó, không hề kiêng dè bất cứ ai, nhìn thẳng vào mặt cô gái đang có vẻ hoảng sợ kia. Mà Cố Triệt đang ngồi bên cạnh cũng quay sang nhìn cô.

"Có lẽ đây là một âm mưu."

"Không muốn thì cũng không cần phải đáp lại."

Hai giọng nói vang lên cùng một lúc, Thẩm Mặc Sơ và Cố Triệt nhất thời cùng im bặt.

Hứa Mộ Triều không nhìn Cố Triệt, cũng không nhìn Thẩm Mặc Sơ, cô cúi đầu vài giây rồi đứng dậy, trong ánh mắt hoang mang của mọi người, đi thẳng đến chỗ hệ thống truyền tin.

"Minh Hoằng, là tôi đây." Cô trầm giọng nói. "Đầu hàng đi, trở thành tù binh, thần phục loài người, các người sẽ không phải chết." Cô ngừng lại. "Anh không còn đường lui nữa rồi."

Trong chốc lát, cả ngọn núi chìm vào cơn tĩnh lặng, rất nhanh sau đó đã lại vang lên một giọng nói mang đậm ý cười sâu xa, khiến trong đầu Hứa Mộ Triều bất giác hiện lên khuôn mặt tuấn tú cùng nụ cười ấm áp của Minh Hoằng.

"Em biết nguyên tắc cơ bản của tôi rồi mà. Đừng lãng phí thời gian vào cái việc nhàm chán là khuyên tôi đầu hàng nữa."

Lời nói ấy vừa dứt, Cố Triệt liếc mắt nhìn Tư lệnh Thôi. Tư lệnh Thôi gật đầu, hạ giọng nói với binh sĩ truyền tin: "Truyền lệnh xuống phía dưới, sau một phút nữa, khởi động đợt tấn công đầu tiên."

Cùng lúc đó, giọng nói hào sảng, như thể không hề quan tâm tới bất cứ thứ gì xung quanh kia lại cất lên: "Hứa Mộ Triều, tôi chỉ muốn nói với em… Ngày đó thả em đi, tôi tuyệt đối không hối hận."

Hứa Mộ Triều ngẩn người, ai cũng biết, nếu như ngày đó hắn cho nổ quả bom gắn trên thiết bị đeo ở chân cô, thì cô, Thẩm Mặc Sơ, thậm chí là cả Cố Triệt, lúc này đã không còn cơ hội đứng tại đây nữa. Thế nhưng cũng chính hành động nhân nhượng này của hắn đã khiến hắn hoàn toàn bại trận.

Thế mà bây giờ hắn lại nói hắn không hối hận?

Cô nhớ lại quãng thời gian khi còn ở trong tay hắn, một tướng quân người máy có lực lượng quân đội vô cùng hùng hậu, luôn tâm niệm về việc yêu đương với cô, hằng ngày cũng xem như là dịu dàng che chở và nuông chiều cô. Sau khi cô lừa hắn, chạy trốn đến nửa đường rồi bị bắt về, hắn không hề tức giận, còn bỏ qua chuyện chiếm đoạt cô, chỉ vì một câu lên án đơn giản của cô: "Anh không hề yêu tôi."

Tại sao hắn lại có thái độ khác hoàn toàn so với một người máy bình thường như vậy? Hắn rốt cuộc muốn làm gì? Muốn chứng minh điều gì? Tại sao đã cận kề cái chết rồi, hắn còn ngây thơ muốn chứng minh tình yêu với cô?

Hứa Mộ Triều chậm rãi nói: "Anh không hối hận, nhưng tôi thì có, tôi hối hận vì không thể tự tay giết chết anh. Anh là một kẻ nhu nhược, không muốn đối mặt với sự thật là mình đã bại trận. Tại sao anh không rút quân ra khỏi núi, anh hãy nói thẳng với tôi một lần xem nào?"

"Bây giờ em tin tưởng vào tình yêu của người máy rồi chứ?" Minh Hoằng căn bản chẳng thèm để ý đến những lời cô nói, thong thả nói lên tiếng lòng của mình, và đây cũng chính là câu nói cuối cùng của hắn.

Hứa Mộ Triều đứng trước hệ thống truyền tin, lặng im trong chốc lát. Sau đó, cô từ từ xoay người lại, trong đầu đột nhiên hiện lên những hình ảnh đã có từ lâu trước đây, chắc là trong khoảng thời gian khi cô còn là một sinh viên đại học yếu đuối và ngây thơ, đã từng đọc được trong một cuốn sách nào đó rằng: *Yêu một người là không cần bất cứ lí do nào cả.*

Minh Hoằng nói: "Tôi không hối hận, em tin tưởng vào tình yêu của người máy rồi chứ?" Có thể là hắn không hề yêu cô mà chỉ muốn chứng minh cho cô và mọi người thấy, rằng người máy cũng có tình yêu.

Minh Hoằng, rốt cuộc là ai đã chế tạo ra anh? Tại sao một người máy lại có thể theo đuổi thứ tình cảm vốn không hề tồn tại ở thế giới máy móc như thể đó là sinh mệnh của anh vậy?

Hứa Mộ Triều xoay người lại, trong chớp mắt, cô thấy tất thảy mọi người ở đây đều đang nhìn mình bằng những vẻ mặt khác nhau. Cố Triệt, Thẩm Mặc Sơ, Tư lệnh Thôi và các tham mưu…

Cố Triệt và Thẩm Mặc Sơ ngồi ở vị trí chính giữa đều có vẻ mặt trầm tĩnh đến bất ngờ. Thế nhưng từ vẻ mặt giống như chẳng hề để tâm ấy của họ, Hứa Mộ Triều chừng như cảm nhận được một sự tức giận vô hình đang tràn ngập căn phòng.

Cô lẳng lặng đi tới, ngồi xuống bên cạnh Cố Triệt.

Đúng là lúc này Cố Triệt đang rất tức giận, vô cùng tức giận. Anh đương nhiên là không thích bất kì người đàn ông nào khác mơ tưởng tới người phụ nữ của mình, đã thế hắn còn ngang nhiên công khai tình yêu trước mặt ba quân của anh nữa. Minh Hoằng như vậy là muốn nói cho mọi người biết, đối với hắn ta, Hứa Mộ Triều hiển nhiên quan trọng hơn giang sơn nhiều. Nhưng rõ ràng người đang nắm giữ giang sơn là anh, chứ không phải hắn.

Hơn nữa, lời thổ lộ của Minh Hoằng đã làm anh vô tình nhớ lại quãng thời gian cô bị hắn ta bắt giữ trước đây, lúc đo anh đang hôn mê bất tỉnh, nằm bất động trên giường, không biết gì, cũng không thể làm được gì. Đây là cảm giác bất lực mà từ bé đến giờ anh chưa từng trải qua.

Liệu cô có vì những lời bộc bạch này của Minh Hoằng mà cảm động không? Anh biết Hứa Mộ Triều yêu anh sâu đậm, thế nhưng tốt nhất cô vẫn đừng nên có chút động lòng hay đồng cảm nào đối với những kẻ đã bại trận trước anh, bất kể đó là Minh Hoằng hay là Thẩm Mặc Sơ.

Lúc Hứa Mộ Triều quay trở về, ngồi xuống bên cạnh, nhìn thấy trong đôi mắt dịu dàng, sáng long lanh của cô ánh lên vẻ áy náy, cơn bực tức trong lòng Cố Triệt cũng nguôi đi phân nửa.

Nhưng chỉ cần một chút tức giận của anh thôi cũng đủ khiến đám người máy thối tha ấy chết không toàn thây rồi.

Anh bình tĩnh liếc nhìn cô, sau đó chuyển ánh mắt về phía tiền tuyến.

Tư lệnh Thôi bắt đầu đếm ngược: "Mười giây trước khi thực hiện việc ném bom: Mười, chín, tám, bảy…"

Hứa Mộ Triều nhìn quang cảnh núi rừng vẫn im lìm phía trước, trong lòng bỗng dâng trào một tâm tình khó tả.

Thế là cuộc chiến sắp đến hồi kết thúc.

Cùng lúc đó, ở một nơi thật sâu trong khe núi.

Minh Hoằng mặc bộ quân phục màu xanh chỉnh tề, sạch sẽ, ngồi cạnh một bờ suối nước chảy trong veo. Phía sau hắn ta là vô số binh sĩ người máy vẫn yên lặng đứng thẳng, chờ chỉ thị của thủ lĩnh.

Ngọn núi mà người máy khống chế không hề bị bao phủ bởi không khí thất bại. Đối với bọn họ, thất bại chỉ là thất bại, bọn họ không hề có cảm xúc nên nhất định sẽ không cảm thấy chán nản. Lúc này, những người máy thuộc họ Minh đứng bên cạnh Minh Hoằng, cung kính hỏi: "Tướng quân, kẻ địch đã sẵn sàng tập kích, xin ngài hãy đưa ra chỉ thị."

Minh Hoằng như thể không nghe thấy, nhìn bầu trời màu xám tro đến thất thần. Hắn đang nghĩ đến giấc mơ duy nhất mà mình từng có trên cuộc đời này. Trong mơ, ngoài Hứa Mộ Triều ra, còn có giọng nói trầm thấp của một người đàn ông không ngừng vang lên: "Hãy chứng minh cho ta…"

Rốt cuộc là ai đã khai sinh ra người máy? Tại sao lại chế tạo ra hắn, lại mang đến cho hắn nhiều nghi vấn đến vậy? Khiến hắn không biết đến tình yêu, không hiểu được ý nghĩa của cuộc sống.

Đáng tiếc, câu hỏi này vĩnh viễn không tìm được đáp án.

"Ta sẽ tự sát." Minh Hoằng lẳng lặng nói. "Mọi người hãy đi theo ta."

"Tuân lệnh!"

Bốn phía núi rừng vắng vẻ, im lìm. Mệnh lệnh của Minh Tướng quân dần dần được lan truyền ra ngoài. Tất thảy người máy đều cung nắm đấm lên, đánh thẳng vào lõi chip trong đầu mình, đôi mắt làm bằng tinh thể silic dần mất đi ánh sáng, từng người từng người cứ thế lặng lẽ ngã xuống. Trong thế giới cô độc này, không có ai chứng kiến chủng tộc người máy đang từ từ chết đi.

Minh Hoằng cúi đầu nhìn ngực mình. Trong lồng ngực giống của con người, trái tim mô phỏng theo loài người vẫn đập đều đặn… Đó chính là một loại tinh thể khoáng thạch năng lượng cao – nơi truyền năng lượng cho toàn bộ cơ thể hắn. Muốn giết chết hắn thì phải phá hủy được viên khoáng thạch này.

Hắn bình thản nhắm mắt lại, giơ một tay lên. Cú đấm còn mạnh hơn bất cứ loại đạn nào đập mạnh vào lồng ngực máy móc dưới lớp da thịt mô phỏng, sức mạnh rất lớn khiến dòng suối đằng sau như thể bị dội bom, bọt nước bắn lên tung tóe, cao đến tận trời.

Trong tiếng đếm ngược của Tư lệnh Thôi, Hứa Mộ Triều chợt cảm thấy có điều gì đó bất thường. Cảm giác này rất kì lạ, cô rõ ràng nghe thấy ở đằng xa vang lên một tiếng nổ lớn, vậy nhưng lại không thể nghe ra được là nó phát ra từ phương hướng nào, chỉ loáng thoáng truyền đến, như thể một cơn chấn động mạnh đập thẳng vào lồng ngực của cô. Mà khi ngẩng đầu nhìn Cố Triệt và Thẩm Mặc Sơ, cô chừng như phát hiện hai người vốn có thính lực hơn người thường này lại có vẻ như không hề nghe thấy tiếng nổ đó.

"Có điều gì đó rất bất thường, A Triệt!" Một cảm xúc mãnh liệt trào dâng trong lòng khiến cô đột nhiên tóm chặt lấy tay Cố Triệt, vội vàng nói: "Rất bất thường đấy!"

Cố Triệt nhướng mày nhìn cô, Thẩm Mặc Sơ ở bên cạnh cũng đứng phắt dậy.

"Làm sao vậy?!" Hai người đồng thanh hỏi. Cố Triệt nắm ngược lấy tay cô, Thẩm Mặc Sơ chỉ tiến lên một bước rồi dừng lại, tạo một khoảng cách nhất định.

"Đó là ánh sáng gì vậy?" Hứa Mộ Triều chỉ tay về phía trước, tỏ vẻ vô cùng khiếp sợ.

Mọi người nhất thời biến hẳn sắc mặt.

Họ nhìn thấy nơi ngọn núi phía trước mặt, một quầng sáng màu xanh nhạt tựa như một tấm màng co khổng lồ, từ từ lan tỏa ra bốn phía. Bởi vì đang ở một khoảng cách rất xa nên trong mắt ba người bọn họ, tốc độ lan tràn của ánh sáng màu xanh đó có vẻ không nhanh lắm, thế nhưng họ biết thực ra tốc độ lan tỏa của quầng sáng đó còn nhanh hơn bất cứ thứ gì khác, đến độ khiến người ta không thể tránh thoát.

Khi quầng sáng màu xanh đó tiến đến gần lớp phòng tuyến thứ nhất của liên quân loài người, zombie và thú tộc, thì sức ảnh hưởng và độ bao phủ của nó nhạt dần đi, cảnh vật bên trong đó cũng chậm rãi hiện ra, từng chút, càng lúc càng rõ. Khi mọi người trong bộ chỉ huy thấy rõ trung tâm của quầng sáng đó vốn là ở ngọn núi phía trước mặt thì ai nấy đều sợ hãi vô cùng.

Không… không còn gì nữa!

Không còn bất cứ thứ gì!

Ngọn núi cao ngất trời, rừng cây xanh um tươi tốt, con sông nhỏ dưới chân núi… và cả

hàng ngàn vạn người máy phút chốc đều biến mất không còn tăm tích. Mà ở chính giữa nơi đó là một tia sáng xanh chói mắt, không một ai nhìn rõ đó là cái gì.

Nguồn ebooks: http://www.luv-ebook.com

"Phòng ngự! Toàn tuyến phòng ngự!" Cố Triệt bỗng lớn tiếng quát lên, sau đó là hàng loạt tiếng kinh hô vang vọng khắp rừng núi, mấy vạn tướng sĩ khi nghe rõ thì chấn động không thôi.

Vậy nhưng không còn kịp nữa.

Hứa Mộ Triều không thể tin được mở to mắt, nhìn quầng sáng màu xanh như một cơn thủy triều cuộn sóng tràn lên đất liền, đánh úp về phía hơn một vạn binh sĩ đang phòng thủ ngay trước bộ chỉ huy.

Không ngờ ánh sáng màu xanh đẹp đẽ đó lại có sức công phá mạnh mẽ đến vậy. Vô số binh lính sẵn sàng nghênh địch, vô số xe thiết giáp bắn ra đạn pháo với lực sát thương kinh người, vậy nhưng tất thảy đều bị thứ ánh sáng đó nuốt chửng, nó lướt qua nơi nào, nơi đó liền trở nên trống trơn như một vùng đất chết. Hứa Mộ Triều chứng kiến tất thảy, trước mắt cô là những binh sĩ cảm tử dần dần biến mất, hàng loạt những chiếc xe bọc thép bị chôn vùi dưới nanh vuốt của con quái thú vô hình, vô số máy bay chiến đấu trên bầu trời đột ngột tan biến trong giây phút đầu tiên tiếp xúc với anh sáng màu xanh đó… Mà nơi tiền tuyến chìm trong khói bom đạn lửa trong nháy mắt đã bị bao phủ bởi một màn sương mù dày đặc.

Rõ ràng là chuyện xảy ra trước mắt. Ở ngay trước mắt bọn họ, hơn một vạn binh lính đã hóa thành hư không chỉ trong một khoảnh khắc!

Bất cứ súng đạn hạng nặng nào cũng không thể có lực sát thương khủng khiếp đến như vậy. Ngay cả bom nguyên tử cũng không thể tấn công trong im lặng và không để lại chút vết tích nào như thế.

Trong đầu Hứa Mộ Triều không khỏi nghĩ tới một từ: Tan biến.

Cố Triệt vươn tay ra, kéo Hứa Mộ Triều vào lòng, để đầu cô dựa lên ngực mình, bày ra tư thế bảo vệ sít sao. Tron khi đó, Thẩm Mặc Sơ cũng tiến lên, đứng chặn trước người Hứa Mộ Triều, lấy súng lục ra, nhắm về phía quầng sáng màu xanh kia.

Cố Triệt và Thẩm Mặc Sơ nhìn nhau, không lên tiếng. Ở trong lòng Cố Triệt, Hứa Mộ Triều hoảng sợ ngẩng đầu, thấy quầng sáng đó đang lao về phía bộ chỉ huy với tốc độ vượt ngoài sức tưởng tượng.

Quyển 7: Các sinh vật có nguồn gốc Các bon

Chương 84: Không gian song song

Bao quanh người Hứa Mộ Triều là một cảm giác ấm áp, thậm chí là nóng rực. Cô ngẫm nghĩ, không biết lúc này mình đang ở nơi nào…

Không đúng!

Cô mở bừng mắt ra, nhìn thấy vây kín quanh mình lúc này là bộ quân phục màu xanh đậm quen thuộc. Cô phát hiện mình đang được Cố Triệt ôm chặt vào lòng, còn anh thì nhắm nghiền hai mắt.

Trong lòng cô lập tức chấn động, cả người khẽ run lên, hơi thở trong nháy mắt như thể muốn ngừng lại.

Trong giây phút này, người có năng lực chiến đấu đứng đầu đại lục lại yếu ớt đến độ không còn nghe rõ hơi thở, càng không cảm nhận được nhịp đập trái tim anh.

Hứa Mộ Triều run rẩy, đưa tay lên cổ anh, khẽ thăm dò mạch đập. Phù, cô thở phào nhẹ nhõm, anh chỉ đang hôn mê mà thôi. Thế nhưng cô không thích cái từ "hôn mê" này chút nào.

Cô chống người dậy, sau đó trở tay ôm Cố Triệt vào lòng rồi đưa mắt nhìn xung quanh. Tất thảy những thứ lọt vào tầm mắt đều hết sức kinh khủng và quỷ dị.

Quầng sáng màu xanh lam phủ khắp đất trời kia đã biến mất tự lúc nào. Bầu trời lại quang đãng như thể chưa hề có chuyện gì xảy ra, mây trắng không ngừng trôi, nhàn nhã phiêu du. Thế nhưng cảnh vật trên mặt đất lại là một minh chứng sắt đá nhất cho việc ma quỷ đã từng quá bộ tới đây. Trước lúc ngất đi, Hứa Mộ Triều đã kịp nhìn thấy một cảnh tượng hãi hùng, quầng sáng màu xanh đó lướt tới đâu, nơi ấy trở nên sạch trơn không chừa lại dù chỉ là một ngọn cây, cọng cỏ. Đó cũng là lí do vì sao lúc này, khi nhìn ra phía ngoài bộ chỉ huy lâm thời, trong phạm vi bán kính hai mươi kilômét, Hứa Mộ Triều không thấy bất cứ thứ gì, chỉ còn một màu trắng xóa trơ nền đất trơ trụi.

Ngoại trừ một hướng…

Nóc của khu căn cứ bộ chỉ huy đã bị đánh bay, trở nên Hứa Mộ Triều có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng ở phía sau bộ chỉ huy. Cô phát hiện bộ chỉ huy lúc này nhìn chẳng khác nào một cái thước đo thẳng tắp. Một nửa bên này, hơn một vạn thú tộc cùng các loại xe bọc thép đều không có bất cứ thương tổn nào. Còn nửa bên kia và các hướng xung quanh đó, bất kể là thi thể của loài người, thú tộc hay zombie, tất thảy đều… hoàn toàn tan biến.

Toàn bộ khu vực này, ngoài Hứa Mộ Triều vừa mới tỉnh lại, những người khác đều gục xuống mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, không biết còn sống hay đã chết.

Hứa Mộ Triều cúi đầu, nhìn thấy Thẩm Mặc Sơ đang nằm dưới chân mình, hàng lông mày đen rậm nhíu chặt lại, lồng ngực khẽ phập phòng, chứng tỏ anh ta vẫn còn thở.

Cô cảm thấy yên lòng hơn một chút, xem ra mọi người chỉ đang chìm trong cơn hôn mê mà thôi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hứa Mộ Triều cẩn thận đỡ Cố Triệt ngồi dựa vào thành ghế, sau đó khó nhọc đứng lên, chậm rãi bước ra ngoài khu căn cứ, xách một xô nước vào trong phòng.

Vừa đi đến cửa, cô liền ngần người.

Một bóng người cao lớn chậm rãi ngồi dậy, ngước khuôn mặt thâm đen lên nhìn cô, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Thẩm Mặc Sơ bước về phía cô, không kìm được đưa tay nắm chặt lấy tay cô. “Em không sao chứ?”

“Em không sao.” Cô lắc đầu, nhẹ nhàng xoay cô tay rồi rụt tay lại. “Em cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chúng ta cứu người trước đã.”

Thẩm Mặc Sơ hơi khựng lại, sau đó gật đầu, nhận lấy xô nước từ tay cô.

thế nhưng trong lòng cô lại có điểm nghi hoặc. Tại sao cô và Thẩm Mặc Sơ lại là hai người đầu tiên tỉnh dậy mà không phải là người khác? Tại sao cảm giác nóng bức trên người

mình từ nãy đến giờ vẫn không hề giảm bớt? Quầng sáng màu xanh đó có liên quan gì đến Minh Hoằng không? Hắn rốt cuộc ở đâu rồi? Đội quân người máy của hắn cũng biến mất rồi sao?

Cô khẽ vẩy nước lạnh lên mặt Cố Triệt. Hàng lông mi cong dài khẽ run rẩy, sau đó anh chậm rãi mở mắt ra. Tựa hồ trong khoảnh khắc nhìn thấy Hứa Mộ Triều đang ở ngay trước mặt mình, trong giọng nói của anh lộ ra vẻ lo lắng hiếm có: "Em…"

"Em không sao." Hứa Mộ Triều cầm khăn lau sạch những giọt nước còn đọng trên mặt anh. " A Triệt, em không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì."

Cố Triệt trầm mặc trong chốc lát rồi nắm chặt lấy tay cô, nói: "Cứu người trước đã rồi nói sau."

Những người trong bộ chỉ huy lần lượt tỉnh lại. Ngay sau đó, hơn một vạn binh lính ở phía sau bộ chỉ huy, trong vòng một buổi chiều, cũng dần dần hồi tỉnh. Còn những người khác, nhất là đội quan zombie đối diện với khu vực núi non kia đã hoàn toàn biến mất. Hứa Mộ Triều biết bọn họ đã vĩnh viễn tan biến như bong bóng xà phòng. Cô lén liếc mắt nhìn Thẩm Mặc Sơ, chỉ thấy hàng lông mày của anh ta đang nhíu chặt lại, vẻ mặt vô cùng khó coi.

Đúng là cảm giác này khiến người ta cảm thấy không thoải mái chút nào. Rõ ràng là thắng lợi đang ở ngay trước mắt, thủ lĩnh và tàn binh của quân địch đã biến mất không để lại chút dấu vết, thế nhưng bên cạnh đó, đội quân tinh anh của liên minh ba tộc cũng từ giã cõi trần, máu thịt tan biến vào hư không.

Nhất là quầng sáng màu xanh đó, Hứa Mộ Triều thầm nghĩ, nếu như nó thực sự là một loại vũ khí thì thật lá quá kinh khủng. Mà nếu như Minh Hoằng từ sớm đã nắm giữ thứ vũ khí giết người này thì tại sao trong mấy trận chiến trước, hắn lại không đem ra sử dụng? Chẳng lẽ hắn muốn trong giây phút quyết định thắng bại, sẽ ôm quân địch để chết chung một mồ? Điều này không giống với tính cách của Minh Hoằng cho lắm. Và tại sao cùng một khoảng cách như nhau mà lực lượng ở phía sau bộ chỉ huy lại không hề mảy may bị thương tổn?

"Rút lui." Cố Triệt hờ hững ra lệnh.

Mọi người cúi đầu tuân lệnh. Thẩm Mặc Sơ cũng không có ý kiến gì, bởi ở chỗ quái quỷ này càng lâu thì càng gặp nhiều nguy hiểm.

Thế nhưng đúng lúc mọi người đứng lên, chuẩn bị rời khỏi bộ chỉ huy, bỗng nhiên lại nghe

thấy một giọng nói trong trẻo vang vọng khắp đất trời.

“Ôi chao, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Là một giọng nói non nớt đầy vẻ kinh ngạc.

“Là một trận đại chiến đó! Đáng tiếc là không kịp nhìn thấy gì, có vẻ như rất hoành tráng!” Một giọng nói non nớt khác trả lời.

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu, khiếp sợ nhìn lên khoảng không trên khu chỉ huy vốn từng có một cái nóc, chỉ thấy hai con thú biết bay kì dị đang liên tục đập cánh, nhìn mọi người bằng ánh mắt kinh ngạc.

Hứa Mộ Triều tưởng như nghẹt thở… Bọn chúng..

Thoạt nhìn bọn chúng giống như những con mèo nhỏ, cả người được bao bọc bởi một lớp lông màu vàng, có bộ mặt của loài người, hai cánh màu đỏ, đôi mắt màu xanh nhạt…

Đây đúng là hình dáng từng khắc sâu trong tâm trí cô cách đây cả trăm năm. Tuy bộ lông của hai con thú này có điểm khác với Quang ảnh thú nhưng cô vẫn có thể khẳng định chắc chắn rằng Quang ảnh thú và chúng thuộc cùng một loại sinh vật.

Cố Triệt và Thẩm Mặc Sơ không khỏi chấn động trong lòng. Cố Triệt lẳng lặng kéo Hứa Mộ Triều về phía sau mình.

“Các người là ai?” Tư lệnh Thôi lớn tiếng hỏi.

Hai con thú nhỏ từ từ hạ cánh xuống phòng chỉ huy, nhìn quanh quất một vòng rồi đồng thời giơ hai tay lên.

“Tôi là Kantor.”

“Tôi là Layla.”

Sau đó đồng thanh nói: “Theo cách nói của loài người các ngươi thì chúng tôi là… người ngoài hành tinh!”

Mọi người nhất thời không biết phải nói gì.

Thẩm Mặc Sơ thầm chấn động, người ngoài hành tinh ư? Thế nhưng anh ta đã từng tiếp xúc với người cận tinh trong một thời gian dài, chưa từng thấy ai có bộ dạng giống như hai con thú này. Thẩm Mặc Sơ chậm rãi quay sang nhìn Cố Triệt, thấy anh cũng đang nhìn mình. Thẩm Mặc Sơ liền lắc đầu, tỏ vẻ không hiểu với Cố Triệt.

Có lẽ lã thấy mọi người ở g6 nghe thấy lời giới thiệu của bọn chúng mà lại không có phản ứng gì, nên Kantor và Layla vừa giật mình vừa có vẻ thất vọng. Hai con thú liền chụm đầu thì thầm to nhỏ điều gì đó, sau đó, Kantor có thân hình to lớn hơn Layla một chút chậm rãi bay lên thăm dò. "Kì lạ thật… Rõ ràng ở nơi này có người của chủng tộc ta… Hơn nữa còn là một nhân vật tầm cỡ nữa kia mà!"

Cố Triệt căng thẳng nắm chặt bàn tay của Hứa Mộ Triều, Hứa Mộ Triều khẽ nắm lại tay anh, biểu thị mình nhất định sẽ không làm việc gì thiếu suy nghĩ.

Cố Triệt buông lỏng bàn tay cô, sau đó bước lên phía trước các vị tướng lĩnh. "Người trong tộc của các người sao?"

Trong khoảnh khắc Cố Triệt bước ra đó, hai con thú nhỏ đồng thời chết lặng. Chúng há hốc mồm, đôi mắt màu xanh nhạt trợn trừng, vẻ mặt hết sức khó tin.

Cố Triệt nhìn thấy vẻ mặt kì lạ của bọn chúng thì liền vô thức nắm chặt khẩu súng lục giắt bên hông. Các vị tướng lĩnh khác cũng rút súng, bày ra tư thế sẵn sàng chiến đấu. Hứa Mộ Triều cũng bước lên phía trước một bước, đứng phía sau Cố Triệt, chỉ cần có điều gì đó không ổn, cô sẽ lập tức tấn công hai con thú kia.

Ngay tại thời khắc chỉ mành treo chuông…

Kantor và Layla đồng thời quỳ xuống dưới chân Cố Triệt!

Kantor dùng móng vuốt ra sức cào xuống mặt đất dưới chân Cố Triệt, lắc đầu quầy quậy như bị ma ám. "Thiên thần! Đúng là xinh đẹp như thiên thần mà! Một kì tích của tạo hóa! Vốn từ của tôi đã cạn kiệt rồi, không thể dùng thêm bất cứ từ ngtr nào để miêu tả vẻ đẹp của ngài!"

Layla tuôn trào lệ nóng, vui buồn lẫn lộn: "Cuối cùng tôi cũng gặp được người đẹp nhất! Một tác phẩm nghệ thuật vô cùng hoàn mĩ! Liệu tôi có được cái vinh hạnh vẽ một bức chân dung cho ngài không?"

Mọi người nhất thời há hốc mồm. Tuy bọn họ đều biết Nguyên soái có vẻ ngoài hết sức

điểm trai, thế nhưng đây là hai tên người ngoài hành tinh kia mà, sao phản ứng của bọn chúng còn mãnh liệt hơn cả con người như vậy? Hứa Mộ Triều không biết nên nói gì mới phải. Tâm trạng đau buồn do sự hi sinh của hàng vạn binh lính đem lại đã bị hai tên người ngoài hành tinh nhỏ bé này khuấy đảo, nhờ thế cũng giảm bớt phần nào.

Đây là chuyện gì vậy chứ? Hai Quang ảnh thú nhỏ bé thoạt nhìn giống như bị bệnh tâm thần, mà hơn nữa… điều Cố Triệt ghét nhất trên đời này là nghe thấy có người nói anh "xinh đẹp". Hơn nữa, lần này còn là phát ra từ miệng của hai kẻ người ngoài hành tinh thần bí.

Quả nhiên, Cố Triệt hơi nhíu mày, sau đó nhanh như chớp bật người nhả về phía sau hai con thú nhỏ, lưỡi dao sắc bén chĩa thẳng vào gáy chúng… Động tác hết sức nhanh nhẹn, thuần thục. Trong số những người ở đây, chỉ có vài người có thể nhìn thấy rõ động tác của anh, đương nhiên là không bao gồm hai con thú tâm thần kia.

Đợi đến khi anh trở về chỗ cũ, trên gương mặt Kantor và Layla vẫn ngợp đầy vẻ sùng bái, ái mộ như cũ, chỉ có đôi mắt là chậm rãi nhắm lại, đôi cánh cụp vào, ngã xuống đất.

"Trói chúng lại!" Cố Triệt thản nhiên nói. "Phong tỏa toàn bộ nơi này, chúng ta quay về đế đô.

Trên máy bay quay về đế đô, chuyện mấy vạn binh lính biến mất không còn tăm hơi đã vô tình khiến bầu không khí trở nên hết sức buồn thương, thế nên chẳng ai muốn nói với ai câu nào. Mãi đến khi gần về đến đế đô, tâm trạng của Hứa Mộ Triều mới khá hơn một chút, cô quay sang hỏi Cố Triệt: "Khi đó anh chắc chắn mình có thể đánh gục bọn chúng ư?"

Cố Triệt đang nhìn mây trôi ngoài cửa sổ, việc binh lính bỗng dưng binh lính bỗng dưng biến mất đã khiến vẻ mặt anh trông rất khó coi, lúc này nghe thấy Hứa Mộ Triều hỏi như vậy, anh bỗng nhiên cúi đầu, khẽ đặt một nụ hôn dịu dàng lên bờ môi cô như muốn tìm kiếm một sự an ủi. Hứa Mộ Triều lập tức nóng bừng cả mặt, đến lúc ngẩng đầu lên, nơi khóe mắt cô thoáng nhìn thấy Thẩm Mặc Sơ ngồi bên cạnh đang nhắm mắt trầm tư.

Đây là máy bay chuyên dụng của Cố Triệt. Mặc dù Thẩm Mặc Sơ cũng có thân phận tôn quý nhưng do máy bay của zombie không được thông hành trong địa phận của loài người nên anh ta đành phải ngồi chung máy bay với Cố Triệt và Hứa Mộ Triều. Vì đại cuộc trước mắt, anh ta đành phải chấp nhận sự lúng túng này. Cũng may là bên cạnh còn có anh người hầu vốn luôn nho nhã, thức thời, liên tục hỏi chuyện nên Thẩm Mặc Sơ cũng đỡ ngại ngùng, bầu không khí vì thế mà trở nên dễ thở hơn.

“Viện Sinh học đã có kết luận về Quang ảnh thú. “Cố Triệt nhìn thẳng vào mắt cô, chậm rãi nói. “Nó không phải là sinh vật có nguồn gốc từ các bon, cũng không phải sinh vật thuộc địa cầu.”

Hứa Mộ Triều đã đoán được điều này từ lúc nhìn thấy Kantor và Layla, cô khẽ gật đầu một cái.

“Bọn họ cũng tìm được một vài tài liệu có ghi chép về Quang ảnh thú. Qua điều tra cho thấy, hơn một trăm năm trước, Cố thị từng tài trợ cho Giáo sư Tiết thực hiện thí nghiệm này.” Cố Triệt nói. “Nhưng những nghiên cứu về Quang ảnh thú, từ trước đến nay đều không có bất cư tư liệu nào cho thấy ông ta đã từng báo cáo lại việc thí nghiệm của mình.”

Thì ra là thế…

“Vậy hóa ra nhờ có sự nghiên cứu trên cơ thể em nên các anh mới biết được bọn chúng cũng là những sinh vật bằng xương bằng thịt và có thể dễ dàng bị đánh gục đúng không?”

Cố Triệt im lặng một lát rồi nhíu mày, cúi đầu hôn cô say đắm, cho đến khi cô phải thở hổn hển, đẩy anh ra, nói: “Thôi được rồi, em không trách anh.”

Hàng lông mày luôn nhíu chặt của anh giờ mới dãn ra, cả người thả lỏng.

“Nói một tiếng xin lỗi thì chết à?” Cô hạ giọng, nói khẽ vào tai anh. Cứ nghĩ lại quãng thời gian khi cô mới tới đế đô, bị anh coi như động vật quý hiếm để nghiên cứu, cô lại cảm thấy không chịu được, đúng là… tạo hóa trêu ngươi mà.

Anh lắc đầu, đáp: “Sự tồn tại của em lúc ấy là một mối uy hiếp vô hình, nếu em ở vào vị trí của anh lúc đó, chắc hẳn em cũng sẽ làm như vậy.”

Nhưng mà…

“Nếu không có sự xuất hiện của Kantor và Layla…” Cố Triệt nói, “… thì anh cũng không định nói cho em biết việc này đâu.”

“Tại sao?”

Cố Triệt nắm lấy tay cô, nói với giọng bâng quơ: “Không quan trọng.”

Bất kể em có là thú hay là người, là người địa cầu hay người ngoài hành tinh, em vẫn là chính em, vẫn là Hứa Mộ Triều của anh. Em thuộc về anh, là điều độc nhất vô nhị không thể thay thế.

"Ừm…" Anh tỏ vẻ thần bí như vậy không khỏi khiến Hứa Mộ Triều cảm thấy mờ mịt, cô có chút ủ rũ, chuyện của mình… mà không quan trọng ư?

Thế nhưng cảm giác ủ rũ đó cũng chỉ là thoáng qua. Chuyện này không đáng để cô chú ý tới, bởi trong đầu cô vừa lóe lên một suy nghĩ khác, cô hỏi: "Vậy có kết quả nghiên cứu nào khác về những sinh vật ngoài hành tinh này không?"

Cố Triệt lắc đầu. "Có rất ít kết quả về đề tài nghiên cứu này."

Hứa Mộ Triều nhớ tới lúc hai sinh vật ngoài hành tinh kia vừa nhìn thấy Cố Triệt liền có những hành động sùng bái quá khích, cô cân nhắc một lát rồi nói: "Dường như bọn họ… rất sùng bái anh thì phải." Rồi cô hạ thấp giọng. "Binh lính của chúng ta bỏ mạng nhiều như vậy, nhất định là cũng có phần liên quan đến bọn chúng."

Cố Triệt gật đầu. "Cho dù bọn chúng có sùng bái anh thế nào thì anh cũng không thể để mình khinh suất."

"Người cận tinh là sinh vật nằm trong nhóm sinh vật có nguồn gốc các bon." Thẩm Mặc Sơ ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng. "Chắc hẳn hai con thú này đến từ một tinh hệ nào đó xa hơn. Thế nhưng tại sao chúng ta lại không phát hiện ra bất cứ dấu hiệu nào cho thấy là bọn chúng đã đến đây?"

Hứa Mộ Triều gật đầu. Anh ta nói đúng. Nếu như người ngoài hành tinh đã đổ bộ xuống trái đất thì tại sao lại không phát hiện ra chiến hạm hay phi thuyền gì? Chẳng lẽ bọn chúng cũng giống như đám người cận tinh kia, có một số ít đã bí mật ẩn nấp ở đây từ trước?

"Tôi nghĩ, có vẻ như bọn chúng không được bình thường lắm." Hứa Mộ Triều không nhịn được nói.

Cố Triệt và Thẩm Mặc Sơ cùng gật đầu đồng tình. Xem ra mọi người đều có chung một suy nghĩ này.

Bỗng đâu lại xuất hiện những sinh vật ngoài hành tinh dở dở ương ương này…

Ba giờ đồng hồ sau, mọi người đã yên vị trong phủ nguyên soái. Vừa mới ngồi vào chỗ của mình, cảnh vệ ở bên ngoài đã chạy xộc vào nói hai sinh vật ngoài hành tinh kia đã tỉnh lại và muốn gặp bọn họ.

Năm phút sau, hai con quái thú nhỏ bé bị trói nghiến hai cánh và hai tay được đưa vào thư phòng của Nguyên soái. Hứa Mộ Triều ngồi yên lặng một góc, Cố Triệt, Thẩm Mặc Sơ và Tư lệnh Thôi nghiêm nghị nhìn chằm chằm vào hai con quái thú.

Kantor và Layla nhìn Cố Triệt bằng ánh mắt vừa bi thương vừa phẫn nộ. Kantor giống như muốn đòi lại công bằng, nhảy dựng lên, nói: "Sao các người lại đánh lén chúng tôi? Một người đẹp như ngài sao lại độc ác như vậy chứ?"

Layla lấy tay che mặt nhưng vẫn nhìn trộm Cố Triệt qua các kẽ ngón tay, giọng nói tuy rất nhỏ nhưng cũng đủ để người khác nghe thấy rõ ràng: "Chẳng phải người địa cầu sợ nhất là người ngoài hành tinh sao? Người đẹp, tại sao anh lại dám bắt cóc người ngoài hành tinh chứ?"

Bọn chúng đã thành công khi khiến sắc mặt của Cố Triệt đang bình thường biến thành sa sầm.

"Nói rõ lai lịch đi!" Giọng nói của Cố Triệt rít qua các kẽ răng. "Nếu không, ta sẽ giết chết các ngươi."

Kantor khẽ đảo qua đảo lại đôi mắt màu xanh nhạt rồi đáp: "Tôi biết các anh đang bắt giữ đồng loại của chúng tôi, các anh hãy thả nó ra trước đã, nếu không chúng tôi sẽ không nói cho các anh biết bất cứ điều gì."

Cố Triệt nói với người hầu bên cạnh: "Bắt được hai tên người ngoài hành tinh, vậy thì giữ lại một là đủ rồi."

Layla nghe thấy vậy thì lập tức đẩy Kantor ra, vội vàng nói với giọng khẳng định: "Nói, chúng tôi sẽ nói hết! Chúng tôi đến trái đất với một tinh thần hòa bình."

Không một ai lên tiếng, Cố Triệt vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng.

Kantor gần như muốn khóc òa lên. “Thật ra… chúng tôi là chủng tộc vĩ đại tôn thờ các giá trị nghệ thuật. Chúng tôi chán ghét chiến tranh. Nếu như ở lãnh thổ của chúng tôi không phát sinh bạo động thì chúng tôi cũng chẳng xuất hiện ở thế giới của các người.”

“Lãnh thổ của các người?” Thẩm Mặc Sơ nghiêm mặt hỏi. “Ở đâu?”

Kantor và Layla có vẻ hơi do dự. Thẩm Mặc Sơ nhìn chằm chằm vào hai con thú nhỏ. Hai con quái thú lại cúi đầu thì thầm một phen.

“Người này cũng thật điển trai.”

“Ừm… Nhưng lại có cảm giác rất nguy hiểm.”

Vì thế…

Hai con quái thú lại quỳ xuống dưới chân Thẩm Mặc Sơ.

Kantor hôn lên đôi giày của anh ta. “Người vĩ đại, biết dùng từ gì để ca ngợi vẻ đẹp của ngài đây, ngài còn phi phàm và hùng dũng hơn cả ngọn núi lửa kia.”

Đôi mắt Layla đã lấp lánh ánh nước. “Người đẹp, có thể cho tôi cơ hội được vẽ chân dung của ngài không?”

Thẩm Mặc Sơ ngẩng đầu, nói với Cố Triệt: “Giết một tên đi.” Giọng nói của vua zombie hết sức âm trầm, ngập tràn sát khí.

Không để cho Cố Triệt có thời gian gật đầu, hai con quái thú liền run rẩy, ôm chầm lấy nhau, bộ dạng hết sức tang thương. Layla ngửa mặt nhìn trời, khóc nức nở: “Thiên thần ơi! Rõ ràng chúng tôi sinh ra vì nghệ thuật, là chủng tộc có tình có nghĩ nhất dải ngân hà! Vì sao người lại phái chúng tôi tới không gian của người địa cầu? Vì sao những người đẹp ở đây đều hung dữ đến vậy?”

Mọi người không ai lên tiếng. Hai con thú nhỏ này… rõ ràng… rất thích thể hiện cảm xúc một cách quá khích…

Hứa Mộ Triều nắm bắt được vài từ then chốt – “không gian của người địa cầu”…

Quả nhiên, Kantor buông một tiếng thở dài, nhìn chằm chằm vào Cố Triệt rồi tỏ ra vô cùng thành khẩn, nói: "Đại vương điển trai, chúng tôi đến từ tinh hệ số 77492 thuộc hệ ngân hà, hành tinh mẹ của chúng tôi có tên là Tanai. Năm mươi năm trước, chúng tôi đã từng có dịp đến địa cầu. Chủng tộc của chúng tôi bao gồm những sinh vật có nguồn gốc từ sunfua, sinh sống tại một không gian song song với địa cầu."

Layla cũng đổi sang bộ dạng nghiêm túc, tỏ vẻ chính nghĩa hiên ngang. "Mười ngày trước, Tam Hoàng tử – người kế thừa ngôi vị của tộc chúng tôi – bị ám sát, đối tượng bị tình nghi chính là Nhị Hoàng tử đã bỏ trốn tới không gian của các người. Hôm nay, chúng tôi bị một luồng sóng năng lượng vĩ đại thu hút tới đây. Loại sóng năng lượng này chỉ có một mình chủng tộc chúng tôi có, và chúng tôi đã thất lạc nó từ lâu. Đó là một khối tinh thể khoáng thạch năng lượng cao đã được bức xạ dưới tia gamma[1]."

[1] Tia gamma (kí hiệu là γ) là một loại bức xạ điện từ hay quang tử có tần số cực cao. Tia gamma sinh ra từ quá trình phân rã các hạt nhân nguyên tử có trạng thái năng lượng cao. Vì vậy chúng thường phát ra từ các phản ứng hạt nhân, quá trình phòng xa, hay tương tác giữa các hạt như quá trình hủy cặp electron–positron. Đây là một dạng bức xạ ion hóa nên rất nguy hiểm với các sinh vật sống – Theo Wikipedia.

Hứa Mộ Triều thầm chấn động trong lòng, một ý nghĩ kì dị xông thẳng lên trí não.

Tinh thể khoáng thạch năng lượng cao ư?... Chẳng lẽ đó chính là trái tim của Minh Hoằng?

Chương 85: Cái chết của người máy

Mọi người càng nghe càng cảm thấy mơ hồ. Người ngoài hành tinh? Không gian song song? Sinh vật có nguồn gốc sunfua? Tinh thể khoáng thạch năng lượng cao?

Vậy nhưng Hứa Mộ Triều, Cố Triệt và Thẩm Mặc Sơ lại khác, sắc mặt của họ dường như vô cùng nghiêm trọng. Bởi vì từng biết chút ít về cấu tạo cơ thể của Minh Hoằng nên lúc này Hứa Mộ Triều có cảm giác lời nói của hai con quái thú nhỏ bé kia có chút ít cơ sở để tin tưởng. Viện nghiên cứu Sinh học và Cục Du hành vũ trụ làm việc dưới sự chỉ huy của Cố Triệt từ lâu cũng đã thực hiện một số thí nghiệm có liên quan, anh đương nhiên là đã đọc bản báo cáo của họ vô cùng tỉ mỉ. Còn Thẩm Mặc Sơ thì khỏi cần phải nói, anh ta luôn nhìn hai sinh vật ngoài hành tinh kia bằng ánh mắt vô cùng cảnh giác.

"Sinh vật có nguồn gốc sunfua ư?" Cố Triệt nói bằng giọng nhàn nhạt. "Nói dối thì chỉ có

con đường chết.”

Kantor lập tức lắc đầu. “Chúng tôi tuyệt đối không nói dối đâu. Không khí trong không gian của chúng tôi là sunfua đioxit[1]. Chúng tôi có thể đến được không gian của các ngươi là do lợi dụng lỗ hổng của không gian. Còn lý do tại sao chúng tôi có thể hít thở bằng không khí của các ngươi, thì là vì chúng tôi có đeo máy hô hấp mini.”

[1] Tức lưu huỳnh điôxit (hay còn gọi là anhiđrit sunfurơ), là một hợp chất hóa học với công thức SO_2. Chất khí này là sản phẩm chính của sự đốt cháy hợp chất lưu huỳnh và nó là một mối lo môi trường đáng kể. SO_2 thường được mô tả là “mùi hôi của lưu huỳnh bị đốt cháy”. Lưu huỳnh điôxit là một loại khí vô cơ không màu, nặng hơn không khí. Nó có khả năng làm vẩn đục nước vôi trong, làm mất màu dung dịch brôm và làm mất màu cánh hoa hồng (hai tính chất sau được ứng dụng để nhận biết SO_2 và phân biệt nó với CO_2) – Theo Wikipedia.

“Máy hô hấp ư?” Thẩm Mặc Sơ hỏi.

Layla lập tức tiếp lời: “Đúng vậy, đại vương đẹp trai! Kĩ thuật này phổ biến ở quốc gia chúng tôi từ lâu rồi. Có điều, chính quyền không cho phép thực hiện bước nhảy không gian một cách bừa bãi nên chưa cho sản xuất trang thiết bị này rộng rãi.”

Cố Triệt nhìn chằm chằm vào hai con quái thú bằng ánh mắt lạnh như băng. “Có thể khiến hơn năm vạn binh lính bốc hơi chỉ trong nháy mắt, bản lĩnh của các ngươi xem ra cũng không đến nỗi tồi.”

Kantor va Layla đang ôm nhau khẽ rùng mình, đồng thanh nói: “Không phải chúng tôi! Chúng tôi chỉ là đám dân đen, không thể có được năng lượng đó.”

Kantor run lẩy bẩy, lắp bắp nói: “Chính vì cảm nhận được hai dòng năng lượng khổng lồ va chạm nhau kịch liệt ở vùng núi đó nên chúng tôi mới tìm đến.” Sắc mặt của nó bỗng trở nên rất khó coi. “Nếu như Nhị Hoàng tử mà có được một trong hai loại năng lượng này thì chủng tộc của chúng tôi nhất định sẽ tiêu đời! Lúc đó, chiến tranh cũng sẽ bùng nổ! Hắn nhất định sẽ quay ra đánh loài người.”

“Hai dòng năng lượng ư?” Cố Triệt nhíu mày.

“Đúng vậy.” Layla len lén nhìn anh. “Một dòng năng lượng đến từ trong khe núi đó, còn một dòng khác thì ở ngay tại nơi chúng tôi hiện thân lúc đó đó. Nếu không có dòng năng lượng ấy, các ngươi cũng bị bốc hơi rồi!”

Hứa Mộ Triều chậm rãi đứng lên, chẳng biết từ lúc nào cô đã biến sang hình dạng bán thú,

đi trới trước mặt Kantor và Layla.

Hai con quái thú nhỏ bé nhìn thấy bộ dạng này của cô thì đều sợ đến ngây người. Đôi mắt màu xanh nhạt của bọn chúng ánh lên những tia sáng kích động, cả thân mình bọn chúng tựa hồ lảo đảo chực ngã xuống dưới thân Hứa Mộ Triều, lệ nóng tuôn rơi lã chã, giọng nói cất lên cũng ngợp đầy nỗi thê lương, thương cảm: "Chiến thần điện hạ! Chiến thần điện hạ!" Rồi bọn chúng ôm chầm lấy bắp đùi của Hứa Mộ Triều, gào lên: "Hóa ra Chiến thần điện hạ vẫn chưa chết, thảo nào chúng tôi lại cảm nhận được nguồn năng lượng của người! Thật tốt quá! Chúng tôi đã đi tìm người cả trăm năm nay. Thì ra dòng năng lượng kia chính là người! Sao người lại có thể biến thành như vậy?"

Hứa Mộ Triều có chút chấn động, thì ra là thế, thảo nào mà bộ chỉ huy lâm thời lúc đó lại không hề hấn gì. Chẳng lẽ sau khi cô hôn mê, bản năng đã bột phát thứ năng lượng đó để ngăn cản sự phá hủy của quầng sáng xanh kia sao? Thế nhưng, quầng sáng xanh kia rốt cuộc tới từ đâu?

Hứa Mộ Triều cố nhẫn nhịn, có điều tư thế hai con thú nhỏ ôm chặt lấy bắp đùi cô khóc lóc không khỏi khiến cô cảm thấy ngứa ngáy, cô liền giơ chân, hất văng bọn chúng ra.

Hai con quái thú nhỏ bé nhìn Hứa Mộ Triều bằng cặp mắt đáng thương, định tiến đến gần nhưng lại sợ bị cô đá văng thêm lần nữa. Rất nhanh sau đó, hai con quái thú không đợi Hứa Mộ Triều mở miệng, khẽ liếc nhìn nhau, còn ha hả, sau đó nhảy đến trước mặt Cố Triệt và Thẩm Mặc Sơ.

"Đệ nhất chiến thần của chủng tộc chúng tôi đang ở đây, các ngươi còn không mau đầu hàng đi! Đồng ý làm người mẫu cho bọn tôi vẽ thì sẽ tạm tha cho các người tội chết!" Hai con thú nhỏ đắc ý, còn phá lên. Sau đó…

Chỉ trong nháy mắt, chúng đã bị túm cổ. Bọn chúng hoảng sợ quay đầu lại, liền nhìn thấy vẻ mặt còn mà như không còn của Hứa Mộ Triều.

"Nào, Chiến thần tỉ tỉ đây bị mất trí nhớ, các em hãy nói lại cho tỉ tỉ nghe, các em vừa mới nói linh tinh cái gì vậy?"

Cùng lúc đó, tại một khe núi hoang vu nằm ở một nơi sâu trong đại lục.

Lúc Minh Hoằng tỉnh lại lần nữa, chỉ cảm thấy lồng ngực hơi nhói đau. Hắn mở mắt ra, nhìn xung quanh, thấy mình đang nằm trong một gian phòng cũ nát, thậm chí nóc nhà còn được

làm bằng cành cây, thoạt nhìn khiến người ta có cảm giác nơi này thật xập xệ. Hắn đang nằm trên một chiếc giường mây lạnh lẽo. Mặt sản đổ xi măng trần, đã bị người ta đi mòn trũng cả xuống. Trên trần nhà có treo một cái bóng đèn cũ kĩ, rủ xuống thật thấp. Ngoài ra thì chẳng còn gì hết.

©STENT

Hắn cảm thấy thật kì quái. Trong đoạn kí ức cuối cùng còn lưu lại, hắn thấy mình đã đấm mạnh vào khối tinh thể trong lồng ngực, sau đó xuất hiện một quầng sáng màu xanh kì lạ, không ngừng lan tỏa… Rồi hắn cứ thế dần dần mất đi ý thức.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Cuối cùng anh cũng đã tỉnh lại." Một bóng người gầy gò từ cửa bước vào. Hắn có dáng người cao ráo, khuôn mặt không có gì đặc biệt, ngoại trừ cái miệng đang nở một nụ cười thân thiện với Minh Hoằng, nhẹ nhàng gọi hai tiếng: "Anh trai."

Minh Hoằng ngồi dậy, lẳng lặng nhìn hắn. "… Tiêu Khắc?" Viên Tư lệnh từng theo chân Đồ Lôi đây sao? Hắn từng bị bắt làm tù binh sau trận bại chiến năm đó rồi không hiểu sao lại mất tích. Hắn vừa gọi mình là anh trai ư?

Tiêu Khắc ngồi xuống bên cạnh Minh Hoằng, nói: "Anh đã lâu không gặp. Không ngờ người máy lại là do anh chế tạo ra."

"Ai là anh trai của ngươi?" Minh Hoằng tỏ vẻ không vui, nhíu chặt hàng lông mày, đứng lên, lạnh lùng đi ra cửa.

"Anh!" Tiêu Khắc chậm rãi nói. "Chẳng phải anh luôn tôn trọng lí luận máy móc tối thượng, một lòng muốn chứng minh với phụ vương rằng mình có khả năng chinh phục thế giới này hay sao? Tại sao chỉ vì một con đàn bà mà anh lại sẵn sàng từ bỏ lí tưởng của mình như vậy?"

Cả người Minh Hoằng phút chốc cứng đờ, hắn đứng khựng lại, sau đó xoay người nhìn Tiêu Khắc. "Phụ vương ư?"

"Anh không nhớ gì sao?" Tiêu Khắc cười lạnh một tiếng rồi nhìn xuống lồng ngực của Minh Hoằng. "Cũng khó trách, anh không phải là anh trai tôi, mà chỉ là một tên người máy mang trái tim của anh trai tôi trong lồng ngực mà thôi. Không thể tưởng tượng nổi, đường đường là đại hoàng tử của hành tinh Tanai, vì theo đuổi giấc mộng chế tạo người máy mà đến

tính mạng cũng không cần, còn giao lại tinh thể trân quý của mình cho một tên người máy vô dụng!"

Dứt lời, Tiêu Khắc cười cười, lấy từ trong túi ra một luồng ánh sáng màu xanh nhạt chói mắt. "Thế nhưng trái tim của anh, bây giờ đã thuộc về tôi."

Sự tức giận bao phủ toàn bộ gương mặt của Minh Hoằng, vậy nhưng khi Tiêu Khắc lấy khối tinh thể kia ra, Minh Hoằng liền cảm nhận được một sự biến hóa rõ ràng trong cơ thể.

Không còn chút sức lực nào nữa.

"Ngươi muốn gì?" Minh Hoằng lạnh lùng hỏi.

Tiêu Khắc bỏ khối tinh thể vào trong túi, lắc đầu. "Tôi đã lấy được tinh thể, đối với tôi bây giờ, anh chẳng còn chút giá trị lợi dụng nào nữa. Kể từ bây giờ, anh phải dựa vào điện năng thông thường để duy trì sự sống, lúc này anh chỉ là một tên người máy bình thường mà thôi. Đánh mất nguồn năng lượng khổng lồ này, cảm giác chắc không hề dễ chịu nhỉ?" Hắn để lộ một nụ cười nhàn nhạt, sau đó trong ánh mắt không khỏi hiện lên vẻ hoảng hốt.

"Anh… Tôi đã phải chịu lép vế dưới ánh hào quang của anh bao nhiêu năm như vậy. Bây giờ anh đã tỉnh lại, tôi chỉ mang toàn bộ sự nhục nhã mà tôi đã phải chịu đựng bấy lâu trả lại cho anh gấp bội, để anh có thể hoàn toàn chết đi, và không còn cản đường tôi nữa. Anh thực sự không còn nhớ gì sao?"

Anh thực sự không nhớ sao? Đại Hoàng tử cao quý của hành tinh Tanai đã từng là người kế thừa ngôi vị hùng mạnh nhất. Chỉ vì muốn chứng minh cái nguyên lí máy móc tối thượng gì đó mà anh đã vi phạm kĩ thuật cấm kị trong không gian, lợi dụng sức mạnh của tinh thể năng lượng cao, thực hiện bước nhảy không gian đến thế giới loài người, từ đó không còn chút tin tức nào nữa.

Anh rõ ràng là loại tạp chủng của phụ vương và một người phụ nữ bình thường thuộc nền văn minh máy móc ở hành tinh bên cạnh, từ nhỏ thân thể đã yếu ớt nhiều bệnh tật, thế nhưng lại được hưởng bảo vật trấn quốc – một khối tinh thể mang tia gamma cắm vào lồng ngực thay thế trái tim, khiến bản thân có được năng lực và sức chiến đấu vĩ đại. Còn tôi, Nhị Hoàng tử, người mang trong mình dòng máu chính tộc cao quý thì lại chẳng có gì. Nguồn tài nguyên trong không gian của chúng ta vô cùng khan hiếm, tôi đã đề xuất với phụ vương lí tưởng chinh phục loài người mà không hề có bất cứ lòng riêng nào, thế nhưng lại bị phụ vương lúc nào cũng đắm chìm trong âm nhạc gạt đi, cho rằng tôi là một kẻ lộng quyền, thích chiến tranh rồi

giam cầm tôi.

Tôi lưu vong ở thế giới loài người này đã nhiều năm, rốt cuộc cũng đợi được thời cơ này. Không gian của chúng ta càng ngày càng ít tài nguyên, khiến ngày càng có nhiều thần dân đam mê nghệ thuật bắt đầu hoài nghi về chính sách hòa bình. Bọn họ vẫn còn nhớ đên tôi, thậm chí còn sẵn sàng nghênh đón tôi trở về từ không gian của loài người. Tôi đã giết chết đứa em trai thứ ba chỉ biết ca hát kia. Sau đó tôi lại nghĩ, như thế vẫn chưa đủ, không có tinh thể của anh, sau này tôi làm sao thuyết phục được phụ vương? Chúng tôi làm sao có đủ năng lượng để chinh phục được không gian của loài người?

“Hôm nay, nhờ có năng lượng khổng lổ phát ra từ khối năng lượng này mà tôi tìm được anh.” Tiêu Khắc chậm rãi bước tới gần Minh Hoằng. “Nếu như không giết chết anh thì sẽ thật là có lỗi khi để anh chết dưới tay bọn người trái đất. Chỉ là năng lượng chiến thần đã bị Hứa Mộ Triều đồng hóa, cho dù có giết được cô ta thì cũng không thể lấy lại được.”

Hắn bước từng bước tới gần, thế nhưng Minh Hoằng vẫn không hề thay đổi sắc mặt, chỉ nhìn hắn bằng ánh mắt thản nhiên, sau đó để lộ một nụ cười mỉm thật nhẹ.

“Hóa ra, ta được sinh ra bởi một chủng tộc có đầy đủ cảm xúc như vậy.” Minh Hoằng cười, nói. “Hóa ra ta đã có trong tay tất cả, danh vọng, địa vị… chỉ vì bản thân là người máy nên mới quên hết tất thảy.” Hắn lẳng lặng liếc nhìn Tiêu Khắc. “Cho dù ta có chết thì ngươi cũng không bao giờ đánh bại được Hứa Mộ Triều.”

Tiêu Khắc nhanh nhẹn vung tay lên, chộp lấy đầu của Minh Hoằng. Minh Hoằng vẫn thản nhiên nói: “Trận chiến của ngươi đã định trước là sẽ thất bại.”

Tiêu Khắc không nhiều lời, chọc thủng đầu của Minh Hoằng, sau đó, hắn lấy khăn lau khô những vết máu thịt mô phỏng con người và vài sợi tơ kim loại bám trên cánh tay, lắc đầu, lẩm bẩm: “Người lớn chẳng lẽ không đánh lại được một đứa nhãi ranh hay sao?”

Hắn lại không kìm được sờ tay vào khối tinh thể giấu trong ngực áo ấy, vẫn còn có chút khó tin rằng mình đã giành được nguồn năng lượng quý báu này. Hắn nghĩ, anh trai đã có thể sử dụng được nó thì mình nhất định cũng sẽ sử dụng được.

Trong lòng hắn ngập tràn sự tin tưởng, bước nhanh ra ngoài với tâm thế hào sảng. Nơi này đúng là một cái lỗ hổng không gian. Lợi dụng năng lượng và tinh thể của người Tanai, không gian này đã được mở ra. Tiêu Khắc nhắm mắt lại, tưởng tượng đến cảnh mình thống lĩnh quân Tanai đi chinh phục trái đất, trở thành người thống trị cả hai thế giới. Hắn lại tưởng tượng đến

lúc phụ vương thấy hắn tìm được tinh thể quý báu đã bị mất từ lâu, có lẽ sẽ để nở nụ cười vui vẻ và khen thưởng hắn. Hơn nữa, bản thân hắn cũng trở thành người kế thừa vương vị duy nhất.

Rất tốt, rất hoàn mĩ. Bọn yếu đuối đều đã bị giết sạch. Tuy chỉ có một bộ phận nhỏ người dân ủng hộ sách lược chiến tranh của hắn, hơn nửa quốc gia vẫn theo đuổi đam mê nghệ thuật như cũ, coi chiến tranh như một hành động của nền văn minh lạc hậu, thế nhưng hắn có thể dùng nguồn tài nguyên dồi dào và những tác phẩm nghệ thuật đỉnh cao chiếm giữ được để đổi lấy sự ủng hộ của bọn họ.

Một quầng sáng màu xanh nhạt bao phủ toàn thân hắn. Hắn nhắm mắt lại. Không biết qua bao lâu, hắn mở mắt ra. Vài tên tâm phúc từ lâu đã đợi sẵn ở lỗ hổng kia vội vã chạy ra nghênh đón hắn. Hắn gỡ máy hô hấp ẩn trong cổ họng xuống.

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời ngợp đầy khí sunfua điôxít màu đỏ nhạt cùng những đám mây đỏ thẫm như máu tươi. Mà dưới bầu trời rộng lớn, trên mảnh đất nứt nẻ là những ngọn núi lửa phân bố rải rác trông như những con thú lớn, phun trào khí lưu huỳnh, tỏa ra mùi hương thơm ngát khiến tâm trạng hắn vui vẻ, thoải mái hẳn lên.

Với mật độ dân cư thưa thớt, có thể coi nơi này là một vùng đất hoang. Thần dân với đôi cánh đỏ và cặp mắt xanh đang ca hát, ngâm thơ, nhìn thấy hoàng tử tôn quý xuất hiện trong dáng dấp con người thì đều dừng lại, cúi người chào hắn.

Trên mảnh đất hoang vu này, có đến mười vạn thần dân hình thú, năm trăm quý tộc hình người, nơi này là một trong số những không gian thuộc hành tinh Tanai, cách không gian trái đất năm mươi năm ánh sáng.

Không. Hắn tự thề với lòng mình rằng sẽ khiến thần dân nơi đây có được một cuộc sống sung túc, dồi dào hơn.

Đế đô, trong phòng khách của phủ nguyên soái.

Mọi người cùng nhau dùng điểm tâm do người hầu mang lên. Kantor và Layla một trái một phải, ghé sát vào bên chân Hứa Mộ Triều.

“Chiến thần điện hạ, theo chúng tôi trở về đi. Theo suy đoán của chúng tôi, tinh thể năng lượng cao kia có thể đã rơi vào tay Nhị Hoàng tử, chỉ có điện hạ mới ngăn cản được Nhị Hoàng tử thôi.”

Hứa Mộ Triều hơi chấn động. Nếu như tinh thể rơi vào tay Nhị Hoàng tử thì có nghĩa là… Minh Hoằng đã…

Không thể tưởng tượng nổi một người máy vốn mang trong lòng ý đồ chinh phục đại lục một cách ngoan cố cuối cùng lại chết dưới tay một gã người ngoài hành tinh. Nghĩ đến Minh Hoằng tuy bá đạo nhưng chưa từng làm tổn hại đến mình, Hứa Mộ Triều khẽ buông tiếng thở dài, lắc đầu, nói: "Tôi nói này, cái gã một trăm năm trước một mình điều khiển phi thuyền đến trái đất – Chiến thần điện hạ gì đó của các người – đã bị tôi giết chết rồi."

Kantor lắc đầu quầy quậy. "Thứ cô giết chẳng qua là thân thể của chiến thần thôi. Chiến thần đáng thương, không có máy hô hấp, sống sót được cũng là kì tích, chẳng trách lại bị cô giết chết... Có điều, năng lực chiến đấu của Chiếb thần đã hòa làm một với cơ thể cô, cô chính là chiến thần mới."

Hứa Mộ Triều nói: "Tôi sẽ không cùng các người trở về đâu. Tôi ở lại đây thôi."

Layla cắn răng nói: "Trong nước giờ đã có rất nhiều người ủng hộ Nhị Hoàng tử. Lỡ như tinh thể của Đại Hoàng tử đã bị hắn lấy được, lỡ như Quốc vương ủng hộ hắn chinh phục thế giới loài người thì sẽ nguy to mất."

Thẩm Mặc Sơ cười cười, nói: "Nếu Hứa Mộ Triều đã là đại diện cho sức chiến đấu tối cao của các người, vậy thì khi chủng tộc các người xâm lược nơi đây, chính là tự tìm con đường chết rồi còn gì."

Kantor ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng hạ quyết tâm, nói: "Không phải vậy đâu, đại vương đẹp trai ạ! Chủng tộc chúng tôi tuy thân thể và sức chiến đấu đều yếu kém, nhưng chúng tôi lại có năng lực mạnh mẽ đủ để chinh phục trái đất. Nếu như vũ khí năng lượng cao được đưa ra sử dụng…"

"Vũ khí năng lượng cao ư?" Hứa Mộ Triều trầm ngâm, hỏi. "Giống như hôm nay sao?"

"Đúng vậy." Layla đáp. "Chúng tôi từng khai phá tinh thể năng lượng cao từ vũ trụ để chế tạo ra loại vũ khí này. Chỉ là chúng tôi trời sinh đã chán ghét chiến tranh. Thế nhưng nếu bây giờ mọi ngươi mà bị Nhị Hoàng tử xúi giục tấn công loài người, sử dụng tới vũ khí năng lượng đó thì…"

Trên mặt hai con quái thú nhỏ bé lần đầu tiên xuất hiện vẻ nghiêm túc. "Để tiêu diệt một

vùng gồm hàng trăm vạn mạng người, có thể chỉ cần một buổi sáng mà thôi."

"Nói như vậy, điểm then chốt chính là thái độ của Quốc vương các người?" Tư lệnh Thôi nói xen vào.

Hai con quái thú liếc nhìn viên Tư lệnh râu ria xồm xoàm, bĩu môi, sau đó mới "ừ" một tiếng.

"Bảo hắn đến gặp tôi." Cố Triệt thản nhiên nói.

Hai con thú nhỏ đã biết thân phận của anh, do dự một lát rồi nói: "Đại vương xinh đẹp, ngài và Chiến thần điện hạ theo chúng tôi trở về có được không? Hai người có thể gặp trực tiếp Quốc vương để thương lượng."

"Các người không có quyền lựa chọn." Cố Triệt thản nhiên nói. "Nếu không, tôi buộc phải giết chết các người."

Hai con quái thú nhỏ bé chỉ biết khóc ròng. "Được rồi, được rồi... Đúng là độc ác mà… Quốc vương nhất định sẽ cho rằng chúng ta không hoàn thành nhiệm vụ, còn bắt một ông lão lớn tuổi như ông ta thực hiện bước nhảy không gian, trời ơi..."

Hứa Mộ Triều có chút động lòng, nói: "Tại sao Quốc vương lại phái hai người đến đây thực hiện nhiệm vụ tìm lại tinh thể đã mất?" Một nhiệm vụ quyết định sự tồn vong của cả chủng tộc, thế mà lại phái hai tên điên điên khùng khùng này đến, thật là kì quái!

Kantor và Layla lập tức lộ vẻ sững sờ, rất nhanh sau đó lại đổi sang bộ dạng nhẹ nhàng, khoan khoái.

"Chiến thần điện hạ quả là có con mắt tinh đời." Kantor xấu hổ cười, nói. "Tôi là một nhạc sĩ, cũng có chút tiếng tăm, những bài hát nổi tiếng khắp dải ngân hà Tanai chính là do tôi sáng tác. Còn Layla là một họa sĩ trẻ vô cùng tài năng. Một nhiệm vụ quan trọng như thế đương nhiên phải phái người có tế bào nghệ thuật nhất nhì chủng tộc thi hành rồi!"

Chương 86: Trái tim của Tanai

Rất lâu trước đây, Chiến thần vẫn là Chiến thần, và Minh Hoằng còn chưa xuất hiện. *"Trái* tim của Tanai" vĩ đại – khối khoáng thạch mang năng lượng tia gamma của một ngôi sao băng còn nằm yên vị tại nơi bảo tồn báu vật quốc gia trên hành tinh Tanai, được tầng tầng lớp lớp năng lượng bảo vệ, cao cao tại thượng, bất cứ ai có ý đồ đụng vào đều phạm phải tội chết.

Hôm nay, kẻ làm kinh động đến trái tim Tanai vốn say ngủ hàng trăm năm kia chính là một cô gái người thú tóc trắng, cánh đỏ, mắt xanh. Cô như một cơn cuồng phong mạnh mẽ mà xinh đẹp, dễ dàng phá tan lực lượng phòng tuyến của vương tộc, cuối cùng, đứng vững trước trái tim Tanai với thân hình bê bết máu. Đám vệ binh của Quốc vương lồm cồm bò dậy sau khi bị trọng thương, xếp thành một vòng tròn vây khốn cô ở giữa, thế nhưng không một ai dám tiến thêm một bước. Chiến thần điện hạ nhấc trái tim Tanai ra khỏi bệ đỡ, bỏ vào trong ngực áo với động tác hết sức thô lỗ như thể đó vốn chẳng phải báu vật quốc gia gì mà chỉ là một tảng đá có thể nhặt được ở bất cứ nơi đâu, bất cứ lúc nào.

Dù là một dân tộc có nền văn minh nghệ thuật, luôn mang lòng nhiệt tình và dành trọn niềm đam mê với nghệ thuật thì cũng cần phải có Chiến thần, để đề phòng lúc gặp giặc ngoại xâm thì còn có người đứng ra chống trả. Chiến thần điện hạ Phong Thanh Dương tuổi trẻ tài cao ấy cũng chính là thần bảo hộ của Tanai. Mười năm trước, khi bè lũ phản động thuộc nền văn minh máy móc của hành tinh bên cạnh dẫn theo năm vạn đại quân lẻn vào hành tinh Tanai, chính Chiến thần Phong Thanh Dương đã chỉ huy đội quân cảnh vệ, mạnh mẽ đánh lui bọn chúng. Sau trận đánh đó, danh tiếng của Phong Thanh Dương nổi như cồn, còn được Quốc vương sắc phong vào tầng lớp quý tộc.

Nguồn ebook: https://www.luv-ebook.com

Thế nhưng Phong Thanh Dương điện hạ cũng có những nỗi khổ tâm riêng. Đường đường là thần dân của một dân tộc tốt đẹp, hòa bình là vậy, mặc dù đứng đầu toàn tộc về sức mạnh, thế nhưng Phong Thanh Dương lại chẳng biết gì về cầm kì thi họa, theo cách nói khắc nghiệt của những nhà phê bình nghệ thuật thì cô chính là "một con nhãi không hề có "máu nghệ thuật" của hành tinh". Thế nên, ở những năm tháng hòa bình, Phong Thanh Dương vốn xuất thân từ một gia đình bình dân đã trở thành trò cười cho đám quý tộc lúc bấy giờ.

Là sự kết tinh năng lượng mạnh nhất của vũ trụ tối cao, trái tim Tanai không chỉ nằm ngoài khả năng lí giải của nhóm sinh vật có nguồn gốc các bon mà còn vượt qua cả khả năng lí giải của người Tanai vốn có nền khoa học kĩ thuật tiên tiến hơn rất nhiều. Không những thế thông qua năng lực phóng xạ, trái tim Tanai còn có thể sản sinh ra một loại năng lượng dao động giống với sóng điện não của con người.

Vì thế, trái tim Tanai sớm đã được đổi sang cái tên hết sức đáng yêu là "Ta Ta[1]". Giờ phút

này, Ta Ta trơ mắt nhìn Phong Thanh Dương điện hạ đơn thương độc mã chém giết giữa hoàng cung, sau đó đem nó tới trước mặt một người thanh niên anh tuấn có mái tóc màu xám tro. Ta Ta nhận ra hắn, đó là Đại Hoàng tử Mộc Quang, người đàn ông vốn yếu ớt, được người đời gọi là Mộc Hoàng tử.

[1] Tên Hán Việt của từ này trong bản gốc là Tháp Tháp, người dịch thấy dịch như vậy không được hợp lý vì cái tên này thực chất lấy từ một nửa chữ Tanai mà ra, để Ta Ta là hợp lý hơn cả. Bên cạnh đó, "Ta Ta" còn là tiếng bi bô của trẻ con mới tập nói. Người Tanai ưa thích văn học nghệ thuật và những thứ dễ thương, chắc hẳn họ nghĩ ra cái tên đáng yêu này để đặt cho báu vật quốc gia, coi đó như một thứ bảo vật trân quý nhất.

"Mộc Hoàng tử, tôi... tôi đã đem trái tim của Tanai đến rồi đây, anh sẽ không chết được đâu!" Phong Thanh Dương lập tức đưa tay cởi áo của Mộc Hoàng tử ra.

"Dừng lại!" Mộc Hoàng tử cất lời ngăn cản, giọng nói nhẹ như gió thoảng. "Thanh Dương, không nên làm chuyện hồ đồ! Tôi sẽ không... yêu cô đâu, dù cô có làm gì thì tôi cũng sẽ không… yêu cô!"

Nữ Chiến thần trẻ tuổi buồn bã mà cố chấp nói: "Vì sao chứ? Vì tôi không biết ca hát, không biết vẽ tranh, không biết ngâm thơ hay sao? Tôi sẽ đánh giặc giúp anh! Anh phải chứng minh nguyên lí máy móc tối thượng có thể chinh phục được tất cả các chủng tộc ở các hành tinh khác cho mọi người biết, tôi sẽ là trợ thủ đắc lực nhất của anh!"

Mộc Hoàng tử lắc đầu, nói gằn từng từ: "Không. Bởi vì ta… là người nửa người nửa máy. Mà người máy thì không thể có tình yêu với bất cứ ai…"

Nguyên lí máy móc tối thượng là niềm tin mà tôi luôn luôn theo đuổi. Bên trong lớp da thịt này của tôi là bộ khung máy móc, chính nó đã quyết định số mệnh của tôi. Tôi là loại quái thai được sinh ra từ một cuộc tình ngang trái, phi lí và vô đạo đức của Quốc vương Tanai cùng một người phụ nữ thuộc nền văn minh máy móc. Tôi không thể yêu cô được, Phong Thanh Dương!

Ta Ta nghe thấy những lời này của Mộc Hoàng tử thì thở phào nhẹ nhõm. Nói thật là nó cũng không muốn trở thành một bộ phận của một người nửa người nửa máy chút nào. Nó đã từng được tận mắt chứng kiến nếp sinh hoạt của vô số người thuộc nền văn minh máy móc, nó thực sự không thích những trò nhàm chán như uống xăng hay ăn điện gì đó.

Thế nhưng nó vẫn không thể hiểu nổi tại sao một cô gái vừa thô lỗ vừa cố chấp như Phong Thanh Dương lại có thể yêu gã Mộc Hoàng tử vừa yếu đuối vừa ủy mị, lúc nào cũng ôm cái vọng tưởng hão huyền về nguyên lí máy móc tối thượng gì đó kia. Tình yêu đúng thật là khó

hiểu.

Phong Thanh Dương không khỏi nhớ tới cái ngày cô được Quốc vương sắc phong, trở thành một trong số những người thuộc tầng lớp quý tộc của vương quốc, trong khi các quý tộc khác đều vui mừng, phấn khởi đàn hát, ngâm thơ thì cô lại giống như một kẻ ngốc, cứ đứng đực ra, rồi vô tình bị gạt sang một bên. Ngày hôm đó chỉ có duy nhất một người đàn ông chịu đi tới nói chuyện với cô. Người ấy có gương mặt vô cùng anh tuấn nhưng lại toát lên vẻ ảm đạm chưa từng thấy, anh ta cất giọng dịu dàng hỏi cô qua loa về tình hình chiến tranh với đám phản động thuộc nền văn minh máy móc. Giọng nói của anh ta trầm thấp và dễ nghe hơn cả tiếng trống trận, mùi hương trên cơ thể anh ta còn ngọt ngào hơn mùi sunfua điôxít. Trong ánh mắt của anh ta, cô không hề nhìn thấy có chút vẻ khinh rẻ nào.

Thế nên nữ Chiến thần oai phong lầm lẫm vừa nhìn thấy vị Hoàng tử trẻ tuổi này liền xác định anh ta chính là tình yêu của cả đời mình.

Đó cũng là lí do Chiến thần điện hạ dành trọn tình yêu cho Mộc Hoàng tử, đối với sự cự tuyệt của anh ta, cô tập chịu đựng mãi rồi cũng thành quen. Lúc này cô không hề tỏ ra xấu hổ hay lúng túng, cởi phăng áo của Mộc Quang, xé lớp da thịt bao phủ nơi lồng ngực, để lộ một bộ khung máy móc tinh vi mà phức tạp.

“Trái tim Tanai, năng lượng của Chiến thần…” Cô nhét trái tim Tanai vào lồng ngực của anh ta, trong phút chốc hai tay cô liền bị một nguồn năng lượng màu xanh bao phủ. “Có cùng lúc hai nguồn năng lượng mạnh mẽ này, chẳng lẽ còn không thể cứu sống được anh sao?”

Sau khi bị nữ Chiến thần điên cuồng nhét vào trong lồng ngực Mộc Hoàng tử, Ta Ta chỉ còn biết ngậm ngùi cam chịu, rất nhanh sau đó nó cũng thích ứng được với cơ chế hoạt động của bộ máy bên trong lồng ngực anh ta. Cơ thể bỗng chốc khỏe lại, năng lực Chiến đấu của Mộc Hoàng tử tăng vọt, trở thành người mạnh nhất hành tinh Tanai, thậm chí còn mạnh hơn cả Chiến thần Phong Thanh Dương, bên cạnh đó, do ảnh hưởng từ tính cách của Ta Ta, Mộc Quang cũng thích được ngao du khắp nơi. Như vậy, Ta Ta cũng có thể cảm nhận được năng lượng của vạn vật, chứ không như lúc còn bị nhốt ở nơi bảo tồn báu vật quốc gia kia, không cảm nhận được bất cứ thứ gì trừ sự lạnh lẽo.

Thế nhưng Mộc Hoàng tử chỉ suốt ngày say mê nghiên cứu máy móc, không để ý tới sự kì vọng bồi dưỡng anh ta thành quốc vương kế nhiệm của phụ vương, càng không để ý tới tâm tư của nữ Chiến thần hùng mạnh. Ta Ta cảm thấy, Phong Thanh Dương thực ra cũng rất đáng thương. Cô quả thực là người con gái sinh ra để Chiến đấu, năng lượng bên trong con người cô có thể nói là ngang ngửa với trái tim Tanai, vậy nhưng lại không có cách nào nắm giữ được trái tim của Mộc Hoàng tử. Cô cũng thật ngốc, cho dù Mộc Hoàng tử đồng ý thì cả hành tinh

Tanai này cũng không thể nào chấp nhận để anh ta kết hôn với một người con gái ngay cả ca hát cũng không biết. Vậy nhưng, ngày nào cô cũng ăn diện thật đẹp, chạy đến trước mặt Mộc Hoàng tử với tinh thần ngập tràn niềm hi vọng, rồi lại lủi thủi ra về với sự chán chường của một con bé ngốc nghếch.

Rốt cuộc cũng có một ngày, Mộc Hoàng tử không kìm nổi cơn thịnh nộ khi bị Quốc vương bắt phải học tập mà làm trễ nải việc nghiên cứu máy móc. Anh ta đã lấy trộm một chiếc phi thuyền, lợi dụng năng lượng của Ta Ta, dễ dàng thoát khỏi vùng đất nơi có những người suốt ngày chìm trong mộng ảo ấy.

Mộc Quang đáp xuống địa cầu, trốn vào lòng đất, dốc lòng nghiên cứu, chế tạo người máy, ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác.

Ta Ta nằm trong lồng ngực anh ta, ngày ngày nhìn mặt trời đỏ ối hết mọc lên rồi lặn xuống ở một thế giới ngầm, nghĩ mà buồn chán đến cực độ. Có lẽ mọi người ở hành tinh Tanai sẽ không vì một hoàng tử bỏ trốn mà cảm thấy tức giận, rồi Quốc vương cũng sẽ tìm được người thay thế, để không làm gián đoạn sự nghiệp âm nhạc đỉnh cao của mình. Chỉ có người con gái kia, nữ Chiến thần bất khả xâm phạm, chắc hẳn là đang rất đau lòng.

Ta Ta cảm thấy bản thân mình cũng có chút khổ sở. Nó hiểu rõ, khi nó phát ra năng lượng để cảm nhận tất thảy mọi thứ xung quanh, nó cũng sẽ bị những năng lượng xung quanh ảnh hưởng. Nói cách khác, sóng điện não của Mộc Hoàng tử cũng sẽ có những ảnh hưởng nhất định đến nó.

Sở dĩ Ta Ta có thể tưởng nhớ đến Phong Thanh Dương đang ở cách xa hơn năm mươi năm ánh sáng kia là bởi mỗi lần Mộc Hoàng tử ngẩng đầu thoát khỏi mớ máy móc lộn xộn, anh ta lại ngóng ra phía xa, chắc hẳn trong tâm trí cũng nhớ tới Tanai, nhớ tới người con gái xinh đẹp ấy...

Không biết qua bao nhiêu năm, cuối cùng Mộc Hoàng tử cũng hiểu ra, loại tình cảm nhớ nhung này được người đời đặt cho cái tên là tình yêu.

Ta Ta không biết phải mất bao nhiêu thời gian thì một người máy mới có thể hiểu được thế nào là tình yêu. Vậy nhưng trong lòng nó thấu hiểu, khi Mộc Hoàng tử lợi dụng năng lượng của nó, hướng về phía vũ trụ, phát tín hiệu về hành tinh Tanai, sẽ phải mất đến mười mấy năm sau, tín hiệu đó mới đến được nơi cần đến. Lúc đó, Quốc vương sẽ biết, Mộc Hoàng tử đã tìm được một hành tinh thích hợp cho người Tanai sinh sống khi hành tinh Tanai khô cạn tài nguyên, mà Phong Thanh Dương cũng sẽ biết, rằng Mộc Hoàng tử yêu cô.

Ta Ta có chút chờ mong ngày mà cô gái kia đến trái đất. Có lẽ lúc ấy cô sẽ gục đầu vào lòng Mộc Hoàng tử mà khóc nức nở một hồi.

Thế nhưng Ta Ta đã hoàn toàn sai lầm, Mộc Hoàng tử cũng đã sai lầm.

Phong Thanh Dương bản tính lỗ mãng, sau khi thu được tín hiệu đầu tiên, không đợi Quốc vương ban lệnh di dời, không đợi đại quân kịp thời chỉnh đốn, đã một mình lái phi thuyền, bắt đầu chuyến du hành vũ trụ đầu tiên của mình. Đúng vậy, để toàn tộc có thể di dời được hết, cần thời gian chuẩn bị đến năm mươi năm, cô làm sao có thể chờ được đây?

Cho nên, ngày hôm đó, sinh vật có nguồn gốc sunfua – Chiến thần Tanai Phong Thanh Dương đã đơn thương độc mã bay xuống trái đất bằng một chiếc phi thuyền nhỏ. Người trái đất chỉ kịp nhìn thấy đó như thể một ngôi sao băng nhỏ, xẹt qua bầu trời tĩnh lặng. Cùng lúc đó, Mộc Hoàng tử cũng hết kiên nhẫn đem một đống người máy lỗi đi tiêu hủy.

Khi bay vào bầu khí quyển của trái đất, Phong Thanh Dương thực sự không biết không khí ở nơi này đủ để khiến một sinh vật có nguồn gốc sunfua như cô trong nháy mắt sẽ chết vì khó thở, cho dù cô có là chiến thần bách chiến bách thắng thì cũng không chống lại được sự thực hiển nhiên đó.

©STENT: http://www.luv-ebook.com

Cô không phải là nhà khoa học mà chỉ là một chiến sĩ. Cô không hiểu những nguy hiểm đang chực chờ ở thế giới song song kia, càng không hiểu vì sao Quốc vương phải đợi đến năm mươi năm nữa mới bắt đầu di dời mọi người đến trái đất, bên cạnh đó ông còn ra lệnh cho các nhà khoa học phải làm thật tốt khâu chuẩn bị, đảm bảo sự chính xác tuyệt đối khi thực hiện bước nhảy đến không gian của sinh vật có nguồn gốc các bon kia.

Chính Mộc Hoàng tử – người say mê nghiên cứu máy móc hơn cả mạng sống, vị hoàng tử nửa người nửa máy không cần hít thở – cũng quên không truyền một tín hiệu khác cho Phong Thanh Dương, nói rõ cô có thể sẽ chết ngạt trong môi trường các bon này, để từ đó cô chuẩn bị sẵn biện pháp đề phòng.

Phong Thanh Dương giãy giụa trong bầu không khí đáng sợ của trái đất, nơi lồng ngực có cảm giác đau đớn từng cơn. Thế nhưng cô tự nhủ mình không thể chết được, cô còn muốn đi tìm Mộc Hoàng tử. Nếu như không có cô, một mình Mộc Hoàng tử sao có thể dẫn dắt được đội quân người máy của anh ta đi chinh phục vũ trụ, lập nên nền văn minh máy móc vĩ đại nhất? Đó là giấc mộng muôn thuở của anh ta. Mà giấc mộng của anh ta cũng chính là giấc mộng của cô!

Khi Phong Thanh Dương sắp ngạt thở đến chết, tất thảy năng lượng của Chiến thần vĩ đại không ngừng hội tụ, thúc đẩy quá trình tiến hóa ở bên trong cơ thể để cô có thể thích ứng được với môi trường trái đất. Thế nhưng sự tiến hóa đó dường như đã thất bại. Cho đến khi tỉnh lại sau một cơn hôn mê sâu, cô đã hoàn toàn mất trí nhớ, gene bị đột biến, năng lượng cũng bị môi trường các bon làm cho bão hòa, không những thế còn bị các nhà khoa học trái đất bắt giữ, nhốt vào một chiếc rương đông lạnh. Từ đó, Phong Thanh Dương chỉ là một con Quang ảnh thú nhỏ bé, một cái xác không hồn khát máu, hung hăng và mù quáng đến tột cùng.

Mộc Hoàng tử không hề biết chuyện này. Sau một thời gian quên ăn quên ngủ để nghiên cứu chế tạo người máy, anh ta bỗng nhiên nhớ tới người con gái rất lâu trước đây đã xông vào tẩm cung của anh ta, xé rách áo, nhét báu vật quốc gia vào lồng ngực máy móc của anh ta. Mà bản thân Ta Ta cũng cảm nhận được nguồn năng lượng của Phong Thanh Dương lóe hiện ở trái đất một lát rồi hoàn toàn biết mất. Nó nghĩ, chắc hẳn Phong Thanh Dương vẫn còn giận nên chưa đến gặp Hoàng tử vội, hoặc có thể cô đã thoát khỏi không gian của sinh vật có nguồn gốc các bon, cho nên năng lượng của cô mới bị giấu đi.

Rất lâu sau, Mộc Hoàng tử thu được tín hiệu của Quốc vương, nói rằng bọn họ đã đến không gian song song với trái đất, khí sunfua điôxít ở nơi này tươi mát vô cùng. Đây chính là cõi yên vui cuối cùng của người Tanai.

Không, không đúng! Mộc Hoàng tử tự nhủ. Các người chỉ biết chán ghét không gian các bon[2] mà không biết nơi này còn xinh đẹp và giàu tài nguyên hơn không gian sunfua[3] rất nhiều. Thế nên, tôi sẽ không đời nào trở về bên các người. Cho đến khi tôi chế tạo được một người máy hoàn mĩ, chính hắn sẽ là người thay tôi chinh phục địa cầu.

[2] Không gian các bon, hay có thể gọi là hành tinh các bon, là một dạng hành tinh có tỉ lệ ô xy/các bon rất cao. Các bon là một thành phần phổ biến của các hệ hành tinh và là thành phần chủ yếu của sự sống trên Trái đất. Các nhà thiên văn học thường đo tỉ lệ các bon/ô xy để đánh giá thành phần của một ngôi sao. Trái đất là một trong số những hành tinh các bon như vậy – Theo Wikipedia.

[3] Không gian sunfua, hay còn có thể gọi là hành tinh sunfua, là một dạng hành tinh được bao bọc bởi một lượng lớn chất sunfua điôxít (ví dụ như sao Thủy), loài người không thể thở được trong môi trường không khí đó.

Cuối cùng, ngày đó cũng đã tới. Tại khu căn cứ bí mật cách mặt đất năm trăm kilômét, Mộc Hoàng tử nheo mắt nhìn chằm chằm vào cơ thể tên người máy hình người hoàn mĩ đang nằm trên băng chuyền trước mặt.

Mái tóc đen được cấu tạo từ các sợi cước mềm mại nhất, đôi mắt đỏ được chế tạo từ hai hạt tinh thể rực rỡ nhất, khung xương được làm từ chất liệu hợp kim cao cấp lấy ra từ phi thuyền của Mộc hoàng tử. Vẻ ngoài của gã người máy này cũng giống hệt Mộc Hoàng tử, anh

tuấn bất phàm và có một phong thái cao quý.

Mộc Hoàng tử khuỵu gối trước thành quả mà mình đã bỏ tâm huyết cả đời để tạo ra, sau đó liền nở một nụ cười ngẩn ngơ.

Bao nhiêu năm qua, vị Hoàng tử vốn quen với cuộc sống an nhàn lại không có người chăm sóc, còn dành trọn sức khỏe, tâm trí công sức của mình cho việc nghiên cứu, thế nên mái đầu sớm đã bạc trắng, hai má hõm sâu, bộ dạng vô cùng tiều tụy. Bộ khung máy móc bên trong cơ thể anh ta cũng dần bị gỉ sét, cho dù có được khối tinh thể trân quý nhất vũ trụ, thế nhưng Mộc Quang biết, thân đã gần tới lúc không chịu đựng nổi nữa.

Cho nên, trong những ngày phân vân không biết nên dùng loại năng lượng nào để vận hành khối máy móc hoàn mĩ này, Mộc Quang đã chợt nghĩ tới Ta Ta. Mắt anh ta lập tức sáng lên, đáp án hiển nhiên đã rất rõ ràng.

Khi gắng chút hơi tàn cuối cùng nhét trái tim Tanai vào lồng ngực của người máy, Mộc hoàng tử đã thì thầm vào tai hắn:

"Cần phải chứng minh cho Quốc vương thấy, chỉ có nền văn minh máy móc mới có thể cứu vớt được Tanai."

Còn có một câu anh ta chưa kịp nói ra, thế nhưng thân thể gỉ sét đã nhanh chóng bị không khí ăn mòn. Mộc Hoàng tử bị gió dưới lòng đất thổi tung, bột phấn theo gió bay đi tứ tán, rơi xuống mặt biển bao la.

Lời cuối cùng anh ta muốn nói chính là: Hãy nói cho Phong Thanh Dương biết, em là người mà Mộc Quang yêu.

Ta Ta chỉ biết nằm im trong lồng ngực của người máy, nhìn Mộc Hoàng tử tan thành mây khói, rơi xuống biển sâu, một cảm giác vừa xa lạ vừa buồn thương chợt dâng lên trong lòng.

Sau đó, một người máy có tên Minh Hoằng mở bừng mắt ra, nhìn thế giới lạ lẫm dưới lòng đất.

Hắn mang vẻ ngoài và năng lượng của Mộc Hoàng tử, chỉ khác là hắn không có linh hồn, cũng không có trái tim.

Hắn kế thừa tư tưởng của Mộc Hoàng tử, bắt tay vào nghiên cứu, chế tạo những người máy giống như hắn, thậm chí hắn còn làm tốt hơn Mộc Hoàng tử rất nhiều. Hắn chế tạo ra hàng vạn đại quân lớn mạnh, chờ thời cơ phát động cuộc chiến tranh không ai có thể ngờ tới.

Sau đó, rốt cuộc cũng chờ được tới ngày người con gái kia đến với thế giới dưới lòng đất.

Cô mang thân hình và khuôn mặt xa lạ của một cô gái loài người, thế nhưng ngay giây phút đầu tiên khi cô bước xuống lòng đất, Ta Ta lúc này đã đổi tên thành "Tiểu Minh" liền nhận ra ngay. Thảo nào mấy năm vừa qua nó luôn mơ hồ cảm nhận được nguồn năng lượng của Phong Thanh Dương, thì ra cô thực sự tồn tại, chỉ là lúc này cô đã dùng một cách thức khác để tồn tại mà thôi.

Tiểu Minh cảm nhận được nguồn năng lượng quen thuộc đó thì bỗng có cảm giác thật đau buồn. Bởi vì sự hiện hữu của Hứa Mộ Triều đồng nghĩa với cái chết của Phong Thanh Dương.

Mà khi Minh Hoằng bắt được Hứa Mộ Triều, cắn vào vành tai cô, ra vẻ âu yếm thì thầm: "Đến đôi tai cũng hoàn hảo hơn người máy nhiều! Rất đáng để cất giữ!", trong nháy mắt đó, Tiểu Minh vui sướng vô cùng, liền phát ra một nguồn năng lượng mỏng manh mà người thường không thể nhận thấy.

Bọn họ sẽ yêu nhau sao? Tiểu Minh ngẫm nghĩ. Mặc dù Minh Hoằng không phải là Mộc Quang, Hứa Mộ Triều cũng không phải là Phong Thanh Dương, thế nhưng Tiểu Minh lại muốn hai người bọn họ yêu nhau…

Bọn họ sẽ yêu nhau chứ?

Phong Thanh Dương – Chiến thần điện hạ vĩ đại, thân thể của cô đã sớm tiêu vong, ý chí đã bị không gian các bon phá hủy, gene của cô cũng bị đột biến, thế nhưng chỉ cần năng lượng còn tồn tại thì Chiến thần sẽ mãi mãi bất tử.

Vị Hoàng tử nửa người nửa máy trước lúc qua đời mới ngộ ra được chân lí của tình yêu, lại một lần nữa trở về điểm xuất phát. Anh ta là Minh Hoằng, mà Minh Hoằng cũng chính là anh ta, luôn tôn thờ nguyên lí máy móc tối thượng, coi thường tất thảy, thậm chí còn không mang chút thất tình lục dục nào của loài người.

Như vậy, Hứa Mộ Triều đã đồng hóa năng lượng của Chiến thần – cũng chính là Chiến thần điện hạ thân yêu, em sẽ yêu tôi sao? Sẽ yêu một người máy đã quên hết tất thảy, luôn tự cho mình là đúng, không hiểu gì về tình yêu và vô cùng đáng thương như tôi sao?

Chương 87: Trái tim của Minh Hoằng

Khi Minh Hoằng vô cùng cẩn trọng đặt Hứa Mộ Triều lên bàn thí nghiệm, sau đó chậm rãi cởi từng chiếc khuy áo của cô ra, trái tim của hắn – Tiểu Minh cho rằng, trải qua hơn trăm năm bỏ lỡ, Mộc Quang và Phong Thanh Dương cuối cùng cũng đến lúc gắn kết.

Mặc dù Minh Hoằng chỉ cần dùng một tay cũng có thể khiến toàn thân Hứa Mộ Triều run rẩy, thế nhưng lại không thể giống như sinh vật sống, tiến sâu vào sự rung động của cô.

Hắn chỉ biết ngắm nhìn nơi tư mật của cô giống như đang thưởng thức một kiệt tác về vũ khí hạng nặng hay một thứ kì trân dị bảo nào đó, mà không biết nơi ấy thực sự tồn tại những

giác quan cảm xúc gì.

Mà khi Minh Hoằng nghe theo lời xúi bẩy của Hứa Mộ Triều, chuyên tâm nghiên cứu cảm giác đạt tới đỉnh cao trong giấc ngủ, khối tinh thể khoáng thạch năng lượng cao luôn phát ra ánh sáng chói lòa – Tiểu Minh – liền bị ép phải dừng cung cấp năng lượng duy trì sự sống của người máy lại.

Vậy nên, cả thân xác và trái tim của Minh Hoằng bỗng chốc chìm vào nơi tăm tối.

Chính vì nguyên nhân đó mà một phần những kí ức rời rạc được Tiểu Minh ghi chép và lưu giữ lại từ một trăm năm trước, trong giây phút chập mạch ngắn ngủi đã chợt lóe hiện, xâm nhập vào vùng đại não của Minh Hoằng. Đáng tiếc, những hình ảnh và âm thanh có trong đoạn kí ức đó quá ít ỏi, căn bản không đủ để khiến Minh Hoằng có thể thức tỉnh.

Có điều, những hình ảnh về cuộc đời dài đằng đẵng mà cô độc của Mộc Hoàng tử, nụ cười nhuốm vẻ buồn thương của Chiến thần điện hạ cùng những năm tháng tẻ nhạt trên hành tinh Tanai yên bình, vẫn ngày từng ngày tạo thành một nguồn năng lượng lưu chuyển trong dòng chảy kí ức, chưa bao giờ mất đi. Khi Minh Hoằng thức tỉnh thêm một lần nữa, nguồn năng lượng này vẫn chưa đủ khiến hắn có thể nhìn thấy được những kí ức của Mộc Hoàng tử, vậy nhưng bên cạnh đó cũng làm cho hắn không còn giống với một người máy thuần túy nữa.

Tiểu Minh không biết, những thay đổi này đối với một người máy, rốt cuộc là sự may mắn hay là nỗi bất hạnh.

Minh Hoằng vẫn lạnh lùng, vô tình và tàn nhẫn như cũ, vẫn tôn thờ nguyên lí máy móc tối thượng, như thể nó là nguồn sống duy nhất của hắn ta. Vậy nhưng trước cái đêm dẫn binh đoàn rời khỏi lòng đất, Minh Hoằng bỗng nhiên cảm thấy mình cũng có… "trái tim", cũng từ đó, nguyên lí máy móc tối thượng – tiêu diệt sạch tất cả các chủng tộc trên trái đất mà Mộc Hoàng tử từng viết trong con chip gắn vào đầu Minh Hoằng – không còn được hắn cho là nguyên tắc nữa, mà đã trở thành lí tưởng để theo đuổi.

Hứa Mộ Triều – cô gái duy nhất hắn từng tiếp xúc, cô gái mà hắn đã từng thề rằng nhất định phải cải tạo thành người máy hoàn mĩ nhất – thực ra hắn lại trân trọng hơn bất kì ai khác, và cũng đã sớm quên đi ước muốn cải tạo đó. Hắn chỉ muốn khi gặp lại cô, hắn nhất định sẽ bắt cô trở về…

Vì sao? Bởi vì cô là của hắn, cô đã hứa sẽ phục tùng hắn. Cô cũng từng hứa sẽ theo đuổi nền văn minh máy móc cùng hắn.

Hắn không biết, *rất lâu rất lâu trước đây, cũng có một cô gái đã tự nhủ những lời tương tự như vậy: "Mộc Quang, tôi sẽ là trợ thủ đắc lực nhất trong việc xây dựng nền văn minh máy móc hùng mạnh của anh!" Hắn không hề biết trong dòng năng lượng ẩn sâu trong trái tim hắn thực ra có chứa cả những kí ức này.*

Thế nhưng để bắt được Hứa Mộ Triều quay về bên hắn, lại không phải là việc dễ dàng.

Ngày cô định hãm hại Đồ Lôi, lại bị người máy của Minh Hoằng bắt lại, rõ ràng đội quân đã áp giải cô đến bờ biển, hắn đứng dưới lòng đất – nơi hắn và cô từng ngắm biển trước đây chờ đợi, trong lòng không khỏi dâng luôn muôn vàn nỗi kích động, chỉ muốn lao ngay lên mặt đất, tận tay ôm cô gái của mình vào lòng. Thế nhưng ngay sau đó lại nhận được tin tức toàn bộ đội cảnh vệ người máy áp giải cô đều đã tử nạn dưới sự tấn công của quân đội loài người, zombie và thú tộc. Chẳng lẽ muốn có được cô, hắn phải đối địch với tất cả các chủng tộc trên lục địa này?

Không sao cả, hắn vốn được chế tạo ra để phục vụ cho mục đích đối địch và tiêu diệt kia mà.

Nếu như loài người quyết định thắng thua bằng tặng vật thì cô chính là một chiến lợi phẩm đắt giá của hắn.

Mặc dù hắn không tiếc phải từ bỏ cả một thành phố lớn, không tiếc điều động mấy vạn quân vây đánh thành Khang Đô, thế nhưng vẫn không giữ nổi cô, vẫn để cô trốn thoát khỏi lòng bàn tay mình. Mặc dù việc trốn chạy của cô có viện binh của loài người ứng cứu, thế nhưng Minh Hoằng biết, cô đã muốn trốn thì sẽ chẳng trông chờ vào bất cứ ai, mà chỉ dựa vào chính bản thân mình.

Cuộc trốn chạy của cô đã khiến cho hứng thú đi săn và sự chờ đợi suốt một thời gian dài của hắn trở nên càng lúc càng thú vị và đáng để đánh đổi.

Hắn sớm đã quên đi dự định cải tạo cô, cũng không còn nhớ cô đã chạy trốn bao lâu. Hắn muốn, chỉ là muốn mà thôi. Bởi vì chưa có được nên hắn lại càng mong muốn giành lại cô về tay mình.

Có điều, trong những đêm khuya thanh vắng, Minh Hoằng – gã người máy chưa bao giờ ngủ – ngước nhìn bầu trời đầy sao trên đỉnh đầu, chẳng hiểu tại sao trong lòng lại dâng trào cảm giác gần gũi, thân thiết đến kì lạ. Mà đó cũng là thời khắc duy nhất hắn nhớ đến Hứa Mộ Triều

với tâm thế của một người đàn ông đích thực. Hắn nhớ tới nụ cười có vẻ vô tâm vô tư của cô, nhớ tới cơ thể mềm mại, trắng mịn và những cảm xúc mãnh liệt của cô dưới sự trêu đùa của đôi bàn tay hắn.

Minh Hoằng đột nhiên muốn bật cười. Dường như hắn đã bỏ qua cho cô rất nhiều lần, nếu như hắn không phải là người máy thì liệu có được tính là kẻ "yêu giang sơn càng yêu mĩ nhân" như loài người vẫn thường nói đó không?

Vậy nhưng đáng tiếc hắn lại là người máy, sự thật này muôn đời không thể thay đổi. Hắn làm sao có thể yêu được đây?

Cuối cùng cũng có một ngày, Cố Triệt chìm sâu trong cơn hôn mê, còn Thẩm Mặc Sơ thì trầm luân giữa bóng tối. Vậy là, hai người đàn ông Minh Hoằng luôn thầm thán phục, hai đối thủ đáng gờm luôn tranh giành cô với hắn, đều đã mất đi năng lực và trí nhớ. Người máy vốn rất chi li và cẩn thận trong việc hoạch định chiến lược, thế nhưng Minh Hoằng lại sẵn sàng dùng mười thành thị rộng lớn để đổi lấy một mình Hứa Mộ Triều. Kì thực đây là một cuộc giao dịch hết sức bất lợi, *vì đối* với loài người, sinh mạng của cô có thể tương đương với cái giá ấy thật, thế nhưng đối với người máy, nếu như không cải tạo, cô căn bản không đáng giá một đồng.

Chấp nhận giao cô ra là do những con người đó ngu xuẩn, không biết suy nghĩ. Nhưng còn hắn, hắn chấp nhận đưa cô về doanh trại, là vì lí do gì đây?

Vua zombie mặc dù đã mất nhân tính nhưng vẫn quyến luyến cô như cũ, là bởi ít ra anh ta vẫn là sinh vật sống, biết thở, biết suy nghĩ và biết đến hai chữ "cảm xúc". Còn người máy Minh Hoằng, vì lí do mà hắn lại muốn có được cô như vậy?

Minh Hoằng ngẫm nghĩ một lát rồi kết luận, đó là vì tình yêu.

Không phải là bởi hắn yêu cô, mà là vì hắn muốn được học cách mà người ta yêu.

Hắn đại diện cho trí tuệ và năng lực tối cao của nền văn minh người máy, là đại biểu của chủng tộc ưu tú nhất đại lục, vậy thì sao có thể không biết đến tình yêu là gì được chứ?

Cô muôn hắn thả những người khác đi, hắn liền nghe theo cô. Cô sợ bị cải tạo, hắn cũng hứa sẽ không làm điều đó với cô. Điều hắn muốn chỉ là có một người ngày ngày cùng hắn học cách yêu. Hắn chọn cô vì cô là người con gái đầu tiên mà hắn gặp, chứ thực tình, trong lòng hắn không hề có chút cảm giác yêu đương nào.

Thế mà cô, Hứa Mộ Triều dối trá vô liêm sỉ, Hứa Mộ Triều miệng lưỡi dẻo quẹo, Hứa Mộ Triều bất khả xâm phạm, tại sao lại không thức thời, cùng hắn chơi trò chơi tình ái đầy mật ngọt như vậy đến cuối đời?

Hắn nhớ đến nụ hôn mỗi buổi sáng sớm lúc ngủ dậy, lúm đồng tiền của cô như hoa tươi hé nở đúng giờ. Hắn nhớ đôi bàn tay mềm mại ngày ngày vẫn sắp xếp, chọn lựa quần áo cho hắn. Hắn nhớ cơ thể mảnh mai, trắng nõn nằm trong lòng hắn, chìm vào giấc ngủ say, vẻ mặt không chút bối rối mà trái lại, vô cùng bình thản.

Hắn hiểu. Đó là tính cách con người cô, một khi đã mất tự do, rơi vào tay ai cũng vậy, cô đều giữ thái độ bình thản để xử lí mọi tình huống có thể xảy ra đến với mình, sống ngày nào hay ngày đó. Cô là như vậy, luôn luôn thích ứng trong mọi hoàn cảnh.

Đêm nào hắn cũng nằm yên lặng ngắm nhìn cô ngủ, với tinh thần bình tĩnh, không vui sướng cũng không ủ rũ, mệt mỏi. Thế nhưng một đêm kia, khi cô xoay người, khẽ lẩm bẩm một tiếng: "… Triệt…", hắn liền ngẩn người ra.

Không phải "triệt" của "lui quân", mà "triệt" của "Cố Triệt"[1].

[1] Từ đồng âm khác nghĩa. "Triệt" (撤) nghĩa là rút lui, loại bỏ, diệt trừ… trong từ "rút quân" (撤遇) và "Triệt" (澈) nghĩa là trong sáng, trong sạch… trong từ "Cố Triệt" (顾澈) – ND.

Thì ra, nụ cười xán lạn nở trên môi cô mỗi khi phải chịu đựng hắn đến độ những ngón tay siết chặt lộ ra các khớp xương trắng bệch, bấy lâu nay, đều là vì Cố Triệt; ánh mắt dịu dàng khi nhìn hắn của cô cũng là vì muốn xuyên qua hắn để nhìn thấy Cố Triệt; bây giờ, ngay đến người cô gọi trong mơ cũng lại là Cố Triệt.

Biết được những điều này, vậy nhưng Minh Hoằng lại chẳng hề cảm thấy buồn bã. Chỉ là, giữa buổi họp với các tướng lĩnh cấp cao, hắn chợt nghĩ ra điều gì đó, liền chạy về phòng ngủ, ôm cô vào lòng vẻ âu yếm, sau đó tiếp tục buổi họp dang dở qua hệ thống truyền hình tinh thể lỏng. Hắn không hiểu tại sao đột nhiên mình lại muốn làm thế, chẳng qua khi ôm cô gái bán thú này trong lòng, hắn có một cảm giác hết sức thỏa mãn.

Ngày đó, hắn cũng không thèm để ý đến sự chống cự của cô, cứ thế ôm thẳng cô vào bồn tắm. Cơ thể của cô quả thực vô cùng hoàn mĩ. Hắn không khỏi cảm thấy kì quái, rõ ràng hắn đã từng tạo ra một người máy nữ có dáng vóc và số đo ba vòng còn cân đối hơn cô nhiều, thế nhưng hắn lại chỉ có thể dùng từ "hoàn mĩ" này đối với một mình cô.

Hắn yêu chiều cô như vậy, thế nhưng cô vẫn có ý trốn chạy. Không biết cô và Thẩm Mặc Sơ đã diễn vở kịch "lạt mềm buộc chặt" gì mà đã được một tên zombie thả đi rồi, cô lại bị Thẩm Mặc Sơ bắt về.

Minh Hoằng từ sớm đã đoán được ý muốn chạy trốn của cô, cũng thừa biết nếu như không có ai giúp đỡ thì dù cô có trăm phương nghìn kế cũng chẳng thể nào trốn thoát được. Ngồi trên máy bay trở về, nghĩ đến việc phải trừng phạt cô thế nào, hắn đột nhiên lại có cảm giác vui vẻ lạ thường.

Chỉ là, khi nhìn thấy cô nằm trên xô pha, quần áo hắn tỉ mỉ lựa chọn mặc trên người cô đã bị xé tan tành, trong khi đó, vua zombie lại đang ghé sát vào người cô, hút từng ngụm máu tươi; mà đôi mắt xinh đẹp của cô nheo lại, mơ mơ màng màng tựa hồ có thể chết bất cứ lúc nào… hắn bỗng có cảm giác không thể chịu nổi. Nơi lồng ngực hắn dâng lên một cơn đau nhói.

Hắn không ngại uy hiếp Huggins, không ngại đối địch với Thẩm Mặc Sơ. Hắn cẩn trọng ôm cô vào lòng, xoay bước quay về phòng ngủ. Hắn có thể dung túng cho hành vi chạy trốn của cô, nhưng hắn sao có thể chịu được việc có người sẵn sàng hút máu cô đến chết!

Cô rõ ràng là người của hắn, thuộc về quyền sở hữu của hắn! Tựa hồ ngay từ ngày đầu tiên nhìn thấy cô, ý niệm này đã khắc sâu vào trong trí não của hắn.

Thế nên, sau hôm đó, ý muốn xâm phạm cô dường như không phải là do Minh Hoằng muốn trừng phạt cho hành động chạy trốn ấy, mà là do hắn thực sự khao khát cô.

Nguồn ebooks: http://www.luv-ebook.com

Lần thứ hai ngắm nhìn nơi tư mật đó, thấy vẻ mặt cô đau đớn mà bi phẫn, hắn cho rằng mình sẽ làm đủ trò để chiếm đoạt cô đến cùng, thế nhưng chỉ vì một câu: "Anh không hề yêu tôi" của cô, tất thảy sự hứng khởi, niềm khao khát phút chốc tan thành mây khói.

Hắn cứ như vậy mà buông tha cho cô. Lúc đó, hắn không biết, hắn mãi mãi chẳng còn cơ hội yêu cô nữa. Thế nhưng đến tận lúc cận kề với cái chết, hắn cũng chưa hề cảm thấy hối hận vì ngày đó đã buông tha cho cô.

Rốt cuộc cũng có một ngày cô chạy thoát khỏi lòng bàn tay hắn. Người yêu cô đã giúp cô chạy trốn, còn người cô yêu đã bỏ lại tất thảy ở sau lưng, đủ để được gặp cô lần nữa. Khi Minh Huy thỉnh cầu hắn cho nổ bom, trong giây phút yên lặng, hắn đã suy nghĩ rất nhiều.

Hắn nhớ tới cô gái với nụ cười tỏa nắng ngọt ngào vào mỗi buổi sớm mai, nhớ tới cô gái với dáng vẻ ngoan ngoãn cam chịu mỗi lần đụng chạm thân thiết với hắn; nhớ tới bao nhiêu cơ hội cải tạo cô đã vô tình bị mình bỏ lỡ; cũng nhớ tới cô gái lém lỉnh với những lí lẽ tựa hồ không có sức thuyết phục, ấy thế mà vẫn khiến hắn tình nguyện tin tưởng và làm theo…

Hắn còn nhớ tới cảm giác mỗi khi nhìn thấy cô, khối tinh thể khoáng thạch trong lồng ngực hắn chợt chấn động một cách mơ hồ.

Hứa Mộ Triều, sao em có thể nói rằng tôi không yêu em chứ?

Tôi cảm thấy tôi đã bắt đầu yêu em từ rất lâu, rất lâu trước đây rồi.

Tình yêu của loài người là sự hấp dẫn của hoóc môn và hệ gene. Còn tình yêu của người máy chỉ là một mớ trình tự bị xô lệch nằm trên bảng mạch điện phức tạp, là một đoạn mã hóa sai lầm ẩn sâu trong lõi chip tinh vi.

Thế nên, hắn đã nói với Minh Huy: “Dù không giành được chiến thắng thì chí ít cũng phải chứng minh được với thế giới này rằng, người máy cũng có tình yêu.”

Khi nói ra những lời này, hắn chợt có cảm giác như vừa trút được một gánh nặng lớn trong lòng. Giống như rất lâu trước đây, hắn đã vì nghịch lí này mà bối rối, mơ hồ, lúc này, cuối cùng hắn cũng có được câu trả lời cho lòng mình.

Mất đi thắng lợi, mất đi lãnh địa, thậm chí còn mất đi cả nguyên tắc cơ bản của người máy, cuối cùng chỉ còn lại tình yêu. Mặc dù tình yêu này, từ đầu đến cuối, chỉ là một mối tình đơn phương.

Là tình yêu đơn phương của một người máy.

Mà sau khi tỏ tình với cô gái mình yêu trước tất cả mọi người, cho dù không thể hoàn thành được nguyên tắc cơ bản, nhưng Tướng quân người máy vẫn có thể yên tâm mà tự sát.

Khi Tiêu Khắc tàn nhẫn vạch trần tất thảy mọi chuyện về số phận đau thương của Mộc Hoàng tử, Tướng quân người máy lại không hề cảm thấy đồng cảm hay thương hại cho người đã tạo ra mình hay cũng có thể nói là chính bản thân mình. Song, khi nghe Tiêu Khắc nhắc tới hành tinh Tanai, Minh Hoằng lại có cảm giác vô cùng thân thiết. Hắn nghĩ, thảo nào hắn lại muốn có tình yêu đến vậy, là bởi bên trong cơ thể hắn có trái tim của Tanai. Chỉ là hắn quên mất, trái tim Tanai sớm đã bị người ta lấy ra và giờ đang nằm gọn trong tay Tiêu Khắc.

Tướng quân người máy khuấy đảo đại lục, cuối cùng lại biến thành một cái xác không hồn, một khối kim loại phế thải.

Nhị Hoàng tử Tiêu Khắc của hành tinh Tanai bừng bừng nhuệ khí bước vào không gian song song, đi trên con đường chinh phục các chủng tộc khác trên địa cầu.

Còn Tiểu Minh – trái tim Tanai từng chứng kiến bao nỗi tang thương của vũ trụ – trái tim Minh Hoằng đã từng vì cô gái có tên Hứa Mộ Triều mà lần đầu tiên rung động, lúc này lại lẳng lặng nằm trong lồng ngực của Tiêu Khắc. Năng lượng khổng lồ không còn vật dẫn nữa, ánh sáng tinh thể – nguồn sinh lực cuối cùng của vũ trụ lúc đó trở nên tối tăm, ảm đạm đến cùng cực.

Chỉ có làn sóng năng lượng vô hình ngày ngày vẫn lưu chuyển trong không gian song song kia. Khối tinh thể đã từng là Ta Ta, đã từng là Tiểu Mười nay mất đi tên họ, mất đi chủ nhân, phát ra một loại năng lượng tương đương với sóng điện não, là nó đang suy nghĩ, mối tình mình từng được chứng kiến thì ra chưa bao giờ bắt đầu và vĩnh viễn cũng không khi nào kết thúc.

Chương 88: Tập kết ở Bàng Sa

Trước khi Kantor quay về không gian sunfua, Hứa Mộ Triều dự đoán Cố Triệt nhất định sẽ uy hiếp nó một trận. Nhưng không ngờ phương thức uy hiếp của anh lại hết sức kì lạ, có điều hiệu quả vô cùng.

Con quái thú nhỏ bé ngoài hành tinh ngồi trong phòng khách với vẻ nơm nớp lo sợ, rụt rè nhận lấy thiết bị truyền hình mà Tạ Mẫn Hồng vừa ném tới. Có lẽ là do nền khoa học kĩ thuật của hai hành tinh khác nhau nên nó cứ ngồi lật qua lật lại cái hộp nhỏ mà không biết phải sử dụng như thế nào. Sau một hồi xoay qua xoay lại chiếc hộp kim loại hình giọt nước màu bạc, Kantor cất lời cảm thán: “Hình dáng cái hộp này đẹp thật đấy.”

Tạ Mẫn Hồng bật cười, giằng lại chiếc hộp từ bàn tay thú của Kantor, ấn chốt mở, sau đó lại ném cái hộp vào tay nó.

Ánh sáng lập tức lóe lên, một hình ảnh ba chiều sinh động hiện lên trên bàn tay của Kantor.

Cùng lúc đó, tiếng nhạc du dương khẽ phát ra từ chiếc hộp nhỏ, đó là tiếng dương cầm của một nghệ sĩ trứ danh thời kì này, bản hòa âm mang tên *Bản giao hưởng định mệnh*.

Kantor nghe thấy tiếng nhạc thì ngạc nhiên đến độ hai mắt xoe tròn, ngây ngô cầm chặt chiếc thiết bị truyền hình trên tay, một lúc sau không kìm được, liền gật gật đầu đắc ý nhịp theo tiếng nhạc. Đôi cánh màu đỏ nhạt vẫn giữ nguyên tư thế dang rộng, tựa hồ bản thân không còn chịu đựng nổi sự thăng hoa của tâm hồn.

Hứa Mộ Triều không khỏi bật cười. Nếu như không có Nhị Hoàng tử hiếu chiến và Mộc Hoàng tử dành cả đời để theo đuổi nguyên lí máy móc tối thượng thì quả thực, Tanai đúng là một dân tộc hòa bình và tốt đẹp nhất vũ trụ.

Kantor đang thưởng thức âm nhạc một cách say mê, Tạ Mẫn Hồng đột nhiên cúi xuống, giằng lấy thiết bị truyền hình, nhanh chóng ấn vào nút tắt, tiếng nhạc cũng cùng lúc biến mất…

Kantor trợn tròn mắt, mặt méo xệch, như thể muốn khóc òa lên. “Cho tôi, cho tôi!”

Tạ Mẫn Hồng cười cười, nói: “Trên đời này không có cái gì là miễn phí cả.”

Cố Triệt ngồi ở ghế chủ tọa thản nhiên nói: “Hãy nói cho Quốc vương của các người biết, nếu ông ta đồng ý thiết lập hòa bình thì tôi sẽ đưa những nghệ sĩ âm nhạc giỏi nhất tới trước mặt ông ta, hằng ngày đều đặn diễn tấu cho ông ta xem. Còn nếu như ông ta muốn khai chiến, tôi sẽ giết sạch đám nghệ sĩ của Tanai trước tiên, sau đó thiêu trụi nhạc phổ của ông ta.”

Kantor ngẩn người ra, như thể không sao tin nổi lại có người có thể nói ra những lời khủng khiếp đến vậy.

Tạ Mẫn Hồng lần nữa ném thiết bị truyền hình vào lòng Kantor, nó liền ôm chặt lấy chiếc máy, như thể sợ bị người ta cướp đi.

“Bệ hạ, xin ngài cứ yên tâm!” Nó chủ động quỳ gối trước mặt Cố Triệt, tỏ vẻ hết sức nghiêm túc, thành khẩn nói. “Tuy ngài là bạo quân nhưng từ những khúc nhạc tuyệt vời ban nãy tôi cũng có thể biết được, các ngài là một dân tộc vĩ đại. Vì lợi ích của cộng đồng vũ trụ, tôi nghĩ Quốc vương nhất định sẽ không khai chiến đâu. Xin ngài hãy chờ đợi những tin tốt lành từ tôi.”

Dưới sự áp giải của Tạ Mẫn Hồng, Kantor ngồi máy bay riêng, bay tới lỗ hổng không gian mà trước đây nó đã từng thực hiện bước nhảy. Còn về Layla, nó vẫn bị giữ lại phủ nguyên

soái để làm con tin.

Tuy rằng Kantor đã mang theo hi vọng về nền hòa bình bay trở về không gian sunfua, thế nhưng mọi người ở phủ nguyên soái đều thống nhất quan điểm phải chuẩn bị ứng chiến cho thật tốt. Sau khi bộ tác chiến của loài người gấp rút bàn bạc, dưới sự đồng ý của Cố Triệt, họ đã mời Thẩm Mặc Sơ, Layla cùng tham gia với đoàn người đi tham quan Viện nghiên cứu Vũ khí. Từ đó dựa vào nền tảng và trình độ vũ khí hiện thời, lập ra các sách lược tác chiến thích hợp nhất.

Thời gian để Hứa Mộ Triều có thể hoàn toàn bình phục cũng không dài lắm, mà trước đây cô mới chỉ nghe người ta nhắc tới danh tiếng của Viện nghiên cứu Vũ khí này chứ chưa từng tận mắt nhìn thấy hình dáng nó như thế nào. Thế nên, khi cùng đoàn người đi sâu vào lòng một ngọn núi cách trung tâm đế đô ba trăm kilômét về phía đông, tận mắt nhìn thấy xưởng công nghiệp quân sự bí mật được canh gác bởi một lực lượng quân đội hùng hậu thì cô ngạc nhiên vô cùng.

Các loại vũ khí phổ biến mới nhất được sản xuất với số lượng lớn ở đây. Hàng loạt vũ khí kiểu mới của loài người từng khiến Hứa Mộ Triều phải ngày đêm ao ước đương nhiên cũng có mặt tại đây. Không những thế, những người máy bị bắt làm tù binh trước đây cũng được đội ngũ giáo sư, tiến sĩ trong viện cải tạo lại, trở thành binh sĩ phục vụ cho loài người. Mặc dù số lượng không nhiều lắm nhưng trên chiến trường, những người máy này cũng góp phần quan trọng trong việc đảo lộn chiến cuộc.

Cuối cùng, mọi người đi xuống kho vũ khí dưới lòng đất. Khi từng khẩu đại bác hạng nặng được mang ra công diễn, người khiếp sợ đầu tiên là Layla.

“Các người cũng có vũ khí năng lượng cao ư?” Layla không thể tin nổi vào mắt mình, nó vuốt ve từng khẩu đại bác thoạt nhìn cũng không có gì quá đặc biệt. “Tôi không thể không tỏ lòng tôn kính của mình với các vị, không ngờ một dân tộc đang ở vào giai đoạn chiến tranh năng lượng lại đã có thể bắt đầu tìm hiểu về vũ khí năng lượng.”

Thẩm Mặc Sơ cũng có chút chấn động, anh ta tiến lên phía trước, cẩn thận quan sát từng khẩu đại bác năng lượng cao đó. Một lát sau, Thẩm Mặc Sơ nhìn sang nhân viên nghiên cứu thuộc Viện nghiên cứu Vũ khí đang đứng bên cạnh. Nhân viên nghiên cứu không lên tiếng, Cố Triệt gật đầu với anh ta, nhân viên nghiên cứu đó liền giải thích một chút về khẩu đại bác với thái độ không được nhiệt tình cho lắm.

Đại bác năng lượng sử dụng các hạt tinh thể năng lượng thu được từ tầng nham thạch trên

bề mặt trái đất, trải qua quá trình va chạm với tốc độc cao, phát ra năng lượng phóng xạ. Tất cả các mục tiêu nằm trong phạm vi phóng xạ đều bị bốc hơi trong nháy mắt. Chỉ có điều, những hạt tinh thể này quá ít, mà động lực cần để va chạm lại rất lớn, thế nên khẩu đại bác trông vĩ đại là thế nhưng phạm vi sát thương của nó lại không vượt quá năm mươi mét.

Hứa Mộ Triều và Cố Triệt đứng phía sau mọi người cô vỗ vỗ lên tay Cố Triệt. "Không ngờ các anh lại giấu giếm mấy thứ vũ khí tốt thế này. Phù! May mà em đã quy thuận từ sớm!"

Cố Triệt bình tĩnh liếc nhìn cô. "Anh không chê sớm đâu."

Trong lòng Hứa Mộ Triều có cảm giác hết sức ngọt ngào, cô lại hỏi: "Nhưng mà loại vũ khí này căn bản không thể sản xuất với quy mô lớn, vậy thì tại sao anh còn tốn nhiều công sức để nghiên cứu về nó như vậy?"

Cố Triệt vòng tay ôm eo cô, nói với giọng bình thản: "Anh vẫn luôn cho rằng, trách nhiệm mà mình phải gánh vác không chỉ có riêng loài người."

Hứa Mộ Triều thầm chấn động trong lòng. Cô nhìn sâu vào đôi mắt kiên nghị của anh, hồi lâu không thể thốt nên lời.

Trách nhiệm mà anh phải gánh vác không chỉ có riêng loài người…

Mặc dù chiến tranh trên đại lục không lúc nào ngớt, các chủng tộc vì lợi ích của mình mà liên miên tranh chấp và xung đột, các cuộc hỗn chiến vì thế mà ngày càng nhiều, vậy nhưng vị Nguyên soái trẻ tuổi từ lâu đã dự liệu được rằng sẽ có những sự uy hiếp bất ngờ đến từ bên ngoài đại lục, đến từ vũ trụ bao la, cho nên, anh đã cho người bí mật nghiên cứu, chế tạo ra thứ vũ khí năng lượng cao này. Mặc dù tiêu tốn không biết bao nhiêu của cải và tiền bạc, mặc dù kết quả rất mong manh, thế nhưng anh vẫn kiên trung với quyết định của mình. Ngày đại bác năng lượng cao ra đời đã đánh dấu một bước đột phá mới trong nền khoa học kĩ thuật quân sự hiện thời. Tuy rằng số lượng đại bác quá ít, hơn nữa lại cồng kềnh, lực sát thương có hạn, thế nhưng anh vẫn chính là người đi đầu trong việc mở ra một thời đại mới cho toàn bộ đại lục.

Bởi vì ý chí của anh, trách nhiệm của anh vẫn luôn không chỉ đặt lên riêng loài người.

"Anh như vậy…" Cô khẽ thì thầm bên tai anh. "Em sẽ cảm thấy mình không xứng với anh."

Rõ ràng Cố Triệt tỏ ra rất vui, cô thật lòng khen ngợi anh khiến khóe miệng anh không khỏi

cong lên. Nhưng mà... không xứng cái gì chứ? Anh không thích cái từ này chút nào. Anh nhìn sâu vào đôi mắt cô, sau đó quay sang nhân viên nghiên cứu kia, nói:

"Nghiên cứu viên." Giọng của anh rất lớn. "Đưa bản đồ thiết kế đại bác cho Tư lệnh Thẩm."

Nguồn ebook: https://www.luv-ebook.com

Nhân viên nghiên cứu đó trợn tròn mắt, nhưng sau đó vẫn gật đầu, lật đật chạy đi lấy tài liệu với thái độ không mấy tình nguyện. Cũng khó có thể trách anh ta, bởi thành quả tâm huyết bao nhiêu năm của bao nhiêu con người, ngày hôm nay lại có thể dễ dàng giao hết cho zombie.

Thẩm Mặc Sơ cúi đầu, nói: "Cảm ơn anh. Sau này tôi sẽ sai người đưa công nghệ chế tạo áo giáp của quân đội tôi tới cho anh."

Cố Triệt gật đầu, sảng khoái nói: "Được."

Hứa Mộ Triều khẽ cắn môi. Hầu hết mọi người đều biết zombie mạnh mẽ như vậy một phần cũng là nhờ có chiếc áo giáp. Khả năng phòng vệ của áo giáp bọn họ chế tạo thực sự rất cao. Chiếc áo giáp tốt nhất còn có thể chống lại được cả hỏa lực siêu mạnh mà không hề bị tổn hại chút nào.

Không ngờ cũng có một ngày, hai vị vua của đại lục lại đoàn kết nhất trí cùng nhau chia sẻ bí quyết chế tạo vũ khí và trang thiết bị cao cấp như vậy.

Nhìn hai người đàn ông với hai gương mặt bình thản như nước, Hứa Mộ Triều không khỏi nghĩ đến trình độ khoa học kĩ thuật "đồ đá" của thú tộc, trong lòng có chút buồn bã.

Tuy đã đính ước với Tiểu Cố, tất cả những gì của anh cũng sẽ là của cô, thế nhưng cảm giác đó vẫn khiến cô khó chịu, như thể tiền bạc đều là của ông xã kiếm ra và mình chỉ là một cô vợ "ăn bám". Dù gì thì những thứ của riêng mình, nắm giữ trong lòng bàn tay thì vẫn có cảm giác đáng tin cậy hơn. Hứa Mộ Triều tiến lên một bước, nói với giọng trong trẻo: "Hai thứ này, em đều muốn."

Thẩm Mặc Sơ đứng trước khẩu đại bác năng lượng chợt bật cười, sau đó xoay người nhìn cô, mỉm cười gật đầu. Còn Cố Triệt chỉ nhìn ý cười vương nơi đầu mày cuối mắt của cô, ánh mắt anh trở nên hết sức dịu dàng, lẳng lặng không nói gì.

Lúc này Layla lại đột nhiên nhảy đến trước mặt Cố Triệt, trong đôi mắt màu xanh nhạt dường như ẩn chứa một ý thở than.

"Vị vua loài người vĩ đại!" Nó thở dài, nói. "Xin thứ cho tôi nói thẳng, những vũ khí này của ngài vẫn không thể nào địch lại quân tôi."

Cố Triệt không nói gì, còn những người khác đều đồng loạt quay sang nhìn Layla. Hứa Mộ Triều chợt nhớ tới quầng sáng màu xanh mang năng lượng khủng khiếp trên ngọn núi ngày hôm qua. Đúng vậy, so với nó, năng lực sát thương của đại bác năng lượng quả thực kém xa một trời một vực.

"Quân tôi cũng không có nhiều vũ khí năng lượng và trang thiết bị hiện đại lắm." Layla nói. "Chỉ có đúng hai mươi khẩu súng cối năng lượng. Thế nhưng chỉ một viên đạn pháo cũng đủ để phá hủy cả đế đô này. Mà đại bác năng lượng của ngài chỉ có thể tiêu diệt được một đại đội mà thôi. Thắng bại không cần phải nghĩ nhiều nữa."

Trong lòng Hứa Mộ Triều lập tức chùng xuống, sắc mặt những người khác cũng hết sức nặng nề.

Vậy nhưng hai vị vua của đại lục vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh, thản nhiên, tựa hồ những thông tin Layla vừa nói không hề làm cho họ hoảng sợ.

Thẩm Mặc Sơ chậm rãi nói: "Ai nói thắng bại không cần phải nghĩ nữa?" Anh ta nhìn về phía Cố Triệt.

Cố Triệt thản nhiên gật đầu đáp lại anh ta, như thể hai người đàn ông thông minh nhất đại lục này có thần giao cách cảm vậy. Anh cúi đầu nói với Layla: "Một quả đạn pháo của quý quân có thể tiêu diệt được một thành thị, một quả đạn pháo của quân tôi có thể tiêu diệt được một liên đội. Như vậy cũng đã đủ rồi!"

Sau khi trở lại Cố phủ, Layla dành trọn cả đêm để đi ngắm nghía những bản sao của các bức tranh nổi tiếng thế giới treo khắp dinh thự. Thẩm Mặc Sơ cũng ngủ lại ở Cố phủ.

Cuộc đại chiến vừa kết thúc, cuộc chiến mới lại bắt đầu, mọi người tuy mệt mỏi nhưng ai cũng sẵn sàng tâm thế hành động. Tuy những việc vất vả phải suy nghĩ đầu óc đã có các vị tư lệnh và tham mưu lo, thế nhưng dù sao thì đại quân cũng vừa mới bước ra từ trận đại chiến nảy lửa, giờ lại phải đối mặt với một cuộc chiến mới, nói thế nào thì thể xác lẫn tinh thần của bọn họ cũng khó tránh khỏi cảm giác mệt mỏi, chán chường. Vì thế, việc làm thế nào để sắp

xếp ổn thỏa là vô cùng khẩn cấp. Chờ đến khi Cố Triệt xử lí xong xuôi mọi việc thì đã là mười hai giờ đêm. Anh đóng hệ thống tác chiến lại, sau đó liền nhìn thấy Hứa Mộ Triều đang ngồi ôm hai chân, cuộn tròn trên bậc cửa sổ rộng lớn, trắng tinh, ngắm nhìn bầu trời đêm đến thất thần. Ngay đến cảm giác nặng nề từ tấm rèm cửa sổ màu xanh dày cộp mang lại, cô cũng không cảm nhận được.

Cố Triệt lẳng lặng tiến đến gần, chậm rãi ôm cả cô lẫn tấm rèm vào lòng.

Bởi vì đang suy nghĩ mông lung nên đến tận khi cả cơ thể bị nhấc bổng lên, Hứa Mộ Triều mới phát hiện ra, khẽ cười một tiếng, rồi ngẩng đầu nhìn anh.

Ồ... Cô vẫn biết Cố Triệt không thích nói nhiều, cô cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lí đối với sự khô khan của anh… Thế nhưng, sao cô lại cảm thấy không hề khô khan chút nào nhỉ? Chỉ cần anh cứ bình tĩnh nhìn cô với đôi mắt sâu thẳm như vậy, không cần nói lời nào cũng đủ để khiến cô cảm thấy ngượng ngùng rồi.

Mà Cố Triệt đã làm việc gì thì rất chuyên tâm. Sau khi xử lí xong xuôi công việc, tất cả thời gian còn lại, anh chỉ muốn dành cho việc mà mình vẫn luôn nghĩ đến. Lần trước, khi anh từ tiền tuyến quay trở về đế đô, anh và cô chỉ được ở bên nhau đúng ba đêm, sau đó cả hai đã lại phải ra tiền tuyến. Mà trong lúc anh làm việc suốt đêm, cô cũng không hề có một giây phút rảnh rỗi.

Chỉ là, người đàn ông có tên Cố Triệt người đàn ông với thân hình cường tráng và dư thừa tinh lực ấy, sau khi làm việc xong, nhìn thấy Hứa Mộ Triều ở cách đó không xa, dáng người mảnh mai tuyệt mĩ, khuôn mặt trái xoan trầm lặng, lộng lẫy mà xinh đẹp ấy đã khiến anh không thể kìm được muốn lập tức ôm cô vào lòng. Khi hai người ở tiền tuyến, do có sự góp ý của người hầu mà căn cứ tiền tuyến không sắp xếp phòng riêng cho Hứa Mộ Triều. Thế nhưng trên thực tế, Nguyên soái thường làm việc thâu đêm suốt sáng, sợ làm ảnh hưởng đến Hứa Mộ Triều hằng ngày chẳng ngủ được mấy tiếng, nên anh lại lệnh cho căn cứ sắp xếp một phòng riêng cho cô. Lúc đó, đêm nào sau khi Nguyên soái làm việc xong thì Hứa Mộ Triều cũng đã trở về phòng ngủ. Anh không khỏi nhớ tới làn da trắng mịn và gương mặt xinh đẹp bình thản dựa vào lồng ngực anh mỗi khi say ngủ của cô. Cô quả thực rất đẹp.

Thế nên, tối nay, mặc dù cuộc chiến đã cận kề trước mắt, nhưng anh vẫn muôn tự thưởng cho mình một chút. Sau khi hoàn thành xong tất cả các công việc về chiến lược, anh lại gần Hứa Mộ Triều, ôm cô vào lòng, nhìn cô chăm chú, nói:

“Đừng lo lắng.” Anh nói. “Hãy tin anh!”

“Hả?”

“Nếu thực sự xảy ra chiến tranh, anh nhất định sẽ chiến thắng.” Anh buồn buồn lên tiếng, trong lòng muốn nói vài lời tình tứ, thế nhưng mở miệng ra lại nhắc tới chiến tranh.

“Ừm!” Cô không phật lòng mà lại gật đầu, cười. Dưới ánh sáng nhu hòa phát ra từ ngọn đèn treo tường, nụ cười của cô rất mực dịu dàng. Nhưng vì anh đang ở ngay bên cạnh nên trong ánh mắt cô có chút vẻ ngượng ngùng khó nói. Cố Triệt lặng yên chớp mắt một cái, sau đó ôm cả người cô lên, áp vào tường, hôn tới tấp.

“Ôi… Em sắp ngã xuống rồi đây này…” Trái tim cô bị nụ hôn mãnh liệt mà nồng nàn của anh làm cho đập dồn dập. Cả người cô đang cuộn tròn trong chiếc rèm, còn bị anh ấn lên tường, lúc này mà anh buông tay ra, cô chắc chắn sẽ rơi bịch xuống đất.

“Ở trong tay anh rồi… em có thể rơi đi đâu được chứ?” Đôi mắt đen khẽ hé mở, nhìn thẳng vào gương mặt cô, có lẽ thấy tư thế này khiến cô hơi khó chịu nên anh luồn tay vào trong tấm rèm, ôm chặt lấy người cô, nhấc lên.

“Chúng ta về phòng ngủ thôi.” Anh thấp giọng tuyên bố.

Mặt Hứa Mộ Triều lập tức nóng bừng lên. “Vậy anh đặt em xuống trước đã.”

Cố Triệt nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, lặng lẽ bế cô lên, đi ra khỏi thư phòng.

“Này… Anh làm cái gì vậy?” Hứa Mộ Triều vừa dứt lời thì hai người đã bước ra khỏi cửa thư phòng. Người hầu không biết từ đâu xuất hiện, thò đầu ra, nhưng rất nhanh sau đó đã thức thời, ngoan ngoãn rời khỏi tầm mắt của Hứa Mộ Triều.

Hứa Mộ Triều ngẩng lên nhìn Cố Triệt, gương mặt điển trai lúc nào cũng lạnh lùng, trầm tĩnh ấy hôm nay lại có vẻ ửng hồng khác lạ. Đôi tay vững chắc, mạnh mẽ của anh ôm trọn cô trong lòng, tư thế thân mật vô cùng.

Cô thầm nghĩ, thì ra ngài Nguyên soái cũng có lúc… thể hiện cảm xúc mãnh liệt như vậy, thế nhưng… không hiểu sao cô lại rất thích nhìn dáng vẻ này của anh.

Bóng đêm bao trùm khung cửa sổ, ánh trăng chiếu vào, tranh tối tranh sáng, như thể bị vấy mực.

Cố Triệt đặt Hứa Mộ Triều lên giường, không đợi cô ngồi dậy, anh đã nằm xuống, áp lên người cô, đôi bàn tay ôm gương mặt cô âu yếm. Dưới ánh đèn vàng nhu hòa, đôi mắt anh sáng chói như hai vì sao, thế nhưng cũng sâu thẳm khôn cùng.

Mặc dù đã thân mật với anh không biết bao nhiêu lần, thế nhưng mỗi lần bị anh nhìn chăm chú như thế này, Hứa Mộ Triều vẫn khó tránh khỏi cảm thấy xấu hổ, mặt cứ nóng bừng lên.

Có lẽ là do thói quen cứng nhắc, tuân thủ tôn ti đã hình thành hơn hai mươi năm nay của anh, có lẽ cũng bởi anh là một nhà lãnh đạo, thế nên mỗi lần thân mật, anh luôn là người khơi mào. Mặc dù hơi thở của anh đã rất nặng nề, ánh mắt cũng trở nên mờ mịt, thế nhưng lúc mới bắt đầu, anh luôn cố gắng kiềm chế cảm xúc của bản thân. Cô là người phụ nữ đầu tiên và cũng là duy nhất trong đời anh, anh sẽ luôn luôn nâng niu, trân trọng cô.

Trời sáng dần.

Cô gối đầu lên cánh tay anh, dựa cả người vào lòng anh. Anh khẽ mỉm cười, một tay vuốt ve mái tóc đen dài, óng mượt của cô, tay kia, dưới sự kháng nghị không hề có hiệu lực của người nào đó, nhẹ nhàng di chuyển trên làn da trắng mịn. Hành động này khiến người ta vừa có chút hoảng hốt vừa hết sức ngượng ngùng. Cô liền đánh trống lảng, hỏi sang một vấn đề khác.

“Anh này, kĩ thuật chế tạo vũ khí của chúng ta và người Tanai có sự chênh lệch lớn như vậy, sao anh có thể tự tin đến thế?”

“Cho dù vũ khí thua kém nhau một thời đại, thế nhưng đó cũng chỉ là một nhân tố thứ yếu mà thôi.” Đột nhiên nói tới vấn đề quân sự, anh cũng bất giác trở nên nghiêm túc. “Điều quan trọng nhất để quyết định thắng bại trong chiến tranh luôn nằm ở người chỉ huy.”

“Hình như hôm qua anh và Thẩm Mặc Sơ đã nghĩ ra đối sách gì rồi thì phải?” Cô có chút ghen tị hỏi. Cô tuy cũng là danh tướng, thế nhưng kinh nghiệm cũng như năng lực chiến đấu của cô còn kém xa vị Nguyên soái đã được bồi dưỡng, rèn giũa từ nhỏ này. Ngay cả vị vua zombie hùng mạnh kia cũng thế, anh ta xuất thân từ quân đội, lại tung hoành ngang dọc cả trăm năm nay, cô đương nhiên không thể sánh bằng.

“Ừm.” Cố Triệt lẳng lặng nói. “Vũ khí năng lượng là vũ khí có khả năng sát thương ở cự li xa, chỉ cần chúng ta chú trọng về tốc độ, chiến đấu ở cự li gần, tự nhiên ưu thế của bọn họ sẽ không còn nữa.”

Hứa Mộ Triều lập tức hiểu ra. Lực sát thương của vũ khí năng lượng tuy lớn nhưng nếu đọ sức ở cự li gần, đối phương sẽ hoàn toàn không thể sử dụng được phương án này, vì như vậy, vô tình sẽ làm cả quân của họ bị thương. Cô không thể không bội phục Cố Triệt và Thẩm Mặc Sơ, đối với một nguy cơ lớn như vậy, hai người họ lại có thể bình tĩnh tìm ra biện pháp giải quyết hoàn hảo như thế. Nếu đổi lại là cô, ừm, có vẻ như ba mươi sáu kế kế chuồn là thượng sách, cô sẽ dẫn quân rút lui, tránh né mũi dùi của đối phương rồi tính sau.

Có điều, bốn chữ "chú trọng tốc độ" nói thì dễ mà thực hiện thì khó. Binh lực của đại lục tuy rằng hùng hậu nhưng ai mà biết được đối phương sẽ xuất hiện lúc nào? Và ai có thể đảm bảo binh lực có thể kịp thời tập kết?

Như thể đoán được suy nghĩ trong đầu cô, anh cúi đầu, hôn cô một cái, sau đó nói: "Em yên tâm, có anh ở đây rồi."

"Vâng." Cô gật đầu.

Mặc dù không muốn nhưng hai người không thể cứ nằm ỳ trên giường như thế này mãi được. Hứa Mộ Triều ngồi dậy, ngượng ngùng mặc lại quần áo trong ánh nhìn đầy vẻ thưởng thức của anh. Sau đó, cô lại giúp anh mặc quân phục vào.

Cô cẩn thận chỉnh lại cổ áo và măng sét cho anh, anh vươn cánh tay của mình ra, dịu dàng ôm cô vào lòng.

"Quân phục sẽ bị nhàu mất." Cô hơi tránh ra một chút.

"Mãi mãi là của anh." Anh nói một câu không đầu không cuối, ánh mắt rất mực thâm trầm.

Hứa Mộ Triều không nghĩ gì khác nhưng những lời tâm tình hiếm khi nói ra này của anh khiến lòng cô vui sướng không thôi. Thế nhưng cô lại không biết, Cố Triệt lúc này đang nhớ lại quãng thời gian anh vừa mới thức tỉnh sau cơn hôn mê, nhìn thấy hình ảnh cô bị Minh Hoằng ôm vào lòng, anh đã rất tức giận, chỉ là không bộc lộ ra ngoài mà thôi. Thế nên bây giờ, anh phải ôm lấy cô, thủ thỉ những lời anh đã ấp ủ trong lòng bao lâu nay, để cô biết được rằng, anh yêu cô, muốn có cô đến nhường nào. Cố Triệt bỗng nhiên có cảm giác vui sướng của người thắng cuộc.

Trong cuộc chiến san bằng đại lục, anh không hề sợ hãi.

Trong cuộc chiến tranh giành người con gái tuyệt mĩ nhất đại lục, anh đã hoàn toàn chiến

thắng.

Đúng lúc lãng mạn nhất, tiếng chuông truyền tin lại đột ngột vang lên. Hai người chợt biến hẳn sắc mặt.

Có thể quấy rầy hai người lúc này chỉ có thể là tình hình quân sự đang cực kì khẩn cấp. Kantor còn chưa quay lại, lẽ nào quân địch đã tiến công xâm lược rồi?

Cửa phòng vừa mở ra, Quan Duy Lăng và người hầu đã bước nhanh vào.

"Nguyên soái, vừa nhận được tin tức!" Sắc mặt Quan Duy Lăng nghiêm trọng một cách kì quái. "Thành phố Bàng Sa… đã bị nước lũ nhấn chìm."

"Lũ lụt ư?" Hứa Mộ Triều hết sức kinh ngạc. Thành phố Bàng Sa là vùng đồng bằng, trong vòng mây trăm kilômét xung quanh không hề có sông hồ, biển cả gì, lấy đâu ra lũ lụt?

Quan Duy Lăng gật đầu. "Lũ lụt... như thể xuất hiện từ một lỗ hổng không khí vậy."

©STENT: http://www.luv-ebook.com

Trong lòng Hứa Mộ Triều lập tức chấn động, không thể nào…

Cố Triệt không hề tỏ vẻ hoảng loạn, anh chỉ hơi trầm tư, sau đó hỏi: "Xung quanh Bàng Sa có bao nhiêu binh lực?"

Quan Duy Lăng suy nghĩ một chút rồi đáp: "Binh lực thủ thành là ba nghìn, nhưng sau trận lũ, mọi người cơ bản không còn hơi sức nghĩ đến việc chiến đấu nữa. Các vùng lân cận thì có nhiều binh lực, tuy nhiên, cần mất đến một ngày để di chuyển."

Cố Triệt lắc đầu. "Như thế thì quá chậm." Giọng anh vô cùng lạnh lùng. "Cậu đi sắp xếp một chút, trong vòng một giờ đồng hồ phải điều được hai vạn binh lực đến Bàng Sa. Sau khi nước rút, lập tức chuẩn bị chiến đấu."

Sắc mặt Quan Duy Lăng khẽ thay đổi, anh ta luôn làm theo lời Nguyên soái, thế nhưng mệnh lệnh này thực sự có chút ngoài sức tưởng tượng, ngay cả anh ta cũng không kìm được lên tiếng: "Nguyên soái... Một giờ đồng hồ thì khó quá."

Thế nhưng Nguyên soái vẫn giữ nguyên vẻ quả quyết. "Trận đánh với người Tanai này

thắng hay bại, hoàn toàn không nằm ở hành động này. Để lại tất cả vũ khí hạng nặng, không mang theo một chút lương thực nào, cậu có quyền điều động toàn bộ máy bạy vận tải và máy bay chiến đấu trong khu vực. Đồng thời thông báo cho vua zombie biết, ít nhất anh ta phải cử một vạn quân đến Bàng Sa."

Sau đó, Cố Triệt nhìn Quan Duy Lăng bằng ánh mắt hết sức bình tĩnh. "Đây là tử lệnh, mau thi hành đi."

Quan Duy Lăng cắn răng nhận lệnh. Cùng lúc đó, toàn bộ phủ nguyên soái tựa hồ bị tình hình bất thường ở Bàng Sa làm cho kích động, ai nấy đều tập trung chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu. Thẩm Mặc Sơ rất nhanh đã hồi đáp, một vạn quân zombie nhất định sẽ tập kết ở Bàng Sa trong vòng một tiếng đồng hồ nữa.

Layla suốt đêm không ngủ, dụi dụi quầng mắt thâm đen, bị người ta túm cổ đưa đến trước mặt Cố Triệt. Khi nghe sơ qua về tình hình ở Bàng Sa, Layla tỏ ra vô cùng khiếp sợ.

"Cái tên Kantor ngu ngốc này! Nhất định là hắn đã hành động quá chậm chạp!" Layla thở dài, sau đó cúi người trước Cố Triệt, thành kính nói: "Vua loài người, tôi xin được bày tỏ sự áy náy tột cùng trước ngài. Chúng tôi đã không thể ngăn cản kịp thời. Theo như tôi nghĩ thì đội quân xâm lược của đất nước tôi đã mở ra một lỗ hổng không gian, thế nên nước lũ ở không gian song song kia mới tràn được vào Bàng Sa của các ngài."

Chương 89: Không gian sunfua

Bình minh của đại lục ngày hôm nay đột nhiên mất đi vẻ tĩnh lặng vốn có. Những người lính vừa mới trải qua một cuộc đại chiến, chưa kịp nghỉ ngơi hồi phục đã bị điều động tập trung, chuẩn bị hành quân cả một quãng đường dài. Thế nhưng các binh sĩ ở cơ sở sau khi nhận được tử lệnh của Nguyên soái thì đều không tiếc bất cứ giá nào, gấp rút hành quân, thẳng tiến về hướng thành phố Bàng Sa để tập kết.

Trên không trung, toàn bộ máy bay quân dụng, dân dụng đều được trưng dụng, thế mà vẫn chưa đủ. Dưới mặt đất, những binh sĩ có sức chiến đấu vô cùng mạnh mẽ của cả zombie và thú tộc liều mạng chạy băng băng, hi vọng đến kịp Bàng Sa trong vòng một giờ đồng hồ.

Khi bọn họ tới gần khu vực Bàng Sa, đã nhìn thấy toàn cảnh thành phố ngập chìm trong cơn

đại hồng thủy, mực nước ở ngoại thành đã cao đến một thước[1]. Đến gần hơn một chút, mọi người đều tỏ ra vô cùng ngạc nhiên khi thấy trên khoảng không giữa mặt đất và bầu trời có một cái lỗ hổng giống như miệng vết thương màu đỏ sậm. Từ cái lỗ đó, sóng nước đục ngầu như thể vòi rồng, không biết bắt nguồn từ dòng chảy nào, cứ thế từ trên bầu trời đổ xuống, lan tràn ra khắp Bàng Sa.

[1] Đơn vị đo chiều dài, chiều cao của Trung Quốc. 1 thước = 1/3 mét.

Đó là một cơn đại hồng thủy đến từ một không gian khác, xé rách bầu trời mà dội xuống.

Cùng lúc đó, ở đế đô, bộ phận tác chiến đang kiên quyết phản đối việc Cố Nguyên soái muốn đích thân tới hiện trường để chỉ huy chiến lược. Trong phạm vi năm mươi kilômét xung quanh Bàng Sa, người dân bắt đầu sơ tán khẩn cấp. Quan Duy Lăng chủ động yêu cầu được đến Bàng Sa trước để giám sát và đốc thúc tác chiến.

Mấy trăm máy bay trinh sát cũng được khẩn cấp huy động, tiếp cận Bàng Sa, theo dõi sát sao tình hình trên bầu trời và dưới mặt đất khu vực thành phố Bàng Sa, không được để lọt bất cứ sơ hở nào, bên cạnh đó phải liên tục báo cáo tình hình cho chỉ huy Quan Duy Lăng và Cố Nguyên soái ở hậu phương biết.

Cùng lúc đó, Kantor cuối cùng cũng đã trở lại phủ nguyên soái. Tạ Mẫn Hồng áp giải nó trở về Tanai cũng chạy xộc vào. Cả hai đều có vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

"Vua loài người!" Kantor khóc không ra nước mắt, nhào tới chân Cố Triệt, quỳ xuống, tha thiết nói: "Quốc vương bị giam cầm rồi! Nhị Hoàng tử đã chỉ huy đại quân, mở rộng lỗ hổng không gian, có thể đánh tới đây bất cứ lúc nào."

Cố Triệt thản nhiên liếc nhìn con thú nhỏ với thân xác mệt mỏi vì khói bụi đường trường, gật đầu, trầm giọng nói: "Tôi biết rồi."

Kantor khóc sướt mướt, quay ra kể lại với mọi người những việc mà nó đã trải qua khi trở về không gian song song của người Tanai kia.

Hôm qua, khi vừa mới đáp phi thuyền trở lại vùng không gian của những sinh vật có nguồn gốc sunfua, Kantor đã lập tức nhận ra có điều gì đó không ổn. Trên đường phố phủ kín đoàn người đi diễu hành, Kantor tò mò lại gần quan sát, liền thấy trên các băng rôn, banner ghi đầy các khẩu hiệu như: "Nhị Hoàng tử tất thắng!", "Đấu tranh mở rộng không gian!", vân vân.

Kantor nhanh chóng chạy thẳng về phía hoàng cung, thế nhưng lại bị bọn thị vệ mai phục bên ngoài cung bắt được. Nó liền dùng cuốn *Những giải thưởng âm nhạc đỉnh cao* tiện tay lấy được từ thư phòng của Cố Nguyên soái để hối lộ cho tên thị vệ, nhờ đó mới có thể lẻn được vào trong cung.

Thế nhưng Quốc vương đã bị bí mật giam cầm, Nhị Hoàng tử tuyên bố với bàn dân thiên hạ rằng Quốc vương đã chết, người kế vị chỉ còn lại một mình hắn, hơn nữa hắn còn nói chính mình đã tìm được trái tim Tanai mang về, dùng ân uy thu phục hầu hết sự ủng hộ của các vị đại thần, bắt đầu tiến hành tổ chức quân đội, chuẩn bị đánh chiếm địa cầu.

Kantor rơi vào bước đường cùng, chỉ có thể kìm nén đau thương, bỏ thiết bị truyền hình lưu trữ hơn một trăm ca khúc nổi tiếng – thứ mà nó yêu thích nhất – mà Tạ Mẫn Hồng mới tặng hôm qua ra, cố gắng dỗ ngon dỗ ngọt hối lộ mấy viên sĩ quân canh ngục, nhờ thế mới có thể gặp được Quốc vương.

Nói đến đây, Kantor lấy ra một mảnh tinh thể nhỏ chừng một cái móng tay, nói: "Đây là tin tức Quốc vương tôi muốn tôi chuyển lại cho các vị."

Một hình ảnh không gian ba chiều được phóng lớn lên xuất hiện giữa không trung, đó là một người đàn ông trung niên, thân hình hơi mập mạp, mặc trường bào hoa văn lòe loẹt, mái tóc dài màu đỏ xõa ra, mơ hồ có thể nhận thấy những đường nét tinh tế trên khuôn mặt anh tuấn, thần sắc của ông ta lúc này có vẻ rất căng thẳng.

"Hỡi vị vua của loài người tôn kính! Tôi xin thay mặt đứa con trai xấu xa của mình gửi lời xin lỗi chân thành tới loài người quý vị. Năm mươi năm trước, khi chủng tộc của chúng tôi tới không gian sunfua song song với địa cầu, chúng tôi vẫn luôn cùng loài người sống một cuộc sống yên ổn."

Quốc vương thao thao bất tuyệt hồi lâu, bắt đầu từ chuyện bọn họ không thể sinh tồn trong môi trường cạn kiệt tài nguyên của hành tinh Tanai, do đó mới quyết định rời đi; đến chuyện bọn họ đã tới được không gian sunfua bằng cách nào; thậm chí, ông ta còn bày tỏ lòng yêu thích và nhiệt huyết của bản thân đối với âm nhạc.

Sau khi nghe được khoảng năm phút mà vẫn chưa thấy ông Quốc vương này nói vào chuyện chính, hai hàng lông mày của Cố Triệt bắt đầu cau lại, anh nhìn Kantor với ánh mắt đằng đằng sát khí. Cả người Kantor run lên, từ dưới đất bò dậy, áy náy nói: "Tôi biết là Quốc vương rất thích nói chuyện dông dài… Thật có lỗi… Mong ngài bỏ qua cho…" Sau đó, hắn dùng ngón tay vuốt nhẹ vào mẩu tinh thể, hình ảnh 3D của Quốc vương bắt đầu được tua nhanh, cuối

cùng dừng lại ở phần trọng tâm:

"Tiêu Khắc không hề mang trái tim của Tanai đi, dựa vào năng lực của nó, căn bản không có cách nào khai triển được năng lượng của trái tim Tanai. Vì thế, trái tim Tanai vẫn còn ở trong cung. Tiêu Khắc đã đem trái tim Tanai đặt vào giữa khu vực có lực từ trường mạnh nhất, với mục đích hủy diệt sức mạnh của nó. Vua loài người, xin hãy để Chiến thần tới cứu tôi, cứu lấy trái tim của Tanai. Chỉ cần trái tim Tanai còn nằm trong tay tôi, vạch trần sự thật rằng tôi đang bị giam cầm, tôi sẽ nói với con dân của tôi rằng, loài người là một dân tộc giàu lòng bác ái, có lòng nhiệt tình với nghệ thuật, nhất định bọn họ sẽ buông bỏ vũ khí. Thế nhưng, nếu như chiến tranh thực sự nổ ra, thì đó đúng là tai ương khủng khiếp nhất của nhân loại."

Ngay sau đó, hình ảnh 3D biến mất giữa không trung, mọi người nhất thời trầm mặc, không biết phải nói gì.

Kantor liền quỳ gối trước mặt Hứa Mộ Triều, cung kính nói: "Chiến thần điện hạ, bây giờ chỉ có người mới có thể cứu được Quốc vương và trái tim của Tanai mà thôi!"

Hứa Mộ Triều vẫn ngồi yên bất động. "Dựa vào cái gì để tôi tin tưởng cậu đây?"

Kantor nóng nảy nói: "Chiến thần ơi Chiến thần! Tuy người Tanai không thích chiến tranh nhưng chúng tôi từ trước đến nay vẫn rất trung thành với chủng tộc. Chúng tôi tuyệt đối không lấy tính mạng của Quốc vương ra để đùa giỡn đâu. Năng lượng của tôi và Layla có hạn, thế nhưng trong cơ thể người có năng lượng của Chiến thần, chúng tôi chỉ có thể đưa người thực hiện được bước nhảy không gian. Nếu tới lúc này mà Chiến thần điện hạ không ra tay thì e là loài người cũng sẽ đi tới bước đường diệt vong, không còn đường lùi nữa!"

"Vẫn còn một con đường khác để giành được thắng lợi." Cố Triệt thản nhiên nói.

"Làm sao có thể chứ?" Kantor lẩm bẩm.

Đúng lúc này, cảnh vệ chạy vào thông báo: "Trận lũ ở thành phố Bàng Sa đã ngừng, trên bầu trời lại xuất hiện rất nhiều con thú biết bay, không ngừng xông tới tấn công quân ta! Hai bên đã bắt đầu giao tranh rồi!"

Cố Triệt tỏ vẻ kiên quyết, nói: "Nói với Quan Duy Lăng, nhất định phải đánh cho bọn chúng chịu rút lui thì thôi!"

Kantor kêu khóc ầm ĩ: "Ôi ôi ôi, hu hu hu…"

Cách dinh thự nguyên soái một nghìn dặm, tại thành phố Bàng Sa.

Quan Duy Lăng đứng bên trong khoang lái của máy bay chiến đấu, vẻ mặt kiên nghị y như một pho tượng.

Giữa lỗ hổng màu đỏ giữa không trung kia đột nhiên bay ra rất nhiều con thú quái dị, trong phút chốc phủ kín cả bầu trời. Quan Duy Lăng vẫn hết sức bình tĩnh, hạ lệnh cho pháo binh dưới mặt đất và cả trên không đồng thời nã hỏa lực mạnh nhất tấn công đám thú bay đó.

Gần! Nhất định phải giữ khoảng cách đủ gần!

Dựa theo chỉ thị của ngài Nguyên soái, ba vạn binh sĩ loài người, zombie, thú tộc gần như vây kín Bàng Sa, đến nước cũng không chảy lọt. Mỗi tấc vùng trời gần như đều có máy bay chiến đấu lượn qua lượn lại.

Mà sách lược này hiển nhiên đã thu được hiệu quả. Mấy nghìn khẩu súng năng lượng, hỏa tiễn, pháo trọng lực đồng thời tiến về phía trước, tạo thành một mạng lưới hỏa lực kín đến độ không có một kẽ hở.

Đám quái thú Tanai xuất hiện dày đặc trên bầu trời Bàng Sa phút chốc bị đánh cho tơi tả. Chỉ một lát sau, trên mặt nước lũ tràn ngập thành phố Bàng Sa nổi lềnh bềnh xác thú chết, hơn nữa, số lượng còn không ngừng tăng lên.

Quan Duy Lăng đứng phía sau mấy viên sĩ quan, tất cả mọi người đều tập trung quan sát tình hình bên ngoài, so với cuộc hành quân gấp gáp cách đây hơn một giờ đồng hồ thì nhìn chung, mọi người đã tạm yên lòng.

Mà Quan Duy Lăng nhìn những con thú bay có hình dạng gần giống với cô gái bán thú Hứa Mộ Triều đang lượn đầy trời, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh nhìn thấy buổi sáng nay.

Trong căn phòng tràn ngập ánh mặt trời ấm áp, Hứa Mộ Triều thướt tha đứng bên cạnh Cố Nguyên soái, sắc mặt ửng hồng. Nguyên soái vẫn có thái độ nghiêm trang, thế nhưng một cánh tay lại khẽ vòng qua, tự nhiên ôm lấy hông cô. Thoạt nhìn trông hai người rất đẹp đôi, rất hạnh phúc.

Nguyên soái, Hứa Mộ Triều, tôi nhất định sẽ đánh một trận thật đẹp, thật gọn gàng, sẽ

không để kẻ địch có bất cứ cơ hội lấn sân nào.

Hai giờ chiều, tin chiến thắng lan truyền khắp phủ nguyên soái. Ngay cả Cố Nguyên soái vốn luôn nghiêm khắc chỉn chu cũng phải nở nụ cười. "Tốt lắm!"

Tất thảy những thú bay thuộc chủng tộc Tanai tự ý xông vào lãnh địa của nhân loại, phần lớn đều bị bắn chết, một số ít bị thương đã bị bắt làm con tin.

Chỉ trong vòng năm tiếng đồng hồ sau cuộc tấn công trên không, quân địch thậm chí còn chưa tung ra một quả đạn năng lượng nào, thì số lượng thương vong đã vượt lên con số năm nghìn. Tất thảy những con quái thú bay qua lỗ hổng không gian kia không chết thì cũng bị bắt, không có con nào tránh thoát.

Cuối cùng, không thấy thú bay nào xuất hiện từ lổ hổng không gian đó nữa, có lẽ chúng đã biết sợ, không dám ló đầu ra. Có vẻ như bọn chúng không thể ngờ được rằng, trong khoảng thời gian ngắn ngủi bọn chúng thực hiện bước nhảy không gian, loài người đã kịp bố trí xong thiên la địa võng, sẵn sàng nghênh đón bọn chúng bất cứ lúc nào.

Ngay từ trận đánh đầu tiên, người ngoài hành tinh đã hoàn toàn thất bại trước nhân loại.

Đến lúc này, Kantor và Layla đều ngậm chặt miệng, không dám lên tiếng, ánh mắt nhìn Cố Triệt và Thẩm Mặc Sơ càng lúc càng ngợp đầy vẻ sùng kính.

Tạ Mẫn Hồng cười, nói: "Tiêu Khắc ư? Tôi từng nghe thấy cái tên này rồi. Ngay đến một viên tư lệnh của Nguyên soái hắn cũng đánh không lại, thế mà dám cùng lúc đối địch với nhiều chủng tộc như thế sao? Có vũ khí năng lượng thì sao chứ?"

Các tướng lĩnh đều bật cười. Thẩm Mặc Sơ chợt quay sang hỏi Kantor và Layla: "Lần tấn công tiếp theo của bọn họ, liệu có đi qua lỗ hổng này nữa không?"

Kantor và Layla liếc nhìn nhau, sau đó gật đầu. Kantor nói: "Bình thường, lỗ hổng không gian chỉ là một cái khe rất nhỏ. Mỗi lần chỉ đủ để một người Tanai đi qua mà thôi. Còn muốn thực hiện bước nhảy không gian cho nhiều người thì phải dựa vào sự trợ giúp từ năng lượng tinh thể. Tinh thể vô cùng khan hiếm, là thứ bị cấm sử dụng trong bước nhảy không gian. Lần này mở được lỗ hổng to như vậy, chắc chắn là do Nhị Hoàng tử đã sử dụng tinh thể. Trận đánh tiếp theo, chắc hẳn sẽ công kích bất ngờ từ một nơi nào đó."

Thẩm Mặc Sơ nhìn về phía Cố Triệt, nói: "Nên hạ lệnh rút quân thôi!"

Cố Triệt gật đầu, nói với Tạ Mẫn Hồng: "Báo cho Quan Duy Lăng, để những máy bay trinh sát không người lái ở lại, còn những người khác lập tức rút quân."

Hứa Mộ Triều hỏi: "Nếu bọn họ lại tiếp tục tấn công thì phải làm thế nào đây?"

Cố Triệt lắc đầu, đáp: "Phương pháp ngày hôm nay chỉ có thể dùng một lần. Lần này đội ngũ của bọn họ rơi vào thế trận hỗn chiến, không thể sử dụng được đạn năng lượng, tiếp theo đây, trước khi thực hiện bước nhảy không gian, Tiêu Khắc nhất định sẽ dùng đạn năng lượng để mở đường. Chúng ta chỉ có thể rút quân, bằng không sẽ phải hứng chịu cái chết vô cùng thê thảm."

"Vậy tiếp theo chúng ta phải làm thế nào đây?" Các tướng lĩnh đồng thanh hỏi.

"Vẫn còn một đối sách khác." Thẩm Mặc Sơ nói. "Lấy công làm thủ, đánh ở cự li gần là nguyên tắc không thể thay đổi."

"Đúng." Cố Triệt nhìn về phía Thẩm Mặc Sơ. "Tư lệnh Thần, chúng ta nên nghiên cứu một cách kĩ lưỡng."

"Được."

"Còn có một biện pháp nữa." Hứa Mộ Triều đột nhiên lên tiếng.

Cô chưa kịp mở miệng, Cố Triệt và Thẩm Mặc Sơ đã cùng lúc hô lên: "Không được!"

Thế nhưng Hứa Mộ Triều lại nói: "Trước khi cuộc chiến lần thứ hai nổ ra, em sẽ đi cứu Quốc vương, như vậy thì chiến tranh sẽ không tiếp diễn nữa."

Kantor và Layla nhất thời nhảy dựng lên, lao về phía Hứa Mộ Triều, nhưng chưa kịp tới gần cô thì đã bị ai đó đá văng ra xa.

Tuy bị ngã xuống đất nhưng bọn chúng vẫn không thôi kích động: "Chiến thần điện hạ! Chiến thần điện hạ! Ngài rốt cuộc cũng chịu ra tay rồi sao?"

©STENT

Hứa Mộ Triều liếc mắt nhìn hai con thú nhỏ. Tuy ban đầu cô còn hoài nghi bọn chúng có âm mưu gì khác nhưng bây giờ, nhìn tình hình này thì có vẻ như lời của bọn chúng cũng có thể

tin được. Đặc biệt là khi bọn chúng miêu tả về Mộc Hoàng tử khiến cô cuối cùng cũng hiểu được lai lịch của Minh Hoằng. Có thể cũng là do dòng máu của Chiến thần đang không ngừng chảy trong cơ thể mà trực giác đã mách bảo cô rằng, lời của hai con thú nhỏ này là thật.

"Anh sẽ không để em đi một mình đâu." Cố Triệt kiên định nói.

Thẩm Mặc Sơ bỗng nhiên lên tiếng: "Để anh đi."

Mọi người đồng thời nhìn về phía Thẩm Mặc Sơ. Anh ta lại nhìn Hứa Mộ Triều, chậm rãi nói: "Trong cơ thể anh có máu của em. Nếu như em có gene của Chiến thần thì anh cũng có."

Kantor và Layla vỗ tay, tán dương: "Chiến thần điện hạ và vua zombie có thể cùng đi với nhau! Nếu như các người đều có dòng máu của Chiến thần thì năng lượng của chúng tôi có thể đủ để đưa hai người thực hiện bước nhảy không gian đấy!"

Đêm đó.

Cố Triệt ôm Hứa Mộ Triều vào lòng, hai người đều trầm mặc không nói một lời. Anh chỉ hôn cô, hết lần này đến lần khác, liên miên không muốn dứt ra.

"A Triệt, anh hiểu mà, đây là cách duy nhất để giảm tỉ lệ thương vong xuống mức thấp nhất." Hứa Mộ Triều dịu dàng nói. "Hơn nữa, trực giác mách bảo em rằng, những Kantor và Layla nói đều là sự thật."

Ngài Nguyên soái trước giờ luôn dũng cảm, quyết tuyệt lúc này lại không phản bác được gì, chỉ biết ôm cô thật chặt, ánh mắt trở nên sâu thẳm, thâm trầm.

Lúc hừng đông, cô nằm trong vòng tay anh, dịu dàng hôn lên gương mặt anh. "Anh yên tâm, em sẽ không sao đâu."

Cố Triệt chỉ trầm mặc giây lát rồi nói: "Anh đành để Thẩm Mặc Sơ đi cùng với em."

"Anh... đang ghen sao?"

"Anh là đàn ông, thế mà lại để cho người phụ nữ của mình lao vào vòng nguy hiểm, đi cứu người khác." Cố Triệt trầm mặc nói. "Lần trước, khi cứu được em về, anh đã tự thề với lòng mình rằng sau này sẽ không để em phải mạo hiểm nữa. Em nên giống như mẹ anh, luôn đứng

sau lưng người đàn ông của mình, không cần phải suy nghĩ bất cứ điều gì khác."

"Không." Cô ôm lấy cổ anh. "Em muốn đứng cùng chỗ với anh."

Anh im lặng giây lát, sau đó mới nói: "Bây giờ em đang đứng ở phía trước anh."

"Ừm, không phải anh vẫn luôn muốn nhìn thấy em từ phía sau sao?"

Vị Nguyên soái từ trước đến giờ vẫn luôn trầm mặc, lúc này chợt trở nên nhiều lời, dịu dàng căn dặn: "Nói thấy có gì bất thường thì phải trở về ngay đây nhé. Em hãy tin anh, dù không cứu được Quốc vương Tanai thì anh vẫn sẽ chiến thắng."

Chương 90: Kế hoạch đã định

Hứa Mộ Triều nhìn hoàng hôn đỏ ối trước mặt, tâm trạng có chút nặng nề.

Đây chính là quê hương của Chiến thần Tanai – Quang ảnh thú đây sao? Con thú nhỏ có đôi cánh màu đỏ hung dữ đó sống ở một nơi mà Hứa Mộ Triều chưa bao giờ đặt chân tới. Mặc dù ngày đó, nó từng suýt ăn thịt cô, thế nhưng cũng nhờ có sức mạnh diệu kì nó ban tặng mà cô mới có thể sống sót trong cái rương đông lạnh đó suốt một trăm năm.

Sự thật đúng là khó mà liệu trước được.

Kantor đứng bên cạnh cô. Hôm qua, sau khi Kantor và Layla mở ra một lỗ hổng không gian, Layla bị giữ lại ở không gian loài người, tiếp tục làm con tin. Chỉ có Kantor dẫn hai người Thẩm Mặc Sơ và Hứa Mộ Triều đi cứu Quốc vương.

Hai người mặc hai bộ đồ đen giống nhau, Thẩm Mặc Sơ lẳng lặng đứng sau lưng Hứa Mộ Triều, nhìn bóng lưng thẳng tắp của cô, bất giác nắm chặt hai tay.

Anh ta nhớ lại những lời đối thoại với Cố Triệt đêm hôm qua.

Thẩm Mặc Sơ gần như thức trắng cả đêm, nghe thấy tiếng động ngoài cửa, sau đó một vị khách không mời mà đến bước vào phòng. Anh ta không hề cảm thấy bất ngờ khi người đó

chính là Cố Triệt.

“Hai người cùng đi đi.” Cố Triệt nói với anh ta bằng thái độ thản nhiên.

Thẩm Mặc Sơ gật đầu, nói: “Anh yên tâm, tôi sẽ bảo vệ cô ấy.”

Cố Triệt chậm rãi nói: “Đừng để cô ấy bị thương.”

Thẩm Mặc Sơ đột nhiên cảm thấy lòng mình đắng chát. Ngay đến một vị vua loài người nổi tiếng lạnh lùng băng giá như Cố Triệt mà cũng vì người mình yêu, nửa đêm nửa hôm không màng tới danh dự tới cậy nhờ tình địch.

“Anh yên tâm, nếu cô ấy có mệnh hệ gì thì chắc chắn lúc đó tôi đã không còn trên cõi đời này nữa.” Thẩm Mặc Sơ đã trả lời như vậy. “Tôi hứa hẹn như vậy không phải là vì anh.”

Mà bởi vì, tôi còn nợ cô ấy rất nhiều và cũng yêu cô ấy rất nhiều.

“Vua zombie điện hạ.” Kantor kinh ngạc hô lên. “Ngài nhìn Chiến thần điện hạ với ánh mắt thâm tình thật đấy, còn sâu sắc hơn cả thơ ca nữa kia.”

Hứa Mộ Triều và Thẩm Mặc Sơ nghe thấy vậy thì đều im lặng, không biết phải mở miệng thế nào. Một lát sau, Thẩm Mặc Sơ nở một nụ cười gượng, đưa tay ra túm cổ của Kantor. “Cô ấy là em gái tôi. Còn nói bậy nữa, tôi sẽ giết chết cậu đấy.”

Kantor nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc của Thẩm Mặc Sơ thì không dám nói gì nữa, chỉ thấp giọng lẩm bẩm: “Con người đúng là một chủng tộc kì lạ.”

Đường phố ở không gian sunfua này chẳng khác gì nhiều so với thế giới loài người. Điểm khác biệt duy nhất chính là mỗi một căn hộ đều được xây dựng với kiến trúc nhỏ xíu nhưng hết sức tinh xảo. Khắp thành phố nơi nào cũng có những hộ dân như vậy, vừa tạo cho mình một phong cách riêng biệt, vừa tự do không bị cản trở. Người dân Tanai quả nhiên rất nhiệt tình và có lòng yêu thích nghệ thuật sâu sắc, thế nên nơi nào càng tập trung đông dân cư thì đường sá, cơ quan, quảng trường,… ở những nơi đó càng có nhiều tạo hình, lung linh rực rỡ sắc màu. Có thứ lại lơ lửng trên mặt đất, có thứ lại lơ lửng trên không trung.

“Nơi này là hội thơ ca, nơi này là tòa nhà hội họa.” Trên đường đi tới hoàng cung, Kantor không ngừng giới thiệu từng cảnh quan cho hai người Thẩm Mặc Sơ và Hứa Mộ Triều biết.

Bởi vì Thẩm Mặc Sơ không thể bay được nên ba người đành phải cúi đầu di chuyển trên mặt đất. Cũng may màu đen là màu trang phục được đa số người Tanai yêu thích, thế nên người dân ở đây cũng không mấy để ý đến họ.

Đi được một đoạn, ba người chợt nghe thấy một tràng tiếng kêu gào đinh tai nhức óc, vang vọng cả thành phố. Hứa Mộ Triều và Thẩm Mặc Sơ nghe thấy tiếng kêu đó thì chợt biến hẳn sắc mặt. Bởi vì, câu họ nghe thấy có nội dung là: "Báo thù! Báo thù!" Nghe tiếng vang này thì có thể dễ dàng đoán ra được, đám đông đó có tới mấy vạn người. Kantor liền kéo một con thú vừa đi ngang qua, hỏi: "Ai đang kêu gào cái gì vậy?"

Con thú nhỏ kia buông một tiếng thở dài, sau đó mới chậm rãi nói: "Là đội quân của Nhị Hoàng tử." Bởi vì trên người có đeo theo máy hô hấp của Kantor nên Hứa Mộ Triều có thể nghe hiểu được ngôn ngữ của người Tanai. Con thú nhỏ kia nói được một câu, sau đó đột nhiên cất tiếng hát, giai điệu vô cùng du dương, nó dùng ca từ để nói về những chuyện đã xảy ra. "Quốc vương đáng thương đã bị loài người bắt làm tù binh. Hoàng tử của chúng ta đã liều mình xông vào hang hổ. Trận chiến mở màn đã thất bại, nhưng không thể đánh bại được lòng quyết tâm của chúng ta. Ba ngày sau, đội quân vĩ đại của Nhị Hoàng tử sẽ bất ngờ tái xuất."

Sau khi hát xong, con thú nhỏ lại than thở một câu: "Vô số anh hùng Tanai đã bị tàn sát, chiến tranh có thể tạo phúc cho Tanai thật sao? Hay nó lại là một kiếp nạn mới cho Tanai?"

Cuộc đại chiến đã cận kề, con thú nhỏ này thấy lo lắng không yên. Những người dân Tanai khác vốn luôn tin tưởng vào chiến thắng giờ cũng bắt đầu chùn bước, mất niềm tin. Hứa Mộ Triều cảm thấy có chút tự hào. Cố Triệt quả nhiên phán đoán như thần, ngay từ trận đầu tiên anh đã quả quyết phải đánh giết thật tàn nhẫn, để bây giờ đám người ngoài hành tinh nắm giữ vũ khí tiên tiến hơn này không sao có thể thoát khỏi cám giác thấp thỏm, bất an khiếp sợ.

Cuối cùng cũng tới được trước cổng hoàng cung. Đây là một công trình kiến trúc kiểu cung đình cổ, sơn màu cà phê, vô cùng rộng lớn, thoáng đãng và sạch sẽ. Trước cửa hoàng cung là những con thú bay của Tanai lưng đeo bảo kiến, sẵn sàng sống chết bảo vệ nơi này. Dựa vào bản lĩnh của Thẩm Mặc Sơ và Hứa Mộ Triều, việc xông được vào bên trong không phải là việc gì quá khó.

Thế nhưng không nên dùng vũ lực ở Tanai này, vì vậy Kantor chỉ suy nghĩ một lát rồi sau đó nhanh chóng lấy ra hai bức tranh phong cảnh mang về từ thế giới loài người, hối lộ cho đám thị vệ đang đứng canh ngoài cửa, xin phép cho bọn họ được vào tham quan ngự hoa viên trong hoàng cung.

Có điều, vừa mới bước vào hoàng cung được một lát, thị vệ của Tanai liền bị mất dấu của ba người kia. Hắn tự vỗ vào đầu mình rồi không thể làm gì khác hơn là quay về con đường cũ để tìm kiếm.

Lúc Kantor tràn đầy vẻ tự tin, cẩn trọng dẫn hai người Hứa Mộ Triều và Thẩm Mặc Sơ tới cung điện đang giam giữ Quốc vương, lại phát hiện không hề có thị vệ canh cửa. Hứa Mộ Triều hoài nghi, khẽ nói vào tai Kantor: "Tốt nhất là ngươi đừng có giở trò bịp bợm."

Kantor tỏ ra oan ức không thôi, cẩn thận dẫn hai người họ đi vào cung điện yên lặng như tờ, lại phát hiện bên trong đó không hề có một bóng người.

"Có mùi máu tươi." Hứa Mộ Triều thầm thì.

Thẩm Mặc Sơ gật đầu.

Tuy Kantor không đủ thính để ngửi thấy mùi máu tươi nhàn nhạt này nhưng vùng xung quanh chân mày của nó vẫn không kìm được cau lại. "Mùi máu tươi… Quốc vương…"

Đúng lúc này, Hứa Mộ Triều liền kêu "a" một tiếng. Sau đó, cô lập tức xoay người, đi sâu vào trong cung điện. Kantor liền vội vã đuổi theo. "Điện hạ, đừng có đi lung tung." Thẩm Mặc Sơ cũng đuổi theo, khẽ vỗ lên bả vai cô. "Em làm sao vậy?"

Hứa Mộ Triều không đáp lời, cứ thế đi thẳng về phía gian phòng nằm ở nơi sâu nhất trong cung điện. Nơi này thoạt nhìn có vẻ bình thường, vẫn lối bày trí hoa lệ và yên tĩnh như thế, nhưng trong không khí có điểm gì đó rất khác lạ. Hứa Mộ Triều chỉ tay xuống mặt đất, nói: "Dưới này có thứ gì đó."

Thẩm Mặc Sơ đưa mắt nhìn cô, sau đó gật đầu vẻ thấu hiểu. Hai người đi lên phía trước, lặng yên không một tiếng động, chung tay nâng tấm đá lát sàn lên.

"Mật đạo ư?" Kantor tỏ vẻ sợ hãi khôn cùng.

Hứa Mộ Triều trầm mặc một lát rồi nói: "Em cảm nhận được một luồng năng lượng giống như quầng sáng màu xanh nhạt hôm đó." Đó là năng lượng từ trái tim Minh Hoằng.

Có lẽ, Minh Hoằng thực sự đã chết.

Đi dọc theo mật đạo tối đen như mực đó được khoảng mười phút, trước mắt liền hiện lên một quầng sáng nhàn nhạt.

Đây đích xác là một mật thất hình vuông, bốn bức tường bao quanh được xây từ các tảng nham thạch gồ ghề, lởm chởm. Trên hai bức tường đối diện có hai khối đá nhìn như hai viên tinh thể khổng lồ được khảm lên. Cho dù dưới này không có bất cứ ngọn đèn nào, nhưng ánh sáng phát ra từ hai viên đá đó cũng đủ để soi tỏ mọi thứ.

"Đây nhất định là nơi mà Nhị Hoàng tử đã chế tạo ra từ trường." Kantor nhìn khối khoáng thạch khổng lồ, khẽ buông tiếng thở dài.

Ở chính giữa mật thất là một khối tinh thể tám mặt to bằng nắm tay, không cần dựa vào bất cứ thứ gì, trôi lơ lửng giữa không trung. Ánh sáng của nó không hề rực rỡ, thậm chí còn mờ nhạt hơn cả hai khối tinh thể dùng để chế tạo từ trường kia. Thế nhưng nếu quan sát kĩ thì có thể nhận ra phía ngoài bề mặt tinh thể trong suốt ấy có những vằn màu xanh sẫm đang không ngừng chuyển động.

"Trái tim của Tanai." Kantor cảm thán thốt lên, sau đó lập tức ngã quỵ xuống.

"Không, đó là trái tim của Minh Hoằng." Trong đầu Hứa Mộ Triều đột nhiên vang lên một giọng nói trầm thấp. Ngay cả Thẩm Mặc Sơ cũng ngẩn người. Chỉ có Kantor là không hề phát hiện ra giọng nói ấy.

"Là ta, trái tim của Minh Hoằng, lợi dụng tinh thể năng lượng để sản sinh ra sóng điện từ, nói chuyện với các người." Giọng nói trầm thấp đó lại vang lên lần nữa, Hứa Mộ Triều chăm chú lắng nghe, quả là rất giống với giọng nói của Minh Hoằng.

"Trái tim của Minh Hoằng ư?" Cô khẽ buông tiếng thở dài.

"Đúng vậy!" Giọng nói đó lại tiếp tục vang lên trong trí não, còn mang theo cả ý cười.

"Minh Hoằng đâu?" Hứa Mộ Triều chấn động.

"Hắn đã bị Tiêu Khắc giết chết rồi." Trái tim của Minh Hoằng bình tĩnh nói. "Hắn chết rất thanh thản, bởi vì hắn yêu cô."

Hứa Mộ Triều ngây người.

“Chiến thần điện hạ, cô đang nói chuyện với ai vậy?” Kantor hoảng hốt hỏi.

Hứa Mộ Triều đáp: “Trái tim của Minh Hoằng.”

Thẩm Mặc Sơ nói: “Chúng ta đi cứu Quốc vương thôi.”

Một tiếng thở dài liền vang lên trong đầu hai người. “Quốc vương đã bị sát hại rồi.”

Hứa Mộ Triều và Thẩm Mặc Sơ nhất thời chấn động. Lại nghe giọng nói kia cất lên: “Tối hôm qua, Tiêu Khắc tới tìm Quốc vương, hắn ngỏ ý mong Quốc vương tiếp tục tuyên bố lệnh tổng động viên, thế nhưng đã bị Quốc vương từ chối. Sau đó… Quốc vương bất hạnh gặp tai họa. Tiêu Khắc liền tuyên bố với bàn dân thiên hạ rằng Quốc vương đã bị loài người sát hại.”

Nếu như Quốc vương đã chết, vậy thì biện pháp cứu Quốc vương để ngăn chặn cuộc tấn công loài người của Tiêu Khắc đã đi vào ngõ cụt.

Phải làm thế nào đây?

“Anh sẽ đi tìm và giết chết tên Tiêu Khắc đó.” Thẩm Mặc Sơ đột nhiên lên tiếng.

“Quân lệnh đã được ban bố.” Trái tim của Minh Hoằng nói. “Mặc dù người Tanai không muốn chiến tranh, thế nhưng ai nấy đều là những người rất mực trung thành với dân tộc Tanai. Cho dù anh giết chết Tiêu Khắc thì ba ngày nữa, đại quân vẫn sẽ xuất phát. Hơn nữa, Tiêu Khắc là người rất mực cẩn thận, hắn có rất nhiều thế thân. Dù là vua zombie, muốn giết được hắn cũng không phải là chuyện dễ dàng đâu.”

“Trái tim của Minh Hoằng, còn có cách nào giải quyết chuyện này nữa không?” Hứa Mộ Triều hỏi.

Trái tim của Minh Hoằng trầm mặc giây lát rồi như chợt nhớ ra điều gì đó, nói tiếp: “Thật ra Mộc Hoàng tử… Minh Hoằng điện hạ chỉ là một người máy đáng thương mà thôi.”

“Ừm, tôi biết.” Cô đã biết từ lâu rồi.

“Tôi không có cách nào cả.” Trái tim của Minh Hoằng nói. Trên bề mặt tinh thể, dòng nước màu xanh đậm vẫn lưu chuyển không ngừng, như thể muốn hòa cùng giọng nói tràn ngập vẻ bất đắc dĩ của nó. “Hứa Mộ Triều, cô có thể sử dụng năng lượng của tôi, tôi có thể bảo vệ cô.

Nhưng tôi không cách nào bảo vệ được toàn bộ loài người và các chủng tộc khác trên địa cầu. Trận chiến này không thể tránh được nữa."

Đám người Hứa Mộ Triều lần nữa nhảy ra khỏi một lỗ hổng không gian nhỏ, cách lỗ hổng kia của người Tanai chừng hai mươi kilômét, tại cánh đồng của một thị trấn nhỏ nằm ở phía tây thành phố Bàng Sa. Lúc này, người dân của thị trấn đều đã đi sơ tán hết, khi lỗ hổng biến mất hẳn, chỉ còn lại một bầu trời màu xanh lam, làm nổi bật cả ruộng đồng xanh biếc.

Bọn họ không còn cách nào khác, chỉ có thể quay về đế đô để tiếp tục bàn bạc.

Sau khi về đến dinh thự của Cố Nguyên soái, nhìn vẻ mặt chờ mong của đám người Tạ Mẫn Hồng, Hứa Mộ Triều khó khăn lắc đầu vẻ chán nản, liền thấy vẻ thất vọng tràn trề hiện lên trên gương mặt bọn họ một cách bất đắc dĩ.

Quốc vương của Tanai đã chết, cuộc đại chiến ba ngày sau sẽ trở thành lễ đăng cơ của Tiêu Khắc. Mặc dù đã biết trước bọn họ vẫn sẽ xuất hiện qua lỗ hổng không gian như cũ, còn dùng đạn năng lượng để mở đường, nhưng loài người không có cách nào tập kích bất ngờ như lần trước được nữa, bọn họ gần như đã rơi vào thế bị động.

Khi Nguyên soái biết tin Quốc vương đã chết, vẻ mặt anh lại rất bình tĩnh. Anh thản nhiên quét ánh mắt nhìn lướt qua mọi người, sau đó dừng lại trên người Hứa Mộ Triều trong giây lát, cuối cùng quay sang Thẩm Mặc Sơ.

"Tư lệnh Thẩm, tôi có việc muốn bàn bạc với anh."

Mọi người ngồi xuống bàn họp, người hầu mang trà bánh lên. Ai nấy đều đưa ra các ý tưởng đối phó với quân Tanai nhưng không có cách nào mang tính khả thi. Còn Hứa Mộ Triều, nãy giờ cô vẫn nhìn về phía cửa phòng đóng kín kia, cảm thấy hết sức nghi hoặc.

Hai người đó rốt cuộc đang bàn bạc cái gì?

Một giờ sau, cánh cửa phòng mở ra, vua zombie cao to vạm vỡ và Nguyên soái điển trai, trầm tĩnh người trước người sau bước ra.

"Các vị." Cố Triệt nói. "Tôi đã cùng Tư lệnh Thẩm bàn định xong kế hoạch tác chiến."

Mọi người nhất thời biến sắc, đồng loạt quay đầu nhìn về phía Cố Triệt.

“Lần trước là tốc chiến tốc thắng.” Cố Triệt nói. “Lần này, chúng ta thực hiện chiến dịch ôm cây đợi thỏ.”

Thẩm Mặc Sơ gật đầu, nhìn về phía Hứa Mộ Triều. “Em gái, lần này cần nhờ tới sự trợ giúp của em và trái tim của Minh Hoằng rồi.”

Cố Triệt tóm tắt sơ lược những ý chính trong kế hoạch, Thẩm Mặc Sơ là người bổ sung và giải đáp những thắc mắc của các vị tướng lĩnh. Vừa nghe thấy kế hoạch này, mọi người liền cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, vậy nhưng lại cũng không thể không thừa nhận rằng cách này rất hay. Chỉ cần quân Tanai mắc bẫy là quân ta không cần tốn một mạng người nào cũng có thể một tay tóm gọn bọn chúng làm con tin.

Hai ngày sau, một đêm trước khi cuộc đại chiến nổ ra.

Thẩm Mặc Sơ ngồi uống rượu một mình trong phòng, chờ Hứa Mộ Triều tới.

“Cho em một chén.” Hứa Mộ Triều ngồi xuống đối diện với anh ta. “Chờ sau khi chiến tranh kết thúc, em sẽ cùng anh uống rượu ăn mừng.”

Thẩm Mặc Sơ gượng cười, rót cho cô một chén. “Cố Triệt ngủ rồi à?”

“Chưa.” Hứa Mộ Triều cười cười. “Anh ấy vẫn đang đọc sách. Em đã nói với anh ấy là em qua chỗ anh rồi.”

Thẩm Mặc Sơ nhìn cô chăm chú bằng ánh mắt hết sức bình tĩnh và dịu dàng.

“Lần trước, trước khi chúng ta đi tới không gian sunfua.” Thẩm Mặc Sơ nói. “Cố Triệt có tới tìm anh.”

Hứa Mộ Triều đặt chén rượu xuống. “Anh và anh ấy đã đánh nhau sao?”

Thẩm Mặc Sơ cười khổ. “Anh và anh ta đâu còn là trẻ con nữa.” Sau đó đổi giọng nghiêm túc. “Anh ta nhờ anh bảo vệ em.”

Trong lòng Hứa Mộ Triều mềm nhũn, vậy nhưng vẫn cố tỏ vẻ thoải mái nói: “Không gian sunfua coi như là địa bàn của em, sao không phải là để em bảo vệ anh nhỉ?”

Thẩm Mặc Sơ lắc đầu, nói: "Em gái, anh luôn hi vọng em được hạnh phúc hơn bất cứ người nào khác."

"Ừm." Hứa Mộ Triều đáp lời. "Anh, khi chiến tranh kết thúc, em tin là chủng tộc zombie sẽ nghênh đón một cục diện hoàn toàn mới."

Thẩm Mặc Sơ gật đầu. "Trận quyết chiến ngày mai, đừng để cho Cố Triệt đi."

"Sao đột nhiên lại…" Hứa Mộ Triều sửng sốt, sau khi đưa ra kế hoạch tác chiến, Cố Triệt vẫn luôn đến tận chiến trường để chỉ huy, còn Thẩm Mặc Sơ thì đứng bên trợ giúp.

"Mặc dù kế hoạch ngày mai rất phức tạp nhưng tốt xấu gì vua zombie cũng đã từng trải qua hàng trăm cuộc chiến, đảm nhiệm vị trí chỉ huy căn bản không thành vấn đề." Thẩm Mặc Sơ nói. "Không nên để Cố Triệt phải mạo hiểm."

"Anh…" Hứa Mộ Triều ngẩn ra.

Thẩm Mặc Sơ lắc đầu. "Vốn là anh và anh ta đồng chỉ huy, giờ anh chỉ huy một mình cũng không có gì khác biệt cả. Trận chiến ngày mai chúng ta chỉ có năm phần thắng. Nếu không phải vì lo lắng chuyện em cũng tham gia trận chiến thì Cố Triệt căn bản cũng không cần phải trực tiếp có mặt ở chiến trường. Mãnh tướng dưới tay anh đông như vậy kia mà."

"Anh… Chẳng lẽ anh cho rằng Mộ Triều em vì người mình yêu mà đồng ý để anh lao vào cảnh nguy hiểm sao? Để em đi. Em là Chiến thần của Tanai kia mà. Em sẽ đi chỉ huy!"

Thẩm Mặc Sơ khẽ buông tiếng thở dài. "Mộ Triều, anh làm như vậy không chỉ là vì em, mà là vì toàn bộ đại lục này." Anh ta lẳng lặng nhìn cô chằm chằm. "Em đã chọn được một người đàn tốt. Người đàn ông này có thể vì em mà bỏ qua cả thể diện của mình để đến tìm anh, nhờ anh bảo vệ em. Anh ta cũng đã vì nền hòa bình của đại lục mà bắt tay liên minh với anh không chút băn khoăn. Anh ta hoàn toàn xứng đáng làm vua của cả đại lục này, là niềm hi vọng của tất cả các chủng tộc chung tay tạo dựng một cuộc sống tươi đẹp hơn."

Hứa Mộ Triều không thốt nên lời.

Thẩm Mặc Sơ nâng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch, sau đó kiên quyết nói: "Anh đã bàn bạc với đám người Tạ Mẫn Hồng rồi, trong trận quyết chiến ngày mai, Cố Triệt sẽ chìm vào giấc ngủ đến chiều tối mới tỉnh dậy. Còn chúng ta, anh nhất định sẽ cho anh ta thấy một kết quả thắng lợi vẻ vang."

Chương 91: Yêu em ngay từ cái nhìn đầu tiên

Trong lúc ngồi phi thuyền xuyên qua lỗ hổng không gian khổng lồ màu đỏ sẫm để đến với thế giời loài người, Tiêu Khắc bất giác suy nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Hắn nhớ tới chuyện mấy ngày trước đã lỡ tay giết phụ vương, trên gương mặt nho nhã rất giống với anh trai Mộc Quang của hắn không ngờ lại nở một nụ cười thương hại với hắn. Hắn còn nhớ đến cảm giác hưng phấn khi lấy được trái tim Tanai ra khỏi lồng ngực của Minh Hoằng, cùng cảm giác chán nản sau khi trở về hành tinh sunfua, phát hiện bất luận hắn có làm cách nào cũng không thể kích thích được nguồn năng lượng của trái tim Tanai.

Hắn còn nghĩ đến việc vương tộc Tanai tuy mang hình dáng con người nhưng sức chiến đấu so với dân thường lại yếu hơn rất nhiều, điều đó rõ ràng khẳng định chủng tộc này không hề phù hợp với chiến tranh. Hắn lại nhớ đến ba ngày trước, đội quân thú bay của hắn hăng hái chinh chiến là vậy, thế nhưng vừa mới xâm nhập được vào không gian các bon của loài người, đã bị đội quân hùng hậu của loài người tập kích, đánh cho tơi tả.

Lần này, hắn sẽ không hành động liều lĩnh nữa. Hắn sẽ chứng minh cho mọi người thấy sự thương hại và thất vọng của phụ vương đối với hắn là hoàn toàn sai lầm. So với người anh trai lúc nào cũng đắm mình trong việc nghiên cứu máy móc và đứa em trai nhu nhược, đớn hèn, hắn rõ ràng là người sẽ mang lại lợi ích gấp bội cho dân tộc Tanai.

Vì thế, hắn đã giết cha, hãm hại anh em để trở thành huyết mạch cuối cùng trong vương thất Tanai.

Hắn nhất định không thể thất bại!

"Bắn đạn pháo năng lượng!" Giọng nói của hắn không hề có vẻ kích động, thế nhưng trong thâm tâm lại có chút dậy sóng. "Các chiến sĩ dũng mãnh, hãy mở đường thông đến thế giới loài người!"

Quầng sáng màu xanh bắt đầu tràn ngập Bàng Sa, sau đó lặng lẽ lan tỏa ra bốn phía xung quanh, phạm vi ảnh hưởng là vô cùng lớn. Mặc dù độ sát thương của nó vẫn kém hơn so với năng lượng của trái tim Tanai nhưng cũng đủ để hủy hoại hàng chục thành trấn lớn nhỏ xung

quanh chỉ trong một cái chớp mắt.

Đến khi đội bay đầu tiên hoàn thành bước nhảy không gian, mang máy hô hấp đến thế giới của loài người, bọn họ chỉ thấy trong tầm mắt, ngoại trừ một quầng sáng màu xanh bao phủ thì hoàn toàn không có bất cứ thứ gì khác nữa.

Đội quân tiên phong lập tức chia ra bốn hướng, mặc dù quang cảnh xung quanh hết sức yên tĩnh và vắng lặng, thế nhưng bọn họ vẫn chuẩn bị sẵn sàng đạn pháo, đề phòng quân đội loài người có thể tập kích bất cứ lúc nào. Cùng lúc đó, mấy vạn đại quân của Tanai cũng lần lượt thực hiện bước nhảy không gian, thông qua lỗ hổng, đến với thế giới loài người.

©STE.NT

Người Tanai cuối cùng đổ bộ vào thế giới loài người thành công.

"Giữ vững đội ngũ!" Tiêu Khắc hạ lệnh. "Tiến công!"

Ba giờ đồng hồ sau, Tiêu Khắc vẫn giữ nguyên vẻ trầm tĩnh, thế nhưng đội quân Tanai kia không tìm thấy kẻ địch thì bắt đầu có vẻ sốt ruột, rất nhiều người không kìm được nổi giận đùng đùng.

Bọn họ đã bay lượn suốt ba giờ đồng hồ mà vẫn chẳng thấy bóng dáng kẻ địch đâu. Từ xa rõ ràng nhìn thấy có bóng người di chuyển, thế nhưng khi bay tới gần thì chỉ thấy một lá cờ màu đen bay phần phật trong gió, không có bất cứ người nào.

Để mấy vạn đại quân có thể hành quân được đến đây cũng không phải là việc dễ dàng gì, hơn nữa bay bằng cánh cũng rất mệt mỏi, còn đeo thêm máy hỗ trợ hô hấp nữa, quả là không thoải mái chút nào. Bọn họ lượn khắp các hướng tìm kiếm nhưng vẫn không tìm được bất cứ dấu vết nào của kẻ địch.

Trong trận đánh đầu tiên, loài người đã dùng một tốc độ kinh người để bao vây, tiêu diệt cả một đại quân Tanai. Trong trận đánh lần này, bọn họ lại thực hiện kế sách vườn không nhà trống mà không ai có thể ngờ tới.

Đúng lúc này, Tiêu Khắc nhận được tin tức từ lính trinh sát báo cáo về: "Điện hạ, phía tây… có động tĩnh."

Tiêu Khắc âm trầm hạ lệnh: "Phái một đại đội mang theo một khẩu pháo năng lượng qua bên đó dò xét."

Rất nhanh sau đó, đại đội tiên phong đó đã gửi báo cáo về, kẻ địch thực sự đang ở phía tây! Trước mắt bọn họ là một đội bay gồm hàng chục chiếc phi cơ chiến đấu đang vội vã chạy về phía tây. Vì đối phương bay sâu vào vùng núi hiểm trở, lại cách nhau khá xa nên đội tiên phong không thể cùng lúc nã súng vào đúng mục tiêu.

"Chúng tôi tin rằng quân địch đang tháo chạy, Tướng lĩnh đội quân Tanai nói với Tiêu Khắc. "Chỉ cần chúng ta dồn sức đuổi theo, nhất định sẽ đánh bại được bọn chúng."

Tiêu Khắc vẫn cảm thấy có chút hoài nghi về hành động lần này của loài người. Liệu đây có phải là một chiếc bẫy? Thế nhưng hắn nghĩ, chỉ cần có đạn năng lượng mở đường, cẩn thận không để kẻ địch có cơ hội áp sát tấn công thì sự an toàn cho quân mình vẫn có thể được đảm bảo.

Khi mấy vạn đại quân di chuyển đến một thị trấn nhỏ tại ngoại thành phía tây Bàng Sa, không đợi Tiêu Khắc ra lệnh, đội quân đang tiến bước bỗng nhiên đứng khựng lại.

Bọn họ nghe thấy tiếng nhạc, là một giai điệu du dương trầm bổng, êm tai hơn bất cứ giai điệu nào bọn họ từng được nghe. Dường như tiếng nhạc đó xuyên qua hẻm núi, xuyên qua cánh đồng, truyền tới tai bọn họ. Trong quân có không ít nhạc sĩ, ca sĩ, nhà sản xuất âm nhạc, bọn họ đều nhất loạt khẳng định, tiếng nhạc đó được phát ra từ một dàn nhạc gồm ít nhất năm mươi nghệ sĩ đang trình diễn.

Mà khi bọn họ nghe rõ trong tiếng nhạc du dương đó có hòa lẫn một giọng nữ cao hát vang thứ tiếng của dân tộc Tanai, mặt người nào người nấy đều biến sắc.

"Hỡi những người Tanai yêu chuộng hòa bình, các ngươi đã mắc mưu kẻ phản bội. Nhị Hoàng tử thâm hiểm, giết cha hãm hại anh em, táng tận lương tâm không sao kể xiết. Mộc Hoàng tử đáng thương, thân xác giờ đã chôn vùi nơi nào? Vị Quốc vương vĩ đại hết lòng vì nghệ thuật nước nhà giờ phải chịu cảnh hài cốt lạnh lẽo, tang thương. Dừng lại đi, đừng mù quáng dấn thân vào khổ cực, đây không phải là hành động chính nghĩa, đây là xâm lược. Đây không phải là văn minh, đây là một sự đớn hèn, dơ bẩn. Chiến thần đã thức tỉnh, trái tim Tanai đã dẫn đường cho nàng. Chiến thần đã thức tỉnh, trái tim Tanai vĩnh viễn trường tồn trong thánh đường nghệ thuật."

Tiếng ca vừa dứt, Tiêu Khắc chợt nhận ra các vị tướng lĩnh xung quanh đều hướng ánh mắt chằm chằm nhìn về phía hắn. Hắn lập tức giận điên lên, hiểu ra việc này nhất định là do sứ giả của Quốc vương phái đến thế giới loài người đang quấy rối. Hắn cũng không thèm cân

nhắc xem phía trước có cạm bẫy gì hay không, liền tức tối gào lên: “Tiến công! Bắt hết tất cả những kẻ phản bội Tanai đang dùng những lời ma quỷ mê hoặc người khác này lại cho ta!”

Đại quân lập tức quay đầu, bay về phía phát ra tiếng nhạc. Một nửa là vì nội dung kì lạ của lời ca, nửa còn lại hoàn toàn là vì linh hồn của bọn họ đã sớm bị tiếng nhạc du dương kia mê hoặc.

Mà sâu trong khe núi tại một không gian khác, mấy vạn đại quân liên minh của loài người, zombie và thú tộc đang lẳng lặng mai phục, chờ quân địch tiến vào là sẽ lập tức tấn công.

Khi mấy vạn binh sĩ Tanai hướng theo tiếng nhạc, bay vào khu vực cánh đồng rộng lớn nằm giữa thị trấn nhỏ đó, bọn họ lại không hề để ý tới một quầng sáng nhàn nhạt xuất hiện trên nền trời, quầng sáng đó vừa mạnh mẽ vừa nhanh chóng bao phủ cả thị trấn.

Một sự biến hóa to lớn phát sinh ngay trong khoảnh khắc này.

Một giây trước, mấy vạn đại quân còn bay trên cánh đồng trống trải, trong phạm vi vài kilômét xung quanh không hề phát hiện ra bất cứ bóng người nào, quân tiên phong của Tanai còn mang theo một số đạn pháo năng lượng đủ để phòng thủ, chống lại bất kì sự công kích nào trong phạm vi tầm nhìn, bảo đảm an toàn cho đội quân phía sau.

Thế mà chỉ trong vòng một giây sau, cảnh sắc xung quanh ngay lập tức có sự biến ảo khôn lường. Cảnh thôn trang làng mạc, cánh đồng thẳng cánh cò bay biến mất trong tích tắc, thay vào đó là cảnh từng ngọn, từng ngọn núi lửa tỏa khói dày đặc. Cùng lúc đó, đội quân loài người cũng đột ngột xuất hiện, hơn nữa, thế trận của bọn họ đã được sắp xếp xong xuôi. Vô số máy bay chiến đấu, đại bác năng lượng bao vây bên ngoài, giống như một đàn diều hâu đang săn mồi, kìm kẹp đội quân Tanai vào giữa, kín kẽ đến nỗi nước cũng không lọt qua được. Cánh quân zombie gồm hàng nghìn hàng vạn chiến sĩ, tay lăm lăm hỏa tiễn, chia đội ngũ quân Tanai vốn chỉnh tề thành nhiều phân đội nhỏ. Nhìn vẻ mặt dữ tợn cùng loại vũ khí có độ sát thương cao trên tay bọn họ thôi cũng đủ hiểu, chỉ cần đội quân Tanai có bất cứ hành động nào thiếu suy nghĩ, bọn họ sẽ ngay lập tức ra tay giết chết.

Mà chỗ dựa lớn nhất của Tiêu Khắc chính là vũ khí năng lượng, dưới tình huống địch ta lẫn lộn này, căn bản không thể sử dụng được, trừ phi hắn dự định cùng quân địch đồng quy vu tận[1].

[1] Đồng quy vu tận: có nghĩa là cùng đi đến chỗ chết – ND.

Có vài người Tanai thông minh đã phát hiện ra sự khác thường, bọn họ bắt đầu thì thầm với nhau: "Đây đâu phải không gian của loài người, đây rõ ràng là dãy núi lửa ở không gian sunfua của chúng ta mà!"

Lúc này Tiêu Khắc nhìn thấy đại quân của mình giống như một miếng đậu phụ, bị loài người chia nhỏ ra rồi bao vây, phía trước phía sau đều bất lực, không thể làm được gì, tiến không được mà lùi cũng chẳng xong, hắn căm phẫn đến độ không thốt nổi một lời.

Hắn thực sự không hiểu loài người đã làm cách nào mà có thể mở được một lỗ hổng không gian lớn đến vậy, chỉ trong nháy mắt đã khiến người Tanai di chuyển tức thời trở lại không gian sunfua.

Mà loài người không biết từ lúc nào cũng đã giăng sẵn một cái bẫy tinh vi mà phức tạp tại đây. Thật đúng là gậy ông đập lưng ông!

Không ngờ… hắn lại hoàn toàn thất bại trong tay loài người.

"Giữ vững đội ngũ! Tấn công!" Tiêu Khắc vẫn không từ bỏ ý định của mình, hạ lệnh cho quân đội tấn công. Ngay sau đó, hắn lập tức bị một cơn bực bội bủa vây khi nhìn thấy người Tanai đối mặt với quân đoàn zombie dữ tợn và hùng mạnh thì sợ đến nỗi tay cầm súng run lẩy bẩy, vừa mới lên đạn, chưa kịp bắn thì đã bị quân địch đánh cho chạy bán sống bán chết.

Người Tanai đột nhiên rơi vào cạm bẫy mà không hề có chút phòng bị. Còn loài người nhờ tính toán cẩn thận, bày binh bố trận mai phục kín kẽ, chia nhỏ đội quân Tanai rồi bao vây từng nhánh một, đã hạ gục đối phương một cách dễ dàng, chẳng khác nào bắt cua trong lỗ.

Lúc này mười vạn đại quân Tanai giống như thú hoang đã rơi vào bẫy của người thợ săn, không thể nhúc nhích, cũng không thể trốn chạy được nữa.

Đúng lúc này, tiếng nhạc du dương kia lại lần nữa vang lên. Vì có tình yêu bao la với nghệ thuật nên đám người Tanai đang ôm nhau khóc lóc thảm thiết kia bỗng nhiên ngưng bặt, ai nấy đều dỏng tai lên nghe ngóng.

Hứa Mộ Triều đang đứng ngoài vòng vây quan sát trận mạc, khẽ gật đầu với Thẩm Mặc Sơ.

Cố ý bày trận nghi binh khiến đại quân Tanai mệt mỏi thoái chí, sau đó lại dùng âm nhạc để hấp dẫn sự chú ý của bọn họ, chọc giận Tiêu Khắc, đồng thời dụ đội quân Tanai tự chui

đầu vào rọ; lợi dụng trái tim của Minh Hoằng, đồng thời kích động chiến tranh năng lượng, mở ra một lỗ hổng không gian khổng lồ; dựa vào thiết kế của máy hỗ trợ hô hấp mà Kantor và Layla mang đến thế giới loài người, nhanh chóng tạo ra một số lượng lớn máy hỗ trợ hô hấp khác, đưa cho quân đội loài người đeo đến không gian sunfua, bố trí mai phục để dụ người Tanai sa bẫy.

Toàn bộ kế hoạch tính đến bây giờ vẫn rất thuận lợi.

Cô nhún mình nhảy lên, đôi cánh thú màu đỏ tươi như máu dang rộng, từ từ bay lên khoảng không phía trên đầu đội quân Tanai.

Đám binh sĩ Tanai dưới mặt đất nhìn thấy Hứa Mộ Triều trong hình dáng của bán thú thì kinh ngạc đến độ không thốt nên lời.

Người dân bình thường của dân tộc Tanai cũng có đôi cánh màu đỏ và cặp mắt màu xanh nhạt. Thế nhưng trong lịch sử, chỉ có một người duy nhất mang đôi cánh đỏ tươi như máu và cặp mắt còn xanh hơn cả màu của trái tim Tanai giống như cô.

Đó không phải ai khác mà chính là… Chiến thần điện hạ vĩ đại.

Hứa Mộ Triều từ trên cao nhìn xuống đại quân dài dằng dặc không thể nhìn thấy điểm cuối kia, cất giọng nhẹ nhàng nhưng rõ ràng, vang vọng như thể xuyên thấu cả trời mây, đâm thủng cả đất đá, dội vào tai của từng thần dân Tanai vốn yêu chuộng nền hòa bình.

“Hỡi đồng bào Tanai, dòng máu đang chảy trong người tôi đây chính là của Chiến thần Phong Thanh Dương. Có thể nói tôi là hiện thân của ngài. Trong tay tôi lúc này cũng đang nắm giữ trái tim của Tanai. Vì vậy, tôi xin mạn phép được nói với mọi người đôi điều.”

Khối tinh thể trước ngực Hứa Mộ Triều như thể nghe thấu lời kêu gọi triệu hồi của cô, ánh sáng màu xanh nhạt tựa hồ chuyển động trong không khí, trong nháy mắt đã chiếu sáng cả bầu trời trên đỉnh đầu đội quân Tanai.

“Trái tim của Tanai!” Bọn họ nhất thời kinh ngạc thốt lên. “Đó là trái tim Tanai của Mộc Hoàng tử!”

“Các người đều đã bị lừa rồi!” Hứa Mộ Triều nói. “Đây không phải là một cuộc chiến tự vệ, mà chính là chiến tranh xâm lược. Nhị Hoàng tử của các người – Tiêu Khắc điện hạ đã giết chết Mộc Hoàng tử, Tam Hoàng tử và giờ là phụ vương của hắn ta, không những thế, bây

giờ hắn lại còn xúi bẩy các người lao đầu vào chỗ chết!”

“Nói bậy!” Giọng nói của Tiêu Khắc truyền đến. Ngay sau đó, hàng loạt phi thuyền mang theo đạn pháo từ trong đội ngũ bay lên trời, đối diện với Hứa Mộ Triều từ phía xa. “Mọi người đừng nghe cô ta nói những lời nhảm nhí!”

Hứa Mộ Triều vung tay lên, trên bầu trời nhanh chóng xuất hiện một hình ảnh ba chiều khổng lồ. Đó là đoạn băng Quốc vương ngỏ ý muốn đàm phán với loài người do Kantor mang đến lần trước.

Chiếu xong những hình ảnh này, Hứa Mộ Triều quát lớn: “Nếu như Quốc vương bị loài người sát hại thì làm sao có thể lưu lại những lời nhắn nhủ như thế này chứ?”

Không đợi người Tanai kịp thời hoàn hồn, một giọng nói khác lại vang lên, vô cùng trầm thấp. Giọng nói đó thuộc về trái tim của Minh Hoằng, cũng thuộc về Mộc Hoàng tử từng được dân chúng rất mực kính yêu.

“Thế thân của Mộc Hoàng tử – người máy hoàn mĩ nhất trên đời có tên Minh Hoằng – đã bị Tiêu Khắc giết chết. Đây là hình ảnh ghi lại lúc đó.”

Từ sâu bên trong khối tinh thể nơi lồng ngực Hứa Mộ Triều chậm rãi phát ra một hình ảnh lờ mờ được ghi chép lại từ trí nhớ của trái tim Hoằng Hoằng.

Khi hình ảnh quay đến đoạn nắm đấm của Tiêu Khắc cắm ngập vào sọ não của Minh Hoằng – người có ngoại hình giống Mộc Hoàng tử như đúc – rất nhiều người Tanai đứng đó đã bật khóc nức nở. Ngay cả Hứa Mộ Triều cũng rưng rưng nước mắt. Những hình ảnh mà trái tim của Minh Hoằng phát ra lúc này thực sự không nằm trong dự liệu của cô. Thế nhưng khi nghe thấy Minh Hoằng thản nhiên lên tiếng: “Cho dù ta có chết thì ngươi cũng không bao giờ giết chết được Hứa Mộ Triều”, cô bỗng có cảm giác đau đớn đến tê dại.

Hàng vạn đại quân đang tham chiến giữa không trung và dân chúng của hành tinh Tanai cùng gào lên, khóc lóc thảm thiết. Tiêu Khắc bị các tướng lĩnh và đám thuộc hạ trói gô lại, sau đó vứt xuống dưới chân Hứa Mộ Triều. Tạ Mẫn Hồng bắt đầu đọc lời tuyên ngôn thiết lập nền hòa bình giữa hai hành tinh của hai tộc người có nguồn gốc các bon và sunfua, đề nghị người Tanai chọn lựa quốc vương mới từ người của vương tộc. Kantor và Layla đứng bên cạnh làm người phiên dịch.

Hứa Mộ Triều chậm rãi đập cánh, nhìn Tiêu Khắc đang giãy giụa trước mặt, nói: “Ngươi

vui lắm sao, Tiêu Khắc?”

Giết cha hãm hại anh em, lựa chọn cô độc một mình chỉ vì tham vọng chinh phục vũ trụ, ngươi thực sự cảm thấy vui vẻ vì điều này sao?

Lí do chinh phục đại lục này nghe thì có vẻ rất vĩ đại, thế nhưng thực tế lại ích kỉ vô cùng.

Tiêu Khắc nhìn sâu vào đôi mắt của Hứa Mộ Triều, hồi lâu sau, chỉ bình thản cười cười, lắc đầu không nói.

“Cô chỉ là một ả đàn bà, sao có thể hiểu được lí tưởng của tôi.” Hắn đáp trả một câu rồi lao thẳng vào lưỡi đao sắc bén trên tay gã vệ binh Tanai đang đứng bên cạnh. Máu tươi từ động mạch cổ của Tiêu Khắc lập tức ào ra như suối chảy. Hắn đã chết rồi mà đôi mắt vẫn trợn trừng, tựa như muốn nói với bàn dân thiên hạ biết sự kiên trì và dứt khoát của hắn không bao giờ và không có bất cứ người nào có thể thay đổi được.

Sẩm tối ngày hôm đó.

Khi Hứa Mộ Triều đứng trước cửa phòng ngủ của Cố Triệt, trong trái tim cô ngợp đầy cảm xúc yên bình mà ấm áp chưa từng có.

Ban chiều, Thẩm Mặc Sơ quyết định ở lại hành tinh sunfua, cùng Tạ Mẫn Hồng xử lí những việc còn lại. Mọi người giục cô mau chóng trở về trái đất bảo với Nguyên soái tin thắng trận. Cô vừa mới trở về phủ họ Cố, người hầu đã bước ra nghênh đón, anh ta tỏ ra rất u sầu kể lại rằng, đêm trước khi mọi người hợp lực, Nguyên soái bị đánh thuốc mê đã tỉnh lại và có vẻ hết sức tức giận.

Hứa Mộ Triều ngẫm nghĩ, cô dường như chưa từng được nhìn thấy vẻ mặt tức giận của anh. Mà hình như cũng có một lần, chính là cái lần cô hiểu lầm anh mang cô ra làm mồi nhử. Thế nhưng lần đó anh cũng chỉ bực bội, giải thích qua loa với cô bằng một giọng điệu hung dữ sau đó quay đi, không thèm quan tâm tới thương thế của cô nữa mà thôi.

Vậy còn lần này, người hầu nói anh rất tức giận, rốt cuộc là tức giận đến đâu?

Cuộc quyết chiến ngày hôm nay, cô và mọi người đà rất cố gắng, giành được thắng lợi lớn. Anh là thống lĩnh của loài người, sao có thể để anh ra tiền tuyến mạo hiểm được? Nhất định anh sẻ hiểu cho tấm lòng của mọi người thôi.

Thế nhưng… có phải là do cô xung phong đi làm gương cho binh sĩ lần nửa nên anh mới tức giận như thế không?

Cô lặng lẽ đẩy cửa bước vào, vừa vào đến phòng ngủ liền nghe thấy tiếng Cố Triệt khẽ quát: "Sao rồi? Thắng rồi hả?" Giọng nói có vẻ không mấy thiện cảm.

Hứa Mộ Triều chậm rãi đi tới. "Anh đừng giận dỗi nữa mà. Sách lược của cuộc chiến này là do anh và Thẩm Mặc Sơ cùng đặt ra, bọn em chỉ thi hành thôi mà."

Cố Triệt đang đứng trước cửa sổ, từ từ xoay người lại, khuôn mặt đẹp tựa thiên thần lại có vẻ lạnh lùng như băng tuyết. Trong đôi mắt đen láy, sâu thẳm của anh không hề có chút hơi ấm nào.

"Anh đã nói rồi, anh không bao giờ cho phép em mạo hiểm một mình nữa." Anh nói gằn từng từ.

"Anh nhìn em này, không phải em đã bình an trở về, thậm chí còn rất khỏe mạnh nữa hay sao?" Hứa Mộ Triều chạy về phía anh, định kéo tay anh nhưng lại bị anh nghiêng người tránh né.

Anh cúi đầu nhìn chằm chằm vào cô, trong giọng nói toát lên vẻ nghiêm nghị khiến người ta không rét mà run: "Em không hiểu."

Nói xong, anh không thèm để ý đến cô nữa, bước thẳng ra khỏi phòng.

Hứa Mộ Triều ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, cảm thấy có chút tủi thân và buồn bực.

Được rồi, mọi người mặc dù làm trái với quân lệnh của anh, không để anh ra tiền tuyến chỉ huy, nhưng dù sao cuộc chiến cũng đã giành được thắng lợi, anh tức giận cái gì chứ?

Sau khi thấu hiểu tình cảm của nhau, tình cảm của hai người mặc dù vẫn luôn hết sức tốt đẹp, vậy nhưng Hứa Mộ Triều chưa từng bị anh nói nặng lời như vậy, trong lòng cô không khỏi có chút tủi thân. Chẳng biết anh đã bỏ đi đâu, cô ủ rũ, cúi đầu bước ra khỏi phòng ngủ.

Vừa đi tới hành lang, cô đã thấy người hầu đang khoanh tay đứng đó nhìn mình, nhíu mày vẻ trầm tư.

“Nguyên soái xuống lầu rồi.” Người hầu nói. “Cô đi tìm ngài ấy sao?”

Hứa Mộ Triều không trả lời.

Nhìn vẻ mặt của cô, người hầu khẽ buông tiếng thở dài. Anh ta đốt một điếu thuốc, nói với Hứa Mộ Triều: “Mộ Triều, Nguyên soái vừa mới tỉnh lại, ngài ấy còn tức giận là chuyện đương nhiên. Hành động lần này mặc dù chu toàn nhưng chỉ cần một chút sai lầm thôi, một viên đạn năng lượng cũng đủ để mọi người chết không toàn thây rồi.”

“Tôi biết.” Lòng Hứa Mộ Triều mềm đi. “Thế nhưng anh ấy cũng phải hiểu, tôi không phải là loại đàn bà con gái cần dựa dẫm vào đàn ông.”

Người hầu nhả một làn khói thuốc, nhìn ánh hoàng hôn càng lúc càng đậm ngoài cửa sổ, đột nhiên lên tiếng: “Cô biết không, thực ra Nguyên soái có thể tiêu diệt được toàn bộ Tanai mà không cần nhờ đến sự trợ giúp của bất cứ ai.”

“Cái gì cơ?” Hứa Mộ Triều không dám tin vào tai mình.

Người hầu gật đầu. “Theo tôi được biết thì Viện nghiên cứu Sinh học đã nghiên cứu hệ gene của người hành tinh sunfua từ lâu, từ đó chế tạo ra một loại virus có khả năng sát thương cực mạnh.”

Hứa Mộ Triều nhíu mày, hỏi: “Virus ư?”

Người hầu nhìn cô, nói: “Chỉ cần virus được truyền vào một người Tanai bị thương thôi, toàn bộ những người mang hệ gene Tanai đều sẽ bị lây nhiễm, chết không toàn thây.” Rồi anh ta nở một nụ cười, sau đó nói tiếp: “Thế nhưng cô vừa mới tới đế đô không lâu, Nguyên soái đã sai người tiêu hủy toàn bộ số tài liệu có liên quan đến loại virus này, còn không cho phép mọi người nhắc đến nữa.”

Hứa Mộ Triều thầm chấn động trong lòng.

Giống như một người anh trai đang nói chuyện với đứa em gái nhỏ, người hầu mỉm cười dịu dàng, nói với Hứa Mộ Triều:

“Mộ Triều, nhất định phải bao dung với Nguyên soái một chút, bởi vì Nguyên soái đã yêu cô từ cái nhìn đầu tiên.”

Hứa Mộ Triều chậm rãi đi xuống lầu. Những lời người hầu nói tựa như một cây búa tạ đập thẳng vào lồng ngực của cô.

Cô biết trong trái tim của Cố Triệt có cô. Cô cũng biết hai người đều yêu nhau say đắm giống như duyên phận của họ là do trời định sẵn. Thế nhưng thì ra, ngay từ ban đầu, khi cô còn là một mối uy hiếp với loài người, khi thế cục đại lục còn chưa rõ ràng, người đàn ông vốn nổi tiếng lạnh lùng, tàn nhẫn như anh, lại vì sự an nguy của một Hứa Mộ Triều đầy vẻ nguy hiểm mà tiêu hủy toàn bộ nghiên cứu về loại virus có giá trị lớn như vậy.

Đã vậy còn hành động tùy ý, nhẫn nhịn và mù quáng như vậy, mù quáng đến nỗi khiến người ta phải đau lòng.

Cố Triệt nói đúng, là cô không hiểu, cô thực sự không hiểu được hết tình yêu mà anh dành cho cô.

Cô bước từng bước chậm rãi về phía vườn hoa dưới lầu. Đây là vườn si mà lần trước cô và anh đã từng đi dạo. Hứa Mộ Triều bất giác nhớ lại hình dáng của anh ngày hôm đó. Vị Nguyên soái chưa từng trải qua cảm giác yêu đương, khi tình yêu không thể kìm nén nổi nữa, lại giống như một cậu học sinh, dẫn cô đến một góc của vườn hoa, thỏa thích ôm hôn mà không ai có thể ngăn cản được.

Cô không hề ngạc nhiên khi thấy ở bên kia hồ nước trong vắt, Cố Triệt đang đứng sừng sững đối diện với cô, trong đôi mắt đen láy sáng như sao của anh ánh lên nét dịu dàng mà chăm chú. Có lẽ vì vừa lỡ lời với cô nên vẻ mặt anh có hơi căng thẳng, hàng lông mày đen rậm nhíu chặt lại. Thế nhưng anh vẫn đứng ở đó, không biết đi tới, an ủi cô gái mà mình yêu thương.

Hứa Mộ Triều chậm rãi bước lại gần, dang hai tay, ôm lấy vòng eo săn chắc của anh. Anh không lên tiếng nhưng cũng không kìm được giơ tay lên, ôm cô thật chặt trong lòng.

Cô tựa đầu vào lồng ngực rắn chắc của anh, nhắm mắt lại, nói với giọng dịu dàng hiếm thấy: “A Triệt, em thực sự… thực sự rất yêu anh!”

Cả người anh đột nhiên cứng đờ, giống như một pho tượng, không thể nhúc nhích. Anh vẫn không đáp lời, chỉ cúi xuống, áp đôi môi nóng bỏng của mình lên môi cô, nhiệt tình đáp lại lời thổ lộ hết sức chân tình ấy.

Anh ôm lấy cô, nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống bãi cỏ. Hai tay anh giữ chặt lấy người cô, thân

hình cường tráng ngập tràn ham muốn chiếm hữu bao phủ toàn thân cô. Anh dùng môi cởi từng chiếc khuy áo của cô ra, hôn dọc cần cổ trắng như tuyết xuống phía dưới, say mê đến độ gần như là sùng bái, khắp cơ thể mềm mại của Hứa Mộ Triều chi chít dấu hôn.

Song, khi anh nhận thấy dù nụ hôn này có sâu hơn nữa thì cũng không thể biểu đạt được hết lòng mình, trong bóng tối, anh liền lẳng lặng ghé sát gương mặt điển trai hơi ửng hồng của mình vào bên tai cô.

Giọng nói của anh giống như đang đứng trước toàn dân đại lục hùng hồn tuyên bố thông cáo chiến tranh, hết sức kiên định mà cũng vô cùng bình tĩnh:

"Hứa Mộ Triều, anh yêu em."

Ngoại truyện 1: Câu chuyện của A Lệ

Ánh trăng vàng vọt chiếu sáng cơ thể sớm đã tàn úa của tôi, đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng, tôi tỉ mỉ ngắm nhìn thân thể của chính mình.

Dưới lớp da trắng như tuyết chi chít vết sẹo nhẵn bóng là đôi chân kìm loại cứng cáp không gì sánh được. Tôi quay đầu nhìn vào chiếc gương vừa rơi xuống nơi cuối chân giường, dưới ánh đèn mờ ảo, giữa vũng máu đầm đìa, tôi nằm đó với con dao găm cắm ngập vào lồng ngực, thế nhưng khuôn mặt vẫn trắng mịn, sạch sẽ như vầng trăng non.

Hắn ngã giữa vũng máu, co giật thở dốc từng cơn. Những dòng máu tanh tưởi không ngừng chảy xuống từ hai hốc mắt, lỗ mũi và khóe miệng của hắn, càng lúc càng nhanh, tỉ lệ thuận với thời gian tử vong của hắn.

Nhìn ánh mắt phẫn nộ như muốn tóe ra lửa của hắn, tôi không kìm được khẽ nở một nụ cười thỏa mãn.

Một nụ cười thật lòng.

Đồ Lôi, mày sắp chết rồi phải không? Mấy ngày qua, tao đã cố gắng chiều chuộng mày, cuối cùng thì cũng hạ độc thành công. Mày có lợi hại hơn nữa, có không ai địch nổi thì rốt

cuộc cũng khó thoát khỏi cái chết dưới tay tao.

Cuối cùng thì tôi cũng báo thù được rồi! Mộ Triều, anh trai... Đáng tiếc là hai người không được nhìn thấy cảnh tượng sảng khoái này.

Trong lòng bàn tay bỗng có cảm giác bị ai đó nắm chặt. Tôi lấy lại tinh thần, cúi xuống, chợt nhìn thấy Đồ Lôi đã lết đến bên chân tôi tự lúc nào, hắn vươn cánh tay dài ra, bắt lấy tay tôi.

"Ta chết... thì ngươi cũng đừng hòng sống sót!" Giọng nói của hắn tắc nghẹn nơi cổ họng. Hắn gằn từng từ, đồng tử tựa hồ đang dãn ra.

Nhìn thấy hắn cả người đầm đìa máu tươi mà vẫn cố bò lên người tôi, tôi lại không hề cảm thấy hoảng sợ.

"Được thôi..." Tôi nói với hắn. "Tao tuyệt đối sẽ không sợ chết."

Nguồn ebooks: http://www.luv-ebook.com

Hắn tựa hồ bị kích thích bởi câu nói của tôi, giơ hai bàn tay run rẩy lên, cầm lấy cán con dao găm đang cắm ngập trong lồng ngực tôi. Đúng lúc này, chất kịch độc trong người hắn phát tác, hắn liền trở tay cắm con dao xuống sâu hơn. Một cơn đau nhức kịch liệt từ lồng ngực lan ra khắp toàn thân, tôi bật kêu lên một tiếng đau đớn.

Hắn lại buông lỏng tay, tôi nhìn thấy hắn chậm rãi ghé sát lại gần tôi.

"Thiên thần..." Gương mặt hắn dán chặt vào mặt tôi thì thào nói: "Ta..."

Máu tươi không ngừng trào ra từ vết thương nơi lồng ngực, tôi không còn sức để nhúc nhích. Bây giờ hắn có muốn làm gì tôi, tôi cũng không quan tâm. Trong đầu tôi lúc này hiện lên muôn vàn ý niệm, đối với tôi, căn phòng dơ bẩn này và những năm tháng nhớp nhúa đó chỉ đơn giản là một giấc mộng, một trò chơi của tạo hóa khéo trêu ngươi.

Tôi sẽ rời khỏi nơi này, đi đến một nơi trong sạch hơn, sống một cuộc sống giống như quãng thời gian cách đây đã rất lâu, khi tôi còn là một cậu thiếu niên thơ ngây của đế đô hoa lệ, tôi sẽ cố gắng giống như anh trai mình, làm một người đàn ông chân chính, mẫu mực, sẽ gặp được người con gái mà tôi yêu, cùng cô ấy sống hạnh phúc suốt đời.

Ánh sáng của đế đô có còn rực rỡ như xưa không? Tôi vẫn còn nhớ rõ năm mười chín tuổi,

tôi từng là một gã công tử ăn chơi trác táng, ngỗ ngược và sống buông thả có tiếng ở đế đô.

Đám công tử chúng tôi đã ăn chơi là phải uống những loại rượu đắt tiền nhất, đi những loại xe có phân khối lớn nhất, hằng đêm, chúng tôi đắm mình trong các quán bar, vũ trường, hẹn hò cùng các cô gái xinh đẹp nhất đế đô.

Thế nhưng trong trái tim tôi không có chỗ dành cho bất cứ cô gái nào. Có rất nhiều phụ nữ thích tôi, thế nhưng bọn họ luôn miệng nói: "Anh rất xinh đẹp, thậm chí còn đẹp hơn cả con gái chúng em nhiều." Điều này thực sự khiến tôi cảm thấy không thoải mái chút nào. Tôi cũng biết có những cô gái nói lời yêu tôi chỉ vì gia thế của tôi quá hùng mạnh.

Thế nên tôi chán ghét những loại đàn bà này, tôi muốn tìm một người phụ nữ có tâm hồn đồng điệu với mình.

"Vẻ đẹp tâm hồn ư?" Anh trai không đồng ý với suy nghĩ của tôi. "Đàn bà chỉ thích làm đẹp cái dáng vẻ bên ngoài mà thôi."

Tôi liền gật đầu. Có lẽ trong tương lai, anh trai sẽ tìm được một người phụ nữ tài sắc vẹn toàn, còn tôi thì không. Thế nên tôi cũng muốn tạo dựng sự nghiệp, mang vinh dự về cho gia tộc.

Song, anh trai lại không đồng ý, chỉ bảo tôi nên đọc sách nhiều hơn. Anh ấy nói: "Có thể em thích hợp làm học giả hơn."

Tôi biết, ngay từ nhỏ sức khỏe của tôi đã không được tốt lắm, cho dù mấy năm qua, hệ gene không ngừng được cải thiện, thế nhưng thể chất của tôi cùng lắm cũng chỉ bằng được người bình thường. Có điều, anh trai không biết, tôi thực sự mong muốn có một ngày được đi bên cạnh hỗ trợ anh ấy.

Anh trai, lúc đó em đã quá ngây thơ, chưa bao giờ nghĩ rằng sự nhiệt huyết của mình lại khiến số phận rẽ sang một hướng hoàn toàn khác. Từ nhỏ, anh đã luôn cưng chiều, bảo vệ em, quãng thời gian đó em sống rất yên ổn, hạnh phúc, thế nên, khi em trốn đi, trong tay không có một chút kĩ năng, trong đầu cũng không có một chút kiến thức, cứ thế từng bước từng bước ngã xuống, rồi ngã vào địa ngục lúc nào không hay.

Lúc tôi mới tòng quân, mọi thứ diễn ra vô cùng thuận lợi. Tôi dù gì cũng xuất thân danh giá, tuy năng lực chiến đấu chỉ ở mức trung bình nhưng cũng khá nhạy cảm và linh hoạt. Tôi làm một người lính bình thường, trong vài chiến dịch cũng giết được ít nhất mười tên thú binh.

Có lẽ đó là ngày sung sướng nhất đời tôi. Các chiến hữu phải nhìn tôi – một gã trai có vóc dáng gầy yếu, gương mặt nhỏ nhắn như con gái – với cặp mắt khác xưa. Vì thế mà giữa lính tráng chúng tôi đã có một tình hữu nghị vô cùng bền vững.

Song, trong một phút lơ là chủ quan, trên một trận chiến khốc liệt, tôi đã bị thú tộc bắt làm tù binh. Tôi cứ nghĩ đó chỉ là chuyện nhỏ, vì tôi không hề sợ chết trên chiến trường. Chỉ là anh trai mà biết tin này, có lẽ sẽ rất đau lòng? Có thể thú tộc bắt tôi làm con tin để tống tiền loài người mà thôi. Lúc đó, có thể anh trai sẽ thất vọng về tôi lắm, vậy nhưng cũng không sao, sau này tôi sẽ nỗ lực hơn, nhất định sẽ bắt sống được một tên người thú làm tù binh, rửa sạch nỗi nhục ngày hôm nay.

Có điều, tôi thực sự không thể ngờ được rằng các chiến hữu đã bị thú tộc giết sạch, chỉ còn sót lại một mình tôi. Đám thú binh nhanh nhẹn trói tôi lại, rời xa chiến trường, đi cả một quãng đường dài, cuối cùng ném tôi xuống trước mặt một người.

Khi chúng tháo tấm vải bịt mắt của tôi ra, trước mặt tôi liền xuất hiện đôi mắt có vẻ vô cùng kinh ngạc của một gã thú đực.

Lần đầu tiên trong lòng tôi tràn ngập một nỗi bất an khó tả. Y như rằng, ngay buổi tối hôm đó...

“Đừng có đụng vào tôi.” Tôi quát lên. “Ông dám làm nhục tôi ư? Ông có biết tôi là ai không?”

“Ồ? Nói xem cậu là ai?” Hắn cười ha hả, dễ dàng lột trần tôi ra, đè tôi xuống mặt đất, đôi mắt sắc bén của người thú lướt qua cơ thế tôi một cách hết sức dâm đãng.

Tôi là ai ư? Tôi thực sự không thốt nên lời tôi là ai. Nếu như để tên tướng lĩnh người thú này biết được thân phận thật của tôi thì hắn sẽ gây khó dễ với anh trai tôi như thế nào đây? Liệu hắn có bắt anh ấy phải rút quân? Hay bắt anh ấy phản bội loài người? Hoặc cũng có thể hắn sẽ bắt anh ấy làm tù binh thay tôi...

Anh trai cho đến tận bây giờ vẫn luôn là một quân nhân yêu nước, có trách nhiệm với dân tộc, sao có thể bị người ta dễ dàng áp chế như thế chứ?

Dưới chân đột nhiên truyền đến một con đau rát không gì tả nổi, hắn đang làm gì vậy? Tên cầm thú này! Mặc dù trước đây từng có một gã bằng hữu chơi bời kể sơ qua với tôi về các bí

mật của những gã "trai bao", thế nhưng tôi thực sự không ngờ, có một ngày nỗi ô nhục đó lại rơi xuống người mình.

Tôi là đàn ông mà!

Tôi phẫn nộ đến cực điểm, há miệng cắn gã người thú khốn nạn đó một nhát. Song, sự phản kháng của tôi càng khiến hành động bạo lực ngược đãi của hắn tăng lên. Hắn đột nhiên gập ngược hai chân của tôi lại, "rắc" một tiếng, một cảm giác đau nhói từ chân truyền lên đầu, tôi lập tức hiểu ra mình vừa bị bẻ gãy xương.

Tôi đau đớn đến mức gần như sắp ngất đi, chợt nghe thấy giọng nói trầm thấp của hắn truyền đến: "Ngoan nào... Cục cưng bé bỏng của ta, ta không thích thú cưng của mình quá buông thả..."

Ba ngày ba đêm, hắn không buông tôi ra nửa bước.

Cơn ác mộng bắt đầu từ lúc đó, kéo dài mãi về sau, tựa hồ không có điểm kết thúc, mọi hi vọng, mong ước của tôi cũng từ đó kết thúc.

Ban đầu, bất kể ngày đêm, thích lúc nào là hắn liền lôi tôi ra hành xác để thỏa mãn lạc thú bệnh hoạn của hắn. Phần lớn thời gian tôi đều chìm trong hôn mê. Những vết thương cũ chưa kịp lành, vết thương mới đã xuất hiện. Có đôi khi hắn ôm tôi trong tấm áo choàng, cùng hắn ngồi họp với các tướng lĩnh. Trong lúc đám thuộc hạ báo cáo, bàn tay dơ dáy của hắn không ngừng lướt dọc thân thể tôi, khiến nỗi ô nhục của tôi chỉ còn biết chết lặng. Từ đó, tôi cũng biết hắn chính là kẻ thống trị tối cao của thú tộc.

Tôi muốn ám sát hắn, thế nhưng lại không đủ năng lực. Trong lúc hắn ngủ say, tôi định cắn đứt động mạch cổ của hắn, song lại bị hắn phát hiện ra, đá xuống giường. Sau đó trong phòng ngủ của hắn xuất hiện thêm một cây roi da bằng hợp kim gắn gai nhọn, hắn nói đó là dụng cụ để thuần phục tôi.

Nỗi đau đớn và ô nhục mà cơ thể tôi phải gánh chịu càng làm tăng thêm ước muốn giết chết hắn của tôi. Thế nhưng tôi đương nhiên không phải là đối thủ của hắn, mỗi lần cố gắng giết hắn, cái giá tôi phải trả lại là những trận đòn thừa sống thiếu chết, những hành động dâm đãng thô bạo và ánh mắt miệt thị của hắn.

Rồi bỗng có một ngày, hắn cảm thấy nhàm chán khi luôn là người chủ động.

“Ha ha, tự nhiên tôi lại muốn nhìn thấy dáng vẻ điên cuồng của cậu.” Hắn cười man rợ rồi nói với tôi.

Khắp người tôi bị xoa một thứ thuốc lạ, khiến cảm giác của tôi cũng trở nên khang khác. Bàn tay hắn dễ dàng châm lên ngọn lửa bùng cháy dữ dội trong lòng tôi. Tôi trở nên quẫn trí, trong đầu chỉ hừng hực một mong muốn ái ân. Tôi leo lên người hắn...

Sau đó, chẳng biết qua bao lâu, tôi mới dần dần tỉnh lại. Bởi vì trong quãng thời gian đó, bất kì thứ thuốc nào cũng không thể khiến tôi phản ứng lại được.

Có thể Đồ Lôi cảm thấy như thế đã đủ mĩ mãn rồi, hoặc có thể hắn đã chán tôi, thế nên hắn mới không hề quan tâm tới phản ứng của tôi, phần lớn thời gian, hắn chỉ dành để hành hạ tôi.

Lần đầu tiên tôi gặp Hứa Mộ Triều là ở trong phòng ngủ của Đồ Lôi. Tôi bị Đồ Lôi không coi ra gì, vứt xuống dưới đất, còn người phụ nữ này lại vì một người đàn ông loài người mà cự tuyệt yêu cầu trao đổi của Đồ Lôi.

Ồ... Một người phụ nữ thú tộc sao? Trông cô ta không hề có vẻ buông thả và dơ bẩn như những kẻ khác.

Song, nhiều ngày sau, tôi lại bị Đồ Lôi tống lên xe quân dụng của Hứa Mộ Triều. Tôi biết chuyến đi này sẽ rất khó khăn, có lẽ sẽ không thoát nổi cái chết. Bởi vì trước ngày chúng tôi rời đi, Đồ Lôi đã rất hưng phấn nói bên tai tôi: “Cho ngươi nếm thử mùi vị của sống không bằng chết, có thể lúc đó ngươi sẽ nghe lời hơn...”

Nghe thấy những lời đó, tôi không hề sợ hãi mà cảm thấy vui sướng vô cùng. Tôi đã thề cho dù có chết cũng sẽ không để mình rơi vào tay Đồ Lôi lần nữa.

Sau đó, tôi dần dần thích Hứa Mộ Triều, từ lúc nào chẳng hay. Là từ lúc ở trên đảo Tây Vu, cô ấy cứu tôi thoát khỏi tay đám người thú dơ bẩn, hay là từ lúc cô ấy ôm lấy tôi, sải rộng đôi cánh đỏ, bay qua vùng biển rộng mênh mông?

Không, tôi nhớ ra rồi. Tôi bắt đầu yêu Hứa Mộ Triều từ khi nhìn thấy cô ấy dưới sự uy hiếp của Minh Hoằng, chậm rãi cởi quần áo của mình ra.

Khi đó, tôi đã rất tức giận mà xông vào. Khi đó, tôi đã tự nhủ, bất cứ người đàn ông nào khi nhìn thấy người con gái mà mình yêu thương bị sỉ nhục, cũng sẽ như tôi, liều mạng mà xông tới.

Hứa Mộ Triều, thì ra người mà tôi đem lòng yêu thương lại chính là em.

Nếu như chúng ta gặp nhau ở đế đô, tôi nhất định sẽ đứng dưới cổng nhà em, dâng tặng em đóa hoa hồng rực rỡ nhất. Bạn bè có lẽ sẽ chê cười tôi, thế nhưng tôi không quan tâm và sẽ không bao giờ cho phép mình chùn bước. Tôi sẽ giống như một người đàn ông đích thực, cố chấp theo đuổi em.

Thế nhưng bây giờ, tôi chỉ có thể lặng lẽ yêu em mà thôi. Em là nữ bán thú hùng mạnh, hơn nữa, trong mắt em, tôi chỉ là một gã trai đê tiện và đớn hèn.

Những người đàn ông xung quanh em đều mạnh mẽ đến kinh người. Vua zombie, Tướng quân người máy... Mỗi lần nhìn em giao thiệp với bọn họ, tôi đều không muốn em chịu bất cứ thiệt thòi nào trước họ.

Đúng rồi, còn có anh trai của tôi nữa. Trong lòng tôi, anh ấy mới là người đàn ông tốt nhất trên đời này, tôi rất muốn giới thiệu anh ấy cho em.

Thế nhưng em lại nghĩ là tôi đang nói đùa.

Khi quay lại lãnh địa của thú tộc, nhìn em đơn thương độc mã đi đến doanh trại của Đồ Lôi, tôi bỗng có cảm giác bất an khôn cùng. Là cảm giác biết trước chúng ta sẽ chia lìa sao? Thế nên tôi mới không kìm được mà ôm hôn em.

Đôi môi của em rất mềm mại, hơi thở của em vô cùng thơm mát. Một người con gái tốt đẹp như vậy, sao có thể là bán thú được chứ? Còn tôi, sao có thể để em đơn độc đối phó với hiểm nguy? Cho dù tôi chỉ có thể đứng ở bên cạnh, nhìn em thôi cũng được.

Khi quân cận vệ của Đồ Lôi bắt được tôi lần nữa, tôi không nói với bất cứ ai rằng mình đã cố ý xuất hiện.

Cho tới hôm nay, lần nữa rơi xuống địa ngục, tôi cuối cùng cũng đã giết chết được Đồ Lôi. Đến nước này tôi có chết cũng chẳng còn gì hối tiếc. Điều duy nhất khiến tôi hối hận không phải là năm đó đã bỏ nhà đi tòng quân, hay không nói ra thân phận để đổi lấy tự do, càng không phải là không nghe theo lời khuyến cáo của mọi người, cùng anh họ an toàn quay trở về đế đô, mà chính là lúc đầu không ép buộc em theo tôi quay về đế đô, để bây giờ em lại rơi vào tay Đồ Lôi, bị hắn gây khó dễ.

Lúc này, tôi không còn hi vọng xa vời rằng sẽ có người tới cứu tôi nữa. Anh trai, Hứa Mộ Triều em, có thể là các thú binh khác, hoặc loài người...

Chắc là tôi không sống được lâu nữa rồi. Cũng không sao cả, tôi chỉ hi vọng mình sớm lên thiên đường để có thể phù hộ cho em nhanh chóng thoát khỏi tai ương này.

Có một bí mật nho nhỏ tôi vẫn chưa nói cho em biết, ở đại bản doanh của thú tộc, tôi có để lại một lá thư mật mã cấp chín. Trong thư, tôi đã có lời nhờ cậy anh trai thay tôi chăm sóc em suốt đời.

Tôi hi vọng, hai người có thể vĩnh viễn yêu thương nhau, vĩnh viễn không bao giờ chia lìa.

Ngộ nhỡ có chuyện bất hạnh gì xảy đến với em thì cũng không sao đâu, Mộ Triều, chúng ta sẽ gặp lại nhau dưới hoàng tuyền.

Nếu như em không ngại, chúng ta sẽ yêu nhau mãi mãi, mãi mãi không khi nào rời xa.

Ngoại truyện 2: Đại mĩ nhân của đế đô

Tôi là Đại Võ, "Đại" trong từ "quảng đại", "Võ" trong từ "Võ Tòng".

Võ Tòng, không phải tự nhiên mà tôi nhắc tới cái tên này. Mẹ tôi nói, nhánh người bán thú chúng tôi mang gene của loài người, hay nói cách khác chính là gene di truyền từ một người có tên là Võ Tòng. Người này là một vị đại anh hùng vô cùng xuất chúng của loài người cách đây hàng trăm năm. Vì thế tôi cảm thấy vô cùng tự hào về cái tên của mình, chỉ tiếc là dân chúng thú tộc trì độn, không được học hành bài bản, suốt ngày hăng máu đánh nhau, cho nên chưa từng nghe qua danh tiếng của tổ tiên tôi.

Chỉ có một mình Đội trưởng biết cái tên này, quả là một nhà lãnh đạo sáng suốt, oai phong mà. Thế nhưng thái độ của cô ấy khi nghe tôi kể ra sự thực này thật khiến tôi hết sức tức giận và có chút... khinh thường. Cô ấy cười ha ha, còn nói: "Võ Tòng cái gì chứ! Võ Tòng chỉ là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết, xuất hiện cách đây hàng trăm năm, sao có thể là tổ tiên của cậu được!"

Tôi rất tức giận, không thèm để ý đến cô ấy nữa. Cô ấy chế nhạo tôi như vậy thì có khác nào thóa mạ mẹ tôi, ý nói mẹ tôi chỉ dùng những lời bịa đặt để nói dối tôi thôi chứ gì!

Ngày tôi gặp người con gái loài người đó, lúc giới thiệu, tôi vẫn quen miệng nói: "Võ trong Võ Tòng." Nói xong những lời này tôi thực sự chỉ muốn tát ngay vào miệng mình một cái.

Thế nhưng cô ấy không hề cười nhạo mà chỉ nhìn tôi, mỉm cười dịu dàng, trông còn xinh đẹp hơn Đội trưởng bà bà gấp nghìn lần.

Có điều, lúc đó tôi đã ngây thơ không biết, thực ra đằng sau nụ cười ấy có sự ngấm ngầm mưu tính riêng.

Đó là khoảng thời gian thú tộc quy thuận loài người. Tôi nhậm chức đội trưởng, dưới trướng tôi là một nghìn binh lính loài người và một nghìn thú quân. Nói chung, trong quân, tôi cũng có một chút thế lực. Đội trưởng Hứa Mộ Triều trước đây từng nói với tôi một câu thế này: "Một người làm quan, cả họ được nhờ." Quả thật là như vậy. Lúc đồng ý quy thuận loài người, tôi biết, cô ấy đã phải đánh đổi sự tự do của mình để những tâm phúc như chúng tôi có được những vị trí tốt nhất. Vậy nhưng, Hứa Mộ Triều và cả chúng tôi đều cho rằng việc đó không có gì đáng ngại cả, bởi "qua cơn bĩ cực rồi cũng đến hồi thái lai[1]".

[1] Có nghĩa là hết vận xui, vận rủi rồi cũng sẽ chuyển sang may mắn, yên vui.

Đội phó dưới quyền tôi là một quân nhân loài người, tuy anh ta rất ít nói nhưng làm việc thì vô cùng cẩn trọng, luôn lấy thắng lợi làm đầu, chưa từng gây bất cứ phiền toái nào cho tôi.

Đêm đó, Tư lệnh loài người đột nhiên gọi tôi đến phòng chỉ huy, nhìn tôi bằng ánh mắt hết sức phức tạp rồi đưa cho một phong thư. Tôi có chút hồ nghi mở nó ra, vui mừng khi thấy đó là thư của Hứa Mộ Triều. Cũng kể từ lúc ấy, vị Tư lệnh luôn tỏ thái độ lạnh lùng đối với thú tộc đã nhìn tôi bằng con mắt hoàn toàn khác, cũng khách khí và thân thiện với tôi hơn. Tôi không hiểu tại sao lại như vậy, thế nhưng trong một lần trò chuyện với đám lính, tôi đã hiểu ra, chẳng là thân binh của ông ta có nói bóng nói gió với tôi rằng: "Đích thân người hầu cận của Nguyên soái đã mang phong thư này đến. Đại Võ, anh đúng là không đơn giản chút nào!"

Quan niệm về cấp bậc của loài người quả đúng là rất nặng nề. Nhận được thư của Hứa Mộ Triều, tôi vô cùng vui vẻ, vì thế cũng chẳng thèm để ý đến mấy chuyện này nữa. Tôi để thư của cô ấy vào ngực áo, thỉnh thoảng rảnh rỗi lại lấy ra đọc.

Có một ngày, khi đang ở thao trường trông binh lính luyện tập, tôi ngồi bên cạnh võ đài, mở bức thư ra đọc lại lần nữa, chợt nhạy bén phát hiện ra có người đang nhìn mình chằm chằm.

Tôi liền quay đầu nhìn về phía đó, thấy đó là một binh sĩ loài người, dáng vóc cao và nhỏ nhắn. Dựa vào nhãn lực và khứu giác bén nhạy, tôi có thể dễ dàng nhận ra đó là một cô gái.

Chiếc nón lính của cô ta được kéo xuống rất thấp, gần như che kín cả mái tóc, cô ta đang lén nhìn tôi.

Tôi vui vẻ cất lá thư vào trong ngực áo, giả bộ đi ngang qua chỗ của cô ta. Cô ta tỏ ra vô cùng bình tĩnh thế nhưng hơi thở thì có vẻ rất gấp gáp.

Haizz... Tôi vén vành mũ của cô ta lên. "Này cô gái! Tại sao cô lại nhìn lén tôi như thế?"

Chiếc mũ rơi xuống mặt đất, trước mắt tôi hiện khuôn mặt của một đại mĩ nhân.

Tôi không biết phải miêu tả vẻ đẹp của cô ấy như thế nào, chỉ biết mình suýt chút nữa thì đã bị khuôn mặt kiều diễm ấy làm cho quên cả thở. Vẻ đẹp của cô ấy khiến tất thảy mọi thứ xung quanh trở nên mờ nhạt. Cô gái ấy chẳng khác nào một vầng thái dương sáng chói, trân quý như những vì tinh tú trên bầu trời.

Bị tôi phát hiện, cô ấy lại không hề có vẻ hoảng hốt mà hết sức bình tĩnh, nhìn tôi bằng ánh mắt đầy khiêu khích. "Đại Võ? Đội trưởng đội 24, trung đoàn 7?"

Cô ấy biết rõ tên tôi?

Tôi trịnh trọng gật đầu. "Ừm! "Đại" trong "quảng đại", "Võ" trong "Võ Tòng"." Chắc hẳn cô ấy là cô gái cao nhất trong các cô gái loài người nhỉ, còn cao hơn Hứa Mộ Triều nửa cái đầu nữa. Có điều, ở trước mặt tôi, cô ấy có cao thế nào thì cũng chỉ là một cô bé mà thôi.

"Người đẹp, cô tên là gì vậy?" Tôi bày ra tư thế của một người đội trưởng gương mẫu.

Cô gái ấy nở nụ cười, nụ cười đó đẹp đến nỗi suýt nữa thì chọc mù mắt tôi.

"Tôi tên là Cố Linh." Giọng nói của cô ấy rất truyền cảm. "Cố là họ của tôi, còn "Linh" trong "Linh linh thất huyền thượng, Tĩnh thính tùng phong hàn[2]"."

*[2] Đây là hai câu đầu trong bài ngũ ngôn tuyệt cú **Đàn cầm** của tác gia Lưu Trường Khanh (709–780), là người tỉnh Hà Bắc, Trung Quốc. Lưu Trường Khanh có một cuộc đời gập ghềnh trắc trở, song tài năng thi ca vẫn khiến lòng người xao động. Bài thơ **Đàn cầm** có bốn câu tất cả. Hán Việt: "Linh linh thất huyền thượng, Tĩnh thính tùng phong hàn. Cổ điệu tuy tự ái, Kim nhân đa bất đàn". Có nghĩa là: "Bảy dây đàn lạnh lẽo, Nghe thoảng gió thông vang. Điệu cổ tuy mình thích, Người nay ít thấy đàn" (Theo bản dịch của Trần Trọng San).*

Cô ấy nói nhăng nói cuội gì vậy nhỉ? Cái gì mà "linh linh" với cả "tĩnh thính"? Tôi nghe mà ong cả đầu, liền chống nạnh quát to: "Tìm tôi có chuyện gì?"

Cô ấy có vẻ như rất thích cười, bị tôi quát mà vẫn còn cười được, nụ cười của cô ấy thật khiến lão tử tôi đây choáng váng cả đầu óc. Sau đó, cô ấy lại nói với tôi: "Nghe nói Nguyên soái viết thư cho anh? Tôi có thể đọc một chút không?"

Nếu như là người khác mà đòi đọc thư Đội trưởng viết cho tôi, tôi nhất định sẽ đánh cho hắn một trận, thế nhưng, cô gái xinh đẹp này...

Anh hùng khó qua ải mĩ nhân, các cụ dạy cấm có sai! Tôi lấy bức thư ra, đưa cho cô ấy, còn không quên giải thích: "Là thư của Đội trưởng Hứa Mộ Triều viết cho tôi, Nguyên soái chỉ sai người hầu cận đích thân mang đến nhờ Tư lệnh đưa cho tôi thôi, chứ không phải thư của Nguyên soái."

"Ừm." Cô ấy gật đầu, nói. "Tạm biệt!"

Tôi ngớ người ra rồi nôn nóng chạy theo, tóm lấy cánh tay của cô ấy, giật lại. "Này, này, khoan đi đã, chúng ta còn chưa kết bạn kia mà."

Tôi nhớ đội trưởng từng nói, cách thức tiếp cận của tôi khá lưu manh. Thế nhưng tôi chẳng quan tâm, cũng chẳng để ý, bởi đó là tính cách đặc trưng của Đại Võ tôi. Tôi cũng không màng tới việc cô gái này là con người, hơn nữa, còn mang họ Cố...

Cố Linh dường như không hề tức giận với hành động thô lỗ của tôi, trái lại còn nở nụ cười, đưa mắt nhìn xuống bàn tay tôi đang nắm chặt lấy cánh tay cô ấy. Ánh mắt đó âm u và lạnh lẽo đến khó tả, khiến tôi không khỏi sởn gai ốc.

Thế nhưng, đội trưởng cũng từng dạy bảo chúng tôi rằng địch mạnh ta phải mạnh hơn, tuyệt đối không thể để mình cảm thấy khiếp sợ.

Vì thế tôi cúi đầu, hướng thẳng vào khuôn mặt của cô ấy, đột nhiên ngửi thấy một mùi hương...

Hôn rồi, hôn rồi! Ha ha ha! Thật thơm, thật mềm làm sao!

Cố Linh rốt cuộc cũng không cười nữa, hung dữ trừng mắt nhìn tôi, trong đầu tôi đột nhiên hiện lên câu thành ngữ "hoa dung thất sắc[3]", ai bảo người thú vô học nào, kì thực tôi cũng có chút học vấn đấy chứ!

[3] Hoa dung thất sắc: có nghĩa là khuôn mặt xinh đẹp bỗng nhiên hoảng hốt, sợ hãi – ND.

Cố Linh tựa hồ đã tức đến nỗi thở hồng hộc, quay gót bước đi mà không nói được câu nào. Một tên thú binh ở xa xa phía sau đột nhiên lên tiêng tán thưởng: "Đội trưởng, anh mạnh mẽ quá! Là một cô gái loài người kia đấy!"

Tôi cười khà khà, nói: "Chuyện, tôi với cô ấy yêu nhau mà."

Vài ngày sau, tôi dẫn đội ngũ ra ngoài trời tập luyện. Chúng tôi chọn một bãi cỏ rộng, đủ để cả quân đoàn tập hợp. Lúc mọi người nghỉ ngơi, tôi tranh thủ đi vệ sinh, đang rẽ vào một bụi cỏ thì...

Trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, đầu tôi bị ai đó chụp bao bố vào, tiếp ngay sau là một tiếng "bịch" lớn vang lên, mẹ kiếp, đau chết mất thôi! Có kẻ dám đánh lén lão tử ta ư?

Tôi giả vờ ngã nhào xuống đất, hai mắt nhắm tịt lại. Chiếc bao bố trên đầu được gỡ ra, bên tai tôi liền vang lên giọng nói trong trẻo của nữ giới: "Trói hắn lại cho ta!"

Tôi không khỏi cảm thấy vui sướng, quả nhiên là cô ấy!

Quả nhiên là cô gái mà tôi đã nhìn trúng, rất có cá tính!

Chỉ chưa đầy nửa phút sau, tôi đã giải quyết xong đám thuộc hạ lâu la của cô ấy. Cô ấy thấy vậy thì sợ hãi, toan chạy đi nhưng lại bị tôi bắt lại.

Nhìn đống dụng cụ tra tấn hiểm độc vứt chỏng chơ bên cạnh mấy tên lính kia, tôi siết chặt vòng tay, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Cố Linh, nói: "Mẹ kiếp! Cô ác như vậy sao? Hôm nay tôi mà không cho cô một bài học thì tôi không còn tên là Đại Võ nữa."

Cố Linh ở trong lòng tôi, sắc mặt phút chốc trở nên trắng bệch. "Anh dám! Tôi là người

của Cố thị đây! Anh mà dám động vào tôi, gia tộc tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh đâu!"

Tôi căn bản chẳng để tâm tới những gì cô ấy nói, bế bổng cô ấy lên, bước vào trong doanh trại. "Đừng nói những lời vô ích nữa! Vừa xong chẳng phải cô định cắt lưỡi, móc mắt, đánh gẫy tay gẫy chân tôi hay sao? Bây giờ còn muốn tôi buông tha cho cô hay sao?"

Cố Linh không dám ồn ào nữa.

Tôi kì thực chỉ muốn hù dọa cô ấy một chút thôi, chứ có cho thêm một trăm lá gan nữa, tôi cũng không dám làm tổn thương đến một cô gái, huống chi là một cô gái thuộc Cố thị. Có điều, cô gái này độc ác như vậy, tôi nhất định phải dạy cho cô ấy một bài học.

Biết dạy bài học gì đây nhỉ? Trong đầu bỗng nhiên nhớ tới hình ảnh yêu đương của Đội trưởng Hứa và vua zombie, tôi liền nở nụ cười nham hiểm. Chi bằng bắt chước hai người đó đi. Cứ lột trần Cố Linh ra đã rồi tính sau.

"Cởi ra!" Tôi đóng chặt cửa phòng, lên giọng quát.

Cố Linh nép sát vào một góc giường, trông giống như một con thú nhỏ đang sợ hãi. Thế nhưng cho dù là bán thú hay là người thú thì cũng không thể có được vẻ đẹp này. Cố Linh run lẩy bẩy cởi chiếc váy dài màu đen ra, rất nhanh sau đó đã giấu thân mình vào trong chăn. Tôi chỉ kịp nhìn thấy loáng thoáng một thân hình trắng nõn.

Những đường cong tuyệt mĩ khiến người ta cảm thấy khó thở. Tôi ngây người đứng đực ra, nhìn Cố Linh bằng ánh mắt ngây ngốc.

Thế nhưng, nơi khóe mắt cô ấy lại có hai giọt nước mắt chảy xuống.

Trong lòng bỗng ngợp đầy nỗi phiền muộn, có điều tôi không dám thể hiện ra. Tôi cúi xuống, nhặt chiếc váy của Cố Linh lên. "Hừ! Biết điều thì ngoan ngoãn ở yên đây đợi tôi quay về!" Chiếc váy của Cố Linh trên tay tôi tỏa mùi thơm phức khiến trái tim tôi bất giác đập thình thịch. Tôi bước vội ra ngoài, đóng cửa lại. Sau khi đứng ở đó một hồi lâu, tôi mới lấy lại được vẻ bình tĩnh.

Sáng mai phải thả con yêu tinh này đi thôi, nếu không mình sẽ chết vì bị đau tim mất. Tôi tự nhủ.

Buổi tối, theo như thường lệ, tôi đi tuần tra một vòng quanh doanh trại. Bình thường xong việc vào lúc chín giờ tối, thế nhưng cứ nghĩ trong chăn lúc này có một người con gái đẹp tựa thiên thần đang trần như nhộng nằm đợi, tôi lại không dám quay về phòng. Ý muốn nhìn ngắm cô ấy cả đêm trong lòng tôi lúc ban chiều cũng tự nhiên tan thành mây khói.

Mẹ kiếp, tôi có vẻ không nỡ nhìn thấy cô ấy khóc.

Tôi lang thang quanh doanh trại đến tận mười hai giờ đêm, đoán chừng cô ấy đã ngủ say, tôi mới dám quay về phòng.

"Hừ! Người đẹp, tôi đã về rồi đây!"

Không có tiếng trả lời, tôi vội vàng cầm tấm chăn lên ném xuống đất, vậy nhưng chỉ thấy gian phòng của mình vẫn vắng vẻ như ngày thường.

"Mẹ kiếp!" Tôi hết sức tức tối, cái cô gái ngốc nghếch này, chạy đi đâu vậy chứ! Đây chính là doanh trại của những con thú đực thuần chủng, mặc dù gia thế của cô ấy lớn mạnh thật, nhưng... sao có thể kìm được dục vọng của loài thú?

Cô ấy quả nhiên đã gặp nạn. Có một đám bán thú sau khi chặn lại được đã dồn cô ấy vào chân tường bao quanh khu doanh trại. Bản lĩnh của cô ấy coi như cũng không tồi, chỉ trong vòng nửa tiếng đồng hồ mà đã chạy được ra đây, thế nhưng lại không may mắn chút nào. Tình thế lúc ấy quả là vô cùng nguy hiểm, nếu tôi đến trễ hơn chút nữa thì cô ấy đã bị đám thú binh đó hãm hiếp rồi.

Lúc đó, tôi đã định lấy thân phận đội trưởng ra để hù dọa mấy tên lính nhãi nhép ấy, thế nhưng khi nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng của cô ấy, tôi lại muốn được làm anh hùng cứu mĩ nhân.

Tôi đánh ngã đám thú binh khiến bọn chúng không đứng dậy nổi, sau đó ôm chặt Cố Linh vào lòng. Nhìn cô ấy nép sát vào lòng tôi, run rẩy như một đứa trẻ đang hoảng loạn, tôi bỗng nhiên muốn bật cười ha hả.

Quay trở về đến phòng của tôi, sắc mặt Cố Linh vẫn trắng bệch, cô ấy nói với tôi: "Anh muốn làm gì tôi thì làm đi, ít ra còn hơn bị đám người kia..."

Cuối cùng thì tôi cũng chờ được đến giây phút này, liền vỗ ngực ra dáng đại trượng phu, nói với cô ấy: "Cô xem Đại Võ tôi là loại người nào chứ?" Tôi ném chiếc váy đen vào lòng

cô ấy, nói tiếp: "Tôi chỉ dọa cô một chút thôi!"

Cố Linh dường như không tin vào tai mình, ngẩng lên nhìn tôi, sau đó cúi xuống, không nói được một lời.

Khuôn mặt cô ấy đỏ bừng như ánh nắng chiều, tôi hài lòng rời khỏi phòng. Đêm đó, nếu như mọi người chăm chú lắng nghe thì sẽ thấy ở khu vực phía trên đại bản doanh của thú tộc vang lên hàng loạt tiếng hò hét vui sướng, ăn mừng chúc tụng.

Cô gái này cũng coi như là có bản lĩnh. Vừa mới rạng sáng ngày hôm sau, khi tôi trở về phòng đã không thấy bóng dáng cô ấy đâu nữa. Trong lòng tôi cũng có chút trống rỗng, thế nhưng từ sớm đã đoán ra được điều này nên không cảm thấy quá bất ngờ. Đúng là một cuộc gặp gỡ ngắn ngủi nhưng cũng không kém phần tươi đẹp. Tôi đã được hôn cô ấy hai lần, như vậy cũng đủ mãn nguyện rồi.

Lần thứ hai gặp lại Cố Linh là ở đế đô hoa lệ.

Phụng mệnh Nguyên soái, chúng tôi hành quân về phía tây tập kết, trên đường đi có ngang qua đế đô. Tôi vào trong phủ nguyên soái, gặp Hứa Mộ Triều để nói rõ tình hình của A Lệ. Cũng không hiểu hôm đó Đội trưởng có chuyện gì không vui mà vừa nhìn thấy tôi đã kêu tôi cút đi. Sau đó tôi mới biết, thì ra cô ấy coi Cố Triệt chính là A Lệ, không muốn chấp nhận sự thật rằng A Lệ đã chết. Phụ nữ ấy mà, trong chuyện với đàn ông, thường sẽ vờ như mình ngớ ngẩn.

Cũng chính ngày hôm đó, tôi gặp lại Cố Linh, vẫn khuôn mặt xinh đẹp cùng nụ cười tươi tắn ấy, cô ấy đang cùng với một người đàn ông bước ra khỏi thang máy. Trong giây phút nhìn thấy tôi, tôi rõ ràng cảm nhận được cả người cô ấy bỗng trở nên cứng đờ. Tôi hết sức hả hê, không thèm để tâm đến người đàn ông điển trai đang đi bên cạnh Cố Linh, cứ thế tiến thẳng tới trước mặt cô ấy.

"Ồ! Chào người đẹp!" Tôi vẫy tay với cô ấy.

Sắc mặt Cố Linh nhất thời trở nên vô cùng khó coi, sau đó quay sang nói với người đàn ông điển trai kia: "Mẫn Hồng! Giúp tôi giết chết hắn đi!"

Tạ Mẫn Hồng, tôi từng nghe Hứa Mộ Triều nói tới cái tên này rồi. Nghe đâu anh ta là một kẻ vô cùng láu cá. Người anh em này quả nhiên có tính cách giống hệt như lời nhận xét của Hứa Mộ Triều, khi nghe thấy tên tôi, anh ta cười ha hả một tiếng rồi thản nhiên bỏ Cố Linh ở

lại mà rời đi trước.

Ha ha ha!

Tôi dồn Cố Linh vào tường, nhìn thẳng vào mắt cô ấy, mặt cô ấy lập tức đỏ bừng lên. Tôi cúi đầu, hít hà mùi hương trên cơ thể tuyệt mĩ ấy...

Phía sau bỗng truyền đến tiếng gọi của Hứa Mộ Triều, rõ ràng là đang gọi tên tôi. Tôi liền lè lưỡi một cái, sau đó đường hoàng thả Cố Linh ra.

"Người đẹp! Tôi phải đi đánh giặc đây! Nếu như tôi chết, em có nhớ gã bán thú này không?"

Cố Linh dứt khoát nói: "Tốt nhất là anh chết luôn đi!"

Không thể không thừa nhận, nghe thấy cô ấy nói như vậy, tôi vẫn có chút thất vọng.

Trong trận chiến ở Khang Đô, tôi và Hứa Mộ Triều suýt chút nữa đã chết trận. Nếu như không có Hứa Mộ Triều trong lúc cấp bách đã đỡ thay cho tôi một viên đạn thì tôi sớm đã không còn trên cõi đời này nữa rồi. Cô gái Hứa Mộ Triều này bình thường thì luôn phá hỏng mọi thứ, nhưng ở thời khắc mấu chốt, cô ấy lại vô cùng nghĩa khí. Tôi có chết vì cô ấy thì cũng không cảm thấy hối tiếc.

Sau khi cùng đội quân trở lại doanh trại, Hứa Mộ Triều không nói một lời, vừa về đến phòng, đặt người xuống giường là ngủ say như chết. Nếu không nhờ có bác sĩ phát hiện ra thương thế của cô ấy thì cô ấy sớm đã xuống hoàng tuyền rồi. Lúc đó, chúng tôi mới phát hiện, thì ra Hứa Mộ Triều không phải đang ngủ mà là đang hôn mê.

Vì thế, tôi đã rất lo lắng, ba ngày ba đêm liền ngồi trước cửa phòng của cô ấy canh chừng. Bác sĩ khuyên tôi nên về phòng nghỉ ngơi, bởi vì bản thân tôi cũng bị trọng thương, thế nhưng tôi không thể yên tâm với tình hình của Hứa Mộ Triều.

Kết quả là đêm thứ ba kể từ lúc Hứa Mộ Triều hôn mê, tôi đã bắt gặp Cố Nguyên soái nửa đêm nửa hôm lẻn vào phòng của cô ấy, ngắm nhìn cô ấy rất lâu, rồi còn... hôn cô ấy đắm đuối nữa. Cũng kể từ lúc đó, cứ mỗi lần nhìn thấy Cố Nguyên soái nổi tiếng lạnh lùng băng giá là hai chân tôi lại run lên lẩy bẩy.

Mọi người đều nói A Lệ và Cố Nguyên soái có khuôn mặt giống hệt nhau, thế nhưng tôi lại thấy khí chất của A Lệ thực sự vẫn còn kém xa Cố Nguyên soái. Cố Nguyên soái có một vẻ đẹp lạnh lẽo đến độ không một ai dám lại gần. Hứa Mộ Triều còn từng nói, Cố Triệt thuộc loại đàn ông bị tê liệt dây thần kinh khuôn mặt. Tôi nghe nhưng cũng không hiểu lắm những lời nói như tiếng sao Hỏa của cô ấy.

Đêm hôm đó, trong giấc ngủ, tôi chỉ toàn mơ thấy Cố Linh. Đang mơ mơ màng màng, tôi chợt choàng tỉnh giấc.

Vừa mới mở mắt ra, tôi liền thấy phía trước giường bệnh của Hứa Mộ Triều có một bóng người đang đứng sừng sững.

"Ai đấy!" Tôi hung dữ quát lên, sau đó khập khiễng xông vào.

Dưới ánh trăng lờ mờ, anh ta không hề có chút hoảng sợ, chậm rãi xoay người, nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh như băng. Dùng lời của Hứa Mộ Triều để nói thì chính là: trong nháy mắt đó cả người tôi đã hóa đá.

Là Cố Nguyên soái có bộ mặt tê liệt!

Nguyên soái, nửa đêm, Hứa Mộ Triều đang bị trọng thương...

Tôi cảm thấy do dự và bối rối một hồi, cuối cùng nghĩa khí trong tôi vẫn chiến thắng sự e ngại của quân thần, tôi tập tễnh bước tới, đứng ngăn giữa chiếc giường và vị Nguyên soái có bộ mặt tê liệt đó.

Tôi rõ ràng cao hơn hẳn anh ta, thế nhưng đứng trước mặt anh ta, không hiểu sao tôi lại có cảm giác mình lùn một mẩu. Tôi nhỏ giọng hỏi: "Ngài Nguyên soái, ngài… ngài… định làm gì Đội trưởng của chúng tôi vậy?"

Anh ta căn bản không thèm trả lời câu hỏi của tôi, quay đầu, nhìn chằm chằm vào cơ thể mềm mại của Hứa Mộ Triều, nói: "Cô ấy bị thương như thế nào?"

Tôi chợt ngây ngốc không hiểu. Anh ta hỏi cái gì vậy, chẳng phải toàn thân cô ấy, chỗ nào cũng chi chít vết thương sao? Thế nhưng, trước mặt tôi lại là ngài Nguyên soái lạnh lùng tàn nhẫn, giết người không gớm tay, tôi cũng có chút ớn lạnh, liền thành thật đáp:

“Tôi vẫn luôn ở sát bên cô ấy, vết thương trên bả vai này, ừm, chắc là bị một tên người máy đâm xuyên qua...

Vết thương trên lưng này, hình như là...

Vết thương trên tay này thì là do một tên người máy màu đen...

Ồ, còn vết thương ở mông thì là do...”

Tôi còn chưa kịp nói hết nguyên nhân của vết thương ở trên mông cô ấy, sắc mặt ngài Nguyên soái đã đột nhiên sầm hẳn xuống, ánh mắt anh ta nhìn tôi cũng như thể muốn ăn tươi nuốt sống vậy.

Tôi nuốt nước miếng. Mọi người đều nói tình cảm giữa Nguyên soái và Hứa Mộ Triều không bình thường, hóa ra là đúng thế thật!

“Đừng nói lại với cô ấy.” Nguyên soái bỗng nhiên lên tiếng, trong ánh mắt ngợp đầy vẻ uy hiếp. Tôi chỉ còn biết kinh hồn bạt vía, đứng đực ra.

Thấy tôi không trả lời, vùng xung quanh chân mày của Nguyên soái cau chặt lại. Thấy vậy, tôi càng trở nên luống cuống chân tay, không biết phải làm thế nào mới phải.

“Còn cần tôi nhắc lại lần nữa sao?”

Tôi vội nói: “Nói lại với cô ấy, nói... nói cái gì cơ?”

Nguyên soái trầm mặc một lát rồi thấp giọng nói: “Ta đã tới đây.”

“Ngài tới đây cái... cái gì cơ?”

Nguyên soái có vẻ nhẫn nại hơn ngày thường, anh ta liếc mắt nhìn tôi, đáp với giọng nhàn nhạt: “Đừng nói với cô ấy, ta, đã, tới, đây!”

Nguyên soái nói gằn từng từ rồi chậm rãi bước ra ngoài, phút chốc đã biến mất không chút tăm hơi. Tôi vừa thầm thán phục tài nghệ của anh ta vừa than thở một mình. Bởi vì quá căng thẳng nên tôi đã không hiểu những lời Nguyên soái nói, thế này thì có vẻ như con đường làm quan của tôi đang đi vào ngõ cụt rồi...

Ngày hôm sau, Đội trưởng Hứa Mộ Triều rốt cuộc cũng đã tỉnh lại. Cô ấy khăng khăng muốn đến phòng Nguyên soái để báo cáo, ai ngăn cũng không được. Lúc đi khí thế là vậy, mà lúc về, trông cô ấy tựa hồ mất hết cả sức lực. Cô ấy ngồi một mình trên giường, cũng không thèm để ý đến tôi. Tôi đang phiền não loanh quanh ở cửa phòng của cô ấy thì bỗng nhiên có người bước tới.

Là cô ấy! Là Cố Linh xinh đẹp!

Tôi mừng rỡ vô cùng, thế nhưng lại sợ nếu vồn vã quá, Cố Linh lại càng ghét tôi. Ai ngờ lần này vừa nhìn thấy tôi, cô ấy lại nở một nụ cười dịu dàng.

“Các anh đúng là những vị anh hùng của loài người.” Cô ấy nói.

“Vậy... vậy hôn một cái nhé!” Tôi ngang nhiên đi tới.

“Bốp!” Cố Linh vung tay tát vào mặt tôi. Bàn tay đó, khỏi phải nói, mềm mại như nhung vậy. Ha ha ha!

Cố Linh đến thăm Hứa Mộ Triều mà ngây người gần nửa buổi, tôi cũng ngồi chồm hỗm ở bên cạnh cả nửa buổi. Hứa Mộ Triều thấy vậy thì liếc nhìn tôi, nói với thái độ rất tự nhiên: “Cậu đi tiễn cô ấy đi.”

Người hiểu tôi đúng là chỉ có một mình Đội trưởng Hứa Mộ Triều!

Cố Linh không hề cự tuyệt lời đề nghị đó. Tôi mừng rỡ vô cùng, vừa bước ra khỏi phòng của Hứa Mộ Triều, tôi liền nắm lấy bả vai của Cố Linh, chân thành nói với cô ấy: “Người đẹp! Khi nào chiến tranh kết thúc, tôi tới cầu hôn em có được không?”

Bước chân của Cố Linh lập tức khựng lại, cô ấy nhìn tôi bằng ánh mắt bất đắc dĩ, nói: “Cầu hôn ư?” Trong giọng nói lại có vẻ cười nhạo.

Tôi nhất thời cảm thấy lòng mình như bị ai xát muối, thế nhưng sao tôi có thể bỏ cuộc dễ dàng như vậy được? Tôi lắp bắp nói: “Tôi dù sao cũng là đội trưởng một đội quân hùng mạnh. Của cải tôi không thiếu, trước đây theo chân Đội trưởng Hứa, cướp bóc cũng được khá nhiều. Hiện giờ thú tộc và loài người đã bình đẳng về quyền lợi, hơn nữa, tôi còn trẻ khỏe, cường tráng, vẻ ngoài cũng tuấn tú, lịch sự. Người đẹp, tôi đối với em là nghiêm túc!”

Nghe thấy những lời này, Cố Linh lại không nói gì. Khoảng mười phút sau, cô ấy mới ngẩng đầu lên, nhìn tôi chăm chú rồi nói: "Đội trưởng Đại Võ, anh là một người hùng, tôi thực tình rất ngưỡng mộ anh và cảm ơn anh. Thế nhưng Cố Linh tôi không thể yêu một bán thú được."

Cô ấy ngừng lại vài giây, sau đó thấp giọng nói tiếp: "Tháng sau tôi kết hôn rồi, với con trai của Bộ trưởng Bộ Tài chính. Xin anh đừng dành trọn tấm chân tình của mình cho tôi. Anh chú ý bảo trọng, đừng để mình bị trọng thương nữa."

Trong lòng tôi bỗng dâng trào một cảm giác khổ sở.

Khi nói ra những lời cầu hôn kia, tôi thực lòng cũng chỉ muốn trêu đùa cô gái xinh đẹp, ngốc nghếch đó một chút mà thôi. Thế nhưng, khi nhìn thấy khuôn mặt áy náy và đau lòng của cô ấy khi nói cho tôi biết rằng cô ấy sẽ không bao giờ yêu một bán thú, rằng tháng sau cô ấy sẽ lấy chồng, rằng cô ấy muốn tôi bảo trọng... tôi lại đột nhiên có cảm giác không sao chịu nổi.

Cô ấy chậm rãi rời đi, tôi đứng phía sau lưng cô ấy, không thốt nên lời. Lúc đi tới gần máy bay chuyên dụng, cô ấy quay đầu lại nhìn tôi. Tôi nghĩ bộ dạng của mình lúc đó có lẽ trông rất xuẩn ngốc. Một gã bán thú xấu xí cao tới hai mét, toàn thân quấn đầy băng gạc trắng toát, mặt mũi sưng vù, nhìn bóng lưng của cô gái xinh đẹp đang rời đi, nước mắt nước mũi tuôn ra như suối chảy.

Từ đó, tôi không còn gặp lại người con gái xinh đẹp ấy nữa. Chiến tranh đại lục nổ ra liên tiếp. Lần đó, tôi và Đội trưởng Hứa Mộ Triều về tới đế đô, lúc này, trên mặt Hứa Mộ Triều không còn nụ cười vui vẻ như trước nữa.

ít ngày sau, Hứa Mộ Triều lại đưa tôi quay lại chiến trường. Lúc này đây, tôi bị thương khắp mình mẩy, không còn sức để nhúc nhích, chỉ còn biết nằm trên mặt đất chờ chết. Đúng thời khắc này, tôi lại nhớ đến người con gái xinh đẹp ấy.

Cô ấy chính là giấc mộng đẹp nhất của cuộc đời tôi, tôi luôn mong cô ấy được hạnh phúc.

Thế nhưng, chết tiệt, Hứa Mộ Triều cũng đang ngã sõng soài trên mặt đất. Nhìn thấy vô số người máy đen xì bao vây xung quanh cô ấy, nhìn cô ấy hết lần này đến lần khác lao lên tấn công lại bị đám sắt thép đó đánh lui, tôi không kìm được, gắng gượng đứng lên. Tôi cố hết sức mình muốn chạy tới cứu cô ấy nhưng đành bất lực, chân tay không cách nào nhúc nhích nổi nữa.

Trong cơn hoảng hốt, tôi tựa hồ nhớ tới đêm hôm đó, nhớ tới hình ảnh của ngài Nguyên soái. Anh ta yên lặng đứng đó, ngắm nhìn Hứa Mộ Triều, không biết đã bao lâu trôi qua. Thì ra, ngài Nguyên soái cũng có lúc lặng lẽ như vậy, anh ta quả thật cũng rất đáng thương...

Nhưng bây giờ, Nguyên soái, ngài có biết không Hứa Mộ Triều đang sắp phải nhận án tử! Tại sao ngài vẫn chưa tới cứu cô ấy?

Đúng lúc tôi đang tuyệt vọng nhất thì từ trên trời có một bóng người lao xuống. Bóng người đó như một cơn cuồng phong bay thẳng vào đám người máy màu đen khổng lồ kia. Trong phút chốc, tất thảy người máy đều bị đánh văng ra ngoài, vỡ vụn.

Trong vòng vây trùng điệp, tôi thấy đám người máy thu hồi vũ khí, lùi lại vài bước, tựa hồ vô cùng tôn kính người đàn ông vừa mới đến này.

Giữa thiên quân vạn mã, người đàn ông đứng đó, sừng sững như pho tượng, khí thế ngút trời. Hắn chậm rãi khom lưng, ôm Hứa Mộ Triều lên, động tác của hắn rất dịu dàng, như thể coi cô ấy là một viên ngọc quý.

Tôi bỗng cảm thấy yên tâm hơn đôi chút. Thì ra hắn chính là Tướng quân người máy, chí ít thì hiện tại, Hứa Mộ Triều cũng sẽ được an toàn.

Tôi khẽ nở nụ cười. Ngay sau đó, tôi lại thấy một gã người máy màu đen tiến tới gần, rút súng ra nhắm thẳng vào đầu tôi. Tôi nhìn hắn, nở một nụ cười khinh bỉ. Đầu óc nhất thời choáng váng do mất máu quá nhiều, tôi chỉ kịp nhìn thấy ngón tay của hắn đưa vào cò súng.

Đúng lúc này.

Có hai binh sĩ loài người đột nhiên xông lên, đấu tay đôi với tên người máy màu đen đó.

“Đội trưởng Đại Võ, mau chạy đi!” Một người trong đó hét lên với tôi.

Không ngờ lại có người tới cứu tôi. Thế nhưng, tôi không thể nhúc nhích, sao mà chạy được đây? Tôi chỉ biết nhìn họ với ánh mắt cảm kích đầy bất lực.

Người đó lại giận dữ hét lên: “Nhất định anh phải sống, đừng để Cố Linh phải thương tâm vì anh!”

Tôi nghe nhầm chăng?

Cố Linh...

Cố Linh!

Người đẹp!

Tôi thực sự muốn nhảy dựng lên, muốn chạy ngay về với cô ấy. Thế nhưng tôi chỉ có thể bất lực nằm trên mặt đất, nhìn bầu trời xanh trong đến ngơ ngẩn.

Trong lòng tôi vừa vui sướng lại vừa có chút khổ sở. Tôi nghĩ, Đại Võ tôi có lẽ đã không sống uổng phí một đời.

Ngoại truyện 3: Kiên trung báo quốc

Tôi là người hầu ở phủ Nguyên soái, dưới một người mà trên vạn người.

Thế nhưng tôi sống trên cõi đời này cũng chỉ vì một người. Tình hình chiến tranh mấy ngày gần đây hết sức hỗn loạn, vua zombie vốn bắt tay liên minh với ngài Nguyên soái bỗng nhiên mất tích, không một ai còn thấy mặt mũi của anh ta đâu. Trực giác mách bảo tôi hẳn là sắp có chuyện gì đó bất thường xảy ra.

Có điều, từ trước đến nay, dù có sóng to gió lớn tới cỡ nào thì ngài Nguyên soái cũng đều bình an vượt qua. Lần này chắc hẳn cũng không ngoại lệ. Tôi không hề cảm thấy lo lắng cho chiến sự, bởi có Nguyên soái ở đây, mọi chuyện rồi sẽ đi vào quỹ đạo vốn có của nó.

Điều khiến tôi lo lắng chính là, Thiếu tướng Hứa Mộ Triều đã mấy tuần nay chưa quay lại căn cứ rồi. Theo như kinh nghiệm của tôi thì chắc hẳn cô ấy đang cố tình trốn tránh ngài Nguyên soái. Tuy lúc nào cũng tỏ ra mình là một viên thiếu tướng oai phong lẫm lẫm, không để ai vào trong mắt, thế nhưng trong lòng cô ấy, tôi có thể nhìn thấu, rõ ràng rất có cảm tình với ngài Nguyên soái, thế nhưng lại không dám ngỏ lời. Khi người đàn ông có ơn cứu mạng với cô – vua zombie – gặp nạn, cô liền ngây ngốc giữ khoảng cách với Nguyên soái. Vẻ ngây

thơ của cô thực chất cũng hợp với tính cách của Nguyên soái, bởi dù sao thì suốt hai mươi lăm năm nay, Cố Nguyên soái chưa từng tiếp xúc thân thiết với bất cứ cô gái nào trừ người trong họ.

Mà kể từ lúc Thiếu tướng Hứa xung phong ra tiền tuyến đánh giặc, ngài Nguyên soái bỗng nhiên trầm mặc một cách kì lạ. Thậm chí còn có những hôm, ngài ấy cả đêm không ngủ, chỉ lặng lẽ đứng bên cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Tôi biết ánh mắt ngài ấy đang nhìn đi đâu. Đó chính là phòng ngủ của Hứa Mộ Triều, nay đã tắt đèn, tối đen một mảnh.

Vì vậy, tôi rốt cuộc cũng có thể khẳng định được rằng, ngài Nguyên soái nhất định là đã động lòng rồi. Trong cái đêm xác nhận việc này, tôi lại suy nghĩ nhiều hơn một chút. Tôi có đủ các loại kế sách để có thể giúp hai người ấy tiến lại gần nhau, thế nhưng cuối cùng, tôi quyết định cứ tạm thời để cho tình cảm của họ phát triển một cách tự nhiên đã.

Bởi vì trong đầu tôi đột nhiên nhớ lại lời lão Nguyên soái từng nói với mình ngày trước.

Ông ấy nói, một người hầu tốt là một người hầu không có cảm xúc.

Tôi theo sát bên phục vụ ngài Nguyên soái tính đến nay đã được mười ba năm.

Tôi vốn là con trai trưởng của một quý tộc suy tàn, năm mười tám tuổi, đã vào phủ tổng thống làm trợ lí. Toàn bộ đế đô, không có ai chưa nghe đến cái tên Chu Sách. Mọi người đều biết, người trợ lí giỏi nhất phủ tổng thống chính là một gã thiếu niên anh hùng kiệt xuất.

Cũng chính năm đó, tôi đã được lão Nguyên soái bí mật cho gọi tới.

©STENT: http://www.luv-ebook.com

Tướng mạo của lão Nguyên soái tuy không đẹp bằng nhưng lại phong trần hơn Nguyên soái hiện thời rất nhiều, khí chất quân nhân cũng sâu đậm hơn. Ông ấy nhìn tôi, sau đó chỉ nói một câu khiến tôi bất giác có cảm giác tôi và ông ấy cùng một loại người.

Ông ấy nói: “Chu Sách, để có thể công thành danh toại, ngươi hẳn là sẽ đi trên con đường ngắn nhất.”

Trong tình hình chung của đại lục lúc bấy giờ, để có thể bước vào diễn đàn của giới chính trị đế đô còn có một con đường nữa, đó chính là đứng bên cạnh ngài nguyên soái. Chẳng phải

đây chính là con đường ngắn nhất hay sao?

Ông ấy còn nói: “Ngươi rất tài giỏi, nếu làm người hầu, ngươi có thấy thiệt thòi gì không?”

Tôi liền lắc đầu. Lúc đó, tôi đã nghĩ, dựa theo lệ cũ thì khi Nguyên soái đủ hai mươi lăm tuổi, người hầu sẽ được thăng chức, bét nhất thì cũng là chức vụ thứ trưởng, hoặc chủ tịch ủy ban nhân dân tỉnh nào đó. Đây quả đúng là con đường ngắn nhất để thăng quan tiến chức.

Có lẽ lão Nguyên soái đã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng tôi, thế nhưng ông ấy chỉ cười. Khi đó, tôi đã suy nghĩ rất lâu, nhưng cũng không hiểu nổi lí do tại sao ông ấy lại cười, mãi cho đến rất nhiều năm sau.

Ông ấy biết tôi chắc chắn sẽ nguyện làm người hầu cả đời. Bởi vì ngày ngày được đứng bên cạnh một người trời sinh tài giỏi kiệt xuất, lấp lánh ánh hào quang như Cố Triệt, tôi nghĩ cả đời này, mình cam tâm tình nguyện vì ngài mà máu chảy đầu rơi.

Lão Nguyên soái quả thực rất hiểu con trai mình, mặc dù lúc ấy Cố Triệt chỉ mới tròn mười hai tuổi.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu thiếu niên anh tuấn Cố Triệt ấy là ở hầm vũ khí của Cố phủ. Ngài ấy ngồi trên ghế, vùng xung quanh chân mày khẽ cau lại, ánh mắt sáng quắc luôn nhìn thẳng. Dáng vóc của ngài ấy rất cao, thân hình cân đối, vẻ mặt thì rất lạnh lùng.

"Anh là Chu Sách ư?" Ngài ấy nhìn tôi, tỏ vẻ chăm chú như đang nghiên cứu một thứ gì đó.

"Thưa vâng." Tôi cung kính nói. "Sau này, tôi sẽ là người hầu của ngài."

Cậu thiếu niên anh tuấn gật đầu, nói: "Tôi có ba yêu cầu thế này: Một là trung thành, hai là linh hoạt, ba là yên lặng."

Giọng nói ra vẻ nghiêm túc như người lớn ấy của Cố Triệt khiến tôi thầm bật cười, ngay cả "yên lặng" mà cũng tính là một yêu cầu ư? Tôi mỉm cười, gật đầu nhìn ngài ấy, lại chợt thấy trong đôi mắt non nớt ấy bùng cháy một ngọn lửa.

Trong khoảnh khắc đó, tôi tựa hồ có thể thấy được, trong đôi mắt của Cố Triệt chất chứa một khí thế bừng bừng của thiên binh vạn mã kéo quân đi đánh địch.

Tôi thừa nhận mình đã bị ánh mắt của ngài ấy hạ gục.

Ánh mắt đó thậm chí còn mạnh mẽ, rắn rỏi hơn cả lão Nguyên soái, hơn nữa, còn khiến người khác bất chợt có cảm giác không rét mà run.

Không đợi tôi nói gì thêm, cậu thiếu niên Cố Triệt lại vươn hai tay ra. "Tôi vừa mới đánh nhau, hai chân đều bị gãy. Người hầu theo cha tôi rời đi trước rồi, anh đỡ tôi trở về phủ đi."

Tôi có chút bất ngờ. Ánh mắt ban nãy của Cố Triệt hoàn toàn không giống với một cậu thiếu niên bình thường khi vừa trải qua một cuộc ẩu đả. Lại còn bị gãy mất hai chân, không biết là ai mà lại có lá gan lớn đến vậy? Chẳng lẽ là một cậu thiếu niên công tử nhà giàu nào khác ở đế đô hay sao?

Cố Triệt kiên quyết không để cho tôi cõng hay bế, mà chỉ được dìu đỡ ngài ấy về đến phủ. Tôi cúi đầu tự nhủ, từ những cử chỉ, lời nói này của tiểu Nguyên soái, tôi có thể hiểu được, ngài ấy tuy tính tình lạnh lùng nhưng thực ra rất chân thật, bụng dạ không chút thâm hiểm. Làm người hầu cho cậu thiếu niên này, tôi nghĩ tôi sẽ có một cuộc sống vô cùng vui vẻ.

Thế nhưng đến ngày hôm sau, sau khi bắt đầu làm quen với cuộc sống thường nhật của ngài tiểu Nguyên soái, tôi mới biết, vết thương của ngài ấy đâu phải chỉ từ một cuộc ẩu đả bình thường mà ra. Một cậu bé mười hai tuổi, đơn độc đứng giữa đấu trường, đấu tay đôi với mười cao thủ bậc nhất của đế đô. Thế mà sau khi đấu xong, ngài ấy lại chỉ bị gãy hai chân. Phải biết rằng, cho dù là người luôn được người đời ca tụng là thiên tư thông tuệ như tôi, nhiều lắm cũng chỉ có thể đấu tay đôi với một gã cao thủ mà thôi. Thế mà ngài ấy...

Tôi đột nhiên có cảm giác e sợ. Có thể nói người của Cố gia, đối với quyền lực, luôn cố chấp một cách khủng khiếp, bọn họ sẵn sàng đánh đổi tính mạng để giành được quyền lực về cho gia tộc. Ai cũng thế, một đứa trẻ cũng không ngoại lệ...

Vì vậy, tôi lại càng thêm kính nể đối với vị tiểu Nguyên soái yêng hùng này.

Sau đó, tiểu Nguyên soái dần dần trưởng thành, càng lớn ngài ấy càng trở nên lạnh lùng, nghiêm túc và trầm lặng. Theo chân lão Nguyên soái đi chinh chiến khắp nơi, Cố Triệt ngày càng có thêm nhiều chiến công hiển hách, thế nhưng xem ra, tâm tư của ngài ấy lại ngày càng trở nên thâm trầm. Tôi biết, tôi hiểu, vị tiểu Nguyên soái này kì thực chỉ là muốn dồn hết sức lực vào việc quân, việc nước mà thôi, chứ hoàn toàn không có tâm địa nào khác.

Mà khi lão Nguyên soái qua đời, Phó nguyên soái nổi cơn bạo động định chiếm ngôi, vị tân Nguyên soái trẻ tuổi mới bắt đầu để lộ bộ mặt tàn nhẫn của mình. Khi cả đế đô đang có chút hoang mang về thời cuộc, không mấy tin tưởng vào năng lực lãnh đạo của Cố Triệt thì cuộc bạo động này bất ngờ nổ ra đã khiến tất thảy mọi người nhất thời hưng phấn. Có vẻ như bọn họ chỉ muốn xem giới quý tộc sát phạt nhau, từ đó tìm ra kẻ mạnh nhất.

Dưới sự bồi dưỡng của lão Nguyên soái, đối với Cố Triệt, mạng người chẳng khác nào cỏ rác. Tôi không hề cảm thấy ngạc nhiên mà trái lại, mừng rỡ vô cùng khi thấy Cố Nguyên soái trưởng thành như bây giờ. Nếu ngài ấy không dứt khoát như vậy thì sao có thể thống trị được quốc gia này? Trong tương lai, sao có thể chinh phục được đại lục đây?

Ánh mắt của tôi nhìn Nguyên soái càng lúc càng có vẻ ngưỡng mộ hơn. Thế nhưng sau đó không lâu, vẻ bình tĩnh vốn có của Nguyên soái lại lần nữa bị một tin tức làm cho rúng động, đó chính là tin Cố Lệ mất tích.

Sự có mặt của Cố Lệ trong Cố phủ thực sự không phù hợp chút nào, tôi không hề thích cậu ta, dù chỉ một chút. Cậu ta là phiên bản nhân tạo hoàn toàn thất bại, cũng rất ít khi được lão Nguyên soái quan tâm đến. Thế nhưng tôi thật không ngờ, ngay từ nhỏ, Cố Triệt đã rất quan tâm tới đứa em trai này, thậm chí còn chăm sóc và bảo vệ cậu ta hết sức cẩn thận. Rõ ràng Cố Triệt biết đó chỉ là một vật thế thân vô dụng, thế mà vẫn yêu quý cậu ta như đứa em ruột thịt. Mà lão Nguyên soái đến cuối cùng vẫn không nỡ giết chết cái tên vô dụng Cố Lệ này chẳng qua cũng là vì nể mặt đứa con cưng Cố Triệt mà thôi.

Rồi có một ngày rộ lên tin tức Cố Lệ đã chết. Nhận được tin này, Nguyên soái đã trầm mặc thật lâu. Ngài ấy không khóc, cũng không tỏ ra đau khổ, thế nhưng tôi biết, lúc này, ngài Nguyên soái thực ra đang rất thương tâm. Tôi cũng hiểu, phía sau bộ mặt lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng, tàn nhẫn của Nguyên soái là một bộ mặt khác, chỉ là không biết bộ mặt đó đã bị phương pháp giáo dục nhận được từ nhỏ bóp nát rồi hay vẫn còn ẩn sâu trong con người Nguyên soái.

Tôi vốn cho rằng mình sẽ không bao giờ nhìn thấy được bộ mặt bị ẩn sâu đó của Cố Triệt, thế nhưng khi nhìn thấy ngài ấy đêm đêm lại mang di chúc của Cố Lệ ra, lặng lẽ ngồi đọc, tôi đột nhiên có cảm giác bộ mặt này của ngài ấy thực sự không tồi chút nào.

Bởi vì nó khiến Nguyên soái giống với một người đang sống hơn.

Mà khi trong cuộc sống của Cố Nguyên soái lại bất ngờ xuất hiện thêm một người hoàn toàn không phù hợp với môi trường của Cố phủ – Hứa Mộ Triều – thì tôi biết, mọi việc kể từ giờ phút ấy đã có một sự chuyển mình mạnh mẽ.

Lần đầu tiên ngài Nguyên soái nhìn thấy Hứa Mộ Triều là ở trên hệ thống tác chiến. Tôi đứng ở bên cạnh Nguyên soái nên có thể dễ dàng nhìn thấy, vị Nguyên soái vốn lạnh lùng như núi băng ấy khi nhìn thấy dáng vẻ ngốc nghếch của cô gái thì bỗng nhiên để lộ một nụ cười

mỉm bất thường.

Tôi liền biết cô gái này sẽ có một sự ảnh hưởng nhất định đến Nguyên soái. Trong hội nghị tác chiến mấy ngày trước, trong lời miêu tả của các tướng lĩnh, hình tượng của cô gái này xấu vô cùng, là một kẻ vừa dối trá lại vừa bất trung, hết sức thần bí mà cũng vô cùng hùng mạnh. Thế nhưng hình ảnh của cô hôm nay lại hoàn toàn trái ngược với lời miêu tả ấy, cô ngây thơ, hoạt bát mà xinh đẹp, một vẻ đẹp lay động lòng người.

Ngài Nguyên soái không hề có kinh nghiệm yêu đương, mà cô gái này lại rất đặc biệt, thế nên ngài ấy không thể chống đỡ nổi.

Sự việc về sau phát triển đúng như tôi dự liệu. Ngài Nguyên soái đã quen với sự có mặt của Hứa Mộ Triều. Mà tôi cũng thừa nhận mình đã có lúc vượt quyền, tự ý cho cô gái ấy đi vào phòng tìm Cố Nguyên soái. Lúc đó tôi cũng không ngờ là bọn họ sẽ yêu nhau. Đương nhiên không yêu thế nào được, vì một khi Nguyên soái đã thích cô gái nào thì cô gái ấy chỉ có thể nghe theo lời của Nguyên soái mà thôi.

Mọi sự mờ ám của bọn họ, từng chút từng chút đều không thoát khỏi cặp mắt của tôi. Thân là một người hầu vô cảm, thế nhưng tôi lại chính là người thao túng mọi cảm giác của hai con người kia. Ngẫm lại cũng cảm thấy tôi thật buồn cười. Thì ra, tôi ngày càng có tài để trở thành một ông mai bà mối.

Có điều, Hứa Mộ Triều đúng là một cô gái ngốc nghếch, mà Nguyên soái lại còn ngốc nghếch hơn cả cô. Cô muốn ngài ấy gửi thư cho thuộc hạ của cô, ngài ấy liền đồng ý, lại còn thực hiện rất quy củ và nghiêm túc nữa. Cô ấy bị người máy tập kích, ngài ấy liền nổi giận, để trút giận, ngài ấy đương nhiên không cho bất cứ người nào làm hại tới cô có cơ hội sống sót, thế nhưng, ở trước mặt cô, ngài ấy vẫn tỏ vẻ hờ hững như thường, điều này cũng dễ hiểu thôi, vì dù sao Cố Triệt cũng chỉ là một chàng trai trẻ mới học cách yêu đương. Ngài ấy còn đồng ý thiết lập nền hòa bình cho thú tộc, hơn nữa còn cho phép thú tộc có quyền bình đẳng như loài người. Điều này tuy cũng không sai với luật pháp, thế nhưng kì lạ ở chỗ, từ trước đến giờ, tôi chưa từng thấy ngài ấy đối xử với ai nhiệt tình như vậy.

Thế nhưng, Hứa Mộ Triều đúng là đồ đầu gỗ, không có cách nào khắc phục được. Nguyên soái đối với cô "tình trong như đã, mặt ngoài còn e" rõ ràng như thế, thế mà cô lại như thể không biết gì, luôn thờ ơ, hờ hững với Nguyên soái.

Sau đó, hai người bọn họ càng lúc càng khiến người ta không sao chịu nổi. Ngài Nguyên soái vốn luôn lạnh lùng đột nhiên mất bình tĩnh, leo qua cửa sổ vào phòng Hứa Mộ Triều,

ngắm nhìn cô đang say ngủ, còn không nói cho bất cứ người nào biết tâm ý của mình. Cũng khó có thể trách Nguyên soái, vì ngài ấy những tưởng cuộc chiến ở Khang Đô sẽ mang lại cho Hứa Mộ Triều nhiều danh vọng, không ngờ thiếu chút nữa đã khiến cô mất mạng nơi chiến trường. Nếu tôi là ngài ấy, tôi cũng sẽ cảm thấy khổ sở, không còn mặt mũi nào nhìn Hứa Mộ Triều nữa. Phụ nữ thường thích được bao bọc, che chở, chẳng ai muốn ra chiến trường chiến đấu để trở thành một nữ chiến thần cả.

Sau đó, cuối cùng tình cảm của bọn họ cũng có chút tiến triển. Tôi âm thầm quan sát. Lựa lúc gia nhân đã ngủ say, Cố Nguyên soái liền cởi áo khoác ngoài, đắp lên người Hứa Mộ Triều; lúc bị hiểu lầm, ngài ấy cũng nhân cơ hội vừa giải thích vừa ôm eo cô ấy. Tuy giọng nói lúc giải thích vô cùng nghiêm khắc nhưng tôi vẫn có thể nhận ra những nét dịu dàng chất chứa trong đó. Khi cảm thấy hai người đã gần đến mức thổ lộ với nhau rồi, tôi đang định giúp một tay thì vua zombie lại tới.

Tình địch xuất hiện rồi! Có thể như thế lại hay, vua zombie sẽ là chất xúc tác để Cố Triệt và Hứa Mộ Triều nói ra được tình cảm trong lòng mình.

Thế nhưng vua zombie quả nhiên danh bất hư truyền, hắn không những xảo quyệt để lại một dấu hôn đỏ tươi nơi cần cổ của Hứa Mộ Triều mà còn cố tình đưa cô đi diễu khắp doanh trại. Tôi biết, lúc đó Nguyên soái rất tức giận, không thì ngài đã chẳng bực dọc đến độ hất đổ mâm cơm chiều. Đêm đó, Nguyên soái lại nhảy qua cửa sổ vào phòng Hứa Mộ Triều, lén nhìn cô say ngủ. Tình cảm của ngài có phải đã quá sâu sắc, đến độ ngài sợ khi mình nói hết ra, sẽ mãi mãi không được nhìn thấy người mình yêu thương nữa.

Tôi không thể chần chừ mãi được, tôi phải ra tay, vì ngài Nguyên soái của tôi.

Đúng lúc này, tin tức vua zombie gặp nạn lại truyền đến. Hứa Mộ Triều sau khi từ tiền tuyến trở về thì rất buồn bã, chẳng buồn ăn uống, cũng chẳng buồn nói chuyện với ai.

Thế nên hôm nay, khi cô ấy chủ động tới thăm Nguyên soái, còn thay tôi tiếp quản việc chuẩn bị bữa ăn khuya cho Nguyên soái, tôi đã rất vui mừng.

Thế nhưng đây lại là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời tôi, một sai lầm trí mạng. Vì quá mừng rỡ mà tôi quên không để ý đến những thái độ khác lạ của Hứa Mộ Triều.

Tôi đóng chặt cửa phòng để họ được nói chuyện thoải mái, thế nên khi nghe thấy trong phòng truyền ra âm thanh khác thường thì không trở tay kịp nữa.

Vua zombie quả nhiên là lắm mưu ma chước quỷ. Hắn dẫn thêm đồng bọn, mang theo lệnh thông hành an toàn đến trước cửa thư phòng của Cố Nguyên soái, thế nên trong lúc nhất thời, tôi cũng không tra xét rõ ràng.

Vua zombie lợi dụng lúc tôi sơ hở để ra đòn, đánh trúng vào lồng ngực, trước mắt tôi chợt tối sầm lại, lập tức ngã xuống mà không kịp ấn vào nút báo động.

May mắn là tôi vẫn chưa chết.

Chút ý thức còn sót lại khiến tôi mơ màng tỉnh dậy, mở hé mắt ra, chỉ thấy trước mặt là cô gái bán thú cả người đầm đìa máu đang gắng sức đánh lại vua zombie. Còn Nguyên soái...

Nguyên soái! Ngài ấy đang nằm trên xô pha, hai mắt nhắm nghiền, không biết còn sống hay đã chết.

Cả người tôi run lên lẩy bẩy, không thể như thế được! Không thể! Kể cả là vua zombie hùng mạnh cũng không thể trong một khoảng thời gian ngắn như vậy lại có thể khiến Cố Nguyên soái đứng bên bờ vực thẳm của cái chết.

Sau khi kết nối các sự việc lại với nhau, tôi liền hiểu ra. Chưa bao giờ tôi thấy hận Hứa Mộ Triều như lúc này, cho dù trước mắt tôi, cô ấy vì cứu Nguyên soái mà đang bị vua zombie bóp chặt trong lòng bàn tay, thở thoi thóp.

Tôi muốn xông ra để bảo vệ Cố Nguyên soái, thế nhưng lí trí lại mách bảo tôi rằng hãy cứ yên lặng theo dõi. Nếu như Hứa Mộ Triều bị giết chết, tôi sẽ là người cuối cùng ngã xuống để bảo vệ Nguyên soái. Chắc hẳn lúc đó, cảnh vệ cũng kịp tới rồi!

Tôi chỉ biết gồng mình nín nhịn, nằm yên không nhúc nhích.

thế nhưng thật không ngờ, suy nghĩ này của tôi lại trở thành nỗi hối hận lớn nhất đời, không cách nào cứu vãn nổi.

Cố Nguyên soái đang hôn mê chợt đứng bật dậy, tôi suýt chút nữa đã khóc òa lên. Nguyên soái yêu Hứa Mộ Triều đến mức đó sao? Yêu đến mức không cả màng đến tính mạng của mình?

Vua zombie cuối cùng cũng chạy thoát. Nguyên soái ngã xuống đất, trước khi ngã, Hứa Mộ

Triều vẫn đang nằm trong lòng ngài ấy.

Hàng loạt tiếng bước chân rầm rập vang lên. Tôi nghĩ tôi đã biết mình phải làm những gì.

Từ rất lâu trước đây, tôi đã quyết định, cả đời này cứ an phận làm người hầu cho Nguyên soái.

Cũng từ rất lâu trước đây, tôi đã sớm quên đi mộng tưởng làm một người tai to mặt lớn trong giới chính trị của đế đô.

Tôi đã sớm quên đi những oán hận và niềm yêu thích của riêng mình, cũng quên đi cả tên họ của mình.

Tôi chỉ là người hầu của Nguyên soái, dưới một người mà trên vạn người.

Chỉ tiếc là, cho đến phút cuối cùng, tôi cũng không được tận mắt chứng kiến ngày Nguyên soái thống nhất đại lục, mang hòa bình đến cho nhân loại...

Ngoại truyện 4: Trái tim bị đánh mất

Ngày mùng Bảy tháng Ba. Đã qua hai ngày kể từ ngày zombie và người hành tinh Tanai hợp lực tác chiến giành được thắng lợi lớn.

Trong quán rượu nhỏ của thành phố mang tên Hi Vọng, đám zombie sôi nổi thảo luận về tình hình chiến đấu ở tiền tuyến. Tuy người hành tinh Khắc Hi có cùng chung nguồn gốc sunfua với người thuộc hành tinh Tanai nhưng họ lại mang bản tính hiếu chiến, không hề hiền lành giống như những người Tanai yêu thích nghệ thuật. Chỉ dựa vào việc bọn họ lần theo dấu vết truy sát người Tanai – kẻ thù không đội trời chung hàng trăm năm qua, còn phái quân tiên phong đuổi theo đến tận trái đất để tuyến chiến, cũng đủ biết bọn họ thích chiến tranh đến mức nào. Thế nhưng dưới sự chỉ huy tài tình của vua zombie, liên quân zombie – Tanai đã toàn thắng.

Mọi người còn rỉ tai nhau tin đồn về trưởng công chúa Như Ý của hành tinh Tanai – một mỹ nhân tuyệt sắc nổi tiếng toàn vũ trụ – đã đem lòng yêu thương vua zombie. Nghe đồn, trong

buổi yến tiệc mừng chiến thắng hôm ấy, quốc vương Tanai đã ngỏ lời muốn gả công chúa Như Ý cho vua zombie, thế nhưng kết quả ra sao thì lại không một ai hay biết.

Đám zombie càng lúc càng bàn luận sôi nổi, lúc này chủ đề đã chuyển sang người anh hùng quên cả thân mình, kiên trung xông ra trận, đánh tan quân xâm lược – nữ quân nhân zombie xinh đẹp Mặc Quân – sắp đến thành phố Hi Vọng để nhậm chức tướng quân.

©STENT: http://www.luv-ebook.com

Nghe đồn, sau khi cô biến thân, trên làn da trắng nõn như tuyết đầu mùa, những hoa văn hình bướm chỉ hiện lên lờ mờ như nước chảy. Đôi mắt cô như hai viên đá quý màu xanh biếc, sáng ngời rực rỡ, chỉ cần một cái liếc mắt của cô đã đủ khiến cho tất thảy mọi người nhìn vào đều phải mê đắm. Dáng người cô nhỏ nhắn là vậy nhưng hành động lại nhanh như một cơn gió. Cô trầm mặc ít nói nhưng dụng binh lại vô cùng tàn nhẫn, hung hiểm. Trong trận chiến vừa rồi, thủ lĩnh quân xâm lược của hành tính Khắc Hi đã bị chính tay cô giết chết chỉ bằng một quả đạn pháo năng lượng.

Có không ít zombie từ các thị trấn lân cận chạy tới thành phố Hi Vọng, cũng chỉ vì muốn được tận mắt nhìn thấy người đẹp zombie kiên trung bất khuất này.

“Đến rồi, đến rồi!” Có người hưng phấn hô lên.

“Woa woa woa!” Tat thảy zombie trong quán rượu đều ló đầu, dõi ánh mắt tò mò nhìn ra phía đường lớn. Quả nhiên chỉ một lát sau, bọn họ đã nhìn thấy một chiếc xe bọc thép màu đen đang chạy thẳng trên con đường cái trung tâm, hướng về phía dinh thự của đội quân zombie.

Tấm kính hợp kim chống đạn màu đen dễ dàng ngăn cản tầm mắt của mấy vạn người ở bên đường, thế nên không một ai có thể nhìn thấy dung nhan của Tướng quân Mặc Quân. Có người cuồng nhiệt quá đà, thấy chiếc xe đó vừa trờ tới liền lớn tiếng hô vang: “Mặc Quân Tướng quân!”

Tình cảm mãnh liệt dành cho nữ Tướng quân xinh đẹp từ lâu đã nhen nhóm trong lòng người dân lúc này bỗng nhiên bùng nổ, rồi nhanh chóng lan tỏa ra xung quanh. “Mặc Quân! Mặc Quân!” Có vô số người hô vang tên cô, chỉ hi vọng được nhìn thấy cô trong chốc lát. Thế nhưng chiếc xe đen như mực kia vẫn chạy băng băng trên đường, tiến thẳng vào dinh thự của zombie, vị Tướng quân Mặc Quân kia cũng không hề lộ diện.

Cho đến khi đám người cuồng nhiệt kia bị bỏ lại ở phía sau, không còn nghe thấy tiếng hô hoán của họ nữa, vị sĩ quan phụ tá ngồi ở vị trí phụ lái hơi do dự một lát rồi quay xuống, hỏi

vị quan lớn phía sau: "Tướng quân, dân chúng kính yêu ngài như vậy, ngài có thể... tỏ ra thân thiện với bọn họ hơn không? Chẳng hạn như thăm hỏi bọn họ vài câu cũng được!"

Dưới vành mũ lính màu đen tuyền là một khuôn mặt trong sáng còn hơn cả ánh trăng, xinh đẹp còn hơn cả hoa tươi. Hàng mi cong dài khiến đôi mắt càng trở nên sắc sảo, đôi môi đỏ tươi nổi bật trên làn da trắng mịn. Nếu dân chúng mà được nhìn thấy dung nhan kiều diễm của cô, ắt hẳn sẽ điên cuồng vì ngưỡng mộ mất.

"Thật là nhàm chán!" Cô thản nhiên nói. "Bản tướng không rảnh làm mấy chuyện vớ vẩn đó."

Viên sĩ quan phụ tá có chút bất đắc dĩ nhìn vẻ mặt lạnh lùng của nữ Tướng quân, trong lòng không khỏi than thở, vị Tướng quân này đúng là chỉ thích làm theo ý mình, không suy nghĩ thấu đáo gì cả.

Ngài Tư lệnh được công nhận là vua zombie, thế nhưng bản thân ngài ấy cũng không tự cho mình là vua. Dinh thự của ngài vẫn chỉ được gọi là phủ tư lệnh chứ không phải là cung vua. Đêm nay, phủ của Tư lệnh Thẩm náo nhiệt hơn thường ngày.

Một vị trung tướng, hai vị thiếu tướng và ba vị đại tá cùng lúc được nhận huân chương. Đây có thể coi là sự việc trọng đại nhất của giới quân nhân trong cuộc hành trình suốt mười năm qua. Các nam nhân zombie hiện hình người anh tuấn bất phàm cầm ly rượu trên tay đi qua đi lại giao lưu với mọi người, các thiếu nữ zombie xinh tươi như hoa như ngọc đứng giữa vũ đài, nhảy múa với kĩ thuật điêu luyện đến bức người. Đám zombie lâu la xung quanh nhìn chằm chằm vào bộ ngực nóng bỏng và cặp đùi trắng như tuyết của các thiếu nữ bằng ánh mắt rực lửa, xuân tình phơi phới.

Nhiều năm qua, zombie đã quen với việc sống cuộc sống của con người. Bọn họ không còn ăn tươi nuốt sống, cũng không còn hãm hiếp, giết người nữa. Ngoại trừ trên chiến trường, mặc dù không biến sang hình dáng của zombie, thế nhưng tính cách thuộc dòng máu zombie vẫn luôn chảy trong huyết mạch, họ sẵn sàng giết kẻ địch bằng những ngón đòn tàn nhẫn nhất.

Khi Tướng quân Mặc Quân – người anh hùng trên chiến trường Tây Bắc – vừa mới bước vào đại sảnh, mọi ánh mắt của sinh vật giống đực có mặt trong bữa tiệc đều như dại cả đi. Ngay sau đó, bọn họ trở nên hưng phấn tột độ, ánh mắt từ đó cũng trở nên mãnh liệt hơn, nhìn chằm chằm vào những đường cong tuyệt mĩ sau lớp quân phục màu đen bó sát một cách đầy hứng thú.

Mặc Quân hiển nhiên đã quen với những ánh mắt chăm chú như thế nên cô rất thản nhiên, giữ nguyên điệu bộ trang nghiêm của một quân nhân, bình thản nhìn thẳng, trái ngược hoàn toàn với khung cảnh xung quanh. Cô hờ hững liếc mắt nhìn ngài Tư lệnh cũng đang nhìn cô chăm chú, sau đó thản nhiên ngồi xuống vị trí ngay bên dưới anh ta. Ước chừng cô vẫn có phần kính trọng ngài Tư lệnh này nên khi bốn mắt giao nhau, khóe miệng cô chợt nhếch lên, để lộ một nụ cười mỉm đủ khiến tất thảy chúng sinh đều điên đảo thần hồn.

Nụ cười này quả nhiên đã khiến tinh thần tất cả mọi người có mặt trong phòng tiệc thầm chấn động. Vậy nhưng chỉ có riêng ngài Tư lệnh lại tựa hồ không thèm quan tâm, lạnh lùng dời ánh mắt đi nơi khác.

Lúc yến tiệc kết thúc, có không ít người vẫn không chịu rời đi mà cố ý nán lại. Ánh mắt của bọn họ không ngừng đảo quanh người Mặc Quân, chỉ cần tưởng tượng ở bên dưới lớp quân phục kia là một thân hình mềm mại, kiều diễm thôi là bọn họ đã phun trào máu nóng rồi. Thế nhưng Mặc Quân tựa hồ không hề quan tâm tới những ánh mắt thô tục ấy, vẫn thản nhiên ngồi uống rượu, như thể chẳng có chuyện gì xảy ra.

“Tướng quân, Tư lệnh mời ngài vào phòng trong, thắp đèn nói chuyện thâu đêm.” Một tên cảnh vệ của Tư lệnh đi tới, tỏ vẻ cung kính nói với cô.

Vẻ mặt của đám sĩ quan đang đứng lố nhố ở đó nhất thời trở nên đông cứng. Chẳng lẽ ngài Tư lệnh cũng nhìn trúng cô rồi sao? Ngài Tư lệnh đã cô độc bao năm qua cuối cùng cũng không chịu được nữa, cần có một cô gái ở bên mình rồi sao?

Sự thực này quả thật khiến người ta có chút ủ rũ. Nếu Tư lệnh đã nhìn trúng cô ấy thì có thể tranh đua gì được nữa đây?

Hơn nữa, làm gì có cô gái nào đủ bản lĩnh ngăn cản được sức hấp dẫn của Tư lệnh chứ?

Quả nhiên, Tướng quân Mặc Quân đồng ý ngay lập tức.

Cô nhanh chóng đứng lên, nở một nụ cười như hoa sen nở rộ, hết sức xinh đẹp và quyến rũ. Cô đội lại mũ, thướt tha đi theo viên cảnh vệ, cuối cùng mất hút nơi cuối góc hành lang.

Cảnh vệ dẫn cô đến một căn phòng, đó là phòng Tư lệnh dùng để họp bàn những bí mật quân sự với các thân tín. Có thể nhận thấy, cách bài trí trong căn phòng này khá đơn giản, ngoài bàn và ghế ra thì gần như không còn gì khác. Đèn điện cũng được bật hết lên khiến cả phòng sáng trưng như ban ngày. Mặc Quân thong thả bước vào với vẻ đắc ý, liền nhìn thấy

ngài Tư lệnh đang đứng dưới ánh đèn, điển trai mà trầm lặng, nhìn cô bằng ánh mắt bức người.

Mặc Quân nhìn gương mặt tuấn tú mà tang thương trăm năm không đổi của anh ta, chỉ có cảm giác trái tim mình như một mặt hồ phẳng lặng, vì anh ta mà gợn sóng lăn tăn.

"Mặc Quân?" Ngài Tư lệnh đánh giá cô gái xinh đẹp nổi tiếng toàn quân này một hồi rồi mặt không đổi sắc, nói: "Ngồi đi!"

"Cảm ơn ngài." Mặc Quân ngồi xuống một góc xô pha, nhìn Tư lệnh chậm rãi đi tới, ngồi xuống vị trí đối diện.

Đột nhiên cô lại thấy ngài Tư lệnh chợt nở nụ cười.

Đã từng có người hình dung nụ cười của Mặc Quân đẹp nghiêng nước nghiêng thành, thế nhưng lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười này của ngài Tư lệnh, hơi thở của Mặc Quân như thể muốn ngừng lại.

Trên đời này thực sự tồn tại một người mà chỉ bằng một nụ cười mỉm đã khiến Mặc Quân cô cảm thấy sống trên đời thật không uổng phí sao?

"Tướng quân trở thành zombie từ khi nào?" Thẩm Mặc Sơ nở một nụ cười tươi, rất đẹp nhưng cũng thật nguy hiểm.

Mặc Quân bình tĩnh trả lời: "Hai năm trước."

Thẩm Mặc Sơ nhìn cô chằm chằm rồi nói: "Không ngờ dưới trướng tôi lại có một nhân tài ẩn dật như vậy."

Mặc Quân cười khẽ. "Ngài quá khen rồi!"

Thẩm Mặc Sơ nhấp một ngụm trà nóng, sau đó thờ ơ hỏi: "Vậy sao? Thế tại sao năm đó cô lại một thân một mình lẻn vào biên giới, ngụy trang thành zombie rồi còn bán mạng cho chủng tộc chúng tôi nữa?"

Bầu không khí bỗng chốc trở nên căng thẳng khi vua zombie cất lời chất vấn. Mặc Quân ngẩng đầu, nở một nụ cười rạng rỡ động lòng người. "Tư lệnh, ngài đang nói gì vậy, Mặc

Quân nghe không hiểu?”

Trong khoảnh khắc đó, gương mặt tươi tắn của cô đã khiến trái tim vua zombie đập lỗi nhịp. Thế nhưng anh ta hiểu rõ, sự ngẩn ngơ trong khoảnh khắc đó không phải vì vẻ đẹp của cô.

Vậy thì là vì cái gì? Anh ta nhất thời không thể nghĩ ra được.

Chỉ là ngay một giây sau đó, Tướng quân Mặc Quân dù có mạnh mẽ hơn nữa thì cũng khó có thể địch lại thân thủ nhanh như vũ bão của vua zombie. Một bóng đen chợt nhào tới, Mặc Quân lập tức cảm thấy cổ mình bị ai đó bóp nghẹt, cả cơ thể chợt bay lên không trung, việc hít thở trở nên khó khăn, cô há miệng ra nhưng lại không kêu được tiếng nào.

Còn vua zombie, khi nắm lấy cần cổ tinh tế mềm mại của cô thì lại có chút thương hoa tiếc ngọc, không đành lòng, vội nói: “Nói đi, cô làm vậy là có mục đích gì?”

“Tư lệnh, ngài hiểu lầm rồi...”

“Đây là cơ hội cuối cùng của cô đấy.” Bàn tay anh ta chợt bóp mạnh hơn.

Mặc Quân không thể thở nổi, mặt bắt đầu đỏ rần lên. Thế nhưng vẻ nguy hiểm, tàn nhẫn của Thẩm Mặc Sơ lại không hề khiến cô cảm thấy hoảng sợ. Cô chỉ nhíu mày nhìn anh ta, chậm rãi nói trong hơi thở đứt quãng: “Còn không phải vì anh sao?”

Vừa mới dứt lời, trong lòng Mặc Quân như buông được một tảng đá lớn đang đè nặng. Cô chợt cảm thấy mừng rỡ, những lời mà cô ấp ủ bao nhiêu năm nay rốt cuộc cũng có một ngày nói ra được.

Vua zombie lẳng lặng nhìn cô chăm chú.

“Tôi thích anh, vua zombie.” Mặc Quân thở dài một hơi, ngọn đèn soi tỏ nét bi thương trên khuôn mặt diễm lệ của cô. “Từ khi tôi bắt đầu hiểu chuyện, tôi đã thích anh rồi.”

Anh không biết tôi thích anh nhiều đến mức nào đâu, vua zombie.

Lời thổ lộ đột ngột này khiến vua zombie vốn đang vô cùng giận dữ bỗng nhiên trở nên trầm mặc. Bàn tay anh ta đủ sức để bóp nát cổ họng kẻ địch, thế nhưng những lời cô nói lại

khiến anh ta nhất thời không thể phân biệt được thật giả.

Từng có không ít phụ nữ chủ động theo đuổi anh ta mà không cần biết anh ta là zombie hay con người, họ chỉ cần được ở bên anh ta thôi, thế nhưng anh ta lại chưa từng quan tâm tới bất cứ ai. Kể cả cô công chúa Tanai kia, mấy ngày trước có thổ lộ với anh ta nhưng anh ta chỉ lịch sự từ chối. Còn cô gái này, đã xinh đẹp hơn cả công chúa Như Ý, lại còn là đại tướng dưới trướng anh ta nữa.

"Mặc kệ mục đích của cô là gì." Ngài Tư lệnh bỗng nhiên buông tay, vứt cô lên xô pha. "Ngày mai cô hãy rời khỏi lãnh địa của zombie, tôi sẽ không truy cứu nữa."

"Tôi không đi đâu hết." Sắc mặt cô trầm hẳn xuống, sau đó, cô thoải mái tựa lưng vào thành xô pha, nói tiếp: "Ngài Tư lệnh, trong quân luật của ngài đâu có điều luật nào quy định loài người không thể tòng quân cho zombie, hơn nữa cũng chẳng có luật lệ nào quy định tướng quân thì không được yêu tư lệnh. Tôi có nhiều chiến công hiển hách, cho dù anh là tư lệnh thì cũng không thể đuổi tôi đi một cách vô lí như vậy được."

Thẩm Mặc Sơ nhìn vẻ cố chấp trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Mặc Quân, trong đầu đột nhiên nảy lên ý nghĩ, chẳng lẽ một cô gái loài người sẵn sàng lẻn vào lãnh địa của zombie, đối mặt với sự sống chết chỉ bởi vì thích một người đàn ông zombie thôi sao? Mà một khi đã thích ai đó, thực sự có thể dễ dàng đặt chữ "yêu" này bên cửa miệng như vậy sao?

Không. Anh ta thực sự không tin.

Mà thực ra, nói không tin cũng không đúng lắm, chính xác là anh ta không hề quan tâm.

"Tôi sẽ phái người theo sát cô." Ánh mắt vua zombie đột nhiên trở nên sắc bén. "Mặc kệ cô có mục đích gì, chỉ cần làm tổn hại đến lợi ích của tộc tôi, tôi sẽ giết không tha."

Đáp lại lời anh ta là một nụ cười còn rạng rỡ hơn cả cảnh xuân của một Mạc Quân trước giờ vẫn luôn lạnh lùng, giết người không gớm tay. "Yên tâm đi, tôi cũng không nỡ làm vậy đâu."

Sao tôi nỡ làm tổn thương tới người trong tộc anh được chứ, điều tôi sợ nhất chính là làm anh đau lòng.

Cũng không biết Thẩm Mặc Sơ có hiểu được những lời cô nói hay không mà anh ta chỉ hờ hững để cô rời đi.

Tòng quân đã hơn hai năm nay, kết quả của cuộc nói chuyện thân mật duy nhất từ trước đến giờ với vua zombie lại khiến Mặc Quân cảm thấy có chút buồn khổ. Trời sinh cô tính tình kiêu ngạo, thích làm theo ý mình, cũng không cần bất cứ ai ưu ái hay ái mộ. Cô vẫn luôn cho rằng bản thân lập được nhiều chiến công, tài mạo song toàn, khi đứng trước mặt vua zombie, ít nhiều cũng sẽ khiến anh ta rung động. Thế nhưng trên thực tế, biểu hiện của anh ta lại lạnh lùng như vậy, thậm chí còn nhẫn tâm uy hiếp cô.

Hơn nữa, sau lần đến phủ tư lệnh nhận huân chương đó, anh ta không hề cho gọi cô tới nữa. Mối liên hệ duy nhất giữa anh ta và cô chỉ là cái tên zombie anh ta cài vào đơn vị của cô để nằm vùng, theo dõi động tĩnh của cô. Cô có thể dễ dàng nhận ra tên nằm vùng đó, chỉ có anh ta là không hề biết mình đã bị bại lộ.

Vì vậy, cô vẫn ở lại tiền tuyến, dốc sức làm việc cho anh ta. Mà nội dung mật báo của kẻ nằm vùng gửi đến cho Tư lệnh càng lúc càng phong phú và "đặc sắc".

Ngày mùng Mười tháng Tư, Tướng quân dẫn binh tiêu diệt hai nghìn quân Khắc Hi đào ngũ, bên ta tổn thất bốn trăm quân, Thiếu tướng trấn an toàn quân, đạt được hiệu quả tốt đẹp.

Ngày Mười hai tháng Năm, Tướng quân đóng quân ở núi Côn Lôn luyện binh, không có gì khác thường.

Ngày Mười tám tháng Năm, Tướng quân tự tay vẽ bức họa của Tư lệnh, trông rất sống động, sau đó ôm bức họa chìm vào giấc ngủ.

Ngày mùng Ba tháng Sáu, Tướng quân nhận lệnh đi đóng quân nơi biên giới loài người, tự tay giết chết mười tên lính đào ngũ, sau đó giao thủ cấp lại cho lính biên phòng của loài người. Phía loài người giữ thái độ im lặng.

Ngày mùng Bốn tháng Sáu, Tướng quân tâm sự với thuộc hạ về tình yêu của cô ấy với ngài, sau đó uống rượu say.

Ngày mùng Tám tháng Sáu, Tướng quân muốn đến thăm Tư lệnh, lại bị thuộc hạ thuyết phục. Xin chỉ thị của ngài, có nên để cô ấy đến phủ tư lệnh không?

Ngài Tư lệnh, ngày Mười tám tháng Sáu, Tướng quân lại lần nữa tâm sự với thuộc hạ về tình yêu của cô ấy đối với ngài. Thuộc hạ cũng cảm động lây, Tướng quân tuổi còn trẻ,

lại hăng hái chiến đấu, cô ấy sẵn sàng kết bạn với những zombie như chúng tôi chỉ vì mang lòng ái mộ Tư lệnh. Ngài Tư lệnh, xin đừng phụ lòng của Tướng quân. Cô ấy khác những người phụ nữ bình thường khác, cô ấy là một cô gái tốt, hơn nữa còn có sức mạnh và mưu trí hơn người. Có cô ấy hiệp trợ, ngài Tư lệnh muốn xưng bá đại lục cũng không còn là việc quá khó.

Sau nhiều bức mật báo chẳng có chút tin tức đáng chú ý nào, vua zombie cuối cùng cũng quyết định bỏ hẳn nhiệm vụ nằm vùng của anh chàng zombie kia đi. *Nhiệm vụ của cậu đến đây là kết thúc, chuyên tâm làm tốt công việc của mình và trung thành với Tướng quân đi.*

Khi nhìn thấy bức mật thư này, Tướng quân Mặc Quân cũng không tỏ ra bất ngờ, chỉ thở dài, quay đầu nói với anh chàng zombie nằm vùng vừa mới thú nhận thân phận và tuyên thệ trung thành kia: "Xem ra anh ấy thực sự không thích tôi."

Chỉ khi không thích mới có thể thờ ơ đến thế.

Anh chàng zombie nằm vùng kia nhìn sắc mặt Tướng quân có chút ảm đạm thì buông tiếng thở dài, nói: "Sẽ thích, Tướng quân à. Sẽ có một ngày, ngài Tư lệnh cảm nhận được tâm ý của cô thôi."

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó mà đã một năm. Trong mắt toàn quân zombie, vị Tướng quân Mặc Quân thống lĩnh hơn ba vạn đại quân vẫn là một cô gái xinh đẹp tuyệt trần và lạnh lùng tuyệt đối. Có đến hai gã tướng quân zombie theo đuổi cô nhưng đều bị cô nhẫn tâm từ chối. Nghe đồn tâm tư của cô đã dồn hết cho ngài Tư lệnh, nhưng lại bị ngài Tư lệnh thẳng thừng cự tuyệt. Cũng phải thôi, có ai không muốn được yêu vua zombie kia chứ?

Thế nhưng, ai cũng biết trái tim vua zombie đã chết từ nhiều năm trước rồi. Rất nhiều binh sĩ zombie rỉ tai nhau truyền kì bất hủ kia, nghe nói vua zombie và cô gái bán thú kia đã có một mối tình vô cùng bi thương.

Giữa những lời đồn thiếu xác thực, Tướng quân Mặc Quân vẫn làm theo ý mình, dụng binh tàn nhẫn, giết người không gớm tay. Những người hành tinh Khắc Hi tạo phản đều bị cô quét sạch, hơn một vạn đại quân chết thảm dưới bàn tay cô, Quốc vương Tanai luôn miệng tán thưởng cô tài mạo song toàn. Vậy nhưng cô ngày càng trở nên lạnh lùng, tàn nhẫn, tựa hồ chỉ say mê quân sự mà không để bất cứ thứ gì khác vào trong mắt.

Sau khi chiến tranh kết thúc, chủng tộc zombie nghênh đón hòa bình. Lần thứ hai Mặc Quân nhìn thấy vua zombie là khi các sĩ quan cấp cao nhận được lệnh triệu tập về phủ tư lệnh để

báo cáo công tác, đồng thời luân phiên đóng quân tại thành phố Hi Vọng để luyện binh.

Sau nhiều năm chinh chiến, đã đến lúc phải gây dựng một đế chế zombie hùng mạnh. Hầu hết zombie đều đã khôi phục tính người, mọi nền giáo dục, kinh tế, khoa học kĩ thuật, nông nghiệp... cũng phải được củng cố và xây dựng lại. Có lẽ trải qua hơn một trăm năm, hệ gene của người cận tinh đã dần thích ứng với trái đất, zombie không còn bất tử nữa mà cũng từ từ già đi. Tuy rằng không lão hóa nhanh như loài người nhưng ít ra cũng sẽ có lúc được cảm nhận cái chết. Bên cạnh đó, phụ nữ zombie cũng có thể mang thai, chỉ có điều hơi khó khăn một chút. Mười năm trôi qua, trong số bốn mươi vạn zombie, thống kê có năm nghìn trẻ sơ sinh zombie ra đời. Trẻ sơ sinh zombie có làn da xám và mắt màu xanh lục, ngoài ra không có đặc điểm nào khác so với trẻ em loài người. Chủng tộc zombie đã thực sự được công nhận là một chủng tộc mới của trái đất, từ nay về sau bắt đầu phát triển nền hưng thịnh của riêng mình.

Tại hội nghị quân sự và chính trị, Thượng tướng Mặc Quân từ trước đến nay vẫn luôn trầm mặc ít nói, hôm nay bỗng nhiên lại lên tiếng thẳng thừng từ chối đảm nhiệm chức vụ hiệu trưởng trường Đại học Quân sự, bên cạnh đó còn bày tỏ mong muốn được đảm nhiệm chức vụ bộ trưởng Bộ Khoa học kĩ thuật và công nghệ khiến vô số người kinh ngạc đến độ không thốt nên lời. Vua zombie nhìn thẳng vào ánh mắt trong veo mà rực lửa của cô, trầm mặc không nói.

Có điều, nửa năm sau, kĩ thuật trồng trọt bằng máy móc lần đầu tiên được đưa vào công việc sản xuất. Một nhóm người máy tự động đầu tiên được đưa vào thay thế binh lính zombie làm nhiệm vụ canh gác. Vệ tinh tuần tra đầu tiên cũng được phóng lên bầu trời...

Hai giới quân sự và chính trị của chủng tộc zombie sau giây phút trầm lặng ngắn ngủi đã không hẹn mà cùng nêu ý kiến với ngài Tư lệnh, người thì dùng văn bản, người thì nói miệng nội dung hầu hết đều có mấy chữ giống nhau:

“Ngài Tư lệnh, xin ngài hãy lấy Tướng quân Mặc Quân làm vợ đi.”

Cô đâu chỉ là một vị anh hùng dân tộc, cô còn là một thiên tài đích thực, là một kho báu của nước nhà. Không một ai biết cô học mấy thứ này từ đâu, nhưng đây hầu hết đều là những thứ mà chủng tộc zombie cần nhất.

Chưa đầy nửa năm sau, người chủ động kiêm nhiệm chức vụ bộ trưởng Bộ Nông nghiệp – Tướng quân Mặc Quân – đã lớn tiếng tuyên bố, nguồn lương thực quốc gia cuối cùng cũng thoát khỏi tình trạng thiếu thốn. Đến mùa thu hoạch, zombie cả nước gần như sục sôi khí thế. Ai cũng mong chờ một vụ mùa bội thu.

Cưới cô ấy đi, vua zombie! Cô ấy thậm chí... còn hoàn hảo hơn cả ngài. Biết tìm đâu ra một người con gái tốt như cô ấy chứ?

Thế nhưng vua zombie chỉ xem những dòng tin tức về Mặc Quân bằng một thái độ lạnh nhạt. Dù nghe hết thuộc hạ này đến thuộc hạ khác kích động góp lời, anh ta vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh, thản nhiên, tựa như một mặt nước hồ, không hề dao động.

Cuối cùng, chỉ đến khi các cuộc biểu tình của dân chúng zombie liên tiếp bùng nổ, muốn Mặc Quân được gả vào phủ tư lệnh, Thẩm Mặc Sơ mới nhìn vào màn hình giám sát đang chiếu cảnh cả một biển người đông nghịt kích động biểu tình mà thở dài.

"Gọi Mặc Quân tới đây gặp tôi." Anh ta nói với cảnh vệ bằng thái độ nhàn nhạt. Viên cảnh vệ vốn luôn trung thành với Tư lệnh, nghe thấy vậy thì lộ vẻ vui mừng.

Mười phút sau, vua zombie liền nhìn thấy Mặc Quân trong bộ quân phục nghiêm túc xuất hiện trong tầm mắt. Nếu không phải vì dung mạo của cô gái đó quá xuất sắc, ánh mắt quá sáng ngời thì có lẽ đã khiến vua zombie hoàn toàn nhầm cô với một người con gái khác vốn đã bị chôn sâu tận đáy lòng.

"Ngài Tư lệnh." Người mở miệng trước lại là Mặc Quân. "Ngài không cần vì ý dân mà ép bản thân mình phải yêu tôi." Cô thản nhiên ngồi xuống xô pha trước mặt anh ta. "Tôi không hề kích động bọn họ gây áp lực cho anh, thứ tôi muốn là tình cảm thật lòng chứ không phải thứ tình cảm có được từ sự cảm kích. Cho dù anh không đồng ý cưới tôi thì tôi vẫn sẽ làm những việc có lợi cho nước nhà, bởi vì tôi tình nguyện."

Đó đúng là một sự tình nguyện mà ngàn vàng cũng khó mua nổi. Cái cô quan tâm cũng không phải là sự cảm kích của bốn mươi vạn dân zombie kia.

Vua zombie đương nhiên biết không phải do cô kích động dân chúng. Những gì cô cống hiến cho chủng tộc zombie, không cần cô phải nói tiếng nào cũng đã chinh phục được trái tim của toàn dân zombie. Mà một người ngay thẳng, lạnh lùng, luôn thích làm theo ý mình như cô sao có thể kích động đám người kia được chứ? Anh ta hờ hững gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu ý của cô, sau đó ấn một nút trên thiết bị truyền tin.

Giữa không trung hiện lên một hình ảnh ba chiều. Người hiện lên trong hình ảnh đó cũng có dung mạo hết sức động lòng người. Thẩm Mặc Sơ hơi liếc mắt sang, thấy Tướng quân Mặc Quân từ trước đến nay vốn luôn mạnh mẽ không ai bì kịp bỗng có vẻ đứng ngồi không yên.

Người ở màn hình bên kia có ánh mắt vô cùng sắc bén và vẻ mặt lạnh lùng như băng, chỉ là qua năm tháng, dung mạo trước đây vốn như ánh trăng rằm giờ đã có thêm vài phần dãi dầu sương gió.

Người đó chỉ liếc sang vua zombie bằng ánh mắt hờ hững, sau đó nhìn về phía Tướng quân Mặc Quân đang cúi gằm mặt, không hề tỏ ra bất ngờ, trái lại hết sức bình tĩnh và trầm lặng.

Vua zombie thản nhiên nói: "Con gái của anh đấy, tự đến đón cô ấy về đi. Những việc mà cô ấy đã làm cho chúng tôi, tôi sẽ dùng lương thực và vũ khí để đổi lại."

"Tôi không trở về đâu." Mặc Quân nhìn chằm chằm vào vua zombie. "Anh có quyền gì mà bắt tôi trở về chứ?"

Thẩm Mặc Sơ căn bản không để ý tới những lời cô nói, quay sang nói với người đàn ông trên màn hình: "Không ngờ hai người lại có thể yên tâm ném con gái mình vào lãnh địa zombie như vậy."

"Thẩm Mặc Sơ!" Mặc Quân đặt mạnh li trà xuống bàn, đứng bật dậy, hét lên. "Tôi đang nói chuyện với anh đấy, việc này chẳng liên quan gì đến họ cả."

Tại đầu bên kia của thiết bị truyền tin, Cố Triệt cuối cùng cũng nhíu mày, nói với giọng không hề giống với một người cha đang quan tâm tới đứa con gái nhỏ, mà mang theo vẻ khinh bỉ, hung hăng dọa người.

Cố Triệt nhìn Mặc Quân, hết kiên nhẫn, nói: "Cố Mặc Quân, bốn năm rồi, vậy mà con vẫn chưa có chút tiến bộ nào sao?"

Thẩm Mặc Sơ nghe thấy vậy thì vô cùng bất ngờ, nhìn chằm chằm vào hình ảnh Cố Triệt ở trên màn hình, anh ta cho rằng với tính cách vốn có của Cố Triệt, nếu biết con gái yêu của mình đang ở trong quân đoàn zombie, chắc hẳn sẽ rất tức giận. Thế nhưng Cố Triệt lại nói...

Quả nhiên, ở bên này, Mặc Quân có chút ủ rũ cúi đầu, dung nhan xinh đẹp có phần giống cha, khó giấu nổi vẻ cô đơn.

"Đúng vậy, cha à." Cô nhìn sang Thẩm Mặc Sơ, nói gằn từng từ. "Bây giờ con đã biết có một số việc không phải chỉ cần nỗ lực là đạt được."

Cha, có lẽ tính tình cố chấp, ngang ngạnh, muốn gì làm nấy bẩm sinh của Cố gia không có tác dụng đối với con. Con đã xa nhà nhiều năm như vậy, đã hết lòng vì người ta như vậy, thế nhưng không phải ai cũng có được sự may mắn giống như cha, rằng người mình yêu cũng yêu mình.

Con gái của cha, người con gái được nâng niu chiều chuộng nhất đại lục, cũng không thể may mắn được như cha.

©STENT

Cho dù con tập hợp được tất cả các ưu điểm của cả cha và mẹ, thế nhưng sắc đẹp và sức mạnh đủ để khiến toàn đại lục phải nghiêng mình này vẫn không thể khiến người đàn ông ấy bận tâm. Cho dù con đã ngày đêm cố gắng học hỏi trau dồi, trải qua những tháng ngày gian khổ chỉ với một mong muốn duy nhất là trở thành một người con gái xứng đôi với vua zombie, cho dù con bất chấp tất cả, từ bỏ thân phận con người, dùng thuốc ngụy trang, trở thành một zombie cả người đầy mùi máu tanh... nhưng tất thảy đều không đánh đổi được gì.

Anh ấy vẫn không dành cho con dù chỉ là một cái liếc mắt.

Con thích anh ấy đã nhiều năm như vậy, từ lúc con bắt đầu hiểu chuyện, từ lần đầu tiên đọc được bài báo có liên quan tới vua zombie, từ lần đầu tiên nhìn thấy ảnh chụp anh ấy mặc quân phục đứng trong vườn hoa của Cố phủ nở một nụ cười lặng lẽ, cô đơn, bắt đầu từ lúc đó, con đã biết mình yêu người đàn ông này mất rồi.

Chỉ là cách đây hai mươi năm, trái tim của anh ấy thực sự đã chết rồi. Dù con có làm gì, có cố gắng thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể làm ấm lại một trái tim đã bị đánh mất.

Ngoại truyện 5: Tôi vốn âm hiểm

Cố Khanh tựa người vào trước phi thuyền, thảnh thơi hút thuốc.

Tình hình năm 2012 phức tạp hơn nhiều so với dự tính, bầu không khí ô nhiễm không kém gì một trăm năm sau. Phi thuyền của anh vừa mới xuyên không về năm 2012 đã gặp phải một cơn bão từ[1], rơi xuống, vỡ tan.

[1] Bão từ hay còn gọi là bão địa từ trên trái đất là những thời kì mà kim la bàn dao động mạnh. Nguyên nhân

gây ra bão từ là do dòng hạt mang điện phóng ra từ các vụ bùng nổ trên mặt trời (gió mặt trời) tác dụng lên các đường cảm ứng từ của trái đất – Theo Wikipedia.

Chuyện này nói ra thì cũng có chút phiền toái. Ở thời đại này, anh vẫn có thể tạo ra một phi thuyền xuyên không khác, cũng may mà trên người vẫn còn năng lượng tinh thể nên phần động cơ không có vấn đề gì lắm, chỉ rắc rối ở chỗ không biết kiếm đâu ra nguyên vật liệu.

Cố Khanh ngẩng đầu nhìn bóng đêm sâu thẳm trong khu rừng rậm rạp, từ tọa độ này cho thấy, đây có thể là vùng ngoại ô của Bắc Kinh. Đúng lúc vùng Bắc bán cầu vào đông, tiết trời lạnh giá vô cùng, mọi thứ chìm trong vẻ tiêu điều, hoàn toàn không giống một thành phố lớn phồn vinh như trong lịch sử có nói.

Trước tiên phải tìm một chỗ qua đêm, ăn cho no bụng cái đã. Anh dập tắt điếu thuốc, đưa mắt nhìn xung quanh, chợt thấy phía đông tựa hồ có chút động tĩnh. Anh nhanh nhẹn rút súng lục, nắm chắc trong lòng bàn tay, lại dùng mảnh kim loại rơi ra từ thân phi thuyền đã hỏng làm lá chắn phòng ngự.

"Kì quái thật, rõ ràng mình nhìn thấy một tia sáng lóe lên ở đây mà." Một giọng nói trong trẻo vọng tới từ phía xa. Cố Khanh nhíu mày, nhớ tới lời mẹ dặn: *Trước khi đại dịch zombie bùng phát, thế giới vẫn còn hòa bình, mẹ sống đến năm hai mươi tuổi mà cũng chưa thấy ai là người xấu cả!* Vì thế, anh liền thu súng lại, ung dung chờ người đó đến gần.

Một bóng người thấp bé, nhanh nhẹn từ trong rừng cây bước ra. Người ấy khua đèn pin loạn lên, vừa nhìn điệu bộ đã biết là không phải dân chuyên nghiệp, nếu không đã có thể phát hiện ra anh từ khoảng cách rất xa rồi.

Mãi đến lúc người đó chỉ còn cách Cố Khanh tầm hai mươi mét, ánh sáng từ chiếc đèn pin mới chợt dừng lại giữa không trung.

Bởi vì lúc này, cô gái ấy đã nhìn thấy Cố Khanh, còn nhìn thấy cả một vật thể hình tròn khổng lồ vỡ toang hoác ở phía sau anh nữa.

Bạch An An liếm đôi môi khô khốc, lại liên tục xoa gương mặt đông cứng đến độ sắp vỡ ra tới nơi của mình.

Mặc dù đêm đông hết sức u ám, mọi thứ xung quanh tối đen như mực, thế nhưng tầm nhìn của cô lại không hề bị ảnh hưởng, vẫn có thể nhìn thấy người đàn ông như ảo mộng đứng đó một cách rõ ràng.

Anh mặc một bộ quần áo liền thân màu bạc, thoạt nhìn có vẻ rất hiện đại, lại giống như bộ đồ mặc trong các phòng nghiên cứu kĩ thuật công nghệ cao. Bên tay phải anh đang cầm một chiếc mũ bảo hiểm trong suốt có viền bạc. Dưới mái tóc ngắn màu đen, khuôn mặt đó quả thực... chậc chậc, điển trai, lãng tử hơn bất cứ gã đàn ông nào mà cô từng gặp.

Thời gian, địa điểm, con người... đều rõ nét như thế, trong đầu Bạch An An không khỏi nghĩ đến một đáp án vô cùng sinh động. Nhìn thẳng theo hướng ánh sáng phát ra từ chiếc đèn pin, cô nuốt nước miếng, lắp bắp mãi mới thốt được nên lời: "Anh... anh là người ngoài hành tinh hả?"

"..." Cố Khanh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng lên vì lạnh của cô gái trước mặt, chợt thấy trong đôi mắt to tròn, sáng lấp lánh ấy vừa có vẻ căng thẳng vừa có vẻ hưng phấn tột cùng, những cô gái năm 2012 đều mơ mộng như vậy sao? Anh chợt nhớ tới những ghi chép kinh tởm về lũ người cận tinh cùng hình dáng nguyên thủy của đám thú bay thuộc không gian sunfua, trong lòng cảm thấy có chút khó chịu. Anh có điểm nào giống với người ngoài hành tinh chứ?

Có điều... rơi vào giữa vùng rừng núi hoang vu thế này mà lại có thể gặp được con người ở đây, thật tốt quá!

Anh gật đầu, nói: "Đúng vậy, tôi là người hành tinh khác tới địa cầu. Nếu cô ngoan ngoãn nguyện thề làm nô lệ cho tôi thì tôi sẽ tha không lấy mạng cô, bằng không, tôi sẽ..." Trong nháy mắt anh đã tiến sát về phía cô, bàn tay lạnh lẽo nắm lây cần cổ mảnh khảnh của cô. "Giết cô!"

Trong tiếng thét kinh hoàng chói tai của cô, Cố Khanh lại chỉ chú ý tới cảm giác mềm mại khi bàn tay chạm vào da cổ của cô, cảm giác này hết sức thoải mái. Không ngờ một cô gái thoạt nhìn non nớt như vậy lại có một làn da tuyệt vời đến thế.

Thế nhưng ngoài dự liệu của anh, cô đảo mắt một lượt rồi chậm rãi nói: "Anh muốn xâm lược địa cầu à? Chỉ có một mình anh thôi sao?"

Anh khẽ cười, cô gái này quả là thú vị.

"Vậy cô có thề không?" Anh cúi đầu nhìn cô. Cô gái này khá nhỏ bé, cùng lắm cũng chỉ cao đến 1m62, mặc áo khoác màu đen, váy ngắn chưa qua đầu gối, đi bốt cao đến bắp chân, trên cổ còn quàng một chiếc khăn len to màu đỏ hồng khiến gương mặt bầu bĩnh, đáng yêu của cô càng trở nên nổi bật.

Gương mặt anh kề sát như vậy, đôi mắt sâu thẳm như đầm nước đen, tựa hồ còn ẩn chứa cả ý cười nguy hiểm. Bạch An An khẽ buông tiếng thở dài, một người đàn ông anh tuấn ngời ngời thế này, trông còn có vẻ con nhà võ, thế mà không hiểu anh ta đầu óc có vấn đề hay đúng là người ngoài hành tinh thật.

Hơn nữa, khẩu súng lục giắt bên hông anh ta không ngừng chĩa ra, như vậy có nghĩa là... trực giác của cô hoàn toàn không sai.

"Tôi xin thề..." Cô cảm thấy mình thật xui xẻo, cả lớp rủ nhau ra vùng ngoại ô cắm trại, đang yên đang lành, nửa đêm nửa hôm nếu cô không tự ý chạy đến chỗ này thì đã chẳng xảy ra chuyện gì rồi. Sao cô lại xui xẻo đến mức này kia chứ!

"Cố Khanh." Anh mỉm cười nhìn cô.

"Bạch An An, nguyện thần phục Cố Khanh."

Trước khi gặp "người ngoài hành tinh" Cố Khanh, cuộc sống thường ngày của Bạch An An có thể coi là vô cùng ảm đạm.

Thế nhưng từ sau khi "nhặt" được anh về nhà, cuộc sống của cô... chậc, càng ảm đạm hơn.

Trước lễ tốt nghiệp diễn ra vào tháng Bảy năm 2012, cuối năm vừa rồi, Bạch An An vốn đã vượt qua năm ải sáu tướng để giành được một chân nhân viên trong một công ty có chế độ đãi ngộ tương đối tốt, vậy nhưng đến sát Tết Dương lịch, bên công ty lại liên lạc với cô, ngỏ lời xin lỗi và hủy bỏ offer. Thông qua việc thám thính từ các đàn anh đàn chị và các mối quen biết nhiều nơi, Bạch An An mới biết, chỗ của cô đã bị một đứa con gái "con ông cháu cha" trong công ty cướp trắng.

Không có chuyện gì đau đớn hơn chuyện này. Ở công ty liên doanh nước ngoài mà còn gặp phải mấy chuyện quan liêu như vậy nữa. Mà mấy cái offer trước hoặc là cô bị từ chối hoặc là nơi làm việc không ở Bắc Kinh, cứ như vậy, cô nghiễm nhiên đối mặt với nguy cơ thất nghiệp.

Lúc mới được nhận vào làm, cô may mắn tìm được một phòng trọ giá rẻ, lại gần gũi với các đàn anh đàn chị, đã thế còn đặt cọc trước một tháng, sau đó trả liền một lúc sáu tháng tiền nhà. Bây giờ công việc tự nhiên mất trắng, trong tay lại không có tiền. Bên cạnh đó, cô cũng không dám về nhà với bố mẹ, đành chịu cảnh cô đơn đón Tết trong tâm trạng u ám, nặng nề.

Giờ lại còn nhặt được một gã người ngoài hành tinh nữa. Đã thế còn bị hắn bóp cổ bắt thề phải trung thành với hắn. Chưa hết, ngay trong đêm đó, cô còn phải bí mật dẫn hắn về Bắc Kinh. Lại còn không được báo cảnh sát…

"Đừng có nghĩ tới việc báo cảnh sát hay quân đội gì ở đây." Lúc đó, Cố Khanh đang thoải mái tựa vào thành xô pha trong phòng khách, trang phục du hành vũ trụ trông vô cùng chói mắt. "Tôi không hi vọng sẽ có thương vong xảy ra."

Thương... vong?

Bạch An An đột nhiên cảm thấy đầu đau như búa bổ. Nhưng mà…

Ngày thứ ba, Bạch An An bị Cố Khanh lúc này đã thay trang phục – áo sơ mi trắng và quần jeans thời thượng – ôm vào lòng, khóc không ra nước mắt nhìn anh chằm chằm. Cố Khanh mỉm cười với viên cảnh sát khu vực, nói lời xin lỗi.

"Thành thật xin lỗi anh." Cố Khanh tỏ vẻ âu yếm vuốt ve mái tóc dài của Bạch An An. "Cô ấy mắc chứng hoang tưởng, cứ nghĩ rằng tôi là người ngoài hành tinh. Thật đáng thương!"

Viên cảnh sát khu vực nhìn Bạch An An đỏ mặt ấp úng, như thể khả năng ngôn ngữ của cô cũng có chút vấn đề, anh ta liền nhíu mày, nói: "Có bệnh thì phải uống thuốc rồi đến bệnh viện khám đi, đừng có gọi 110 lung tung, gọi lung tung là phạm pháp đấy, biết chưa?"

"Ừm, anh nói rất đúng." Cố Khanh kết luận bằng giọng quả quyết. "Thế nên về sau nếu cô ấy có phát bệnh, mong các anh cảnh sát bỏ qua cho."

Bạch An An toàn thân cứng đờ. Tay anh mới chỉ chạm vào eo của cô thôi mà cô đã không nói thêm được câu nào nữa rồi, người ngoài hành tinh cũng biết điểm huyệt câm sao?

Gã người ngoài hành tinh này quả thực âm hiểm vô cùng. Sáng sớm nay, lúc cô lén gọi điện cho cảnh sát, rõ ràng anh vẫn còn đang ngủ trong phòng khách, vậy mà khi cô vừa mới mở cửa phòng ngủ bước ra, anh đã khẽ lắc đầu cười như thể hiểu rõ tất cả mọi chuyện.

Anh còn cố tình ngồi đợi cảnh sát tới, chuông cửa mới reo được một tiếng, anh đã dễ dàng chế ngự cô, không những thế còn khiến cô mất hết thể diện trước mặt cảnh sát. Sau này cô có muốn đầu thú cũng không còn ai tin cô nữa. Hu hu hu...

“Nào, chúng ta nói chuyện một chút.” Viên cảnh sát khu vực kia vừa đi, Cố Khanh đã muốn nói chuyện với cô. Anh không hề có vẻ tức giận, giọng nói còn rất dịu dàng.

Bạch An An run rẩy ngồi xuống chiếc ghế nhỏ đối diện anh, anh thì ngồi trên xô pha, từ trên cao nhìn xuống cô. Vừa nhìn đã biết là địch mạnh ta yếu, cô căn bản chẳng thể làm gì được.

“Hôm trước cô cũng đã nhìn thấy phi thuyền của tôi gặp sự cố rồi đó.” Cố Khanh khẽ thở dài, trong đôi mắt ánh lên vẻ bi thương. “Không phải tôi tới để xâm lược địa cầu. Tôi là huyết mạch vương thất cuối cùng của chủng tộc chúng tôi. Tôi đang thực hiện bước nhảy không gian thì chẳng may bị lực hấp dẫn của trái đất hút vào. Tôi muốn chế tạo một chiếc phi thuyền khác, như vậy thì mới có thể rời khỏi đây được.” Sau đó, anh nhìn cô bằng ánh mắt rất mực chân thành. “Cô có thể giúp tôi không?”

Bạch An An có vẻ hơi do dự. Lời anh nói có phải là sự thật không? Nhìn vẻ mặt anh rất chân thành, hơn nữa, anh thực sự... rất có phong thái của một vị hoàng tử.

“Để báo đáp...” Anh mỉm cười, nói tiếp: “Tôi có thể tiết lộ cho cô biết trước, sáu tháng nữa, ở địa cầu này sẽ bùng nổ một đại nạn kinh hoàng. Cô chuẩn bị từ bây giờ là vừa.” Đại khái là tôi đang giúp cô có cơ hội sống lâu hơn một chút.

Sáu tháng nữa ư? Là tháng Bảy? Lúc đó cô vừa mới tốt nghiệp?

“Đại nạn gì cơ?” Bạch An An bán tín bán nghi, tuy mọi người đều nói năm 2012 là năm tận thế, nhưng đó cũng chỉ là phỏng đoán vô căn cứ mà thôi. Thế nhưng bây giờ, ngay cả người ngoài hành tinh cũng nói như vậy...

Anh nhìn vẻ mặt căng thẳng của cô, bật cười. “Đến lúc đó rồi nói sau.”

“Thế nhưng hoàng tử ngoài hành tinh này!” Cô thực sự không muốn tin có đại nạn gì hết, đau khổ nói. “Tôi không có tiền, cũng chẳng có tài năng gì, bây giờ còn đang thất nghiệp, chẳng khác nào một kẻ vô dụng. Anh không muốn đổi một nô lệ khác sao?”

Cố Khanh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt ửng hồng của cô, lắc đầu, nói: “Đừng lo. Một người không có tầm ảnh hưởng gì như cô, đối với tôi lại càng tốt, càng dễ làm việc.”

Sau hôm đó, cuộc sống thường nhật của Bạch An An – người con gái không hề có cái gọi là tầm ảnh hưởng đối với thế giới – càng thêm hỗn loạn.

Trốn học, đó là việc tất nhiên. Mỗi khi "người ngoài hành tinh" Cố Khanh có chuyện là lại gọi cô tới. Cũng may, năm thứ tư không có quá nhiều tiết học nên cũng không ảnh hưởng gì mấy, chỉ tiếc là cô không thể tham gia các hoạt động ngoại khóa cùng với lớp... Cũng tốt, mọi người đều vui vẻ tiến về phía trước, chỉ có cô là không có chỗ dựa, lại còn bị người ngoài hành tinh tóm cổ.

Tìm việc ư? Đừng có nghĩ tới chuyện viễn vông đó. Lần đầu tiên cô trốn Cố Khanh, ăn mặc tử tế đi đến công ty người ta phỏng vấn, rõ ràng đã ngồi trong phòng rồi mà còn bị Cô Khanh túm cổ áo lôi về.

"Cô bây giờ đâu có thất nghiệp." Anh thản nhiên nói. "Tôi là ông chủ của cô."

"Anh đâu có trả lương cho tôi!" Cô hùng hồn nói những lời đầy lí lẽ.

"Bộp!" Mấy xấp tiền giấy màu đỏ mới tinh được ném xuống trước mặt cô, anh đứng khoanh tay, từ trên cao nhìn xuống cô, hả hê nói: "Đủ chưa?"

"Người ngoài hành tinh sao lại có tiền nhân dân tệ?" Cô nheo mắt, là giả sao? Thế nhưng... cảm giác khi sờ vào thì không phải vậy.

"Kiếm được đó." Anh khinh khỉnh nói. "Kiếm từ thị trường chứng khoán chỗ các cô."

Cô nhớ lại mấy ngày trước có đến ngân hàng mở tài khoản chứng khoán cho anh, còn bị anh chiếm dụng số tiền tiết kiệm cuối cùng trị giá hai nghìn nhân dân tệ... Chẳng lẽ, từ con số hai nghìn mà đã biến thành nhiều như vậy sao?"

Hóa ra người ngoài hành tinh là cao thủ đầu tư cổ phiếu à?

Cố Khanh nhìn thấy vẻ ngưỡng mộ ngợp đầy trong mắt cô thì cảm thấy vô cùng sung sướng.

Ngẫm nghĩ lại, anh liền thầm bật cười. Cố nhị công tử mười lăm tuổi đã nổi tiếng trong giới tài chính đế đô lại sa sút tới mức phải kiếm tiền bằng việc chơi cổ phiếu, lại còn cảm thấy đắc chí trước sự ngưỡng mộ của một cô bé sống ở nền văn minh lạc hậu cách thời đại anh hơn một trăm năm.

"Thế nên sau này, cô cứ yên tâm mà làm việc cho tôi." Anh kéo cổ áo cô lên, nhìn cô giống

như một con thỏ con mặt mũi đỏ bừng, giãy giụa trong lòng bàn tay mình, vẻ mặt vô cùng tức giận nhưng lại chẳng thể làm được gì khiến anh không nhịn nổi cười.

©STE.NT

Hằng ngày ở bên cạnh con thỏ hay tức giận chỉ thiếu điều xù lông này tựa hồ cũng có chút thú vị.

Thế nhưng số tiền Cố Khanh đưa cho Bạch An An bằng cả số tiền lương của sinh viên mới ra trường làm việc quần quật trong một năm. Cô gái Bạch An An vừa mới trải qua một cơn bĩ cực của cuộc đời liền không kìm được, lên mạng mua một đống quần áo mới, còn tiện tay mua cho tên "người ngoài hành tinh" khốn kiếp kia mấy bộ. Sau đó, cả thể xác lẫn tinh thần của cô đều thoải mái vô cùng, vì thế mà nhìn anh chàng đẹp trai ngoài hành tinh kia cũng cảm thấy thuận mắt hơn nhiều.

Nếu như năm 2012 quả thực là năm tận thế, vậy thì có hầu hạ cả đời cho gã người ngoài hành tinh này, đối với cô, cũng chẳng thành vấn đề.

Cố Khanh làm việc rất có kế hoạch. Nửa tháng sau, sau khi kiếm được kha khá tiền từ thị trường chứng khoán, anh liền đưa cho Bạch An An một bản kê khai chi tiết. "Tìm mua tất cả những thứ này cho tôi."

Bạch An An cầm lấy tờ giấy, lẩm nhẩm đọc.

"Một, một nhà kho." Ừm, cái này đơn giản.

"Hai, hai mươi kilôgam đồng sunfua[2], một trăm kilôgam antimon[3].

[2] Đồng sunfua: ký hiệu là CuS, là một loại kim loại nặng.

[3] Antimon: là một nguyên tố hóa học với ký hiệu Sb có số nguyên tử 51. Là một á kim, antimon có bốn dạng thù hình. Dạng ổn định nhất của antimon là dạng á kim màu trắng – lam. Các dạng màu vàng và đen là các phi kim không ổn định.

Ba, ba cái turbo[4] thay đổi được tốc độ quay, hai máy tạo áp nitơ.

…"

[4] Turbo: tăng áp của động cơ sử dụng khí xả làm quay cánh quạt, thường được lắp ở các xe đua, xe thể thao.

Bạch An An chết lặng, chỉ vào tờ giấy, lắp bắp nói: "Anh nghĩ một sinh viên đại học bình thường có thể hiểu được những thứ này sao?" Cô biết tìm mua mấy thứ quái quỷ này ở đâu kia chứ? Thế nhưng bây giờ cô cũng hoàn toàn tin anh ta là người ngoài hành tinh rồi. Người bình thường có điên rồ tới mức nào cũng không thể thần kinh một cách quá chuyên nghiệp như anh ta được.

Cố Khanh ngẩng đầu nhìn cô, nhíu mày tỏ vẻ không vui.

Khi còn ở thời chiến, những việc nhỏ nhặt thế này chưa bao giờ phiền đến Cố thiếu gia bận tâm, thế nên không hiểu được sự khổ tâm, phiền não của Bạch An An. Anh thản nhiên nói bằng giọng điệu của một quân nhân: "Đó là việc của cô." Sau đó, tiếp tục thản nhiên dùng laptop của cô để lên mạng.

Nếu không phải vì cô cảm thấy thương hại anh ta lẻ loi, bơ vơ không nơi nương tựa, lưu lạc ở địa cầu, đồng thời sợ hãi võ công của anh ta nữa thì Bạch An An cô đã thực sự đập bàn, bỏ của chạy lấy người rồi.

Nhưng tục ngữ nói đúng, có áp lực mới có động lực. Mười ngày sau, cô sinh viên đại học ngờ nghệch Bạch An An không biết đã kiếm đâu ra được gần đủ số đồ linh tinh có trong bản kê khai của Cố Khanh, chất đầy nhà kho. Chỉ còn thiếu mấy món kim loại nặng hiếm có là coi như hoàn tất công việc của mình.

Cô đột nhiên muốn dẫn Cố Khanh đến xem cái nhà kho mới thuê này. Sau khi Cố Khanh lầm lẫm oai phong bước vào bên trong, chỉ cần đảo mắt một vòng là đã kiểm kê xong.

Vốn đang không hài lòng về việc trong mười ngày mà cô vẫn không thể hoàn thành nổi công việc của mình, Cố Khanh chợt nhận ra hình như lúc này cô đang rất háo hức chờ được mình khen ngợi. Nhìn bộ dạng của cô, chắc hẳn đã nếm không ít khổ sở. Mấy ngày nay ở nhà, anh thường xuyên nghe thấy cô gọi điện cho ai đó, ra sức lấy lòng, không phải đồng hương thì cũng là vị sư huynh nào đó. Nhiều lúc, anh còn thấy cô quăng điện thoại, chửi "mẹ kiếp" một tiếng.

Thôi được rồi.

Cố Khanh ra vẻ tươi cười, nói: "Cô làm việc cũng không đến nỗi tệ."

"Ừm." Cô vuốt ve mấy cái tua–bin đen như mực, thứ đồ chơi cũ kĩ này không khỏi khiến cho cô có cảm giác vô cùng xa lạ. "Có thể góp phần tạo ra một chiếc tàu vũ trụ, tôi coi như

không sống uổng phí một đời.”

Cố Khanh nghe thấy vậy thì chỉ cười, sau đó liền lấy lại chìa khóa kho hàng từ chỗ cô, còn cấm cô nhìn trộm và tham gia vào công việc chế tạo của anh, nếu không sau này anh sẽ mặc kệ sự sống chết của cô.

Bạch An An vùng vằng đi về nhà trong tâm trạng hết sức tức giận. Sau đó, cô mở máy tính lên xem… video.

Cô đâu có ngốc, chẳng lẽ anh ta cho rằng cô không biết cài camera theo dõi trong kho hàng hay sao? Cô còn ngụy trang cho nó thật bẩn thỉu nữa, dựa vào tính ưa sạch sẽ mỗi ngày thay một bộ quần áo sạch của anh ta, nhất định là không thể phát hiện ra.

Quả nhiên, cô bưng tách cà phê nóng hổi ngồi trước máy tính, hả hê nhìn Cố Khanh vác một cái ghế đến, ngồi giữa đống linh kiện ngổn ngang, bắt đầu chăm chỉ làm việc.

Cô mở to mắt, hết sức chăm chú học lỏm cách chế tạo tàu vũ trụ.

Trong kho hàng rất sáng, cô đã đặc biệt nhờ một người đồng hương mua loại camera tốt nhất, hiệu quả quả nhiên không tồi chút nào. Trên màn hình, có thể nhìn thấy rõ ràng một thanh niên trẻ tuổi đang ngồi thẳng lưng chăm chú làm việc.

Anh mặc bộ quần áo thể thao rộng rãi, thoải mái mà Bạch An An mua cho. Màu đen của chiếc áo làm tôn lên dáng vóc cao ráo cùng làn da trắng của anh, dưới ánh đèn, trông anh càng có vẻ anh tuấn hơn người.

Đôi mày của anh nhíu chặt lại, vẻ mặt nghiêm túc mà trầm lặng vô cùng. Đôi mắt sâu thẳm của anh không hợp với lứa tuổi hai mươi chút nào. So với những thanh niên mà Bạch An An từng gặp trước đây thì trông anh chững chạc, đàn ông hơn nhiều.

Hoàng tử người ngoài hành tinh cô độc lưu lạc giữa vùng đất xa xôi...

Bạch An An cảm thấy, vị hoàng tử lúc này khác hẳn với cái tên Cố Khanh thường ngày vẫn luôn vênh mặt, hất hàm sai khiến cô với nụ cười âm hiểm kia.

Dáng vẻ trầm tĩnh này của anh thực sự rất giống với một vị hoàng tử.

Một vị hoàng tử khiến cho người ta phải đau lòng.

Bạch An An chợt phát hiện mặt mình đang nóng bừng lên.

Mà khi lơ đễnh nhìn xuống góc phải của màn hình, cô mới chợt nhận ra mình đã nhìn Cố Khanh chằm chằm hơn mười phút đồng hồ.

Bạch An An! Sắc đẹp luôn là thứ làm mê muội đầu óc, mày có hiểu không hả? Anh ta lai lịch bất minh, lại suốt ngày ức hiếp, bóc lột mày, bắt mày thề phải nguyện trung thành làm nô lệ cho anh ta, cho dù anh ta có đẹp trai, có kiếm ra nhiều tiền, có giỏi giang hay có là hoàng tử thì sao chứ?

"Tên người ngoài hành tinh khốn kiếp!" Cô tức giận, quay người vào màn hình máy tính, mắng một câu.

Sau đó...

Cô trợn tròn mắt nhìn Cố Khanh đột nhiên quay đầu, nhìn về phía mình.

Sau đó...

Anh đứng lên, chậm rãi bước tới.

Không phải, là trùng hợp, chỉ là trùng hợp mà thôi!

Cả người cô toát đầy mồ hôi lạnh, cô ôm một tia may mắn cuối cùng, nhìn gương mặt anh tuấn của Cố Khanh càng lúc càng tiến tới gần, rất nhanh sau đó đã gần như chiếm trọn cả màn hình 14 inches của chiếc laptop.

Sau đó nữa, cô nhìn thấy trong đôi mắt dài nhỏ mà đẹp đẽ của anh thoáng ẩn hiện một ý cười nham hiểm.

"Bạch, An, An."

Cô thấy đôi môi anh mấp máy, mặc dù không nghe thấy nhưng nhìn khẩu hình, cô vẫn có thể biết được anh đang gọi tên cô.

“Bộp!” Cô gập vội chiếc laptop lại, sau đó đứng bật dậy.

“Tôi đi mua nốt mấy thứ kim loại còn thiếu!” Cô đã quên mất Cố Khanh ở bên kia màn hình căn bản không thể nghe thấy tiếng cô nói. Sau khi hốt hoảng gào lên, Bạch An An luống cuống chân tay, quyết định lựa chọn “ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách!”

Xong rồi, xong rồi! Trong lòng cô thầm oán thán, bị người ngoài hành tinh phát hiện ra mình đang theo dõi anh ta chế tạo tàu không gian rồi! Chuyện cơ mật như vậy, anh ta sẽ bỏ qua cho mình sao? Vẫn nên mau chóng đi mua nốt những thứ còn lại để xoa dịu cơn giận của anh ta thì hơn.

Cố Khanh đứng bên kia màn hình, qua chiếc đồng hồ đeo tay, nghe thấy tiếng ai đó hoảng loạn chạy rầm rầm xuống cầu thang mà không nhịn nổi cười.

Cô ấy mang họ Bạch quả không sai, đúng là Tiểu Bạch[5] mà.

[5] Người Trung Quốc hay dùng từ “bạch” (trắng) để chỉ những người đầu óc rỗng tuếch, ngốc nghếch.

Ngoại truyện 6: Yêu tinh bay lượn

Tiết trời đã vào đông, Bạch An An mặc áo khoác to sụ như một cái bánh bao, đứng trước cửa hộp đêm Hậu Cung. Một cái bánh bao khác đứng bên cạnh chính là Diệp Tử – bạn thân của cô.

“An An, cậu chắc chắn là đã hẹn người ta ở đây chứ?” Diệp Tử nhòm vào cửa Hậu Cung, thấy một anh chàng cao to mặc áo khoác gió màu đen bên cạnh những cô gái trong trang phục xườn xám khoác áo lông cáo ở ngoài mà nơm nớp lo sợ.

Bạch An An nhìn hàng loạt những nam thanh nữ tú đứng trước cửa Hậu Cung, không khỏi hít một hơi thật sâu. Cô thầm cảm thấy bản thân mình không phù hợp với cuộc sống về đêm ở thành phố này, dường như cô và nó cách nhau một khoảng rất xa. Thế nhưng khó khăn lắm mới tìm thấy có người bán thứ đồ quý hiếm đó ở trên mạng, cô không thể lùi bước được.

Cô hỏi: “Cậu có mang theo dao không?”

Diệp Tử gật đầu đầy khí phách, móc một con dao lưỡi cong Thụy Sĩ từ trong túi áo ra, giơ lên.

"Ừm!" Bạch An An cũng giơ con dao của mình lên. "Không sao đâu, nếu gặp kẻ xấu thì cứ cat JJ[1] của hắn ta đi!"

[1] Ngôn ngữ trên mạng internet mà giới trẻ Trung Quốc thường dùng, chỉ bộ phận nhạy cảm của nam giới.

Có thể nói, Hậu Cung là hộp đêm có tiếng nhất ở Bắc Kinh. Những căn phòng bao ở đây đều được trang trí hết sức hòa nhã, thanh lịch, không hề tối tăm, hỗn loạn như trong tưởng tượng của Bạch An An. Bên trong dựng đầy những bình phong tối màu, có dòng nước chảy róc rách, vô cùng tĩnh lặng mà hòa nhã. Người bồi bàn trẻ tuổi nhìn thấy hai cô thì chỉ cúi đầu mỉm cười, khuôn mặt anh tuấn ẩn hiện trong bóng tối.

Hai cô được dẫn vào một căn phòng bao riêng.

Hai mươi phút sau, cửa phòng bị ai đó mở toang. Một người đàn ông vạm vỡ hùng dũng bước vào, đi theo sau là hơn mười người đàn ông mặc đồ tây. Ai cũng có vẻ mặt lạnh lùng như thể muốn giết người.

"Các cô muốn mua hàng sao?" Người đàn ông vạm vỡ đó mặc một bộ trang phục đời Đường, vóc dáng cao lớn, vai u thịt bắp không có chút nhã nhặn nào, đôi mắt híp không ngừng ngó ngang ngó dọc xung quanh phòng.

"Vâng." Bạch An An đứng dậy, nói.

Người đàn ông đó nở nụ cười, bọn thuộc hạ của hắn cũng mỉm cười vẻ bí hiểm. Ngay sau đó, hắn thu lại nụ cười, vẻ mặt nhất thời trở nên hung ác và độc địa. "Món hàng đó cần tới mười lăm vạn, cô bé, các em có đủ tiền không?"

Diệp Tử vô thức nắm chặt lấy cánh tay của Bạch An An. Bạch An An liền nắm lại tay Diệp Tử cho cô ấy đỡ sợ rồi gật đầu lia lịa với gã đàn ông cao to kia. "Tôi có. Cho tôi xem hàng trước đã."

"Em gái, em cứ yên tâm. Âu Nhị anh đây đã lăn lộn ở địa bàn năm dặm quanh đây nhiều năm như vậy, ít nhiều vẫn có chút uy tín. Đưa tiền trước đã rồi mới được xem hàng." Gã đàn ông vạm vỡ đó nói bằng giọng không mấy vui vẻ.

Bạch An An cảm thấy nụ cười của hắn làm cho mình không thoải mái. Cô chẳng qua chỉ là một sinh viên đại học, không thể nhìn thấu ánh mắt kia thật giả ra sao, chỉ là trực giác cảm thấy bất an mà thôi.

Âu Nhị những tưởng người đặt mua hàng của hắn là một gã đầu gấu nào đó, ai ngờ lại là một cô gái trông có vẻ rất đàng hoàng, trí thức. Hắn tuy đã lăn lộn làm ăn ở địa bàn này nhiều năm nhưng kì thực cũng chỉ là một tên đầu sỏ vớ vẩn trong việc mua đi bán lại kiếm lời, còn cái thứ "uy tín" mà hắn nói... Nếu như bắt nạt kẻ yếu cũng được xem là "uy tín" thì hắn quả là... rất có uy.

Năm phút sau, Bạch An An và Diệp Tử bị ấn xuống xô pha, túi xách của hai cô đều đã nằm gọn trong tay Âu Nhị. Gã lấy mấy tấm chỉ phiêu ra, hất hàm hỏi Bạch An An: "Mật mã?"

Diệp Tử run như cầy sây, Bạch An An lại cúi đầu nhìn cái hộp trong suốt đặt cạnh chân Âu Nhị, bên trong đó là mấy khối tinh thể màu bạc lấp lánh như vảy cá, dưới ánh đèn, chúng liền chuyển sang một màu u ám. Cô trấn tĩnh nói: "Đây không phải thứ tôi cần, chất antimon này không đủ tinh khiết. Còn nữa, plutoni[2] và molypdenum[3] của tôi? Chúng ta đã thỏa thuận rồi kia mà, anh nói sẽ cung cấp cho tôi loại hàng tốt nhất, thế nó đâu?"

[2] Plutoni là một nguyên tố hóa học hiếm, có tính phóng xạ cao với kí hiệu hóa học Pu và số nguyên tử 94. Nó là một kim loại thật nhóm actini với bề ngoài màu trắng bạc và bị xỉn khi tiếp xúc với không khí, tạo thánh một lớp phủ mờ khi bị ô xy hóa.

[3] Từ molybdenum có gốc tiếng Hi Lạp là molybdo, nghĩa là chì. Molybdenum là một kim loại chuyển tiếp rất cứng và có màu trắng bạc, bị ô xy hóa ở nhiệt độ cao.

Âu Nhị cười ha hả. "Mười lăm vạn chỉ được tình khiết cỡ này thôi em gái ạ."

"Không được, tôi muốn hàng tốt nhất." Nếu không thì chế tạo cỗ máy thời gian thế nào được.

Âu Nhị châm thuốc, rít một hơi rồi nói: "Em gái không hiểu luật chợ đen sao? Muốn hàng tốt nhất thì thêm tiền, vậy thôi." Hắn nhìn hai cô gái non nớt môi hồng răng trắng trước mặt, cười cười. "Hoặc là thêm bằng thứ khác."

"Vậy chúng tôi không mua nữa." Bạch An An vừa nói dứt lời liền chột dạ, có vẻ cô không biết sống chết là gì nữa rồi. Thế nhưng, mười lăm vạn kia đấy! Mua về hai cục sắt vụn, cô không bị Cố Khanh mắng chết mới là lạ?!

Âu Nhị lắc đầu. “Hai cô em cho rằng tôi đây là đồ ngốc sao?” Hắn đi tới trước mặt Bạch An An. “Tôi còn chưa hỏi hai cô em mua những thứ nguy hiểm này để làm gì. Không phải là định làm việc phi pháp gì chứ? Các cô em đây chắc cũng không phải là loại người tốt đẹp gì, nhìn cách ăn mặc là đã đủ biết bản chất như thế nào rồi. Hôm nay anh đây sẽ dạy cho hai con nhãi ranh chúng mày biết thế nào là tuân thủ phép tắc.”

Xã hội ở thời đại này rất văn minh và công bằng, thế nên Âu Nhị cũng không dám làm trò cưỡng ép gái nhà lành, thế nhưng gã vẫn không nhịn được tiến lên, vuốt ve gò má mềm mịn của hai cô gái trẻ. Thật mịn màng làm sao! Đôi mắt ti hí của hắn hơi híp lại.

Bạch An An và Diệp Tử sợ đến choáng váng mặt mày, trong đầu bất giác hiện lên hình ảnh những tên xã hội đen nhìn thấy trên ti vi, không khỏi khiến hai cô liên tưởng đến đủ màn cưỡng hiếp, giết người, hủy xác, vân vân.

“A!” Diệp Tử hét lên một tiếng chói tai. “Ông tránh ra đi!”

“Trước khi tới đây, tôi đã nhắn tin cho mẹ tôi biết tôi đi đâu và phải liên hệ với anh bằng cách nào rồi.” Bạch An An run giọng nói. “Anh đừng có làm trò xằng bậy.”

“Mẹ cô?” Âu Nhị cười ha hả. “Đúng là trẻ con.”

“Thưa ngài, ngài tìm ai? Ngài không thể vào đây... A!”

Ngoài hành lang vang lên giọng nói ôn hòa của người bồi bàn, sau đó là tiếng kêu thảm thiết của anh ta rồi im bặt.

Trước đôi mắt rưng rưng nhòa lệ của Diệp Tử, trong ánh nhìn trừng trừng của Bạch An An, và trong ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc khi quay đầu lại của Âu Nhị, một bóng người cao lớn, nổi bật xuất hiện trước cửa phòng.

“Bạch An An.” Người đó khẽ cười, nói. “Cô chơi cũng vui đấy nhỉ?”

Bạch An An nghe thấy giọng nói của anh thì khóc rống lên, nước mắt tuôn rơi lã chã. Anh làm sao mà tìm được đến đây vậy? Ở đây đông người như vậy, anh đánh thắng được hết sao?

Đám người Âu Nhị đang vây quanh Diệp Tử, sau khi nhìn rõ khuôn mặt của người thanh niên vừa đến thì đều ngẩn ngơ.

Đẹp... trai... quá! Còn đẹp gấp bội gã trai bao đứng đầu Hậu Cung!

Khí... chất... quá! Tất thảy những công tử nhà giàu hay hot boy gì đó ở Bắc Kinh này đều dẹp qua một bên hết, không một ai có thể sánh được với anh.

Ngay một giây sau, chàng trai như thiên thần ấy mỉm cười, rút từ trong ngực áo ra một khẩu súng.

Một khẩu súng!

"Thả bọn họ ra, giao ra thứ mà họ muốn." Cố Khanh cười cười, dáng vẻ như thể đang đùa cợt. "Nếu không, tao sẽ giết chết chúng mày!"

Ở thời đại này, súng là một trong số những vũ khí cấm của quốc gia, không được dùng thoải mái như một trăm năm sau. Ngay cả tên cáo già Âu Nhị cũng chỉ giắt lưng được vài khẩu, giấu ở nhà, hôm nay lại không mang đi. Vậy nên hắn không thể tin khẩu súng trong tay chàng trai này là thật. Gã phất tay một cái, đám thuộc hạ đồng loạt xông lên, không chút e sợ.

"Pằng!" Một tiếng súng nổ khe khẽ vang lên, bức tường trước mặt lập tức rạn nứt như hoa nở. Đó là một khẩu súng lục đỉnh cao được trang bị ống giảm thanh đẳng cấp nhất. Đám người Âu Nhị nhất thời hóa đá, không biết kẻ liều mạng này đến từ đâu, sao hắn lại dám nổ súng tại hộp đêm nổi tiếng nhất khu phố sá sầm uất này?

Một giây sau, Cố Khanh thu lại nụ cười, liếc nhìn đám người trước mặt bằng ánh mắt sắc bén như dao. Ánh mắt đó đằng đằng sát khí, khiến cho Âu Nhị đã từng gặp đủ loại người cũng không khỏi kinh hoàng, run lẩy bẩy.

Một kẻ độc ác, gã thanh niên này chắc chắn là một kẻ vô cùng độc ác.

Đã từng giết người không gớm tay.

Có khả năng không chỉ từng giết một người.

Nguồn ebooks: http://www.luv-ebook.com

Đám thuộc hạ của Âu Nhị vẫn liều lĩnh, lớn tiếng nói với đại ca của bọn chúng: "Đại ca, hắn chỉ có một mình với một khẩu súng, chúng ta cứ giết chết hắn đi."

Âu Nhị cho tên đó một cái bạt tai thật mạnh. “Đồ ngu! Gọi người mang hàng tốt ra đây, mau lên!”

Rời khỏi Hậu Cung, Cố Khanh vác một túi đồ lớn, thản nhiên đi trước mà chẳng chờ đợi ai. Bạch An An phồng mang trợn má không nói gì, Diệp Tử ở bên cạnh thì mặt đỏ như gấc, tim đập thình thịch.

“An An, anh ta là ai vậy? Bạn trai của cậu à? Đẹp trai quá đi!”

“Không phải bạn bè gì cả, anh ta là ông chủ của tớ.” Bạch An An ỉu xìu đáp, thầm cảm thấy hôm nay đúng là một ngày xui xẻo. Nhìn lén thì bị anh ta phát hiện, mua đồ còn phải nhờ anh ta đến giải cứu. Quá thất bại, thất bại thảm hại!

Diệp Tử nghi hoặc hỏi: “Là công tử nhà giàu sao?” Sau đó lại tự gật đầu, nói tiếp: “Cậu biết đấy, xưa nay tớ không thích bọn công tử nhà giàu tí nào, thế nhưng anh chủ này của cậu thực sự rất đẹp trai, rất có khí chất, dáng người cũng hoàn mĩ nữa.”

“Cậu không thấy anh ta có súng sao?” Bạch An An nghi hoặc nhìn cô bạn, nói. Mặc dù anh ta trông cũng đẹp trai thật, thế nhưng lại là một kẻ vô cùng, vô cùng xấu xa!

Diệp Tử quay ngoắt sang bên Bạch An An, nói với vẻ hưng phấn: “Tuy hệ số an toàn không cao nhưng anh ấy đẹp trai chết đi được! Nếu như cậu không cần thì giới thiệu anh ấy cho tớ đi, tớ đây sẽ nhận ngay!”

“Mọi khi đâu thấy cậu dũng cảm như vậy nhỉ?” Mặc dù biết là cô bạn đang nói đùa nhưng Bạch An An vẫn cảm thấy hơi khó chịu.

Chỉ trong chớp mắt, Cố Khanh đã bắt được xe. Bạch An An đang định bước vào xe thì bị Cố Khanh ngăn lại.

“Diệp Tử tiểu thư.” Một cánh tay của Cố Khanh khoát lên cửa xe, một động tác đơn giản thế này thôi nhưng cũng đủ để khiến chiếc taxi Elantra[4] đầy bụi đất phút chốc biến thành chiếc xe thể thao BMW oai vệ trong mắt hai cô gái.

[4] Một loại xe hơi của hàng Hyundai.

“Em phải về trường, không tiện đường với Bạch An An.” Diệp Tử đã hoàn toàn choáng váng, mặt đỏ bừng lên, đi tới như thể bị mê hoặc.

“Cô đi trước đi, chúng tôi sẽ bắt xe sau.” Cố Khanh mỉm cười, cúi đầu. “Đi đường cẩn thận.”

Nụ cười tươi tắn của hoàng tử khiến tiểu thư Diệp Tử “thấy sắc quên bạn” lập tức ngồi vào trong chiếc taxi, lưu luyến rời đi.

Bạch An An đứng đực tại chỗ, giậm chân bình bịch, sau đó xoay người rời đi.

Một cánh tay dài đột nhiên chặn ngang người cô, sau đó quàng qua cổ cô, dễ dàng kéo cô trở lại...

“Buông tôi ra!” Cô cố gắng giãy giụa trong vô vọng.

“Thế nào? Không định nhận lỗi với tôi sao?” Cố Khanh cảm thấy hôm nay cô mặc chiếc áo khoác lông màu trắng này thực sự rất giống một cái bánh bao nhỏ.

“Xin lỗi, được chưa?” Cô ra sức đẩy cánh tay đang linh hoạt bịt kín mọi đường thoát của anh. “Tôi không nên nhìn lén anh chế tạo tàu vũ trụ. Với lại, tôi tiếng là nhìn trộm anh, nhưng quan sát từng ấy thời gian tôi vẫn chưa hiểu gì cả, thế nên không thể tính là tôi làm lộ bí mật của anh.”

“Ừm. Còn gì nữa?” Anh xoay “chiếc bánh bao nhỏ” lại đối diện với mình.

“Còn nữa sao? Còn cái gì nữa chứ?” Bạch An An càng nghĩ càng tức, anh còn cười với Diệp Tử dịu dàng hơn so với tôi nhiều. Cô ấy chưa biết bộ mặt thật của anh đấy thôi, anh đúng là đồ nham hiểm, xấu xa mà!

“Tại sao cô lại đến đây mua khoáng thạch?” Anh khoanh tay, nhìn cô bằng ánh mắt giống như quan tòa đang xét xử. “Không hề có chút phòng bị nào cả, lại còn khiến tôi phải bỏ dở công việc của mình để đến đây cứu cô nữa.”

“Tôi bị ép phải đi đó chứ! Anh cho rằng muốn mua được loại khoáng thạch vừa tốt vừa hiếm như vậy ở cái đất này là dễ dàng lắm hay sao?” Trong cơn giận dữ, hai bàn tay của Bạch An An siết chặt lại. “Tôi đến đây mua hàng chẳng phải là để giúp anh sao? Mẹ kiếp, đây là lần đầu tiên tôi bước chân vào chợ đen đấy! Đại ca à, tôi chỉ là một con bé sinh viên đại học thôi, anh bắt tôi đi mua loại khoáng thạch phóng xạ hiếm có bị nhà nước quản chế, anh tưởng

đó chỉ là đồ ăn mua ngoài chợ, quần áo mua trên Taobao[5] hay sao?”

[5] Taobao: Một kênh mua hàng trực tuyến có tiếng của Trung Quốc.

Cố Khanh hơi ngẩn ra, hỏi lại: “Nhà nước quản chế ư?”

Bạch An An tức giận gào lên: “Đương nhiên! Còn hại tôi bị người ta sàm sỡ nữa, hừ!”

Cố Khanh liền trầm mặc.

Hóa ra là do mình suy nghĩ mọi chuyện quá đơn giản sao? Ở thời bình này, muốn mua một ít nguyên liệu mà cũng khó khăn đến vậy ư?

Cô bé này bình thường có hơi ngốc, vậy mà đã làm giúp mình nhiều việc đến vậy mà không hề kêu ca...

Anh bỗng nhiên giơ tay lên, xoa xoa mái tóc dài của cô khiến nó rối tung lên.

“Cô vất vả rồi.” Anh nhìn cô bằng vẻ rất nghiêm túc. “Tên khốn nào dám động vào cô vậy? Để tôi đi chặt tay hắn.”

Ngữ khí của anh tuyệt đối không phải đang nói đùa. Bạch An An kinh ngạc, nhún vai. “Không cần đâu. Hắn ta chỉ sờ soạng chút thôi.”

Cố Khanh bất giác nhớ lại cảm giác trơn mịn khi tay anh chạm vào làn da của cô, da mặt của cô thậm chí còn mượt mà hơn da cổ.

Anh bình tĩnh nhìn cô chăm chú.

Cô bị anh nhìn như vậy thì có chút sợ hãi, chợt nhớ tới điều gì đó, liền hỏi: “Đúng rồi, sao anh lại biết tôi đang ở đây mà đến? Nhà kho xa như vậy, hơn nữa, anh đi tàu điện ngầm tới hả? Anh giắt súng trên người mà có thể qua được cửa an ninh ư? An ninh ở thủ đô được quản rất nghiêm cơ mà!”

“Nhiều chuyện!” Cố Khanh đút hai tay vào túi quần, xoay người ung dung đi về phía trước. “Phụ nữ đừng có quan tâm nhiều chuyện quá!”

“Làm ơn chú ý giùm.” Cô chạy vọt đến bên cạnh Cố Khanh, hai tay chống nạnh, ngẩng đầu, dáng vẻ hết sức cao ngạo. “Cho dù tôi là phụ nữ thì cũng là phụ nữ địa cầu. Bây giờ tốt xấu gì anh cũng đang ở địa bàn của tôi. Phép vua thua lệ làng, anh có hiểu không hả? A...”

Bạch An An thét lên một tiếng đau đớn, dường như toàn bộ máu trong người cô trong phút chốc đều vọt lên tận đỉnh đầu.

Anh... anh có cánh!

Anh đang nhấc cô bay lên!

Lần đầu tiên Bạch An An bay thẳng lên trời, kề sát với nền trời mà cô vẫn từng ngước nhìn bao nhiêu lần. Hình như dưới mặt đất có người đang kinh hoàng ồ lên, ánh đèn flash từ máy ảnh, camera điện thoại không ngừng lóe sáng. Mùa đông, từng cơn gió lạnh buốt thổi bên tai, bóng đêm tựa như một bàn tay dịu dàng, kề sát vuốt ve cơ thể của hai con người đang bay lượn trên không trung kia.

Bạch An An bất chợt hét lên. Cô vừa mới bị xoay một vòng trên không trung, ngay sau đó lại rơi vào vòng ôm ấm áp của người nào đó. Cuối cùng, từ tư thế xốc nách thô lỗ, anh đã chuyển sang ôm ngang lấy người cô.

“Anh anh anh...” Bạch An An vừa định mở miệng đã bị gió thốc vào, ngẩng đầu chỉ thấy khuôn mặt mỉm cười tươi tắn của người thanh niên anh tuấn không sao kể xiết.

“Anh có cánh!” Cô rốt cuộc cũng đủ dũng khí để đưa ra kết luận này.

“Ừ.” Anh cười khẽ một tiếng. “Không thế thì làm người ngoài hành tinh thế nào được.”

Anh càng lúc càng bay cao hơn, tầng mây mỏng bao quanh hai người càng lúc càng nhiều. Thành phố Bắc Kinh rộng lớn hóa thành một vùng đất lấp lánh ánh đèn nhỏ xíu, giống như một dải ngân hà dưới mặt đất. Cảm giác sợ hãi, căng thẳng ban đầu dần biến mất, sợ gì chứ, anh là người ngoài hành tinh kia mà, sao có thể ngã được! Bạch An An yên tâm, thoải mái ngả đầu vào vai anh, ngắm nhìn cảnh vật xung quanh.

“Tiếc là không có máy ảnh ở đây.” Cô khẽ than một tiếng. “Tôi thực sự cảm thấy cuộc đời này mình sống không uổng phí chút nào!”

Anh cười phì một tiếng. “Dễ dàng thỏa mãn như vậy sao?”

Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Vầng trăng trên bầu trời phía sau anh tròn vành vạnh, ánh lên màu trắng bạc, rõ ràng vô cùng. Đôi cánh khổng lồ, đỏ tươi như máu, xé rách lớp áo sau lưng vươn ra, dang rộng, trông hùng dũng vô cùng. Gương mặt anh vẫn đẹp trai như vậy, sống mũi cao, khuôn cằm nhỏ gọn, đôi mắt có thần... Nếu chỉ nhìn vào khuôn mặt này thì chắc chắn là rất khó để phân biệt nam hay nữ. Trong đôi mắt sắc sảo lấp lánh một màu xanh lục mờ ảo, giống như hồ nước óng ánh dưới ánh trăng.

Từ đầu đến chân con người này đều tỏa ra hơi thở của loài yêu tinh.

“Anh thực sự là người ngoài hành tinh sao?” Cô chợt nhấc tay lên, chạm vào cằm anh. “Này, anh có phải là yêu tinh không? Anh nói cho tôi biết đi, tôi sẽ không kì thị anh đâu.”

Anh chưa kịp lên tiếng đáp lời, cô đã lại liến thoắng nói: “Không đúng, yêu tinh làm sao có thể chế tạo được tàu vũ trụ?”

Anh gật đầu. "Vẫn chưa ngốc đến mức không chữa được.”

Cô lắc đầu, sau đó đưa ra kết luận vô cùng chắc chắn: “Thực ra anh là yêu tinh ngoài hành tinh phải không? Trùng tộc, thú tộc gì gì đó...”

Anh nhìn chằm chằm vào cô với vẻ mặt không cảm xúc hiếm có. “Cô mới là yêu tinh.” Sau đó, anh quét ánh mắt chán ghét nhìn cơ thể được bao bọc trong chiếc áo lông to sụ của cô, nói: “Yêu tinh bánh bao.”

Vừa bước chân vào nhà, Bạch An An không thèm cởi giày đã nhào tới xô pha, nằm sấp theo hình chữ “đại” một cách thoải mái, đầu còn vùi xuống đệm ghế.

“Cố Khanh, tôi cảm thấy rất thoải mái. Chưa bao giờ tôi nghĩ là mình sẽ được bay đúng nghĩa đâu đấy.”

Cố Khanh cởi giày rồi đi chân trần vào phòng khách, nói: “Ngày mai mua áo khoác mới cho tôi.”

“Ừm, được.” Cô ngẩng mặt lên, nhìn anh vẻ mong đợi. “Sau này tôi không cần tiền công nữa, bù lại, anh thường xuyên cho tôi bay được không?”

Cố Khanh đi vào phòng trong, cất những khoáng thạch vừa mua được đi, sau đó nói vọng ra phía cánh cửa đang mở hé: “Còn phải xem tâm trạng tôi thế nào đã.”

“Gì chứ!” Cô vẫn giữ nguyên tư thế nằm trên xô pha, lẩm bẩm: “Cố Khanh, người ngoài hành tinh như anh không hiểu được đâu. Người địa cầu chúng tôi, nhất là những người sinh sống tại thành phố này, có cuộc sống vô cùng nhàm chán.

Tôi tưởng rằng cứ yên phận sống bình yên như thế này cả đời là đủ rồi. Tìm một công việc tàm tạm, tìm một người bạn trai bình thường, lấy người ta, sinh con, rồi già đi. Anh không hiểu đâu, đại đa số chúng tôi không có cơ hội thực hiện ước mơ của mình, cái gì cũng phải làm theo quy luật của cuộc sống.

Mà cũng không phải, chúng tôi chẳng có ước mơ gì cả. Theo như những bình luận của truyền thông nước ngoài thì sau khi tốt nghiệp đại học, chúng tôi sẽ bắt đầu cuộc sống của một người trung niên. Đó là làm việc, tiết kiệm tiền mua nhà tậu xe.

Thế nhưng bây giờ, tôi cảm thấy mình thật may mắn. Anh biết vì sao không? Đó là nhờ có sự xuất hiện của anh đấy. Một người ngoài hành tinh, biết chế tạo tàu vũ trụ, còn biết bay nữa. Tôi được làm việc cho anh thực sự là một điều vô cùng may mắn. Bởi vì tôi cảm thấy trong cuộc đời mình lại có một ngày đi chệch với quỹ đạo của những người khác, sống như thế mới gọi là sống, sống như thế mới thực sự ý nghĩa. Tôi giúp một người ngoài hành tinh trở lại hành tinh của mình, cũng có cảm giác rất thành công đó chứ. Sau này, khi tôi già đi, còn có chuyện để kể cho con cháu. À đúng rồi, trước khi anh rời đi, nhớ để tôi chụp ảnh cho anh đấy, mà phải hiện đôi cánh ra đó.”

Cô huyên thuyên tràng giang đại hải, cũng không biết Cố Khanh có nghe thấy không.

Một lúc lâu sau mới nghe thấy giọng nói trầm thấp, êm tai của Cố Khanh vang lên: “Ngày mai đến nơi này với tôi.”

“Đến đâu cơ?” Vài ngày nữa là bước sang năm mới rồi.

“Đến Hồ Nam.” Trong giọng nói của anh ẩn chứa ý cười. “Gặp ông bà ngoại của tôi.”

Bạch An An ngẩn người, rồi đứng phắt dậy, vọt tới trước cửa phòng anh, đẩy mạnh ra.

Trước mắt cô là tấm lưng rộng, vững chãi, dưới ánh đèn, giống như một tấm lá chắn tinh xảo. Bả vai rộng, vòng eo thon, cơ bắp vô cùng rắn chắc. Cơ thể anh như ẩn chứa một sức mạnh kinh hồn khiến Bạch An An trong phút chốc trở nên ngây ngẩn.

Mặt cô lập tức đỏ bừng lên. Cố Khanh thấy cô chạy vào thì chậm rãi cầm lấy chiếc áo sơ mi lành lặn để trên giường, mặc vào người.

Ặc... Qua chiếc áo sơ mi trắng, tấm lưng rộng của anh cũng có vẻ cao lớn, mạnh mẽ. Trong sự rắn rỏi ấy lại lộ ra vẻ kiên nghị mang cốt cách của một quân nhân.

"Anh từng đi lính rồi à?" Cô đột nhiên hỏi.

Anh cài khuy áo xong, xoay người nhìn thẳng vào mắt cô. "Ừ."

"... Có phải là chiến tranh giữa các vì sao không? Giống như những bộ phim khoa học viễn tưởng của Mỹ ấy?"

Anh lắc đầu. Hơn một trăm năm sau, nền khoa học kĩ thuật của loài người vẫn chưa đạt đến trình độ đó.

Cô nhận được câu trả lời phủ định từ anh thì càng mơ hồ, ngẫm nghĩ một lát rồi lại hỏi: "Vừa rồi anh nói tới ông bà ngoại của anh ư?"

Anh mỉm cười, gật đầu.

Cô run rẩy chỉ vào anh. "Người ngoài hành tinh các anh... đang sống ở địa cầu này ư?"

Anh nhìn vẻ mặt sợ hết hồn của cô thì bật cười, nói: "Bánh bao nhỏ, thật ra tôi không phải là người ngoài hành tinh."

Mắt cô lóe sáng, Cố Khanh lập tức hiểu được hàm ý bên trong ánh mắt kia của cô, liền bổ sung: "Cũng không phải yêu tinh gì cả."

©STENT: http://www.luv-ebook.com

Cô bán tín bán nghi nhìn anh, lại nghe thấy anh hùng hồn tuyên bố bằng một giọng nói vừa kiêu căng vừa hãnh diện: "Tôi là con người, đến từ thế giới của một trăm năm sau. Trong cơ

thể tôi có một phần tư dòng máu của thú tộc ngoài hành tinh."

Cô ngơ ngác nhìn anh.

Một lát sau, cô đột nhiên giật mình bừng tỉnh, chậm rãi nói: "Thảm họa xảy đến sau nửa năm nữa mà anh nói hôm trước là sự thật sao?"

Nhìn vẻ mặt căng thẳng của cô, Cố Khanh khẽ gật đầu.

"Sẽ có rất nhiều người chết sao?"

"Rất nhiều."

"Có cách nào ngăn cản tai họa đó không?"

"Không. Hơn nữa, lịch sử không thể thay đổi được."

"A... Tôi, còn bố mẹ tôi, bạn bè tôi nữa, chúng tôi đều sẽ chết hết sao?"

Cố Khanh im lặng một lúc, sau đó chợt đưa tay ra xoa đầu cô. Cô nhìn anh vẻ chờ đợi, sau đó lại nghe thấy anh đáp bằng một giọng hờ hững không gì sánh được: "Không ai có thể thoát khỏi tầm ảnh hưởng của thảm họa đó."

Ngoại truyện 7: Tiểu Bạch, chạy mau

Cố Khanh khoanh tay, ngồi trên xô pha, nhất thời không thể hiểu nổi.

Đối diện là một người đàn ông trung niên và một người phụ nữ xinh đẹp, ánh mắt nhìn anh rất dịu dàng nhưng vẻ mặt lại hết sức kiên định.

Anh cho rằng chỉ cần bật đoạn video ba chiều chiếu hình ảnh của Hứa Mộ Triều – mẹ anh – và tập phim phóng sự về virus zombie thì họ nhất định sẽ đi cùng anh, thế nhưng không ngờ, sau khi tin tưởng và tiếp nhận anh chính là cháu ngoại của mình, câu trả lời của ông bà ngoại anh vẫn là không.

“Ông bà không đi đâu. Cháu ngoan, cả đời này ông làm nhân viên cứu hỏa quen rồi. Nếu như loài người thực sự sắp gặp phải đại họa thì đó cũng là vận mệnh đã định trước của chúng ta.” Ông ngoại Hứa Cảnh Hàng nói.

“Cháu ngoan, bà biết cháu rất yêu thương cha mẹ, yêu thương ông bà ngoại.” Bà ngoại nhìn anh, dịu dàng nói. “Thế nhưng chúng ta cũng có cha mẹ, anh em họ hàng và những bạn bè thân thiết khác. Bảo chúng ta bỏ họ lại để đi đến thế giới của một trăm năm sau thì chúng ta thật sự không nỡ.”

Sau khi xem xong những hình ảnh chết chóc kia, ban đầu, ông bà Hứa cũng rất kinh ngạc, nhưng rất nhanh sau đó, biểu hiện lại trấn tĩnh lạ thường. Cố Khanh càng kính phục ông bà hơn, có điều trong lòng anh vẫn âm thầm tính toán.

Anh sử dụng cỗ máy thời gian của Cục Du hành vũ trụ chính là muốn đưa ông bà ngoại về thời đại của mình, để tạo cho mẹ một sự bất ngờ nho nhỏ. Thế nhưng bây giờ hai ông bà lại kiên quyết không đồng ý, vậy thì ít nhất anh cũng phải giúp họ có thể sống sót được ở thời đại này.

Cố Khanh rời khỏi nhà họ Hứa, chậm rãi đi xuống lầu. Dưới ngọn đèn đường giữa mùa đông giá rét, cô gái bé nhỏ kia vẫn đứng đó đợi anh.

Đó chính là bánh bao nhỏ An An.

Khi thấy khuôn mặt nhìn nghiêng của cô dưới ánh đèn, Cố Khanh bỗng hơi ngơ ngẩn. Có lẽ đã quá quen với dáng vẻ vô tâm vô tính, không sợ trời không sợ đất của cô, cho nên lúc này, thấy cô cúi đầu, vừa trầm lặng vừa dịu dàng, thậm chí trong đôi mắt còn ánh lên nét bi thương, nhìn chằm chằm vào con hẻm nhỏ yên tĩnh, anh lại thấy có chút không quen.

“Bánh bao.” Anh đi tới, không hề ngạc nhiên khi thấy cô quay ngoắt đầu lại, hai mắt nhìn anh sáng rực như đèn pha.

Có thể là do tiết trời mùa đông quá lạnh nên vừa mới tiến đến gần cô, anh liền cảm nhận được một luồng khí lạnh toát phả đến. Đến gần thêm chút nữa chợt phát hiện, môi cô đã tái nhợt đi. Thế nhưng những điều đó cũng không thể làm ảnh hưởng đến sự vô tư vốn có của cô.

“Sao rồi, sao rồi?” Cô hỏi với vẻ thân thiết. “Ông bà ngoại của anh có chịu đi theo anh không?”

Anh im lặng một lát rồi nói: "Nói ra thì rất dài dòng. Chúng ta còn rất nhiều việc phải làm."

Một tháng sau, Cố Khanh không đồng ý với lời đề nghị về nhà thăm bố mẹ của Bạch An An, khăng khăng giữ cô lại bên mình để tiếp tục làm việc vặt. Cô có vẻ rất tức tối, không tiếc lời mắng chửi anh thậm tệ, thế nhưng hai ngày sau, sau khi biết được kế hoạch thực sự của anh, Bạch An An liền quyết định dốc hết sức cùng anh thực hiện.

Một tháng trôi qua, hai người đứng dưới chân một ngọn núi hoang không có người ở của một thôn thuộc tỉnh Hồ Nam. Nhìn thành quả công việc lần này, hai người cảm thấy vô cùng hài lòng.

Cố Khanh suy nghĩ rất đơn giản. Anh nhất định phải đưa bằng được ông bà ngoại đến sống ở đây. Thế nên, anh đã đào một căn hầm trú ẩn tại nơi thâm sơn cùng cốc này, bên trong còn chứa đầy lương thực thực phẩm cùng nước ngọt đủ dùng trong hai năm, bên ngoài anh cũng đã khai hoang sẵn một mẫu ruộng màu mỡ... Tất thảy những thứ này sẽ giúp ông bà anh được an toàn giữa cảnh loạn lạc.

Địa thế nơi này vô cùng bí mật và hiểm trở, anh đoán cho dù virus zombie có bùng nổ thì cũng sẽ chẳng có ai tìm đến cái nơi khỉ ho cò gáy này để làm hại ông bà ngoại của anh. Nhưng để phòng ngừa bất trắc, ở xung quanh căn hầm, anh đã thiết kế rất nhiều cạm bẫy. Trong đó, cạm bẫy cuối cùng chính là, nếu như zombie dám xông đến, hệ thông tự động sẽ khiến cả ngọn núi bị bao vây trong khí độc, bước tiến của bọn chúng sẽ tự nhiên bị cản lại. Còn bên trong hầm trú ẩn sẽ không bị bất cứ ảnh hưởng gì.

Việc còn lại chính là, trước đêm nạn dịch zombie bùng phát, anh sẽ làm cho hai ông bà ngất xỉu rồi đưa đến đây.

Đến lúc này, công việc của Bạch An An cũng sắp kết thúc. Chỉ có điều từ đầu đến cuối, cô không hề đề nghị Cố Khanh dẫn cô đến thế giới của một trăm năm sau hoặc thỉnh cầu anh cho cô đến nơi này tị nạn cùng ông bà ngoại của anh. Cố Khanh những tưởng cô sẽ mở miệng cầu xin, thế nhưng cô hoàn toàn không đả động gì đến chuyện đó. Chỉ là trước khi nói lời từ biệt, cô có hỏi xin anh ít chất độc và một khẩu súng.

Sau khi Bạch An An đi rồi, cuộc sống mấy tháng cuối cùng ở nơi này của Cố Khanh có vẻ hết sức thanh nhàn mà yên tĩnh. Anh đến trường đại học thăm mẹ mình. Mẹ kể với anh rằng trước khi đại nạn xảy ra, bà thường ra vỉa hè gần trường học, bày sách báo và sản phẩm điện

tử second hand ra mua đi bán lại. Hiện giờ, trước mắt anh là một thiếu nữ có mái tóc dài đang ngồi bệt dưới đất, nhìn thấy anh, cô ấy còn nở một nụ cười tinh nghịch, nói: "Này này, em trai, mua Mp3 second hand giá rẻ đi!"

Anh không có ý muốn thay đổi lịch sử. Huống hồ, nếu là lịch sử có liên quan đến Hứa Mộ Triều, thay đổi rồi thì không biết sẽ gây ra hậu quả gì đây.

Sau vài lần lén lút đến thăm mẹ, anh lại dành thời gian đi thăm quan rất nhiều nơi ở đại lục. Hóa ra, trước khi virus zombie xuất hiện, mảnh đất này lại xinh đẹp đến vậy.

Rời khỏi Cố Khanh siêu phàm, Bạch An An không khỏi cảm thấy có chút ủ rũ. Trên thực tế thời gian của cô cũng không còn nhiều, cô bận rộn đến mức chỉ có lúc đêm khuya khi chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, mới có thời gian để nhớ đến anh.

Cô thẳng thắn tâm sự với cha mẹ về cuộc gặp gỡ li kì của mình, cũng không ngoài dự liệu là bị cha mẹ chất vấn, thậm chí họ còn hoài nghi đầu óc cô có vấn đề. Hơn nữa, thấy cô trở về quê nhà mà vẫn chưa tìm được công việc, họ lại càng cảm thấy tức giận.

"Virus zombie ư?" Cha cô giận đến run người. "Có phải con đã đọc mấy cái sách truyện vớ vẩn quá nhiều không? Lập tức quay về Bắc Kinh cho cha!"

"An An à, rốt cuộc con bị làm sao vậy? Cha mẹ tạo điều kiện cho con thi đậu vào một trường đại học danh tiếng, bây giờ con lại như vậy là sao?" Mẹ cô tức đến nỗi nước mắt lã chã tuôn rơi.

Bạch An An im lặng để cha mẹ đưa mình ra ga tàu trở về Bắc Kinh, sau đó xuống tàu, lén giấu cha mẹ mua vé quay lại quê nhà.

Cô gọi điện thoại cho mấy người bạn thân, trong đó có Diệp Tử, thế nhưng chẳng ai trong số bọn họ tin những gì cô nói, thậm chí bọn họ còn bảo cô bị điên, nên đi khám; có người không dám nói thẳng ra thì chỉ ậm ừ trả lời cho có lệ. Bọn họ cũng rất quan tâm đến cô, nhưng chẳng có ai tin chuyện này cả.

Cuối cùng, cô chỉ có thể một mình chuẩn bị mọi thứ cần thiết, bỏ vào ba lô, sau đó mò mẫm vào vùng núi sâu của quê mình.

Cô vẫn nhớ khi còn bé, từng có lần vào núi săn thú với cha, trên đỉnh núi cao chót vót có rất nhiều sơn động. Trải qua mấy ngày sống hoang dã vượt ngoài sức tưởng tượng, cuối cùng

cô cũng tìm được một cái hang lớn nằm sâu trong khe núi. Cô nghĩ cũng may mà đang đầu mùa xuân, rắn còn chưa ra khỏi hang, nếu không hai chân cô cũng không đủ chỗ để cho bọn chúng cắn.

Ban ngày sợ bị phát hiện nên Bạch An An chỉ có thể lén đi chặt cây vào ban đêm, xây dựng chỗ lánh nạn cho mình. Trên người lúc này chỉ còn lại khoảng vài trăm nghìn nhân dân tệ được Cố Khanh cho, cô liền xuống thị trấn dưới chân núi, đặt mua rất nhiều lương thực và dụng cụ cần thiết, vì sợ bị người khác phát hiện ra chuyện lạ thường, cô liền chia gạo thành nhiều bao nhỏ, sau đó vác từng bao lên núi, cứ như thế hai tuần liền, cả người cô trở nên rã rời, mệt đến mức gần như kiệt sức.

Cô sẽ không làm ruộng, hơn nữa, ở thời đại này, đất đai khan hiếm, không phải cứ muốn là có thể chiếm dụng được. Thế nhưng cô vẫn mua sẵn rất nhiều hạt giống và một dụng cụ trồng trọt. Cô nghĩ chỉ cần lúc đó cha mẹ chịu theo mình lên núi lánh nạn thì cả nhà sẽ trồng trọt sống qua ngày.

Xung quanh hầm trú ẩn, cô đào một số hố bẫy nhỏ. Một tháng theo phụ giúp Cố Khanh, cô đã học được rất nhiều điều. Chưa đầy nửa năm nữa thôi, nạn dịch zombie sẽ bùng phát. Cô tạm thời che bẫy lại, khi nào ngày đó tới, cô mới dùng đến chúng. Khí độc mà Cố Khanh cho, cô cũng nâng niu cất giấu cẩn thận. Còn khẩu súng, cô chôn nó ở sâu trong hang động.

Có đôi khi cô nghĩ, nếu như cô cầu xin Cố Khanh, liệu anh có đồng ý đưa cô đến thế giới của một trăm năm sau không?

Cô không nắm chắc bất cứ điều gì. Gã Cố Khanh này thoạt nhìn hay nói hay cười, nhưng một khi anh đã lạnh lùng thì còn vô tình hơn bất kì ai. Mà quan hệ của cô với anh cũng chỉ ở mức cấp trên cấp dưới lợi dụng lẫn nhau mà thôi, huống chi cô còn có cha mẹ, bạn bè. Nếu muốn cô bỏ lại họ, đến một nơi thật xa để sống một mình thì cô thực sự không thể làm được.

Thỉnh thoảng, cô cũng nhớ tới Cố Khanh. Nhớ tới ngày đầu tiên gặp anh, anh đứng trước chiếc phi thuyền vỡ, dưới ánh đèn pin của cô, dáng người cao lớn, ánh mắt sắc bén toát lên vẻ lạnh lùng.

Anh đúng là một vị hoàng tử, cô thầm nghĩ.

Đáng tiếc, cô chỉ là một cô gái bình thường đến không thể bình thường hơn, cô không phải là công chúa.

Thế nên, một tháng trước khi đại dịch zombie bùng phát, khi tỉnh lại trong căn hầm trú ẩn của mình, vừa nhìn thấy Cố Khanh chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện, Bạch An An kinh ngạc đến độ không thể thốt nên lời.

"Anh... anh... Tại sao anh lại ở đây?" Cô chỉ tay vào anh, như thể anh là một tên tội phạm vậy.

Cố Khanh nhìn cô thiếu nữ duyên dáng, yêu kiều đã thay sang trang phục mùa hè thì tâm trạng trở nên vui vẻ, thoải mái hơn nhiều. Anh chỉ vào căn hầm trú ẩn được thiết kế sơ sài, nói với giọng lạnh nhạt: "Cô làm cái hầm như cái sơn trại vô dụng thế này à? Mấy tháng vất vả mà chỉ làm được có thế này thôi sao?"

Bạch An An vốn đang hết sức vui mừng, nghe thấy anh chỉ trích với giọng điệu kiêu ngạo của kẻ bề trên như thế thì giận đến tái mặt, cơn thịnh nộ bùng lên, cô quát anh sa sả: "Nhỏ mà có võ đấy anh hiểu không? Tôi đã cố hết sức rồi. Tôi là sinh viên, lại học khoa văn, hơn nữa, cũng không có huyết thống của người ngoài hành tinh, làm được thế này đã là tốt lắm rồi!"

Anh tỏ ra vô cùng hài lòng với phản ứng xù lông này của cô, liền nhìn cô, bật cười, lại nghe thấy cô tức giận hạ kết luận: "Hơn nữa, cái sơn trại mà anh nói này là cái hầm trú ẩn có một không hai trên đời đây, hừ!"

"Cho tôi cốc nước đi." Anh thản nhiên ngồi xuống băng ghế. "Cả đường đi không được uống giọt nước nào, sắp chết khát rồi."

"Anh... bay đến đây ư?" Cô kinh ngạc mang cốc nước qua cho anh.

Anh liếc mắt nhìn cô. "Ngồi xe lửa." Được rồi, thật ra anh chỉ muốn sai bảo cô chút thôi.

Sau khi Cố Khanh nghỉ ngơi được khoảng năm phút, cô bạn Bạch An An đột nhiên hiểu ra, kinh ngạc nhìn anh, hỏi: "Phải rồi, sao anh lại tìm được nơi này? Cả lần trước nữa, tại sao anh lại biết tôi ở hộp đêm Hậu Cung kia mà tới chứ?"

Cuối cùng thì cũng hỏi tới rồi.

Anh ít lời mà nhiều ý đáp: "Nhờ vào điện thoại di động của cô."

Cô trợn tròn mắt. "Anh cài GPRS để định vị tôi đây à?"

Anh hất cằm nhìn cô. "Không. Tôi gắn máy nghe trộm vào điện thoại di động của cô."

Thật đúng là đầu óc bã đậu mà! Với tính cách của Cố thiếu gia, đến một nơi hoàn toàn xa lạ, cho dù là chỉ sai bảo một Tiểu Bạch ngây ngô là cô thì cũng phải làm tốt công tác phòng bị chứ.

Cô bừng tỉnh ngộ, sau đó lập tức nhìn anh đầy vẻ hoài nghi. "Thế có nghĩa là... tôi nói gì, làm gì anh cũng nghe thấy hết sao?" Ngay cả lúc cô đi vệ sinh, lẩm bẩm một mình, vân vân và vân vân? Ôi, ôi, ôi!

Cố Khanh nói vẻ khinh bỉ: "Tôi chỉ nghe có chọn lọc thôi. Cô cho rằng tôi rảnh rỗi đến mức đó hả?"

Thế nên, mới có thể nghe được cô gọi điện thoại cho rất nhiều người, nhưng sau đó luôn thất vọng cúp máy; nghe thấy cô bị cha mẹ trách mắng, khổ sở khóc lóc một hồi; nghe thấy cô cò kè mặc cả với người bán hàng trong chợ, sau đó cười rất khoái trá; nghe thấy cô lịch kịch chuẩn bị một nơi tránh nạn cho mình; còn nghe thấy cô ngồi một mình trong hang động giữa đêm khuya, đọc thuộc lòng bài *Trường hận ca*[1] và *Mại thán ông*[2], thậm chí còn có cả hằng số pi[3], để xua đi nỗi cô đơn và sợ hãi trong lòng.

*[1] **Trường hận ca** là một bài thơ của Bạch Cư Dị kể về mối tình giữa Đường Huyền Tông (tức Đường Minh Hoàng) và Dương Quý Phi.*

*[2] **Mại thán ông** có nghĩa là **Ông lão bán than**. Một bài thơ trào phúng nổi tiếng của tác giả Bạch Cư Dị (thời Đường).*

[3] Số pi (kí hiệu: π) là một hằng số toán học có giá trị bằng tỉ số giữa chu vi của một đường tròn với đường kính của đường tròn đó. Hằng số này có giá trị xấp xỉ bằng 3,1415926. Nó được biểu diễn bằng chữ cái Hi Lạp π từ giữa

Những việc này, nếu như là người khác thì sẽ chẳng bao giờ có thể thu hút được sự chú ý của Cố thiếu gia. Thế nhưng đây lại là Bánh bao, một cái Bánh bao vô tâm vô tính, một cái Bánh bao sau khi bay lên bầu trời đã nói cho anh biết, cô vốn không có ước mơ, vậy nhưng sau khi gặp được người ngoài hành tinh như anh, cuộc sống tẻ nhạt của cô liền có sự khác biệt lớn so với những người khác.

Cố thiếu gia cảm thấy lòng nhân từ của mình đột nhiên trỗi dậy.

Thế nên, khi cô đang nghiến răng nghiến lợi tức giận vì nơi ẩn náu riêng tư của mình bị xâm phạm, Cố Khanh đột nhiên mở miệng nói: "Tôi sẽ đưa cô về thời đại của tôi."

Như vậy, cô sẽ được sống sót.

Đương nhiên, hành động này của tôi chỉ là vì tôi có lòng từ bi, chứ không có nguyên nhân nào khác.

"... Vì sao?" Cô ngây ngốc hỏi.

"Cô đừng suy nghĩ quá nhiều." Cố Khanh thản nhiên nói. "Chẳng qua tôi thấy cô thật đáng thương nên mới giúp. Đến thời đại của tôi rồi, tôi sẽ sắp xếp việc làm cho cô, để cô sống một cuộc sống bình thường."

Sau đó anh đứng lên, nói: "Đi thôi, cỗ máy thời gian vẫn còn ở Bắc Kinh."

Bạch An An không hề nhúc nhích. Sau đó, cô ngẩng đầu nhìn anh, mỉm cười. "Cảm ơn anh. Tôi không đi đâu."

Anh nhíu mày nhìn cô, hoàn toàn không nghĩ đến việc Bánh bao nhỏ sẽ cự tuyệt sự giúp đỡ của anh. Cô định làm gì? Cô thực sự định trốn trong cái hầm này cả đời sao? Cô đã bị chúng bạn xa lánh rồi, thế mà vẫn còn cố chấp, kiên trì như vậy sao?

"Hoàng tử rất tốt..." Cô nói như thể lẩm bẩm. "Nhưng tôi còn có cha mẹ, còn có bạn bè. Tôi không thể bỏ họ lại được."

Cô ngẩng đầu nhìn anh bằng ánh mắt kiên định. "Thực sự cảm ơn anh. Tôi rất vinh hạnh khi

được quen biết anh. Thế nhưng tôi sẽ không đi đâu cả. Đây là thời đại của tôi, là cuộc sống của tôi. Mọi người đều sẽ chết, tôi biết thế nhưng ít ra hãy để tôi được chết trên quê hương của mình, chết ở thời đại của mình."

Sau khi rời khỏi hầm trú ẩn của Bạch An An, Cố Khanh ở lại quê nhà của cô, dạo quanh xã nhỏ một vòng rồi âm thầm đưa ra quyết định.

Anh lập tức tìm tới nhà cô, đá văng cánh cổng, không ai mời mà tự ý bước vào trong nhà.

Trong phòng khách có một người đàn ông trung niên và một người phụ nữ trông rất giống cô. Họ kinh ngạc nhìn Cố Khanh chằm chằm. Trước khi họ kịp đặt câu hỏi, anh đã rút súng ra, nhắm về phía cha An An.

"Tính tôi không được nhẫn nại cho lắm." Anh lấy một bức ảnh nhỏ từ trong túi áo ra. "Xem xong thứ này, dù tin hay không thì cũng hãy theo tôi đến hầm trú ẩn mà An An xây dựng cho các người." Cuối cùng, không hiểu vì sao anh lại bồi thêm một câu: "Đừng có mắng cô ấy, cũng đừng khiến cô ấy phải đau lòng thêm nữa."

Đừng khiến cô ấy thương tâm khổ sở, cô độc ở đó một mình nữa.

Dù rằng tôi chính là kẻ đã cho cô ấy biết trước những điều này, khiến những tháng ngày thanh xuân cuối cùng của cô ấy chẳng thể vui vẻ được nữa...

Sau khi khiến hai vợ chồng nhà họ Bạch ôm nhau khóc rống trong nhà, Cố Khanh đi ra ngoài, đột nhiên cảm thấy sự cứu vớt của anh cũng chẳng đi tới đâu.

Cô còn một cô bạn thân tên là Diệp Tử nữa, mà Diệp Tử cũng còn có cha mẹ, bạn bè của cô ấy. Anh lại còn vừa nghe cha mẹ Bạch An An nói, họ còn muốn cho cha mẹ, anh em họ hàng đến hầm trú ẩn cùng. Bạch An An vất vả lắm mới xây dựng được cái hầm trú ẩn bé nhỏ đó, về cơ bản không thể chứa được nhiều người như vậy.

Nếu bọn họ xây thêm những căn hầm trú ẩn khác thì chỉ sợ sẽ gây ra động tĩnh quá lớn và khiến chính phủ chú ý tới. Mà Bạch An An chỉ dự trữ được ngần ấy lương thực, không thể cung cấp đủ cho nhiều người như vậy, kết quả cuối cùng sẽ thế nào đây? Với tính cách cả nể của Bạch An An thì cô sẽ chỉ chịu thiệt thôi.

Hơn nữa, phải sống cả đời trong căn hầm trú ẩn ngột ngạt đó, ra ngoài thì bị khủng bố, liệu cô có bao giờ còn cảm thấy vui vẻ nữa không? Bánh bao vốn luôn ngây thơ, tinh nghịch sẽ trở

nên ủ rũ mất.

Thế nhưng trên đời này có cha mẹ nào lại không thương con.

Hai ngày sau, Cố Khanh nhận được điện thoại của cha mẹ Bạch An An.

"Cố tiến sinh." Cha An An nói với giọng cầu xin. "Có thể thấy cậu rất quan tâm tới đứa con gái nhỏ của tôi. Nếu như có thể, xin cậu hãy đưa nó về thời đại của cậu có được không?"

"Tôi từng đề nghị với cô ấy như vậy, nhưng cô ấy đã từ chối." Cố Khanh ngừng một lát rồi nói tiếp: "Cô ấy nói muốn ở lại cùng mọi người."

"Con bé ngốc này..." Ở đầu dây bên kia, giọng nói quật cường của cha An An hơi dừng lại một chút, sau đó nghẹn ngào nói tiếp: "Cố tiên sinh..."

Bây giờ thì Cố Khanh đã biết tính cách cố chấp của Bạch An An được thừa hưởng từ ai. Trong điện thoại, ông Bạch quả quyết nói: "Xin cậu hãy đánh ngất rồi đưa nó đi. Chỉ cần nó được sống, tôi và mẹ nó nguyện làm mọi việc cho cậu. Chỉ cần con bé được sống thôi."

Cố Khanh im lặng hồi lâu, cuối cùng lên tiếng: "Bác không cần làm gì cả, chỉ cần mọi người cố gắng hết sức để sống sót, tôi sẽ dẫn cô ấy đi."

Bạch An An có cảm giác mình vừa mơ một giấc mộng dài.

Trước khi chìm vào giấc mộng, cô còn đang ngồi trước cửa hang động, đốt nến đọc sách dạy cách trồng lúa. Sau đó, cô từ từ nhắm mắt lại, chợt thấy trước mặt hiện lên một vệt sáng dài, không biết là thứ gì. Cô nhìn thấy những vì sao sáng lấp lánh trôi vụt qua phía sau lưng mình, cô còn nhìn thấy thân thể mình bị chôn vùi trong hố đen vũ trụ. Cuối cùng, hình như cô vừa mới trở về nhà, nằm trên chiếc giường lớn, xung quanh là chăn nệm mềm mại, ấm êm. Nơi đầu mũi còn ngửi thấy một mùi hương thanh tân dễ chịu.

Cô chậm rãi mở mắt ra.

Bạch An An không biết mình đang ở nơi nào, chỉ thấy trước mặt có một tia sáng mơ hồ. Rèm cửa sổ dày cộp che khuất mọi thứ, một bóng dáng cao lớn quen thuộc đứng trước cửa sổ đang chậm rãi xoay người lại.

“Em có thể yên tâm được rồi.” Anh thấp giọng nói. “Tôi đã tìm được di tích căn hầm trú ẩn của em một trăm năm trước. Cha mẹ em đã để lại di ngôn rằng họ sống đến hơn bảy mươi tuổi mới qua đời. Họ còn hi vọng em có một cuộc sống thật vui vẻ.”

©STENT

Trong phút chốc, Bạch An An tuôn trào lệ nóng.

Một vòng tay mạnh mẽ mà dịu dàng chậm rãi ôm cô vào lòng.

Giọng nói của anh vẫn bình tĩnh mà phảng phất ý cười như xưa.

“Khóc cái gì chứ?” Anh xoa xoa mái tóc dài của cô khiến nó rối tung lên. “Bánh bao nhỏ, em còn có anh kia mà.”

Ngoại truyện 8: Rực rỡ lóa mắt

Tôi đứng trên tầng cao nhất của tòa nhà Đế Chế Huy Hoàng, trên đỉnh đầu là một tầng mây mỏng nhẹ như voan, trước mặt là ngọn đèn pha không ngừng chiếu ra một biển ánh sáng màu bạc chói mắt.

Các phóng viên trước mặt thi nhau tranh cãi, còn ồn ào hơn cả chợ bán vịt, bọn họ sôi nổi truy hỏi đến cùng những ngờ vực vô căn cứ, muốn moi móc thêm nhiều thông tin quân sự và những câu chuyện bí mật từ vị Thượng tướng trẻ tuổi nhất đế quốc. Thế nhưng tôi chỉ trầm mặc nhìn lướt qua những gương mặt xa lạ đó, trong lòng ngoài cảm giác bình thản, hài lòng, còn có thêm chút mất mát khó có thể giãi bày.

Không cần suy nghĩ, cũng không cần phải nói gì thêm, tôi đã hiểu cảm giác mất mát này rốt cuộc là vì cái gì.

Bởi vì trong cuộc đời khắc nghiệt mà đầy nhiệt huyết của Quan Duy Lăng tôi từng xuất hiện một người con gái rực rỡ, chói mắt, giống hệt một chiếc cầu vồng.

Dù rằng cô ấy không thuộc về tôi.

Có nhiều lúc tôi cảm thấy vui vì mình là người được gặp cô ấy đầu tiên. Sớm hơn anh ta, cũng sớm hơn người kia, sớm hơn tất cả bọn họ. Tôi nhìn thấy cô ấy trước khi bọn họ để ý cô ấy, hình ảnh cô ấy trong bộ quân phục cùng vẻ mặt kiêu ngạo từ lâu đã trở thành những kỉ niệm quý báu nhất trong cuộc đời tôi.

Trong bóng đêm hôm đó, bầu không khí ẩn chứa muôn vàn sự quỷ dị khác thường. Một viên sĩ quan con ông cháu cha kiêu căng ngạo mạn đã chọc giận tới thú tộc. Tôi đã sớm nghe tới đại danh của Đại đội 5 của thú tộc, gã thủ lĩnh tên Đại Võ là một người âm hiểm không gì sánh được. Trong chiến đấu, mặc dù hắn ta không lợi hại nhưng rất biết cách chạy trốn, cũng rất xảo trá, giỏi lừa gạt, thoạt nhìn rất giống một gã lưu manh đầu đường xó chợ. Tuy rằng thú tộc đã suy yếu, những tên lính kiêm trộm cướp đó không đáng để tôi chú ý tới, thế nhưng cô ấy lại xuất hiện.

Mái tóc đen dài, óng mượt che khuất gương mặt nhỏ nhắn, một cô gái thoạt nhìn yếu đuối, thế mà lại vác một khẩu súng tự động nặng trịch trên vai. Khi ánh đèn pha sáng rực quét qua, tôi liền nhìn thấy gương mặt đầy khí chất của cô ấy, lúc đó tôi còn tưởng mình bị hoa mắt. Mà khi cô dang tay ra, để tôi kiểm tra có giấu vũ khí trên người hay không, trái tim tôi bỗng nhiên đập rộn mà không có bất cứ lí do nào cả.

Tôi nhất thời nhớ đến một câu nói cổ: Vòng eo nhỏ nhắn chưa đầy một gang tay.

Trong quân đội không phải là không có nữ binh, bọn họ có người lỗ mãng, có người diêm dúa lòe loẹt, có người ác độc, có người dịu dàng, vậy nhưng không có một ai giống với cô ấy, nụ cười tươi tắn ngay cả trong đêm tối, ánh mắt cương nghị, dáng vẻ lại ngập tràn sự cô đơn.

Đúng vậy.

Khi cô ấy vác khẩu súng tự động, tựa lưng vào con hổ trắng biến bị, mắt nhắm lại tựa hồ đang ngủ, hai tay tôi đang bị trói nghiến, mười lăm binh sĩ loài người đứng phía sau lưng tôi bị một đám dã thú dưới trướng cô ấy vây khốn.

Tôi đứng giữa bầy thú, nhìn cô ấy chậm rãi ngẩng đầu, nhìn ánh mắt trong veo sáng ngời còn hơn cả ánh trăng của cô ấy, tôi bỗng nhiên cảm nhận được sự cô đơn ẩn sâu trong tâm khảm của cô gái này.

Cũng từ đó, không một ai còn cơ hội nhìn thấy vẻ cô đơn của cô ấy nữa, ngay cả khi cô bất hạnh bị vua zombie làm nhục, ngay cả khi cô trầm mặc mà bi thương bảo vệ Cố Nguyên soái giữa đế đô hỗn loạn, trong con người cô chỉ luôn có sự lạc quan, kiên cường mà đau thương,

còn dáng vẻ cô đơn ấy sớm đã bị chôn vùi. Tôi nghĩ có lẽ đó chính là hình ảnh sắc nét nhất của Hứa Mộ Triều còn đọng lại trong tôi.

Cũng có thể, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, trong mắt tôi đã chứa đựng một sự cô đơn không gì sánh được. Cũng chỉ có tôi mới hiểu cảm giác khi trái tim đập loạn ấy thuần khiết mà khó chịu đến mức nào.

Khác với Tạ Mẫn Hồng, tôi và Nguyên soái thuộc cùng một loại người – không giỏi giãi bày tâm sự, không biết chủ động. Tạ Mẫn Hồng từng cười nói, nếu cả hai chúng tôi cùng thích một người phụ nữ thì anh ta đành cáo lỗi trước. Bởi vì khi tôi vẫn chỉ biết im lặng đứng nhìn thì anh ta đã thành công dụ dỗ người phụ nữ đó sinh cho anh ta một đứa con rồi. Quả thật, từ nhỏ Tạ Mẫn Hồng đã được rất nhiều cô gái yêu thích.

Tôi chưa bao sống từng để tâm tới những ngón nghề tán gái của anh ta bởi vì tôi luôn cho rằng tình yêu là thứ tình cảm tự nguyện đến từ hai phía, không cần phải nói những lời ong bướm làm gì. Thế nhưng kể từ khi gặp được Hứa Mộ Triều, có nhiều lúc tôi đã thầm nghĩ, nếu như tôi cũng biết cách theo đuổi phụ nữ giống như Tạ Mẫn Hồng thì liệu có chút xíu khả năng nào cô ấy sẽ yêu tôi không?

Chỉ có điều, trong tình yêu và cuộc sống không bao giờ tồn tại hai chữ "nếu như". Khi nghe được tin vua zombie ngang ngược cướp cô ấy từ tay thủ lĩnh người máy, tôi nhìn hình ảnh cô ấy qua không gian ba chiều – hình ảnh nữ chiến binh thú tộc vô cùng thần bí – trong lòng không khỏi cảm thấy không cam tâm.

Nếu là tôi, tôi nhất định sẽ không nhường cô ấy cho bất cứ ai, sẽ không để tên người máy đó vấy bẩn cô ấy dù chỉ là một ngón tay.

Nếu là tôi, tôi sẽ đứng trước mặt cô ấy, ôm siết cô ấy vào lòng.

Tôi hận mình trời sinh không khéo miệng, không biết nói lên những tâm sự của mình. Mặc dù tôi đã từng vì Hứa Mộ Triều mà lần đầu tiên lợi dụng kẽ hở trong quân lệnh của Nguyên soái, dẫn quân đi cứu cô ấy, bất kể là lúc đó, mọi biểu hiện đều cho thấy Hứa Mộ Triều đã phản bội lại hiệp ước liên minh với loài người, tội của cô ấy đáng chết vạn lần. Thế nhưng tôi không tiếc thân mình tiến vào hang ổ của thú tộc, dẫn theo những binh sĩ tinh nhuệ nhất, đứng trên sườn núi, nghĩ cách cứu cô ấy. Tôi tự nói với bản thân rằng, mình làm thế chỉ vì cơ thể bán thú của cô ấy có giá trị ngàn vàng, vì có thể cô ấy sẽ biết tin tức nào đó của A Lệ.

Thế nhưng tận sâu trong tâm khảm của tôi, tôi biết tất thảy những việc mình làm đều không

vì bất cứ lợi ích nào.

Tôi muốn bảo vệ cô ấy, bảo vệ cô gái mà mình thầm yêu thích. Tôi muốn cho cô ấy hiểu được tâm ý của mình – một tâm ý mông lung nhưng rất đỗi dịu dàng.

Trong tình yêu, tôi không phải là một kẻ khéo miệng, càng không phải là một người thông minh, thế nên, dựa vào trực giác, tôi biết mình muốn gần gũi cô ấy, muốn cô ấy nhìn thấy tôi, muốn cô ấy bình an, không phải lang thang chịu vất vả, khổ sở nữa.

Khi đó, tôi không biết, tất cả những gì tôi đã làm chính là vì tình yêu.

Có điều, sau đó tôi nhận ra, sự quan tâm của cô ấy trước giờ không dành cho tôi, thậm chí dù là luân phiên thì cũng không tới lượt tôi.

Loài người, zombie, thú tộc, người máy. Lần đầu tiên cả bốn chủng tộc xuất hiện cùng một nơi chỉ bởi vì cô ấy. Mà tôi chỉ là một cá thể nhỏ bé trong số đó. Mấy ngày trước, tôi còn tưởng tượng đến viễn cảnh mình đơn thương độc mã liều chết cứu Hứa Mộ Triều, ôm cơ thể mềm mại của cô ấy vào lòng, chạm vào mái tóc dài suôn mượt của cô ấy... Thế nhưng cảnh tượng anh hùng cứu mĩ nhân đó mãi mãi cũng không có cơ hội để thực hiện.

Cho dù có xem bao nhiêu bộ phim về tình yêu, tôi cũng chẳng học được điều gì. Mấy cảnh anh hùng cứu mĩ nhân tầm thường, cũ kĩ này đối với tôi đã là quá lắm rồi. Nhưng dù vậy, tôi cũng nào đâu có cơ hội để thực hiện.

Nhìn thấy vẻ mặt cô ấy tức giận như một con nhím xù lông khi biết mình bị biến thành vật thí nghiệm của loài người; nhìn thấy cô ấy cầm tay Nguyên soái, khẽ dựa vào lồng ngực Nguyên soái, mái tóc đen dài như dòng suối quâh quanh ngón tay thon dài của ngài ấy, trong lòng tôi không tránh khỏi cảm giác khó chịu, bức bối. Cuối cùng, tất thảy những cảm giác đó tích tụ thành một dòng sông, dâng ngập trái tim tôi, lặng lẽ mà đau đớn.

Cũng bắt đầu từ ngày đó, tôi mới phát hiện ra mình đã thích cô gái bán thú này mất rồi. Cô ấy không giống người tình trong mộng của tôi. Cô ấy không phải tiểu thư quyền quý, mà là bán thú, cô ấy không đủ thông minh, dịu dàng lại thừa sự dối trá, ranh ma, cô ấy không phải kiểu người có thể làm vợ đảm mẹ hiền, mà là người chỉ huy hàng vạn thú binh uy hiếp loài người, khiến sinh linh rơi vào cảnh lầm than.

Cô ấy chỉ là chính mình, bình thản mà rực rỡ hơn bất cứ người nào khác.

Trong bữa tiệc rượu đêm đó, tôi và Tạ Mẫn Hồng đứng chờ ở ngoài cửa đại sảnh. Tạ Mẫn Hồng còn mỉa mai. "Tuyệt đối không được để nữ bán thú kia mê hoặc!" Tôi thầm kinh ngạc, nhưng bề ngoài lại bình tĩnh nhìn Tạ Mẫn Hồng như không có chuyện gì. Tôi có khả năng khống chế bản thân rất tốt, cho dù là yêu thích thì cũng có thể yên lặng mà khống chế được.

Nghĩ như vậy, thế nhưng khi ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt đẹp đẽ, thuần khiết như vầng trăng non của Hứa Mộ Triều, trong khoảnh khắc đó, hơi thở của tôi như ngừng lại. Cô ấy e dè nhìn xung quanh, sau đó ánh mắt trong veo đó dừng lại trên người tôi.

Cả người cô ấy toát lên vẻ trong sáng, tươi mát không sao kể xiết. Cô ấy tiến lại gần phía tôi, nhìn nụ cười như hoa như ngọc của cô ấy, tôi không sao dời mắt đi được.

Cuộc sống sau đó trở nên giản đơn đến lạ thường.

Tôi bình tĩnh chứng kiến tất cả cuộc sống thường ngày của Hứa Mộ Triều ở đế đô. Từ lúc cô ấy nhận nhầm Nguyên soái chính là A Lệ, vì cứu Nguyên soái mà cả người thấm đẫm máu tươi, hay lúc cô ấy cúi đầu, nín nhịn chịu làm tôi tớ cho Nguyên soái sai bảo, cho đến một ngày cô ấy chạy xộc vào phòng Nguyên soái với khuôn mặt tái nhợt, sau đó lại có vẻ xấu hổ bước ra...

Tất thảy đều lọt vào trong mắt tôi. Chỉ cần là việc có liên quan đến Hứa Mộ Triều, tôi đều chú ý tới và làm mọi cách để bao dung hết thảy. Tôi không vạch trần thân phận của Nguyên soái khi cô ấy nhận nhầm ngài là Cố Lệ. Tôi vì việc Nguyên soái bị tập kích bất ngờ mà nổi trận lôi đình với tất cả mọi người. Tôi làm như không thấy cô ấy mỗi ngày đều ra vào phòng Nguyên soái với vẻ rất tự nhiên. Tôi đứng từ xa lặng yên nhìn tình cảm của cô ấy và Nguyên soái ngày ngày phát triển...

Tôi lấy thân phận là tâm phúc của Nguyên soái để bảo vệ tình yêu của họ. Thế nhưng mỗi lần nhìn thấy cô ấy khóc, cười hay cô đơn, đau đớn, trong lòng tôi lại bùng lên ngọn lửa tình, như thể trong người tôi còn có một Quan Duy Lăng khác, muốn đạp đổ đại nghĩa quân thần để giành giật tình yêu với ngài Nguyên soái.

Tôi muốn có được cô ấy, muốn hơn bất cứ điều gì khác. Tôi sẽ không dâng tặng Hứa Mộ Triều cho bất cứ ai. Thế nhưng tôi biết mình sẽ không bao giờ để con người thứ hai tà ác xuất hiện, cho nên hắn ta càng thầm lặng mà điên cuồng phát triển ở sâu bên trong con người tôi.

Chỉ là mặc dù đã có được sự bảo vệ của Nguyên soái, thế nhưng cô ấy vẫn không thể có được một cuộc sống yên ổn. Khi tiếng chuông cảnh báo Nguyên soái bị tập kích vang lên, khi

nhìn thấy Nguyên soái cả người bê bết máu nằm trên mặt đất, tôi như muốn phát điên lên. Tại sao Nguyên soái lại bị thương? Sao ngài ấy có thể bị thương nặng như vậy được? Ngài ấy tuyệt đối không thể chết!

Nước mắt như một cơn lũ quét dâng ngập khóe mi tôi, tôi cảm thấy các ngón tay mình run lên dữ dội, lồng ngực như bị những nhát dao vô hình cắm ngập, khó chịu đến mức không thể thở nổi. Trong giây phút đó, tôi nhận ra tại sao con người tà ác bên trong tôi vĩnh viễn không thể xuất hiện.

Bởi vì tôi yêu cô ấy, cô ấy quan trọng như chính tính mạng của tôi vậy.

Thế nhưng đối với tôi, Nguyên soái còn quan trọng hơn cả tính mạng. Bất cứ kẻ nào muốn làm hại tới Nguyên soái, hắn phải bước qua xác Quan Duy Lăng này trước, ngay cả khi đó là người tôi yêu, là người mà Nguyên soái yêu hơn cả sinh mệnh. Đây là ý chí bất diệt của gia tộc Quan thị, là ý nghĩa sự tồn tại của chúng tôi.

Thế nên, tôi đã rút súng ra. Nhiệt độ cơ thể dâng cao khiến tôi choáng váng đầu óc, nhắm họng súng đen ngòm vào một bên thái dương còn vương mấy sợi tóc rối của cô ấy.

"Cô là kẻ phản bội sao?" Tôi nói với giọng sắc bén và khàn khàn chưa bao giờ có để ép hỏi cô ấy. Tôi nghĩ bộ dạng của mình lúc đó nhất định là rất dữ tợn, bởi vì đội ngũ y bác sĩ đứng đối diện cũng phải sợ đến ngây người.

Thế nhưng cô ấy tựa hồ không phát hiện ra, trong mắt cô ấy, tôi và những người khác dường như không hề tồn tại. Cô ấy chỉ ngơ ngác nhìn Cố Nguyên soái, như thể đã nhìn đời đời kiếp kiếp.

Sức lực toàn thân tôi trong phút chốc đã bị rút cạn. Sao cô ấy có thể là kẻ phản bội được chứ? Cô ấy... nhìn ngài Nguyên soái bằng ánh mắt thâm tình đến vậy kia mà.

Nguyên soái, tôi sẽ bảo vệ cô ấy như bấy lâu nay vẫn luôn bảo vệ ngài.

Nguyên soái chìm sâu trong cơn hôn mê. Hứa Mộ Triều trở về đế đô, tôi ở lại tiền tuyến. Người nhu nhược mới rũ bỏ trách nhiệm, tôi đã hạ quyết tâm, chờ Nguyên soái tỉnh lại, tôi sẽ kết liễu tính mạng của mình trước mặt ngài để tạ tội. Còn cô ấy? Liệu cô ấy có sa sút tinh thần không? Có cảm thấy áy náy không? Có lẽ là... cô ấy sẽ không vì thế mà từ bỏ Nguyên soái hay từ bỏ bản thân mình đâu.

Trong màn hình truyền tin ba chiều, Tạ Mẫn Hồng đã nói với tôi bằng giọng bất đắc dĩ: "Cô gái Hứa Mộ Triều này..." Anh ta thở dài, vẻ mặt có chút cổ quái. "... ngày càng coi trời bằng vung rồi."

Sau khi ngắt máy, tôi trở lại bộ chỉ huy tác chiến. Viên tham mưu trẻ tuổi đứng bên cạnh nhìn sắc mặt của tôi, có vẻ kích động nói:

"Đã lâu rồi không thấy ngài cười. Vẫn là ngài Tạ bản lĩnh hơn người, chỉ một cú điện thoại đã có thể giúp ngài không còn nhíu mày nữa."

Lúc này tôi mới ý thức được, liền đưa tay lên môi. Thật vậy sao? Những ngày qua tôi nghiêm túc đến vậy sao?

Tôi đưa mắt nhìn về phía đế đô xa xôi, thầm thề với lòng mình, nhất định tôi phải thay Nguyên soái bảo vệ đế đô này, nhất định phải bảo vệ... Mộ Triều.

Thế nhưng tôi đã vui mừng quá sớm!

Trong lần trở về đó, Hứa Mộ Triều đã bị Minh Hoằng đuổi bắt, ngay trước mắt tôi. Tôi nghe thấy tiếng cô ấy gần như là la khóc, nói với Minh Hoằng: "Thả bọn họ ra! Cầu xin anh thả bọn họ ra!"

Chúng tôi đã thực sự được người máy thả ra, còn trơ mắt nhìn cô ấy bị Minh Hoằng ôm vào lòng, trơ mắt nhìn đội quân người máy đông như thủy triều ùn ùn kéo tới rồi ùn ùn biến mất không chút tăm hơi.

Tôi đứng yên tại chỗ, hai chân không còn chút sức lực, cả người như chết lặng. Đám binh sĩ bên cạnh sợ hãi xô đẩy nhau, đẩy tôi về hướng ngược lại với nơi Hứa Mộ Triều vừa biến mất. Đại Võ đột nhiên quỳ xuống mặt đất, khóc rống lên, rung chuyển cả đất trời. Mà trong mắt tôi, rốt cuộc cũng dâng trào một dòng lệ nóng.

Tôi gần như phải bò lên máy bay trong sự run rẩy tột cùng, rồi lại lảo đảo bước vào phòng Nguyên soái, quỳ trước giường của ngài. Cảm giác đau khổ và hối hận cứ thể bủa vây tâm trí tôi.

"Xin lỗi ngài! Nguyên soái... Không còn kịp nữa rồi! Nếu như cô ấy bị cải tạo thành người máy thì sẽ thế nào đây?"

Trong lòng tôi tràn ngập hình bóng cô độc của cô ấy, trong trí não chỉ nghĩ đến một cái tên duy nhất – Hứa Mộ Triều. Tôi hận mình không thể mọc cánh để có thể bay tới bên cô ấy, thậm chí sẵn sàng vì cô ấy mà không nề nguy hiểm, lao đầu vào chỗ chết.

Người phụ nữ mà tôi yêu đơn phương một cách sâu sắc, chỉ cần cô ấy có thể bình an trở về, tôi nguyện đánh đổi bằng mọi thứ, ngay cả bản thân mình...

Ngoại trừ lòng trung thành của tôi.

Cuối cùng, Nguyên soái cũng thức tỉnh, nữ bán thú anh hùng cũng có được niềm hạnh phúc của riêng mình. Sau bao nhiêu sóng gió, tôi biết Cố Nguyên soái sẽ không để cô ấy phải mạo hiểm thêm lần nào nữa. Tôi mừng cho cô ấy, cũng mừng cho tình yêu của bọn họ.

Tình yêu từng muốn chết đi sống lại tôi dành cho cô ấy vì hạnh phúc của họ mà dần trở nên phai nhạt. Không phải là bởi Quan Duy Lăng tôi sợ chết, chỉ cần một câu nói của cô ấy hay của Nguyên soái thôi, tôi có thể không màng đến sống chết của bản thân mình. Tôi chỉ là muốn bảo vệ họ, không muốn họ bị quấy rầy, muốn họ mãi mãi có được hạnh phúc.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, chớp mắt Hứa Mộ Triều đã trở thành một thiếu phụ, mà khuôn mặt trẻ trung, anh tuấn của Nguyên soái cũng có thêm mấy phần chín chắn, điềm đạm.

Còn tôi đang đứng đây, nơi đỉnh cao của đế đô, tâm trạng hết sức bình tĩnh. Trong ánh đèn flash chói lóa, trong khung cảnh náo nhiệt, ồn ào, bên tai vang vọng tiếng phóng viên liên tục truy hỏi, trong đầu tôi lại lặng lẽ xuất hiện một đoạn lời thoại.

Đó là đoạn lời thoại trong một bộ phim có tuổi đời trên một trăm năm mà tôi được xem năm mười lăm tuổi. Những người ở thời đại đó có tình yêu hết sức bình yên, không giống như thời đại này, đến thầm cảm mến ai cũng có vài phần phiền toái.

Đoạn lời thoại đó như thế này:

Có một số người sẽ dần dần trở nên bình lặng;

Có một số người sẽ đạt được những thành tựu nhỏ;

Cũng có một số người lại trở nên nổi tiếng;

Nhưng đến một lúc tình cờ nào đó trong cuộc đời, bạn sẽ gặp được một người thật rực rỡ, chói lòa.

Giây phút ấy, bạn sẽ biết đó là một điều tốt đẹp tới nhường nào.[1]

*[1] Đây là lời thoại trong bộ phim **Flipped**, tên tiếng Việt là **Lật ngược**, công chiếu năm 2010. Bộ phim là câu chuyện về đôi bạn thời niên thiếu lớn lên bên những cây sung dâu, gợi nhắc người xem về một quãng thời gian với rung động đầu đời thân thuộc.*

Cô gái rực rỡ chói mắt mà tôi yêu, vì sự xuất hiện của của cô ấy mà cuộc sống của tôi đã trở nên bình lặng mà hoàn mĩ đến vậy…

Ngoại truyện 9: Yêu nữ của đế đô

"Thượng tướng, xin hỏi loài người có tham gia cuộc chiến chống lại người hành tinh Khắc Hi không?"

"Thượng tướng, thú tộc có thể giành được nền độc lập không?"

"Thượng tướng, có phải biên chế quân đội sẽ cắt giảm trên diện rộng?"

"Thượng tướng Quan Duy Lăng, nghe nói ngài vẫn thầm thương trộm nhớ phu nhân của ngài Nguyên soái, có phải như vậy không?"

Buổi họp báo diễn ra vô cùng ồn ào và náo nhiệt, đèn flash không ngừng lóe lên loang loáng. Giữa một đám phóng viên liên tục gào thét đặt câu hỏi bỗng nhiên vang lên một giọng nói mạnh mẽ. Giọng nói đó rõ ràng rất trong trẻo nhưng lại có khí thế như sấm dội, lấn át tất cả những tạp âm xung quanh, vang vọng khắp hiện trường buổi họp báo.

Một câu hỏi hết sức sắc sảo và khó trả lời khiến mọi người có mặt trong khán phòng nhất thời đều há hốc mồm, bầu không khí phút chốc lặng ngắt như tờ.

Trước micro, Quan Duy Lăng chậm rãi ngẩng đầu, giống như những người khác, nhìn về nơi phát ra giọng nói kia.

Ồ…

Hóa ra là cô ta – Hầu Manh.

Dám chạm đến "vảy rồng" của ngài Nguyên soái, dám to gan lớn mật hỏi đến vấn đề này, còn kéo cả vị Thượng tướng trung thành xuống nước cùng mình, toàn bộ đế đô này, ngoại trừ "yêu nữ" giới truyền thống Hầu Manh ra thì hoàn toàn không có người thứ hai.

©STE.NT

Lúc này, yêu nữ đang khoanh tay đứng ở hàng ghế cuối cùng của phòng họp. Tóc đen, da trắng như tuyết, môi đỏ mọng như trái sơ ri, mặc một bộ đồ màu đen với chiếc áo sơ mi màu xanh lam tân thời, tất thảy những đặc điểm đó khiến cả người cô ta toát lên vẻ nghiêm trang, khí thế đến bức người. Cô ta cầm một chiếc micro mini, hướng về phía Quan Duy Lăng đang đứng ở vị trí chủ trì, đôi mắt dài nhỏ, đen láy như lấp lánh muôn ngàn vì sao.

Các phóng viên khác đồng loạt "ồ" lên. Có người còn hô to: "Hầu Manh giỏi lắm!" Khóe miệng Hầu Manh hơi nhếch lên, nhìn Quan Duy Lăng ở phía xa với vẻ tự tin, đầy kiêu ngạo.

Đội cảnh vệ ở phía sau Quan Duy Lăng đã có chút mất bình tĩnh, thế nhưng dưới ánh đèn sáng ngời, khuôn mặt anh vẫn trầm tĩnh như thường.

"Không." Chỉ có người đàn ông đã từng trải qua vô vàn thăng trầm của cuộc đời, vượt lên ranh giới giữa sự sống và cái chết mới có thể có được một giọng nói trầm thấp như đầm nước chết đến vậy. "Phu nhân của Nguyên soái là anh hùng của đất nước. Cô ấy và Nguyên soái là một cặp trời sinh, ai có thể khinh nhờn."

Mọi người nhất thời im lặng, rất nhanh sau đó là hàng loạt tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Còn yêu nữ Hầu Manh lại chỉ lẳng lặng đứng phía sau mọi người, khẽ nở nụ cười nhạt.

Kết thúc buổi họp báo, Quan Duy Lăng lên chiếc xe chuyên dụng để trở về con đường núi phía chân trời. Thân là tâm phúc đắc lực nhất của ngài Nguyên soái, phủ của anh và Tạ Mẫn Hồng đều được xây dựng ở ngay sát Cố phủ, để tiện cho việc bảo vệ Cố Nguyên soái.

Câu hỏi bất ngờ của Hầu Manh lại khiến cho vị Thượng tướng Quan Duy Lăng phải đau đầu suy nghĩ.

Anh nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Hứa Mộ Triều. Dưới bóng đêm đen như mực, gió bụi

không ngừng bay khắp không trung, vậy nhưng lại chẳng thể khiến cho dáng vẻ thanh tú của người thiếu nữ ấy bị lu mờ. Ngay từ đầu, anh đã đóng vai phụ, nên chỉ có thể đứng ở ngoài ngắm nhìn cô. Nhìn nụ cười tươi tắn của cô, nhìn mái tóc dài óng ả bay bay trong gió, nhìn máu của cô đổ xuống vì chính nghĩa, nhìn tình yêu chân thành cô giành trọn cho ai kia.

Những lời mà người phụ nữ độc mồm độc miệng Hầu Manh kia nói không sai. Chỉ là tình yêu của anh không có điểm khởi đầu cũng không hẹn ngày kết thúc, có lẽ, đến "thầm thương trộm nhớ" như cô ta nói, anh cũng không có cửa.

Đã nhiều năm trôi qua, cô gái trẻ kiêu ngạo, dũng mãnh ngày xưa nay đã là một thiếu phụ dịu dàng, đảm đang, mẹ của một cô con gái và một cậu con trai. Gia đình ấy thật hoàn hảo, hoàn hảo đến mức cho dù Quan Duy Lăng có phải cô độc suốt đời thì cũng cảm thấy viên mãn.

Những người ngoài kia sao có thể hiểu được tâm trạng bình lặng đó của anh?

Thượng tướng Quan Duy Lăng, ba mươi lăm tuổi, là thượng tướng trẻ tuổi nhất của đế quốc, ngước nhìn con đường núi dẫn lên phủ, trong lòng không hề có cảm giác hối tiếc, trái tim cũng không hề dậy sóng.

Cũng trong buổi tối hôm đó, tại phủ đệ nhất phó tổng thống của Tạ Mẫn Hồng ở sát bên, có một người phụ nữ đang tựa vào lan can ban công, trên ngón tay kẹp một điếu thuốc lá, lẳng lặng nhìn về phía tường bao của phủ đệ Quan Duy Lăng ở sát vách.

Tạ Mẫn Hồng nhìn người phụ nữ còn lung linh, rực rỡ hơn cả ánh sao kia, dở khóc dở cười nói: "Tiểu sư muội, trêu ai không trêu, lại đi trêu cái tên Quan Duy Lăng đó."

"Sao nào? Anh đau lòng à?" Hầu Manh khẽ nhả một làn khói thuốc, đôi môi đỏ khẽ tách ra thành một nụ cười. "Người bên ngoài kia đều nói hai người họ có gian tình, chẳng lẽ đó không phải sự thật?"

Tạ Mẫn Hồng cười nhạt. "Em có muốn thử xem một chút không?"

Hầu Manh nhả một làn khói lên khuôn mặt anh tuấn lãng tử của Tạ Mẫn Hồng. "Không thử, em chỉ muốn tên Duy Lăng kia thôi. Yêu nữ mà... phải ăn thịt Đường Tăng chứ."

Sáng hôm sau, khi Quan Duy Lăng thức giấc, lại phát hiện trong vườn hoa xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

Yêu nữ của ngày hôm qua, hôm nay lại ăn mặc đơn giản, áo phông và quần jeans thoải mái, mái tóc dài cũng được bới cao lên, buộc thành kiểu đuôi ngựa. Cô ta đang đứng trước bàn ăn, tay cầm bát cháo, nhìn anh, mỉm cười.

Cho dù là vậy, trên người cô ta vẫn toát ra yêu khí ngút trời, mê hoặc lòng người.

"Thượng tướng, ăn sáng thôi." Cô ta ngồi xuống bàn ăn một cách thướt tha, duyên dáng. Đập vào mắt anh là vòng eo nhỏ nhắn và nụ cười tỏa nắng của cô ta.

"Tại sao cô ấy lại ở đây?" Quan Duy Lăng trừng mắt nhìn người cảnh vệ bên cạnh.

Người cảnh vệ cũng không biết phải nói gì. "Thượng tướng, là ngài Tạ Mẫn Hồng đưa cô ấy đến. Cô ấy nói..."

"Tôi mang thư của Tạ Mẫn Hồng đến đây." Hầu Manh bắt tréo chân, đá vào khoảng không trước bàn ăn kim loại. "Anh ta phải đi công tác, đây là thư mà anh ta gửi cho anh."

Quan Duy Lăng nhận lấy tờ giấy mỏng manh trong tay Hầu Manh, vội vàng mở ra xem, sau đó ngẩng lên, nói: "Tờ báo của cô viết bài đắc tội với giới xã hội đen, chính phủ tự khắc sẽ bảo vệ cô, cô không cần phải tới nhà tôi ở như thế này."

Hầu Manh ngậm cái thìa trong miệng, nở nụ cười nhàn nhạt. "Thượng tướng, anh chưa đọc mặt sau của lá thư à, có chữ kí của ngài Nguyên soái kìa. Anh là đang phụng mệnh ngài Nguyên soái bảo vệ tôi."

Nhà cửa từ trước tới nay vốn vắng vẻ, lại được quân sự hóa, giờ đột nhiên có thêm người phụ nữ, đã vậy còn là một người phụ nữ hết sức phiền phức, Quan Duy Lăng không mấy vui vẻ, cũng chẳng quen với sự có mặt của cô ta chút nào. Anh luôn có cảm giác mục đích Hầu Manh đến nhà mình không đơn giản như vậy. Anh vốn là một nhà chỉ huy quân sự tài ba, thế nhưng lại không sao đoán ra được mục đích của cô gái này.

Có điều, Hầu Manh tựa hồ trời sinh đã rất sành sỏi, am hiểu việc giao tiếp hơn bất cứ ai. Mới đến ở có hai ngày, vậy mà cô ta đã mời được Nguyên soái phu nhân cùng các con đến phủ của Quan Duy Lăng tán gẫu.

Đêm đó, Quan Duy Lăng vừa mới bước vào nhà liền nghe thấy trong vườn hoa có tiếng

cười nói quen thuộc vọng ra từ bụi cây vừa mới được cắt tỉa cẩn thận.

Khi ngó thấy tiểu mĩ nhân Cố Mặc Quân mặt mày nghiêm túc cùng Cố Khanh đang mỉm cười ôm đùi chị gái, Quan Duy Lăng cũng không nhịn được nở một nụ cười tươi.

"Cha nuôi!" Cố Khanh nhìn thấy anh đầu tiên, liền bỏ chị gái của mình lại, chạy vọt tới. "Mẹ nuôi xinh đẹp thật đấy! Cha làm thế nào mà tán được mẹ nuôi vậy?"

Quan Duy Lăng im lặng trong chốc lát rồi ôm lấy cậu bé Cố Khanh, sau đó nắm tay Cố Mặc Quân, đi vào trong hoa viên.

"Cha nuôi." Cố Mặc Quân lên tiếng với ngữ điệu nhàn nhạt. "Cô gái kia là vợ tương lai của cha thật à? Tính tình cha thành thật, yêu đương nên thận trọng một chút mới được."

Quan Duy Lăng nhìn cô bé mới năm tuổi đã nhất quyết đòi cha mẹ phải đổi tên mình từ "Cố Quân" thành "Cố Mặc Quân", lắc đầu vẻ chắc chắn. "Không, cô ấy chỉ sống nhờ ở đây thôi."

Sau đó, anh ngẩng đầu, liền nhìn thấy bóng dáng diễm lệ quen thuộc. Cô ngẩng lên nhìn anh, đôi mắt trong veo sáng lấp lánh, mỉm cười dịu dàng. "Duy Lăng, em vừa mới kết nghĩa chị em với Hầu Manh xong, sau này cô ấy chính là em gái của em, ai không thuận theo ý cô ấy tức là không nể mặt em."

Quan Duy Lăng: "..."

Bên cạnh Hứa Mộ Triều, người phụ nữ chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn kia híp mắt nhìn anh, cười, nói: "Thượng tướng, sao anh lại có vẻ mặt như lâm trận gặp quân địch lớn mạnh vậy? Sợ bị tôi ăn thịt à?"

Quan Duy Lăng bị cô ta nói cho không thốt được lời nào. Hầu Manh lại nhìn bộ dạng anh tay ôm đứa nhỏ, tay dắt đứa lớn thì thở dài, nhìn Hứa Mộ Triều, nói: "Đường đường là thượng tướng, thế mà lại trở thành vú nuôi của nhà chị."

Hứa Mộ Triều cũng rất tự nhiên, nói: "Đó là do tính cách của anh ấy như vậy đấy, em không nhìn ra sao?"

Hầu Manh nhìn Quan Duy Lăng bằng ánh mắt rất đỗi dịu dàng khiến trong lòng Quan Duy Lăng sinh lòng cảnh giác.

“Em nhìn ra rồi.” Cô ta đứng lên, dáng vẻ vừa thướt tha quyến rũ vừa mang tính công kích mạnh mẽ, cứ thế tiến đến gần Quan Duy Lăng đang trầm mặc. “Thượng tướng, anh cần phải giúp đỡ tôi.”

Quan Duy Lăng luôn luôn khó cự tuyệt lời thỉnh cầu của Hứa Mộ Triều. Cho dù trong lòng anh biết rõ, cô và Cố Triệt đã là vợ chồng, là người mà anh quý trọng hơn cả sinh mệnh của mình, anh phải lặng lẽ bảo vệ họ.

Thế nên đêm nay, anh mới xuất hiện ở đây với bộ quân phục trang nghiêm, còn bị Hầu Manh kéo tay, tiếp nhận sự tò mò của đám phóng viên đang liên tục nháy đèn flash một cách điên loạn.

“Cùng tôi gây ra chuyện xấu cũng chẳng mang lại lợi ích gì đâu.” Anh hờ hững nói với người phụ nữ đang khoác tay mình vẻ rất tự nhiên.

Trong bộ váy đen, tóc dài xõa trên bờ vai thon làm nổi bật làn da trắng không tì vết, trông cô gái toát lên vẻ tươi đẹp, kiêu kì khiến người ta phải thầm kinh ngạc. Cô ta đứng giữa sàn nhảy, ngẩng đầu, nhìn anh, cười ngọt ngào. “Chí ít thì cũng có thể đảm bảo được sự an toàn cho tôi.”

Cũng đúng. Làm gì có xã hội đen nào dám đụng đến người phụ nữ của Thượng tướng? Quan Duy Lăng gật đầu, ánh mắt theo phản xạ nhìn quanh bốn phía, xem có bất cứ mối nguy hiểm nào đang rình rập hay không.

Trong lúc lơ đãng ngoái đầu nhìn lại, anh chợt thấy người phụ nữ lộng lẫy, diễm lệ như viên ngọc quý trong lòng mình, ánh mắt vốn luôn khinh mạn chợt lóe lên sự dịu dàng hiếm thấy.

Quan Duy Lăng bỗng nhiên chìm vào cơn suy tư, theo ý Hầu Manh, nhảy hết điệu này đến điệu khác.

“Này, Thượng tướng!” Có lẽ là do Hầu Manh đã uống không ít rượu, ở trường hợp ngày hôm nay, người quen biết cô ta, so với anh thì còn nhiều hơn gấp bội.

Anh nắm chặt lấy cánh tay nhỏ nhắn của cô ta, cô ta thản nhiên nhìn anh, thở ra một luồng hơi tươi mát như hoa lan. “Một người như anh sao lại có thể tốt như vậy?”

Không thể không thừa nhận, mặc dù anh không thích tính cách bốc đồng của cô ta chút nào,

nhưng cô ta quả thực rất đẹp, một vẻ đẹp làm say đắm lòng người. Không giống như vẻ đẹp của Hứa Mộ Triều, vẻ đẹp của cô ta đã ăn sâu vào trong cốt tủy.

Mà dáng vẻ e thẹn này của cô ta chắc hẳn đã lấy được lòng của rất nhiều gã đàn ông ở đế đô này. Phải nói rằng cô ta cũng thật bản lĩnh. Một thân một mình ở một nơi phức tạp như đế đô, không một ai chống lưng, không một ai giúp đỡ, lại có thể giữ vẹn toàn tấm thân trong trắng, hơn nữa còn dựa vào tài năng thực sự của mình để trở thành người nổi tiếng nhất nhì giới truyền thông đế đô. Về điểm này, ngay cả anh cũng không thể không khâm phục cô ta.

Quan Duy Lăng đã mơ một giấc mơ thật dài.

Trong mơ, anh thấy mình quỳ gối trước giường, Cố Triệt đang hôn mê bất tỉnh, khóc thút thít. Trên tay anh cầm bức ảnh chụp Hứa Mộ Triều đang bị Minh Hoằng ôm vào lòng, hắn còn hết sức thân mật hôn lên má cô.

Đúng là một giấc mơ tuyệt vọng. Đã lâu rồi anh không nhớ lại cảnh tượng đó.

Có lẽ rượu đã làm anh nhớ lại kí ức xa xôi đó.

Anh mở mắt ra, liền nhìn thấy Hầu Manh đang gối lên tay mình. Đệm chăn trắng tinh che lấp thân hình hai người. Tấm lưng trần của cô ta như một khối bạch ngọc hoàn mĩ, lặng lẽ tựa vào lòng anh.

Nhận thấy động tĩnh của anh, cô ta chỉ làu bàu một tiếng rồi áp sát vào người anh hơn. "Thượng tướng, anh đừng bắt tôi phải chịu trách nhiệm với anh đấy, tôi còn trẻ, anh lại già như vậy..."

Anh cảm thấy buồn cười. Ngón tay quấn quanh tóc cô ta, nhẹ nhàng kéo một cái. "Tôi già thật ư?"

"Mười tuổi đó, có thể trở thành chú của tôi rồi." Cô ta trở mình, kéo chăn lên. "Chú Thượng tướng, tối hôm qua chú có hài lòng không?"

Quan Duy Lăng không nói gì, bước xuống giường, quay lưng về phía cô ta, mặc quân phục.

Cô ta đúng là một yêu nữ xảo quyệt. Anh vẫn tưởng, một người biết kiềm chế như anh sẽ không bao giờ bị vây hãm trong sự săn đón dịu dàng của cô ta, thế mà... Với cấp bậc Thượng

tướng, mấy năm gần đây, tiểu thư con nhà danh giá tình nguyện ngả vào lòng anh đâu có ít. Cũng cùng một hành động tán tỉnh, cùng một điệu bộ thẹn thùng, cùng một ánh mắt chờ đợi, thế nhưng ở cô ta lại trở nên nghiêng nước nghiêng thành đến thế, có thể khiến bất cứ người đàn ông nào, ngay cả anh, cũng không có cách nào cự tuyệt được.

Đêm qua, cô ta say mèm, ngồi trên xe chuyên dụng của Thượng tướng, tựa đầu vào vai anh, trên gương mặt xinh đẹp ẩn hiện vẻ tủi thân không gì sánh được, giọng nói thường ngày vốn sắc sảo lúc này lại có chút dịu dàng, chân thật.

"Thượng tướng, ôm tôi một lần có được không?"

Mà Quan Duy Lăng khi nhìn thấy đôi mắt lấp lánh như hàng nghìn hàng vạn vì tinh tú trên bầu trời kia, bỗng nhiên cảm thấy tâm tình tựa như trời đêm mênh mông, thoạt nhìn thì bình lặng nhưng lại ẩn chứa một sức mạnh đen tối, khiến lòng anh chậm rãi gợn sóng.

Ngoại truyện 10: Cái gọi là giai nhân

Sau đêm hôm đó, không phải Quan Duy Lăng không nghĩ đến việc chịu trách nhiệm với Hầu Manh. Dù sao thì anh cũng không ghét cô, hơn nữa cô còn...

Thế nhưng không đợi anh kịp nói ra, Hầu Manh đã vung mạnh cánh tay, nhìn anh như nhìn loài thú dữ.

"Ngài Thượng tướng!" Chẳng hiểu tại sao mấy chữ này được thốt ra từ miệng cô lại có vẻ dịu dàng, động lòng ngươi đến thế. "Anh sẽ không quê mùa đến mức đó chứ?" Cô nhả một làn khói thuốc về phía anh. "Một đêm đã kết hôn rồi sao? No no no, đừng nên nhắc lại chuyện này nữa!"

"Thếnhưng..." Anh nhớ đến những vết máu dính trên đùi cô lúc đó. Vết máu đó khiến anh rung động không thua gì...

Không thua gì cảm giác sung sướng khi cùng cô đêm đó.

"Dừng!" Cô đã thay sang bộ đồ tây, mái tóc dài xõa tung, gương mặt trắng nõn, dáng vẻ vô

cùng xinh đẹp. “Còn nói nhiều nữa, tôi sẽ chuyển đi đấy!”

Cô uyển chuyển bước ra khỏi cổng phủ, người tài xế cao lớn liền giúp cô mở cửa xe.

Quan Duy Lăng đứng lặng giữa phòng khách, nhìn bóng dáng của cô, bỗng nhiên bật cười.

Từ khi nào, việc “cô chuyển đi” đã trở thành cái cớ để uy hiếp anhvậy?

Còn chưa nghĩ thấu đáo mấy vấn đề này, Quan Duy Lăng đã quay sang, ra lệnh cho cảnh vệ: “Phái một chiếc xe, hai người, đi theo bảo vệ.”

Anh nghĩ có lẽ là bởi vì người tài xế cao lớn kia thoạt nhìn cũng không thể bảo vệ chu đáo được cho Hầu Manh.

Sau mấy ngày tưởng chừng bình an vô sự, Hầu Manh vẫn ở lại phủ đệ của Quan Duy Lăng, hưởng thụ sự an nhàn, sung túc, ngoại trừ những lúc tán gẫu với Nguyên soái phu nhân ra thì cũng có rất nhiều đêm, trong đình viện chỉ có một mình cô và Quan Duy Lăng ngồi yên lặng ngắm sao trời.

Đám cảnh vệ xung quanh phủ đệ đều bị cô hối lộ, cứ đến một thời điểm nhất định là tự động biến mất. Thế nhưng cô nam quả nữ ngồi bên nhau, khó tránh khỏi cảm giác ngượng ngùng, cho dù thỉnh thoảng Thượng tướng Quan Duy Lăng cũng có nhìn cô, nhưng khi cô nói nói cười cười, anh lại chỉ trầm mặc cúi đầu.

Cô cũng không vội.

Tất cả những kĩ xảo hay mánh khóe khêu gợi của đêm hôm đó, cô đều không vội mang ra trình diễn lần nữa.

Cô cũng có nói với Tạ Mẫn Hồng rằng cô đã chiếm đoạt được thân thể của Quan Duy Lăng. Bước tiếp theo, thứ mà cô nhắm đến chính là trái tim của anh.

Tại sao cô lại thích một người như Quan Duy Lăng đến vậy? Tạ Mẫn Hồng đã hỏi cô câu đó, với điều kiện tốt đẹp cùng các mối quan hệ xã hội rộng rãi cô đang có, cho dù là con cháu của các vị quan lớn, chẳng phải đều sẽ quỳ gối trước mặt cô hết sao?

Cô nghe vậy lại chỉ mỉm cười dịu dàng. “Em đã nói là em muốn ăn thịt Đường Tăng kia

mà. Huống chi tên Đường Tăng này lại hết sức nam tính. Bất kể là ở trên giường hay ở dưới giường, anh ta đều như vậy."

Tạ Mẫn Hồng cười ha hả, tỏ vẻ khâm phục cô chính là người phụ nữ đầu tiên trong bao nhiêu năm qua trèo được lên giường của Quan Duy Lăng. Cô rất hài lòng về điều đó.

Sau ngày công khai tình cảm với báo giới, sự nghiệp của Hầu Manh càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Những tin tức mà cô đưa lên đã vạch trần đường dây làm ăn phi pháp của một trong số những thế lực ngầm tại đế đô, trợ giúp chính phủ trong việc tiêu diệt thành công những tên đầu sỏ xã hội đen. Đồng thời, cuốn sách *Cuộc sống của ngài Thượng tướng* do cô viết đã tạo ra một tiếng vang lớn trong văn đàn đế đô lúc bây giờ. Cuốn sách như một bức tranh thu nhỏ về cuộc sống hằng ngày của ngài Thượng tướng trẻ tuổi nhất đế đô – Quan Duy Lăng, giành được rất nhiều sự quan tâm của đông đảo bạn đọc nữ, khiến cô trở thành một trong những tác giả trẻ có sách bán chạy nhất thời điểm đó.

Thế nhưng những ngày này, đối với Quan Duy Lăng lại không thoải mái được như vậy.

Đó dường như là một đạo lí vô cùng đơn giản. Anh ham muốn, ham muốn đến tột độ.

Anh luôn tự xưng mình là một người đàn ông có năng lực kiềm chế kinh người, hơn mười năm qua đều vững chãi như núi, không lăng nhăng với bất cứ người phụ nữ nào. Thế nhưng yêu nữ vốn mang khí thế ào ạt này sau một đêm lại trở nên thuần khiết như nước. Anh là đàn ông, lại còn là một người đàn ông lớn tuổi, dục vọng đè nén nhiều năm một khi đã buông ra là khó có thể kiềm chế lại nữa. Anh không dưới một lần nhớ tới nụ cười tươi tắn mà có phần hốt hoảng của cô, nhớ tới hình ảnh cô nằm trong lòng anh, nhớ tới lúc cô ghé sát vào lồng ngực anh.

Anh cảm thấy bức bối vô cùng.

Có điều Quan Duy Lăng anh tuyệt đối không bao giờ cưỡng ép người khác, lại càng không muốn chủ động nói ra. Người phụ nữ kia đã kiên quyết tỏ vẻ không cần anh phải chịu trách nhiệm. Bên cạnh đó, danh tiếng của cô ở đế đô này càng lúc càng lớn, càng lúc càng có nhiều người chú ý đến cô.

Đối với cô, một Thượng tướng chất phác ở những năm tháng hòa bình, ngoài sự an toàn ra, không thể cho cô bất cứ thứ gì khác.

Đối với anh, Hầu Manh dường như có rất nhiều dự tính, cô có vẻ bình thản hơn anh nhiều.

Không cần anh phải chịu trách nhiệm là bởi vì cô rất hiểu đàn ông. Bọn họ một khi đã yêu thân thể của người phụ nữ thì tình yêu ấy sẽ chẳng bền đẹp được. Cho nên, cô cho anh nếm trước vị ngon ngọt của trái cấm, sau đó lại lặng yên cấm chỉ, khiến sự cám dỗ, nỗi khát khao đối với thân thể cô càng tăng cao đến mức tối đa trong lòng anh.

Cô nam quả nữ, ngày ngày ở bên nhau. Cô không hề giống như lúc trước, chủ động tạo ra những hành động mờ ám nữa, mà chỉ nói chuyện trên trời dưới đất với anh. Cô làm về mảng tin tức truyền thống nên trời Nam đất Bắc không bao giờ thiếu chuyện để kể lại, cộng thêm tính sảo ngôn, nên nhiều lúc, Quan Duy Lăng cũng yên lặng lắng nghe một cách rất chăm chú.

Mỗi ngày sau khi tan sở, Hầu Manh đều trở về Quan phủ ngay để đi theo đầu bếp học nấu mấy món ăn gia đình.

Mỗi tối, khi cô đứng lên chuẩn bị trở về phòng, Quan Duy Lăng đều lặng lẽ đứng lên theo, bình tĩnh nhìn cô, nói: "Để tôi đưa cô về phòng."

Thế nhưng lần nào cô cũng cự tuyệt.

Cô đọc được ánh mắt đó của anh, thế nhưng chỉ có ngọn lửa dục vọng thôi thì đối với cô, vẫn còn thiếu.

Giai đoạn cao trào diễn ra vào thời điểm sau đó hai tháng.

Mấy tên lính đi theo cô đều bị người ta đánh ngất xỉu. Cô mất tích trên đường đi tham dự lễ trao giải của giới truyền thống. Mà người đảm nhiệm vai trò bạn nhảy của cô – Thượng tướng Quan Duy Lăng – chưa biết tin, vẫn đứng đợi trước cửa ra vào của bữa tiệc, trong ánh mắt kinh ngạc và tò mò của mọi người. Từ đầu buổi cho đến cuối buổi, vẫn không thấy bóng dáng cô đâu.

Hóa ra cô đã bị người ta bắt cóc, còn muốn đòi tiền chuộc. Đám xã hội đen đó rành nhất là việc này, hơn nữa, bọn chúng đã rơi vào bước đường cùng, giờ muốn "được ăn cả, ngã về không" nên chẳng sợ quyền uy của ai hết. Cô đập vỡ bát cơm của bọn chúng, bọn chúng sẽ buộc người bạn trai của cô – Thượng tướng Quan Duy Lăng – bồi thường một triệu đồng, đồng thời ép chính phủ phải thả ông trùm của bọn chúng ra.

“Duy Lăng, chính phủ không bao giờ đàm phán với những phần tử khủng bố.” Tạ Mẫn Hồng với vai trò là phó tổng thống, lo lắng khuyên bảo anh.

Quan Duy Lăng gật đầu. “Không đàm phán gì với bọn chúng cả.”

Hôm đó, anh ngồi trong vườn hoa của Quan phủ, lặng yên đến thất thần.

Anh nhớ tới bóng dáng nhỏ bé của cô đứng dưới ánh đèn, hùng hùng hổ hổ bắt nạt anh; nhớ tới cơ thể mềm mại như một đóa hoa sen, quấn lấy anh không rời; nhớ tới đôi mắt sáng lấp lánh trong đêm đen ấy...

Anh cảm thấy anh phải cứu cô, nhất định phải cứu.

Mặc kệ cô gái này ở bên anh rốt cuộc là vì lí do gì.

Sau vài năm hòa bình, ấn tượng về quân đội đối với người dân đế đô đã không còn quá sâu sắc. Bọn họ vẫn nhớ tới vị Nguyên soái kiên cường bất khuất, không gì là không thể cùng cô gái bán thú dũng mãnh, anh hùng ngày nào, thế nhưng trong thời buổi hòa bình này, tiền đồ và sự hưởng lạc so với chiến tranh thì quan trọng hơn nhiều.

Thế nên vị trưởng phòng cảnh sát – người còn phải nể đám xã hội đen kia ba phần – có chết cũng không thể ngờ được rằng vị Thượng tướng Quan Duy Lăng vốn luôn trầm mặc, lạnh lùng lại có thể tàn nhẫn đến như vậy.

Nguồn ebooks: http://www.luv-ebook.com

Chẳng biết trên người Hầu Manh từ lúc nào đã có gắn một thiết bị theo dõi, chính nó đã làm bại lộ hành tung của bọn xã hội đen. Người dân trong khu vực năm kilômét xung quanh nơi ẩn náu của bọn chúng đều được bí mật sơ tán, quân đội phong tỏa ngã tư đường. Vị Thượng tướng từng chinh chiến bao nhiêu năm, thừa kinh nghiệm sắp xếp đội hình bao vây tiến đánh, đã biến việc giải cứu lần này thành một chiến dịch nghiêm túc.

Sau một loạt đạn pháo thăm dò, toàn bộ khu khách sạn đang nhốt Hầu Manh đã bị bao vây.

Nhóm bộ đội đặc chủng hành tung như ma quỷ tiến vào tầng hầm của khách sạn, trong nháy mắt đã khống chế được lũ bắt cóc vô danh.

Tên trùm cầm súng, run rẩy nhắm vào thái dương của Hầu Manh.

“Pằng!” Một tiếng súng chát chúa vang lên, tên trùm xã hội đen đó lập tức mất một cánh tay, hắn đau đớn giãy giụa, kêu gào trên mặt đất. Nhóm binh lính phía sau cầm chắc cây súng, bình tĩnh tiến lên, bắt sống toàn bộ bọn bắt cóc.

Cuộc giải cứu phút chốc đã toàn thắng.

“Duy Lăng...” Người phụ nữ xinh đẹp như một đóa hoa xuân vừa nhìn thấy anh liền ấm ức khóc nấc lên.

Quan Duy Lăng tiến lên phía trước, lẳng lặng ôm cô vào lòng. Bất kể cô có tình cảm với anh hay không, anh cũng không sao chịu nổi khi nhìn thấy cô phải run rẩy trong tay bọn bắt cóc.

Anh khẽ thở dài một hơi.

Anh vốn định đánh chết tên bắt cóc cho hả dạ, nhưng sau một hồi suy nghĩ, liền nhân đạo đổi sang đánh trọng thương.

“Tôi biết trong lòng anh có tôi mà...” Giọng nói của cô dịu dàng như nước.

“Tôi cứu cô với việc trong lòng tôi có cô hay không...” Anh nhìn cô, giọng nói rất mực bình tĩnh, vẻ mặt lại khó đoán định. “... không liên quan gì tới nhau.”

Hầu Manh có vẻ hơi sững sờ, ngả đầu vào bả vai anh. “Không ngờ anh cũng có thể nói ra những lời khiến người khác tổn thương đến vậy...”

Quan Duy Láng liếc nhìn cô một cái, sau đó im lặng không nói gì.

Anh ôm cô rời khỏi tòa nhà, đến trước một chiếc xe hơi sang trọng, nhìn cô lặng yên nhắm mắt vẻ hưởng thụ nằm trong lòng mình, anh liền không chút thương tiếc, quăng cô vào trong xe. Cả người cô rơi phịch xuống chiếc ghế da, đôi mắt đẹp không khỏi trợn to, kinh ngạc nhìn anh. “Duy Lăng…”

Anh lập tức đóng cửa xe, đi vòng lại, ngồi vào vị trí lái.

Bên trong chiếc xe này vô cùng yên tĩnh. Cô dẩu môi trầm mặc hồi lâu, cuối cùng vẫn không nhịn được, tiến lên.

Cô tì cằm lên lưng ghế của anh, nói với giọng nũng nịu: "Thượng tướng…"

Anh lại bỗng nhiên đạp chân phanh gấp khiến cô nhào thẳng về phía trước.

Một giây sau, cả người cô rơi vào một vòng ôm vững chãi, chắc chắn. Đôi mắt đen láy mà ngợp đầy nỗi bi thương đó nhìn cô chăm chú, tựa hồ có muôn vàn ánh lửa bập bùng chậm rãi thiêu đốt trái tim cô.

"Hầu Manh." Giọng nói của anh trầm thấp mà mạnh mẽ. "Tôi không truy cứu mục đích cô tiếp cận tôi là gì nữa."

"Hả?" Cô trợn tròn mắt, không hiểu anh đang nói gì.

"Thế nhưng những việc nguy hiểm như vậy, tôi rất không thích." Anh chậm rãi nói.

Cô lùi về hàng ghế sau, lẳng lặng xoắn chặt những ngón tay ngọc.

"Tôi biết cô không phải là một người phụ nữ yếu đuối." Anh khởi động lại xe, cũng không quay đầu lại, nói với giọng trầm thấp. "Tôi cũng biết bọn bắt cóc đó là do cô dàn xếp. Mà cô... là con gái rượu của một ông trùm xã hội đen phía nam, một nữ anh hùng mang danh "chính nghĩa" một thân một mình đến đế đô này nhằm vạch trần và hủy diệt toàn bộ dân xã hội đen ở phía bắc."

Sau đó, anh không nói tiếp nữa.

Hầu Manh thầm nghĩ, anh quả nhiên là rất lương thiện, biết rõ như vậy nhưng vẫn điều quân tới cứu cô. Cô có cảm giác mình càng ngày càng không hiểu nổi người đàn ông này.

Hơn nữa, tình cảm của cô dành cho anh tựa hồ cũng có chút thay đổi.

Cô hình như... càng lúc càng thích anh hơn.

"Thượng tướng..." Cô đưa tay lên vén phần tóc mái, để lộ một vầng trán láng mịn. Bởi vì giọng điệu của cô hơi thay đổi nên Quan Duy Lăng không kìm được ngẩng đầu nhìn cô qua kính chiếu hậu.

Đôi tay thon dài, trắng trẻo của cô thoải mái vắt lên thành ghế phía trước. Cô khẽ nhổm dậy, dựa hông vào thành ghế. Vài động tác đơn giản nhưng lại khiến Quan Duy Lăng cảm thấy khoảng không trong chiếc xe hơi nhỏ bé này chẳng khác nào trời cao biển rộng.

Khí chất yêu nữ của cô đã sớm không còn sót lại chút gì, thay vào đó là khí thế hùng dũng của một đàn chị xã hội đen từng tung hoành ngang dọc, không sợ trời cũng chẳng sợ đất. Cô nhìn anh chăm chú, ánh mắt như tia lửa điện, mạnh mẽ đến bức người. "Ồ... Tôi không tin trong lòng anh không hề có chút nào hình ảnh của tôi..."

Quan Duy Lăng chỉ có cảm giác trái tim khẽ rung động, đương nhiên không có cách nào phản bác lời cô nói.

Hầu Manh nở nụ cười, hạ giọng, nói bằng giọng đầy vẻ nguy hiểm: "Anh đã muốn làm rõ... vậy thì tôi sẽ nói rõ ràng cho anh biết... anh là của tôi... Những thứ mà tôi muốn, cho tới bây giờ, đều không thể chạy thoát."

Ngoại truyện 11: Tân hôn

1. Phản đối

"Ngày Hai mươi lăm tháng Tám tới, tôi sẽ kết hôn cùng Thiếu tướng Hứa Mộ Triều."

Cách dùng từ ngắn gọn, giọng nói lạnh lùng, trầm ổn, vang lên trong phòng hội nghị phủ thủ tướng. Người đàn ông trẻ tuổi đeo găng tay trắng tinh, khẽ bám vào tay vịn ghế bằng gỗ màu nâu.

Những lời anh vừa nói chẳng khác nào một tiếng sét đánh giữa trời quang khiến các vị quan chức có tiếng của đế quốc không khỏi cảm thấy khiếp sợ.

Sau vài phút im lặng ngắn ngủi, Bộ trưởng Bộ Giáo dục Hạ Mẫn Thận là người đầu tiên dám nhìn thẳng vào ngài Nguyên soái trẻ tuổi, cẩn trọng nói: "Nguyên soái, xin ngài hãy nghĩ lại."

Các vị quan chức nhìn nhau rồi cũng đồng thanh nói: "Nguyên soái, xin ngài hãy nghĩ lại."

Sau khi hội nghị thường kì hằng tháng ở phủ tổng thống kết thúc, xe của Nguyên soái chạy ra khỏi sườn núi. Tạ Mẫn Hồng ngồi ở hàng ghế trước không kìm được quay đầu lại, nói: "Nguyên soái, thật ra ngài có thể giao việc này lại cho tôi xử lí, có lẽ phải mất một chút thời gian nhưng mọi việc sẽ được giải quyết ổn thỏa."

"Không cần đâu." Cố Triệt nói với giọng rất khẽ. "Cô ấy là vợ tương lai của tôi, bất cứ kẻ nào cũng không được phép gièm pha."

Tạ Mẫn Hồng thầm buông tiếng thở dài. Cố Triệt quả nhiên không có chút hứng thú nào với chính trị, thế nhưng vào những lúc cần thiết, sự khôn khéo, linh hoạt của anh lại hết sức thuần thục. Giống như hôm nay, trước khi kết thúc hội nghị, anh đã khẳng định một cách chắc chắn với các vị quan chức: "Các vị có thể không tham dự lễ cưới của chúng tôi."

Chỉ một câu nói đó thôi cũng đủ khiến tận sâu trong thâm tâm các vị quan chức được hưởng nền giáo dục trung thành, tận tụy cảm thấy bi phẫn khôn xiết.

Kì thực từ lúc Cố Triệt nảy sinh tình cảm với Hứa Mộ Triều, Tạ Mẫn Hồng đã sớm dự đoán khả năng loài người sẽ phản đối kịch liệt. Mặc dù Hứa Mộ Triều có nhiều chiến công hiển hách, thế nhưng việc mười lăm vạn thú binh uy hiếp đế đô, tàn sát đoàn người biểu tình cách đấy vài năm đã khiến thanh danh của cô bị ảnh hưởng. Hơn nữa, tin đồn cô dây dưa với vua zombie và tướng quân người máy đã lan khắp thế giới loài người, trong lòng dân chúng, cô không có đủ tư cách để đứng bên cạnh ngài Nguyên soái thuần khiết, anh minh như một vị thần. Nếu Tạ Mẫn Hồng không phải là bạn thân của Cố Triệt, chỉ e là ngay cả anh ta cũng sẽ lên tiếng phản đối.

Tạ Mẫn Hồng yên lặng xuống xe, đi theo Cố Triệt vào dinh thự. Cánh cửa phòng khách vừa được mở ra, hai người liền thấy Hứa Mộ Triều trong chiếc áo phông màu xám rộng thùng thình đang cuộn tròn trên xô pha xem phim truyền hình trên ti vi, hoàn toàn không có chút khí phách nào của vị chiến thần thú tộc giết người không gớm tay, mà chỉ là một cô gái thanh tú, xinh đẹp động lòng người. Đấy rõ ràng là hình ảnh của một trạch nữ "đầu bù tóc rối". Thấy Tạ Mẫn Hồng và Cố Triệt bước vào nhà, cô chỉ ngước mắt lên nhìn một cái rồi lại tập trung nhìn vào màn hình ti vi.

Tạ Mẫn Hồng đang định đi theo Cố Triệt lên tầng trên, thế nhưng anh ta không ngờ Nguyên soái lại nhanh chóng cởi áo khoác quân đội, bước tới gần chỗ cô gái đang lười biếng nằm ườn trên xô pha. Tầm mắt của Hứa Mộ Triều bị thân hình cao lớn của anh chắn mất, theo phản xạ, cô nhíu mày định nghiêng đầu qua phía khác để xem, thế nhưng anh lại dang tay ra, bế bổng cô lên như thể đang bế một đứa trẻ con.

Đường đường là chiến thần thế mà lại bị đối xử như một đứa bé ba tuổi, Hứa Mộ Triều không ngừng giãy giụa, đấm vào người anh, kêu anh thả xuống. Cố Triệt tựa hồ không thèm quan tâm, nhìn chằm chằm vào đối mắt sáng ngời rõ ràng là đang rất hứng thú với bộ phim trên ti vi kia, nhíu mày, nói: "Em đã xem bao lâu rồi?"

"Bốn, năm tiếng gì đó. Trước đấy em không có thời gian rảnh rỗi, lúc nào cũng chém chém giết giết, bây giờ mới biết phim bộ ở thời đại này cũng hay thật đấy!" Hứa Mộ Triều chống tay lên hai vai anh. "Thả em xuống đi."

"... Không được ở trong nhà mãi như thế." Cố Triệt nghe lời đặt cô xuống xô pha. "Ra ngoài phơi nắng nhiều một chút mới tốt."

"Được được được..." Hứa Mộ Triều dùng tay đẩy anh ra. "Mau đi lo việc quốc gia đại sự gì đó của anh đi."

"..." Bị cô xua đuổi, Cố Triệt lẳng lặng nhìn cô hai giây, sau đó nhìn về phía Tạ Mẫn Hồng đang đứng núp chỗ cửa với ánh mắt sa sầm. "Mẫn Hồng, ngày mai cho người đập nát cái ti vi này ra."

"... Vâng."

Anh ta mới đi lên cầu thang được vài bước, Hứa Mộ Triều liền hét lớn một câu: "Tạ Mẫn Hồng! Anh muốn chết thì cứ đập nó đi."

Tạ Mẫn Hồng không biết phải nói gì... Cặp đối này có cần trẻ con đến mức đó không? Anh tuyệt đối không dám liên tưởng bọn họ với hình ảnh những học sinh trung học ngây thơ liếc mắt đưa tình.

Tối đó, Tạ Mẫn Hồng ở lại phủ họ Cố dùng bữa. Sau khi ăn xong, anh ta đứng trong vườn hoa, có vẻ trầm tư suy nghĩ điều gì đó. Một lát sau, Hứa Mộ Triều cũng đi ra.

"Anh ấy đi tắm rồi." Hứa Mộ Triều nhìn anh ta, đối mắt đen láy sáng lấp lánh.

Trong lòng Tạ Mẫn Hồng hiểu rõ, việc các quan chức phản đối lễ cưới của hai người sớm muộn gì cũng truyền đến tai Hứa Mộ Triều. Thế nên anh ta liền kể lại chuyện ở hội nghị hôm nay cho cô nghe, đằng nào cũng biết, biết sớm vẫn tốt hơn. Thấy cô cau mày, Tạ Mẫn Hồng nhân cơ hội nói ra suy nghĩ của mình:

“Thật ra có ai không biết chuyện của hai người đâu. Nhưng biết là một chuyện, còn cưới hỏi đàng hoàng, bố cáo với thiên hạ lại là một chuyện khác. Dù gì thì ngài Nguyên soái cũng tuyệt đối chung thủy với cô, cho dù là không có hôn lễ thì ngài ấy cũng không bao giờ phản bội cô. Hà tất phải gióng trống khua chiêng khiến lòng dân khắp nơi phản đối?”

Ý tứ trong lời nói này đã rất rõ ràng, nhưng Hứa Mộ Triều lại không nói gì.

Tạ Mẫn Hồng đành phải nói rõ: “Có thể cô sẽ thấy ấm ức, nhưng để Nguyên soái có thể thuận lợi chấp chính, tôi hi vọng cô chịu hi sinh một chút, danh phận hay gì gì đó chỉ là hư danh mà thôi.”

Hứa Mộ Triều liếc mắt nhìn anh ta, sau đó khẽ mỉm cười. “Mẫn Hồng, anh nghĩ người kiên quyết muốn có được danh phận kia là tôi sao?”

Tạ Mẫn Hồng lập tức ngẩn ra, hỏi một câu vô nghĩa: “Cô tuyệt đối không quan tâm, chịu đi theo Nguyên soái mà không cần danh phận sao?”

Hứa Mộ Triều bật cười rồi nghiêm túc trả lời: “Có thể nói theo cách khác. Là tôi không để ý đến việc anh ấy không danh không phận đi theo tôi.”

Tạ Mẫn Hồng im lặng một lát rồi cất tiếng cười ha hả. Cũng đúng, cô là thống lĩnh của thú tộc, anh ta sớm đã nghe nói đám thú tộc ở đế đô gọi Cố Triệt là “cô gia[1]”. E là trong mắt hơn mười vạn thú tộc kia cũng có chút không cam tâm khi thống lĩnh của bọn họ lại cưới về một người đàn ông loài người.

[1] Bố mẹ, họ hàng nhà vợ thường gọi con rể là cô gia.

“Thế nên...” Tạ Mẫn Hồng buông tiếng thở dài. “Từ đầu đến cuối chỉ có một mình Nguyên soái kiên trì muốn có “danh phận” phải không?”

Không ngoài dự liệu, anh ta thấy Hứa Mộ Triều mỉm cười gật đầu ngay lập tức. Tạ Mẫn Hồng bất giác nhớ lại hành vi ấu trĩ muốn đập ti vi của ai đó, khẽ thở dài lần nữa.

Hôn lễ được chuẩn bị theo đúng kế hoạch.

Các vị quan chức cũng dần bình tĩnh lại, dù sao thì cũng có liên quan đến thú tộc, nên đám quan chức quý tộc không một ai dám khinh khi. Chỉ có dân chúng bình thường là thảo luận một cách sôi nổi. Phần lớn bọn họ đều kịch liệt phản đối cuộc hôn nhân này.

Thú tộc cũng không kìm được tức giận. Trong lòng bọn họ, Hứa Mộ Triều không kém thần thánh là bao, nước phù sa đã chảy ra ruộng ngoài rồi mà còn bị đám dị tộc loài người kia coi thường. Tờ thời báo *Đế đô tân nhuệ* thậm chí còn đăng bài nhận xét ngắn gọn của đệ nhất tài tử thú tộc Đại Võ lên. Anh ta tỏ vẻ mặc dù yêu mến Cố Triệt thật nhưng thú tộc cũng có khí khái và sự tôn nghiêm riêng. Các người đã diễu hành biểu tình phản đối, vậy thì thú tộc chúng ta cũng phản đối! Phản đối Thống lĩnh lây Nguyên soái! Quyết không để Thống lĩnh phải chịu bất cứ nỗi uất ức nào!

Cố thị sau khi giữ im lặng hồi lâu, rốt cuộc cũng bắt đầu âm thầm tỏ thái độ với Cố Triệt.

"Nếu như ngài nhất quyết làm đám cưới với Hứa Mộ Triều thì gia tộc sẽ không ủng hộ ngài nữa."

"Tôi không cần xin sự đồng ý của gia tộc." Cố Triệt nhìn đại sứ Cố Linh, thản nhiên nói.

"Nguyên soái, chẳng lẽ ngài muốn phản bội lại gia tộc hay sao? Ngài không biết cái giá phải trả có thể là ngôi vị nguyên soái à?"

Cố Triệt nhìn Cố Linh bằng ánh mắt bình thản, Tạ Mẫn Hồng ở bên cạnh cười cười, thay anh trả lời Cố Linh: "Đại lục bây giờ cũng không còn là đại lục của Cố thị nữa rồi."

Sao Cố Linh có thể không biết chuyện này? Uy danh của Cố Triệt đã vượt qua cả Nguyên soái đời trước, còn nhận được sự ủng hộ to lớn của quân dân thú tộc cùng chủng tộc zombie láng giềng. Đại lục bây giờ không còn là đại lục của Cố thị nữa, mà là đại lục của vợ chồng Cố Triệt.

"Nguyên soái, tôi biết rồi." Cô ta nói với giọng bất đắc dĩ. "Thế nhưng Nguyên soái à... Sau cái ngày kết đôi với Hứa Mộ Triều, ngài cũng đã trở nên vô cùng kiêu ngạo!" Trong lòng Cố Linh thầm oán thán, Cố Triệt bây giờ chẳng khác nào Hứa Mộ Triều, không còn dáng vẻ điềm tĩnh như ngày xưa nữa.

"Cố Linh, nếu như có một ngày, cô gặp được một người khiến cô thực sự muốn dùng cả đời để bảo vệ thì tôi tin cô cũng sẽ bất chấp tất cả giống tôi thôi." Cố Triệt thản nhiên nói. "Chúng ta đều có dòng máu của Cố thị."

Chỉ bằng mấy câu nói ngắn gọn này lại khiến Cố Linh phải âm thầm giật mình.

Hôn lễ được cử hành đúng kế hoạch, náo nhiệt ngoài dự đoán của mọi người.

Đám quan chức tựa hồ đã quên hết những lời phản đối của mình một tháng trước, ai cũng mang đủ các loại quà tặng đến dự hôn lễ của Nguyên soái. Cố Linh và Cố Tích cũng làm như chưa từng đề cập tới chuyện phản đối hôn lễ, vui vẻ đến dự, còn không quên mang theo quà tặng có chữ kí và lời đề tặng của vị trưởng lão Cố thị, gặp ai cũng tíu tít cười nói, rủ nhau bước vào khu vực của buổi lễ.

Bầu không khí của đế đô hôm nay cũng trở nên trang nghiêm lạ thường. Đoàn cận vệ thú tộc của Hứa Mộ Triều ai cũng có vẻ nghiêm túc, oai hùng hơn thường ngày, bước đều trên đường phố của đế đô, khiến dân chúng cũng phải âm thầm tán thưởng.

Trong khu rừng nguyên sinh xanh biếc tại sườn núi phía chân trời, Hứa Mộ Triều mặc một chiếc váy cưới màu trắng tinh khôi, đứng dưới gốc đại thụ cành lá xum xuê cao chọc trời. Cố Triệt mặc bộ quân phục màu xanh lam, giày da bóng lộn, bước từng bước dài đến bên cạnh Hứa Mộ Triều.

Trong giây phút cô dâu chú rể đối mặt nhau, trong đôi mắt to tròn của Hứa Mộ Triều thoáng hiện lên ý cười dịu dàng. Cố Triệt nghiêm nghị cúi xuống hôn cô.

“Phu nhân...”

“Chồng yêu...”

Sự khác biệt giữa hai nền văn hóa quý tộc và bình dân được thể hiện rất rõ trong khoảnh khắc này. Hứa Mộ Triều căn bản không nhận ra tiếng gọi kia của Cố Triệt mang lối xưng hô của chính phủ, thế nhưng ngay sau đó, Cố Triệt đã lập tức sửa lời, giọng nói trầm thấp mà dịu dàng như nước, khẽ gọi: “Vợ yêu…”

©STENT: http://www.luv-ebook.com

2. Hòa hợp

Ngày đầu tiên sau hôn lễ, Hứa Mộ Triều mới phát hiện ra một sự thực vô cùng đáng sợ: Cô và Cố Triệt không có nửa điểm hòa hợp nào.

Cố Triệt yêu thích nhất là quân sự, dường như quân sự đã khắc sâu vào tận xương tủy của anh. Không có chiến tranh, anh liền bày ra một cái sa bàn, tự dàn quân đánh nhau. Mà Hứa Mộ Triều đã đánh giặc chán rồi, đến thời đại hòa bình, cô không muốn nhúng dù chỉ một ngón

tay vào chuyện quân sự nữa. Thế nên trong đêm tân hôn, khi nhìn thấy món quà mà Cố Triệt tặng – một cái sa bàn phản ánh toàn bộ tin tức chiến đấu – cô đã phải cố gắng lắm mới nở được một nụ cười gượng gạo.

Cô vốn không nghĩ tới việc chuẩn bị quà tặng, mà rõ ràng Cố Triệt cũng nói với cô là mình không thèm để ý, thế nhưng chỉ cần nhìn hành động anh tìm kiếm quà tặng trên người cô đêm đó thôi cũng đủ hiểu mức độ chân thật của sự "không thèm để ý" mà anh nói sâu sắc đến thế nào.

Mà cái sa bàn quân sự kia, cô chịu nhượng bộ chơi một vài lần là đã thấy chán ngấy, không còn chút hứng thú nào nữa, liền xếp vào một xó.

Sau khi lập gia đình, Hứa Mộ Triều dần khôi phục bản tính vốn có, những sở thích trước đây đều được cô khơi gợi lại. Cô điên cuồng thu gom các sản phẩm điện tử, bí mật mang về nhà chơi, càng lúc càng lậm sâu vào đó, chơi quên ăn quên ngủ, chẳng thèm để ý đến những việc xung quanh.

Cố Triệt hoàn toàn không biết gì về những chuyện này, tới một ngày, người hầu vô tình mà cố ý nhắc tới chuyện Hứa Mộ Triều mở một đường dây điện thoại mới, đồng thời mỗi ngày có không dưới hai mươi cuộc điện thoại gọi đến tìm cô, Cố Triệt mới phát hiện ra điểm lạ thường.

Mang theo tâm trạng nghi ngờ, Cố Triệt bấm số điện thoại vừa mới bí mật lấy được, trong điện thoại lập tức vang lên giọng nói quen thuộc của bà xã nhà mình: "Xin chào, hoan nghênh quý khách đã đến với cửa hàng điện tử second hand Cố Hứa, quý khách cần sản phẩm nào nhỉ?"

Cố Triệt liền cúp máy, gọi cho người hầu.

"Vậy ra... phu nhân đã mở một cửa hàng điện tử second hand ở nhà."

"Có lẽ là vậy thưa Nguyên soái."

Cố Triệt trầm mặc không nói. Người hầu có cuộc sống gia đình hết sức hài hòa nhân cơ hội đó nói với ngài Nguyên soái: "Có phải là do thời gian ngài ở nhà bầu bạn với phu nhân quá ít nên phu nhân mới cảm thấy nhàm chán không?"

Cố Triệt cúi đầu ngẫm nghĩ, ngoại trừ lúc ở trên giường ra thì có vẻ như anh ở nhà ít thật.

Anh lặng lẽ gật đầu, hạ quyết tâm.

Mấy ngày sau, Cố Triệt cố ý về nhà thật sớm. Quả nhiên nhìn thấy bà xã đang ngồi xổm dưới sàn nhà, cầm tua vít chăm chú tháo ốc của một chiếc máy điện tử.

Cố Triệt làm như vô tình đi tới, nhìn chằm chằm vào thiết bị điện tử dưới sàn.

"Camera hình ảnh X95P ư?" Anh thản nhiên nói. "Em thích cái này sao?"

Hứa Mộ Triều chậm rãi ngẩng đầu. "A Triệt, anh... Không phải anh không thích đồ điện tử sao?" Sao anh có thể nhận ra sản phẩm đời mới này nhỉ?

Cố Triệt đổi chủ đề: "Có phải thời gian anh ở bên cạnh em ít quá không?" Thế nên em mới chơi những thứ này để... giết thời gian.

Vẻ mặt Hứa Mộ Triều nhất thời có chút cổ quái, cô im lặng một lát rồi đành nói: "Không phải..." Thực ra cô cảm thấy cuộc sống bây giờ rất tốt, lịch trình hằng ngày cũng được sắp xếp rất ổn thỏa, ban ngày thì buôn bán ở tiệm, buổi tối thì đến trụ sở của thú tộc ở đế đô ăn chơi trác táng, vân vân...

Cố Triệt vừa nhìn đã đọc được suy nghĩ của cô, liền nhanh chóng phản công. Anh nghiêm túc nói: "Hôm qua anh đã suy nghĩ rồi, ngoài thời gian ở trên giường ra thì thời gian chúng ta ở bên nhau làm những việc khác trong ngày là chưa đến một tiếng."

Anh ôm bà xã của mình lên, đi tới xô pha, đặt cô ngồi trên đùi mình.

"Thếnhưng..." Hứa Mộ Triều cố đẩy đôi môi và bàn tay càn quấy của anh ra, lại phát hiện mình chỉ tốn công vô ích.

"Thế nhưng!" Cô tức giận nói. "Thời gian trên giường mỗi ngày... ít nhất... cũng phải hơn hai tiếng đồng hồ rồi."

"Cần phải tăng lên." Nguyên soái đưa ra kết luận, không cho cô được quyền phản bác.

Sáng sớm ngày hôm sau, Cố Triệt ôm bà xã trong lòng, lặng lẽ hỏi: "Vợ yêu, em từng nói, em cảm thấy chúng mình không hợp nhau phải không?"

“Ừm.” Người nào đó còn chưa tỉnh ngủ hẳn, tâm lí không phòng bị. “Kết hôn đã nửa năm rồi, em phát hiện hai chúng ta không có sở thích chung nào cả. Hơn nữa, ngày nào anh và em cũng bận rộn, thậm chí thời gian em ở bên cạnh Đại Võ còn nhiều hơn bên anh nữa kìa.”

“…”

Trước khi đi làm, Cố Triệt làm như vô tình nhắc cô: “Em có hứng thú mở chi nhánh không?”

“Hả?”

“Đây là thư mời.” Anh ném một túi tài liệu xuống trước mặt cô. “Anh quyết định nâng cao thông tin cho quân đội, cải thiện nền văn hóa cho binh sĩ. Trong vòng ba tháng, hi vọng em có thể trang bị được những sản phẩm tốt nhất đã được chỉ định rõ trong này cho toàn thể ban tham mưu.”

Hứa Mộ Triều hiểu ra, vui sướng nằm lăn trên giường, nhìn anh, cười hì hì. “Nguyên soái, anh như thế này là hơi lợi dụng quyền hạn đấy.”

Cố Triệt bật cười. “Tiền này đều không phải do em kiếm, là do Cố Linh kiếm.”

“Vậy thì cũng là em kiếm mà.”

“Ừm, phòng làm việc của em đã được sắp xếp xong xuôi rồi”

“... A Triệt, nhìn em suốt hai mươi tư tiếng, anh không cảm thấy chán sao?”

“Không chán, thậm chí anh còn cảm thấy như thế vẫn chưa đủ.”

Ngoại truyện 12: Tình yêu bị kiềm chế

Sáu tháng sau khi kết hôn, tin tức Hứa Mộ Triều mang thai cuối cùng cũng được chứng thực.

Người hầu híp mắt cười, nói: “Chúc mừng Nguyên soái, nhanh như vậy đã có con nối dõi rồi.”

Cố Triệt liếc mắt nhìn anh ta một cái, sau đó vuốt ve cái bụng vẫn còn phẳng lì của vợ mình, lạnh lùng không nói tiếng nào. Hứa Mộ Triều hiểu rõ, anh chắc hẳn đang rất buồn bực. So với thời gian mà anh đã bỏ ra, tới bây giờ cô mới mang thai, tốc độ này thực sự có hơi chậm chạp.

Chỉ là Hứa Mộ Triều vốn khỏe mạnh hơn cả đàn ông, đến bây giờ cũng bắt đầu có phần yếu ớt. Cả ngày đều buồn nôn như người mắc bệnh dạ dày, vừa chập tối là không sao mở mắt nổi, ngủ mê mệt cho đến tận mười giờ sáng ngày hôm sau. Cố Triệt giữ bác sĩ lại, hỏi với vẻ mặt hết sức khó coi: “Tình trạng này còn kéo dài bao lâu nữa?”

Bác sĩ lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Vài ngày sau, Cố Triệt liền phát hiện, phản ứng thời kì đầu mang thai này của vợ anh không chỉ gây khó chịu cho bản thân cô mà còn khiến anh đau lòng khôn xiết.

Đã mấy ngày liên tiếp, anh không được nói với cô câu nào. Sáng sớm khi anh rời khỏi nhà, cô vẫn chưa ngủ dậy. Buổi tối khi anh đi làm về, cô đã chìm vào giấc ngủ say. Cố Triệt khí huyết sôi trào, muốn được yêu thương vợ nhưng lại sợ vợ tỉnh giấc. Mãi cho đến một ngày của một tháng sau, Hứa Mộ Triều vốn luôn có một giấc ngủ thoải mải, say sưa, hôm nay bỗng nhiên cảm thấy ngực mình tê dại đến không chịu nổi. Theo trực giác của một cao thủ trên chiến trường, cô lập tức xoay người, đánh thẳng vào ngực đối phương.

Sau đó, cô mở choàng mắt ra, hai cánh tay đã bị người nào đó nắm chặt. Anh đang nhìn cô bằng ánh mắt sâu xa mà bình tĩnh, trong đáy mắt tựa như có một ngọn lửa đỏ rực đang bùng lên, thiêu đốt vạn vật.

Mặc dù trong cuộc sống vợ chồng, Hứa Mộ Triều đã bị Cố Triệt khám phá đến tận cùng, thế nhưng lần đầu tiên gặp chuyện này, cô vẫn không khỏi đỏ bừng mặt. Song Cố Triệt bị vợ phát hiện ra lại không có chút ngượng ngùng, hoảng loạn, lập tức cầm lấy tay cô, đưa xuống phía dưới.

Đôi môi lạnh lẽo của anh áp tới, phủ kín bờ môi căng mọng của cô. Hai bàn tay nghịch ngợm của anh không ngừng thăm dò cơ thể cô khiến cô không khỏi có cảm giác đầu váng mắt hoa.

“Thật ra đã ba tháng rồi...” Cô ngậm lấy vành tai của anh, thấp giọng nói. “Bác sĩ nói có thể...”

Sau khi nghe thấy cô nói câu này, sự khao khát ẩn sâu trong lòng anh lập tức trỗi dậy một cách mãnh liệt. Chỉ bằng vài ba động tác đơn giản, anh đã dễ dàng cởi quần áo của cô, đôi môi bắt đầu lướt dọc toàn thân cô. Cho đến khi anh cảm thấy màn dạo đầu thế này là đã đủ thì bên tai lại vang lên tiếng hít thở đều đều. Anh ngẩng đầu, liền thấy cô đang ngủ say như một đứa trẻ.

Cố Triệt dở khóc dở cười, quay đầu nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ, tựa hồ tất thảy mọi thứ lại trở về với năm đó, dục vọng của ngài Nguyên soái chỉ có thể dùng tay để giải quyết.

Chỉ là lúc này, trong lòng anh đã có cô.

Hôm sau là Chủ nhật, Cố Triệt khó có khi nào được ôm vợ cùng tỉnh giấc như thế này. Hứa Mộ Triều hoàn toàn không nhớ rõ đêm qua mình đã thiếp đi lúc nào. Trên thực tế, anh hồ nghi rằng toàn bộ quá trình ngày hôm qua, cô đều mơ mơ màng màng nửa tỉnh nửa ngủ, bởi vừa ngủ dậy, cô đã nhìn anh, cười gian, nói: “Chồng yêu, hôm qua em mơ thấy mộng xuân...”

Anh không đáp lời.

Ánh mắt ngập tràn sắc xuân của cô nhìn chằm chằm lên trần nhà, sau đó dịu dàng quay sang anh, nói: “Chồng yêu, anh thích con trai hay con gái?”

Trước đây, anh chưa từng quá lo lắng về vấn đề vô nghĩa này. Thế nhưng trong khoảnh khắc này, khi nhìn thấy ánh mắt trong veo của cô, thận trọng suy nghĩ một lát, anh liền đưa ra lựa chọn: “Nếu đáng yêu giống như em, vậy thì anh thích con gái.”

Hiếm khi nghe được những lời đường mật của chồng thế này, Hứa Mộ Triều đã hoàn toàn bị câu nói xuất phát từ tâm can của anh làm cho mềm nhũn. Cô không kìm được ôm lấy anh, rồi hôn anh tới tấp. Một lúc sau, cô mới phát hiện chẳng biết tự lúc nào quần áo trên người mình đã bị lột sạch. Cố Triệt kìm nén cả nửa tháng nay, rốt cuộc cũng có được một lần thỏa mãn triệt để.

Thời gian thấm thoắt trôi qua, cuối cùng cũng tới ngày Hứa Mộ Triều chuyển dạ.

©STENT

Sức mạnh từ chiến thần đứng đầu đại lục cũng có lúc phát huy tác dụng, nghe nói những người phụ nữ khác lúc chuyển dạ sinh con thường đau đến mức chết đi sống lại, thế mà Hứa Mộ Triều, dưới sự giám hộ của bác sĩ, lại được Cố Triệt ôm vào lòng chơi game. Lúc nào đau lắm, cô cũng chỉ hơi nhíu mày, cau mặt một chút, khiến Cố Triệt biết khi đó cô đang đau đến cực điểm. Mãi cho đến lúc vào phòng sinh, Hứa Mộ Triều mới cảm nhận được cơn đau tột độ, kêu rên thảm thiết. Cuối cùng, cô đã sinh được một em bé đủ cân khỏe mạnh.

Trong toàn bộ quá trình cô sinh nở, Cố Triệt đều vững vàng như núi Thái Sơn ngồi bên cạnh, nắm chặt bàn tay sớm đã trắng bệch của cô.

"Chúc mừng Nguyên soái và phu nhân." Nữ bác sĩ dè dặt, cẩn trọng nâng đứa bé đang khóc lên. "Là một vị công chúa."

Hứa Mộ Triều khẽ thở dài một hơi, cô đã hoàn toàn kiệt sức, mồ hôi tuôn ra đầm đìa. Còn Cố Triệt thì luôn nhìn cô chăm chú, ánh mắt không hề dời đi chỗ khác, như thể có như thế mới làm cô bớt đau hơn một chút.

Mãi cho đến khi nữ bác sĩ bế đứa trẻ đến bên cạnh Hứa Mộ Triều để cô cho nó bú, nhìn thấy gương mặt nhỏ bé đang ghé sát vào ngực vợ cùng khuôn mặt ngập tràn tình yêu thương của cô, Cố Triệt mới để ý quan sát cơ thể nhỏ bé ấy.

Trẻ con mới sinh, thế mà đã có mi thanh mục tú, ánh mắt sắc bén hiếm thấy rồi. Anh tạm thời rời mắt khỏi vợ mình, ném cho bác sĩ ánh nhìn rồi đi thẳng đến gian phòng bên cạnh.

"Có cánh không?"

"Không có."

"Trong máu có hóa chất không?"

"Không có... Nguyên soái, đây là một đứa trẻ loài người hoàn toàn bình thường."

Khi trở lại phòng sinh, anh thấy y tá mỉm cười tỏ ý đừng lên tiếng. Bước tới giường bệnh, cúi đầu nhìn, liền thấy một lớn một nhỏ đang ôm nhau nằm ngủ. Chiếc giường này rất rộng, dù là có hai người nhưng nhìn vẫn trống trải. Cố Triệt đứng ở bên giường, cứ nhìn chằm chằm hai mẹ con không biết bao lâu.

Những người khác đã lui ra từ sớm. Mãi đến khi đứa bé khóc, Cố Triệt mới giật mình bừng tỉnh. Nhìn thấy nó tự động tìm được ti mẹ, từ từ nhắm mắt lại, vừa ngủ vừa bú rất mạnh, anh không khỏi bật cười.

Hiếm có lúc anh không kiềm được, để nguyên áo xống, nằm xuống bên cạnh, quàng tay ôm hai mẹ con vào lòng. Như thể đến hôm nay, quan hệ của hai người mới thực sự là tình thâm máu mủ ruột rà, mãi mãi không thể chia lìa.

Ngoại truyện 13: Vĩnh viễn

Đứa con trai thứ của Cố Triệt và Hứa Mộ Triều kế thừa khá nhiều nét thanh tú từ mẹ, thế nhưng riêng về phần tính cách thì chẳng giống cha, lại càng không giống mẹ. Hai mươi hai tuổi, cậu đã tự ý dẫn vợ về nhà. Còn đứa con gái của hai người thì biền biệt nơi chiến trường, bao nhiêu năm qua không thấy trở về nhà, hẳn nhiên là kế thừa sự rắn rỏi, sắt đá và lạnh lùng từ cha.

Cố Triệt gần như đã giao lại toàn bộ quân vụ cho con trai quản lý. Thế nhưng có thể dễ dàng nhận thấy chỉ với quân quyền thôi thì vẫn chưa đủ để người thừa kế này cảm thấy thỏa mãn, đối với chính trị và kinh tế cậu còn có niềm đam mê gấp bội, thế nên, chẳng mấy chốc, cậu đã dần dần thu hết mọi quyền lực trước nay vẫn luôn bị phân tán của cha mình về tay.

Song, những điều này đã không còn là vấn đề khiến vợ chồng Cố Triệt cần phải bận tâm thêm nữa, bởi con cháu có phúc của con cháu. Bọn họ đã bước vào tuổi về hưu nên muốn có nhiều thời gian dành cho nhau hơn.

Đến khi nghe cô con dâu đỏ mặt thông báo việc có thai, nhìn cậu con trai Cố Khanh đắc ý tự hào, lại trông sang Cố Triệt bên ngoài bình tĩnh mà trong lòng dậy sóng vui mừng, Hứa Mộ Triều bỗng nhiên có cảm giác thật cô đơn.

Hóa ra bọn họ đã già thật rồi. Cô nhìn gương mặt càng ngày càng phong trần của chồng mình, cuối cùng cũng phải thừa nhận sự thật này.

“Hứa Hứa không già chút nào cả!” Trong một dịp tán gẫu nào đó, cô con dâu có nói với cô như vậy. “Nói đến tuổi tác thì theo như ngày tháng năm sinh, tính ra con còn nhiều hơn mẹ một tuổi đó.”

Nhưng sự thật khiến người ta nhất thời không thể chấp nhận được này vẫn không thể khiến nỗi hoang mang trong lòng Hứa Mộ Triều tiêu tan. Cô con dâu nhìn thấu mọi suy nghĩ của cô, nhân một ngày không có mặt cô ở đó, liền nơm nớp lo sợ đưa ra lời đề nghị với người cha chồng thoạt nhìn vẫn còn rất trẻ kia: "Cha này, cha và Hứa Hứa đã kết hôn nhiều năm như vậy rồi, ở thời đại của chúng con lưu hành một thứ gọi là đám cưới bạc, đám cưới vàng để kỉ niệm bao nhiêu năm ngày cưới đó. Cha đừng nghĩ Hứa Hứa không nói ra chuyện đó tức là không quan tâm, thực chất mẹ rất để ý đấy..."

Cố Triệt liếc mắt nhìn cô con dâu "vô tư vô tâm" kia một cái rồi làm mặt lạnh, rời đi.

Chớp mắt mà đã một tháng trôi qua, lại tới ngày kỉ niệm ngày cưới của hai người. Hằng năm vào ngày này, hai người cùng nhau ăn một bữa cơm, sau đó thong thả trải qua đêm dài, thỉnh thoảng Cố Triệt cũng tặng cô một món quà gì đó. Song, vốn sống trong nhung lụa, giàu nứt đố đổ vách, vậy nên món quà có đắt giá cỡ nào thì cũng chỉ đổi lại được một nụ cười từ cô.

Thế nhưng năm nay, sau khi cùng nhau dùng bữa xong, Cố Triệt liền đưa Hứa Mộ Triều đến một vườn hoa ít người qua lại của Cố phủ.

"Ông xã..." Cô vừa ngạc nhiên vừa thẹn thùng nhìn anh. Anh muốn chơi trò "dã chiến" sao? Cũng tốt thôi, có vẻ như rất kích thích đó...

"Đừng nghĩ lung tung." Anh lại đoán được ý nghĩ trong đầu cô, ánh mắt lướt qua toàn thân cô một lượt. "Nhưng mà ý nghĩ của em cũng không tồi đấu, lúc về chúng ta có thể thử xem sao."

Hứa Mộ Triều có chút khó hiểu. "Lúc về ư?"

Anh mở một bên cánh cửa của nhà kho ra. Bên trong có một chiếc máy bay chiến đấu màu xanh lam.

Mặt cô lại đỏ bừng lên. "Trên máy bay hả...?"

Anh không nhịn nổi cười, liền gật đầu. "Nếu bà xã đã đề nghị như vậy thì..."

Máy bay chiến đấu bay trên bầu trời đại lục, phát ra những tia sáng rực rỡ như những viên

ngọc trai rải khắp nền trời. Đại lục, nơi bọn họ đã từng gửi gắm tất cả lòng nhiệt huyết, xương máu và cả ước mơ, lúc này thoạt nhìn lại có vẻ rất nhỏ bé.

"Anh học lái máy bay từ khi nào vậy?" Cô ngồi trong lòng anh, hỏi khẽ.

Cố Triệt nói: "Mấy tháng rồi. Muốn tặng em món quà này nên anh mới đi học đấy."

Sau khi mặc xong áo sơ mi, anh lấy từ trong cabin ra hai bộ quần áo du hành vũ trụ và hai chiếc mũ bảo hộ.

"Bà xã." Anh ngồi vào vị trí lái. "Cuộc du hành vũ trụ của chúng ta bắt đầu."

Hứa Mộ Triều kinh ngạc ngồi xuống bên cạnh anh. "... Vũ trụ ư?"

"Đây là kĩ thuật du hành vũ trụ đã trao đổi với người Tanai. Viện nghiên cứu Kĩ thuật quân sự đã nghiên cứu, chế tạo thành công và bắt đầu sản xuất với số lượng lớn." Qua mặt nạ bảo hộ, anh tỏ vẻ rất bình tĩnh, trong đôi mắt cũng ánh lên những tia sáng rực rỡ. "Đã dựng được hai trạm không gian rồi. Bà xã, đây là thứ anh muốn để lại cho bọn trẻ. Chiến trường trong tương lai có lẽ sẽ là ở trên vũ trụ này."

"Chiến trường, chiến trường, anh chỉ biết tới chiến tranh mà thôi." Hứa Mộ Triều nhìn ngắm bốn phía, sau đó quay sang anh, hỏi: "Vậy chúng ta đang đi đấu đây?"

Cố Triệt nhập số liệu vào bảng điều khiển, bên dưới tay anh là một cái nút màu đỏ vô cùng bắt mắt.

"Em muốn đi đấu?" Anh đột nhiên ấn cái nút màu đỏ đó, nói với giọng trầm thấp. "Nhảy!"

Một chùm sáng màu bạc lập tức bao quanh chiếc máy bay, Hứa Mộ Triều liền nhìn thấy trước mắt mình là một vùng đại dương mênh mông, sáng như ngọc. Khi tập trung nhìn kĩ, ánh sáng đó trong nháy mắt đã biến mất.

Cảnh vật trước mặt liên tục thay đổi. Dải ngân hà quen thật dần dần tan biến, mở ra một vùng trời rộng lớn đầy sao, tiếp đó là ba dòng xoáy tinh vân[1] màu nâu đỏ, đẹp đẽ mà vô cùng thần bí.

[1] Tinh vân là hỗn hợp của bụi, khí hydro, khí helium và plasma. Tinh vân có thể là những đám bụi tập hợp lại với nhau do lực hấp dẫn (khối lượng chưa đủ để tạo thành một ngôi sao hay một thiên thể lớn), hoặc cũng có thể là

vật chất được phóng ra do sự kết thúc của một ngôi sao. Các tinh vân thường tập trung thành những dải hẹp, dày từ vài chục đến vài trăm năm ánh sáng (1 năm ánh sáng = 9.460 tỉ km) – Theo Wikipedia.

Bọn họ đã thoát ra khỏi tầng khí quyển của trái đất, cũng không còn ở trong dải ngân hà, mà đang trôi nổi giữa vũ trụ bao la.

"Đẹp quá!" Hứa Mộ Triều thực sự không thể tin vào mắt mình, cô nhìn ngắm tất cả cảnh vật bên ngoài cửa kính, lẩm bẩm. "Ông xã, anh vừa nói "nhảy" gì cơ?"

"Là bước nhảy siêu quang tốc." Hiếm khi thấy Cố Triệt có vẻ ủ rũ như thế này, anh nói: "Có vẻ như anh đã tính toán sai. Vốn là muốn đến một tinh hệ đẹp hơn cơ." Nhìn thấy vẻ mặt vẫn hết sức hưng phấn của vợ, anh nói tiếp: "Nhưng cảnh sắc nơi này cũng không đến nỗi tồi."

Chiếc máy bay chiến đấu màu xanh lam lẳng lặng trôi nổi giữa vũ trụ, tựa hồ bọn họ đang ở trong một không gian được tính bằng hàng nghìn hàng vạn năm ánh sáng. Chỉ có hai người bọn họ lặng lẽ ở bên nhau, nương tựa, yêu thương suốt quãng đời còn lại.

"Tít tít tít..." Một hồi chuông cảnh báo đột ngột truyền đến, Cố Triệt biến sắc mặt, nhìn về phía rada. Trên màn hình rada hiển thị đang có một luồng năng lượng không xác định ập đến.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Hứa Mộ Triều hoang mang hỏi.

Cố Triệt nắm chặt bàn tay, trả lời: "Chúng ta phải rời khỏi nơi này ngay. Ở đây..."

Anh chưa kịp dứt lời thì một cái hố đen sì, sâu hoắm mà trống rỗng xuất hiện trong tầm mắt của hai người, thoạt nhìn thì có vẻ rất xa nhưng nhìn kĩ thì lại gần ngay trong gang tấc.

Ngay tại thời khắc này, dải tinh vân trước mặt như bị một luồng lực lớn làm cho vặn vẹo, cong queo. Chúng nhanh chóng biến thành những dải sao dài, trôi dần về phía hố đen[2] kia, giống như những thiên thần bất lực rơi xuống bữa tiệc của địa ngục.

[2] Hố đen là một vùng không gian – thời gian trong vũ trụ mà lực hấp dẫn của nó lớn tới mức ngay cả ánh sáng cũng không thể thoát ra được. – Theo Wikipedia.

Mà máy bay chiến đấu của Cố Triệt và Hứa Mộ Triều hiển nhiên cũng bị ảnh hưởng, nó bắt đầu tròng trành, xóc nảy, nghiêng ngả. Những ánh sao xung quanh chậm rãi lui về phía sau, thế nhưng Cố Triệt biết với đơn vị được tính bằng năm ánh sáng thì tốc độ này tuyệt đối không chậm chút nào.

Bọn họ đang bị hút vào cái hố đen như con quái vật khổng lồ khát máu kia.

"Nhảy!" Cố Triệt đã chỉnh xong tọa độ, dứt khoát ấn vào nút đỏ trên bảng điều khiển. Luồng ánh sáng bạc lóe lên xung quanh máy bay chiến đấu nhưng lại không thể đưa bọn họ đến được không gian khác. Hiển nhiên tốc độ hút của cái hố đen này còn nhanh hơn tốc độ nhảy siêu quang tốc. Bọn họ sắp bị hố đen nuốt chửng.

Trong lúc vô cùng cấp bách, Hứa Mộ Triều chợt tỉnh táo lạ thường. Cô nhanh chóng cởi mũ bảo hiểm và bộ đồ du hành vũ trụ, lấy khối tinh thể khoáng thạch vẫn luôn để trong người ra.

"Trái tim của Hoằng Hoằng!" Cô hét lên, nhiệt độ và sức mạnh trong cơ thể như đang dồn cả vào khối tinh thể đó. "Cứu chúng tôi với!"

Năng lượng trong khối tinh thể khoáng thạch phút chốc bắn ra bốn phía.

Không biết qua bao lâu.

Hứa Mộ Triều được Cố Triệt lay tỉnh. Cô đưa mắt nhìn xung quanh, chợt phát hiện mình đang ở trong tầng khí quyển của địa cầu. Cô hiểu ra, chính trái tim của Minh Hoằng đã giúp bọn họ có đủ năng lượng để thực hiện bước nhảy siêu quang tốc, thoát khỏi cái hố đen vũ trụ đáng sợ đó.

Cố Triệt ôm cô thật chặt trong lòng. Cô vẫn còn chưa hết sợ hãi, nói: "Cái hố đen đó đáng sợ quá!"

"Là do anh sơ suất!" Hàng lông mày của anh cau chặt lại. "Nhưng cũng thật kì quái, trước đây ở tọa độ này chưa từng xuất hiện hố đen nào."

Hứa Mộ Triều không nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn tầng khí quyển mịt mù trước mặt.

Cố Triệt nói đúng, trong tương lai, chiến trường có thể chính là ở trong vũ trụ này. Cô không nói cho Cố Triệt biết trong thời khắc trái tim của Minh Hoằng phóng ra nguồn năng lượng khổng lồ đó, cô đã nhìn thấy một vài thứ. Có lẽ là do trái tim của Minh Hoằng đã báo trước cho cô biết.

Cô nhìn thấy trong bóng đêm vô biên vô tận, tựa hồ có một nguồn năng lượng đen tối với

sức mạnh ồ ạt như thủy triều đã được khởi động. Tại một nơi âm u khiến người ta sợ hãi đến độ quên cả hít thở kia, cô đã nhìn thấy một người đàn ông.

Người đàn ông đó có gương mặt tuấn tú, lạnh lùng, cương nghị mà trầm mặc lạ thường. Quần áo của anh ta rách tả tơi, dáng vẻ vô cùng tiều tụy, nằm giữa hố đen vũ trụ.

Dù là loài người hay sinh vật khác, sao có thể tồn tại ở trong cái hố đen đó được?

"Đó có lẽ là một cái hố đen ở một không gian khác." Cố Triệt nói với cô. "Chẳng hiểu tại sao lại trôi tới tọa độ của chúng ta."

"Trôi ư?" Trong lòng Hứa Mộ Triều kinh hãi vô cùng.

Có thể đó là một loại chiếu xạ, khiến hình ảnh của người đàn ông đó được chiếu lại trong hố đen.

Nhưng rốt cuộc đó là ai? Sao lại có một người cô độc mà bi thương đến thế?

"Em đang nghĩ gì vậy?" Cố Triệt ôm cô vào lòng vẻ trìu mến.

"Không có gì." Cô ngẩng đầu nhìn anh. "Em cảm thấy mình thật hạnh phúc, bởi vì chúng ta vĩnh viễn không bao giờ rời xa nhau."

"Chúng ta đương nhiên là vĩnh viễn không bao giờ xa nhau rồi." Anh thản nhiên nói. "Cho dù có chết, tro cốt của chúng ta cũng phải được chôn cùng nhau."

Ebook phi lợi nhuận được làm bởi STENT Forum. Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập: http://www.luv–ebook.com